

NYPL RESEARCH LIBRARIES

3 3433 08221851 6

HESYCHII

Hesychius

LEXICON

EX CODICE MS.

BIBLIOTHECAE D. MARCI RESTITUTUM

ET

AB OMNIBVS MVSURI CORRECTIONIBVS

REPVRGATVM

SIVE

SUPPLEMENTA

AD EDITIONEM HESYCHII ALBERTINAM.

AUCTORE

N. SCHOW.

LIPSIÆ,

IN OFFICINA WEIDMANNIA.

MDCCXCII.

CA

1907

M O C I E I

THE NATIONAL ARCHIVES

TH

1907

1907

1907

1907

STEPHANO BORGIA

EMINENTISSIMO S. R. E. CARDINALI
PRESBYTERO.

VIRTUTIBVS CLARO. INGENII ET DOCTRINAE
MONUMENTIS CONSPICVO. VETERVM MONV-
MENTORVM CONSERVATORI EORVMQVE PERI-
TISSIMO IVDICI. SCIENTIARVM PROMOTORI.
LITERATORVM HOMINVM PATRONO.
OPTIMO.

OB RARA HVMANITATIS IN SE SPECIMINA
PRIMOS ITINERIS SVI FRVCTVS

A V C T O R

P I E O B F E R T

LECTORI

Ex his, quae anno superiori in *Epistola critica* ad optimum meum praecceptorem *Heyne* Roma scripseram, cum praefationis loco haberi possint, alia hic repetam, alia curatius exponam; agitur ergo *de codice, unde haec supplementa prodire, et de instituti ratione.*

Codex Hefychii Marcianus a tachygrapho quodam circa initium saeculi decimi quinti solita scriptura exaratus est, nec prima fronte quidquam particulare habere videtur. Etsi ob hoc solum vel maxime memorabilis esset, quod unicus sit et solus, ex quo Aldina effluxit; si enim primarum editionum archetypa ubique cognosceremus, facilius vitiorum origines indagaremus, mendasque felicius, quam vulgo fit, corrigeremus. Insunt tamen et aliae dotes, quae magnam eidem celebritatem conciliant, quaeque non in Hefychium modo, sed et in alios Lexicographos illustrandos restituendosque vim forte habebunt.

Hefychii Lexicon, cum omnium doctissimum sit omniumque vitiosissimum, doctissimum etiam et acutissimum interpretem exigit; hinc summa per omne aevum ingenia et praestantissimi in his literis viri sese in hoc glossographo illustrando exercitarunt, seque hoc tentamine ad majora praeparasse videntur. Si ergo singulas Hefychii partes vel singula loca consideres, nullus fere ex tota antiquitate ad nos pervenit liber, qui majori unquam sagacitate, studio et eruditione emendatus fuit, praesertim dum adversariorum ope spatiosus criticis aperiiebatur campus, in quo ambitiosae eruditionis famae prospicerent; sin totum, id est, rationem, consilium et institutum, nullus forte existit liber, qui minori critica et dexteritate tra-

status fuit, et in quo plura posteris detegenda et illustranda restant.

Omnes inde ab initio commentatores ordo literarum saepius contra morem antiquorum Glossariorum interruptus turbabat, unde multorum opinio, quod hodiernum Hesychii Lexicon antiquioris epitome esset, et ab imperito sequioris aevi epitomatore in compendium redactum. Quidam seriem alphabeticam ubique restituendam putabant, alii eam minus rigide observabant vel prorsus negligebant: posterior opinio apud recentiores Hesychii commentatores praevaluisse videtur, qui in Hesychium, quaecunque ex adversariis sese obferant, nulla ordinis ratione habita injiciunt, vitiosaque pro arbitrio mutant. Solus Bentley, qui per salebrosas literarum Graecarum vias facem ubique praetulit, in Hesychio quoque emendando (Salmasii praesertim et Is. Vossii vestigiis insistens) veram nobis viam aperuit; aliumque sane Hesychii textum hodie haberemus, si subsidia Albertina in manibus summi hujus critici fuissent. Bentley nempe non modo seriem ab ipso Hesychio adcurate observatam fuisse contendebat, verum et glossas biblicas, quae ordini hodie repugnant, ex archetypi margine a scriba negligenter in textum injectas existimabat: haec opinio tam simplex et vera, simulque acuta et profunda, quae ad majora ducere poterat, a sequioribus criticis parum plaudebatur, a quibusdam neglecta, ab aliis parum intellecta.

Ulterius equidem procedens, statuo, quod non solae glossae biblicae, verum et omnia, quae ad pristinam seriem hodie revocari nequeunt, ex margine sint; nam codex Marcianus (ut jam ipsi ex his *Supplementis* colligere possumus) ex antiquo archetypo, in quo Hesychii Lexicon hodierno
multo

multo brevius fuit, et series literarum (ut in aliis antiquis Glossariis) diligentissime servata, descriptus est. Antiquum archetypum dixi ob rationes, quas longo antiquiorum membranarum usu addidici, singulasque in notis passim commemoravi: pertinent huc imprimis accentuum vitiositas, negligentia in duplicandis literis, frequens augmentorum (imprimis perfecti participii passivi) omissio, et paragogicum ante consonam, scriptura $\sigma\upsilon\nu\sigma$ pro $\sigma\upsilon\sigma\sigma$, errores ex compendiis, quae antiquioribus libris scriptis peculiaria sunt; literarum permutatio, quarum mutua similitudo in membranarum saeculo decimo vel undecimo recentioribus cogitari nequit; vitia denique, quae ex sola quadratarum commutatione indistinctaque vetustiorum membranarum scriptura deduci possunt, et id genus alia. Hoc igitur solum adfirmo, quod codicis Marciani archetypum antiquum fuerit; quamnam vero aetatem habuerit, aut quomodo scriptum, uncialibusne an cursivis, definire nequeo.

Probe tenendum est, Hesychium in hoc archetypo antiquo hodierno longe breviorum fuisse, servata ubique serie alphabetica. Undene ergo (quaerat hic forte aliquis) ea, quae hodie seriem truncant? Respondeo, quod in margine adjuncta fuerint. Hac in re enim Hesychii Lexicon cum aliis Glossariis, libris compilationum et antiquis classicorum interpretibus eandem habuisse sortem videtur, in quibus nempe bona cum malis, viliora cum gravioribus et vetustiora cum recentioribus permixta, varioque tempore et diversis manibus in margine adjuncta, ab indocta et mercenaria librariorum grege confusim et imperite in textum inferebantur. Sed revertamur ad Hesychium et consideremus paulo adtentius, quaenam fuerint ista archetypi additamenta in margine, et

ex quibus potissimum constiterint. Videbimus mox, constitisse haec partim in integris articulis aliunde exscriptis, in exemplis glossas Hesychii illustrantibus, in vocabulis interpretatione destitutis, quae a Lexicographo omissa credebant, quaeque proprio quodam nomine *paralipomena* sive *praetermissa* Hesychii in notis nuncupavi, porro in lemmatibus et auctorum nominibus; partim etiam in compendiorum explicationibus, emendationibus et variis lectionibus, quae saepius a librario per καὶ vel ἢ contextui adnectebantur; ipsas quoque varias lectiones cum praenotato γε. (i. e. γράφεται, quod in γὰρ aliquoties librarii inscitia mutatum animadverti) textui insertas offendimus.

In his additamentis a librario ingestis ordo alphabeticus interdum servabatur, saepius vero negligebatur, cujus negligentiae causa varia fuisse videtur; primum enim multa sine dubio adnotata erant, nulla seriei ratione habita; deinde etiam scriba codicis Marciani ex communi illa librariorum classe est, quibus mercede conductis litterarumque et linguae ignaris hoc solum curae erat, ut celeriter opus peragerent, hinc plurima absque studio et diligentia in textum injecta, commixta, transposita et perturbata, in quibus hodie digerendis summa critico opus est sagacitate et acumine; ultima denique confusionis causa fuit, quod additamenta marginalia non ad sua quaeque loca notata fuerint, quam plurima vero in suprema et infima pagina adscripta, in quibus ex serie ordinandis et cum textu uniendis solertia, acumine et otio opus erat, quae omnia, ut nuper memoravi, in librariis raro reperiuntur. Haud raro animadverti, quod ea, quae ex margine suspicor, ceteris vitiosiora sint; nec ratio me latet, nam additamenta
mar-

marginalia varia scriptura variisque manibus, ut in aliis codicibus factum videmus, exarata erant, scriptura etiam manibus trita, commaculata et evanida, aut difficilioribus compendiis, infolitisque literarum formis et siglis obscurata. Aliud denique vitiorum genus, quod ingenio et acumini critico saepius nutrimenta offert, in hoc consistit, ut scriba codicis Marciani correctiones aut varias lectiones vocibus in archetypo superscriptas iisdem aut infarciat, aut una serie adnectat. Haec omnia observans et perspiciens, quae ex margine intrusa videbam, detexi, confusa digessi, novamque in Hesychio restituendo viam duce codice Marciano ingredi non dubitavi; largam tamen aliis, qui iisdem delectantur studiis, reliqui segetem.

Non solum ea, quae hodie ordinem alphabeticum in Hesychio interrumpunt, ex margine adfirmo, verum et multa ex iis, quae in serie sunt; nam in nonnullis locis, ubi hoc sine multo temporis dispendio fieri potuit, series a librario observabatur. Hinc glossas biblicas ad unam omnes minime ab Hesychio profectas esse existimo, sed a Christianis ex Cyrillo aliisque Glossographis sacris, cum quibus semper conformes esse videntur, descriptas et in margine adjectas; quae postea in quamplurimis locis male et contra ordinem inferbantur, in paucioribus ordini convenienter. Quam vellem, ut futuri editores *Pollucis* et *Etymologi* has observationes ex Hesychii codice Marciano haustas in usum suum converterent, eosque feliciori quodam successu in his Lexicis illustrandis restituendisque progressuros esse auguror. Quando de antiquo Lexicographo agitur vel Compilatore, ars critica non auctorem respicere debet, sed rem solam: bonane sit an mala, multumne valeat an nihili, fontes, ex quibus hausta fuerit,

ipsaque rei indoles definiant. Clarum igitur est, me hac adfertione auctoritati Hesychii nihil detraxisse; quae enim in margine stabant, non magis quam quae ab ipso Hesychio sunt, ex variis fontibus cum limpidis tum turbidis derivanda sunt. In ejusmodi ergo scriptoribus res per se bona, siue in textu fuerit siue foris, ejusdem semper valoris erit; nugae vero et quisquillae, ubicunque fuerint, sagax et prudens criticus agnoscat et respuet.

Restat adhuc in codice Marciano res admodum memorabilis, mira nempe locorum Homericorum depravatio, quam ab antiquissima codicis, quo Hesychius usus est, scriptura deduco, ipsaque jam in archetypo codicis Marciani corrupta fuisse arbitror; plurima vero horum locorum vitia partim a continua veterum membranarum scriptura partim a quadratarum forma repeti possunt. Monendum denique, quod primae glossarum literae non ab ipso codicis Marciani scriba, sed ab alio depictae sint; hinc errores ex literis initialibus mendose praefixis nati, quorum exempla in notis offendimus.

Codex Marcianus ubi et a quo scriptus fuerit undeque venerit, nescio. Alicubi equidem notavi μ ante ψ inferi, ut $\lambda\eta\mu\psi\epsilon\varsigma$ pro $\lambda\eta\psi\epsilon\varsigma$ et $\pi\epsilon\mu\psi\epsilon\varsigma$ pro $\pi\epsilon\psi\epsilon\varsigma$, potuisset vero haec scriptura ex archetypo petita esse, adeoque ad codicem Marcianum non pertinere; notum alioquin est, quod haec scriptura codicibus in Aegypto et praesertim Alexandriae exaratis a viris harum rerum peritis tribuatur. Prima ergo codicis Marciani patria, quam hodie cognoscimus, fuit Mantua, ubi in bibliotheca cujusdam *Bardellone* servabatur; possessor vero codicem Venetias misit, ut ab Aldo typis imprimeretur. Aldus igitur, cum codicem lectu difficilem videret et scripturae compendiis refertum, timens scilicet, ne
haec

haec typhotetam nimium remorarentur, ad Musurum, qui Paduae literas Graecas docebat, codicem transmissit hoc solum ab ipso petens, ut obscuriora compendia in margine explicaret. Musurus deinde, codicem vitiis plenum animadvertens, non compendia modo interpretatus est, verum et delet, erasit, restituit, transposuit novaque inseruit eo modo, quo in unaquaque fere horum *Supplementorum* pagina factum videmus. Hinc Aldus impresum codicem cura Musuri *παραρτος ἀπερίγραφα* in praefatione publice profitetur, quod, cum apud viros doctos suspicionem movere deberet, textum codicis a Musuro correctum fuisse et mutatum, eosdem in codicem Marcianum adtentiores non fecisse, magnopere miror.

Antequam vero historiam codicis persequamur, rationem criticam, qua Musurus codicem correxit, ne ipsi nimium tribuamus nec detrahamus aliquid, intueamur paulo acutius, quatenusve laudandus vel culpandus sit, probe definiamus, duce enim veritate saepius in eadem pagina ipsum et laudavi et vituperavi. Si in Homericis glossis restituendis adqueviffet, ceteraque intacta reliquiffet, iuste eum hodie in suprema criticorum recentiorum classe collocarem, arte critica, ingenio, sagacitate et eruditione hominis, qui longe supra aevi sui conditionem excelluit, merito obstupefacti; omnes enim antea ita depravatas, ut hodie difficulter agnoscerentur, sagaciter et dextre restituit, paucioribus exceptis, in quibus memoriae culpa (quae in homine omnibus commodioribus subsidiis, quibus nostrae aetatis critici adfluunt, privato facile excusari potest) alucinatus est. At ulterius processit emendandi cupiditas, et loca mutavit, in quibus, etsi inferiori arte et minori dexteritate usus sit, summam interdum eruditionem prodidit. Hinc plures forte mecum dubitabunt, an et multi nostri aevi criti-

critici literasque humaniores publice professi cum omnibus auctorum Graecorum indicibus et subsidiis criticis, quibus abundant, si codex Hesychii, qualis ab Aldo Musuro traditus fuit, in ipsorum manus venisset, quod eruditionem adtinet, dimidium ejus, quod Musurus perfecit, praestaturi essent. Attamen nemini ob hoc desidia vel ignorantiae culpam tribui vellem, qui enim nostra aetate humaniores literas colunt, variarum rerum cognitione plurimumque scientiarum, quibus ingenia perpolire et exornare debent, studio indigent, nec ita per totam vitam exemplaribus Graecis vacare possunt, ut ea tandem memoriter teneant; quod aliter in Graeco nativo est, qui a pueris ad summam usque senectutem nil nisi Graecum legit aut novit. Quod si ergo critici nostri Musuro forte ob doctrinam cedere debuissent, consilio tamen et ratione critica eodem longe superiores forent.

Summa igitur Musuro inest doctrina, memoria et sagacitas, quibus solis felicem locorum Homericorum restitutionem adtribuo. Parum acuminis et subtilitatis criticae apud eum deprehendi, ut saepius in notis declaravi. Ars critica regulis definita a Musuro nec expectari nec postulari debet, suo enim tempore ars in incunabulis jacuit, nec primae quidem ejusdem lineae adhuc ductae erant, pluraque saecula et summorum cujusvis aetatis hominum industriam consummatio artis requirebat: quare et philosophum, qui modum, quo artes et scientiae perficiuntur, indagare cupit, difficilesque viarum anfractus, per quos a prima infantia ad virilem usque maturitatem progrediuntur, curiose perquirat, studium Musuri correctionum cum studio commentatorum Hesychii in editione Albertina haud parum oblectabit. Diligentia in minutiis, quae critices veluti anima est et prima linea, sine qua omnis critica nec est nec subsistere potest, Musurus omnino caret, quod

quod ipsi vix condonandum existimo; negligentia enim effecit, ut loca, in quibus per tantum temporis spatium viri docti Hesychium mutilum et corruptum crediderunt, deque iis emendandis spem abjecerunt, ea demum in his *Supplementis* pristinae integritati restituta videamus. Vitium, quod Mufurus cum plerisque fere aetatis nostrae criticis commune habet, in eo consistit, ut nimium a prima scriptura, nulla necessitate cogente, recedat, saepiusque mutet et corrigat, ubi textus nulla mutatione indiget, ut in notis frequenter monui. Juvenes igitur, qui ad studia critica animum adplicant, admoneo, ut ab hoc vitio summopere caveant; absque utilitate enim et cum temporis dispendio auctores classici interpolantur nec restituantur, eritque forte per longum tempus posteritas in hoc solummodo occupata, ut ab omni hac immunditie veterum libros repurgent, ipsisque pristinam puritatem restituant; semper vero in antiquis scriptoribus restituendis a vero aberrabimus, nisi *quomodo scribere debuerint ab eo quomodo vere scripserint* probe et acute distinguamus. Ut autem monito vim addam, causas vitii non modo in Mufuro sed et in coaevis nostris exponam, suntque sequentes: studium auctoris, quem restituere et illustrare cupimus, nec diligens nec profundum; artis interpretandi imperitia; praeconcepta opinio, quod nullae mendae nullique errores in antiquis scriptoribus adesse debeant, cum tamen aequae ac nos fragiles sint et erroribus obnoxii; membranarum palaeographiae inscitia; prava eruditionis ambitio veritati anteposita; juvenilis denique ingenii et eruditionis jactantia, nec sapiens doctrinae usus: causa vero, quae in Mufurum imprimis quadrat, haec videtur, quod, dum versus finem properabat, otio animique tranquillitate forte caruerit; ipsius enim oculi (ut saepius monstravi) planiora et objacentia saltant, remotiora quae-

quaerentes, quod hominem turbatum, anxium et festinantem arguit. In Mufuro denique, qui a pueris libros scriptos evolverat, magnam membranarum scripturae imperitiam, quam in nonnullis locis manifestavi, nonnemo forte mecum mirabitur: sed haec leviora sunt, nec impediunt, quo minus iustas laudes ipsi tribuamus, ipsumque, ut magnum sui temporis hominem, ob doctrinam et ingenium admiremur; inter nebulas enim, quas Hesychio obfudit, multa et clara lumina nobis scintillant.

Codex itaque a Mufuro emendatus typothetae dabatur, qui hodiernis peritior videtur, nam multa compendia, eaque satis difficilia, ipse explicuit; errores, quos commisit, sedulo in notis indicavi. Probabile est, quod codex, finita impressione, Venetiis remanserit, et ab Aldi haeredibus in domum Jo. Bapt. Recanati (nobilis Veneti) transferit, ubi tandem post longum annorum spatium d'Orville Venetiis commoratus eum examinavit, ejusque specimen aliquod ad Batavum Hesychii editorem transmisit. Cl. Villoifono, qui d'Orvilli specimen summa incuria factum fuisse in *Anecdotis* observat, plane adsentior; nam primo nulla littera in toto Hesychio minoris momenti est, quam Ξ , nisi forte dicas, quod exiguus glossarum numerus ipsum ad hunc delectum permoverit; deinde multa, quae in notis Albertinis ex hoc specimine enotantur, aperte falsa sunt, ut ex *Supplementis* manifestum erit; denique (quod interpreti Hesychiano quam maximi momenti esset) ne minimam quidem notitiam de Mufuri interpolationibus editor Batavus ex hoc specimine nactus videtur: qua d'Orvilli incuria effectum videtur, ut codex Hesychii Venetus usque ad Villoifoni tempora a criticis neglectus fuerit et parvi pretii habitus. In hoc temporis intervallo codex ex domo Recanati in bibliothecam d. Marci migravit, ubi ab eruditissimo Villoifono (cui in his literis

ris aetas nostra tantum debet, cujusque strenuam assiduitatem nihil, quod in bibliotheca Marciana memorabile sit, effugisse videtur) disquirebatur; notitias ergo literarias, quae de ipso codice habentur, in *Anecdotis* erudite exposuit, specimenque addidit, quod cujusvis critici studia et curas excitare debuit.

Ante tres annos, cum Roma Venetias adirem, negotiis tam longis et taediosis oneratus eram, ut de Hesychio parum cogitarem. Primum igitur membranis versionis septuaginta interpretum Marcianis conferendis et dijudicandis totum me tradebam, jamque maximam horum laborum partem abolveram, cum animadverterem, studiorum mutationem salutis causa mihi necessariam fore; ut ergo aridioribus et limitatis studiis biblicis absque taedio vacarem, altiora studia cum iisdem conjungere constituebam, codicemque Hesychii Marcianum, in quem doctissimi Morelli colloquiis avidior factus eram, evolvere incipiebam. Primum meum consilium erat praecipuas Musuri interpolationes enotare, cum ad singulas describendas tempus mihi defuturum crederem; mox vero animadvertebam, delectum (praesertim in Hesychio) difficilem esse, multa enim eaque graviora, quoniam primo adspectu parvi momenti esse videbantur, praetermiseram. Cum igitur mecum reputarem, tempus, quod eligendo et dijudicando consumebatur, singulis enotandis sufficere, simulque ad textum Hesychii rite constituendum maxime necessarium esse, ut vel minimam primigenii textus mutationem cognosceremus, consilium mutabam, omnesque et singulas, quales hic exhibentur, Musuri correctiones diligenter notabam. Hujus laboris, quantumvis molesti, jam non me poenitet; multas enim regulas criticas, quas longo et assiduo librorum scriptorum studio mente infixas tenebam, hic in usum vertendi materies mihi daba-

dabatur, continuoque critici acuminis exercitio ad alia studia me praeparabam; praetereaque, cum clare nondum praevideam, quomodo schedis meis biblicis, quae ad textum versionis septuaginta interpretum restituendum haud exigui momenti sunt, critici Oxonienses usuri sint, hoc mihi saltem gratum erit, si tempus, quo Venetiis morabar, non inutiliter perierit. Romam deinde per Ferraram et Bononiam (in quarum bibliothecis etiam membranas septuaginta interpretum conferebam) revertens in itinere, variisque studiis occupatus, memoriae gratique animi causa *Epistolam criticam ad Heyne* virum ill. (cui, quo ulterius in his literis progrediar, magis magisque me obstrictum sentio) conscripsi, eamque deinde Romae imprimendam curavi: enarratur in hac epistola consilium meum de supplementis ad editionem Hesychii Albertinam edendis, additurque simul Musuri interpolationum specimen. Quod si hodie ex hoc instituto minus forte expectetur, multo mihi hoc gratius est et acceptius, quam si nimium speraretur. Monendum mihi denique est, quod non modo Lipsiensis sed et Goettingensis nuper memoratae epistolae censor locum quendam, ubi forte mentem meam minus perspicue declaravi, prave intellexerit; nam non ad solas literas A et K, ut jam videmus, cura mea se extendit, sed ad totum Hesychium, nullaque litera a Musuro mutata est, quae hic non indicata esset, nec accentuum quidem mutationem praetermissi, probe gnarus, quod ejusmodi institutum absque summa etiam in minutissimis rebus diligentia parum utilitatis haberet. Restat jam ut de horum *Supplementorum instituto* agam.

Institutum idem est, cujus in *Epistola ad H.* specimen dedi, nisi quod hic forte plus praestiterim, quam ibi promiseram; primum enim notarum consilium fuit scripturam codicis et mutationes a Musuro factas illustrandi, primam scripturam a Musuro dele-

deletam restituendi, loca, in quibus virorum doctorum emendationes codicis auctoritate firmantur, observandi, mendasque Aldinae typographicas enotandi: quae his accedere, praeter promissa sunt. Ipse libri titulus *Supplementa ad editionem Hesychii Albertinam* institutum definit, mutuamque horum librorum rationem arguit; ut ergo iis, qui editionem Hesychii Albertinam possident, haec supplementa necessaria erunt, ita et haec absque illa commode usurpari nequeunt. Cum tamen omnes harum literarum studiosi editionem Albertinam nimis pretiosam forte non possideant, curavi quoque, ut cum altera quavis editione adhiberi possint: hinc non solum columnas et lineas Albertinae singulis glossis praenotavi, verum et glossas integras, quales in editis leguntur, sub MS. aut MVS. repraesentavi.

In primis literis voces minus dextre abbreviatae sunt, quam in sequentibus, primae enim literae, quales in bibliotheca Marciana exscriptae erant, servatae sunt; commodiori deinde ratione reperta, textum denuo describere instituebam, ex quo apographo sequentes literae impressae fuere: tempore et usu peritus quisque animadvertet, qua diligentia omnia descripta sint, quaque typis expressa. In ipso textu post severiora examina ne unum quidem vitium typographicum deprehendo; quod solum, ut spero, opus solide eruditae commendabit. In notis pauciores mendae oculos meos effugere, quibus, cum leviores sint, humanus lector ignoscet; duas solas, quae graviores esse videntur, hic memorabo: p. 88. 6. ἀναστρώσει, id est ἀναστρεύσει. pro ἀναστρώσει, id est α. p. 289. 18. Ne πόνιμος. pro An π.

Quae a Musuro deleta sunt, uncis [] inclusi. Signa Musuri † et □ retinui, illud locum indicat, quem pro vix corrigendo habuit, hoc lacunam; prius a typotheta Aldino per asteriscum * expressum est, posterioris omisum. Sunt et alia signa, quorum

in *Epist. ad H.* memini, quaeque a recentioribus ad glossas dubias et obscuras adpicta videntur: haec vero, cum critico parum profint nec lumen adferant, neglexi. Tertia quadam manu nonnulla in margine adjuncta sunt, quae vel a Musuro deleta sunt, vel a typhotheta textui inserta: omnia haec suis quaeque locis notavi. Compendia codicis, quorum cognitio critico necessaria est, in tironum gratiam servavi; plerisque enim, qui humanioribus studiis vacant, occasio deest libros scriptos evolendi, quorum scripturam nisi criticus ob oculos et in mente habuerit, nunquam firmis gressibus incedet; proinde etiam librorum scriptorum intuitus critico idem est, qui antiquario intuitus monumentorum, sine quo multa saepius acute videbit, deque iis erudite et ingeniose differet, at veritatem non adsequetur. Eodem denique consilio vitiorum origines explicavi, nec dubito, quin juvenes, qui ad studia critica se adcingunt, aliquam exinde utilitatem percipiant; minutiarum vero, sine quibus in re critica nihil praeclari nihilque veri peragitur, neminem taedeat; atria sunt (ut ita dicam) tetra et horrida, per quae initiandi ad sanctiora mysteriorum adyta penetrare debent.

In re critica sola rei veritas me ducit, nec ulla criticorum auctoritas me commovet; si vera via incedant, sequor; sin minus, discedo, mihi que viam facio. Primam scripturam nunquam muto, nisi ubi necessitas urgeat; si mutem, eandem (quantum fieri potest) presse sequor. Vitiosa potius intacta relinquo, quam immaturo consilio aut falso emendare, raroque emendo, nisi ubi parum dubii relinquatur, me primam scripturam restituisse: hinc hariolationes et conjecturas, quae ingenii vel eruditionis causa in chartas conjici solent, omnes parvi facio; solam enim veritatem cum utilitate unitam criticus ubique spectare debet.

In Musuri criticam severior fui ea mente, ut ex ipsius virtutibus et vitiis regulae critices saniores dilucidarentur adcuratiusque definirentur: quo studio plus me profecisse profiteor, quam commentationibus criticorum hodiernis, in quarum nonnullis superfluae librorum citationes, vana eruditionis prodigalitas ingenique lusus lectori acuto taedium adferunt, mentemque et studia suffocant. In primis literis parcior in notando fui, quam in ceteris, varios enim Musuri errores in *Epist. ad H.* adtigeram; quae vix repetenda duxi, cum talia sint, ut peritus quisque absque hac epistola aut eadem mox inveniatur, aut meliora forte substituatur. Timebam quoque, ne opus nimium excresceret, praesertim cum in sequentibus multa haberem monenda, stadiumque longum esset; primum ergo lentis passibus decurri, ne versus metam anhelitum et vires perderem. Primae denique literae majori mentis nisu et studio a viris doctis elucubratae sunt, quam reliquae, unde criticoriarior nova detegendi opportunitas: in his vero quid eruditio cum acumine critico unita valeat, unusquisque forte mirabitur, quaeque antea pro meris conjecturis habebantur in vera et genuina transformata esse, summa cum voluptate inveniet. In solo A. loca dubia et mendosa, quorum scripturam, etsi a Musuro non mutata sit, eruditiores forte cognoscere optarent, ex codice saepius enotavi, quod, cum nimis longum esset, et a nonnullis forte supervacuum videretur, in reliquis literis praetermissi, paucioribus locis exceptis, quae majoris momenti sunt et in notis singulatim memorantur.

Varias Hesychii glossas ex Cyrilli, Stephani et Theodori, aliorumque Glossariis biblicis, iatricis quoque et botanicis Glossis Mss. restitui et illustravi. Omnia haec in uno solo codice, quem cel. Cajetanus Marini (archii Vaticani praefectus) possidet, continentur; ipse codex, ut jam in nota quadam indica-

dicavi, membranaceus est, manu eleganti exaratus et saeculi decimi, at mendosissimus; ideoque glossae (nisi ubi errores ambigui fuerint) quales a me emendatae sunt, repraesentantur, ne tempus et charta inutiliter perderentur. Cyrillum Marinum Bremensi, qui a Bielio laudatur, interdum plenior, interdum quoque inferiorem deprehendi: diversitas forte exinde oritur, quod codicum archetypa (ut in Hesychio factum vidimus) diversis additamentis in margine adaucta fuerint et interpolata. Cyrillum Marinum nunquam cito, nisi ubi a Bielio Bremensis aut non citatur, aut minus plene et mendose.

Post novas has circa Hesychium curas nova ejusdem editio multis forte necessaria videbitur, nec deerunt, qui ejusmodi incepto pares se sentient. Nuper vero magna cum voluptate percepi, quod eruditissimus *Beek* (celeber literarum G. in universitate Lipsiensi professor) ad novam Hesychii editionem animum et curas jam diu adplicuerit, novis subsidiis criticis, quae multis inde ab annis congefserit, instructus: de qua utique egregia quaevis sperari debent. Existimo tamen, integrum Photii Lexicon, quod inter omnia veterum Lexica (si ex fragmentis judicare liceat) maximum Hesychio lumen adferret, omnino expectandum esse, vellemque, ut conterranei mei, a quibus jam diu speratur, hunc literarum Graecarum thesaurum quam primum in lucem proferant, nec tenebris eum occultari diutius patiantur. In his, quae p. 705. 9. leguntur: *sic et Antiphanis Κιθαρωδός primum ex hoc loco in lucem prodire videtur.* memoria nimis fidebam; Antiphanis Κιθαρωδός ex Deipnosophista innotuit.

Dum, Lector erudite, laboribus meis frueris, memor esto, quod absque insigni humanitate *Morelli*, bibliothecae d. Marci custodis, codex Hesychii Venetus nocte sepultus diu adhuc jacuisset. Vale.

Ἡ σ ύ χ ι ο ς

γραμματικός Ἀλεξανδρεὺς

Εὐλογία τῷ ἐταίρῳ χαίρειν.

M S.

M U S.

T. 1. p. 1. l. 5. Ἀπίων.	Ἀπίων. ¹⁾
p. 2. l. 9. καὶ παρὰ τοῖς ἰ.	καὶ τὰς π. τ. ἰ.
— l. 11. ὥστε παρέλιπεν.	ὥστε ἡμᾶς εἰδέναί, π.
— l. 25. Ἐπαινῶ μὲν ἐγ.	Ε. μὲν οὖν ἐγ.
— l. 31. αὐτῶν παραδραμεῖν.	αὐτῶν μὴ π.
p. 3. l. 11. πλεονέκτημα δ' αὐ-	πλεονέκτημα, ταῦτα δ'
τός.	α.
— l. ult. ταῖς παροιμίαις.	ταῖς τε π.
p. 4. l. 12. ἀναμίλικτον Φ.	ἀναμίλητον Φ. ²⁾
p. 5. l. 11. εὐρης εἴκελος.	εὐροῖς ἀν ε. ³⁾
— l. 12. ἰμοίως εἶναι — ἀν-	ὄμοιος, ὡς ε. — ἀνθρῶ-
θρῶπω ἰμοίως.	πῶ ὄμοιος.
Α.	
col. 1. l. 3. ἄ πάντα συναγεί-	ἄ παντα ζυνάγειρας.
ρας.	
c. 3. l. 4. γελωτα δηλοῖ. ἄ. Φ.	γ. δηλοῖ.
	Α. τὸ Φ.
c. 4. l. 3. ἀνανδρον. ἄ ἄ σχετλ.	ἀνανδρον.
	* Α ἄ σχ.
c. 5. l. 7. Ἀαδεῖν· ὀλλεῖν.	Α. ὀχλεῖν.
c. 6. l. 1. Ἀαδαν· ἐλ.	Ἀαδεν· ἐλ. ⁴⁾

c. 6.

- 1) Ubique.
- 2) Lectio Aldina a typosetheta est.
- 3) In Aldina sphaema typosethetae.
- 4) Cfr. VV. DD.

- c. 6. l. 1. Ἀάθης ἥμ. ἐβλ. Ἀάθης ἥ. ἐβλ.
Ἀάθεκτον α. Ἀάθικτον α.
- 1. 6. Ἀάλιον ἄτεκτον.⁵⁾ Ἀάλιον ἄτακτον
— 1. 8. Ἀαμῆς χρ. Ἀάνης χρ.
- c. 7. l. 6. Ἀασάμην ἐβ. π. Α. ἐβ. περιέπεσον.
ἐπέε.⁶⁾
Ἀάσατο ἐβλάβην. Α. ἐβλάβη.
[Ἀάθης ἐβλάβης.]
Ἀασήφρονι βλαψή- Ἀεσίφρονι βλαψίφρονι,
φρονι, φρ. αἰαὶ γὰρ φρ. αἰσαὶ γὰρ τὸ
τὸ βλ. βλ.
Ἀάσαψο ἐβλαψας. Α. ἐβλαψαν.
- c. 9. l. 2. Ἀβακίμων αλ. Ἀβακήμων αλ.
Ἀβακῆσαι ἀγν. ἀμα- Αβ. ἀγν. ἀμαρτεῖν.
ράντων.
- c. 10. l. 3. Ἀβαι περὶ τὴν Ἀβαι περὶ τὴν Φωκίδα
Φωτιδάταπον, οὐ μ. τόπος, οὐ μ. Ἀπόλ-
Ἀπόλωνος ὄσαβαίου. λωνος Σαβαίου.⁷⁾
- c. 11. l. 5. Ἀβακι, ἀγελαί- Αβ. ἀγ.
σωνες.⁸⁾
- 1. ult. Ἀβάκω ἀγκίνοι. Σ. Ἀβακοἀγκίνοι. Σ.⁹⁾
- c. 12. l. 6. Ἀβαντα. π. πλ. Ἀβαντα. π. πλ. Π. ε.
Π. ἐνθα ἱερὸν Ἀπόλ- ἱερὸν Ἀπόλωνος.
λωνος.
[Ἀβαντες, οἱ Εὐβοεῖς
καὶ κολοσσοὶ νεκροί.]
Ἀβατος. Ἀβατος.
- c. 13. l. 4. Ἀβαρβαρέη. ἐνό- Α. ὄνομα νύμφης, π. rel.
ματα νυμφ. . .,¹⁰⁾
πολλα rel.

c. 13.

5) Sic prima manu.

6) Sic.

7) Cfr. VV. DD. In ὄσαβαίου duae priores litterae ex fine praecedentis vocis repetitae sunt.

8) In Aldina vitium typothetae.

9) Vid. Epist. crit. ad Heynium.

10) Scripturae compendium erat.

- c. 13. l. 10. Ἀβαρκνα κόμα τὲ M. ¹¹⁾ Ἀβαρκνα κόμα. οὕτω M.
- c. 14. l. 4. Ἀβασάκτως δ. ¹²⁾ A. δ.
— l. 9. Ἀβαστυν ἀκιν. ¹³⁾ A. ἀκιν.
- l. 15. Ἀβδης. μ. παρ' Ἰππώνακτι. ἀβδίου μ (sic) ἔρ δουλος ε̄. Ἀβδης. μ. π. Ἰππώνακτι. Ἀβδίου. ἐμοῦ δ. ¹⁴⁾
- c. 16. l. 6. Ἀβηροῦσι διδοῦσιν. Ἀβήσ. ᾱ. ᾱ. ἀσύνητος. Ἀβηροῦσιν ἀδουσιν. Ἀ. α. α. ἀσύνητος, ἀνόητος. Ἀβήσση, ἐπινοεῖ, ἀνόητος. ¹⁵⁾ Ἀβήσσει ἐπινοεῖ.
- l. 10. Ἀβια οὐ β. ἢ β. οὐκ ἔχοντα. οὐ βιαιοι. Ἀβι. Ἀβια οὐ β. ἢ β. οὐκ ἔχ. Ἀβιοι οὐ βιαιοι.
- c. 17. l. 10. Ἀβιος πλ. ὡς Ἀ. πλ. ὡς A. ἐν ἀληθία. Ἀντιφῶν ἐν ἀλήθια. ¹⁶⁾
- c. 18. l. 1. Ἀβλαβύνιον σ. — ἐκ βιβλων καθ. A. σ. — ἐκ βιβλων πρὸς καθ.
- l. 4. Ἀβλαξ λαμπρως ¹⁷⁾ K. A. λαμπρὸς, ὡς K.
- l. 7. Ἀβλαντος ἀνυπ. Ἀβλέματοι ἀμ. Ἀβλαντος ἀ. Ἀβλέματι ἀμ.

A 2

c. 19.

11) Vid. Epist. crit. ad H.

12) Sic ms. ut in Aldina.

13) Ut in Aldina.

14) ἐρμου a typos. est. Vid. Ep. crit.

15) ἀνόητος ex marg. male insertum erat, quod Musurus loco suo reposuit.

16) Sic prima manu.

17) Prima manu.

- c. 19. l. 6. ἄβλητος· ἄτρ. ἐκ βόλου. A. ἄτρ. ἐκ βέλους.
 — l. 11. ἄβλισμαστον· ἄψ. ¹⁸⁾ A. ἄψ.
 — l. 12. ἄβλόπες· ἄβλ. Κρήτες. ἄβλόπες· ἄβλ. Κ.
 ἀλογεῖ, σπ. Μ. ἄβλόει· σπ. Μ.
 c. 20. l. 1. ἄβλοή, σπενδε. Μ. ἄβλόει· σπ. Μ.
 — ἄβολήτορες· μ. ἀνηλαχότες. A. μ. ἀνηλαχότες.
 c. 21. l. 2. ἄβολον· ὄνομα στοιχείου. ¹⁹⁾ A. ὄ. στ.
 — l. 4. ἄβοτοι· αἰ μὴ κατανεμημένοι β. A. αἰ μὴ κατανεμημένοι β. ²⁰⁾
 — l. 13. ἄβουτον· τὴν οὐλίαν. A. A. τὴν δουλείαν. A.
 ἄθραδούλη· π. ἄθραδούλη· π.
 c. 22. l. 2. ἄβραβαίνων· τρ. ἄβρα βαίνων· τρ. ¹⁾
 — l. 9. ἄβρανίδας· κροκρωτους. A. A. κροκρωτους. A.
 — l. 12. ἄβρίζεσθαι· ἀβράβεσθαι, κ. A. ἀβρύνεσθαι, κ.
 — l. ult. ἄβρικτον· δύσκοφον ὕ. A. δύσκωφον ὕ.
 c. 23. l. 5. ἄβροδίαυτος· τρ. τὸν βίον. A. τρ. τὸν β. ²⁾
 c. 24. l. 8. ἄβροτάζωμεν· ἀμάρτωμεν. A. ἀμάρτωμεν. ἀμφ. ὅπερ rel. ³⁾
 ἄμφωδῆσώμεν. ὅπερ rel.

c. 25.

18) Ut in Aldina.

19) Ut in Ald.

20) Reduplicationem omisiam ubique fere inserit.

1) Cf. VV. DD.

2) Articulum typhotheta omisit.

3) Separata univit. ἄμφωδῆσώμεν, ὅπερ rel. alieno loco ex margine inserta sunt.

- c. 25. l. 3. Ἀβροτῆ· αἰβροτη-
θεία. A. αἰβροτησία.
- c. 26. l. 4. Ἀβρωμοῦντασχοι·
οἱ συν βρ. — καὶ Λυά-
χοι. A. οἱ σ. βρ. — καὶ Λυά-
χοι.
- l. 14. Ἀβύρβηλον· πολυ-
τ (sic)
μα A. πολύ. μάταιον.
- c. 28. l. 8. Ἀγαθίς· δεσμεῖ ρά-
ματος gel. A. δέσμη ράμματος gel.
- l. 11. Ἀγαθοεργοί· οἱ ἐκ
των ἰππ. ἐξ. —
Σπαρτιάταις..γαλ-
μα Ἐκάτης. gel. A. — Σπαρτιάταις.
Ἄγαλμα Ἐκ. gel. 4)
- c. 29. l. 5. Ἀγάλακτος· ὕ-
μόθολος. A. ἡ ὁμόθηλος.
- Ἀγαλήτορα· π. Τυρῆνοί. A. Ἀγαλήτορα· π. Τυρῆνοί.
- c. 30. l. 6. Ἀγαλλόμενος· ἀγα-
λιών. A. ἀγαλλιῶν.
- l. 13. Ἀγαθὸν ὄν, τὴν λ.
αἰ εἰ A. Ἀγαθὸν ὄν, τὴν λ. 5)
- c. 31. l. 3. Ἀγελαῖος· ἰδ. 6) Ἀγελαῖος· ἰδ.
- Ἀγαί· ἡ· στρώματα. τρ. A. ἡ· τρώματα. τρ.
- l. 16. Ἀγάλλεται· τ. γα-
βριᾶ. A. τ. γαυριᾶ.
- c. 32. l. 2. Ἀγαμεμνόνη. θ. A. θιδραξατο. 7)
- l. 9. Ἀγάμητος· ἀγ.
ἀβυξ. 8) A. αγ. α.
- Ἀγαμίου ζ. π. Σπ. 9) A. ζ. π. Σπ.

4) Litteras duas erasit, ac unita separavit. Vid. Ep. crit.
5) Signum typhotetam effugit.
6) Prima manu, quam Musurus delevit.
7) Signum in Ald. omisium est.
8) Ut in Ald.
9) In Ald. περι pro παρα typhotetae errore.

- c. 33. l. 2. Ἀγάνημαι ἀσχά- A. ἀσχάλλω. ¹⁰⁾
 λω.
 — l. 5. Ἀγανοῖσιν· πραεῖς. Ἀγανοί· π.
 — l. 6. Ἀγανοῖς. ἰόντες τ. δ. Αἰγανέησιν ἰέντες· τ. δ.
 β. β.
 — l. 8. Ἀγάννιφον· λ. χιο- A. λ. χιονιζόμενον.
 νιζόμενος.
 (sic)
 Ἀγαν· εὐφροσύνη. πρ. Ἀγανοφροσύνη· πρ.
 Ἀγανέφρων· λ. φ. Ἀγανόφρων· λ. φ.
 — l. 12. Ἀγανόπιδος, π. ε. Ἀγανώπιδος, π. ε. πρα-
 πραεῖα, κ. βλ. ¹¹⁾ εἰας κ. βλ.
 c. 34. l. 15. Ἀγάρροον· σφ. — A. σφ. — ἄγαν ῥοαῖδη.
 ἄγαν ῥοαῖδης.
 c. 35. l. 1. Ἀγάσαι· φθ. Ἀγάσαι· φθ.
 — l. 4. Ἀγαθός, σ. κ. Ἀγαθᾶ· σ. κ.
 Ἀγασσίς· ὁ φθ. σφαι- A. ὁ φθ. σφαίρα.
 ραν.
 — l. 8. Ἀγασόπερπαι. Ἀγασότερπαι. ¹²⁾
 — l. 13. Ἀγάσατο· ἐφθ. Ἀγάσσατο· ἐφθ.
 — l. ult. Ἀγάσαι· θαυμα- A. θαυμάζεν.
 ζεν. ἀγάλλου. Ἀγάλλου. ¹³⁾
 c. 36. l. 2. Ἀγάσηθε· φθ. Ἀγάσηθε· φθ.
 — l. 5. Ἀγαστροφον οὔτασε A. οὔτασε δουρί.
 δόρυ.
 Ἀγάται· ἄγαν τύπτει. A. ἄγαν τύπτει.
 ἀγαστά, ἀ ἄν τις Ἀγαστά, ἀ ἄν τις ἀγ.
 ἀγ. — Λισχύλος — Λισχύλος φρα-
 φρα ^ς ζει. ¹⁴⁾
 — l. 10. Ἀγάτειμαι· β. Ἀγάτημαι· β.

c. 36.

10) Quod typossetam effugit.

11) Scriptum erat πραεῖα, καλῶς βλ. Cf. VV. DD.

12) Quod typossetam latuit.

13) Unita separavit. Ἀγάλλου ex margine est.

14) Unita sejunxit. Nullum est dubium, quin Φρυξί le-
 gendum sit. Cf. VV. DD.

c. 36. l. 17. Ἀταύλιος· μὴν.	Ἀγαύλιος· μ.
c. 37. l. 5. Ἀγαρρέυεται ἔγγ. ὑπὸ ἀγγαρευτῶν κ.	Ἀγαρρέυεται ἔγγ. ὑ. α. κ. ¹⁵⁾
— l. 9. Ἀγγαρος· ἔργ. — γραμματηφόρους.	Α. ἔργ. — γραμματο- φόρους.
— l. 11. Ἀγγεα· ἀγγία. ¹⁶⁾	Α. ἀγγεῖα.
c. 38. l. 5. Ἀγγελεῖη, ἄγειν λειαν.	Ἀγγελεῖη· ἄγουσα λ.
— l. 9. Ἀγειν· ἀπάγειν, κ. Ἀγειν, τὸ ὑ. τὸ πί- νειν. ¹⁸⁾	Α. ἀπάγειν, κ. ¹⁷⁾ Α. τὸ ὑ. τὸ πίνειν.
c. 39. l. 1. Ἀγγελη̃ς· δ. — πᾶν δι' ἀνειδος φύλον. ¹⁹⁾ Ἀγγεῖλω· ἀργεῖω.	Ἀγγελη̃· δ. — Πανδια- νίδος φυλῆς. Α. Ἀργεῖων.
— l. 5. Ἀγγελέσκων· ἠγγε- λον.	Ἀγγέλλεσκον· ἠγγελλον.
— l. 8. Ἀγγίτας· ο. π. π. Παγγαῖον.	Α. ο. π. παρὰ Π.
— l. 10. Ἀγγλιθεὺς, ἐξ ὧν ἢ κ. ²⁰⁾	Α. ἐξ ὧν ἢ κ.
— l. ult. Ἀγδιστις· ἢ αὐτῆ τῆ μ.	Α. ἢ αὐτῆ τῆ μ.
c. 40. l. 1. Ἀγδus· ἄγγος Κ. ¹⁾	Α. α. Κ.
— l. 8. Ἀγεινεν· ἀγειν ἐν ν. Ἀγείπτεται· ὄρα. Ἀγεινεός· ἠγον.	Ἀγινεῖν· α. ἐν ν. Ἀγόπτεται· ε. Ἀγίνεον· ἠγον.
c. 42. l. 3. Ἀγγεληδόν· ἠθ. ἰδίως ἀγγέλης.	Α. ἠθ. ἰδίως ἀγγέλη.

Α 4

c. 42.

15) ἀγγαρευτῶν; quod Ald. ceteraeque edd. habent, typosetae tribuendum est.

16) Prima manu.

17) ἀπάγειν typosetae est.

18) Sic duplici accentuatione.

19) Sic scribae imperitia.

20) Ut in Ald.

1) In Ald. Ἀγδους errore typos.

c. 42. l. 5. Ἀγελείη. λαφυρα-
γώγου, καὶ ἡγουμένη
τοῦ π.

— l. 8. Ἀγ. λης· δῆμος Α. 2)

— l. 10. Ἀγέμεν· ἀγετε, ἀ-
γαγεῖν, ὡς τό· "Αἴας
δ' ἐκ Σαλαμῆνος ἀγει
δύο καὶ δέκα ναῦς."

"Ἀγε μὴν.

c. 43. l. 1. Ἀγέν· κ. — καὶ
ἡγον.

Ἀγέννητα.

— l. 13. Ἀγερ· εν· συνηθρ. 4)

— l. 16. Ἀγερούατο· ἡμ.

c. 44. l. 7. Ἀγερσικυβῆλις.
Κρατῖνος ἀνδραπέ-
τησιν ἐπιλάμπωνος
τὸν α̃.

c. 45. l. 3. Ἀγενεῖ· α̃.

Ἀγενῶς· α̃.

— l. 5. Ἀγες, λαὸς ὁ πλου-
τῶν.

— l. 17. Ἀγη· θ. — ὡς τό·
Νῦν δέ μοι ἐν χείρε-
σιν γελ.

c. 46. l. 3. Ἀγηλ'· οιο· λαφ. 6)

Ἀγηλωμεναι· χ.

— l. 12. Ἀγηνορία· ανδρία.
— ὡς τό· Ἀγηνο-
ρίη δέ μιν ἔκτα ἐν τέ-
γεα.

Α. λαφυραγωγῶ καὶ ἡ-
γουμένης τοῦ π.

Ἀγελή· δ. Α.

Α. ἀγ. αγ. ὡς τό· "Αἴας δ'
ἐκ Σαλαμῆνος ἀγει
δυοκαίδεκα νῆας."

"Ἀγε μὴν.

Ἀγέν· κ. — καὶ ἡγον. 3)

Ἀγέννητα.

Ἀγερθεν· σ.

Ἀγερώσατο· ἡμ.

Α. Κρατῖνος ἀνδραπέτη-
σιν ἐπὶ λάμπωνος
τὸν α̃. 5)

Ἀγενεῖ· α̃.

Ἀγενῶς· α̃.

Ἀγεσίλαος. ὁ Πλούτων.

Ἀγη· θ. — ὡς τό·

Ν. δέ μ. ἐν χείρεσσιν
γελ.

Ἀγηλείοιο· λ.

Ἀγηλόμεναι· χ.

Α. α. — ὡς τό· Ἀγηνο-
ρίη δέ μιν ἔκτα ἐν
Τέγεϊ.

c. 47.

2) Litteram erasit.

3) Omisissis: Αἴας δ' ἐκ Σ. rel. quae huc a VV. DD. trans-
feruntur. Exemplum e margine esse suspicor.

4) Litteram erasit.

5) Cf. VV. DD.

6) Locus erasus.

- c. 47. l. 5. Ἀγήτης· ὁ ἱερ. 7) Α. ὁ ἱερ.
 — l. 7. Ἀγητής· ὁ ἱερ. — ἐν Α. ὁ ἱερ. — ἐν δὲ τοῖς
 δὲ τοῖς Καρνείοις — Καρνείοις — Ἀγη-
 Ἀγητορία. ὡς ἀγή- τορία.
 μεθα ἔχει εἰσορόων· Ἀγη· θάμβος. ὡς·
 τος. 8) Ἀγη μ' ἔχει εἰσορόων·
 τα.
 — l. 14. Ἀγήτωρ· ὁ τ. Α. Α. ὁ τ. Α. θυηλῶν.
 θυηκλῶν.
 c. 48. l. 13. Ἀγίοχα· ἡ. Ἀγίοχα· ἡ.
 Ἀγιοχότων· κ. Ἀγιοχότων· κ.
 — l. 17. Ἀγιστέων· εὐσ. 9) Α. ε.
 Ἀγιχῶ, ἡχῶ ἀγίων. στί- Ἀγιχῶ· ἡχῶ ἀγίων. ἡ
 φος, [ἡ στύφος] ἡ στίφος. ἡ συστ.
 συστ.
 — l. ult. Ἀγκάς· ἀγκ. Α. ἀγκ. ἡ ἀγκάλαις. ἀγκ.
 Ἀγκάζοντο· ταῖς ἀγκ. κάζοντο· ταῖς ἀγκ.
 περιελάμβανεν. περιελάμβανον. 10)
 c. 49. l. 3. Ἀγκαλίες· ἀναγκ. Α. α.
 καλεῖται.
 — l. 5. Ἀγκαλέω· ἀναγκα- Α. α.
 λῶ.
 Ἀγκαλειδαγωγοί· ἀγκ. Ἀγκαλειδαγωγοί· ἀγκα-
 καλείδας ἀγκ. λίδας ἀγκ.
 — l. 8. Ἀγκαλίδεσιν· ἀγκ. Ἀγκαλίδεσιν· ἀγκ.
 — l. 11. Ἀγκαλίδας ἔλκειν· Α. ἔλκ. α.
 α.
 — l. 17. Ἀγκεράτεσιν· ε. Ἀγκεράτεσιν· ε.
 c. 50. l. 6. Ἀγκλίνας· ἀνα- Α. α. ἀνοιξας. ὡς τό·
 κλίνας, ἀνοιξας. Ἀγκλίνας, πρόσθεν δὲ
 Ἀγκλίνας, ὡς τό· πρόσ- σ. σχέθον.
 θεν δὲ σάκεα σχέθον.

A 5

c. 50.

7) Ut Aldina.

8) Locus Homericus olim ex margine archetypi loco alieno infertus fuit.

9) Aldina lectio a typosetheta est.

10) Sejuncta univit. Cf. VV. DD.

- c. 50. l. 10. Ἀγκόλαι ἀγκόνες. ἀγκοῖναι. A. ἀγκόνες. αἰ.
 — l. 12. Ἀγκόνος τ. Ἀγκῶνος τ.
 — l. ult. Ἀγκος νῆσον π.¹¹⁾ A. νῆσον π.
 c. 51. l. 2. Ἀγκοτύλη παιδεία τις ε. A. παιδία τις ε.
 — l. 4. Ἀγκρινόμεναι ἀποφηνόμεναι. A. ἀποφηνάμεναι.
 — l. 11. Ἀγκύλαι ἰμ. ἐν κρηπίσιν. Ἀγκύλαι ἰμ. ἐν κρηπίσιν.
 — l. 12. Ἀγκύλη ἀκ. — A. ἀκ. — ἀγκῶνος¹²⁾
 ἀγκόνος καὶ π. — καὶ π. — κ. — κ.
 κοτάβους — κοτάβους π. — οἱ δὲ καὶ
 ἐγκυλισταὶ ἀκοντισταὶ εἶς. ἀγκυλισταὶ ἀκοντισταὶ εἶς.
 — l. ult. Ἀγκυλομήτεω σκ. A. σκ. βουλευομένου.
 Βουλευομένω.
 c. 52. l. 8. Ἀγκύλη χεῖρ ἀπηγκυλωμένη — A. χ. ἀπηγκυλωμένη —
 ἀποκοταβισμὸν. αἰ.
 — l. 11. Ἀγκύλωσ. — ἀγκῶνος.¹³⁾ A. — ἀγκῶνος.¹³⁾
 ἰκῶνος.
 — l. 16. Ἀγκυρα. — Σ. Φαῖδρα. A. — Σ. Φαίδρα.¹⁴⁾
 δρα.
 c. 53. l. 4. Ἀγκυρόβουλα. — A. — ἐν τοῖς λ. — καὶ
 ἐν ταῖς λιμένεσιν — ε. ὦ. α.
 καὶ ἐνλιμένι ὡς αἰσχυήν.
 — l. 9. Ἀγκῶν. — καμπή. A. — καμπή.

c. 53.

11) Lectionem prima manu superscriptam delevit.

12) Correctionem Musuri typoseta neglexit.

13) Lectionem superscriptam delevit.

14) Typoseta Musuro immorigerus fuit.

- c. 53. l. 9. — παραγκῶνες καὶ ἢ τείχεως ὑψ. ¹⁵⁾ — παρ' ἀγκῶνος καὶ τείχεος ὑψ.
- c. 54. l. 7. Ἀγλαίφῃ· α. Ἀγλαίφῃ· α.
— l. 12. Ἀγλάμασι· κλάσ- Α. κλάσμασιν. ἀγλαό-
μασιν. γλαόπης· πης· ὁ Α.
ὁ Ἀσκλ. ¹⁶⁾
- l. 18. Ἀγλαοφώτης· Α. β.
β. ¹⁷⁾
- Ἀγλαυκόν· α. Ἀγλαυκον· α.
- Ἀγλαυρίδες· μύραι π^ε Α. μ. π. Α.
Ἀθηναίοις. ¹⁸⁾
- l. ult. Ἀγλαυρος· θ. — Α. θ. — π^ε δὲ Α.
π^ε δὲ Α. ¹⁹⁾
- c. 55. l. 6. Ἀγλευκῆς· αἰδῆς. Α. αἰδῆς.
— l. 9. Ἀγλείδια· σκ. Ἀγλίδια· σκ.
Ἀγλείτις· οἰκέτης. Ἀγλείτις· οἰκέτις.
- l. ult. Ἀγμίεις· παρα- Ἀγμιεῖς· παραθραύ-
θραῦσ.σ. ²⁰⁾ σεις.
- c. 56. l. 10. Ἀγναμπτον· ἰμ. Α. ἰμ. ἀγνεῖ· λ. ¹⁾
γνεῖ· λ.
- l. 13. Ἀγνεῖστε· ν. στρ. Ἀγνεῖετε· ν. στρ.
- l. 20. Ἀγνηῖσαι· ἀποθ. Ἀγνίσαι· α.
- c. 57. l. 2. Ἀγνίθες· λῖαι. Α. λείαι.

c. 57.

15) καὶ ἢ natum est ex βῆ Π. Π. v. 7C2. quod Musurus male delevit.

16) Litteram initialem a scriba omissam Musurus quidem praenotavit, at notae separationis (=) oblitus est; ex quo typosetae error.

17) Typoseta erravit.

18) Scripturam codicis hic minus perspicuam typoseta male legebat.

19) In Ald. περι typosetae errore.

20) Locus erasus; lectio vero prima manu superscripta intacta est.

1) Litteram init. praefixit, at non separavit; quod typosetae saepius in errorem induxit.

- c. 57. l. 6. Ἀγνόδιμος· ἀγν. Ἀγνόδικος· αἰ.
 — l. 9. Ἀγνοεῖν· τὸ δ. — μὴ τίθους ἰδῶν. A. τὸ δ. — μὴ τίθους ἰδῶν. †
 — l. ult. Ἀγνοπολεῖσθαι· τ. ὑ. ἢ. θέρεσθαι. A. τ. ὑ. ἢ. θέρεσθαι.
 c. 58. l. 16. Ἀγνώσ· τῆς Αἰολ. Ἀγνώσ· τ. A.
 c. 59. l. 1. Ἀγνυτον· κτεάσ- A. κτεάσσουσιν. κ. †
 σουσιν. κ.
 Ἀγνώμενα· θρ. Ἀγνόμενα· θρ.
 — l. 7. Ἀγνώσσει· δυσχεραί- A. δ.
 ρει.
 c. 61. l. 10. Ἀγορὰ Κερκόπων· τ. Ἀγορὰ Κερκόπων· τ.
 τ.
 c. 62. l. 9. Ἀγοραῖς· ἐκκλ. A. ἐκκλ.
 Ἀγοραῖος Ἑρμῆς· οὐ- Ἀγοραῖος Ἑρμῆς· οὕτως
 τως ἐλέγετο ὄντος †
 — Φιλοχῶρος ἐν ἐλ. ὄντος — Φιλό-
 τρίτῳ. χορος ἐν τ. 2)
 c. 63. l. 1. Ἀγορατυτιεῖς· αἰ. A. αἰ.
 — l. 12. Ἀγορή· ἐκκλ. — A. ἐκκλ. — καὶ ὁ λ.
 καὶ ὁ λόγος· Ἄγορη Ἀγορῆ δὲ τ' αἰμείνω· —
 δ' ἔταμείνω — μέγα μέγαν δ. 3)
 δ.
 — l. 14. Ἀγορῆ δέ· εἰς τ. Ἀγορήνδε· εἰς τ.
 c. 64. l. 8. Ἀγος· κλαῦσμα. A. κλ.
 — l. 11. Ἀγοστούς· ὀλέκρε- A. ὀλέκρανα.
 να.
 — l. 15. Ἀγούστῳ· μ. Ἀγουστῶ· μ.
 — l. 18. Ἀγραῖ· χ. — Δη- A. χ. — Δ.
 μήτρας.
 — l. 21. Ἀγρακόμας· ὄρη τ. Ἀγρακόμα· πόρη τ.
 τ.

c. 65.

2) In Ald. signum omissum est.

3) Ex adjuncto exemplo novum constituit articulum.

- ε. 65. l. 4. Ἀγραυλῶ τὰ ἐν- Ἀγραυλα· τ. ε. τ.
 θείρω τ.
 — l. 13. Ἀγραθέν· σ. Ἀγραθέν· σ.
 — l. 16. Ἀγρειμαίς· ἄγε δῆ. Ἀγρειμας· ἄ. δ.
 — l. 20. Ἀγρεμον· τὸν κ. — Α. τ. κ. — Α. δὲ Μυρ-
 Δισχύλος δὲ Μυρ- μηδόσιν.
 δ (sic)
 μῆ
 ε. 66. l. 4. Ἀγρεύματα· σκ. Α. σκ. Εὐρ. Ἀνδρομάχη.
 Εὐριπίδης Ἀνδρό-
 με...⁴⁾
 Ἀγρέται. π. Κ. Ἀγρέται. π. Κ.
 — l. 19. Ἀγρ...θαι· συνε- Ἀγρῆθαι· σ.
 πεθαι.⁵⁾
 ε. 67. l. 6. Ἀγριάμπη...,⁶⁾ Ἀγριάμπη· ἡ Βρυονία.
 ἡ Βριον...,⁷⁾ βοτ. β.
 — l. 9. Ἀγρίανες· τ. — χ. Παι- Ἀγριᾶνες· τ. — χ. Παι-
 ρας .. αἰόνων.⁸⁾ ονων.
 Ἀγριαν· αἰ..., ἄκ.⁹⁾ Ἀγριανιαῖον· αἰκ.
 — l. 14. Ἀγρίδιον· κ. — π Α. κ. — π Α.
 Αἰτ.¹⁰⁾
 — l. 19. Ἀγρινοί· ἀγρ. — Α. ἀγρ. — π.
 παιδερέται.
 ε. 68. l. 4. Ἀγριοι λιμένες· τ. Α. λ. τ. ἐν Ἐρμῶνι.
 ἐν ἔρμῶνι.
 — l. 6. Ἀγριον· γ. ἐπὶ Θη- Ἀ. γ. ἐπὶ Θηρίου·
 ρίου σὺν, ἀγριον ἀργ. Σὺν ἀγριον, ἀργ.
 c. 68.

4) Compendium fini vocis annexum ως denotat.

5) Litterae deletae videntur esse ει.

6) Compendium litt. λος delevit.

7) Locus erasus.

8) Litteram erasit.

9) In medio vocis litteram delevit; compendium quoque fini affixum parum perspicuum est, potius enim litteras ης aut ως quam ον indicare videtur.

10) In Ald. περι typos erroris, et ipsa compendii, quo et παρα scribitur, ambiguitate.

- c. 57. l. 6. Ἀγνόδιμος· ἀγν. Ἀγνόδικος· αἰ.
 — l. 9. Ἀγνοεῖν· τὸ δ. — μὴ Ἀ. τὸ δ. — μὴ τίθους[‡]
 τίθους ἰδῶν. ἰδῶν.
 — l. ult. Ἀγνοπολεῖσθαι· τ. Ἀ. τ. ὑ. ἦ. θέρεσθαι.
 ὑ. ἦ. θέρεσθαι.
 c. 58. l. 16. Ἀγνώως· τῆς Αἰολ. Ἀγνώως· τ. Α.
 c. 59. l. 1. Ἀγνυτον· κτεάσ- Ἀ. κτεάσσουσιν. κ.
 σουσιν. κ.
 Ἀγνώμενα· θρ. Ἀγνώμενα· θρ.
 — l. 7. Ἀγνώσσει· δυσχεραί- Ἀ. δ.
 ρει.
 c. 61. l. 10. Ἀγορὰ Κερκόπων· Ἀγορὰ Κερκόπων· τ.
 τ.
 c. 62. l. 9. Ἀγορᾶς· ἐκκλ. Ἀ. ἐκκλ.
 Ἀγοραῖος Ἑρμῆς· οὐ- Ἀγοραῖος Ἑρμῆς· οὕτως
 τως ἐλέγεται ὄντος[‡] — ἐλ. ὄντος — Φιλό-
 — Φιλοχώρος ἐν χορος ἐν τ. 2)
 τρίτῳ.
 c. 63. l. 1. Ἀγορατυτιεῖς· αἰ. Ἀ. αἰ.
 — l. 12. Ἀγορῆ· ἐκκλ. — Ἀ. ἐκκλ. — καὶ ὁ λ.
 καὶ ὁ λόγος· Ἀγορῆ Ἀγορῆ δέ τ' αἰμείνω· —
 δ' ἔταμείνω — μέγα μέγαν δ. 3)
 δ.
 — l. 14. Ἀγορῆ δέ· εἰς τ. Ἀγορήνδε· εἰς τ.
 c. 64. l. 8. Ἀγος· κλαῦσμα. Ἀ. κλ.
 — l. 11. Ἀγοστούς· ὀλέκρε- Ἀ. ὀλέκρανα.
 να.
 — l. 15. Ἀγούστῳ· μ. Ἀγουστῷ· μ.
 — l. 18. Ἀγραί· χ. — Δη- Ἀ. χ. — Δ.
 μήτρας.
 — l. 21. Ἀγρακόμας· ὄρη τ. Ἀγρακόμα· πόρη τ.
 τ.

c. 65.

2) In Ald. signum omissum est.

3) Ex adjuncto exemplo novum constituit articulum.

- ε. 65. l. 4. Ἀγραυλῶ τὰ ἐν- Ἀγραυλα· τ. ε. τ.
 θείρω τ.
- 1. 13. Ἀγραθέν· σ. Ἀγραθέν· σ.
- 1. 16. Ἀγρειμάς· ἄγε δῆ. Ἀγρειμας· α̃. δ.
- 1. 20. Ἀγρεμον· τὸν κ. — Α. τ. κ. — Α. δὲ Μυρ-
 Δισχύλος δὲ Μυρ- μηδόσιν.
 δ (sic)
- μη
- ε. 66. l. 4. Ἀγρεύματα· σκ. Α. σκ. Εὐρ. Ἀνδρομάχη.
 Εὐριπίδης Ἀνδρό-
 με... 4)
- Ἀγρεται. π. Κ. Ἀγρέται. π. Κ.
- 1. 19. Ἀγρ... θαι· συνε- Ἀγρεῖθαι· σ.
 πεθαι. 5)
- ε. 67. l. 6. Ἀγριάμπη..., 6) Ἀγριάμπη· ἡ βρυονία.
 ἡ βριον..., 7) βοτ. β.
- 1. 9. Ἀγρίανες· τ. — χῶ- Ἀγριαῖνες· τ. — χ. Πα-
 ρας .. αἰόνων. 8) ονων.
- Ἀγριαν. αῖ..., ἀκ. 9) Ἀγριανιαῖον· ἀκ.
- 1. 14. Ἀγρίδιον· κ. — π Α. κ. — π Α.
 Αἶτ. 10)
- 1. 19. Ἀγρινοί· ἀγρ. — Α. ἀγρ. — π.
 παιδερέται.
- ε. 68. l. 4. Ἀγριοί λιμένες· τ. Α. λ. τ. ἐν Ἐρμῶνι.
- ἐν Ἐρμῶνι.
- 1. 6. Ἀγριον· γ. ἐπὶ Θη- Ἀ. γ. ἐπὶ Θηρίου·
 ρίου σὺν, ἀγριον ἀργ. Σὺν ἀγριον, ἀργ.
 c. 68.

4) Compendium fini vocis annexum ως denotat.

5) Litterae deletae videntur esse ει.

6) Compendium litt. λος delevit.

7) Locus erasus.

8) Litteram erasit.

9) In medio vocis litteram delevit; compendium quoque fini affixum parum perspicuum est, potius enim litteras ης aut ως quam ον indicare videtur.

10) In Ald. περι̃ typosetiae errore, et ipsa compendii, quo et παρα̃ scribitur, ambiguitate.

c. 68. l. 6. — αἰχμητόν. κατ-
ιδίαν δὲ c. κ. — πα-
τριὸς δὲ Θ.

— l. 15. Ἀγριοψορία· ν. καὶ
ἀγριολιχῆναι.

— l. ult. Ἀγρίφη· ὑποχρηά-
μης σκαφή.

c. 69. l. 1. Ἀγριφος· γ. —
Ὀλυμπίσιιν.

— l. 3. γρόθειρα· β.

— l. 7. Ἀγρολετήρη· τὸν α̃.

— l. 9. Ἀγροῖῶται· ἀγρ.
— οἱ ἀντιδιέστελλον
πρὸς τοὺς E.

— l. 11. Ἀγροῖτία· ἀγρ.

c. 70. l. 3. Ἀγρώστη· β. —
λο̃ ἐκαλεῖτο.

— l. 10. Ἀγρούσαι· ἀγρ.

— l. 13. Ἀγροπηγή· π. ¹⁵⁾

c. 71. l. 4. Ἀγρώσει· θ.
Ἀγρωεύοντες· ἀγρ.

— l. 8. Ἀγρωστήναι· N.

— l. 11. Ἀγρωστι· ε.

Ἀγρας· ἀμφοδα.

Ἀγυιάς· ῥύμας, θήρας.

— αἰχμητόν. κατ-
ιδίαν δὲ o. κ. — πα-
τριὸς δὲ Θ.

Ἀγριοψορία· ν. καὶ ἀ-
γριολειχῆναι.

A. ὑποδοχή. ἄμη. σκά-
φη.

A. γ. — Ὀλυμπιάσιιν.
Ἀγρίθειρα· β. ¹¹⁾

Ἀγρολέτειρα· τ. α̃. ¹²⁾

A. ἀγρ. — οἱ ἀντιδιε-
στέλλοντο πρὸς τ.
E.

Ἀγροῖτιᾶ· ἀγρ.

Ἀγρώστη· β. — λόχος
ε̃. ¹³⁾

Ἀγροῦσαι· ἀγρ. ¹⁴⁾

Ἀγροπηγή· π.

Ἀγρώσει· θ.

Ἀγρώσοντες· α̃.

Ἀγρωστήναι· N.

Ἀγρωστις· ε.

Ἀγρας· θήραν.

Ἀγυιάς· ἀμφοδα, ῥύμας.

c. 71.

11) Signum separationis a Mufuro omisium typosetae imposuit.

12) Primam lectionem delevit.

13) Typosetae incuria sigma fin. excidit, unde in Aldina λοχο, quod VV. DD. exercuit.

14) Supranotatam lectionem rejecit, et accentum mutavit. Cf. VV. DD.

15) Sic duplici accentu. Excidit procul dubio lit. υ, et scriptum fuit olim Ἀγροῦ πηγή. quemadmodum VV. DD. divinarunt. ...

c. 71. l. 11. Ἄγυϊ ^{ρα} · ἀθροίσ- ματι.	Ἄγύρει· ἀθρ.
Ἄγνία· ἀμφ. — γειτ- νεῖα.	Ἀγυϊά· ἀμφ. — γειτο- νεῖα.
Ἄγυϊαί· ἀμφοδες, ρ. — οἱ δὲ στενω̄ περ.	Ἄγυϊαί· ἀμφοδοι, ρ. — οἱ δὲ στενω̄πους.
c. 72. l. 12. Ἄγύος· ἀγύοικος. — l. ult. Ἀγυεμός· ἐκκλ. — ἀγυερόμενον.	Ἄγύϊος· ἀγ. Α. ἐκκλ. — ἀγυερόμενον.
c. 73. l. 5. Ἄγύρτης· οχλ. — συμφερτώδες.	Α. οχλ. — σ.
— l. 10. Ἀγχαλέη· τ. — παρα Ἰππώνακτι.	Α. τ. — παρα Ἰππώ- νακτι.
Ἄγχαζε· ἀ. καὶ ἀγχαίν δὲ καὶ ἄγχα... τὸ α.	Α. ἀ καὶ ἀγχαίθε καὶ ἄγχασαί τὸ α. ¹⁶⁾
— l. 15. Ἀγχε· πν. — πλη- σιάζεται.	Α. πν. — πλησιάζε.
c. 74. l. 1. Ἀγχιηρήνης· ἐγγύς. — l. 5. Ἀγχιβαθεῖν· ε.	Ἀγχιηρήνης· ἐ. ¹⁷⁾ Ἀγχιβατεῖν· ε.
— l. 10. Ἀγχιβαδῶς ^{ης} · α.	Ἀγχιβαδῆς· α. ¹⁸⁾
— l. 12. Ἀγχιαλιδάε ^ρ · π. Ἀγχιιάλ., ἢ Ἄττ.	Α. π. ¹⁹⁾ Ἀγχιιάλη· ἢ Ἄ. ²⁰⁾
— l. 17. Ἀγχιθερμον· γεί- των.	Α. γεῖτον.
Ἄγχι· ε. — Ἄγχι δὲ, τὸ δ.	Α. ε. — Ἀγχισβατεῖν δὲ, ¹⁾ τὸ διαφέ- ρεσθαι. Ἀγχιλά· ἀ. ²⁾
c. 75. l. 1. γχιλά· ἀλμ.	

c. 75.

16) Pro scriptura erasa substituit primum ἄγχαστε, dein-
de ἄγχασαί.

17) Cf. VV. DD.

18) Primam scripturam delevit.

19) In Ald. error typhotetae.

20) Exitum vocis delevit; si quid video, fuit ης.

1) Iam superflua erit ad vocem VV. DD. nota.

2) Signi separationis, ut saepius, oblitus est.

- c. 75. l. 1. Ἀγχίμαστρον· ἀμ-
Φιεσμένα. Λ. ἀμφιεσμένον.
- Ἀγχιμαχηταί· οἰσυσ-
ταίδες μ. Λ. οἰσυστάδην μ.
- l. 8. Ἀγχίλους· σ. νι^λφα Λ. σ. νηφάλιος.
- l. 10. Ἀγχίπους· ε. — Λ. ε. — Ε. Ἰφιγερεία τῆ
Εὐριπίδης ὑφιγυ... ἐν Τ.
τῆ ἐν Τ.
- c. 76. l. 1. Ἀγχιστίδ...· ὀμν. Ἀγχιστινὴν· ὀμν. ³⁾
- l. 7. Ἀγχιστήναι· ἐγγυς Ἀγχιστήναι· ε. ⁴⁾
στ.
- Ἀγχιστήναι· σύνεγγυς Ἀγχιστήναι· σ. ἀλλ. ἢ
ἀλλ' ἢ συνεχῆς. συνεχῆς.
- l. 13. Ἀγχισαί· πηγαί ἐπὶ Λ. π. ἐπὶ Μυσίαν.
Μύ^ο
- c. 77. l. 9. Ἀγχούς· ῥίζα, ἢ Ἀγχουσα· ῥ. ἢ. Φ. τὰ
Φ. γυναῖκα. γυναῖκα.
- l. 11. Ἀγχουσίζεται· ἐν- Λ. ε. — οἶονεῖ Φουκά-
τρ. — οἶονεῖ Φ. καρ... ρω. ⁵⁾
ἀγχου δέ. Ἀγχου δέ.
- c. 78. l. 8. Ἀγω· κ. — ἐπὶ Λ. κ. — ε. ἀψ. Ἀγω δ'
ἀψύχων· Ἀγω δ' αἰθῶνα σ. ἀντὶ τοῦ
αἰθῶνα σ. ἀντὶ τοῦ φέρειν. φέρειν.
- Ἀγωγεύς· ὁ ἱμάς. Λ. ἱμάς.
- l. 11. Ἀγώγημον· ὠφ. Ἀγώγιμον· ὠφ.
- c. 79. l. 3. Ἀγώγημα· φ. Ἀγώγιμα· φ.
- Ἀγωγήμων· ὁ. Ἀγωγίμων· ὁ.
- l. 12. Ἀγώνη· υἱὸς κύα- Λ. υἱὸς κύαμος.
μος.
- c. 80. l. 10. Ἀγωνοθέτης· α. Λ. α. — Ἀθλοθέτης
— Ἀθλοθέτης μονα. ὁ μ.

c. 81.

3) Compendium vocis deletum est.

4) Vocis divisionem typhotheta neglexit.

5) Litteram in medio et compendium in fine delevit.

- c. 81. l. 1. Τὸ Α μετὰ τοῦ Δ.
 [Ἀδάμ· ὁ πρῶτος ἄν-
 θρωπος, καὶ ἄνθρω-
 πος· ἕτερος κατὰ τὸν
 ἅγιον Ἐπιφάνιον.]
 Ἀδά· ἡδ.
- c. 82. l. 5. Ἀδαῖα· εἰς κ. — Ἀ. εἰς κ. — τὸν ἀηδῆ
 τὸν ἀειδῆ ἀδ.
 ἀδ.
- c. 83. l. 7. Ἀδακτῶ·, κν. Ἀδακτῶ· κν. 7)
- c. 84. l. 10. Ἀδαμάντιον· ἀ- Ἀ. ἀτρητάνευτον.
 τρητάνευτον.
- l. ult. Ἀδαμία· τὸ ἀδ. Ἀδαμιάν· τὸ ἀδ. φ.
 φονεύειν.
- c. 85. l. 3. Ἀδαμναῖς· ἀκολα- Ἀ. ἀκ.
 σταίναϊς.
- l. 6. Ἀδαρκῆ· β. Ἀδάρκη· β.
- l. 10. .δαξῆσαι· κνήσαι. Ἀδαξῆσαι· κν. 7)
- l. 13. Ἀδαπάνως· λειτῶς. Ἀ. λειτῶς.
- l. ult. Ἀδασμος· οὐδένα Ἀ. ο. δ. ἐκτ. — Αἰσχ.
 δεσμὸν ἐκτελ. — Ἡδωνοῖς.
 Αἰσχύλος ἡδονήν.
- c. 86. l. 4. Ἀδαυρα·, α. Ἀδαύρα· α. 8)
- Ἀδαχαυκνάς· κνήθει κεφ. Ἀδαυχακνά· κνήθει κεφ.
- l. 9. Ἀδαντήν· κινν. Ἀδαντήν· κ.
- l. 16. Ἀδε· ἦ. Ἀ. ἦ.
- Ἀδε δ' Ἐκτορ·, μῦθον. Ἀδε δ' Ἐκτορι μῦθος.
- c. 87. l. 3. Ἀδεῖ·, ἀργία. Ἀδεῖα· αἰ.
- l. 5. Ἀδειδῶ· ὦ δηλοῖ. Ἀ δεῖλοι· ὦ δεῖλοι.
- l. 7. Ἀδήλητον· ὕ. Ἀδέλητον· ὕ.
- l. 9. Ἀ δεῖλαί· αἰ. Ἀ δεῖλαιέ· αἰ.
- Ἀ δεῖ· ὦ δ. Ἀ δεῖλοι· ὦ δ.

c. 87.

6) Exitum vocis delevit.

7) Littera init. omilla.

8) Compendium in fine delevit.

- c. 87. l. 9. Ἄ δειλώ· ὦ δ. ὦ δ. ὦ δ. ὦ δ. δειλαίῃ
 δείμιοι.
 — l. 16. Ἄδινάων· ἀθρ. Ἄδινάων· ἀθρ.
 Ἄδινόν· λ. γοηρόν, ο. Ἄδινόν· λ. γ. ο.
 Ἄδινόν κῆρ· π. Ἄδινόν κῆρ· π.
- c. 88. l. 4 Ἄδέκαστον· αἰδ. ὁ δὲ
 κειδᾶς μὴ λ.
 — l. 14. Ἄδελφιζίας· κ. Α. κ.
 — l. ult. Ἄδενδρον· γ. — Α. γ. — ἤγουν ῥοιαῖς κέ-
 ἤγουν ῥυασκέλυφος. λυφος.
- c. 89. l. 2. Ἄδένες· σ. — ῥά- Α. σ. — ῥάχιν, καὶ βου-
 χην καὶ βοβῶνες. βῶνες.
- l. 13. Ἄδευκέϊ· α. οἰονεῖ. Α. α. οἰονεῖ αἰδοκεῖ, ἀπρ.
 Ἄδοκεῖ· ἀπροσδ. Ἡλ. Ἡλ. δὲ φησιν ἀνει-
 δὲ φησιν ἀνεῖκστα. κέστω. οἱ δὲ ἀδευ-
 οἱ δὲ. κῆς, αὐτ. 9)
- Ἄδευτήης· αὐτ.
 — l. ult. Ἄδευτόν· χ. ἢ οὐκ Α. χ. ἢ οὐ οὐκ ἂν τις εἶ.
 ἂν τις εἶ.
- c. 90. l. 2. Ἄδεψιτόν· ἀμ. Ἄδέψητον· ἀμ.
 — l. 6. Ἄδηεν· διαπορεῖ. Α. διαπορεῖεν.
- l. ult. Ἄδημονῶ· ἀκηδιῶ,
 ἀγωνιῶ. Ἄδημονῶ· ἀκηδιῶ, ἀγω-
 νιῶ. 10)
- c. 91. l. 4. Ἄδενεία· ἀπ. Ἄδενείη· ἀπ.
 — l. 13. Ἄδηξῆσαι· νῆσαι. Ἄδηξῆσαι· κνησαι. 11)
 Ἄδήρητον· ἀμ. Ἄδήρητον· ἀμ.
- c. 92. l. 2. Ἄδήσειε· ἀδημονί- Α. ἀδημονήσειε.
 σεσε.
 Ἄδησιδες· ἴ. — ἐν ἄρ. Α. ἴ. — ἐν Ἄργεῖ ἀδητῶ
 γαιαδητῶναῶ. 12) ναῶ.

c. 92.

9) Ita sejuncta univit.

10) Litteram init. praefixit, et primam manum delevit.

11) Litteram ante νῆσαι expunxit.

12) Sic una serie.

- ε. 92. l. 11. Ἀδηφάγοι τ. — κ. διάκρ. —
 κώλων διάκρ. — ὑπὸ
 Εὐκρίτου μ. — λίχ-
 νους, Ἀδ. — δρομεῖς
 δὲ τινες ἐννεβαλ^α α-
 δηφάγοι ἐλ.
- ε. 93. l. 5. . διαλάκτος· ἀφ. Ἀδιαλάκτος· ἀφ.
 — 1. 7. Ἀδιαν· ὀδ. Ἀδειαν· ὀδ.¹³⁾
- ε. 94. l. 1. Ἀδιάρθρων· ἄ-
 σιμον. Α. ἄσημον.
- 1. 4. . διαστάτως· χ. Ἀδιαστάτως· χ.
 — 1. 7. . διατάκτω· ἐν μ. Ἀδιατάκτω· ἐν μ.
- ε. 95. l. 3. Ἀδικος· Ἀφροδί-
 τῆς ἐν Δ. Α. Ἀφροδίτη ἐν Δ.
- 1. 5. Ἀδιναί· τὰ τῶ οἴκῳ Α. τὰ τῶ ο. μ. μ.
 μῆ μ.
- 1. 10. Ἀδινοῖο· γόοιο, τ. Ἀδινοῖο γόοιο· τ.
- ε. 96. l. 3. Ἀδιόπον· ἀ. — Α. ἀ. — νεὼς Φ.
 νεὼς Φ.
^λ
- 1. 10. Ἀδη· ἀφανίζεις. Ἀδηλοῖ· ἀφ.
- ε. 97. l. 2. Ἀδητόν·¹⁴⁾ λό- Ἀδητοῦ λόγον. σκ.
 γον σκ.
- 1. 3. Ἀδητοῦ κόρη. — Α. κ. — Β.
 Βένδην.
- 1. 4. Ἀδητοῦ μέλος· τὸ Α. μ. τὸ εἰς Α.
 εἰς Α.
- 1. 10. Ἀδόκητον· αἰφνή- Α. αἰφνίδιον.
 διον.
- 1. 18. Ἀδοξα· π. καὶ οὐκ Α. π. καὶ ἀ οὐκ ἂν τις
 ἂν τις ἐδ. Σ. Ἀκρισιν. ἐδ. Σ. Ἀκρισίω.
- 1 ult. Ἀδόξαστον· ἀ. Σ. Α. ἀ. Σ. Εὐρυσάκει.
 Εὐρησα^α

13) Cf. VV. DD.

14) Sic duplici accentu.

c. 98. l. 7. Ἀδοσύνη· ἦ·	Ἀδοσύνη· ἦ· ¹⁵⁾
— l. 10. Ἀδουσίη· ἀ·	Ἀδουσίη· ἀ· ¹⁶⁾
— l. 13. Ἀδούλευτος· οἰκ. ἐνὶ δεδουπῶς, καὶ μὴ παλίμπρακτος.	A. ο. ἐνὶ δεδουλευκῶς, καὶ μὴ παλίμπρατος.
— l. 17. Ἀδραι., ἀπρ.	Ἀδραϊον· ἀπρ. ¹⁷⁾
c. 99. l. 2. Ἀδραμῶν· ὁ Ε. — καὶ Ἀδραμήτιον.	A. ὁ Ε. — καὶ Ἀδραμύ- τιον.
— l. 8. Ἀδραστὶ· πρ. ἰ. Νέ- μεσις.	Ἀδραστος· πρ. ἰ. Νέμε- σιν.
— l. 10. Ἀδραίστου ἰδρ. δρῶς· τ.	Ἀδραίστου ἰδρ. δρῶς· τ. ¹⁸⁾
Ἀδράφαζους· λ.	A. λ. ¹⁹⁾
c. 100. l. 1. Ἀδριστίνη· τ.	Ἀδρηστίνη· τ.
— l. 3. Ἀδριανοί· Κεντοί, οἱ αἱ π. τὴν αὐδρίαν π.	A. Κελτοί, οἱ π. τὴν Ἀδριαν π.
— l. 13. Ἀδρῶια· π.	Ἀδρῶια· π. εἰ
c. 101. l. 8. Ἀδύνατοι· οἱ ε. εἰ κ. τριῶν π Ἀττ.	A. οἱ ε. κ. τριῶν π Ἀ. ²⁰⁾
c. 102. l. 9. Ἀδώνιον· τὸ π. — ἐπιβαστήριον — εἰ π Λ.	A. τὸ π. — ἐπιβαστήριον εἰ — π Λ.
c. 103. l. 3. Ἀδώνιδος· κῆποι ἐν τ. Α. — καὶ παντο- δαπῆ — βαρὰθρων καὶ θρ. — κατακλι- θῆναι.	Ἀδώνιδος κῆποι. ἐν τ. Α. — καὶ παντοδαπὴν — μαρὰθρων καὶ θρ. — κατακλι- θῆναι.

c. 103.

15) Primam manum delevit.

16) In Ald. signum abest.

17) Litteram in fine delevit.

18) Typotheta erravit.

19) Compendium litterarum αζ typothetae fraudi fuit.

20) Cf. VV. DD. quorum conjecturam ipsa vocis accentua-
tio confirmat.

20) μῶν ergo, quod VV. DD. textui inferuerunt, abest.

- c. 103. l. 14. Ἀδώςιτος κ. Α. κ. καὶ ἀμίθωτος.
καὶ ἀμίσιτος.
Τὸ Α μετὰ τοῦ Ε.
Ἄε. ἐπὶ τ.
- c. 104. l. 4. Ἀεὶ. ἀντὶ τ. ε. — Α. α. τ. ε. — Φρ. Κον-
Φρ. Κοννώη. καὶ — νώη. — καὶ — δεῦρ'
δεῦρο εἰς αἰετὶν εἰς εἰς αἰετὶν εἰς β. 3)
- l. 7. Ἀεθλον ἔπαθλον. Ἀεθλον ε. 2)
- l. 11. Ἀεθλοφόρους ἀ- Α. ἀγωνιστάς.
γωνιστάς.
- l. 13. Ἀεὶ ἀκούει. Ἀεὶ α.
- c. 105. l. 1. Ἀειδεάρα, ἦδε Ἀεῖδε δ' αἶρα ἦδε δέ, ᾧδ.
δι' ᾧδ.
Ἀειδέες αἶφ. Ἀειδέες αἶφ.
- l. 4. Ἀδινήτοις α. Α. α.
- l. 8. Ἀείδων αἰδῶν. Α. αἰδῶν.
- l. 14. Ἀεῖζων φ. Ἀεῖζων φ.
- c. 106. l. 2. Ἀεικελίου τα- Α. ταλαιπώρους.
λαιπώρους.
Ἀεικὲς ἀπρεπὲς ἀ- Α. ἀπρ. ἀκούειν.
κούεις.
- l. 10. Ἀεικέστερα ἀπε- Α. ἀπεικίότα.
σι
εἰκότα.
- l. 15. Ἀειλαπιδίας ἀνή- Ἀειλαπιδίας ἀνήλια.
δια, ἦ. λη γὰρ ἡ του εἶλη γὰρ ἡ τ. ἡλ.
ἡλ. α. α. 3)
- c. 107. l. 2. Ἀημέναι πν. Ἀείμεναι πν. 4)
- l. 10. Ἀείοις ἀκούοις. Ἀ. α. 5)

B 3

c. 107.

1) Κοννώη ortum est ex Κόννωι, jota dativi, ut in anti-
quioribus mss. fieri solet, voci affixo. Cf. VV. DD.

2) Lectionem textus delevit.

3) Littera deleta fueritne ε an η dubius sum.

4) Litteram deletam non video. Cf. VV. DD.

5) In Ald. error typhotetae.

- ε. 107. l. 13. Ἀείρευν· ἐγείραμ. Ἀείραιεν· ἐγείραιεν.
 — l. 16. Ἀείρας· ἀγείρας. Ἀ. ἐγείρας.
 — l. 18. Ἀερε· φ. πρόσφερε. Ἀ. φ. πρόσφερε.
 ε. 108. l. 7. Ἀερόν· ἀρρήτον. Ἀ. ἀ. ἀπαραίτητον.
 παραίτητον.
 — l. 11. Ἀείρω· ἄνω· θῶ. Ἀ. ἄνω ὠθῶ. 6)
 — l. 21. Ἀεκαζομένη· μή β. Ἀεκαζομένη· μή β.
 — l. ult. Ἀ. κήλια· ἀκ. — Ἀεκήλια· ἀκ. — πᾶθοι.
 πᾶθοι. [Ἀέκητι· βέλτιον δ' ἄν τις ἀποδ. — καὶ εἰρήνης.
 Ἀέκητι· ἀβουλία. παρὰ γνώμην.]
 Ἀεκοντάκεθαμ· μή θ. Ἀεκοντάκεθαμ· μή θ. 7)
 ε. 109. l. 11. Ἀειφραῦρος· αἰεῖ Ἀ. αἰεῖ δ. αἰεθαλής. 8)
 διαμένων, αἰελάλης.
 Ἀειφύγια· τὸ ε. Ἀειφυγία· τὸ ε.
 Ἀείχρηστος· ο. Ἀ. ο.
 [Ἀέλης· κάσσα ἀκουσα.]
 Ἀεκασσεῖ· στ. Ἀ. στ. 9)
 ε. 110. l. 3. Ἀελθρος· ν. Ἀ. νοσώδης. Ἀελλα. σ.
 Ἀελλα· σ. — ἀπὸ αἰενοσετὶ πνεῖν. — ἀπὸ τοῦ αἰενοσερόν τι πν. 10)
 — l. 7. Ἀελλαίδων ἴππων. — Ἀ. ἴππ. — Σ. Οἰδίποδι
 Σ. ἠδυπόδι τ. Τ.
 — l. 9. Ἀελλόπος· ἰ. — ποδίνεμος. Ἀ. ἰ. — ποδίνεμος.

ε. 110.

6) Litteram delevit.

7) Ex hoc loco lucidum erit, quam male interdum a scribis additamenta marginalia textui inserta fuerint.

8) Ultima vox incuria typothetae in Ald. omissa est.

9) Vocem κάσσα Musurus antea notaverat: κάσσα.
 †

10) Sejuncta univit et male emendavit. Cf. Epist. crit. ad Heynium in V.

- c. 110. l. 12. Ἀελλῆσι· πετω-
 μέναις. A. πετομέναις.
- c. 111. l. 1. Ἀελπτον· αἰ. —
 αἰφνίδιον. A. αἰ. — αἰφνίδιον.
- l. 7. Ἀελλῶν· στρ. — ποι-
 κίλων. A. στρ. — ποικίλων.
- l. ult. Ἀένδητος, ἔπνει. Ἀένδητος. ἔ.
- c. 112. l. 7. Ἀέοισι· κομήταις. A. κομήταις.
- c. 113. l. 6. Ἀερία· ὄμ. —
 Θάσσον τε τὴν ν. A. ὄμ. — Θάσσον τε τὴν
 ν.
- c. 114. l. 1. Ἀέρον· ἀπεδερ-
 κάτου. A. αἰ.
- l. 3. Ἀερωδέστερα· αἰφ. Ἀερωδέστερα· αἰφ.
- l. 7. Ἀέροπες· ἔ. — Τρύ-
 ζηνα. A. ε. — Τροίζηνα.
- c. 115. l. 4. Ἀέσσαμ· α. A. α. ¹¹⁾
- l. 8. Ἀεσσιφροσύνισιν· α. Ἀεσσιφροσυνησιν· α.
- c. 116. l. 2. Ἀετός· τ. —
 γείσοις. A. τ. — γείσοις.
- l. 8. Ἀέχοντο· ω. A. ω.
- Τὸ Α μετὰ τοῦ Ζ. Τὸ Α μ. τ. Ζ.
- Ἀζα· α. A. α.
- l. 14. Ἀζαλέασι· ξηράς. A. ξ.
- l. 19. Ἀζαπᾶ· πτήσανη. Ἀζαπᾶ· πτήσανη.
- c. 117. l. 3. Ἀζαχῶν, οἱ μ.
 — παρὰ τὸ ζαλέον. Ἀζαχῶν· οἱ μ. — παρὰ
 τὸ ἀζαλέον. ¹²⁾
- l. 15. Ἀζειῶται· ε. —
 Σοφ. σὺν δεῖπν. A. ε. — Σοφ. Συνδείπνω.
- c. 118. l. 5. Ἀζετο· ε. — κα-
 ταζήνασκε δαίμων
 — Ἀλλὰ γὰρ οὐ
 θεὸν μ. A. ε. — καταζήνασκε
 δὲ δ. — Ἀλλὰ γὰρ
 οὐδὲ θ. μ.

11) In Ald. vitium typosetae. Cf. VV. DD.

12) Litterae deletae procul dubio fuerunt ες.

- c. 118. l. 9. Ἀρεχίης· οἰμ. — Ἀ. οἰ μ. — χαλεπός,
χαλεπότητις.
Ἀζ. δα., Ἀζ. Ἀζειδαο· Ἀζ. ¹³⁾
Ἀζη· ξ. — εὐρος. Ἀ. ξ. — εὐρος. ¹⁴⁾
— l. 14. Ἀζιμοι· πνοαί. Ἀζημοι· πνοαί.
Ἀζηνία· δ. Ἴπποθεῶν- Ἀ. δ. Ἴπποθεωντίδος φ.
τιδὲ φ.
- c. 119. l. 1. Ἀζήρις· τοῦ ἀερμ. Ἀ. τοῦ ἀερμ. ξ. μετὰ
ξύλον μετὰ ἀζήσια Ἀζησία· ἢ Δ. ¹⁵⁾
ἢ Δ.
— l. 5. Ἀζηλές· δ. — ἰσχυ- Ἀζηχές· δ. — ἰσχ.
ρόν.
[Ἀζημοι· πνοαί.] Ἀζήωρα· τ. Ἀζήωρα· τ.
— l. 9. Ἀζοίμην· ἀγ. — Εὐρ. Ἀ. ἀγ. — Εὐρ. Δίκτυι.
Δικτύου.
- c. 120. l. 7. Ἀζωτες· εἰ. Ἀ. ε.
Τὸ Α μετὰ τοῦ Η. Τὸ Α μ. τ. Η.
Ἀη· ἔπνει, ἔφουσα. Ἀ. ε. ἔφουσα.
— l. 18. Ἀηδόνα· γλ. — Ἀ. γλ. — Εὐρ. Οἰδίποδι.
Εὐρ. Ἰδύποδι. — λο- — λατινάς.
τίνας.
— l. ult. Ἀηδονίς· τ. ἐνθα Ἀ. τ. ἐνθα ἤδον καὶ ἐργ.
ἠδοναί ἐργ.
- c. 121. l. 5. Ἀήδων· ἢ Ἀθ. Ἀ. ἢ Α. π. Παμφυλίσις.
π. Παμφυ
Ἀήητον· συσπ. Ἀ. σ. ¹⁶⁾
— l. 9. Ἀήθεσκαν· ἀσ. Ἀήθεσκον· ἀσ.
c. 122. l. 8. Ἀήτη· πνοή. θυ. Ἀ. π. ἀναθυμιάσις.
μη

c. 122.

13) Litteras deletas non agnosco.

14) Cf. VV, DD.

15) Unita sejunct.

16) Vitio typosethetae Ἀήητον, η enim et κ ob formae similitudinem facile in hoc ms. permutantur.

- c. 122. l. 13. ἄητοι ἄκ. — Α. ἀν. — τροφήν. ἄητον π.¹⁷⁾
 τροφήν.
 ἄητον π.
 ἄητους μ. Αἰσχ. ἄθά- ἄητους μ. Αἰσχ. ἄθά-
 μαντας. μαντι.¹⁸⁾
 Τὸ Α μετὰ τοῦ Θ. Τὸ Α μ. τ. Θ.
 ἄθαλδον ε. Α. ε.
- c. 123. l. 3. ἄθλάττωτος ἄπειρος θαλάττιος ἄθλαττωτος α. θα-
 πλους. λαττου πλου.
 — l. 5. ἄθαμβες. Φρύνιχι, Α. Φρ. ἄλκ. — γυιοδό-
 ἄλκιστιδι — γυιοδό- νιστον τήρει.
 νιστον τήρει.
- c. 124. l. 7. ἄθάρσιοι αἱ μὴ Α. αἱ μὴ δ.
 διαπεπαρθευμένα. Α. θ. ἢ θλ.
- c. 125. l. 5. ἄθέλγητι θη- ἄθελγητι ἢ θλίβητι.
 λάζητι ἢ θλίβητι.
- l. 7. ἄθελημον ἄκοσμον. Α. ἄκοσμον. κ.¹⁹⁾
 κ.
 ἄθελβεταμ δικθεῖταμ. Α. δ.
 — l. 11. ἄθεμίλιος α. Α. α.
- c. 126. l. 5. ἄθερής ὁ σίδη- ἄθερής ὁ σίδηρος ἀτη-
 ρος. ἄτηρής ὅταν ρής, ὅταν θ. — ἢ
 θ. — ἢ ἀσταχύων. ἐπὶ ἀσταχύων.
 — l. 11. ἄθέςφατον πολ- Α. πολὺ δυσπαρακ. —
 λὺ παρακολούθητον φατίσειεν.
 — φατίσειεν.
 — l. 16. ἄθετῶς α. Α. α. — Αἰσχ. Π. δεσ-
 Αἰσχ. Προμηθεῖ δεσ- μάτη.
 μῶτι.
- ἄθεστος Ἐρινύς σκ. Α. Ἐρινύς σκ.
- c. 127. l. 1. ἄθήλωσ α. α. Α. α. ὁ γάλακτος ἀγ.
 γάλακτος. α.

B 5

c. 127.

17) Signum separationis omisit; hinc error typosethetae.

18) Forte: ἄθάμαντι Σ. Vid. Ep. crit. ad H.

19) Primam manum deleuit.

- c. 118. l. 9. Ἀξεχής· οἶμ. — χαλεπός,
χαλεπότητις. A. οἶ μ. — χαλεπός,
Ἀξ. δα., Ἀξ. Ἀξείδαο· Ἀξ. ¹³⁾
Ἀξη· ξ. — εὖρος. A. ξ. — εὖρος. ¹⁴⁾
— l. 14. Ἀξιμοί· πνοαί. Ἀξημοί· πνοαί.
Ἀξηνία· δ. Ἰπποθεῶν- A. δ. Ἰπποθεωντίδος Φ.
τιδὲ Φ.
- c. 119. l. 1. Ἀξηρίς· τοῦ ἀρμ. Ἀ. τοῦ ἀρμ. ξ. μετὰ
ξύλον μετὰ ἀξήσια Ἀξησία· ἢ Δ. ¹⁵⁾
ἢ Δ.
— l. 5. Ἀξηλές· δ. — ἰσχυ- Ἀξηχές· δ. — ἰσχ.
ρόν.
[Ἀξημοί· πνοαί.]
Ἀξήωρα· τ. Ἀξήωρα· τ.
— l. 9. Ἀξοίμην· ἀγ. — Εὖρ. A. ἀγ. — Εὖρ. Δίκτυϊ.
Δικτύου.
- c. 120. l. 7. Ἀζωτες· εἰ. A. ε.
Τὸ Α μετὰ τοῦ Η. Τὸ Α μ. τ. Η.
Ἀη· ἔπνει, ἔφησα. A. ε. ἔφουσα.
— l. 18. Ἀηδόνα· γλ. — A. γλ. — Εὖρ. Οιδίποδι.
Εὖρ. Ἰδύποδι. — λο- — λατίναις.
τίναις.
— l. ult. Ἀηδονίς· τ. ἔνθα A. τ. ἔνθα ἦδον καὶ ἔργ.
ἦδοναὶ ἔργ.
- c. 121. l. 5. Ἀήδων· ἢ Ἀθ. A. ἢ Α. π. Παμφυλίαις.
π. Παμφυ
Ἀήητον· συσπ. A. σ. ¹⁶⁾
— l. 9. Ἀήθεσκαν· ἀσ. Ἀήθεσκον· ἀσ.
c. 122. l. 8. Ἀήτη· πνοή· θυ. A. π. ἀναθυμιάσις.
μη

c. 122.

13) Litteras deletas non agnosco.

14) Cf. VV. DD.

15) Unita sejunxit.

16) Vitio typoshetae Ἀήητον, η enim et κ ob formae similitudinem facile in hoc ms. permutantur.

- c. 122. l. 13. Ἄηται· αἰκ. — Α. αἰ. — τροφήν. Ἄη-
τροφήν. π. 17)
·ηται· π.
Ἄητους· μ. Αἰσχ. Ἄθα- Ἀητους· μ. Αἰσχ. Ἄθα-
μαντας. μαντι. 18)
Τὸ Α μετὰ τοῦ Θ. Τὸ Α μ. τ. Θ.
Ἄθαλδον· ε. Α. ε.
c. 123. l. 3. Ἀθαλάττωτος· Ἀθαλάττωτος· α. θα-
ἀπειρος θαλάττιος λαττεῦ πλου.
πλους.
— l. 5. Ἀθαμβες. Φρύνιχι, Α. Φρ. Ἀλκ. — γυιοδό-
Ἀλκίστιδι — γυιοδό- νιστον τήρει.
νιστον τήρει.
c. 124. l. 7. Ἀθάριοι· αἰ μὴ Α. αἰ μὴ δ.
διαπεπαρθευμένα. Α. θ. ἢ θλ.
c. 125. l. 5. Ἀθέλγητι· θη- Ἀ. θ. ἢ θλ.
λάζητι ἢ θλίβητι.
— l. 7. Ἀθελημον· ἀκοσμον. Α. ἀκοσμον. γ. 19)
·ου α
·κ.
Ἀθέλβετα· δικθεῖται. Α. δ.
— l. 11. Ἀθεμίλιος· α. Α. α.
c. 126. l. 5. Ἀθερής· ὁ σιδη- Ἀθερής· ὁ σίδηρος ἀτη-
ρος. Ἀτηρής· ὅταν ρής, ὅταν θ. — ἢ
θ. — ἢ ἀσταχύων. ἐπὶ ἀσταχύων.
— l. 11. Ἀθέσφατον· πο- Α. πολὺ δυσπαρακ. —
λὺ παρακολούθητον φατίσειεν.
— Φατίσειεν.
— l. 16. Ἀθετῶς· α. — Α. α. — Αἰσχ. Π. δεσ-
Αἰσχ. Προμηθεῖ δεσ- μῶτι.
μῶτι.
Ἀθεστος Ἐρινύς· σκ. Α. Ἐρινύς· σκ.
c. 127. l. 1. Ἀθήλως· α. α. Α. α. ὁ γάλακτος ἀγ.
γάλακτος. α.

B 5

c. 127.

17) Signum separationis omisit; hinc error tythothetae.

18) Forte: Ἀθάμαντι Σ. Vid. Ep. crit. ad H.

19) Primam manum deleuit.

- c. 127. l. 4. Ἀθηναῖ· ε. α. Με-
γακλει^ς
— l. 10. Ἀθήρ· ε. — Λίσχ. Α. ε. — Λίσχ. Ν.
Νηρεῖ.
- c. 128. l. 6. Ἀθηρήλοινον· τὸ
λ. — μέρη. Ἀθηρηλογόν· τὸ λ. —
μέρη. Ἀθηρέλοον·
τ. ²⁰⁾
— l. 7. Ἀθηρέβρωτον ὄργ. Α. ὄργ. — ἧ τὴν αἰ. Θη-
ραῖν — Σοφ. Ὀδ. αἰκαν-
θοπλήγει.
- l. ult. Ἀθηγῆ· α. Ἀθηγῆ· α.
[Ἀθήτευτοι· οἱ μηδενὶ
ἐπὶ μισθῷ δουλεύουσιν
εἰρηνταί.]
Ἀθικτον· αἰψ. Α. αἰψ.
- c. 129. l. 3. Ἀθίκτορας. ἀνε-
πάφας π. — οἶον Α. ἀνεπάφους π. — οἶον
εὐρύτιδες. εὐρ.
- l. 8. Ἀθλέβεται· διηθῆ-
ται. Ἀθλεύεται· δ. ¹⁾
- l. 10. Ἀθλεύων· κ. — Α. κ. — μοχλὸν αἰ.
μόχλον αἰ.
- c. 130. l. 8. Ἰμονεύς· φ. Ἀθμονεύς· φ.
Ἀθόλωτον· κ. Ἀθόλωτον· κ.
- c. 131. l. 18. Ἀθροῖζε· ἀνά-
γ. γε. Α. ἀνάγαγε. ²⁾
- l. 20. Ἀθροῖοι· ο. π. ἀκέ-
ραιοι. Α. ο. π. ἀκέραιοι
- c. 132. l. 3. Ἀθρόως· αἰφνη-
δίως. Α. αἰφνιδίως.

c. 132.

20) Sejuncta univit. Cf. VV. DD.

1) Lectionem textus delevit.

2) Littera deleta fuit procul dubio ω.

- ε. 132. l. 13. Ἀθυρόγλωσσος³ βλ. — ἀθυρόστομος.
 — l. 15. Ἀθυρόντας³ π. Ἀθυρών³ π.
 — l. 19. ζώως³ ἀζ.
 ε. 133. l. 4. Ἀθώπευστον³ ἀ. κολάκευστον.
 Τὸ Α μετὰ τοῦ Ι.
 Λι. ψ. — ὄφελον.
 — l. 9. Λίαγ, ἀκόντιον. Ἀθ.
 — l. 11. Λία³ γῆ. — Παφλαγονία.
 — l. 17. Λιακίδα³ τ.
 Λίκυξ³ κύλιξ.
 Λιαίη³ ἡ ν. — παρὰ τὸ αἶον ἀ³ τ. θρ. φθ. — παρὰ ταῖς ἀλλοίαις.
 ε. 134. l. 10. Λιαλιάσας. ο.
 — l. 12. Λιαναλιτρός³ α.
 — l. 17. .ιαῖται³ καθῆναι.
 — l. ult. Λιαυλαία³ τὸ κατακάλυμα.
 ε. 135. l. 2. Λίαψ³ ματαίως ματαίως.
 — l. 4. Λιμετός³ αἰτός πηγαιός.
 — l. 6. Λιβον³ κατάνες.
 ε. 136. l. 9. Λιγαίοις. Θαλασσω³ π³ ἀγνίζουσιν.
 Α. βλ. — ἀθ.³)
 Ἀθύροντας³ π.
 Ἀθύρων³ π.
 Ἀθώως³ ἀζ.⁴)
 Α. ἀκ.
 Τὸ Α μ. τ. Ι.
 Λι. ψ. — ὄφελον.
 Λιακόντιον. Ἀθ.
 Α. γ. — Παφλαγονία.
 Α. τ.
 Λιακίξ³ κ.
 Α. ἡ ν. — παρὰ τὸ ἀ³ ἀ³ τ. θρ. φθ. — παρὰ ταῖς ἀλλοίαις.
 Λιαλι³ ἄσας³ ο.
 Λιέν ἀλιτρός³ α.
 Λιαῖται³ κ.
 Α. τὸ κατακάλυμα.
 Α. μ. μ.
 Α. α. π.
 Α. κατάντες.
 Α. θ. περιαγνίζουσιν.
 ε. 137.

3) Typotheta erravit.

4) θ cum σ et ζ ob soni similitudinem saepius commutatur.

- c. 137. l. 1. Αἰγαίων ἐπιτετα- Αἰγαίων. ἐπιτεταμένως
 μένων ε. ε.
 — 1. 4. Αἶγαν. ὑποδηματω- Α. ὑποδημάτων γένος.
 γέν.
 — 1. 8. Αἰγενέσι. α. Α. α.
 — 1. 13. Αἰγείρου θεῶν. α. — Α. θ. α. — τὰ ἰκρία ε.
 τὰ ἰκρία ε.
 — 1. 18. Αἶγεον. ἀλωτὸν π. Αἰγαῖον. πλωτὸν π.⁵⁾
 Αἰγειροτόμοι. Αἰγειροτόμοι. ἰθαγενεῖς
 Αἰθαγενεῖς τινες Ἀθ. τ. Α.⁶⁾
 c. 138. l. 2. Αἰγείσι. φ. Αἰγίσι. φ.
 — 1. 5. Αἰγιαλεῖς· οἱ μ. — Α. οἱ μ. — ἐν Σικυῶνι.
 ἐν Σικυῶνι.
 — 1. 9. Αἰγιαλίδες· ὑμέες. Α. ὑμένες.
 — 1. 11. Αἰγίβοτος. α. βοσ- Αἰγίβοτον· α. βόσκειν
 κειν τρ. καὶ τρ.
 — 1. 13. Αἶγίδα θυσανέσ- Α. θυσσανόεσσαν. τ. ὄπλ.
 σαν. τ. ὄπλ. — κρο- — κροσσῶδες.
 σῶδες.
 — 1. 18. Αἰγίζειν· δ. — ἐν Α. δ. — ἐν Ἡδωνοῖς καὶ
 ἠδονῇ καὶ ταῖς νευρί- ταῖς νεβρίδας ο.⁷⁾
 δας ο.
 c. 139. l. 1. Αἰγίκεραν. τηλῆς. Αἰγίκεραν. τηλῆς.⁸⁾
 — 1. 7. Αἰγιλῶς· α. Αἰγιαλῶς· α.⁹⁾
 c. 140. l. 5. Αἰγίς· ὄπλον ἐξ Α. ὄ. ἐξ αἰγός.
 αἰγού.
 — 1. 9. Αἶγιον· πόλις. Α. πόλις τῆς Ἀχαιίας.

c. 140.

5) Prima scriptura fuit: Αἰγεῖον· ἀπλωτον π. ut VV. DD. divinarunt.

6) Sejuncta univit.

7) Hoc ultimum typhotheta non observavit.

8) Αἰγίκερας in editis a typhotheta est.

9) Vera est Salmasii conjectura. Cf. VV. DD.

- c. 140. l. 9. Αἰγίσκον· αἶγα ἄκτ.¹⁰⁾
ἐκτομέαν [τῆς Ἀ-
χαΐας.]
- l. 12. Αἶγλας· ἀμφιλέας, ἄκτ. καὶ ψέλλια
καὶ ψέλλια τὰ π. τ.
ὑνιν. τὰ π. τ. ὑνιν.¹¹⁾
- c. 141. l. 4. Αἶγλησέσι· λ. Αἶγλήεσι· λ.
- l. 7. Αἶγλης Χάριτες. π. Α. χ. π. — Χάριτας
— Χάριτας. Αἶγλης καὶ Ἡλ. ε.
- l. 9. Αἶγλη, τὴν ἐπ. Αἶγλητὴν· ἐπ.
Αἶγφοάγος· χήρα ἐν Αἶγοφάγος· χ. ἐν Σπ.¹²⁾
Σπ.
- l. 11. Αἶγυλὶς· αὐγός. Α. λυγός.
- l. 13. Αἶγύπτιον· ε. Αἶγυπιόν· ε.
Αἶγυπτιοῦσιν. α. γένος. Αἶγυπιοῖσιν. α. γένος, ἢ
γ. γ.
- Αἶγύπτης. σύντης. ὁ Α. σύντης. ἀσκαλαβώ-
καλοβότης. τής.
- c. 142. l. 1. Αἶγυπτία ἐν πολ- Αἶγυπτία ἐμπολή· ὠρο-
λῆ, ὄρωπος, καὶ τ. πός, καὶ τ.
- l. 4. Αἶγυπτιασμένος κ. Αἶγυπτιασμένη κ.
- l. 9. Αἶγυπτος· ὄνομα Α. ὄν. ε.
ἐθν.
- c. 143. l. 1. Αἶγῶν τε, αἶγ. αἶ- Αἶγῶν τε. αἶγ. αἶγ. ε.¹³⁾
γυπτον ὄμμα.
- l. 4. Αἶδαον· αἶδου. Ἀἶδαο· αἶ.
Ἀἶδιτῶ· αἶδη, ἀπὸ τῆς Ἀἶδι. τῶ αἶδη ἀπὸ τῆς
εὐθείας. Ἀἶς εὐθ.

c. 143.

10) τῆς Ἀχαΐας ex margine est, et alieno loco infer-
tum.

11) Observandum est, in codice Hesychii Marciano litte-
ras consonas in medio vocis pro more antiquioris aevi
mss. raro duplicari.

12) χ in χήρα pro Ἡρα ex pronunciatione spiritus asperi.

13) Αἶγυπτον ὄμμα typhotetae est.

- c. 143. l. 4. Ἄϊδος κυνέη. [τῆς ὀαίης] ἀθάνατόν τι ν. — ὅταν ἔλωσιν — οἱ ἀθεώρητοι γ. α.
- l. 17. Αἶδειν πρὸς μυρβίνην. ἔθος ἐν τ. σ. — πρὸς αὐτὴν αἶδην.
- l. 19. Αἶδειν. ἐπὶ τ. αἶλ. — κοκύζειν — μωκόμενοι.
- c. 144. l. 2. Αἶδειν Τελαμῶνος. ἦν τι σκ.
- l. 4. Αἶδειςέχων. ἴσον τὸ μάτην λ. Αἰδέσασθαι. τὸ ε. ὄντα [καὶ] φόνω — πεφυγαδευμένω — ὡς εἰληφότος.
- l. 13. Αἰδέσηται· αἶδεθήσηται.
- l. 15. Ἀιδήλως· ἀφανηστικῶς.
- l. 18. Ἀιδήφρων· αἰσχύντερος.
- l. ult. Ἀιδνον· μέλαν. — τὸν ὠκεανὸν π. αἶδνον.
- c. 145. l. 4. Αἰδοίει, νικ. Αἰδοῖ εἰκων. νικ. τῇ αἰδῶ.
- l. 8. Ἄϊδος. εἰς εἶδου.
- Α. κυνέη. ἀθάνατόν τι ν. — ὅταν θέλωσιν — οἱ θεοὶ ἀθεώρητοι γ. α.
- Α. π. μυρβ. ἔθος ἐν τ. σ. — πρὸς αὐτὴν αἶδειν.
- Α. ε. τ. αἶλ. — κοκκύζειν — μωκόμενοι.
- Αἶδειν Αἶαν παῖ Τελαμῶνος ἦν τι σκ. ¹⁴⁾
- Αἶδεις ἔχων. ἴσον τῷ μ. λ.
- Α. τὸ ε. ὄντα φόνω — πεφυγαδευμένον — ὡς εἰληφότος.
- Α. αἶδ.
- Α. ἀφανιστικῶς.
- Α. αἰσχυντηλός.
- Ἀιδνόν· μ. — τὸν ὠκ. π. αἶδνόν. ¹⁵⁾
- Αἰδοίη νικ.
- Αἰδοῖ εἰκων. νικ. τῇ αἰδοῖ.
- Α. εἰς α.

c. 145.

14) Cf. VV. DD.

15) Compendium vocis ὠκεανῶν" typothetam effugit, unde Ald. lectio.

- ε. 145. l. 8. Αἰδοῖος· δίκαιος. Ἄιδος κυνή. νέφος τὶ
τίμιος. σκότους.
Ἄιδος, κύνεον νέφος τὶ Αἰδοῖος· δίκαιος. τίμιος.
σκό...¹⁶⁾ αἰδοῦς ἄξιος. καὶ
Αἰδοῦς ἄξιος. καὶ ἐπὶ ἐπὶ τοῦ αἰδ.¹⁷⁾
τοῦ αἰδ.
- ε. 146. l. 9. Αἰδῶς, βωμός. Αἰδοῦς βωμός. Δθ.
Δθ.
— l. 7. Ἄιδρη· ἀπ. Ἄιδρη· ἀπ.
Ἄιδροί· α. ἰῶν τευκρῶν Α. α. Ἰῶν Τεύκρω.¹⁸⁾
Ἄιδροφῶντι· ἀνδρῶν ἀ- Α. αἰδρῶν ἀναιρετικῶν.
ναιρετικῶν.¹⁹⁾
- l. ult. Ἄιδρυτον. κ. Κρα- Α. κ. Κρατῖνος, ἐριφίοις
τῖνος, ἐριφίοις οἰκοῦ- εἰκασί φ.
σι φ.
Ἄιδρυτον κακῶν. ἄλλοις Α. κ. ἄλλοις κ.²⁰⁾
κ.
- ε. 147. l. 13. Ἀιδάτατον· τει- Α. ταχίονα.
χίονα.
- ε. 148. l. 4. Αἰεῖ· αἰεῖ, δ. — Α. αἰεῖ, δ. — Αἰεῖ τοι φ.
Αἰήτοι φίλον ἐστὶν ε. ε. ε. — μάλα κεν
— μάλα καὶ β. β.
- l. ult. Ἄϊες· ἐπ. ἐκοιμή- Ἄϊες· ἐπ. ἐκοιμήθης.
θη.
- ε. 149. l. 1. Αἰενέων ἐρχ. — Αἰεῖ νέον ἐρχ. — ὡς δο-
ὡς δοκῶν αὐτάς κ. κείν α. κ.
- l. 8. Αἰέσκοντο· κυλίζον- Α. ηῦλίζ.
το.

ε. 149.

16) Compendium scripturae delevit. Cf. VV. DD.

17) Talis confusio in textu ms. ut plurimum ex male in-
fertis oritur. Musurus voces sagaciter ordinavit.18) In Ald. error typhothetae. Lectio superscripta dele-
ta est.

19) VV. DD. verum divinatunt.

20) Haec, ut in Aldina, a praecedentibus divulsa sunt.

- c. 149. l. 10. Αἶεν· δ. ἐπαιθά· Α. δ. ἐ-
νεῖται.
[Αἶεν δέ· ἤκουεν δέ.]
Αἰετὸν· κἀνθάρος μ. — Αἰετὸν κ. μ. — τὰ γὰρ
τὰ γὰρ ὠτὰ τοῦ α. ὠτὰ τοῦ α.
— l. 13. Αἰετὸς αἶθων. ὁ ἐν- Α. α. ὁ ἐνθ. καὶ π. —
θερος καὶ π. — γεί- γείσσω.
σω κ.
— l. 16. Αἰέω· τῷ ἑαυτῷ. Αἰεωῦτῷ· ἑαυτῷ.
Αἰεζέρετοι· αἴ ε. Αἴ ἐζαίρετοι· αἴ ε.
c. 150. l. ult. Αἰήσυλον· ἀνε- Α. ἀνεμον κ.
μον [οὐ] κ.
c. 151. l. 2. Αἶθ' ὄφιλες. εἶθ' Α. ὄφελος· ε. ὠφειλες,
ὠφειλες.
— l. 5. Αἰθάλα· σπ. Αἰθάλη· σπ.
c. 152. l. 2. Αἰθέρος· α. ἢ ὑπὸ Α. α. ἢ ὑπὲρ τ. α. ο. 1)
τὸν αἶρα ὄντος.
— l. 4. Αἰθέρα· ἐμπ. ἐπὶ Α. ἐμπ. ἀπὸ τ. α.
τοῦ α.
— l. 8. Αἰθερονόμων· τ. — Αἶθ. τ. — ἐχ.
ἐχόντων.
[Αἶθη. νόμοι. καὶ ἔτι
ἐμοί.]
Αἰθήρ· ὁ ὑπὲρ τ. Α. ὁ ὑ. τ.
Αἰθήρ· π. Κρ. Κλεοβου- Αἶθης· π. Κρ. Κλεοβου-
λῆνες. λῆναις.
— l. 14. Αἰθινές· καπνὸς ὁ Α. κ. ὁ δε.
δε.
— l. 16. Αἰθιοπία· ἡσαθρά- Α. ἡ Σαμοθράκη.
κη.
— l. ult. Αἰθιοπεῖς παῖδα. Αἰθιοπαῖδα. τὸν Δ. 2)
τὸν Δ.

c. 153.

1) In Ald. ὄντας errore typosethae.

2) Primum emendaverat: Αἰθιοποῦς παῖδα. quod mox
delevit.

ε. 153. l. 3. Αἰθιοπίς· Φιλο-
μόδης π.

Αἰθρια. Κρ. Ἡλιαῖσιν.
ὑπερμορίους.

Αἰθρια τῆμ. — τινος
πατρῆιον αἴγ. — ὑ-
πὸ στέγειν.

Αἰθιοψ. ὁ Λ. μέλαν ἢ
τὸ κερ.

— l. ult. Αἰθροκας. Φυλα-
κταίνας.

ε. 154. l. 2. Αἰθωνα. μ.

Αἰθουμένου· κ.

— l. 12. Αἰθούσης. τ. —
ἥλιον αἰθούσαις. λ.

ε. 155. l. 3. Αἰθρη. α. — Πι-
θέως θ.

Αἰθρηγενεῖς· ε. ποιούν-
ται.

— l. 18. Αἰθύσσειν· ἀνασίειν.
Σ.

ε. 156. l. 5. Αἰκάλει· σ.

— l. 7. Αἰκάλος· κ.

Αἰκεον. εἰάν πως.

Αἰκέ, εἰάν. τ.

— l. 13. Αἰκεπιθήνηαι. εἰάν
πιθῆεις.

Αἰκεποθῆ, εἰάν π.

— l. 20. Αἰκισμῶν· μαστί-
γων, πλ.

ε. 157. l. 9. Αἰκῶς· α.

Α. Φλομώδης π.

Α. Κρ. Ἡλιαῖσιν· Ὑπερβο-
ρείους αἰθρια τῆμ.
— τινος πατρῆιον
αἴγ. — ὑπὸ στέγην.

Αἰθοψ. ὁ Λ. μέλας ἢ διαθῆ
τὸ κερ.

Α. Φλυκταίνας.

Αἰθωνα. μ.

Αἰθουμένου· κ.

Α. τ. — ἥλιον.

Αἰθούσαις. λ.

Α. α. — Πιθέως θ.

Αἰθρηγενεῖς· ε. ποιούν-
τες.

Α. ἀνασίειν. Σ.

Αἰκάλει· σ.

Αἰκάλος· κ.³⁾

Αἰκέν πως· ε. π.

Αἰκε· εἰάν. τ.

Αἰκεπιθήνηαι· εἰάν πεισ-
θῆς.

Αἰκεποθῆ· εἰάν π.

Α. μ. πλ.⁴⁾

Αἰκῶς· α.

ε. 158.

3) Littera initiali omissa.

4) Αἰκισμῶν in editis vitium typosetae est.

c. 158. l. 3. Αἷμα· γ. σπ. — κατὰ μὲν τῆς γενεῆς — ὀτειλῆς.
 Ταύτης τοι γ. — κατὰ μὲν τὴν γενεὴν — ὀτειλῆς.⁵⁾

c. 159. l. 5. Αἷμαπαν πτ. — l. 10. Αἷμασιαί. ὡς φρ. — θριγκῶδες. ἀπτύων ἀβασία.
 Αἷμα πᾶν πτ. Α. ὡς φρ. — θριγκῶδες. ἀπὸ τοῦ οἴον ἀβ.

— l. 12. Αἷματώσαται Ἀρηας. αἰμ. κ. — ὄθεν καὶ ἀσάμεθα, ἐν ἧ τ. α. μινύθοντε ἐνεορεῖ. σοφ. ἀμήλω.
 Αἷματος ἄσαι Ἀρηα. αἰμ. κ. — ὄθεν καὶ ασ. ἐν ἧ τ. α. μινύθοντε † ἐνεορεῖ. σοφ. Εὐμήλω.

c. 160. l. 4. Αἷματώεντα· αἱματώμενα.
 Αἷματώεντα· ἡματ.

Αἷματώπους· α.
 Αἷματώπις· α.

— l. 10. Αἱμῆραι· α. Α. α.

— l. 13. Αἱμοῖδρυμοι. Αἰσχ. αἰτιναίαις. Α. Αἰσχ. Αἰτιναίαις.

c. 161. l. 2. Αἱμονά τε κρείοντα· τ.
 Αἱμονά τε κρείοντα· τ.

Αἱμοποί· α.
 Αἱμοποί· α.
 ε. 162. l. 1. Αἱνεαίω· τοῦ αἰωνίου.
 Αἱνεαίω· τοῦ Αἱνείου.

— l. 6. Αἱνετανίκιον, τὸν τὰ ἐπ.
 Αἱνετὰ νεικείοντα. τὰ ἐπ.⁶⁾

— l. 8. Αἱνεῖν. δευεῖν. Αἱνήν· δευήν.

— l. 11. Αἱνήσαιμεν· κ. Αἱνήσαιμεν· κ.

— l. 15. Αἱνίζομαι· θ. ε. ὁ δὲ Κομανός δ. κ. Α. θ. ε. ὁ δὲ Κομ. δ. κ.

Αἱνίζηται· ὑποφή Αἱνίζηθ' ὑποφήτην.⁷⁾

c. 162.

5) In Ald. Ταύτας errore typhotetae, qui compendium llt. ης pro ας habuit. Cf. VV. DD.

6) Locus VV. DD. merito suspectus.

7) Musurus cum VV. DD. haec pro loco Comani habuisse videtur.

- c. 162. l. 15. Αἰνίττεται· ἀσί-
μως λ. ἀποτίνεταί.
c. 163. l. 5. Αἰνόν. σημεῖον.
Αἰνότετε Κρ. καὶ δε-
νόν. Τρώων δοιωθή-
σεται — οἶοντε αἶνον
ο. ἐλθέμεναί μέχρι
τῆμφον αἶνου.
c. 164. l. 1. Αἰνομόροντα. αἶ-
νου. ἐπ. ὕμνους.
— l. 5. Αἰνύτω· ἀφαιρεῖτω
ἐμ.
Αἰνώ. π. — Σοφ. Ἄλ-
μαίωνι.
— l. 13. Αἰζ, αἶγα, ἢ τὴν
μάχαιρα παρ. ἐπὶ
τῶν μελῶν τοῖς ἑαυ-
τοῖς ποιούντων, ἀπὸ
ἰστ. — ἀνασκαλαύ-
σασα ἀνέφηνεν —
ὄθεν παροιμία.
c. 165. l. 4. Αἰζονεύεσθαί. κ.
— l. 8. Αἶεε. τοῖς εὐρ.
— l. 12. Αἰολεύς. ὁ κεικίας αἶ.
— l. 15. Αἰόλλει· π.
c. 166. l. 1. Αἰόλη νύξ. —
Σοφ. Τραχηνίαις.
Α. ἀσήμως λ. ἀποτίνε-
ται.⁸⁾
Α. σημεῖον δεινόν. Αἰνό-
τατε Κρ. καὶ Τρώων
δ' οἰώθη — οἶομαι
αἶνον ο. ἐλθέμεν καὶ
μέχρι τ. αἶνου.⁹⁾
Αἰνομόρον τέ.
Αἶνου· ἐπ. ὕμνου.
Αἶνυτὸ· ἀφηρεῖτο. ἐμ.
Α. π. — Σοφ. Ἄλκα-
μαίωνι.
Αἰζ ἑαυτῇ τὴν μάχαιρα·
παρ. ἐπὶ τῶν κα-
κόν τι ἑαυτοῖς π.
ἀπὸ ἰστ. — ἀνα-
σκαλήσασα ἀνέφη-
νεν — ὄθεν ἢ π.¹⁰⁾
Αἰζωνεύεσθαί. κ.
†
Αἶεε. τ. εὐρ.¹¹⁾
Α. ὁ κεικίας αἶ.
Αἰόλλει· π.
Α. ν. — Σοφ. Τραχι-
νίαις.
C 2 ε. 166.

8) In Ald. vitium typoth.

9) Cf. VV. DD. Miror, quod barbaram vocem τῆμφον in-
tactam reliquerit, nam τῆμσρον, quod in editis habetur,
typothetae est.10) μάχαιρα festinando reliquit, totumque locum foede
mutilavit; in v. ἀνέφηνεν lectionem supericr. delevit.

11) In Ald. signum abest.

- c. 166. l. 3. Αἰολίη. ἡ τοῦ Α. Α. ἡ τοῦ Α.
 — l. 5. Αἰῶλις. κιθαρωδικῶς Α. κιθαρωδικὸς ν.
 ν.
 — l. 9. Αἰολικὸν θ. — παρὰ Α. θ. — παρὰ Θεοκρί-
 Θεόκρητι. τω.
 — l. 11. Αἰολοθώρηξ. π. Αἰολοθώρηξ. π.
 — l. 13. Αἰόλος· π. — ἀπὸ Α. π. — ἀπὸ τοῦ αἰο-
 αἰολεῖν. λεῖν.
 c. 167. l. 5. Αἰόνες· αἰθ. Αἰόντες· αἰθ.
 Αἰωνήτωρ. ἐξέπευον τ. Αἰωνήτωρ. ἐξέπεσον τ. ¹²⁾
 — l. 8. Αἰουλγός. δ. Α. δ. ¹³⁾
 — l. 10. Αἰπία. πόλις ἐν Α. Αἴπεια. π. ἐν Α.
 Αἰπινόν· ὑψ. Αἰπεινόν. ὑψ.
 Αἰπιά· ὑψ. Αἰπεινά· ὑψ.
 Ἰπερ. ὡσπερ. Αἴπερ. ω.
 [Αἰπινόν. πόλις Πελο-
 ποννήσου.] ¹⁴⁾
 Αἰπόλιος. αἰγονόμια. Αἰπόλιον. αἰγονόμιον.
 — l. ult. Αἰπόλος. αἰγ. — Α. α. — Αἰπόλια δὲ,
 Αἰπόλια δὲ, αἰ τ. αἰ τ.
 c. 168. l. 5. Αἰπύ. τὸ ὑψ. — Α. τὸ ὑψ. — ἢ π.
 ἡ πόλις.
 — l. 6. Αἰπύν. ὑψηλόν. μέ- Αἰπὺν ὄλεθρον. ὑψηλόν,
 γαν ὄλεθρον καὶ χ. καὶ μέγαν, καὶ χ.
 — l. 11. Αἰπύτιον. ὑψ. — Α. ὑψ. — Ἀρκάδος παῖ-
 Ἀρκάδου παίδων, ἤ- δων, ὅς ἦν β. ¹⁵⁾
 ρος Βασ.
 — l. 13. Αἰπυτάπην. ὑψ. Αἰπυτάπην. ὑψ.
 — l. ult. Αἰρά, αἰρασταὶ αἰ Αἰρά, αἰρ. αἰ τ.
 τ.

c. 169.

- 12) VV. DD. conjecturam scriptura codicis confirmat.
 13) In editis Αἰουλγός incuria typothetae.
 14) Lectio superscripta a Musuro est.
 15) ἤρος β. corruptum est ex ἤρωσ ἢ β. vel ἤρωσ καὶ β.

- c. 169. l. 8. Αἴρει^{εν}ς, δοξάζει^{εν}ς ἠγῆ. Εὐρ. Φιλοκτῆτῶ. Αἴρειν νοεῖς. δοξάζειν ἠγῆ.
 ἠγῆ. Εὐρ. Φιλοκτῆτῶ. Εὐρ. Φιλοκτῆτῆ.
 — l. 15. Αἴρετις. ἀγαπου- Α. ἀγ. αγ.
 σα. ἀγ.
- c. 170. l. 11. Αἴρησάμην. ἐκ- Α. ἐξελεξ.
 λεξ.
 — l. 14. Αἴρος. ἐπὶ κ. ἄ Αἴρος. ἐπὶ κ.
 — l. 16. Αἴρόπιον. σκ. — Α. σκ. — κόσκινον.
 κόσκινον.
- c. 171. l. 2. Αἴρομένη. ἐπαρ- Α. ἐπαιρομένη.
 μένη.
 — l. 5. Αἴρυτῶνη. ἀκ. ἄ Ατρυτῶνη. ἀκ.¹⁶⁾
 — l. 7. Αἴσα. μ. — ληίδος. Α. μ. — ληίδος αἴσαν.
 Αἴσα καὶ ἠ πεπερ. — Αἴσα καὶ ἠ π. —
 ἐνεῖκες. ἐνεῖκεσας.¹⁷⁾
- c. 172. l. 3. Αἴσα. βούλει. Α. βούλει. αἰδοάμεθα
 Αἰδοάμεθα. κατανοεῖ. κατανοεῖς.
 — l. 5. ἄ Αἰδοα. ἐξέπνει. ἄ Αἰδοα. ἐξέπνεις.¹⁸⁾
- c. 173. l. 2. Αἴσιον. ἑμοίως. Α. ὁμ. Αἴσιμον. δ.¹⁹⁾
 Αἴσιμον. δεξιόν. μ.
 — l. 7. Αἰσιμίδου. οἰκ. Αἰσιμίδα. ο.
 Αἰσίως. κ. δ. Εὐρ. τί. Α. κ. δ. Εὐρ. Τιμένω.
 Αἰσλαρίζαις. ἀπερ. Αἴσυλα ρέζεις. ἀπερ.
 — l. 12. ἄ Αἰσοί. θεοί, ὑπὸ Α. θ. ὑπὸ Τυρρηνῶν.
 Τυρηνῶν.
 — l. 16. ἄ Αἴσοντα. διασίον- Α. διασεύοντα. κ.
 τα. κ.
- [Αἰστία. ἀριστος.]²⁰⁾

C 3

c. 173.

16) Textum delevit. Vulgata lectio typosetiae tribuenda est.

17) ἐνεῖκεσαν in Ald. typosetiae est.

18) VV. DD. conjectura firmatur.

19) Separata conjunxit. Cf. VV. DD.

20) Antea emendaverat: Ἐστίασις. ἀριστον.

- c. 173. l. 16. Αἰσθήτωρ, χ. Α. χ.
 c. 174. l. 5. Ἀιστωθεῖς. αῖφ. Ἀιστωθεῖς. αῖφ.
 — l. 8. Ἀιστώσας. δ. — Κέ- Α. δ. — Κ. αἰστώσας π.
 ρον ἰστώσας π.
 — l. 10. Ἀἰθωθέντα. αῖφ. Ἀἰστωθέντα. αῖφ.
 Αἰσυμητήρι. τῶν. Αἰσυμητήρι. τ. ν. ¹⁾
 — l. 15. Αἰσυμν., βασ. — Αἰσυμνᾶ. β. — Εὐρ. Μη-
 Εὐρ. Μηδία. δεία. ²⁾
 c. 175. l. 4. Αἰσύφιος. δειλός. Αἰσύφηλος. δ.
 — l. 10. Αἰσχρος. αἰσχε. — Α. α. — μῦσος.
 μῖσος.
 — l. 16. Αἰσχυνετάειν. κατ' Α. καταισχύνεν. ³⁾
 ^{αν}
 αἰσχύνην.
 — l. ult. Αἰσχυνῆ. α. λ. Αἰσχύνη. α. λ. αἰσχος
 Αἰσχος. περιτίθησι. περιτίθησιν.
 c. 176. l. 1. Ασχυντελός. α. Ασχυντηλός. α.
 Αἰσώπου γελοῖον. οὕτως Αἰσώπου γελοῖα. οὕτως
 ἔλ. — καὶ ἐν τοῖς ἔλ. — καὶ ἐν τοῖς
 δικαστηρίοις κοινοῖς δικαστηρίοις
 ἔστιν ὅτε τῶν Αἰσ. ἔστιν ὅτε τοῖς Αἰσ.
 ἔχε. μύθοις.
 — l. 6. Αἴταν. ἕτερον. Αἴταν. ἑταῖρον.
 ^τ
 Αἴτας. ἕ Αἴτας. ἑταῖρος.
 — l. 9. Αἴται. θ. Δ. ἢ τοῖς δ. Α. θ. Δ. αἴ τ. δ.
 — l. ult. Αἴτιον. κατ' ἀρχὴν Αἴτια. τὰ κατ' ἀρχὴν
 π. π.
 c. 177. l. 5. Αἰτναί. κ. Αἰτναῖον, κ.
 Αἰτνέπωλος. ἢ Σ. — Σ. Αἰτναία πάλος. ἢ Σ. —
 ἠδύποδι ἔ. κ. Σ. Οἰδίποδι ἔ. Κ.
 — l. 11. Αἰτωλίον. τὸν Αἰ- Αἰτώλιον. τὸν Αἰτωλὸν
 τωλόνδε τῶ γ. τῶ γ.

c. 177.

1) Homeric lectio Π, Ω. 347. firmatur. Cf. VV. DD.

2) Litteram in fine deletam non agnosco.

3) Lectionem superscr. praetulit. Vulgatum κατ' αἰσχ.
 typothesiae tribuendum est.

ε 177. l. 16. Αἰφρουρος. αἰ-
θάλη Σοφοκλῆς.
Αἰχθαλόησαν. τὴν ἀ-
πρόσμηκτον.

— l. 20. Αἰχμάζει. π.

ε 178. l. 2. Αἰχμαλωτίζοντα.
εἰς δούλον αἰ.

— l. 10. Αἰχμάσουσι. κατα-
στοχάζουσιν.

Αἰχματα. ἔχ. καλύμα-
τα.

— l. 14. Αἰχμή. εἰ. — ἡ πό-
λεμος. Αἰχμαῖς δ'
αἰχμάσουσι νεώτε-
ροι.

Αἰχμητής. μ.

— l. 17. Αἰχμιπποι. π.

[Αἰχμητήν. λόγχη, δό-
ρυ.]

Αἰχμόδετος. α. Σοφ.
Αἰχμαλώτησιν.

ε 179. l. 1. Αἰψα, καὶ ὄτρα-
λαίωσα. τ.

Αἰψαμεν. εὐθ.

— l. 5. Αἰ ψελλίζουσα. αἰ
αἰσίμως λ.

— l. 11. Αἰψηρά. τ. — ἴρι
ταχέϊ.

— l. 15. Αἰολιγγί. σκ.

ε 180. l. 1. Αἰών. ὁ β. — αἰῶ-
νος λίεος ὄλεο. Τινὲς

Α. αἰθάλη. Σοφοκλῆς αἰ-
μιχθαλόησαν, τὴν
ἀπρόσμηκτον. 4)

Αἰχμάζει. π.

Α. εἰς δουλείαν αἰ.

Αἰχμάσουσι. κ. ὡς τό·
Αἰχμαῖς δ' αἰχμάσ-
σουσι νεώτεροι. Ἐχ-
ματα. ἔχ. καλύμ-
ματα. 5)

Α. εἰ. — ἡ πόλεμος. λόγ-
χη, δόρυ.

Αἰχμητής. μ.

Α. π.

Αἰχμόδετος. α. Σ. Αἰχ-
μαλώτησιν.

Αἰψα, καὶ ὄτραλέως. τ.

Αἰψα κεν. ε.

Αἰ ψ. αἰ αἰσίμως λ.

Α. τ. — ἴρι ταχέϊα.

Αἰολιγγί. σκ.

Α. ὁ β. — αἰῶνος νέος
ὄλεο. Τινὲς δὲ τῶν

C 4

δδ

4) VV. DD. vitium loci acute viderunt, verumque divi-
parant.

5) ὡς τό· Αἰχμ. rel. ex seq. v. Αἰχμηὴ huc retracta sunt.
Cf. VV. DD.

- δὲ τὸν νεώτερον τὸν
νοτιαῖον ἀπέδωκαν
— καὶ ὁ ἐν π. τ.
σ. μέλος. Εὐρ. δὲ
Φιλοκτίτη.
- νεωτέρων τὸν νοτι-
αῖον μυελὸν ἀπέδ.
— καὶ ὁ ἐν π. τ.
σ. μυελός. Εὐρ. δὲ
Φιλοκτίτη. 6)
- c. 180. l. 11. Αἰῶρα. ε. Αθ. — ἐπὶ Κλυταί-
ἐπὶ Κλυτεμνήστρας
καὶ Αἰγ...., οἱ δὲ,
ἐπὶ Ἡρίνη Ἀλ.
- Α. ε. Αθ. — ἐπὶ Κλυταί-
μνήστρας καὶ Αἰγί-
δου· οἱ δὲ, ἐπὶ Ἡρί-
γόνη Ἀλ.
- l. 16. Αἰωρησας. ε. Α. ε.
Τὸ Α μετὰ τοῦ Κ.
- Τὸ Α μ. τ. Κ.
- Ἀκα. τὸ ο.
- Α. τὸ ο.
- c. 181. l. 3. Ἀκαδημία. λ. — Α. λ. — ὁ Κεραμεικός.
- ὁ Κεραμεικός.
- l. 17. Ἀκέρεος. ἄκ. Ἀκέραιος, ἄκ.
+
- c. 182. l. 6. Ἀκακίαγος. Ἀκακίαγος. ὁ δ.
ὁμῶς δ.
- l. 9. Ἀκακοίμεθα. λυπού- Ἀκαχοίμεθα. λυποίμε-
μεθα. θα. 7)
- l. 11. Ἀκαλαυρόπις. κ. Ἀκαλαυρόπις. ἦ κ.
- l. 17. Ἀκαλαρείταιο. α. Ἀκαλαρέϊταιο. α.
- c. 183. l. 4. Ἀκάμαντον. ἀ. Α. ἀ. — Ἀντήνορος —
— Αἰτίνορος — ὠνο- ὠ. δὲ ἀπὸ Ἀκ.
μάθη δὲ ἐπὶ Ἀκ.
- l. 12. Ἀκαμπιόδρομοι. οἱ ε, Α. οἱ ε. — οἷς ἀπεδέδει-
— οἷς ἀποδέδεικτο. κτο.
- l. 14. Ἀκαμπίας. ὁ εὐ- Α. ὁ εὐθύς δ.
- θύς δ.
- Ἀκανός, ἀκάνθαρος ε. Α. κανθάρου ε. — σΦον-
— σΦονδύων καὶ τοῦ δύλων. τοῦ ἰχθ. Εὐρ.
ἰχθ. Εὐρ. Τρ. Τρ. Ἀκανία. ξ. 8)
- Ἀκανία, ξ.
- c. 184.

6) λῆθος pro νέος ex forma uncialium deduci debet. ὄλεος, quod Aldina exhibet, typhotetae est.

7) Scripturam codicis divinavit If. Voss.

8) Sejuncta univit, et in margine ms, ad v. Ἀκανία signum + apposuit,

- c. 184. l. 9. Ἀκανθα. λ. ἡ μελάμφυλλος.
 λάμφυλλον. Ἀ. λ. ἡ μελάμφυλλος.
 Ἀκανθόν. ἄγναπτον. Ἀκανθον. ἄγναμπτον.
 — l. ult. Ἀκαμπίλευτος. α. Ἀκαπήλευτος. α.
- c. 185. l. 3. Ἀκαρῆ. βρ.
 Ἀκαρῆ. βρ.⁹⁾
 Ἀκαρές. τῶ π. Ἀ. τὸ π.
 — l. 7. Ἀκαρῆς. α. — ὁ οὐδὲ κείρα.
 δὲ κ. ραι..., οἷοτε ἀκ. ρ. οἷον τε ἀκ. ρ.
 καρταία, ριπή.
- c. 186. l. 3. Ἀκατάληπτον. α.
 Ἀκατάληκτον. α.
 — l. 7. κατάσειστον. β. Ἀκατάσειστον. β.
 — l. 9. Ἀκατεύμαστον. α. Ἀκατεύμαστον. α.¹⁰⁾
 — l. 12. Ἀντιον. τὸ ἐν ἀκ. Ἀ. τὸ ἐν ἀκ. — διοπτρεύων.
 — διοπτρεύων.
- l. 16. Ἀκαχέατοι. λελυπημένοι.
 Ἀκαχέατο. λελ. εἶεν.¹¹⁾
 Ἀκαχεδάται. λυπεῖται. Ἀκαχέδαται. λυποῦνται.
 Ἀκαχέζες. ἐν ἀχῆ γ. Ἀ. ἐν ἀχῆ γ.
 — l. ult. Ἀκαχίμενον, ἔγχ. Ἀκαχίμενον ἔγχ.
 c. 187. l. 1. Ἀκαχῦναι. α. Ἀκαχίμεναι. α.
 Ἀκαχοῖτο. λ. Ἀκάχοιτο. λ.
 Ἀκαανές. ἰχθ. Ἀκαάνες. ἰ.
 — l. 7. Ἀκέσαθαι. θεραπεύειν.
 Ἀκέσαθαι. θεραπεῦσαι.
 Ἀκέλλεά. ε. Ἀκέλλεά. ε.
 Ἀκέλευθα. α. καὶ ἐν θυτική. Ἀ. α. καὶ ἐν θ.¹²⁾
- l. 11. Ἀκέλευμνον. οὐ βεβηκώς, α.
 Ἀ. οὐ βεβηβός, α.¹³⁾

C 5

c. 187.

- 9) Ἀκαρᾶ typos est.
 10) In Ald. Ἀκατεύμαστον errore typos est.
 11) Lestionem superior. delevit, et εἶεν in fine adjunxit.
 12) In Ald. ἐνθυτική typos est.
 13) βεβηβός pro βεβηκός scribendi vitium est.

- c. 187. l. 18. Ἀκραιμένον. ρ. Ἀκραιόμενον. ρ.
 c. 188. l. 7. Ἀκραιχῆς. ἀπειν. - Ἀ. ἀπεινθῆς. ¹⁴⁾
 θῆς.
 — l. 22. Ἀκραιταμοιοχοί. Σ. Ἀκραιταί οἱ ὄχοι. Σ. ¹⁵⁾
 Ἀκραιστρία, ἢ πῆστρία. Ἀ. ἠπῆστρία.
 Ἀκραιστήριον, ἢ πηστήριον. Ἀ. ἠπηστήριον.
 c. 189. l. 1. Ἀκραιτράν. Φάρ- Ἀ. Φ. Σ. ¹⁶⁾
 μακον. Σ.
 Ἀκραιταί, φραινεθλῶν. Ἀ. φραινες ἐθλῶν. μ.
 μ.
 — l. 6. Ἀκραιόντο. θερ. Ἀ. ἐθερ.
 — l. 11. Ἀκραιών. ἦσ. — ἀ- Ἀ. ἦσ. — ἀκραιών ἦν.
 κραιών.
 — l. 13. Ἀκραιτάι. ἐπιατοί, Ἀ. ε. ἀκ.
 ἀκατ.
 — l. 16. Ἀκραιδέα. ἀταλαιπώ- Ἀ. ἀταλαιπ.
 ρητα.
 Ἀκραιδεδαίται. λ. κατέ- Ἀκραιδεδαίται. λ. κατέ-
 χεται. χονται.
 — l. 19. Ἀκραιδῆς αἰσχ. Ἀκραιδία. αἰσχ.
 — l. 11. Ἀκραιδεσεν. ἀφρ. Ἀ. ἠφρ.
 c. 190. l. 3. Ἀκραιδία. ἀλυπού- Ἀ. ἀλυπία.
 σα.
 Ἀκραικῆς. μέγασ. Ἀκραιδῆς. μ.
 Ἀκραιδιστοί. κραιδίας μ. Ἀκραιδεστοί. κραιδείας μ.
 Ἀκραιδίτον. ἀθελεκτον. σ. Ἀ. ἀθελεκτον. σ.
 — l. 8. Ἀκραιήληστος. ἀπ. Ἀκραιήλητος. ἀπ.
 — l. 14. Ἀκραιὴν ἐγένοντο σιω- Ἀ. ἐγ. σιωπῆ. α.
 πῆν. α.
 c. 191. l. 13. Ἀκραιβδιλογ. κ. Ἀκραιβδηλον. κ. — ἐπὶ νο-
 — ἐπὶ νομίματα. μίσματος.
 c. 192. l. 3. Ἀκραιδωτον. β. Ἀ. β. χωρὶς σ.
 χω... σιδῆρου.

c. 192.

14) In medio vocis nexus litterarum est, quem solvere nequeo.

15) Verum divinarunt VV. DD. quos confer.

16) In Ald. v. Φάρμακον negligentia typothetae omissa est.

- ε. 192. l. 5. Ἀκιδρώνάζω. ἀμβλυοπῶ.
 Ἀκικός. α. — ἢ τῆς κικῦνος.
 — l. 13. Ἀκίμενοι. ἰώμενοι. A. ἰώμ.¹⁷⁾
 — l. ult. Ἀκηρῆ. α. οὐκ ἐπιτεταγμένα. A. α. οὐκ ἐπιτεταγμένα.
- ε. 193. l. 9. Ἀκίδις. τὰ σ. Ἀκίδες. τὰ σ.
 — l. 11. Ἀκκαθεν. ἀναλθεν. A. ἀνέκαθεν.
 — l. 13. Ἀκαλακανσίρ. ἀκάνθυλι.¹⁸⁾ Ἀκαλακανσίρ. ἀκάνθυλ-
 — l. 18. Ἀκελα. ἀδόξα. A. α.¹⁹⁾ λίς.
 ε. 194. l. 1. ... ληρεῖ. οὐ μ. Ἀκληρεῖ. οὐ μ.²⁰⁾
 — l. 4. Ἀκλυδόνιστον. ἀτάραχον. ἀκλ. Ἀκλυδώνιστος. ἀτάραχος. ἀκλ.
 — l. 11. Ἀκλεπτοι. οὐ π. A. οὐ π. — Σοφ. Φαίδρα. Φαί-
 — Σοφ. Φαίδραις. δρα.
 Ἀκλειδάς. ἀζ. Ἀκλειδάς. ἀζ.¹⁾
 Ἀκλήτα. τὰ οὐπω κλειζόμενα. A. τὰ οὐπω κλ.
- ε. 195. l. 6. Ἀκμοθέτοις. τ. Ἀκμοθέτους. τ. — ἀκ-
 — ἀκμώνες. μονες.
 — l. 14. Ἀκάαπτον. ἀκ. Ἀκναπτον. ἀκ. ἀγναφον
 Ἀγναφον. ἰμ. ἰμ.²⁾
 — l. 16. Ἀκνηστίς. τὰ μ. Ἀκνηστίς. τὰ μ.
 — l. 20. Ἀκινίησιν. ἀή ἀγκ. Ἀκοίησιν. ἀή α.
 Ἀκοίτις. ἢ ὁμοκοίτης. γ. A. ἢ ὁμόκοίτις. γ.

c. 195;

17) In Ald. vitium typothe.

18) Sic legendum voluerunt VV. DD.

19) In Ald. Ἀκκελεῖ typotheae errore.

20) Duae priores litterae a Musuro deletae sunt.

1) In Ald. errores typotheae. VV. DD. conjectura firmatur. Suspiciabitur forsan aliquis legendum esse: Σοφ. Φαίδρα Σ. nescio tamen, an de tali fabula satyrica aliquid aliunde constet.

2) Disjuncta univit.

- c. 195. l. 20. [Ἀκαλαρίταο.
πράως ῥέοντος ἀκμ...]³⁾
Ἀκόλακοι οἱ ο. A. οἱ ο.
- c. 196. l. 3. Ἀκόλαστον. — ἄβριςτικόν.
ἄβριςτικίς. A. — ἄβριςτικόν.
- l. 9. Ἀκομιαστῆ. ἀμελία. A. ἀμελειᾶ.⁴⁾
- l. 11. Ἀκων. α. Σοφ. Ἡ- A. α. Σ. Οἰδίποδι Τ.
δύποδι Τ.
- l. 15. Ἀκονδος. α. Ἀκωνδος. α.⁵⁾
- l. 17. Ἀκονήτως. α. Ἀκονίτως. α.
- l. 21. Ἀκοντιάς. β. — A. β. — τῆς δάκης τῶν
τῶν τῆς δάκης ὄφ. ὄφ.
- c. 197. l. 2. Ἀκόντιον. δ. — A. δ. — ῥάχην.
ῥάχην.
- l. 11. Ἀκόρευος. ἀπ. — Ἀκόρευτος. ἀπ. — ἀσά-
ῥῶστος. ῥωτος.
- l. 19. Ἀκόρητος, α. Ἀκόρητος. α.⁶⁾
- c. 198. l. 3. Ἀκοστήσας. κρ. A. κρ. — ἀπὸ τοῦ ἄκους
— ἀπὸ τοῦ ἄκους λ. — θεῖς πεδίοιο —
λ. — θεῖς πεδίοιο — τινὲς δὲ ἄδην πλ.
- l. 15. Ἀκουάζεθον. τ. ἀ- A. τ. ἀξιοῦθε.
ξιουθεῖαι.
- c. 199. l. 1. Ἀκουσίως. ὁ μὴ ἤ A. Ἀκούσιος. ὁ μὴ ἤ καὶ
θ. παρὰ πρ. Ἀκουσίως. παρὰ πρ.
- l. 8. Ἀκουρον. μὴ γ. — A. μὴ γ. — ἔοντα ἔτ' ἀρ-
ῆοντα ἀργυρότοξον γυρότοξος Ἀπόλλων.
Ἀπόλλωνα μίαν οἶε- ἀντὶ τοῦ, μὴ ἄρσενος
θεῖαι δαληπόντα τῶν παῖδα λιπόντα. ση-
ἄπους ἢ λέξις. μαίνει τὸ ἄπαις ἢ λέ-
ξισ. ⁷⁾ c. 199.

3) Antea emendavit: Ἀκαλαβρείταο. Compendium ultimi-
mae vocis evanuit.

4) In Ald. error typos.

5) Vera est DD. VV. conjectura.

6) Litteram deleuit.

7) Vero propius accedit Valckenaer. Cf. VV. DD. et Ep.
crit. ad H.

- c. 199. l. 15. Ἄκρα. ἀκρ. πό- A. ἀκρόπολις. α.⁸⁾
 λις. α.
 Ἄκράαντον. ἀτελειώ- A. ἀτελειότατον.
 τατον.
 Ἄκραγῆς. ἀπαχθῆς. Ἄκραγῆς. ἀπεχθῆσι.⁹⁾
 Ἄκοψον. α. A. α.
 — l. 20. Ἄκραῖη. α. προεόν- A. α. προϊόντα — οὔτα
 τα — αὔτε ἐλλειπόν- ἐλλειπόντως.
 τως.
 c. 200. l. 1. Ἄκραγές. δ. A. δ.¹⁰⁾
 Ἄκραγ. κρόταλα. ἀ- Ἄκραγ. κρόκαλα.
 κραιίας, ἀκροισ. ἀ- Ἄκραίας. ἀκρης.
 κραινίαις.
 Ἄκραίνει. ἀκρατεῖ αἰ Ἄκραινία. αἰ πρῶτα
 πρῶτα πρὸς Θα- πρὸς Θαλάσσης.
 λάσσης.
 Ἄκραιφνές. κ. Ἄκραιφνές. κ.
 — l. 12. Ἄκραγον. ἀδιαρί- A. ἀδιαρρίπιστον.
 πιστον.
 Ἄκραινῶς. ἐγκρατές. Ἄκραινές. ἀκρατές.
 — l. 15. Ἄκρασίας. ἀνωμα- A. ἀνωμαλίας.
 λίας.
 c. 201. l. 3. Ἄκρηλόγχη. κ. Ἄκρη. λόγχη. κ.¹¹⁾
 — l. 11. Ἄκρης πέλιος. δια- A. π. διαλελυμένως, ὅ
 λελυμένος, ὅ ἐστι ἐστι διηρημένως.
 διηρημένος.
 c. 202. l. 1. Ἄκρίζων. α. — A. α. — Ευρ. Οἰνεῖ.¹²⁾
 Ευρ. Σινεῖ.
 — l. 4. Ἄκρια. ἢ Ἄθ. — A. ἢ Ἄθ. — ἀφ' ἧς καὶ
 ἀφ' ἧς καὶ ὀκρίσιος Ἄκρίσιος ὦ.
 ὦ.

c. 202.

8) Litteram et lectionem suprascr. delevit.

9) Erravit typos; verum divinarunt VV. DD.

10) In Ald. vitium typos.

11) Correctionem Musuri typos non observavit.

12) Bene emendavit, nam Σ in Σινεῖ ex Εὐριπίδης repeti-
tum est, et Οἰνεῖ in ἰνεῖ pronunciandi vitio facile transit.

c. 202. l. 8. Ἀκρία. τὰ α.	Ἀκριες. τὰ α.
Ἀκριας. α. ἀκρωρίας.	Α. α. ἀκρωρίας.
— l. 11. Ἀκριβές. α. Εὐρ.	Α. α. Εὐρ. Φιλοκτῆτη.
Φιλοκτῆτη.	
— l. ult. Ἀκριον. ποῖον.	† Α. ποῖον.
c. 203. l. 5. Ἀκριστιος. ὁ	Α. ἡ ἔ. τ. ἰ. καθεζομένη.
ἐπάνω τ. ἰ. καθεζο- οσ μένη.	
— l. 9. Ἀκριταγάν. π.	Ἀκριτάγωνον. π.
— l. 12. Ἀκριτομύθους. πολυλόγους. — ἔχων τῶν λόγων.	Ἀκριτόμυθος. πολυλόγος. — ἔχων τοὺς λόγους.
— l. 17. Ἀκριτόμυθε. π. — κριτήριον τῶν φρ.	Α. π. — κριτήριον γὰρ τῶν φρ.
c. 204. l. 1. Ἀκριτόφωνοι βαρόφωνοι.	Α. βαρβαρόφωνοι.
— l. 7. Ἀκροβολίδες. ἀκράτου ὀβ.	Ἀκροβολίδος. ἀκράτου ὀβ. ¹³⁾
— l. 10. κροβολίζεσθαι. τ. — συμβουλιῶν.	Ἀκροβολίζεσθαι. τ. — συμβουλιῶν. ¹⁴⁾
— l. 14. Ἀκροδρύια. α.	Ἀκρόδρυα. α.
— l. 18. Ἀκροζύγια. τ. β. ζυγοῦ ἤγουν τὰ μέσα ζ.	Α. τ. β. ζ. ἤγουν τὰ μέσα ζ.
c. 205. l. 1. Ἀκροθηνιάζειν. α.	Ἀκροθηνιάζειν. α.
— l. 4. Ἀκροθεγῶς. λ.	Ἀκροθιγῶς. λ.
Ἀκροθῆνιον. α. — ἡ	Ἀκροθίνιον. α. — ἡ σκύλα, λαφόρων ἀπαρχαί.
λ σκυ λάφουρα ἀπαρχ	
Ἀκροθινίων. α.	Ἀκροθίνιον. α.

c. 205.

13) Vera est VV. DD. conjectura. Musurus sequenti ἀκράτου deceptus veram codicis lectionem inepte vitiauit.

14) Sic puncto supra posito vocem notavit.

- ε. 205. l. 9. Ἀκροθώρακες. Ἀκροθώρακες. μ.¹⁵⁾
μέθυσοι.
- Ἀκρόκν. φα, π. Ἀκρόκνεφα. π.¹⁶⁾
- l. 13. Ἀκροκελεμνίων. ὅ Ἀκροκελαινίων. ὅ τὰ α.
τὰ α.
- ε. 206. l. 2. Ἀκρομύλη. ἠγου- Δ. ἠ γουνίς, μ.
νεῖς μ.
- l. 6. Ἀκροπόλοισιν. ἀκρί- Δ. α. τ. — ἐρήμοις.¹⁷⁾
αις, τ. — ἐρήμην.
- l. 8. Ἀκροπόρους. τοὺς Δ. τοὺς ὀβελίσκους, ἐπ.
ὀβελίσκου ἐπ. — — πείρεσθαι.¹⁸⁾
π. ῥεσθαι.
- l. 11. Ἀκρόσφυρα. γ. ὑπο- Δ. γ. ὑποδημάτων,
δημάτων.
- l. 13. Ἀκροτεριάζει. τ. Ἀκροτηριάζει. τ.
- ε. 207. l. 5. Ἀκροτον. ἀδιαρί- Δ. ἀδιαρρίπιστον.
πιστον.
- l. 12. Ἀκρουχεῖ. α. — Δ. α. — Ἀκρον δὲ ὄρος
Ἀκρον δὲ ὄρους τῆς τ. Α. — καθάραις
Α. — καθάραις τὰς τὰς Προϊτίδας.¹⁹⁾
Προϊτίδας.
- ε. 208. l. 2. Ἀκροχάλιξ. ἀκρο- Δ. ἀκροθώραξ, ἡμιμέθυ-
θώραξ, ἡμιμεθεῖς. σος. Χ.
- l. 6. Ἀκρου. ἀκραί. Δ. ἀκραις.
Ἀκροχέρδονας. ο. Ἀκροχορδόνες. ο.

ε. 208.

15) Vera est VV. DD. conjectura. Vitiosum μέθυσοι typo-
thetae tribuendum est.

16) Litteram delevit.

17) In editis ἀκρίαις typothetae errore, qui ex compendio
voci male intellecto oritur; peritis enim notum est,
compendia litterarum ας, αις et οίς aliquam inter se simi-
litudinem habere, et facile commutari posse. Verum
igitur divinarunt VV. DD.

18) Littera deleta fuit procul dubio jota.

19) Vulgatum Ἀκροί δὲ ὄ. typothetae est.

- c. 208. l. 11. Ἀκρωμεῖται. οἱ μείζονες. Ἀκρωμίται. οἱ μ.²⁰⁾
 Ἀκρώμια. αἱ κατακλι- Ἀ. αἱ κατακλειδες.
 δες.
 κρώνια. ἀθροίσματα. Ἀκρώνια. α.¹⁾
 π.
 Ἀκρώνια. α.
 c. 209. l. 1. Ἀκρωρείαις. τ. — Ἀ. τ. — ἦτοι ἔξοχαῖς, ἦτοι ἔξοχαῖ, κορυφαῖ — τὸ τε-
 — τὸ τελευταῖον τοῦ λευταῖον τοῦ ὄρους.
 ἄκρους μεγάλας, ο. Ἀκρος. μεγ. ο.
 — 1. 6. Ἀκρωσσεῖ. α. Ἀκρωσσει. α.
 — 1. 11. Ἀκρωτηρίοις. τὰ α. Ἀ. τὰ α.
 Ἀκρωτέριον. ὑψηλὸν Ἀκρωτήριον. ὑψ. τόπον.
 τόπον, [ἐκεῖνοί τε γὰρ εἰς τοὺς τοιού-
 τούς τῶν τόπων ἀ-
 ποβάντες ἐστιῶν-
 ται, αὐτῶ τε τοὺς
 ἐπ' εὐωχίαις ἀφω-
 ρισμένους τόπους ἀ-
 κτάς καλεῖ, καὶ τύ-
 χωσι μὴ παραθα-
 λάσσιοι ὄντες. ἔστι
 δὲ καὶ πόλις Πελο-
 ποννήσου.]²⁾
 Ἀκρωτήρια. τὰ ε. Ἀ. τὰ ε.
 — 1. 16. Ἀκτάς. αἰγιαλοῖς. Ἀ. αἰγ. π.
 π.
 c. 211. l. 1. Ἀκτεροί. α. — Ἀ. α. — περὶ τῶν Α. χ.
 περὶ τῶν Ἀθῶ χ.

c. 211.

20) In editis μείζοντες errore typoth.

1) Omisso a Musuro solito separationis signo, glossam cum praecedenti typotheta junxit.

2) Delevit, at infra, ut mox videbimus, sub γ. Ἀκτῆ. in-
 seruit.

- c. 211. l. 9. Ἀκτῆ. ὁ αἰγ. — τὸ τελευταῖον τοῦ ἀλφίτου κ. — τοῖς πλοῖζομένοις λαβούσα, ἀκτῆ ἐπὶ προύχουσιν ἐν τῷ ἐξέχ.
- Α. ὁ αἰγ. — τὸ τελευταῖον τοῦ ἀλφίτου κ. — τοῖς πλ. λαβούσα, ἐκεῖνοί τε γὰρ εἰς τοὺς τοιοῦτους τῶν τόπων ἀποβαίντες ἐστιῶνται, αὐτῷ τε τοὺς ἐπ' εὐωχίαις ἀφωρισμένους τόπους ἀκτὰς καλεῖ, καὶ τύχῳσι μὴ παραθαλάσσιοι ὄντες ἔστι δὲ καὶ πόλις Πελοποννήσου.
- Ἀκτῆ ἐπὶ προύχουση. ἐν τῷ ἐξέχ.
- Ἀκτῆμων. π. ³⁾
- Ἀκτίτης λ. α. ⁴⁾
- Ἀκτορίονε. Ἀκτορες παῖδε.
- Ἀκτορίονε. Ἀκτορος π. ⁵⁾
- Α. γ. ἢ φ.
- Ἀκυλον. αἰδ.
- Ἀκυλλον. τὸ α.
- Ἀκυλον. ὁ τ. π. ⁶⁾
- Ἀκύμονα. α.
- Α. π. ἢ πολυκύμονος.
- Ἀκυρον. π.
- Ἀκυρον. ἀπειρον, μ. — κύρος.

c. 215.

3) Litteram delevit.

4) In Ald. Ἀκτίης incuria typoshetae.

5) Lectionem superscriptam delevit. Cf. VV. DD.

6) Exitum vocis superscriptum delevit.

c. 215. l. 1. Ἀκώρια. α̃.	A. α.
Τὸ Α μετὰ τοῦ Λ.	Τὸ Α μι. τ. Λ.
Ἔλα. ϑ.	A. ϑ.
— 1. 6. Ἀλαβή. λ. σπ. καρ- κῖνος. ὑπὸ δὲ Κυπρίων μ.	A. λ. σπ. καρκίνος. ὑπὸ δὲ Κ. μι. ⁷⁾
c. 216. l. 4. Ἀλαδένυσται. ἦμ.	† Ἀλαδένυσται. ἦμ.
c. 217. l. 2. Ἀλαθέας. ὤρας λ.	Ἀλαθέας. ὤρας. λ.
— 1. 4. Ἄλα. δ.	Ἄλαί. δ.
Ἄλαιθρα. ἄλ.	A. ἄλ. ⁸⁾
— 1. 11. Ἀλακῶσαι. συνά- γεται.	A. συνάγεθαι.
— 1. 15. Ἀλαλακτῆμε. κ.	Ἀλαλύκτημα. κ. ⁹⁾
— 1. 21. Ἀλάλητα. ξύλα π. κ. γομφόδι.	A. ξ. π. κ. γομφόδη.
— 1. ult. Ἀλαλίαν. π. — Σοφ. ἐπὶ παιενάροις.	† A. π. — Σοφ. ἐπὶ Παιε- νάροις.
c. 218. l. 2. Ἀλάλκη. ἀπα- λεξί. β.	A. ἀπαλεξήση. β.
— 1. 5. Ἀλαλήκτημα. τ.	Ἀλαλύκτημα. τ.
— 1. 7. Ἀλαλύθαι. φ. λύειν.	A. φ. ἀλύειν.
[Ἀλαλκοί, ἀπαλεξή, βοηθῆ.] ¹⁰⁾	
Ἀλαμπές. τ.	A. τ.
— 1. 11. Ἀλαμπάν. τὸν ἥλιον, ὅτι ἀναλάμπειν.	Ἀλάμπαν. τ. η. ὅτι ἀ- ναλάμπει. ¹¹⁾
	c. 218.

7) ὑπὸ δὲ incuria typosetae omiffa sunt. Cf. VV. DD.

8) Lectionem suprafer. delevit.

9) Codicis lectionem divinavit If. Voff.

10) Glossa ex 1.2. repetita est, et a Musuro rejecta.

11) Scripturam codicis divinavit If. Voff.

c. 218. l. 14: Ἀλαοσκοπέη. τ.	Ἀλαοσκοπή. τ. ¹²⁾
— l. 17. Ἀλαπάζοντα. π.	Ἀλαπάζοντα. π.
— l. 21. Ἀλαρα. τ. — ἢ κάρουα Π.	Α. τ. — ἢ κάρουα Π.
— l. ult. Ἀλασάρην. μῶων δ.	Α. Κῶων δ.
c. 219. l. 4. Ἀλαστενεῖ. δ.	Ἀλασταίνες. δ.
— l. 13. Ἀλαστόρων. α. — ἐνεχομένων.	Α. α. — ἐνεχομένων.
— l. 24. Ἀλαώτυν. τύφλω- σιν, οὐ βλ.	Ἀλαωτύν. τύφλωσιν οὐ βλ.
c. 220. l. 6. Ἀλγείη. ἀγῆ.	Ἀλγείη. α.
— l. 17. Ἀλγύνοντα. κατα- ποθοῦντα.	Α. καταπονοῦντα.
— l. 20. Ἀλδήσκοτος. α.	Ἀλδήσκοντος. α.
c. 221. l. 5. Ἀλεενοίμην. θ.	Ἀλεαινοίμην. θ.
— l. 8. Ἀλεία. π. ἢ ἄλειμα. Ἀλέγειν. φροντίζεις.	Α. π. ἢ ἄλειμμα. Ἀλέγει. φρ.
— l. 14. Ἀλεγύνιται. κ.	Ἀλεγύνεται. κ.
— l. 16. Ἀλεγίζω. π στρέ- φομα.	Α. περιστρέφομα.
c. 222. l. 4. Ἀλεεινέω. ἐξέκλι- νεν.	Ἀλέεινεν. ει.
Ἀλεινός. εὐλαβ.	Ἀλεεινών. εὐλ.
— l. 7. Ἀλεινός. καυματινός. Ἀλείαν. θ.	Α. καυματηρός. Ἀλίαν. θ.
— l. 10. Ἀλέη. α. — ἐγκλι- σις καὶ θ.	Α. α. — ἐγκλισις καὶ θ.
— l. 17. Ἀλειπήριον. γρ.	Ἀλειπήριον. γρ.
c. 223. l. 3. Ἀλείσιον. π. Ἴλι- δος.	Α. π. Ἴλιδος.
Ἀλεῖται. π. ἀλείτην. ἀμ.	Ἀλεῖται. π. Ἀλείτην. ἀμ. ¹³⁾
Ἀλειτω. ἀλκθῆτω.	Α. ἀληθῆτω.

D 2

c. 223:

12) Vulgata lectio typhotetae adscribenda est.

13) Bene sejunxit.

- c. 223. l. 10. Ἀλειφα. στ. Ἀλειφαρ. στ.¹⁴⁾
 — l. 14. Ἀλέκτω. ε. Ἀλέκτο. ε.
- l. 17. Ἀλεκτρυόνες. κει-
 νῶς οἱ π. A. κοινῶς οἱ π.
- c. 224. l. 5. Ἀλέξανδρος. ὄνο-
 μα Βόλου. A. ο. Βώλου.¹⁵⁾
 — l. 8. Ἀλεξαμένα. β. Ἀλεξέμενα. β.
- Ἀλέξησις. βοήθησι-
 καιαντ.¹⁶⁾ A. βοήθεια. καὶ ἀντ.
- l. 11. Ἀλεξίκακος. β. ἀ-
 ποστρεπτικός κ. A. β. ἀποστρεπτικός κ.
- l. 13. Ἀλεξισούσαν. βοη-
 θούσαν. Ἀλεξήσουσαν. βοηθή-
 σουσαν.
- l. 14. Ἀλεξιτήριον. ἀπο-
 σοβαστήριον. Ἀλεξπητήριον. ἀπρσοβη-
 στήριον.
- Ἀλεξούμενος. β. ἀμυ-
 νούμενος. A. β. α.
- [Ἀλεξόμενα. βοηθεῖν.]
 Ἀλέταν. συστροφή. φυ-
 γή. Ἀλέταν. συστροφήν. φυ-
 γήν.
- l. 22. Ἀλεπαδνόν. α. Ἀλέπαδνον. α.
- c. 225. l. 1. Ἀλέθα πεὸς πύ-
 γλην τῷ ε. A. πέος πύγλην. τὸ ε.¹⁷⁾
- l. 3. Ἀλεσούριον. θ. — A. θ. — κογχυλίου γ.
- l. 6. Ἀλαιτρία. γ. — A. γ. — πόπανα ἀλ.¹⁸⁾
 ἀπόπαν.. ἀλ.

c. 225.

14) ἈλεῖΦαρ typos est.

15) Scripturam codicis VV. DD. Hesychio jam restitue-
runt.16) Sic unitim pro βοήθησις καὶ ἀντ. Lectionem supra scr.
Musurus praetulit.17) Vitia loci ex compendiis scripturae nata VV. DD.
jam correxerunt. Cf. Ep. crit. ad H.18) In Ald. ἀπόπανα incuria typos. Musurus compen-
dium scripturae delevit.

- c. 225. l. 10. Ἀλετρίς. μυλωθρός. A. μυλωθρός.
- l. 12. Ἀλετῶν. οἱ τοῖς μ. Ἀλετῶναί. οἱ τ. μ.¹⁹⁾
- l. 20. Ἀλευρον. τ. κύ^{πρ} αἰ^ρ καὶ ῥ. A. τ. Κύπριοι. αἰλευρα καὶ ῥ.
- l. ult. .λευροδοῦντες. π. Ἀλευροδοῦντες. π.
- c. 226. l. 3. Ἀλευρότησις. τηλεία, ε. Ἀ. τηλία, ε.
- l. 5. Ἀλεύρειν. ἀφεστάναι. A. ἀφεστάναι.
- l. 7. .λευσεῖ. φ. Ἀλευσεῖ. φ.
- l. 8. Ἀλευστα. α. ἀθεώρητα. A. α. ἀθ.
- [Ἀλεσάφθονοι. ἐπὶ εὐφημισμοῦ ἐλέγετο.]
- Ἀλευόμενοι. ἐγκλίνονται. A. ἐγκλίνοντες.
- .λεφατίσον. ἀλειψον. Ἀλεφατίσον. α.
- [Ἀλεώρα. τὰ αὐτὰ τούτοις.]
- Ἀλεωρή. φ. Ἀ. φ.
- l. 16. Ἀληγορούμενον. τ. Ἀληγορούμενον. τ.²⁰⁾
- l. 18. Ἀληεν. κ. Ἀληεν. κ.
- Ἀληθέα. α. καὶ τὰ ἐπιλανθανόμενα. A. α. καὶ τὰ μὴ ἐπιλανθ.
- c. 227. l. 1. .λήθη. ε. Ἀλήθη. ε.
- l. 6. .ληθοεπή. α. Ἀληθοεπή. α.
- l. 8. Ἀλήϊον. ο. — ἡ^ς χ^ς A. ο. — ἡ^ς χωρὶς βοσκημάτων. οἱ δὲ ἐν Λ. — παιδίον ὄνομ. — πεδίον ο.¹⁾

D 3

c. 227.

19) Cf. VV. DD. quorum conjectura firmatur.

20) Scripturam codicis divinavit H. Voss.

1) Lectio codicis est χωρὶς χώρας.

- c. 227. l. 16. Ἀλήμεναί. σ. Ἀ. σ. πλ.
 πλανηθῆναι.
 [Ἀλημεῖαι. πλανᾶσθαι.]
 Ἀλημάτων. ἀφ. Ἀ. ἀφ.
 Ἀληλεμμένη. ἀληνήσ μαι. Ἀ. ἀληνήσ μ.²⁾
 — l. 19. Ἀλήπεδα. τ. — φύ- Ἀ. τ. — φύσει.
 σεως.
 c. 228. l. 15. Ἀλητῖς. ε. — κο- Ἀ. ε. — κωμικός.
 μικός.
 Ἀλητεύσεσκον. ε. Ἀλητεύσεσκον. ε.
 c. 229. l. 3. Ἀληθετο. ὕ. π Ἀ. ὕ. π τὴν ἀληθείαν.
 τὴν ἀληθείαν.
 — l. 8. Ἀλ., ἐν Π. Ἀλική. ἐν Π.³⁾
 — l. 9. Ἀλία. ε. — ἢ εἰς οὐς Ἀ. ε. — ἢ εἰς οὐς ἀπ.
 ἀποτίθενται.
 [Ἀλιαία. ἄλις.]
 Ἀλιάδας. μ. Ἀλιάδες. μ.
 Ἀλιθίως. ἰ. μετρίως. Ἀ. ἰ. μ. ἄλις.⁴⁾
 — l. ult. Ἀλία. κόρωνον. α. Ἀλία κόρωναι. α.
 c. 230. l. 2. Ἀλιαίαν. ε. Τ. Ἀ. ε. Τ.⁵⁾
 — l. 6. Ἀλιάκευτοι. ἄσημοι. Ἀ. ἄσημοι. α.
 α.
 Ἀλιάποδα. τὸν κέμφον, Ἀ. τὸν κέμφον, ἢ θ.
 ἢ θ.
 — l. 10. Ἀλιάστος. α. Ἀ. α.
 — l. 13. Ἀλιβάπτοις. π. — Ἀλιβάπτον. π. — Ἀλη-
 ἀλ. μάς. μάν.⁶⁾
 c. 231. l. 3. Ἀλιβαντες. οἱ ν. Ἀ. οἱ ν. — μὴ ἔχειν, ἢ
 — μὴ ἔχειν. λιβάδα.

c. 231.

2) ἀληνῆς, quod in editis habetur, typothetae est.

3) Utram tantum litteram in fine delevit.

4) ἄλις a Musuro adjunctum est, aut e glossa omiffa huc translatum.

5) Adest in margine +.

6) Litteram in medio vocis delevit.

c. 231. l. 3. Ἀλιβατεῖ. ἀφ.	Α. ἀφ. 7)
— l. 8. Ἀλιγγύιον. ὁμοιον.	Ἀλίγκιον. ο. 8)
— l. 13. Ἀλιεύς. ὁ ὄρμηευτής.	Α. ὁ ὄρμιευτής.
c. 232. l. 1. Ἀλιζῶνες. ε. Πα- Φλαγωνίας.	Α. ε. Παφλαγωνίας.
— l. 2. Ἀλίζωνος. ἰθ.	Ἀλίζωνος. ι.
— l. 5. Ἀλιεῦσι. θ. ἢ ἰχθυ- ρευταῖς.	Α. θ. ἢ ἰχθυευταῖς. 9)
Ἀλίη. κ. Μακεδόνες.	Α. κ. Μ.
[Ἀλήϊος. ἀνελλιπῆς βοσ- κήματος.]	
Ἀλίησι. θ.	Ἀλίησι. θ.
— l. 9. Ἀλικκάκαβα. ὁ τ.	Α. ὁ τ.
c. 233. l. 1. Ἀλικύρκης. φ. — ἔρους λιανθ.	Ἀλικύρκη. φ. — ὄξους λειανθ.
— l. 4. Ἀλιμενωτή. λ.	Ἀλιμένωτα. λ. 10)
Ἀλιτμοῖς καὶ Ἀ. β. δ. π. θαλ.	Α. καὶ Ἀ. β. δ. παρὰ θαλ. 11)
Ἀλιμαν. π. θαλάσσης γινόμενη.	Α. π. θαλάσση γινόμε- νον.
Ἀλιμυρεόντων. ε.	Ἀλιμυρηέντων. ε.
Ἄλιον. ἠλίθιον. μ. κε- λίον. ε.	Ἄλιον. η. μ. κενόν. ε. 12)
— l. 12. Ἀλινδέθρας. κ.	Ἀλινδήθρας. κ.
— l. 18. Ἀλινόν. α.	Ἀλινόν. α. 13)
c. 234. l. 4. Ἄλιον. θ. — αὐ- τὸ τοῦ Ἀλήϊον.	Α. θ. — ἀπὸ τοῦ Α.

D 4

c. 234.

7) ἢ λιβάδα a Musuro est.

8) Cf. VV. DD. quorum unus lectionem codicis restituit.

9) Correctionem Musuri typostheta neglexit.

10) Exitum vocis una cum lectione suprascr. deleuit.

11) Ald. lectio ἐπὶ θαλ. typosthetae tribuenda est.

12) Idem error qui supra in λίεος pro νέος. Correctio Mu-
suri typosthetae fugit.13) Et hic emendationem Musuri typostheta parum cura-
vit. Musuro suffragantur VV. DD.

- c. 227. l. 16. Ἀλήμεναί. σ. Ἀ. σ. πλ.
 πλανηθῆναι.
 [Ἀλημεῖαι. πλανᾶσθαι.]
 Ἀλημῶτων. ἀφ. Ἀ. ἀφ.
 Ἀληλεμμένη. ἀληνῆς Ἀ. ἀληνῆς μ.²⁾
 μαιν.
 — l. 19. Ἀλήπεδα. τ. — φύ- Ἀ. τ. — φύσει.
 σεως.
 c. 228. l. 15. Ἀλητῖς. ε. — κο- Ἀ. ε. — κωμικός.
 μικός.
 Ἀλητεύεσκον. ε. Ἀλητεύεσκον. ε.
 c. 229. l. 3. Ἀληθετο. ὑ. π Ἀ. ὑ. π τὴν ἀληθείαν.
 τὴν ἀληθείαν.
 — l. 8. Ἀλ., ἐν Π. Ἀλική. ἐν Π.³⁾
 — l. 9. Ἀλία. ε. — ἢ εἰς οὐς Ἀ. ε. — ἢ εἰς οὐς ἀπ.
 ἀποτίθενται.
 [Ἀλιαία. ἄλις.]
 Ἀλιαίδας. μ. Ἀλιαίδες. μ.
 Ἀλιθίως. ἰ. μετρίως. Ἀ. ἰ. μ. ἄλις.⁴⁾
 — l. ult. Ἀλία. κόρωνον. α. Ἀλία κορωνοί. α.
 c. 230. l. 2. Ἀλιαίαν. ε. Τ. Ἀ. ε. Τ.⁵⁾
 — l. 6. Ἀλιακέυτοι. ἄσημοι. Ἀ. ἄσημοι. α.
 α.
 Ἀλιαίποδα. τὸν κέμφον, Ἀ. τὸν κέμφον, ἢ θ.
 ἢ θ.
 — l. 10. Ἀλιαστός. α. Ἀ. α.
 — l. 13. Ἀλιβάπτοις. π. — Ἀλιβάπτον. π. — Ἀλε-
 ἀλ. μάς. μάν.⁶⁾
 c. 231. l. 3. Ἀλιβαντες. οἱ ν. Ἀ. οἱ ν. — μὴ ἔχειν, ἢ
 — μὴ ἔχειν. λιβάδα.

c. 231.

2) ἀληνῆς, quod in editis habetur, typothetae est.

3) Unam tantum litteram in fine delevit.

4) ἄλις a Musuro adjunctum est, aut e glossa omissa huc translatum.

5) Adest in margine †.

6) Litteram in medio vocis delevit.

- c. 231. l. 3. Ἀλιβατεῖ. ἀφ. Ἀ. ἀφ. 7)
 — l. 8. Ἀλιγγύιον. ὁμοιον. Ἀλίγκιον. ο. 8)
 — l. 13. Ἀλιεύς. ὁ ὀρμηευτής. Ἀ. ὁ ὀρμηευτής.
 c. 232. l. 1. Ἀλιζῶνες. ε. Πα- Ἀ. ε. Παφλαγονίας.
 φλαγονίας.
 — l. 2. Ἀλίζανος. ιδ. Ἀλίζανος. ι.
 — l. 5. Ἀλιεῦσι. θ. ἢ ἰχθυ- Ἀ. θ. ἢ ἰχθυεῦταις. 9)
 ρευταῖς.
 Ἀλίη. κ. Μακεδόνες. Ἀ. κ. Μ.
 [Ἀλήϊος. ἀνελλιπῆς βοσ-
 κήματος.]
 Ἀλίησι. θ. Ἀλίησι. θ.
 — l. 9. Ἀλικκᾶκαβα. ὁ τ. Ἀ. ὁ τ.
 c. 233. l. 1. Ἀλικύρκης. φ. — Ἀλικύρκη. φ. — ὄξους
 ὄρους λιανθ. λειανθ.
 — l. 4. Ἀλιμενωτή. λ. Ἀλιμένωτα. λ. 10)
 Ἀλισμοῖς καὶ Ἀ. β. δ. Ἀ. καὶ Ἀ. β. δ. παρὰ
 π. θαλ. 11)
 Ἀλιμαν. π. θαλάσσης Ἀ. π. θαλάσση γινόμε-
 γινομένη. νον.
 Ἀλιμυρεόντων. ε. Ἀλιμυρηέντων. ε.
 Ἀλιον. ἡλίθιον. μ. κε- Ἀλιον. η. μ. κενόν. ε. 12)
 λιον. ε.
 — l. 12. Ἀλινδέθρας. κ. Ἀλινδήθρας. κ.
 — l. 18. Ἀλιννόν. α. Ἀλινόν. α. 13)
 c. 234. l. 4. Ἀλιον. θ. — αὐ- Ἀ. θ. — ἀπὸ τοῦ Ἀ.
 τὸ τοῦ Ἀλήϊον.

D 4

c. 234.

7) ἢ λιβάδα a Musuro est.

8) Cf. VV. DD. quorum unus lectionem codicis restituit.

9) Correctionem Musuri typostheta neglectit.

10) Exitum vocis una cum lectione suprascr. delevit.

11) Aid. lectio ἐπὶ θαλ. typosthetae tribuenda est.

12) Idem error qui supra in λέος pro νέος. Correctio Musuri typosthetae fugit.

13) Et hic emendationem Musuri typostheta parum curavit. Musuro suffragantur VV. DD.

- c. 234. l. 7. Ἀλιπαρῆ. ἀχμη-
ρά. A. ἀχμηραίν.
- l. 17. Ἀλιβρώθους. κ. Ἀλιβρώθους. κ.¹⁴⁾
Ἀλις. ἰ. πλήρεστον αὐτ. A. ἰ. πλήρες, ἢ αὐτ. ἔστι
ἔστι — Εὐρ. Ἀλκί- — Εὐρ. Ἀλκήστιδι.
στιδι.
- c. 235. l. 8. Ἀλισγόνες. μ. Ἀλίσγοντες. μ.
- l. 18. Ἀλισκόμεθα. κ. A. κ.
[Ἀληλούϊα, αἰνεῖτε τὸν
ἐντα, ἡγουν τὸν κύ-
ριον.]
- Ἀλισίμικτα. η. A. η.
- c. 236. l. 1. Ἀλισό. χρυσον. π. Ἀλισόχρυσον. π.¹⁵⁾
- l. 6. Ἀλιστρία. π. ἀμῶ- A. π. ἀμῶδες χ.
δες χ.
- l. 9. Ἀλιτημένον. ἡμαρ- A. ἡμαρτημένον.
μένον.
- l. 21. Ἀλιτροσύνη. α. — A. α. — Σοφ. Αἰχμα-
Σοφ. Αἰχμαλώτησιν λῶτισιν λ.
λ.
- Ἀλιτραί. οἱ αδ. Ἀλιτροί. οἱ αδ.¹⁶⁾
- e. 237. l. 9. Ἀλίων. α. ἀλιαίων. A. α. ἀλιέων.
- l. 16. Ἀλκαρ. ἀλέξιμα. A. ἀλέξιμα. β.
- β.
- l. 18. Ἀλκή. δ. — αἰσχύ- A. δ. — Αἰσχύλος Ἀγ.¹⁷⁾
νην Ἀγ.
- c. 238. l. 3. Ἀλκίδα. θ. τ. Ἀλκεῖδα. θ. τ. παρὰ
παρὰ Λακεδαιμο- Λακεδαιμονίοις. καὶ
γίοις θήνησιν, Ἀλκμαιωνίδα. Ἀ-
ἀπὸ Ἀλκέωνος τ. θήνησιν, ἀπὸ Ἀλκ-
μέωνος τ.

c. 238.

14) Emendatio Musuri typosetham latuit.

15) Litteram in medio vocis delevit. In Ald. Ἀλισίχρυ-
σον errore typosethae. Ad vocem in margine †.

16) Quod typosetha non animadvertit.

17) Error ex compendio male intellecto natus.

- c. 238. I. II. Ἀλκυόνιον. β. Ἀ. β. τίς.
 τίς, ἀλλά καὶν. ἢ ε. Ἀλλά. καὶν. ἢ ε.
 Ἀλλά καὶ ὡς. α. κ. ὅμως, Α. κ. ὡς. α. κ. ὅμως.
 ἀλλά. ἢν. ἀμειβήν. Ἀλλαγήν. ἀμ.¹⁸⁾
 ἀλλά κ. Ἀλλά κ.
 — I. 21. Ἀλαμπᾶν. τ. Ἀλαμπαν. τ.
 — I. 23. Ἀλανῆς. α. Ἀλανῆς. α.
 Ἀλάναξ. ἐξώδιον κιθα- Ἀλ' ἀναξ. ἐξώδιον κιθα-
 ρωτοῦ τ. ρωδοῦ τ.
 c. 239. I. IO. Ἀλεπάλληλα. Α. συνεχῆ.
 συνεχῆς.
 c. 240. I. 7. Ἀλληλέγγυον. ἢ ἐξ Α. ἢ ἐξ α. — ἀλλ. ἀλλ.¹⁹⁾
 α. — ἀλλήλοισ ἀλλη-
 λαις. Ἀ. α.
 Ἀλλήλοισιν. α.
 [Ἀλληλούϊα. αἰνεῖτε τὸν
 ἔντα, ἤγουν τὸν κύ-
 ριον.]
 Ἀλληλούχια. ἀλλ. δια- Ἀλληλουχία. α. διαδε-
 δέχθαι. δέχθαι.
 Ἀλην. λ. ἴτα. καὶ ἐπὶ Α. λ. ἴταλοί. καὶ ε. τ.
 τοῦ ἀρκοῦντος προ- Φερκοῦντος προκο-
 κό ἐξ οὗ αὐλαντό- πτοῦ, ἐξ οὗ ἀλλαν-
 πολίς. τοπιώλης.
 c. 241. I. I. Ἀλλίκα. χλ. — Ἀλλῆκα. χλ. — χλαμυ-
 χλαμυδος. dos ἀλληλοχείρου.
 Ἀλληλοχείρους. ἀλλ' ἦει. Ἀλλ' ἦει. α.
 α.
 . λίζ. χ. Ἀλλίζ. χ.²⁰⁾
 — I. 8. Ἀλλοφρούς. ἀλλοφό- Α. ἀλλοφώνους.
 νους.

D 5

c. 241.

18) Litteram delevit, et separavit.

19) Omisso ἦ, quod Albertina ed. ex Hackiana exhibet.

20) Cf. VV. DD.

- c. 241. l. 10. Ἀλοίωσις. α. — μετασυσχηματίζεσθαι.
 — 1. 16. Ἄλλον μὲν κε. α. Ἄλλον μὲν κεν. α.
 — 1. 20. Ἄλλο πρὸς ἄλλο. ε. Ἄλλοπρόσαλλος. ε.
 Ἄλλο πρὸς ἄλλους. ε. Ἄλλοπρῶσαλλους. ε.
 c. 242. l. 4. Ἄλλου διάλλος. α. Ἄλλυδις ἄλλος. α.
 — 1. 6. Ἄλλοφρονέοντα. π. Α. π. φρ. 1)
 — 1. 10. Ἀλλήλων θυνομένων. ε. Ἀλλήλων ἰθυν. ε.
 — 1. 12. Ἀλληλοῦχα. τ. Ἀλλήλουχα. τ.
 — 1. 14. Ἀλλησίνωρις. α. Ἀλλη συνωρίς. α.
 c. 243. l. 12. Ἄλλοφον. μ. — Ἄλλοφον. μ. — ἐπαινῶ-
 ἐπαινώσ τεα καλ. θεν καλ.
 — 1. 14. Ἄλλοφάτοις. ὑπ' ἄλλοπεφ. Α. ὑπ' ἄλλου πεφ.
 — 1. 16. Ἄλλοφέρβονες. α. Ἄλλοφέρμονες. α.
 Ἄλλυδις. μεταλλαγή. Ἄλλυδις ἄλλη. μεταλλα-
 Ἀλλη ἄλλου. ἐπ' ἄλλου γή ἄλλου ἐπ' ἄλλο.
 ἀλλαχῆ. ἀλλαχῆ.
 Ἄλλυες. α. Ἄλλυες. α. 2)
 c. 244. l. 2. Ἄλλως. μ. — Α. μ. — φράζεσθαι σαῶσαι
 φράζεσθαι σαῶσαι μέν. ἐτ. δὲ βουλευ- σέμεν. ἐτ. δὲ βου-
 σασθαι σ. λεύσαισθε σ.
 — 1. 5. Ἄλμα. π. — ἐμ- Α. π. — ἐμβρύου — παρ'
 βρίου — παρ' Ἴπ- Ἴπποκράτει.
 ποκράτη. Α. κ. — καὶ αἰ' ἐκ σινά-
 Ἄλμαδες. κ. — καὶ ἐκ συνάπιος γ. πιος γ.
 Ἄλματύρα. τ. Ἄλματῆρα. τ.

c. 245.

1) Hesychio ergo cum VV. DD. παραφρονέοντα restituen- dum est.

2) Mala interpunctio ed. Aldinae tyποθητῆς tribuenda est.

c. 245. l. 7. Ἀλογήσει. α. λό- γον οὐκ ἔξει.	A. α. λόγον οὐκ ἔξει.
— l. 12. Ἀλογί, δίκην ἢν φ. Ἀλογχεῖν. ἀλόγους μ. λογχόν. δ.	Ἀλογίου δίκη. ἢν φ. ³⁾ A. Ἀλόγχους μ. ⁴⁾ Ἀλογχον. δ.
Ἀλογα. α. Σ. Θυέ. ^{στ}	A. α. Σ. Θυέστη.
c. 246. l. 3. Ἀλλοία. ἔτ,	A. ε.
Ἀλλοία. Ἀττ. — λ' ^ε Ἀλοῖεν. ληφθοῖεν. Ἀλοῖημεν. λ. Ἀλοῖεν ἄν, λ.	Ἀλλοιά. A. — λ'. ^{ε)} A. ληφθεῖεν. Ἀλοῖημεν. λ. Ἀλοῖεν ἄν. λ.
Ἀλοιμα. χρίσμα [τε- χων.] Σοφ. A. Ἀλοῖταί. κ. αἴμ. ποινάι. Ἀλοιτήεσσαν. κ. α. Φο- νέα. χρήσις.	Ἀλοίματα. χρίσματα. Σ. A. A. κ. αἴμ. πόναι. A. κ. α. Φονέα ἢ χρήσις.
Ἀλοιφή. π. — ἡ ἁμαρ- τωλόν.	A. π. — ἡ αἴμ. ⁶⁾
Ἀλοι, πηλοί. ἄλλοθεν ἐκ τ. θ.	Ἀλλη πη αἴλος. ἄλλ. ἐκ τ. θ. ⁷⁾
c. 247. l. 1. Ἀλοῶ. τ. Ἀλόκοτα. ψ.	Ἀλλοῶ. τ. Ἀλόκοτα. ψ. ⁸⁾
— l. 7. Ἀλόπη. π. — ἐκ Ἐλευσίνη.	A. π. — ἐν Ἐλευσίην.

c. 247.

3) Ex Etym. M. et Suida emendavit.

4) Cf. VV. DD.

5) λ' valet λέγει et λέγεται, unde error hypothetae.

6) Φονέα, χρήσις. ἡ ἁμαρτωλόν. omnia, ut in Ep. crit. ad H. suspicabar, ex margine sunt, et male inserta; Φονέα enim et ἡ ἁμαρτωλόν ad Ἀλοιτήεσσαν pertinet, χρήσις vero, male scriptum pro χρήσις, ad Ἀλοιφή. Cf. VV. DD.

7) Antea lectionem codicis signo notaverat: Ἀλοι, πη-
λοί. ἄλλ.

8) In his locis scriptura codicis textui restituenda est,

c. 247. l. ult. Ἄλοσαχνή. θ.	Ἄλος ἄχνη. θ.
c. 248. l. 1. Ἄλοθειοῖς. ε.	Ἄλος θείοιο. ε.
— l. 5. Ἄλοσχνόον. χούν τὸ λ.	Ἄλος χνόον. χνούν τὸ λ.
c. 249. l. 4. Ἄλοχος, δόρυ αἶσ.	Ἄλογχον, δόρυ. αἶσ.
— l. 9. Ἄλπαλαῖον. ἀγα- πητόν.	A. α. 9)
Ἄλτεα. τ. οἱ κἀθεδροί.	A. τ. οἱ κἀθυγροί.
— l. 14. Ἄλσα. ὤρμ.	Ἄλτο. ὤρμ.
— l. 17. Ἄλσεινεύει. τ. — εὐθηνείας ἐτ.	Ἄλσεινεύει. τ. — εὐθ. ἐτ.
— l. ult. Ἄσσαλος. αλ.	Ἄλς, ἄλος. αλ.
c. 250. l. 1. Ἄλτο. η. ἐπήδη- σεν.	A. η. ἐπήδησεν. ἄλτο π. 10)
Ἄλτο. π.	
— l. 7. Ἄλυβῆ. π.	Ἄλύβη. π.
— l. 10. Ἄλυδμαίνειν. αα — ἀπὸ τὴν λ.	A. α. — ἀπὸ τοῦ τὴν λ.
— l. 14. Ἄλύζα. ἄλ.	Ἄλυζον. ἄλ.
c. 251. l. 5. Ἄλυκτρόν. εὐδι- νού.	A. εὐδιηρόν.
— l. 16. Ἄλυσιτελέες. α. ἀνοφῆές.	A. α. ἀνωφελές.
c. 252. l. 2. Ἄλυσόνες. αδ.	Ἄλύσσοντες. αδ.
— l. 5. Ἄλυστον. στρυβλίον.	A. τρυβλίον.
— l. 9. Ἄλύταται. π.	Ἄλυσταῖται. π.
Ἄλυστινόν. δ.	Ἄλύστινον. δ.
— l. 12. Ἄλυτον. α. — Σοφ. Ἰνεῖ.	A. α. — Σοφ. Ἰνοῖ.
— l. 13. Ἄλυχα. αδ.	Ἄλυχά. αδ.
Ἄλυχήν. ἀσὴν. χ.	A. ἄσην. χ.
Ἄλύω. αδ. ἀθύμῳ. Φοί- νικες.	A. αδ. ἀθύμῳ.
Ἄλφα. β. κεφαλή.	Ἄλφα. β. κεφ. Φοίνικες.

c. 253.

9) In Ald. Ἄλπαλαιῶν. errore tyποθηtae.

10) Sejuncta univrit; quod tyποθηta non observavit.

- c. 253. l. 3. Ἀλφαιβοραΐ. αἶ Ἀλφεισίβοια. αἶ π.
 π.
 — l. 7. Ἀλφισταὶ ἀνθ. Ἀλφισταὶ ἀνθ.
 — l. 11. Ἀλφισταὶ ἀμ^{εμ}πιται. Α. ἀμείπται. ¹¹⁾
 ε.
 — l. 14. Ἀλφινία. ἡ λ. Πεγ- Α. ἡ λ. Πεγραιβοί.
 ρεβοί.
 c. 254. l. 1. Ἀλφίτων. στοά, Ἀλφίτων στοά. ἐν ἧ τὰ
 ἐν ἧ τὰ ἄλφ. ἐπω- ἄλφ. ἐπωλεῖτο.
 δεῖται.
 — l. 4. Ἀλφιτοῦται. ἀπ^ε- Ἀλφι. τοῦτο ἀπότερω-
 τρωκτός ἐστιν, ὡς κτός ἐστιν, ὡς α. ¹²⁾
 ἄλφ.
 — l. 9. Ἀλφός. λεκήτις ἐν Α. λευκήτις ἐν τ. σ. ¹³⁾
 τ. σ.
 — l. 11. Ἀλφαίοις. μ. ζ. Ἀλφαισις. μ. ζ.
 — l. 15. Ἀλωά. ε. Ἀλῶα. ε.
 c. 255. l. 12. Ἀλώνητες. τοὺς Ἀλώνητος. τ. α. λ.
 α. λ.
 — l. 19. Ἀλωπεκῆ. δ. Ἀλωπεκῆ. δ.
 c. 256. l. 3. Ἀλώπηξ. ὄρχ. — Α. ὄρχ. — ἀλωπεκία
 ἀλωπεκία μώμων μώμων ὡς Σ.
 ὡς Σοφ.
 — l. 7. Ἀλωπός. α. — Σοφ. Α. α. — Σοφ. Θυέστη
 Θυέστη Ἰνάχω. οἱ καὶ Ἰνάχω. οἱ δὲ
 δὲ, ἀφανεῖς καὶ κα- ἀφανῆς καὶ κ. τ.
 τὰ τὴν πρόσωψιν. πρόσωψιν.
 Ἀλωπα, ἡ αλ. Ἀλωπα. ἡ αλ.
 — l. 18. Ἀλωστοι. ἀραφοι. Α. ἀραφοι.
 c. 257. l. 2. Ἀλωσομένην. ἀπ. Α. ἀπ.

Τὸ

11) Lectionem suprascr. d'Orvillius divinavit.

12) Lectio codicis bene se habet, nec a Musuro, qui hic Suidam ob oculos habuit, mutari debuit.

13) Legendum est cum Heinsio: Α. λευκότης ἐν τ. σ. duce scriptura codicis.

- Τὸ Α μετὰ τοῦ Μ.
 c. 257. l. 2. Ἀμ, ἄμα, ο.
 — l. 6. Ἀμάδρνα. κοκκύμη-
 λα. Σ.
 — l. 12. Ἀμαθαίνει. α. ἔστι
 ἄμαθεῖν θ.
 — l. 16. Ἀμαθος. ἡ μεσόγι-
 λος α.
 — l. 18. Ἀμαδύνας. αφ.
 c. 258. l. 1. Ἀμεμαίκτητον. ακ.
 — l. 7. Ἀμαλα. τὴν ν. —
 Λίσχ. Πρωτεῖ Σα-
 τύρι.
 — l. 9. Ἀμαλδύμεν. αφ.
 c. 259. l. 1. Ἀμαλόν. α. α.
 Εὐρ. Ἡρακλεῖ δ.
 — l. 7. Ἀμαλλα. δ. δέσμη τ.
 ἄστ. — δράγματα
 ρ, ὡς φ. Ἰ. Φιλίτας
 δὲ ἰστ. ἐκ σ. καὶ
 Ὅμ.
 c. 260. l. 1. Ἀμαλλος. π. Πολ-
 λορήνιοι.
 — l. 5. Ἀκάμηλος. α.
 c. 261. l. 9. Ἀμαξαντία. δ.
 τῆς Ἰπποθωάτιδος
 φ.
 — l. 13. Ἀμαξεύς. ζ.
 Ἀμαξιπόδες. τ. — ἄ-
 ξωσι.
 — l. 17. Ἀμαξιτόν. ὄδον δη-
 μόσιον.
 Ἀμάξαις, διαπ.
- Τὸ Α μ. τ. Μ.
 Ἀμ. ἄμα. ο.
 Λ. κοκκύμηλα. Σ.
 Α. α. ἔστι δὲ ἄμαθεῖν θ.
 Α. ἡ μεσόγιλλος α.
 Ἀμαδύνας. αφ.
 Ἀμαιμαίκτητον. ακ.
 Α. τὴν ν. — Λ. Πρ. Σα-
 τυρικῶ.
 Ἀμαλδύμεν. αφ.
 Λ. α. α. Εὐρ. Ἡρακλεί-
 δαις δ.
 Α. δ. δέσμη τ. ἄστ. —
 δράγματα δύο, ὡς
 φ. Ἰ. Φιλίτας δὲ
 ἰστ. ἐκ διακοσίων.
 καὶ Ὅμ.
 Α. π. Π.
 Λ. α.
 Α. δ. τῆς Ἰπποθωωντί-
 δος φ.
 Ἀμαξεύς. ζ.
 Α. τ. — ἄξωσι.
 Α. ὄδον δημόσιον, καὶ αἰ-
 μάξαις διαπ.¹⁴⁾

c. 262.

14) Sejuncta bene univitt.

c. 262. l. 13. Ἀμαρῆ. ἡ ἐν τ. κ. — ἡ οἶον ἄμαρ ον τις οὔσα.	Ἀμάρη. ἡ ἐν τ. κ. — ἡ οἶον ἀμαρῆ τις οὔ- σα.
Ἀμαρίς. ὑδρορῆς ὄχ.	Α. ὑδρορῆς ὄχ.
c. 263. l. 4. Ἀμαρτῆ. ἄμα καὶ ἐπακολουθεῖν, ὡς Ὅμ.	Α. ἄμα καὶ ἐπακολου- θεῖν, ὡς Ὅμ. ¹⁵⁾
— l. 8. Ἀμαρτητήν. ο. — Εὐρ. Σκείρωνι.	Α. ο. — Εὐρ. Σκείρωνι.
— l. 11. Ἀμαρτήδην. ὁμοῦ.	Α. ὁμοῦ. ¹⁶⁾
— l. ult. Ἀμαρυγγές. ἀκτῆ- νες. λ. ὄφεις.	Ἀμαραρυγκαί. ἀκτῆνες, λ. ὄφεις. ¹⁷⁾
e. 264. l. 9. μαρύττα. τοὺς ἰφθ.	Ἀμαρύττα. τ. οφθ.
— l. 12. Ἀμασυκάδες. αἱ μὲν τοῖς σ.	Α. αἱ σὺν τοῖς σ.
e. 265. l. 11. Ἀμβασιν. ἀνά- βασιν.	Α. α. ¹⁸⁾
Ἀμάσεται. α. — σφά- ξαι. Σοφ. Τρωίλω.	Α. α. — σφάξει. Σοφ. Τρωίλω.
Ἀμβαίδην. ἐμβ.	Ἀμβολαίδην. ἐμβ. ¹⁹⁾
c. 266. l. 4. Ἀμβικα. χύτρας καδον.	Α. χύτραν. κ. ²⁰⁾
Ἀμβιτιῶν. ἐπ. παρεκ- βάλλει τ.	Ἀμβητιῶν. ἐπ. παρεκ- βάλλειν τ. ²¹⁾
Ἀμβακεῖν. αἱμ.	Α. αἱμ.

c. 266.

15) Primum emendaverat: ἐπακολουθεῖ.

16) In Ald. vitium typosetae. Vera est VV. DD. conje-
ctura.

17) VV. DD. conjectura firmatur.

18) Lectio Ald. a typoseta est, qui compendium vbcis
male intellexit.19) Ἀμβαίδην male descriptum pro Ἀμβλίδην vel Ἀμβλή-
δην procul dubio ex marginē est, ut etiam in Ep. crit.
ad H. suspicabar.

20) In Ald. χύτρα incuria typosetae.

21) Scripturam codicis Salmasius divinavit.

- c. 266. l. 11. Ἀμβλοθρίδιον. Ἀμβλωθρίδιον. α.
 α.
 — l. ult. Ἀμολύτερον. c. Ἀμβλύτερον. c. 2)
 c. 267. l. 1. Ἀμβλύσκει. ε. — Α. ε. — Σοφ. Ἀνδρομέ-
 μαδ δα.
 Σοφ. Ἀνδρο
 — l. 5. Ἀμβλωθρίδια. τ. Ἀμβλωθρίδια. τ.
 Ἀμόλωμα. ε. Ἀμβλωμα. ε.
 — l. 8. Ἀμβλώσσει. ἄβλυω-
 μῆ. Α. ἄμβλυωπέῃ.
 — l. 11. Ἀμβρος. ἡ ἐπ. πλά-
 στη. Α. ἡ ἐπ. πλάτη. 3)
 — l. 17. Ἀμβροσίη. θ. — ὁ Α. θ. — ὁ βρότος τὸν
 βρότος τὸν ἄνον φ. — ἀνθρώπινον φ. —
 — καὶ ἄφθάρτως σ. καὶ ἄφθαρτος σ.
 — l. ult. Ἀμβρότιγγον. ἄκοι-
 ρον. Α. ἄκυρον.
 c. 268. l. 9. Ἀμβροτες. και-
 νεῖ ἄποτυγχάνει. Α. κενῶς ἀποτυγχάνει.
 — l. 11. Ἀμβρύττει. ε. — Ἀμβρυττοί. ε. — Βρύν-
 βρύνους κ. νους κ.
 — l. 13. Ἀμβώνιον. χῶ, τῆς ζ. Α. χωρίον τῆς ζ.
 Ἀμβωνες. αἰ π. — Λίσχ. Α. αἰ π. — Λίσχ. Κερ-
 κερκύωνι καὶ Σ. κύωνι καὶ Σ.
 — l. 17. Ἀμέγαρτον. ἀφθ. Α. ἀφθ. — ἡ μέγα — ἡ μέγα —
 — ἡ μέγα — ὃν οὐκ ὦ οὐκ ἂν τις
 ἂν τις φθονήσειεν. φθονήσειεν.
 c. 269. l. 3. Ἀμείβοντα. ἀ-
 λάσσοντα. Α. ἀλλάσσοντα.
 — l. 5. Ἀμείβων. ἀλάσσων. Α. ἀλλάσσων.

c. 270.

2) Litterae transpositae sunt; β quoque cum μ unitum ob formae similitudinem a scriba facile omitti poterat; bene igitur Ἀμβλυότερον ab If. Voss. Hesychio restituitur.
 3) Correctio a typhotheta neglecta est.

ε. 270. l. 5. Ἀμείρονες. στ.	Ἀμείροντες. στ.
— l. 10. Ἀμειψικῆς. μὴ μετ.	Α. μὴ μετ.
Ἀμειψίζωμεν. ἀλλάσ-	Α. ἀλλάσσειν. τ.
σειν τ.	
— l. 14. Ἀμειψόμεθα. ἀν-	Α. ἀνταποδώσομεν.
ταποδώσωμεν.	
ε. 271. l. 5. Ἀμελητί. τ. μελέ	Ἀμελητί. τ. μελήσεως
χωρίς.	χ.
— l. 14. Ἀμενήνωσεν. α. —	Α. α. — κάρηνα.
κάρηνα.	
Ἀμενητά. υ.	Ἀμένητα. υ.
ε. 272. l. 1. Ἀμαργομένη. δ.	Α. δ. ⁴⁾
Ἀμεργὸν ἐς, ἢ εἰμ.	Ἀμεργὸν δέ. ἢ εἰμ. ⁵⁾
— l. 3. Ἀμερδεν. ἡμαύρου.	Α. ἡμαύρου. ε. ⁶⁾
ἔβλ.	
— l. 6. Ἀμερεινοῦ. α.	Α. α.
Ἀμερεφές. τὰ ἀμφοτέ-	Α. τὸ ἀμφοτέρωθεν.
ρωθεν.	
— l. 12. Ἀμέριον ἔργον. τὸ	Α. ε. τὸ ἡμ.
ἡμερήσιον.	
— l. 17. Ἀμέρσαι. α. συλ-	Α. α. συλησαι.
λησαι.	
Ἀμερσίφρων. βλαβερά.	Α. βλαβερός.
— l. 20. Ἀμέρυτος. ἀναπ.	Ἀμέρυτος. ἀναπ. ⁷⁾
ε. 273. l. 1. Ἀμέσαι. α.	Ἀμέρσαι. α.
Ἀμέσω. ὠμοπλάται.	Α. ὠμοπλάτη.
Ἀμετάθετος. α. ακ. ἀ-	Α. α. ακ. ἀμεταποίη-
μεταποίητος. [ἀμε-	τας.
τάθετος.]	

ε. 273.

4) Vera est Vossii emendatio. Litterae quoque αρ et ερ unitim in mss. exaratae, facile a scribis commutantur.

5) In ms. duae lectiones juxta se positae sunt, altera Ἀμεργὸν, altera Ἀμεργές. Cf. VV. DD.

6) In Ald. ἡμαυρούου errore typosetae.

7) Emendatio Musuri typosetam latuit.

c. 273. l. 1. Ἀμεταστρεπτί. δ.	Ἀμεταστρεπτί. δ. ⁸⁾
— l. 7. Ἀμετέναγ. α.	Ἀμετέναγ. α. ⁹⁾
Ἀμετρα. ἄκτρα. α. μα- χόεσσα.	Ἀ. ἄκαιρα. α. μαχόεσσα. [†]
— l. 14. Ἀμεύσαθα. α. — περεώσαθα.	Α. α. — περαιώσαθα.
— l. 18. Ἀμή. σιδ.	Ἀμη. σιδ.
— l. ult. Ἀμῆγε. ἀμηγέτω.	Α. ἀμηγέπως.
c. 274. l. 6. Ἀμηλι. ακ.	Ἀμηλον. ακ.
— l. 8. Ἀμῆν. πλ.	Ἀμῆν. πλ. ¹⁰⁾
— l. 10. Ἀμα, ἡμέραι ἀλ- καιῶνι ἀμηοί.	Ἀμ' ἡμέρα. Ἀλκαίω ἀμ. ἡοί. ¹¹⁾
— l. 16. Ἀμητορίδας. κ. — κιθαριστάς.	Α. κ. — κιθαριστάς. ¹²⁾
Ἀμῆτες. πλ.	Ἀμητες. πλ.
c. 275. l. 7. Ἀμητός. τ. — τὰ θερισμένα.	Α. τ. — τὰ τεθερισμέ- να.
— l. 11. Ἀμια. ἰχθύες.	Α. ἰχθύς.
c. 276. l. 4. Ἀμίθιος. μυλῶν.	Α. μύλων.
— l. 6. Ἀμικτίσας. α. χωρι- σάμενος.	Α. α. χωρισάμενος.
c. 277. l. 6. Ἀμιπποί. δ.	Ἀμιπποί. δ. ¹³⁾
— l. 11. Ἀμιροχίτωνας. α.	Ἀμιτροχίτωνας. α.
c. 278. l. 2. Ἀμμαλλῆς. α.	Α. α.
— l. 7. Ἀμμάζαι. ε. — ἀπο- πῆζαι.	Ἀμμάζαι. ε. — ἀπο- πνίζαι.

c. 278.

8) Musurus male mutilavit, nam ἀμεταποίητος sive ἀμεταποίητον ἡὸνα glossa est, et a praecedenti separanda.

9) Signum typhotheta omisit.

10) Lektionem suprascr. delevit.

11) Cf. VV. DD.

12) Vox κθ. puncto a Musuro notata est.

13) Vera est VV. DD. emendatio, nam in Ald. vitium typhothetae.

- c. 278. l. 13. Ἄμμε λαύγην. Ἄμμελαύγην. ε.
 ἔγχ.
 Ἄμμές. η.
 c. 279. l. 1. Ἀμμία. καὶ ἀπ. Ἄμμιάξαι. ἀπ.
 — l. 3. μιλλᾶσαι. ε. Ἀμιλλᾶσαι. ε.
 — l. 11. Ἄμμορον. δ. — καὶ Ἀ. δ. — καὶ ἔμ' ἄμμο-
 ἔμμαρορον.
 — l. 15. Ἄμμούς. ὁ Ζεὺς Ἄμμούς. ὁ Ζ. Ἀριστοτέ-
 τλ. λει.
 Ἄριστό
 c. 280. l. 2. Ἀμμωνος. υἱὸς ἀπ. Ἀμμωνος υἱός. ἀπ.
 — l. 9. Ἀμνημόνες. α. Ἀμνημόντες. α.
 — l. 11. Ἀμνησικακία. τ. — Ἀ. τ. — κακῶν.
 κακόν.
 Ἀμνηστεία. τὸ μὴ μνή- Ἀ. τὸ μὴ μιμνήσκεισθαι.
 σκεσθαι.
 Ἀμνησία. ἢ ἡλιθυία. Ἀ. ἢ Εἰλήθυια.
 Ἀμνίον. τ. υ. τοῦ σώ- Ἀ. τ. υ. τοῦ αἵματος.
 ματος.
 Ἀμνήστευτος γ. — Εὐρ. Ἀ. γ. — Εὐρ. Φοίνικι. ¹⁴⁾
 Φοίνι.
 — l. ult. Ἀμνόν. μαλλον ἢ τ. Ἀ. μαλλόν. ἢ τ.
 c. 281. l. 1. Ἀμνοιτοὺς, τρέ- Ἀμνοῖ τοὺς τρόπους. πρ.
 πους πρ.
 — l. 6. Ἀμώγω. ακ. Ἀμώγω. ακ.
 — l. 11. Ἀμοιβά. ἔναλλ. Ἀμοιβάδου. ε. ¹⁵⁾
 — l. 13. Ἀμοιγέποι. εἰς τι- Ἀ. εἰς τινα τόπον. ἢ κ. ¹⁶⁾
 να τόπον. ἢ κ.
 — l. 15. Ἀμοιροῖ. ἔστερεῖται. Ἀ. ἔστέρηται.
 — l. 21. Ἀμολγόν, νύκτα. Εὐρ. Ἀμολγόν νύκτα. Εὐριπί-
 Ἀλημήνην, ζ. δης ἀλημήνην, ζ. ¹⁷⁾

E 2

c. 282.

14) Littera ultimae syllabae v. Φοίνι. inscripta, atque a Musuro deleta, fuit procul dubio ξ.

15) Scribendum est: Ἀμοιβάδην.

16) Musurus locum, utpote vitiosum, punctis notavit.

17) Sejuncta univit.

- c. 282. l. 7. Ἀμόμηλις. ἀσπι-
 σάχρας. A. ἄπιος. ἀχράς.
 — l. 9. Ἀμοργίτας, πλ. Ἀμοργίτας. πλ.
 — l. 15. Ἀμοργίδα. ἐξεσβι-
 κυῖα τὸ γ. Ἀμοργίδα. ἐξεσβηκυῖαν
 τὸ γ.
 c. 283. l. 16. Ἀμπελος. ἡ μη-
 χανή. καὶ ἄκρα Μύ-
 καλις. A. ἡ μ. καὶ ἄκρα Μυκά-
 λης.
 — l. 19. Ἀμπελίοι. ἀμπ. Ἀμπελίαν. ἀμπ.
 c. 284. l. 1. Ἀμπέπαλον. δ. Ἀμπεπαλῶν. δ.
 — l. 3. Ἀμπαιανῆσαι. α. Ἀμπαιανῆσαι. α.
 — l. 6. Ἀμπευσις. α. Ἀμπνευσις. α.
 — l. 11. Ἀμπεχανόν. σ. Ἀμπέχανον. σ.
 — l. 14. Ἀμπειλήδιον. πη-
 λιον. Ἀμπηλίδιον. πήλιον.
 — l. 16. Ἀμπηρόν. π. Ἀμπηρον. π.
 — l. 20. Ἀμπισχεῖν. παρα-
 βαλεῖν. A. περιβαλεῖν.
 (Ἀμπισχόμενον. πβαλλ. Ἀμπισχόμενον. πε-
 ριβαλλ.¹⁸⁾
 †
 — l. ult. Ἀμπίτιαρ. π. Ἀμπίτιαρ. π.
 †
 c. 285. l. 9. Ἀμποίχοιτις. ἐν
 Σ. Ἀμποίχοιτις. ἐν Σ.
 — l. 14. Ἀμπρόν. τὸ τ. Ἀμπρον. τὸ τ.
 c. 286. l. 1. Ἀμπυκας. κρύ-
 φων. κοῖ. γυναιξί. A. κεκρύφαλον. κόσμον
 γυναικῶν.
 — l. 11. Ἀμυγδάλη. τὸ δ. Ἀμυγδαλῆ. τὸ δ.
 Ἀμύγμασιν. σχίσμα-
 σιν.¹⁹⁾ Ἀμύγμασι. σχίσμα-
 σιν.
 Ἀμυβαδόν. ε. Ἀμοιβαδόν. ε.
 — l. ult. Ἀμυτρον, ἀμιδάναι
 κρ. Ἀμυδάναι. κρ.

c. 287.

18) Litteram in medio vocis delevit.

19) In Ald. σχίμασιν errore typothe.

- c. 287. l. 4. Ἄμυδροι. ἔ. — Α. τ. — ἄγαν ῥέοντες
 ἄγαν ἔοντες. π τὸ μ. π τὸ μ.²⁰⁾
 — l. 13. Ἄμυκαλίδες. ε. — Ἀ. ε. — καὶ π. Α.
 καὶ πόλις Ἀμύκαλα.
 c. 288. l. 3. Ἀμυναθεῖν. α. Ἀμυναθεῖν. α.
 — l. 5. Ἀμύνα. α. τιμωρία. Α. α. τιμωρήσαι.
 — l. 8. Ἀμυνίας. ὁ ἀμ. π τὸ αμύνειν. Α. ὁ ἀμ. π τὸ ἀμ.²¹⁾
 — l. 10. Ἄμυεν. βοήθησεν. Α. ἐβοήθει.
 Ἄμυνίων. ἀμώμητος. Ἀμύμων. ἀμώμητος.²²⁾
 [ἄμυνον.]
 — l. 12. Ἀμυνόμος. τ. Ἀμυνόμενος. τ.²³⁾
 — l. 15. Ἀμυντήριον. ξ. — Α. ξ. — πληττόντων
 πληττόντων. αμύνον.
 — l. 20. Ἀμυνεῖ. ἀνταποδώσει. Α. ἀνταποδώσει.
 c. 289. l. 1. Ἄμυξα. ἔξυς. Α. ἔξυσα. ἐπ.²⁴⁾
 ἐπάραξα.
 — l. 6. Ἀμοιρεῖν. μ. Ἀμοιρεῖν. μ.²⁵⁾
 Ἀμύρημα. α. Ἀμοίρημα. α.
 — l. 10. Ἀμυροισαῖν. ὁ. Ἀμυροισαῖνος. ὁ.
 — l. ult. Ἀμύς σέ, ε. Ἀμύσσε. ε.
 c. 290. l. 1. Ἀμύσσειν. ζέειν. Α. ζέειν. σπ.
 σπ.
 — l. 5. Ἀμυστίς. τὴν ἀμυστίν καὶ α. Α. τὴν ἀμυστίν καὶ α.
 στίν καὶ α.

E 3

c. 290.

20) In Ald. περί inscitia typo.

1) Iterum in Ald. περί pro παρά.

2) Vocem, quam hic deleuit, glossae Ἀμυντήριον postea adjunxit.

3) Vitium ms. ex compendio vocis male intellecto oritur.

4) In Ald. vitium typo. α ante π facile perditur.

5) Lectionem suprascr. deleuit.

α. 290. l. 7. Ἀμαχῆναγ. κ. αἰ- γνήσαγ.	Α. κ. αἰγνίσαγ.
— l. 9. μύσχεθαγ. τ. Ἀμυσχρόν. κ.	Ἀμύσχεθαγ. τ. Α. κ. ⁶⁾
ε. 291. l. 6. Ἀμφαδῶν. φ. Ἀμφαικῆς. κυκλωσειο- μένης.	Ἀμφαδόν. φ. Ἀμφαικοῦς. κύκλωσειο- μένης.
— l. 8. Ἀμφαῆς. π ^α ρ ^ο κ ^ο λ, πσκελής. οἰκ.	Α. πρόσκολος. περισκε- λής. οἰκ.
Ἀμφακάριος ῥοάς. Α.	Ἀμφ ^α Ἀκίριος ῥοάς. Α.
Ἀμφακλῆς. αἶξ.	Ἀμφάκης. αἶξ.
Ἀμφάλα. π τ. θ.	Ἀμφ ^α ἄλα. π τ. θ.
Ἀμφαλλάξαι. δ. — βα- δίζοντες τὰς ἐφ' ἐτέ- ρας ὁδὸν χ.	Α. δ. — βαδίζοντας, ἐφ' ἐτέρας ὁδοῦ χ.
Ἀμφάλητα. π τὰ ἄ- λευρα. ἀμφάνα μαλ.	Ἀμφ ^α ἄλητα. περὶ τ. α. ⁷⁾ Ἀμφάνα. μαλ. ⁸⁾
Ἀμφαζονεῖν. τ. γ. πικλάθαι.	Α. τ. γ. π.
Φαρμένη. δ.	ἈΦαρμένη. δ.
Ἀμφαρής. πωρωμένη.	Α. περιορωμένη.
Ἀμφαριστερός. α. — οὐκ αἰσιος. — περι- δεξιά.	Ἀμφαρίστερος. α. οὐκ αἰσιος. — περιδε- ξία. ⁹⁾
Ἀμφας, ἀσπαζόμενος. πάνυ φιλοφρονούμε- νος.	Ἀμφαγάσπαζόμενος. π. φ. ¹⁰⁾

c. 292.

6) Vera est VV. DD. conjectura: In Ald. Ἀμυσχρόν vitio typos.

7) Ita divinarunt VV. DD. In Ald. vitium typos.

8) Unita sejunxit.

9) In Ald. οὐ καίσιος errore typos.

10) Male correxit, restituendum potius esset Ἀμφασπαζόμενος.

- c. 292. l. 1. Ἀμφασία. ἀλα- A. ἀλαλία. α.
γία. α.
— l. 7. Ἀμφαδᾶς. ψ. A. ψ.
— l. 12. Ἀμφεικᾶς. ἦ. Ἀμφ' εἰκᾶς. ἦ.¹¹⁾
— l. 15. Ἀμφελαῖς. μ. A. μ.¹²⁾
— l. 17. Ἀμφελάχαινε. πε- A. περιέσκαπτε. περιέ-
ριέσκαπτεν. περιέ- σκαλλε. π.
σχαλλε. π.
Ἀφόμενον. τ. Ἀμφόμενον. τ.
c. 293. l. 3. Ἀμφερέεθρα. π. Ἀμφὶ ῥέεθρα. π.¹³⁾
— l. 6. Ἀμφερκήπιθον. τ. A. τ. — Ἀχαιὸς Π.¹⁴⁾
— Ἀχαιὸς Π.
— l. 8. Ἀμφερήσεται. π.¹⁵⁾ Ἀμφαιρήσεται. π.
— l. 12. Ἀμφενώτας. ὀ κρη- A. ὀ κρ. χ. ἀμφηκες δὲ
τικὸς χ. ἀμφικῆς δὲ ἐξ ἐκ.
ἐξ ἐκ.
Ἀμφίλυθεν. ε. — πέ- Ἀμφήλυθεν. ε. — πε-
λαβεν ἀμφοτέρωθεν ριέλαβεν ἀμφοτέ-
ῆρους ἀμφιορέας. ρωθεν ὀρούς ἀμ-
φιδέας.¹⁶⁾
c. 294. l. 1. Ἀμφήν. αὐλήν. A. α.
Ἀμφήρεις. ν. α. ὀρώμε- A. ν. α. ὀρ.
ναί.
— l. 5. Ἀμφιρεφέα. α. α. Ἀμφηρεφέα. α. α. ὀρο-
ῶραφωμένην. φωμένην.
Ἀμφήν. α. τράχηλον. A. α. τράχηλος.

E 4

c. 294.

ζόμενος, quod procul dubio prima Hesychii scriptura fuit.

11) If. Vossius scripturam codicis divinavit.

12) Voci, utpote vitiosae, lineam subduxit. A typheta in Ald. Ἀμφελαῖς.

13) If. Vossius scripturam codicis restituit.

14) Nomini Ἀχαιὸς linea subducta est; media quoque syllaba obscurior est ob correctionem prima manu factam. In margine †

15) Sic et legendum voluit If. Vossius.

16) Cf. VV. DD.

c. 294. l. 8. Ἀμφήριστον. α.	Α. α. ἔξις.
ἔξις.	
Ἀμφίλογον. α.	Α. α.
— l. 12. Ἀμφί, περί χ.	Ἀμφίς, περί χ.
Ἀμφιαλῶ. ὑπὸ θαλάσ-	Ἀμφιάλω, ὑπὸ θαλάσ-
ση π.	σης π.
c. 295. l. 3. Ἀμφισχυῖα. π.	Ἀμφιαχυῖα. π.
— l. 6. Ἀμφικάλευμα. κ.	Ἀμφιβαλεῦμα. κ.
c. 296. l. 2. Ἀμφιβέλεσι. π.	Ἀμφὶ βέλεσσι. π.
Ἀμφιβείην. π.	Ἀμφὶ βίην. π.
— l. 7. Ἀμφίβλιστρον. δ.	Ἀμφίβληστρον. δ.
— l. 9. Ἀμφιβώτης. π. ὑἰῶν	Α. π. Ἰων Γ. ¹⁷⁾
Τ.	
Ἀμφιγνόης. ἀμφισβη-	Ἀμφιγνοῖς. ἀμφισβη-
τής.	τεῖς.
Ἀμφιγυιοῖσι. τ.	Ἀμφιγυιήεσσι. τ.
Ἀμφιγυέεις. α. — ἔχον-	Ἀμφιγυήεις. α. — ἔχων.
τες.	
— l. 15. Ἀμφιγενύς. α.	Ἀμφιγένυς. α.
Ἀμφιγνό. ν, τὸ μ.	Ἀμφιγνοῖν. τὸ μ. ¹⁸⁾
c. 297. l. 1. Ἀμφιδασίαν. ε.	Ἀμφιδασεῖαν. ε.
— l. 3. Ἀμφιδενῆες. περί τὰ	Ἀμφὶ δὲ νῆες. περί δὲ
π.	τὰ π.
— l. 7. Ἀμφιδεαί. ψέλια. κ.	Ἀμφιδέες. ψέλια. κ. ¹⁹⁾
Ἀμφιδεεῖ. π.	Ἀμφὶ δὲ εἰ. π. ²⁰⁾
Ἀμφιδέδεε. κ.	Ἀμφιδέδηε. κ.
Ἀμφιδεμάτη. ἦ.	Α. ἦ.
— l. 13. Ἀμφιδέξια. ψέλια.	Α. ψέλια.

c. 297.

17) Littera υ, quae nomini Ἰων adhaesit, est procul dubio varia lectio vocis praecedentis, hoc modo notata: πε-

ριβοητος ιων. Qua opinione Bentleji conjectura firmatur.

18) Litteram delevit.

19) Codicis lectio vera est, quam Musurus indigne corrupit. Cf. VV. DD.

20) In Ald. vitium typosi,

ε. 297. l. 13. Ἀμφιδήρητος. ἀμφισβητήσι.	Ἀμφιδήρητος. ἀμφισβη- τήσιμος.
— l. 18. Ἀμφιδεξίοις χερσί, ταῖς τῶν τόξων.	Α. χ. ταῖς τῶν τοξοτῶν.
— l. 21. Ἀμφίδοξοι μῦθοι. οἱ διχογνωμονόμενοι.	Α. μ. οἱ διχογνωμονούμε- νοι.
ε. 298. l. 2. Ἀμφιδράνες, ἴμ. — ἔχει	Α. ἴμ. — ἔχον
Ἀμφιδρομία. ἴμ. — π ^ε τὴν ἐστίαν ἔφ.	Ἀμφιδρόμια. ἴμ. — περὶ τ. ἐ. ἔφ. ¹⁾)
— l. 7. Ἀμφίδρομος. Αἰσχύ- λος Σεμέ ^λ ἔπλ. δ. καὶ π ^ε τὰ Α. ὠδεῖ ἔλεγες τ. — θεώμενον, ἢ π. — Αἰσχ. Ἡδωνές.	Α. Αἰσχ. Σεμέλη ἔπλ. δ. καινὸν περὶ τὰ Α. ὡς εἰ ἔλεγες τ. — θεώμενον, ἢ π. — Αἰσχ. Ἡδωνοῖς.
— l. 12. Ἀμφιδρυτὶ, δ.	Ἀμφιδρυτὶ, δ.
— l. 17. Ἀμφίδυμοι, δ. — εἰς πλεόν ἔχ.	Α. δ. — εἰσπλουν ἔχ.
Ἀμφίδυμος. ε. — εἰσ- δύσιν ἔχ.	Α. ε. — εἰσδυσιν ἔχ.
— l. 21. Ἀμφίδυσις. ε. — παρὰ Ἀναξανδρί ^δ	Α. ε. — παρὰ Ἀναξαν- δρίδη.
Ἀμφιδέσφάγαον. ζ. τι ^δ πολύ πρ ^ε κολόπεν- δρα καλ. . .	Α. ζ. τι πολὺπουν κολό- πενδρα καλούμε- νον. ²⁾)
ε. 299. l. 1. Ἀμφιεγίνωσκεν, ἑτέρους πειρώμενος.	Ἀμφί ἐ γινώσκων, ἑτά- ρους πειρώμενος. ³⁾)
Ἀμφιελισσός. α.	Ἀμφιέλισσος. α.
Ἀμφιελιώσας. ο.	Ἀμφιελίσσας. ο.

1) Scripsit primum παρὰ τ. ἐ. at mox delevit.

2) Vocī κολόπενδρα linea subducta est, et compendium ul-
timae vocis deletum.

3) Cf. VV. DD. In Ald, vitium typosi.

- c. 299. l. 1. Ἀμφιεκτ., χ. Ἀμφίεκτος. χ.⁴⁾
 Ἀμφιελόν. α. Ἀμφιελον. α.
 — l. 9. Ἀμφιέποντες, περὶ ἔργον πονοῦμενοι. Α. περὶ ἔργον π.
 ἀμφιέννυμι. ἐνδ. Ἀμφιέννυμι. ἐνδ.⁵⁾
 — l. 12. Ἀμφιεπαπτήνας. Ἀμφί ἐπαπτήνας. περιβλέψας ἑαυτόν.⁶⁾
 περι..... αὐτόν.
 — l. 15. Ἀμφιζαν, ἐτέφρην. Ἀμφίζανε τέφρην. ἐκ.
 ἐκ.
 c. 300. l. 4. Ἀμφίθετος Φίλη. Ἀμφίθετος Φιάλη. ἐκ.
 ἐκ. — ἢ κύκλον ἔχουσα πυθμένα, ἀνευ ὠτῶν. — ἢ κύκλον ἔχουσα, ἢ πυθμένα ἀνευ ὠτῶν.⁷⁾
 — l. 8. Ἀ. Φιέσπον. π. Ἀμφιέπον. π.⁸⁾
 — l. ult. Ἀμφικαλύψη. ἔσω Α. ἔσω παραδέξηται.
 πδέξηται.
 c. 301. l. 1. Ἀμφικ, ὑστέρας. Ἀμφικας. ὑστέρας.⁹⁾
 Ἀμφικές. ξ. Α. ξ.
 — l. 5. Ἀμφικλυστ, ἢ περ. Ἀμφικλυστις. ἢ περ.¹⁰⁾
 — l. 9. Ἀμφικέλαυνις. κατ. Α. κατ' ὠμων π.¹¹⁾
 ὠμενων π.
 — l. 12. Ἀμφικέλεμνον. α. Α. α. — ἀμφίξυλον.
 — ἀνφίξυλον.
 — l. 16. Ἀμφικίας. π. Ἀμφικεάσσας. π.
 c. 302. l. 1. Ἀμφικελός, κλίνη ἐκ. ἔχ. Ἀμφικελος κλίνη, ἐκ. ἔχ.
 νη ἐκ. ἔχ. ἀνωκλητί. ἀνακλιντήριον.

c. 302.

- 4) Exitum vocis delevit, qui procul dubio fuit ις.
 5) Glossa excidit, ut olim suspicabatur Vossius.
 6) Lacuna in ms., quam Musurus tali modo supplevit.
 7) Malam ed. Aldinae interpunctionem correxit Ios. Scaliger. Cf. VV. DD.
 8) Litteram delevit. Nullus dubito, quin glossa sit ex margine.
 9) Compendium vocis delevit.
 10) Compendium litterarum es deletum est, et scriptum fuit Ἀμφίκλυστες.
 11) In Ald. sphaema typothe.

- ε. 302. I. 3. Ἀμφικτύονες. π. Α. π. — ἐπὶ Πυλέαν Πυ-
— ἐπο... λέαν πυ- λαγόροι καὶ Ἱερο-
λαγόροι καὶ Ἱερο- μνήμονες. ¹²⁾
μνή.
— I. 6. Ἀμφικόμω. Φ. Ἀμφικόμω. Φ. ¹³⁾
Ἀμφικύπελλον. π. Ἀμφικύπελλον. π.
— I. 8. Ἀμφιλαφές. πολὺ Α. πολὺ. δαψιλές. καὶ
δαψιλές καὶ μέγα. μέγα. π.
π.
Ἀμφιλαφῆ, μέγα δα- Ἀμφιλαφῆ. μέγαν. δα-
ψιλῆ. ψιλῆ.
— I. 12. Ἀμφιλάφειαν. σ. Ἀμφιλάφειαν. σ.
— I. ult. Ἀμφίλινα κρ. Σοφ. Α. κ. Σοφ. Λίχμαλωτίσι·
Λίχμαλώτησι· Πα- Πατῆρ δὲ χρύσε·
τῆρ δὲ χρυσός. εἰσὺς ἀμφίλινα
Ἀμφίλινα κρούπαλα. κρούπαλα. ¹⁴⁾
ε. 303. I. 3. Ἀμφιλιχῆ, π. Ἀμφιλιχῆ. π.
Ἀμφιλυκῆ, ο. Ἀμφιλύκη. ο.
Ἀμφιλύκη, νύξ ὁ ἦμ. Α. νύξ ὁ ἦμ. ¹⁵⁾
Ἀμφιμάσεδα. π. Α. π.
— I. 10. Ἀμφιμαῖντορα. Α. δ. ¹⁶⁾
δυσμ.
— I. 14. Ἀμφιβάλλος. ε. — Ἀμφίμαλλος. ε. — καῖ-
καιρόν — καιρόν. ρον — καῖρον.
ε. 304. I. 1. Ἀμφιμάσχαλος. Α. χ. χειρίδατος ἑλ.
χ. χειρίδατος ἑλ.
— I. 7. Ἀμφιμήτορες. οἱ ε. Α. οἱ ε. — Αἰσχ. Ἡρα-
— Αἰσχ. Ἡρακλίδ. κλείδαῖς. ¹⁷⁾

c. 304.

12) Lacuna in ms., quae hoc modo a Musuro suppletur.
Cf. VV. DD.

13) Correctionem Musuri typhotheta neglexit.

14) Bene ergo a VV. DD. Ἀμφίλινα κρούπαλα junguntur.
Sejuncta Musurus univit.

15) Ita ms. νύξ ab Ἀμφιλύκη sejungit.

16) Lectionem superscriptam deleuit.

17) Exitum vocis deleuit; scriptum fuit procul dubio Ἡ-
ρακλίδες.

- ε. 304. l. 10. Ἀμφιμήριον. τὸ σ. — μητέρα π.
 ε. 305. l. 2. Ἀμφινῶ, τοὺς χι-
 τῶνας ἢ Φελῶνας.
 Κρητες Φελῶνην λ.
 — l. 4. Ἀμφίνηκες. περιμά-
 χητοι. ἐναντίους ε. λ.
 Σοφ. Τραχινίαις.
 — l. 9. Ἀμφιονή. κ.
 Ἀμφιορκία. α. — ἀλ-
 λήλους ὄμν.
 — l. 13. Ἀμφιπελέη. π.
 — l. 16. Ἀμφιπηρούς. τ.
 — l. ult. Ἀμφίπλη. ἐμπλε-
 κόμια.
 ε. 306. l. 1. Ἀμφιπλήξ. ε.
 πλήσους Σ.
 Ἀμφιπλήκτοις. ἀμφι-
 θαλάσσοις, π. —
 θαλασσεύεται.
 Ἀμφιπόκοι. [οἱ ἰσμοὶ]
 ταπ.
 Ἀμφιπεριστροφά. πε-
 ριέστρεφα.
 Ἀμφιπολεύει. ἐργάζε-
 θαι.
 Ἀμφίπολλοι. θ.
 Ἀμφιπολεύοι. υ. φρον-
 τίζει. π.
 Ἀμφιμήτριον. τὸ σ. —
 μήτραν π.
 Ἀμφινωτοὺς. χ. ἢ Φελ-
 λῶνας. Κ. Φελῶνην
 λ. ¹⁸⁾
 Ἀμφίνεικος. περιμάχη-
 τος. εν. ε. λ. Σοφ.
 Τρ. ¹⁹⁾
 Ἀμφιόνη. κ.
 Α. α. — ἀλλήλοις ὄμν.
 Α. π.
 Ἀμφιπήρους. τ.
 Ἀμφίπλεκτος. ἐμπλε-
 κόμενος.
 Α. ε. πλήσσουσα Σ.
 Ἀμφιπλήκτοις. ἰσμοῖς
 ἀμφιθ. π. — θα-
 λασσεύονται. ²⁰⁾
 Ἀμφίποκοι. ταπ. —
 Ἀμφιπεριστροφά. πε-
 ριέστρεφε.
 Α. ἐργάζεται.
 Ἀμφίπολλοι. θ.
 Α. υ. φροντίζοι. π.

ε. 306.

18) Variam lectionem exprunxit.

19) Glossam misere corruptit; si quid video, scriptum fuit olim: Ἀμφινεικῆς. περιμάχητοι. Ἀμφινεικῆς. ἐναντίους ε. λ. Duae glossae, ut saepius in Hesychio fieri solet, scribarum negligentia in unam coaluerunt, quarum posterior ex Soph. Trachin. v. 104. petita est. Cf. VV. DD.

20) ἰσμοῖς ex seq. glossa inferuit. Posterior emendatio ty-
 rothetam fugit.

- ε. 306. I. I. Ἀμφίπερμον. π. — Σοφ. Ἀνδρομέ-
 — Σοφ. Ἀνδρο^{μδ} καὶ — πεμπό-
 — πελωπόμενα πλ.
- I. 14. Ἀμφιπυρίνην. π. Ἀμφὶ πυρίνην. π.
 Ἀμφίραε. περὶ διαυ- Ἀμφὶ ῥά ε. περὶ δ' αὐ-
 τόν. τόνι 5)
 Ἀμφιρέφρα. ἐκ. ἔστε- Ἀμφηρεφεία. ἐκ. ἔστε-
 γασμένα. γασμένην.
- ε. 307. I. I. Ἀμφιρίστον. ἐξ Ἀμφήριστον. ἐξ α. ἐρι-
 α. ἐρετός. στός. 2)
 Ἀμφίριστον. ἐπίμαχον. Ἀμφήριστον. ε.
 Ἀμφιρόν. α. Ἀμφιρον. α.
 Ἀμφιρύτη. π. περιρρο- Α. π. περιρρομένη τ. υ.
 μένη τ. υ. Α. π.
 Ἀμφιρῶτις. π. Ἀμφὶς ἀρωγοί. κ. 3)
 Ἀμφισαρωγοί. κ. Ἀμφὶς ἀρίζηλος. α. 4)
 Ἀμφισαριζήλω. α. Ἀμφισβαινα. ε. — ἰσό-
 Ἀμφίσβαινα. ε. — ἰσό-
 παχυ. πηχυ. 5)
 — I. 18. Ἀμφισέεργει. χ. Ἀμφὶς ἐέργει. χ.
 Ἀμφισέκαστον. π. Ἀμφὶς ἕκαστον. π.
 Ἀμφισεόντες. χ. Ἀμφὶς εόντες. χ.
 — I. 21. Ἀμφισέχοιεν. π. Ἀμφὶς ἔχοιεν. π.
 Ἀμφισιδών. φ. Ἀμφὶς ἰδών. φ.
 ε. 308. I. I. Ἀμφισήκωμοι. οἱ Ἀμφισίκωμοι. οἱ π.
 π.
- I. 4. Ἀμφιστερῆ. καταρ- Α. καταρχὴν τ. θ.
 χὴ τῶν θ.
- I. 9. Ἀμφιστρατόων- Ἀμφεστρατόωντο. π.
 τε. π.

ε. 308.

1) In Ald. vitium typosh.

2) Primum emendavit Ἀμφιρίστος.

3) In Ald. typosheta erravit.

4) Lectio codicis vera est; Musurus locum Homeri igno-
 ravit. Cf. VV. DD.

5) In ipsa glossa litt. υ delevrat, at mox restituit.

- c. 308. l. 12. Ἀμφισφαῖρα. ε. Α. ε. — γυναικείου.
— γυναικίου.
- Ἀμφιτάπης. χ. — μα. Α. χ. — μαλλούς.
λούς.
- l. 16. Ἀμφιτεοῦ. π. Ἀμφι τεοῦ. π.
Ἀμφιτάλαντον. α. ῥέψαι δ. Α. α. ῥέψαι δ.
- Ἀμφιτέρμοον. ἀποτερ. Ἀμφιτέρμον. ἀποτε-
ματισμένον. τερμ. ⁶⁾
- Ἀμφιτέρμως. ἀποτερ. Α. ἀποτετερμ.
ματισμένως.
- Ἀμφιτρίβας. π. Ἀμφιτρίβαν. π.
- Ἀμφιτρίτη. θ. ἀπὸ τοῦ Ἀμφιτρίτη. θ. ἀπὸ τοῦ
φόβου π. φόβω π. ⁷⁾
- c. 309. l. 3. Ἀμφιτοῖο. π. Ἀμφι τεοῖο. π.
- l. 14. Ἀμφιφορίας. α. Ἀμφιφορήας. α. ⁸⁾
- Ἀμφιφοῶν. πλακοῦς Ἀμφιφόων. πλακοῦς
ποιὸς Ἀρτέμιδι με-
ταῖ δαίδων πρ. ⁹⁾
- c. 310. l. 2. Ἀμφίχυτον. π. Α. π. — ἔχειν φ.
— ἔχων φ.
- l. 8. Ἀμφονον. π τὸν φ. Ἀμ' φόνον. περὶ τ. φ. ¹⁰⁾
- l. 12. Ἀμφοστεόφιν. π. Ἀμφ' ὀστεόφιν. π. τ.
τ. ὀστοῖς. ἀμφοτέ- ὀστοῖς.
ρωσεν. ε. Ἀμφοτέρωσε. ε. ¹¹⁾
- l. 15. Ἀμφουδῖς. π τὸ Ἀμφουδῖς. παρὰ τὸ ἔδα-
ἔδαφος. ὁ δὲ Ἡσ. φος. ὁ δὲ Ἡσ. ¹²⁾

c. 310.

6) Primum correxit: Ἀμφιτέρμονα.

7) Glossam bene restituerunt VV. DD.

8) In Ald. Ἀμφιφαρήας errore typos.

9) Cf. VV. DD. quorum conjectura ipsa codicis scriptura firmatur.

10) Correctionem Musuri typos theta haud intellexit.

11) Unita sejunxit.

12) Aldina lectio, cujus vitia VV. DD. acute viderunt, typos.

- c. 310. l. 15. Ἀμφούροισιν. Ἀμφ' οὔροισιν. περὶ ο.
 π ο.
 — l. ult. Ἀμφράσατο. ἐγ. Ἀμφράσατο. ἐγ. ¹³⁾)
- c. 311. l. 5. Ἀμφόβολα. ἢ δ. Α. ἢ δ.
 Ἀμφομενηστήν. α. μὲν Ἀμφω μὲν ἦστην. α. μὲν
 ἦρχον. ὑπῆρχον.
- l. 7. Ἀμφωδιέδην. α. ἐπι- Ἀμφω δ' ἰέδην. α. ἐπι-
 βάλλοντο. βάλλοντο.
- Ἀμφώδων. ὄνομα, ἐπεὶ Α. ὄνομα. καὶ ἐπὶ τῶν —
 καὶ [κατὰ] τῶν — ἐχόντων, μ. ¹⁴⁾)
 ἔχει μ.
- l. 13. Ἀμφωμοσία. ο. — Α. ο. — προομίσει. ¹⁵⁾)
 προομίσει.
- c. 312. l. 7. Ἀμφώτιξ ἢ α̃ Ἀμφώτιξ ἢ α̃ □
 Ἀμφώνυξ. γ. Α. γ. ¹⁶⁾)
- l. 11. Ἀμφῶτις. σκεπα- Α. σκ. ¹⁷⁾)
 στήριον.
- Ἀμῶεν. ἀμῶοιεν. Ἀμῶεν. α.
- l. ult. Ἀμῶς. π. — ἐρμη- Α. π. — ἐρμ. στερέωσις
 νεύεται ῥέωσις ἢ ἰ. ἢ ἰ.

c. 313.

typothetae adscribenda est. Desicit adhuc v. οὔδας, quae ita inferenda esset: παρὰ τὸ [οὔδας τὸ] ἔδαφος. At potius legendum est: περὶ τὸ ἔδ. quod glossae interpretatio est.

13) In Ald. vitium typ. VV. DD. bene emendarunt.

14) In Ald. ἐόντων errore typos.

15) Lectionem suprascr. deleuit.

16) Nihil deest, mala vero divisio vocis ἀμφώνυξ scribae, cujus erat litteras initiales minio praenotare, imposuit; versus enim finitur Ἀμφώτιξ ἢ α̃. et in sequenti continuatur μφώνυξ, cui adeo scriba litterarum initialium Α praefixit. Musurus deinde, locum mutilum esse existimans, lacunae signum in margine appinxit. Unitim ergo ita scribendum est: Ἀμφώτιξ ἢ ἀμφώνυξ γ. Quod et VV. DD. acute viderunt.

17) Nescio, unde ῶτος in textum edd. irrepsit, nam a ms. abest, nec a Musuro adjunctum invenio.

- c. 313. l. 4. Ἀμῶνας. τὰς ἀ-
 νέμωνας.
 — l. 10. Ἀμωσγέπας. ὁ —
 τρόπου.
 Τὸ Α μεταὶ τοῦ Ν.
 ὁ
 Ἀν. α. — συν.
- c. 314. l. 1. Ἀναβαΐδην. καὶ
 συνπόδα κ.
 — l. ult. . μμῶν υἱοί. μ.
 c. 315. l. 13. Ἀναβόλιμοι. δι-
 καιοὶ δ.
 — l. 15. Ἀναβουνόν, ἀναβού-
 νιον, ἀναβρόουν.
 — l. 17. Ἀναβρόξειεν, ἢ ἀ-
 ναροφ.
 Ἀναβροχθήσειεν. ἀνα-
 ροφ. ἀναπίοι. ε.
 Ἀναβρόξειεν. ἀναροφ. —
 c. 316. l. 1. Ἀνάβροχεν. ἀνά-
 ποθεν. ῥοφῆθεν.
 . ναβῶδες. β.
 — l. 4. Ἀναγαργάρω, ἀκρω
 γάργαρον, α.
 — l. 9. Ἀναβλυστανεῖται.
 ἀναβλύσαι.
 Ἀναγάλλισ. π.
 — l. 14. Ἀναγεστρίς, μά-
 ζας. τ.
 c. 317. l. 4. Ἀναγκαῖοι πολε-
 μισταί. κ. α. — καὶ ὁ
 δόλιος ἀναγκαῖον, τ.
 — l. 9. Ἀναγνό. ση. α.
- Ἀμῶνας. τ. ἀνεμώναις.
 Α. ὁ — τρόπου.
 Τὸ Α μ. τ. Ν.
 Α. α. — σύνδεσμοι. ¹⁸⁾
 +
 Α. καὶ συν πόδα κ.
 Ἀμμῶν υἱοί. μ.
 Α. δ. δ.
 Ἀνά βουνόν. ἀνά βου-
 νιον. ἀν' ὄρος.
 Α. ἢ ἀναβρόφ.
 Α. ἀναβρόφ. ἀναπίοι. ε.
 Α. ἀναβρόφ.
 Ἀναβροχέν. ἀναποθέν.
 ῥοφῆθέν.
 Ἀναβῶδες. β.
 Ἀνά Γαργάρω ἀκρω.
 Γάργαρον, α.
 Ἀναβλυστάνειν καὶ ἀνα-
 βλύσαι.
 Ἀναγάλλισ. π.
 Ἀναγεστρίς. μάζα. τ.
 Α. π. κ. α. — καὶ ὁ Δο-
 λιος.
 Ἀναγκαῖον. τ.
 Ἀναγνώση. α. ¹⁹⁾

c. 317.

18) Cum Kuffero scribendum est σύνδεσμος.

19) Litteram delevit. Ἀναγνούση, quod Aldina exhibet, typothetae tribui debet.

ε. 317. l. 11. Ἀναγνῶνας. ἀνα- πέσαι.	A. ἀναπέϊσαι.
— l. 13. Ἀναγωγῶ πῶς, α.	Ἀναγωγῶ πῶς. α.
— l. 16. Ἀνάγουνον. α.	Ἀνά γουνόν. α.
— l. 18. Ἀναγρετόν. α.	Ἀνάγρετον. α.
ε. 318. l. 2. Ἀναγυράσιος. δ. — Φύεται.	A. δ. — Φύεται ἀνάγυ- ρος. καὶ παροιμ. ²⁰⁾
Ἀνάγυρον κινή παροιμ.	
— l. 4. Ἀναχετρία. ἡ τ.	Ἀναχέτρια. ἡ τ.
— l. 7. Ἀνάγχρηψις. ἀνά- βυξις.	A. α.
— l. 10. Ἀναγωγή. ἡ τ. — καὶ ὁ τοῦ ναυστάθ- μου ἐπὶ τὴν Ἰλιόδω- ρου.	A. ἡ τ. — καὶ ὁ ἐκ τοῦ ναυστάθμου ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. Ἠλιόδωρος.
Ἀναγωγός. ὕβρ. ὁ τῆς δεύσης α. τ.	Ἀνάγωγος. ὕβρ. ὁ μὴ τῆς δ. α. τ.
Ἀναγωγούς. ἐκλ.	Ἀναγώγους. ε.
— l. 17. Ἀναδε. α.	Ἀνά δε. α.)
— l. ult. Ἀναδείγματα. ἠνίας π τρᾶχῆλοις. κ.	A. ἡ. περὶ τρ. κ.
ε. 319. l. 4. Ἀναδέσμη. μή- τρα. α.	A. μήτρα. α.
— l. 7. Ἀναδεβόας. ὁ λεώς, α.	Ἀνά δ' ἐβέασ' ὁ λ. α.
— l. 13. Ἀναδέφλυε. α.	Ἀνά δ' ἔφλυε. α.
— l. 16. Ἀνάδικοι. οὕτως ἐλέγοντο δίκαια εἰς ἀκεραίαν ἐγκαθι- στάμεναι, ἥτοι δ. — μαρτύρων ἄλλον τῶν ψ.	A. οὕτως ἐλέγοντο αἱ τὰ δ. ε. α. ἐγκαθιστά- μενοι, ἥτοι δ. — μαρτύρων ἄλόντων ψ.

ε. 320:

20) Sejuncta univit, pessime vero correxit, nam prima
Hesychii scriptura fuit: Ἀνάγυρον κινῆν. παροιμ.

1) Bene scripserunt VV. DD. Ἀνα δε.

- c. 320. l. 2. Ἀναδινίω. π. Ἀ. π.
 Ἀνίσχεο. α. Ἀνα δ' ἰσχεο. α.
 Ἀναδηνήσας. α. Ἀναδινήσας. α.
 — l. 6. Ἀναδεδοικάζειν. α. Ἀναδοιδυκάζειν. α.
 — l. 8. Ἀναδραμεῖν. ἀναβῆ- Ἀ. α.
 ναιαυτός.
 — l. 10. Ἀναδρομαί. α. βλ. Ἀ. α. βλ. Εὐρ. Ἰκέτισιν:
 Εὐρ. ἰκέτισι ὑψοπύ^λ Ἰψιπύλη.
 Ἀναδρύψαι. ἀναξηράνεσ. Ἀ. ἀναξηράνεσ.
 — l. 14. Ἀναδύεσθαι. α. ἀπο- Ἀ. α. ἀπώθεισθαι.
 θεῖσθαι.
 c. 321. l. 3. Ἀν. δαδώναιε, βα- Ἀνα Δωδωναῖε. βασιλεῦ
 σίλευε δωδώνη τιμώμε- ἐν Δωδώνη τιμώμε-
 ναί. νε.²⁾
 Ἀναέδνων. α. χωρὶς ἔδ- Ἀναέδνον. α. χωρὶς ἔδ-
 νων. Ἔδνα — μέλ- νων. Ε. μελλούσαις
 λουσιν π. π.
 — l. ult. Ἀναζυγοῦντες. α. κ. Ἀ. α. κ. λέγεται δὲ καὶ
 λέγει δὲ καὶ ζύγα- ζύγαστρον.
 στροι ἀναζυγοῦντες, Ἀναζυγοῦντες. α. εἰς τὸ
 ἀνάγοντες εἰς τὸ ἀ- ἀνω φῶς.³⁾
 ναφωνεῖν.
 c. 322. l. 6. Ἀναθέην, β. Ἀναθέης. β.
 — l. 10. Ἀναγέσθαι. ο. ἐπὶ Ἀναθέσθαι. ο. ἐπὶ τῶν
 τῶν πεσσῶν ἐλ. οἱ γὰρ πεσσῶν ἐλ. οἱ γὰρ
 πέζοντες κ. τ. ψή- παίζοντες κ. τ. ψή-
 φους δώρω αὐτῶν. φους δώρω αὐτῶν.⁴⁾
 c. 323. l. 4. Ἀναθηλήσει. α. Ἀναθηλήσει. α.
 — l. 7. Ἀναθήστια. ἄρμενα. Ἀνά θ' ἰστια. α.
 — l. 10. Ἀναθοροῦντες. ἀνα- Ἀ. α.
 πηδοῦντες.

c. 323.

2) Sic voces in ms. nullo interstitio separatae. Litteram in prima voce delevit.

3) Unita separavit. Cf. VV. DD.

4) Initium articuli ex Suida restituit.

- ε. 323. l. 14. Ἀναθυήσασα. A. ἀνασκιρτήσασα.⁵⁾
^{ἀνω}
 ἀνασκιρτήσασα.
 — l. ult. Ἀναιεστιόν, μ. Ἀναιέστιον. μ.
 ε. 324. l. 2. Ἀναιδείας Φαίρος, πίων.
 πίωνσοφ. Ἰνάχω. π. Ἀναιδείας Φαίρος, πίων.
 τό Χλαιετηδέχι- Σοφ. Ἰ. π. τό Χλαι-
 τῶνατ. νάν τ. ἠδὲ χιτῶνα
 τ.⁶⁾
 — l. 6. Ἀναίδεστον. ἄμυρον. A. ἄμοιρον. α.
 α.
 — l. 10. Ἀναιδής. σ. — Λαίας A. σ. — λαῖας α.⁷⁾
 α.
 — l. 12. Ἀναιθύσω. α. Σο- A. α. Σοφ. Σίνων.
 Φοκλῆς σινώμη.
 Ἀναιλείπας. α. Ἀναίλιπος. α.
 ε. 325. l. 1. Ἀνοίξας, ἀνορμή- A. ἀνορμήσας.
 σας. ἀνήλθεν, α. Ἀνήλθεν. α.⁸⁾
 — l. 7. Ἀναίρεσις. ἡ τ. — A. ἡ τ. — καὶ ἡ τινός
 καὶ ἡ τινός τὶ ἀφ. τὶ ἀφ.
 — l. 11. Ἀναισίμου. δ. Ἀναισιμού. δ.
 — l. 15. Ἀνακεκαλυμένως. A. Ἀνακεκαλυμένως. α.
 α.
 — l. 19. Ἀνακαμψέρως. φ. Ἀνακαμψέρως. φ.
 ε. 326. l. 11. Ἀνακλάσεις. A. ἐπιστροφάς.⁹⁾
^{περι}
 ἐπιστροφάς.
 — l. 14. Ἀνακνίδεσι. τ. Ἀνακνίδεσι. τ.
 — l. 16. Ἀνάκλησις. τ. A. τ.
 Ἀνάκειον. τὸ Δ. Ἀνάκειον. τὸ Δ.
 — l. 19. Ἀνικμος. α. Ἀνικμος. α.¹⁰⁾

F 2

ε. 327.

5) Lectionem superscriptam deleuit.

6) Varia lectio a Musuro deleta legi nequit.

7) In Ald. λαῖς typhotetae errore.

8) Glossam excidisse sagaciter suspicatus est Is. Vossius.

9) Variam lectionem deleuit.

10) Superscriptam lectionem deleuit.

- c. 327. l. 7. Ἀνακράτ, ἰσχ. Ἀνακράτης. ἰσχ. ¹¹⁾
 — l. 11. Ἀνακρουσία. παι- A. παιδίας ε.
 δείας ε.
 — l. 16. Ἀνακτητικόν. γλή- A. γλήχων.
 χων ἀνακτος β. Ἀνακτες. β.
 c. 328. l. 1. Ἀνακτορήσι. τ. A. τ. — ταῖς ἀπὸ ἀνα-
 — ταῖς ἀπολείαις κτορίας. Δειπνήσας
 δειπνήσας ἀμύεσιν ἀμύεσιν α.
 α.
 — l. 5. Ἀκτόριον. ἰ. Ἀνακτόριον. ἰ.
 — l. 7. Ἀνακτοτελευταί. οἱ Ἀνακτοτελέται. οἱ τ. τε-
 τὰς τελευταῖς ε. λεταῖς ε.
 — l. 10. Ἀνακτόρη. δ. Ἀνακτορή. δ.
 — l. 12. Ἀνακύκλη. ἀνόρ- Ἀνακύκλει. α.
 θου.
 — l. 14. Ἀνακυρτάσαι. α. Ἀνακυρτάσαι. α.
 Ἀνάκτορον. τ. — ὃ τὴν A. τ. — ὃ καὶ Μεγ.
 Μεγ.
 — l. 17. Ἀνακοδίνισον. α. Ἀνακοδίνισον. α.
 c. 329. l. 13. Ἀναλάκατα, οὐ Ἀν' ἀλάκατα. οὐ π. ¹²⁾
 π.
 Ἀναλαμβάνειν, ξένον δ. Ἀναλαμβάνειν ξένον. δ.
 — l. 17. Ἀναλδος. α. α. ἀνυ- Ἀναλδον. α. α. ἀνυγία-
 γείαστον. στον.
 c. 330. l. 4. Ἀναλθές. ἀνίασ- A. α. α. ¹³⁾
 σοκ. α.
 — l. 6. Ἀναλκατάλλα. ἀνο- Δ. ἀνοθεν κάτω.
 στονκάτω.
 — l. 10. Ἀλλοίωτον. α. τὸ μὴ A. α. τὸ μὴ ἠλλοιωμένον.
 ἀλλοιῶμενον.
 — l. 13. Ἀναλογίαν. κατὰ A. κατὰ μέτρον ἢ κ.
 μέτριον ἢ κ.

c. 330.

11) Compendium in fine delevit. Hesychius eodem modo, quo Suidas, scripsit: Ἀνακράτος. ἰσχυρῶς. ἐν κ.

12) Verum divinarunt VV. DD. In Ald. error typothe.

13) ἀνίαστον in Ald. a typothea.

- c. 330. l. 17. Ἀναλτον. α. — Α. α. — παρὰ τ. α.
περὶ τὴν ἄλσιν.
- l. ult. Ἀναλύσαι. τ. — Α. τ. ἀπαλά. ¹⁴⁾
ἀπαλάξαι.
- c. 331. l. 3. Ἀναλφάβητος. α. Ἀναλφάβητος. α.
νάλωμα. ἔξοδος. Ἀνάλωμα. ε. ¹⁵⁾
- Ἀναλώσαι, ἀφανίσαι Α. ἀφανίσαι. Ποιμένεσιν.
ποιμένεσιν.
- l. ult. Ἀναμέρος. ε. Ἀναμέρος. ε.
- c. 332. l. 1. Ἀναμέσον. ε. Ἀναμέσον. ε.
- l. 4. Ἀναμίλλικτον. α. Ἀναμίλλικτον. α.
- l. 8. Ἀναμορμύρεσκεν. ἀ- Ἀναμορμύρεσκεν. ἀνέζει.
νέζη. α. α.
- l. 10. Ἀναμελλάνα. α. Ἀναμελλάνα. α.
- l. 12. Ἀναφιλέκτως. ἀνε- Ἀναμφιλέκτως. ἀνενοδι-
διάστως. αστώς.
- l. 14. Ἀναν. ἀνησιν. Α. α.
- c. 333. l. 7. Ἀνάνιος. α. ἢ Α. α. ἢ ὑπερήφανος.
- l. 9. Ἀναντα. α. ὑψηλόν. Α. α. ὑψηλά. τινές —
τινές — κεκωλυμέ- κεκολλημένα. π. —
να, π. — κατακό- κ. πήσσειν.
πτοντα πῆσιν.
- Ἀνανομεῖν, α. ἀνανεμεῖν Ἀνανομήν. α. Ἀνανέμειν
γὰρ τ. μ. Εὐρ. τη- γὰρ τ. μ. Εὐρ. τη-
μένω. μένω.
- l. 17. Ἀναξένειν. ἀνακι- Ἀναξαίνειν. α.
- l. 20. Ἀναξίαν. β. Αἰσχύ- Α. β. Αἰσχ. Διτανίαις.
λος Λιανοίαις. ¹⁶⁾

F 3

c. 334.

14) Vitiose ἀπαλάξαι in Ald.

15) Haec glossa in Ald. cum praecedenti unita est typo-
thetiae errore. VV. DD. bene separarunt.16) Latet hic forsitan lemma hucusque incognitum; nam
Αἰσχ. Αἰτναίαις, quod Alberti in textu posuit, vix ab
Hesychio profectum esse autumo.

- c. 334. l. i. Ἀναξυρίδες. Φι-
μινάλια, β.
— l. 4. Ἀνά, οὐλαίμων ἀν-
δρῶν. κ.
— l. 6. Ἀναπαιστά, κ. —
τῶν χοίρων αἴσματα.
— l. 11. Ἀναπατάξαθα. Α.
α. αἴσμα.
— l. 13. Ἀναπάσαι. κατα-
πάσαι.
— l. 16. Ἀναπαυστόν. τὸ
μὴ κώνιον.
c. 335. l. 4. Ἀναπεμπάσαι. Α.
ἀνασκέψαι. α.
Ἀναπεποιημένης. α. ἀ-
πεφυραμένης.
— l. 12. Ἀναπεφλασμένον. Α.
α. — ἀναφλαῖν γ. ¹⁹⁾
— l. 19. Ἀναπιμπλάσαι. Ἀναπιμπλάσαι. πλ. ἀ-
ναπιτναῖσαι.
Ἀνοιῖσαι, ἢ α. Α. ἢ α. ²⁰⁾
c. 336. l. i. Ἀνάπλασμα. Α. ψ.
ψεῦμα.
— l. 2. Ἀνάπλεως. μ. π. Α. μ. π. ἀνάπλουν ἔχων
καὶ εὐρυχ.
ἀναπλουῖν καὶ ἔχων
εὐρυχ.
— l. 4. Ἀναπνώ. ἀνπνέω, κ. Α. ἀναπνέω, κ.
Ἀναπόδες. ε. Ἀνά πόδα. ε.
Ἀναποδείξεν. τ. — με- Ἀναποδίξεν. τ. — με-
τρεῖν. τρεῖν. ¹⁾

c. 336.

17) Vera est DD. VV. emendatio.

18) Typothetam effugit Musuri emendatio.

19) Veram lectionem VV. DD. restituerunt.

20) Ἀναπιτναῖσαι. ἀνοιῖσαι, ἢ α. nova glossa est, et a praecedenti sejungenda. Cf. VV. DD.

1) In Ald. μητρεῖν vitio typoth.

- c. 336. l. 13. Ἀνάπυστα. α. Ἀνάπυστα. α.
 — l. 18. Ἀναπολεῖ. ἀνα- Α. ἀναπτύσσει.
 πτύσει.
 — l. pl. Ἀναπομπαζόμενον. Α. ἐν ἀναπολήσει γ.²⁾
 ἐν ἀπολύσει γ.
 c. 337. l. 2. Ἀναπρίσαι. α. Ἀναπρήσαι. α.
 — l. 4. Ἀναπρέθυρον, τε- Ἀναπρέθυρον τετραμ-
 τραμμένον εἰς τ. πρ. μένον εἰς τ. πρ. β.
 β.
 — l. 15. ἀναπτύξαντες. α. Ἀναπτύξαντες. α.
 c. 338. l. 2. Ἀναρ. ὄναρ ἢ Α. ο. ἢ ἤκουσα.
 ἤκουσα.
 Ἀνάπυνος. α. Ἀνάπυνος. α.
 — l. 10. Ἀναρῆ. κύουσα. Ἀναροῦσα. κ.
 Ἀνάρημα. κ. Α. κ.
 c. 339. l. 4. Ἀναρκτον. α. οὐ- Α. α. οὐ οὐδείς ἤρξε. Σ.
 δείς ἤρξα. Σ. Λίθιο- Α.³⁾
 ψι.
 — l. 8. Ἀναρσιδοῖ, ἀναροφεῖ. Ἀναρσιβοῖ. ἀναρροφεῖ.
 Λισχύλος Σαλαμί- Λισχ. Σαλαμῖνι.⁴⁾
 νες. — καὶ ἀναροφ. — καὶ ἀναροφ.
 φήματα ποιοῦν ἤχον. ποιοῦντα ἤχον. καὶ
 καὶ Σοφοκλῆς ἐν ναυ- Σοφ. ἐν ναυσί καὶ α.
 σὶ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνα- τ. ἀναρρίπτει.
 ρίπτει.
 — l. pl. Ἀναρρέυσεως. α. Ἀναρρήσεως. α.
 c. 340. l. 1. Ἀναρρέυει. σφάζει. Α. σφ. θύει.⁵⁾
 θύει.
 — l. 10. Ἀναρυστήρα. ε. — Α. ε. — ἀνιμάται.
 ἀνήματα.

F 4

c. 340.

2) In Ald. ἐν ἀναπολύσει a typoth.

3) In Ald. οὐν οὐδείς culpa typoth.

4) Lemma ab Hesychio scriptum fuit: Λισχύλος Σαλαμῖ-
 νίας. παρὶ ες in fine v. Σαλαμῖνες ortum est ex αἰς. Cf.
 VV. DD.

5) Vocem θύει typotheta in Ald. omisit,

- c. 340. l. 12. Ἀναρώγας, με- Ἀναρῶγας μεγάροιο,
γάροιο τὰς τ. — τὰς τ. — ῶγας.
ῶγας.
- Ἀνασαβρῶσαι, ε. Ἀνασαβρῶσαι. ε.
Ἀνασειοῖς. ἀναπαθεῖς. Α. ἀναπέθοις.
Ἀνασειράζειν. ἀναρούειν Ἀνασειράζει. ἀνακρούειν
π. π.
- c. 341. l. 7. Ἀνασεσυρμένη, Α. ἡ σ.
ἡ σ.
- l. 11. Ἀνάσιμον. τ. — Α. τ. — ἐστραμμένον.
ἐστραμμένον.
- Ἀσιμούν. τ. Ἀνασιμούν. τ.
- l. 14. Ἀνασκαλεύοντες. Α. ἀνακινούντες. ἡ ε.
ἀνακινῶντες. ἡ ε.
- Ἀνακένισμα. α. Ἀνασκένισμα. α.
- c. 342. l. 1. Ἀνασκευάζει, μ. Ἀνασκευάζειν, μ.
- l. 3. Ἀνασκήπτρω. α. Ἀνασκήπτρω. α.
- Ἀνασκινδυλεύεσθαι. α. Ἀνασκινδυλεύεσθαι. α.
- l. 6. Ἀνασκολοπήσει. ἀ- Α. ἀνασταυρώσει.⁶⁾
ναστρώσει.
- Ἀνασκολύψας. γ. Ἀνασκολύψας. γ.⁷⁾
- l. 9. Ἀνασπᾶ. ε. ἐκριζοῖ. Α. ε. ἐκριζοῖ.
ἀνασπάζουσιν. α. Ἀνασπάζουσιν. α.
- l. 12. Ἀναπάσω. ε. Ἀνασπάσω. ε.
- c. 343. l. 7. Ἀρασταδόν. α. Ἀνασταδόν. α.⁸⁾
Ἀναστατοῦντας. ἀνα- Α. α.
τρέπτοντας.
- l. 10. Ἀνασύτῳτα. ἀνα- Α. ἀνασεσειμένα.
σεσειμένα.
- l. 14. Ἀναστέλλω. κ. ἀνα- Α. κ. ἀναφράττω.
φράσω.

c. 343.

6) Vitiosum ἀναστρώσει natum est ex compendio scribendi ἀναστρώσει, id est ἀνασταυρώσει, quod scriba non intellexit.

7) VV. DD. lectionem codicis divinarunt.

8) Antequam emendaverit, lineam voci subjecit, et in margine notavit †.

- ε 343. l. 17. Ἀναστήσειν. α. Α. α. π. ἀνάστωσιν.
π. ἀναστῶσιν.
- l. ult. Ἀναστίδωνος. ἀνα-
τεταμένος. † Ἀναστίδωνος. α. 9)
- ε 344. l. 2. Ἀνάστημα. δ. Ἀνά στόμα. δ.
Ἀνάστρατον. κ. Ἀνά στρατόν. κ.
- l. 9. Ἀναστύψαι. ε. — Ἀναστύψαι. ε. — Σοφ.
Σοφ. μωμῶ. †
Μώμω. 10)
- l. 12. Ἀναστρώφων. α. Ἀναστρωφῶν. α.
- l. 16. Ἀνασυροίμεθα. τ. Α. τ. — ἀπὸ τῶν ταῖς
— ἀπὸ τῶν ταῖς σω- †
τῆνας αἰρόντων. σωτήνας αἰρόντων. 11)
- ε 345. l. 5. Ἀνατάξασθαι. εὐ- Α. εὐτρέπισασθαι.
τρέπισασθαι.
Ἀνατεθυμιασμένος. ἀ- Α. ἀναπεπεισμένος.
ναπεπεισμένος.
- l. 14. Ἀνατοιχάσαι. π. Α. περὶ τ. π. 12)
τοῖχον π.
- ε 346. l. 5. Ἀνατομίαν. α. Α. α.
- l. 7. Ἀνατρέχειν. μετα- Α. μεταπλάσσειν.
πλάσειν.
- l. 10. Ἀναύδακτον. ἀνε- Α. ἀνεξήγητον. α.
ξίγητον. α.
- l. 13. Ἀναυρον. ὄνομα π. Ἀναυρος. ο. π.
- l. 16. Ἀναυτα. ἠπειρωτι- Α. ἠπ. Τ.
κά. Τ.

F 5

c. 347.

9) In editis ἀνατεταμένος errore typoth.

10) Signum typotheta omisit.

11) Emendationem VV. DD. legentium σωλήνας συρόν-
των, codicis scriptura probabilem reddit.12) Nil impedit, quo minus cum Kuhnio παρά τοῖχον le-
gatur; compendium enim περὶ et παρά denotat.

- c. 313. l. 4. Ἀμῶνας. τὰς ἀ-
νέμωνας.
— l. 10. Ἀμωσγέπως. ὁ —
τρόπου.
Τὸ Α μετὰ τοῦ Ν.
Ἀν. α. — συν.
- c. 314. l. 1. Ἀναβαίδην. καὶ
συνπόδα κ.
— l. ult. . μμῶν υἱοί. μ.
c. 315. l. 13. Ἀναβόλιμοι. δι-
καιοὶ δ.
— l. 15. Ἀναβουνόν, ἀναβού-
νιον, ἀνέρρου.
— l. 17. Ἀναβρόξειεν, ἢ ἀ-
ναροφ.
Ἀναβροχθήσειεν. ἀνα-
ροφ. ἀναπίοι. ε.
Ἀναβρόξειεν. ἀναροφ. —
- c. 316. l. 1. Ἀνάβροχεν. ἀνά-
ποθεν. ροφῆθεν.
. ναβῶδες. β.
— l. 4. Ἀναγαργάρω, ἀκρω
γάργαρον, α.
— l. 9. Ἀναβλυστανεῖται.
ἀναβλύσαι.
Ἀναγάλλισ. π.
— l. 14. Ἀναγεστρίς, μάλ-
ζας. τ.
- c. 317. l. 4. Ἀναγκαῖοι πολε-
μιστάι. κ. α. — καὶ ὁ
δόλιος ἀναγκαῖον, τ.
— l. 9. Ἀναγνό. ση. α.
- Ἀμῶνας. τ. ἀνεμώναις.
Α. ὁ — τρόπου.
Τὸ Α μ. τ. Ν.
Α. α. — σύνδεσμοι. ¹⁸⁾
Ἀ. καὶ συν πόδα κ.
Ἀμμῶν υἱοί. μ.
Α. δ. δ.
Ἀνὰ βουνόν. ἀνὰ βου-
νίον. ἀν' ὄρος.
Α. ἢ ἀναρροφ.
Α. ἀναρροφ. ἀναπίοι. ε.
Α. ἀναρροφ.
Ἀναβροχέν. ἀναποθέν.
ροφῆθεν.
Ἀναβῶδες. β.
Ἀνὰ Γαργάρω ἀκρω.
Γάργαρον, α.
Ἀναβλυστάνειν καὶ ἀνα-
βλύσαι.
Ἀναγάλλισ. π.
Ἀναγεστρίς. μάλζα. τ.
Α. π. κ. α. — καὶ ὁ Δο-
λίος.
Ἀναγκαῖον. τ.
Ἀναγνώση. α. ¹⁹⁾

c. 317.

18) Cum Kustero scribendum est σύνδεσμος.

19) Litteram deleuit. Ἀναγνώση, quod Aldina exhibet, tythothetae tribui debet.

- c. 317. l. 11. Ἀναγνώσασαι. ἀνα-
 πείσασαι. A. ἀναπείσασαι.
 — l. 13. Ἀναγωγῶ πῶς, α. Ἀναγωγῶ πῶς. α.
 — l. 16. Ἀνάγουνον. α. Ἀνάγουνον. α.
 — l. 18. Ἀναγρετόν. α. Ἀνάγρετον. α.
 c. 318. l. 2. Ἀναγυράσιος. δ. A. δ. — Φύεται ἀνάγυ-
 ρος. καὶ παροιμ.²⁰⁾
 — Φύεται.
 Ἀνάγυρον κινή παροιμ.
 — l. 4. Ἀναγετρία. ἡ τ. Ἀναγέτρια. ἡ τ.
 — l. 7. Ἀνάγχεψις. ἀνά- A. α.
 βυξίς.
 — l. 10. Ἀναγωγή. ἡ τ. — A. ἡ τ. — καὶ ὁ ἐκ τοῦ
 καὶ ὁ τοῦ ναυστάθ- ναυστάθμου ἐπὶ τὴν
 μου ἐπὶ τὴν Ἰλιόδω- Ἑλλάδα. Ἡλιόδωρος.
 ρου.
 Ἀναγωγός. ὕβρ. ὁ τῆς Ἀνάγωγός. ὕβρ. ὁ μὴ τῆς
 δεύσης α. τ. δ. α. τ.
 Ἀναγωγούς. ἐκλ. Ἀναγώγους. ε.
 — l. 17. Ἀναδε. α. Ἀνα δέ. α.)
 — l. ult. Ἀναδείγματα. A. ἡ. περὶ τρ. κ.
 ἡνίας πετραχήλοισ. κ.
 c. 319. l. 4. Ἀναδέσμη. μή- A. μήτρα. α.
 τρα. α.
 — l. 7. Ἀναδεβόας. ὁ λεώς, Ἀνα δ' ἐβέασ' ὁ λ. α.
 α.
 — l. 13. Ἀναδέφλυε. α. Ἀνα δ' ἐφλυε. α.
 — l. 16. Ἀνάδικοι. οὕτως A. οὕτως ἐλέγοντο αἱ τὰ
 ἐλέγοντο δίκαια εἰς δ. ε. α. ἐγκαθιστά-
 ἀκέραιαν ἐγκαθι- μενοι, ἦτοι δ. —
 στάμεναι, ἦτοι δ. — μαρτύρων ἀλόντων
 μαρτύρων ἄλλον τῶν ψ.
 ψ.

c. 320:

20) Sejuncta univit, pessime vero correxit, nam prima Hesychii scriptura fuit: Ἀνάγυρον κινῆν. παροιμ.

1) Bene scripserunt VV. DD. Ἀνα δέ.

- c. 320. l. 3. Ἀναδινίω. π. A. π.
 Ἀνίσχεο. α. Ἀνα δ' ἴσχεο. α.
 Ἀναδηνήσας. α. Ἀναδηνήσας. α.
 — l. 6. Ἀναδεδοικάζειν. α. Ἀναδοιδυκάζειν. α.
 — l. 8. Ἀναδραμεῖν. ἀναβῆ- A. α.
 ναιαυτός.
 — l. 10. Ἀναδρομαί. α. βλ. A. α. βλ. Εὐρ. Ἰκέτισιν.
 Ἐὐρ. ἰκέτισι ὑψοπύ² Ἰψιπύλη.
 Ἀναδρύφει. ἀναξηράνει. A. ἀναξηράνει.
 — l. 14. Ἀναδύεσθαι. α. ἀπο- A. α. ἀπώθεισθαι.
 θεῖσθαι.
 c. 321. l. 3. Ἀν. δαδῶναιε, βα- Ἀνα Δαδωνάϊε. βασιλευ
 σίλευε δαδῶνη τιμῶμε- ἐν Δαδῶνῃ τιμῶμε-
 ναι. νε.²)
 Ἀναέδνων. α. χωρὶς ἔδ- Ἀναέδνον. α. χωρὶς ἔδ-
 νων. Ἐδνα — μέλ- νων. E. μελλούσαις
 λουσιν π. π.
 — l. ult. Ἀναζυγοῦντες. α. κ. A. α. κ. λέγεται δὲ καὶ
 λέγει δὲ καὶ ζύγα- ζύγαστρον.
 στροι ἀναζυγοῦντες, Ἀναζυγοῦντες. α. εἰς τὸ
 ἀνάγοντες εἰς τὸ ἀ- ἀνω φῶς.³)
 ναφωνεῖν.
 c. 322. l. 6. Ἀναθέην, β. Ἀναθέης. β.
 — l. 10. Ἀναγέσθαι. ο. ἐπὶ Ἀναθέσθαι. ο. ἐπὶ τῶν
 τῶν πεσῶν ἔλ. οἱ γὰρ πεσῶν ἔλ. οἱ γὰρ
 πέζοντες κ. τ. ψή- παίζοντες κ. τ. ψή-
 φους δῶρω αὐτῶν. φους δῶρω αὐτῶν.⁴)
 c. 323. l. 4. Ἀναθηλήσει. α. Ἀναθηλήσει. α.
 — l. 7. Ἀναθήστια. ἄρμενα. Ἀνά θ' ἴστια. α.
 — l. 10. Ἀναθοροῦντες. ἀνα- A. α.
 πηδοῦντες.

c. 323.

2) Sic voces in ms. nullo interstitio separatae. Litteram in prima voce delevit.

3) Unita separavit. Cf. VV. DD.

4) Initium articuli ex Suida restituit.

- ε. 323. I. 14. Ἀναθυήσασα. A. ἀνασκιρτήσασα.⁵⁾
^{άνω}
 ἀνασκιρτήσασα.
 — I. ult. Ἀναιεστιόν, μ. Ἀναιέστιον. μ.
 ε. 324. I. 2. Ἀναιδείας Φαίρος, Ἀναιδείας Φαρός, πίων.
 πίωνσοφ. Ἰνάχω. π. Σοφ. Ἰ. π. τό Χλαῖ-
 τό Χλαιετηδέχι- ναίν. τ. ἠδὲ χιτῶνα
 τῶνατ. τ.⁶⁾
 — I. 6. Ἀναίδεστον. ἄμυρον.^{οι} A. ἄμοιρον. α.
 α.
 — I. 10. Ἀναιδής. σ. — Λάας A. σ. — λαῶς α.⁷⁾
 α.
 — I. 12. Ἀναιθύσω. α. Σο- A. α. Σοφ. Σίνωνη
 Φοκλῆς σινώμη. Ἀναιλείπως. α.
 Ἀναιλείπος. α.
 ε. 325. I. 1. Ἀναιξίας, ἀνορμή- A. ἀνορμήσας.
 σίας. ἀνήλθεν, α. Ἀνήλθεν. α.⁸⁾
 — I. 7. Ἀναίρεσις. ἡ τ. — A. ἡ τ. — καὶ ἡ τινὸς
 καὶ ἡ τινος τὶ ἀφ. τὶ ἀφ.
 — I. 11. Ἀναισίμου. δ. Ἀναισιμῶν. δ.
 — I. 15. Ἀνακεκαλυμένως. Ἀνακεκαλυμένως. α.
 α.
 — I. 19. Ἀνακαμψέρως. φ. Ἀνακαμψέρως. φ.
 ε. 326. I. 11. Ἀνακλάσεις. A. ἐπιστροφάς.⁹⁾
^{περι}
 ἐπιστροφάς.
 — I. 14. Ἀνακνίδεσι. τ. Ἀνά κνίδεσσι. τ.
 — I. 16. Ἀνάκλησις. τ. A. τ.
 Ἀνάκειον. τὸ Δ. Ἀνάκειον. τὸ Δ.
 — I. 19. Ἀνικμος. α. Ἀνικμος. α.¹⁰⁾

F 2

ε. 327.

5) Lectionem superscriptam deleuit.

6) Varia lectio a Musuro deleta legi nequit.

7) In Ald. λαῶς typos thetæ errore.

8) Glossam excidisse sagaciter suspicatus est Is. Vossius.

9) Variam lectionem deleuit.

10) Superscriptam lectionem deleuit.

- c. 327. l. 7. Ἀνακράτ, ἰσχ. Ἀνακράτης. ἰσχ. ¹¹⁾
 — l. 11. Ἀνακρουσία. παι- Α. παιδίας ε.
 δείας ε.
 — l. 16. Ἀνακτητικόν. γλή- Α. γλήχων.
 χων ἀνακτος β. Ἀνακτος. β.
 c. 328. l. 1. Ἀνακτορήσι. τ. Α. τ. — ταῖς ἀπὸ ἀνα-
 — ταῖς ἀπολείαις κτορίας. Δειπνήσας
 δειπνήσας ἀμύεσιν ἀμύεσιν α.
 α.
 — l. 5. Ἀκτόριον. ἰ. Ἀνακτόριον. ἰ.
 — l. 7. Ἀνακτοτελευταί. οἱ Ἀνακτοτελέται. οἱ τ. τε-
 τὰς τελευταῖς ε. λεταῖς ε.
 — l. 10. Ἀνακτόρη. δ. Ἀνακτορή. δ.
 — l. 12. Ἀνακύκλη. ἀνόρ- Ἀνακύκλει. α.
 θου.
 — l. 14. Ἀνακυρτάσαι. α. Ἀνακυρτάσαι. α.
 Ἀνάκτορον. τ. — ὃ τὴν Α. τ. — ὃ καὶ Μεγ.
 Μεγ.
 — l. 17. Ἀνακοδίνισον. α. Ἀνακοδίνισον. α.
 c. 329. l. 13. Ἀναλάκατα, οὐ Ἀν' ἀλάκατα. οὐ π. ¹²⁾
 π.
 Ἀναλαμβάνειν, ξένον δ. Ἀναλαμβάνειν ξένον. δ.
 — l. 17. Ἀναλδος. α. α. ἀνυ- Ἀναλδον. α. α. ἀνυγία-
 γείαστον. στον.
 c. 330. l. 4. Ἀναλθές. ἀνίασ- Α. α. α. ¹³⁾
 σοκ. α.
 — l. 6. Ἀναλκατάλλα. ἀνο- Α. ἀνοθεν κάτω.
 στονκάτω.
 — l. 10. Ἀλλοίωτον. α. τὸ μὴ Α. α. τὸ μὴ ἠλλοιωμένον.
 ἀλλοιῶμενον.
 — l. 13. Ἀναλογίαν. κατὰ Α. κατὰ μέτρον ἢ κ.
 μέτριον ἢ κ.

c. 330.

11) Compendium in fine delevit. Hesychius eodem modo, quo Suidas, scripsit: Ἀνακράτος. ἰσχυρῶς. ἐν κ.

12) Verum divinarunt VV. DD. In Ald. error typos.

13) ἀνίαστον in Ald. a typos theta.

- c. 330. l. 17. Ἀναλτον. α. — Α. α. — παρὰ τ. α.
περὶ τὴν ἄλσιν.
- l. ult. Ἀναλύσαι. τ. — Α. τ. ἀπαλλ. ¹⁴⁾
ἀπαλλάξαι.
- c. 331. l. 3. Ἀναλφάβητος. α. Ἀναλφάβητος. α.
νάλωμα. ἔξοδος. Ἀνάλωμα. ε. ¹⁵⁾
- Ἀναλῶσαι, ἀφανίσαι Α. ἀφανίσαι. Ποιμένεσιν,
ποιμένεσιν.
- l. ult. Ἀναμέρος. ε. Ἀνα μέρος. ε.
- c. 332. l. 1. Ἀναμέσον. ε. Ἀνα μέσον. ε.
- l. 4. Ἀναμήλικτον. α. Ἀναμήλικτον. α.
- l. 8. Ἀναμορμύρισκεν. ἀ- Ἀναμορμύρισκεν. ἀνέζει.
νέζη. α. α.
- l. 10. Ἀναμελλᾶναι. α. Ἀναμελλᾶναι. α.
- l. 12. Ἀνεφιλέκτως. ἀνε- Ἀναμφιλέκτως. ἀνεנדύ-
δυσάστως. αστώς.
- l. 14. Ἀναεν. ἀνησιν. Α. α.
- c. 333. l. 7. Ἀνάνιος. α. ἢ Α. α. ἢ ὑπερήφανος.
- l. 9. Ἀναντα. α. ὑψηλόν. Α. α. ὑψηλά. τινές —
τινές — κεκωλυμέ- κεκολλημένα. π. —
να, π. — κατακό- κ. πήσσειν.
πτοντα πῆσιν.
- Ἀνανομεῖν, α. ἀνανεμεῖν Ἀνανομήν. α. Ἀνανέμειν
γὰρ τ. μ. Εὐρ. τη- γὰρ τ. μ. Εὐρ. τη-
μένω. μένω.
- l. 17. Ἀναξένειν. ἀνακι- Ἀναξαινέειν. α.
- l. 20. Ἀναξίαν. β. Αἰσχύ- Α. β. Αἰσχ. Λιτανίαις.
λος λιανοίαις. ¹⁶⁾

F 3

c. 334.

14) Vitiose ἀπαλλάξαι in Ald.

15) Haec glossa in Ald. cum praecedenti unita est typo-
thetae errore. VV. DD. bene separarunt.16) Latet hic forsitan lemma hucusque incognitum; nam
Αἰσχ. Λιτανίαις, quod Alberti in textu posuit, vix ab
Hesychio profectum esse autumo.

- c. 334. l. 1. Ἀναξυρίδες. Φι-
μινάλια, β. Α. Φημινάλια, β.
— l. 4. Ἀνά, οὐλάμων ἀν-
δρῶν. κ. Ἀνά οὐλαμὸν ἀνδρῶν. κ.
— l. 6. Ἀναπαιστά, κ. — Ἀνάπαιστα. κ. — τῶν
τῶν χοίρων αἵσματα. χορῶν αἶσμ.
— l. 11. Ἀναπατάξαθα. Α. α. αἶσμα.
α. αἶσμα.
— l. 13. Ἀναπᾶσαι. κατα-
πᾶσαι. Ἀναπᾶσαι. καταπᾶ-
σαι.¹⁷⁾
— l. 16. Ἀναπαιστόν. τὸ
μὴ κώνιον. Α. τὸ μηκόνιον.¹⁸⁾
- c. 335. l. 4. Ἀναπεμπάσαι.
ἀνασκέψαι. α. Α. ἀνασκέψαθα. α.
Ἀναπεποιημένης. α. ἀ-
πεφυραμένης. Ἀναπεποιημένην. ἀ. ἀπε-
φυραμένην.
— l. 12. Ἀναπεφλασμένον. Α. α. — Ἀναφᾶν γ.¹⁹⁾
α. — ἀναφλᾶν γ.
— l. 19. Ἀναπιμπλάσθαι.
πλ. ἀναπιπνᾶσθαι. Ἀναπιμπλάσθαι. πλ. ἀ-
ναπιπνᾶσθαι.
Ἀνοῖξαι, ἢ α. Α. ἢ α.²⁰⁾
- c. 336. l. 1. Ἀνάπλασμα.
ψεύμα. Α. ψ.
— l. 2. Ἀνάπλεως. μ. π. Α. μ. π. ἀνάπλουν ἔχων
ἀναπλοῦν καὶ ἔχων
εὐρυχ. καὶ εὐρυχ.
— l. 4. Ἀναπνῶ. ἀνπνέω, κ. Α. ἀναπνέω, κ.
Ἀναπόδες. ε. Ἀνά πόδα. ε.
Ἀναποδείξεν. τ. — με-
τρῆν. Ἀναποδίζεν. τ. — με-
τρῆν.¹⁾

c. 336.

17) Vera est DD. VV. emendatio.

18) Typothetam effugit Musuri emendatio.

19) Veram lectionem VV. DD. restituerunt.

20) Ἀναπιπνᾶσθαι. ἀνοῖξαι, ἢ α. nova glossa est, et a prae-
cedenti sejungenda. Cf. VV. DD.

1) In Ald. μητρῆν vitio typoth.

- c. 336. l. 13. Ἀνάπαυστα. α. Ἀνάπυστα. α.
 — l. 18. Ἀναπολεῖ. ἀνα- Α. ἀναπτύσσει.
 πτύσει.
 — l. ult. Ἀναπομπαζόμενον. Α. ἐν ἀναπολήσει γ.²⁾
 ἐν ἀπολύσει γ.
 c. 337. l. 2. Ἀναπρίσαι. α. Ἀναπρήσαι. α.
 — l. 4. Ἀναπρόθυρον, τε- Ἀναπρόθυρον τετραμ-
 τραμμένον εἰς τ. πρ. μένον εἰς τ. πρ. β.
 β.
 — l. 15. ἀναπτύξαντες. α. Ἀναπτύξαντες. α.
 c. 338. l. 2. Ἀναρ. ὄναρ ἢ Α. ο. ἢ ἠκουσα.
 ἠκουσα.
 Ἀνάπυνος. α. Ἀνάπυνος. α.
 — l. 10. Ἀναρῆ. κύουσα. Ἀναρῶσα. κ.
 Ἀναίρημα. κ. Α. κ.
 c. 339. l. 4. Ἀναρκτον. α. οὐ- Α. α. οὐ οὐδεὶς ἤρξε. Σ.
 δεὶς ἤρξα. Σ. Λίθιο- Α. ³⁾
 ψι.
 — l. 8. Ἀναρκοῖ, ἀναροφεῖ. Ἀναρκοῖ. ἀναρροφεῖ.
 Λισχύλος Σαλαμί- Λισχ. Σαλαμῖνι. ⁴⁾
 νες. — καὶ ἀναρο- — καὶ ἀναροφ.
 φήματα ποιῶν ἤχον. ποιῶντα ἤχον. καὶ
 καὶ Σοφοκλῆς ἐν ναυ- Σοφ. ἐν ναυσί καὶ α.
 σὶ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνα- τ. ἀναρρίπτει.
 ρίπτει.
 — l. ult. Ἀναρρέυσεως. α. Ἀναρρήσεως. α.
 c. 340. l. 1. Ἀναρρέυει. σφάζει. Α. σφ. θύει. ⁵⁾
 θύει.
 — l. 10. Ἀναρυστήρα. ε. — Α. ε. — ἀνιμάται.
 ἀνήματα.

F 4

c. 340.

2) In Ald. ἐν ἀναπολύσει a typoth.

3) In Ald. οὐν οὐδεὶς culpa typoth.

4) Lemma ab Hesychio scriptum fuit: Λισχύλος Σαλαμί-
 νίας. nam es in fine v. Σαλαμῖνες ortum est ex αις. Cf.
 VV. DD.

5) Vocem θύει typotheta in Ald. omisit.

- c. 340. l. 12. Ἀναρώγας, με- Ἀναρῶγας μεγάροιο,
γάροιο τὰς τ. — ρῶγας.
ῥῶγας.
- Ἀνασαβρῶσαι, ε. Ἀνασαβρῶσαι, ε.
Ἀνασειοῖς. ἀναπαθεῖς. Α. ἀναπείθοις.
Ἀνασειράζειν. ἀναρούειν Ἀνασειράζει. ἀνακρούειν
π. π.
- c. 341. l. 7. Ἀνασεσυρμένη, Α. ἡ σ.
ἡ σ.
- l. 11. Ἀνάσιμον. τ. — Α. τ. — ἐστραμμένον.
ἐστραμμένον.
- Ἀσιμον. τ. Ἀνασιμον. τ.
- l. 14. Ἀνασκαλεύοντες. Α. ἀνακινούντες. ἡ ε.
ἀνακινῶντες. ἡ ε.
- Ἀνακένισμα. α. Ἀνασκένισμα. α.
- c. 342. l. 1. Ἀνασκευάζει, μ. Ἀνασκευάζειν, μ.
— l. 3. Ἀνασκήπτρω. α. Ἀνασκήπτρω. α.
Ἀνασκινδύλευσέθαι. α. Ἀνασκινδύλευσέθαι. α.
- l. 6. Ἀνασκολοπήσει. ἀ- Α. ἀνασταυρώσει.⁶⁾
ναστρώσει.
- Ἀνασκολύψας. γ. Ἀνασκολύψας. γ.⁷⁾
- l. 9. Ἀνασπᾶ. ε. ἐκριζοῖ. Α. ε. ἐκριζοῖ.
ἀνασπάζουσιν. α. Ἀνασπάζουσιν. α.
- l. 12. Ἀναπάσω. ε. Ἀνασπάσω. ε.
- c. 343. l. 7. Ἀρασταδόν. α. Ἀνασταδόν. α.⁸⁾
Ἀναστατουῖντας. ἀνα- Α. α.
τρέπτοντας.
- l. 10. Ἀνασύτῳτα. ἀνα- Α. ἀνασεσειμένα.
σεσειμένα.
- l. 14. Ἀναστέλλω. κ. ἀνα- Α. κ. ἀναφράττω.
φράσω.

c. 343.

6) Vitiosum ἀναστρώσει natum est ex compendio scribendi ἀναστρώσει, id est ἀνασταυρώσει, quod scriba non intellexit.

7) V.V. DD. lectionem codicis divinarunt.

8) Antequam emendaverit, lineam voci subjecit, et in margine notavit †.

- ε. 343. l. 17. Ἀναστήσειν. α. Α. α. π. ἀνάστωσιν.
π. ἀναστῶσιν.
- l. ult. Ἀναστίδωνος. ἀνα-
τεταμένος. Ἀναστίδωνος. α. 9)
- ε. 344. l. 2. Ἀνάστημα. δ. Ἀνά στόμα. δ.
Ἀνάστρατον. κ. Ἀνά στρατόν. κ.
- l. 9. Ἀναστύψαι. ε. — Ἀναστύψαι. ε. — Σοφ.
Σοφ. μωμῶ. Μώμω. 10)
- l. 12. Ἀναστρώφωv. α. Ἀναστρωφῶv. α.
- l. 16. Ἀνασυροίμεθα. τ. Α. τ. — ἀπὸ τῶν τὰς
— ἀπὸ τῶν τὰς σω-
τῆνας αἰρόντων. σωτήνας αἰρόντων. 11)
- ε. 345. l. 5. Ἀνατάξασθαι. εὐ- Α. εὐτρέπισασθαι.
τρέπήσασθαι.
Ἀνατεθυμιασμένος. ἀ- Α. ἀναπεπεισμένος.
ναπεπεισμένος.
- l. 14. Ἀνατοιχάσαι. π. Α. περὶ τ. π. 12)
τοιχον π.
- ε. 346. l. 5. Ἀνατομίαν. α. Α. α.
- l. 7. Ἀνατρέχειεν. μετα- Α. μεταπλάσσειεν.
πλάσειεν.
- l. 10. Ἀναύδακτον. ἀνε- Α. ἀνεξήγητον. α.
ξίγητον. α.
- l. 13. Ἀναυρον. ὄνομα π. Ἀναυρος. ο. π.
- l. 16. Ἀναυτα. ἠπειρωτι- Α. ἠπ. Τ.
κά. Τ.

F 5

c. 347.

9) In editis ἀνατεταμένος errore typoth.

10) Signum typotheta omisit.

11) Emendationem VV. DD. legentium σωλήνας συρόν-
των, codicis scriptura probabilem reddit.12) Nil impedit, quo minus cum Kuhnio παρὰ τοῖχον le-
gatur; compendium enim περὶ et παρὰ denotat.

- c. 347. l. 4. Ἀναφαλαντώματι. φ.¹³⁾
 — l. 12. Ἀναφλαῖ, λάχανον φ.
 Ἀναφλαῖν, χειροτριβεῖν αἰδ. Α. χ. τὸ αἰδ.
 — l. ult. Ἀναφράξαντες. α. Α. α.¹⁴⁾
 c. 348. l. 2. Ἀναφῦναγ. α. Ἀναφῦναγ. α.¹⁵⁾
 — l. 4. Ἀναφώνημα. ἀνημέ- Α. ἀνειμένη β.
 νη β.
 Ἀναχαιτίζειν. ἀναπί- Ἀναχαιτίζει. ἀναπείθει.
 θεῖν. ἀναχαλινοῦν. ἀναχαλινοῖ. ἀνα-
 Ἀνακρούεται. α. — Σοφ. κρούεται. α. —
 ἑλένησ' ἀπαιτή. Σοφ. ἑλένης ἀπαι-
 — l. 9. Ἀνα. χασάμενος. ἀ- Ἀναχασσάμενος. α.¹⁷⁾
 ναποδήσας.
 Ἀναχασσαμένη. α. Ἀναχασσαμένη. α.
 — l. 12. Ἀναχεῖρα. ἐγγ. Ἀνα χεῖρα. ε.
 Ἀναχαιτίσαντι. ἀνορ- Α. ἀνορμήσαντι. ἀπο-
 μήσαντι. ποστρέ- στρέψαντι. α. χ.
 ψαντι. α. χ. ἀνα- ἀναποδίσαντι. ἀνα-
 ποδήσαντι. ἀναπί- πείσαντι.
 σαντι.
 c. 349. l. 9. Ἀνδα. αὐτη. Κ. Α. α. Κ.
 — l. 13. Ἀνδ' ἀρέβαινεν. α. Ἀν δ' ἀρ' ἔβαινεν. α.
 Ἀνδασβόρεας. υ. Τ. Ἀνδασβόρεας. υ. Τ.
 Ἀνδ' αὐτήν. κ. Ἀν δ' αὐτήν. κ.
 Ἀνδερσίδες. πρ. Α. πρ.
 — l. 19. Ἀνδερσον. α. Ἀνδερσον. α.

c. 349.

13) VV. DD. veram scripturam Hesychio restituerunt.

14) Bene emendarunt VV. DD. In Ald. Ἀναφράξαντες culpa typos.

15) Conjecturam VV. DD. codicis scriptura confirmat.

16) Separata univit. ἑλένη ἀπαιτήσαι, quod Ald. exhibet, typos thetae tribui debet.

17) Literam orasit; si bene video, fuit signa.

- c. 349. l. 19. Ἄνδικε. ἀνάρι-
ψον. δίκην γ.
- c. 350. l. 9. Ἄνδοκάντας. δ.
- l. 11. Ἄνδοκεύς. ἀνάδο-
χος.
- l. 13. Ἄνδοκίδου Ἑρμῆς.
ε. — Ἑρμῆς.
Ἀνάθημα, Φυλῆς.
Ἄνδρα. τ. — καὶ τὴν
κατακοινωνίαν τ. γ.
ὑπολαμβάνει ἀν-
δραγαθίαν, κ.
- l. 18. Ἀδραγρία. σκ.
- l. 20. Ἄνδρακας, κ.
- c. 351. l. 3. Ἄνδραπόδεσι. τ.
- l. 10. Ἄνδραποδέστατοι. δ.
Ἄνδρασγραφεῖν. τ.
- e. 352. l. 2. Ἄνδραῖται. κ.
- l. 4. Ἄνδραῖκελον. α. —
ἀνθρώπου ὄμ.
- l. 7. Ἄνδραῖκελον. χρ.
- l. 10. Ἄνδραῖ χέρη. ἀνδρῖον
ἐλ.
- l. 14. Ἄνδραῖς. υ. ^{δ ἦ}
- l. 18. Ἄνδραῖ κλειδα. γ.
Ἀθηνήσιν.
- c. 353. l. 1. Ἄνδρακόβαλος. κ.
- l. 9. Ἄνδραμανής, ε.
- Α. ἀνάριψον. Δίκεν γ.
- Ἄνδοκάντας. δ.
- Α. ἀνάδοχος. ¹⁸⁾
- Α. Ε. ε. — Ἑρμῆς. ἀνά-
θημα Φυλῆς.
- Ἄνδρα. τ. — καὶ τὸν
κατὰ κοινωνίαν τ.
γ. ὑπολαμβάνει.
- Ἀνδραγαθία. κ.
- Ἀδραγρία. σκ. ¹⁹⁾
- Ἀνδρακάς. κ.
- Ἄνδραπόδεσι. τ.
- Ἄνδραποδέστατοι. δ.
Α. τ. ²⁰⁾
- Ἀνδραῖται. κ.
- Α. α. — ἀνθρώπου ὄμ.
- Ἀνδραῖκελον. χρ.
- Ἄνδραῖ χέρη. ἀνδρῖ ἐλ. ¹⁾
- Ἀνδραδομῆς. υ. ²⁾
- Ἀνδρακλειδα. γ. Ἀθη-
νήσιν.
- Ἀνδρακόβαλος. κ. ³⁾
- Ἀνδραμανής. ε. ⁴⁾

c. 353.

18) Variam lectionem deleuit.

19) Ἀδραγρία typosetae debetur.

20) Emendaverat: Ἄνδρας γραφεῖν. at deleuit.

1) In Ald. χέρη errore typos.

2) In Ald. Ἀνδροδομῆς. incuria typos.

3) Emendatio VV. DD. codicis scriptura firmatur.

4) Lectionem suprafer. deleuit.

- c. 353. l. 11. Ἄνδρσμέοι, ἀνθρ. Ἄνδρομέοιο. α. ⁵⁾
 Ἄνδρομαίου, ἀνθρωπίου. Α. α.
- c. 355. l. 12. Ἀνδύεται. α. — Α. α. — ἀπὸ τῶν ἀθη-
 νιαζόντων ὑπ. κ.
 ἀπὸ τῶν ἀθηνιδῶν
 ὑποζυγόν, κ.
- c. 356. l. 4. Ἀνέβρεχεν. η. Α. η.
 Ἀνεγκαλύπτοις. μὴ κε- Α. μὴ κεκαλυμμένοις.
 καλυμένοις.
- c. 357. l. 6. Ἀνέδην, Αἰσχύλος Α. Αἰσχ. Φ.
 Φεύγειν.
 Ἀνέδην, διὰ κυμάλιον ἢ Α. διὰ κυμάλιον ἢ ἐκκ.
 ἐκκεχ. κατὰ στέρη- κ. στ. τοῦ ἔσαι, ὃ
 σιν τοῦ εσ, ὃ ἐστι ἐστι ἰδρ. α. γ. ἐκ
 ἰδρ. α. γ. ἐκ τοῦ ἐδά- τοῦ ἐδάφους α. ⁶⁾
 φου ἀνεστ.
- c. 358. l. 1. .. εθέμην. ὦμ. Ἀνεθέμην. ὦμ.
 — l. 11. Ἀνιμῶμενος. α. Ἀνιμῶμενος. α. ⁷⁾
- c. 359. l. 3. Ἀνεέργειν, σκῶμ- Ἀνεέργειν στόμμ' ἀνοί-
 μα. γειν. α. ⁸⁾
 Ἀνοίγειν, α.
- l. 8. Ἀνιεμένη. α. — κόλ- Α. α. — κόλπον ἀνιεμέ-
 πον ἀνιεμένη. νη.
- Ἀνιλείθυϊ. ἀνάτοκον Ἀν' εἰλείθυϊαν. ἀνά τό-
 εὐρι ἰῶνι. κον. Εὐριπίδης Ἰω-
 νι. ⁹⁾
- Ἀνελύπω, ἀνέβαινεν. Ἀνιλείτο. α.
 — l. 11. Ἀνείχεσθαι, συντρ. Ἀνέχεσθαι. σ. ¹⁰⁾

c. 359.

- 5) Lectio Ald. typhothetae tribuenda est. Veram lectio-
 nem VV. DD. Hesychio restituerunt.
- 6) Fragmenti Aeschylj correctionem διὰ κῦμ' ἄλιον scri-
 ptura διὰ κυμάλιον confirmat. Cf. VV. DD.
- 7) Scripturam codicis divinavit Salmasius.
- 8) Sic disjuncta univit. Cf. VV. DD.
- 9) Glossa, quam imperitus scriba male divisit, fuit haec:
 Ἀνιλείθυϊαν. ἄτοκον. Ευρ. Ἰ. Cf. VV. DD.
- 10) Scriptum fuit procul dubio ab Hesychio Ἀνείλεσθαι.
 ut VV. DD. jam divinarunt; λ enim et χ facile inter se
 permutantur.

- c. 359. l. 13. Ἀνεῖσαι. ε. Ἀ. ε.
 Ἀνελεύσπαδα, ἀναρί- Ἀνελευσπαῖδα. ἀναρῆ-
 χαδα. χαῖδα.¹¹⁾
- c. 360. l. 7. Ἀνερήκασιν. κε- Ἀ. κεχρηστηριάκασιν.
 χρητηριάκασιν.
- l. 9. Ἀνεῖρφι. ἐβ. Ἀ. ἐβ.
- c. 361. l. 6. Ἀνεκήκιδεν. α. Ἀνεκήκειεν. α.¹²⁾
- l. 10. Ἀνεκώρει. ε. Ἀνεκώρει. ε.
 Ἀνεκνάδαλλον. ἀνέκλω- Ἀ. ἀνέκλων. ε.
 νεν. ε.
- Ἀνεκλητ., ε. Ἀνεκλητεῖν. ε.¹³⁾
- Ἀνεκρούσατο. ε. Ἀνεκρούσαντο. ε.
- Ἀνέκτημα. α. Σοφ. Ἀ. α. Σοφ. Κρεούση.
 κρεούσιν.
- l. 19. Ἀνέκτως. π. Ἀνεκτῶς. π.
 Ἀνεκυμβαλίαζον. α. — Ἀ. α. — παρά τ. κ.
 π τῶν κυμβάλων.
- l. 24. Ἀνεκώκησεν. α. Ἀνεκώκυσεν. α.¹⁴⁾
- c. 362. l. 2. Ἀνελλιπούς. ὁ τ. Ἀνελλιπούς. ὁ τ. π. μὴ
 π. μὴ ἀλόμενος, η. ἀλόμενος, η.
- l. 11. Ἀνεμεσίτον, α. Ἀνεμέσητον. α.
- l. ult. Ἀνεμώρεια. π. Ἀνεμώρεια. π.
- c. 363. l. 1. Ἀνεμοσκεπέων. Ἀ. τῶν πρὸς ἀνέμου σκέ-
 τῶν πρὸς ἀνέμους πην ε.¹⁵⁾
 σκέπην ε.
- l. 3. Ἀνεμοστρεφές. τ. — Ἀνεμοστρεφές. τ. —
 στρεφόμενον, τ. στρεφόμενον, τ.
- l. 7. Ἀνεμώτας, ὄνομα Ἀνεμώτας. ὄνομα.
 ἀφεκτός, ἱερός, τ. Ἀφεκτός. ἱερός. τ.¹⁶⁾
- c. 364.

11) Hesychio restituatur Atticorum ἀναριχαῖδα.

12) Correctio Musuri typositam latuit.

13) Litteram in fine delevit.

14) In Ald. mendum typos.

15) In Ald. σκέπιν errore typos.

16) Emendationem VV. DD. codicis scriptura confirmare videtur.

- c. 364. l. 11. Ἄνεξινάσκετο. Ἄνεξηνάσκετο. ἐξηνάσκε-
 ἐξινάσκετο. α. το. α.
 — l. 17. Ἄνεοστασίη. θ. Λ. θ.
 Ἄνεπάγγελτοι. οἷς οὐ Α. οἷς οὐ π. ε.
 παρηγγέλλη. ε.
 c. 365. l. 3. Ἄνεπάφλαζον. Α. α.
 ἀνεκόχλαζον.
 — l. 9. Ἄνεπικόρρητος. α. Ἄνεπικόρρητος. α̅.
 — l. ult. Ἄνεπίτμητοι, μι- Ἄνεπίτμητοι μ. α.
 θώσεις, α.
 c. 366. l. 9. Ἄνεπ. ἄλησα, α. Ἄνεπέλησα, α. 17)
 — l. 14. Ἄνεπτυζάτην. α. Α. α. δ.
 δυϊκώ.
 c. 367. l. 3. Ἄνερμάτιστος, Ἄνερμάτιστος ναῦς. κού-
 ναῦς κούφη σάβουρα. φη σάβούρας.
 — l. 9. Ἄνέρρηψαν. ἀνεβ. Α. ἀνεβ.
 Ἄνελαύνοντες. ε. Α. ε.
 c. 368. l. 8. Ἄνέσαιμι. ἀπέ- Α. ἀναπέσαιμι. κ.
 σαιμι. κ.
 c. 369. l. 1. Ἄνέσαντες. ἀνα- Α. ἀνακαθίσαντες. α.
 καθήσαντες. α.
 — l. 4. Ἄνέσει. σάσει. α. καὶ Α. σ. α. καὶ ε. ποιήσει εἰς
 ε. ποιήσει εἰς τὴν οἶκ. τ. οἶκ. 18)
 — l. 9. Ἄνεσκολόπησαν. ἀ- Α. ἀνεσταύρωσαν.
 νέστρωσαν.
 Ἄνεσκολοπίθη. ἀνε- Α. ἀνεσταυρώθη.
 στρώθη.
 Ἄνεσπάκασιν. εὐρίκα- Α. εὐρήκασιν. ε.
 σιν. ε.
 — l. 12. Ἄνέσπητο, α. Ἄνέσποιτο. α.
 Ἄνεστάλη. ε. μετεκτο- Α. ε. μετεκλονήθη.
 νήθη.
 c. 370. l. 10. Ἄνεσχίθεν. α. Ἄνεσχέθεν. α.

c. 370.

17) Littera a Musuro deleta videtur esse o. Cf. VV. DD.

18) In Ald. typothesa erravit.

- c. 370. l. ult. Ἀνειέτησι. π. ἢ Φίβλαις. A. π. ἢ φ. ¹⁹⁾
 c. 371. l. 1. Ἀνέτρεχον ἐν συνθήκῃ. οὐκέτι ε. A. ἐν σ. οὐκέτι ε.
 — l. 8. Ἀνεύθυνον. ἀζ. α. ἄνευ πρυτανείων. δ. — πρυτάνες ἐκρίνοντο. A. ἀζ. α. ἄνευ πρ. δ. — πρυτανεῖα ἐκρίνοντο.
 — l. 13. Ἀνευρύνει. ἐξαπλεῖ. A. ἐξαπλοῖ.
 — l. ult. Ἀνεφίτου. α. A. α.
 c. 372. l. 1. Ἀνέφλυεν. α. — ἀνέβαλλον. A. α. — ἀνέβαλλον.
 Ἀνέφου. α. A. α. ²⁰⁾
 — l. 4. Ἀνέχασεν. ἀνεπέδιζεν. α. A. ἀνεπόδιζεν. α.
 c. 373. l. 7. Ἀνέψυχθεν. ἀνεκτῆσαντο. A. ἀνεκτῆσαντο.
 — l. 11. Ἄνευ. α. Ἄνευ. α.
 — l. 15. Ἀνητηρίαν. π. Ἀνηβητηρίαν. π.
 Ἀνηβος. ὁ μ. — ὀφέλουσαν ἤλ. — ἢ βόλου ο. A. ὁ μ. — ὀφέλουσαν ἤλ. — ἢ βόλου ο. ¹⁾
 — l. ult. Ἀνήβραχεν. η. Ἀνέβραχεν. η.
 c. 374. l. 9. Ἀηκῆς. ἀῆκον. Σοφ. Αἰχμαλώτησιν. Ἀηκῆς. ἀῆκον. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν.
 — l. 14. Ἀηκίδοται. α. — Αἰσχ. Ψυχοστασίαι. A. α. — Αἰσχ. Ψυχοστασίαις. ²⁾
 c. 375. l. 6. Ἀνήμισεν. χωρῶ. Ἀνίημι. συνχωρῶ.

c. 375:

19) Vera est Salmafii conjectura. In Ald. Φίλαις culpa typothetae.

20) Glossas in editis unitas VV. DD. quoque sejungendas voluerunt.

1) In Ald. βώλου culpa typoth.

2) Unanimi veteris aevi consensu in Hesychio reponendum est: Αἰσχ. Ψυχοστασία. Litterae α ex more veterum mss. jota dativi adhaeret.

- c. 375. l. 11. Ἀνήν. ἀνήσιν. ἢ δ. Λ. α. ἢ δ.
- c. 376. l. 11. Ἀνηρέθη. ἐξε- Λ. ἐξηλείφθη.
λήφθη.
- l. 15. Ἀνήρης. α. Λίσχύ- Λ. α. Λίσχ. Σαλαμῖνι. 3)
- λος Σαλαμι.
- l. ult. Ἀνηρήψαντο. α. Λ. α.
- c. 377. l. 3. Ἀνηρίναστος. ἐρί- Λ. ἐρίνεοῦ τῆς σ. — τε-
ναί οὐ τῆς σ. — τε-
λεσφρονήσαντος κ.
— καὶ τὸ μὲν ἐνά-
ζεν λ.
- l. 11. Ἀνήροτον. μὴ ἀρο- Λ. μὴ ἠροτρωμένον.
τρωμένον.
- l. 18. Ἀναχαΐας. χάσμη. Λ. χάσμης.
- c. 378. l. 1. Ἀνήωχμον. κ. Ἀν' ἰωχμόν. κ.
Ἀνθα. φ. Ἀνθα. φ.
Ἀνθαῖα. ὤρα. ἀνθαία, Λ. ὤρα. Ἀνθαία. π.
π.
- l. 14. Ἀνθέμιον. τὸ ε. Λ. τὸ ε. χρυσίον, ἢ γραμ-
χρυσίον ἢ γὰρ μή τις
ἐν λικοειδέσι ἐν τοῖς
κ. μή τις ἐλικοειδῆς ἦν
ἐν τοῖς κ.
- l. 16. Ἀνθέμης, ἢ υ. Ἀνθέμη. ἢ υ.
- l. 18. Ἀνθοφόρα. α. ἢ Λ. α. ἢ εὐώδει. α.
εὐώδη. α.
- l. 20. Ἀνθέμους. π. χ. πο- Ἀνθεμοῦς. π. χ. ποτα-
ταμούς. μός.
- Ἀνθεμουσία. τ. — ἐξ Λ. τ. — ἐξ Ἀνθεμουῖ-
ἀθυμοῦντος π. τος π.
- l. 11. Ἀνθέζεται. α. ἢ λῖες. Λ. α. ἢ λῦες.
[ἀνθερεῶν.]
- c. 379. l. 5. Ἀνθέρικας. τ. — Λ. τ. — καὶ ὁ ἀσφοδε-
καὶ ἀσφοδέλου κ. κ. λου κ. κ. — στά-
— στράχυσι κ. χυσι κ.

c. 379.

Scribendum, ut supra: Λίσχῶλος Σαλαμινίαις.

- ε 379. l. 7. Ἄνθεσιμήλων, τὴν ἀκροδρυίοις. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μήλων [τοῖς ἀκροδρυίοις] πᾶς κ.
- l. 13. Ἄνθεταί. ε.
- ε 380. l. 3. Ἄνθηλαί. περιδέρμα.
- l. 5. Ἄνθηλήπυρος, α.
- Ἄνθηλιον τῆς σελήνης.
- l. 9. Ἄνθημέρον. σ. — ἡ Σοφ. Δαναί.
- l. 12. Ἄνθηνας. ὁ πρόσφατος συντεθημένος τ.
- Ἄνθινος, οἶνος ἡδ.
- ε 381. l. 9. Ἄνθουσμίας, οἶνος εὐπ.
- l. 11. Ἄνθουσα. βλ. — μεταβάλλουσα. ἀνθότουδεδή. α.
- ε 382. l. 2. Ἄνθηδρών. ἡ τεμθηδρών.
- l. 7. Ἄνθρισκιον. λ. — ἡ τὸ ἀννησον.
- l. 8. Ἄνθρωπῶ. ἡ γ.
- Ἄνθρωπέους, ἡμέρας τ.
- Ἄνθρωσκε. ἄνω θρωσκε, ὄρχους σοφοκλῆς κώμῳ.
- Ἄνθεσι μήλων. τοῖς ἀκροδρυίοις. α. μ. τῶν μήλων. πᾶς κ. 4)
- Ἄνθέται. ε.
- Α. περιδέρμα.
- Ἄνθηλαί, πυρός. α. 5)
- Ἄνθηλιον. τὴν σελήνην.
- Α. σ. — Σοφ. Δαναίη.
- Α. ὁ πρόσφάτως συντεθημένος τ.
- Ἄνθινος οἶνος. ἡδ.
- Ἄνθουσμίας οἶνος. εὐπ.
- Α. βλ. — μεταβάλλουσα.
- Ἄνθ' ὄτου δὲ δή. α. 6)
- Α. ἡ τεμθηδρών.
- Α. λ. — ἡ τὸ α.
- Ἄνθρωπῶ. ἡ γ.
- Ἄνθρωπέους ἡμέρας. τ.
- Α. α. ὄρχουτο. Σοφ. Κώμῳ. 7)

ε 382.

4) Posterius τοῖς ἀκροδρυίοις varia lectio est, textui e margine inserta.

5) Hesychio restituendum est: Ἄνθηλη. πυρός. Quae sequuntur: ἀνθεῖ. ἀνθήσει. separanda sunt.

6) Male unita sejunxit.

7) Repone: ὄρχου. Sigma ex Σοφ. propter continuam vocum seriem adhaesit.

c. 382. l. 12. Ἀνθυπομνήθαι. τ.	Ἀνθυπόμνηθαι. τ.
c. 383. l. 1. Ἀνυφροστᾶται. α.	Α. α.
Ἀνθοπολιός, λ.	Ἀνθραι πολιός. λ. ⁸⁾
Ἀνθώπλισαν. ὠπλισαν.	Α. ὠπλισαν.
Ἀνθωπλισμένοι. α.	Ἀνθωπλισμένοι. α.
Ἀνιάζον, α.	Ἀνιάζεν. α.
— l. 17. Ἀνιάκειν, ος.	Α. ος.
c. 384. l. 11. Ἀνίθω. α.	Ἀν' ἴσον. α. ⁹⁾
— l. 17. Ἀνίησιν. ἐᾶ — ἐν- διδεῖ.	Α. ε. — ἐνδιδοῖ.
c. 385. l. 2. Ἀνικμος. ξ. ἰκμά- μα, ὀ ε.	Α. ξ. ἰκμάδα, ὀ ε.
— Ἀνίλεθαι. σ.	Ἀμίλεθαι. σ. ¹⁰⁾
— l. 6. Ἀνιος. ἀνατεπεῖς.	Ἀνιείς. ἀνατιθεῖς.
— l. 8. Ἀνιμέναι. ε.	Ἀνειμέναι. ε. ¹¹⁾
Ἀνίξειαν. ὄσμ.	Ἀναίξειαν. ο.
— l. 17. Ἀνίργου. χ.	Ἀνιγροῦ. χ. ¹²⁾
— l. 18. Ἀνίσει. α.	Ἀνοίσει. α. ¹³⁾
— l. ult. Ἀνισῶσαι. τὸ ἴσον π.	Α. τὸ ἴσους π.
c. 386. l. 5. Ἀνίωγμον. κ.	Ἀν' ἰωγμόν. κ.
— l. 7. Ἀννεῖται. ἀνατέλει. α.	Ἀνεῖται. ἀνατέλει. α. ¹⁴⁾
Ἀννησοειδές. κ.	Ἀννησοειδές. κ. ¹⁵⁾
— l. 10. Ἀννωδεῶς. τρ. ἀβα- ρῶς.	Α. τρ. ἀβρῶς.

c. 386.

8) Codicis scriptura If. Vossii conjecturam confirmat.

9) Vera est Valkenacrii emendatio, ab Hesychio enim scriptum fuit; Ἀν' ἰθύν. α. Nexus litterarum υν in fine vocum facile a scribis cum ω confunditur.

10) Vera est VV. DD. conjectura.

11) Musuri emendatio typhothetam fugit.

12) Varia lectio Ἀνίγρου in margine prima manu nota est.

13) If. Vossius scripturam codicis divinavit.

14) Scripturam codicis Hesychio restitue.

15) Variam lectionem deleuit.

- c. 386. l. 12. Ἀνέφελος. ἀν-
νέφελος. τ. A. ἀνευ νεφέλης. τ.
- l. 14. Ἀνόχμους. κ. Ἀν' ὄγμους. κ.
Ἀνοσός. ἀναβ. — πια- A. ἀναβ. — Πυανεψιά-
νετίωνος. νός.
- l. 22. Ἀνοηταίνει. μωραί- A. μ.
νει.
- Ἀνόητος. μωρός. ἡλί-
θιος, ἀσύνητος, ἀ-
φρων. ἢ ἀνύοντος, ἢ
ἔρωντος.
- Ἀνέθευτος. γ. A. γ.¹⁶⁾
- l. ult. Ἀνεΐας. μ. Ἀνοΐας. μ.¹⁷⁾
- c. 387. l. 9. Ἀνοκηδεολόγον, Ἀνοκηδέα λόγον. τὸν π.
τὸ παρα τὸ ε. τ. ε.
- l. 14. Ἀνάληκτον, ὑφ' οὗ Ἀνόληκτον. ὑφ' οὗ τί-
τὶ ἀνέληκτον. ἀνέληκτα.
- c. 388. l. 3. Ἀνώμαλον. τ. Ἀνόμαλον. τ.
Ἀνώμαλον. κ. Ἀνόμαλον. κ.
- l. 12. Ἀνόητον, α. Ἀνόητον. α.
- c. 389. l. 8. Ἀνοροῦσαι. ὀρμη- A. ὀρμουῦσαι. κ.
σαι. κ.
- l. 10. Ἀνόρεος, πόλεμος Ἀνόρεος πόλεμος. α. —
α. — Σοφοκλήης Σ. Ν.
Ναυπλίου.
- l. 14. Ἀνοσάμικτον. ὀλι- A. ὀλιγόρρυτον ὕ.
γόρρυτον ὕ.
- l. 16. Ἀνόσιμος, νοστ. Ἀνόστιμος. ὦ νοστ.

G 2

c. 390.

16) Ipse scriba signo quodam, quod Musurus delevit, articulum Ἀνόητος, in ms., quemadmodum et in editis infra sequentem, hic suo loco inserit; loco hujus signi typhotheta in Aldina asteriscum posuit, qui deinde in reliquis editiones pertransiit, ac viris doctis scrupulum fecit.

17) Mendum ed. Aldinae Ἀνοί. μ. oritur ex compendio vocis superscripto, cujus typhotheta oblitus est.

- ε. 390. l. 1. Ἄνούτατος. α. — Α. α. — Αἰσχ. Δυκεύρ-
 γω.
 Αἰσχ. Δυκεύρ^γ
 — l. 4. Ἄνότευκτον. α. Ἄνότευκτον. α.
 Ἀνούλεγοι. ἀνώλεθροι. Α. α.
 — l. 7. Ἄνοχη, μακροθυμία. Ἄνοχη. μακροθυμία. π.
 π. τ. — ἢ ἀνατολή. τ. — ἢ ἀνατολή.
 Ἄνοχ. ου, α. Ἄνοχέου. α.¹⁸⁾
 — l. 11. Ἄνοψοφίην, τ. Ἄνοψοφίην. τ.
 — l. 17. . νστήτην. α. Ἄνστήτην. α.
 — l. 20. Ἄνταγωνῆς, τίς. α. Ἄνταγωνιστής. α.
 Ἄνταγορίδας. γ. Ἀθη- Α. γ. Ἀθήνησιν.
 νήσιν.
 ε. 391. l. 5. Ἄνταίαν. ε. — Α. ε. — Σοφ. Λικρισίω.
 Σοφοκλῆς τισίω.
 — l. 15. Ἄνταλλαγήν, α. Ἄνταλλαγήναί. α.
 ε. 392. l. 13. Ἄνταντάν, ε. Ἄντάνταν. ε.
 ε. 393. l. 1. Ἄνταρ. α. ὑπὸ Α. α. ὑπὸ Τυρξηνῶν. Ε.
 Τυρηνῶν. Ε.
 — l. 7. Ἄντατισκόμενος. ε. Ἄντα τιτυσκόμενος. ε.
 — l. 11. Ἄντεῖν. ὁ ε. Ἄντήν. ὁ ε.
 — l. 14. Ἄντεκκομιεῖ. ἀν- Α. ἀντεύζει.
 τευζει.
 Ἄντεκομίσει. α. Ἄντεκκομίσει. α.
 ε. 394. l. 3. Ἄντεμμάσαθα. Α. α. — Εὐρ. Πολιάσιν.
 α. — Εὐρ. πολίασιν.
 — l. 10. Ἄντεπονησόμεθα. Ἄντεκπονησόμεθα. ἀντ-
 ἀντεπενέγκω. επενέγκωμεν.¹⁹⁾
 Ἄντεραστής. ὁ α. ἀν- Α. ὁ α.
 τερήσεις. α. Ἄντερήσεις. α.
 — l. ult. Ἄντέσο. ἀντίσον. α. Α. ἀντισοῦ. α.
 †
 ε. 395. l. 1. Ἄντεταιῶς, α. Ἄντεταιῶς, α.²⁰⁾
 c. 395.

18) Duas litteras delevit; fuerunt, ni fallor: ευ.

19) VV. DD. conjectura codicis scriptura firmatur.

20) Male hypotheta signum Musuri in fine praecedentis ar-
 ticuli posuit.

- ε. 395. l. 3. Ἀντέχεται. α. — Α. α. — περιποιεῖται.
 παραποιεῖται.
 — l. 13. Ἀντήρεις. α. — ἐπὶ Α. α. — ἀπὸ τῶν ἔρεσσ.
 τῶν ἔρεσσ.
 ε. 396. l. 8. Ἀντήδης. ικ. Ἀντήδην. ικ.
 Ἀντῆ. δῶρον ικ. Ἀντῆον δῶρον. ικ.
 — l. 11. Ἀντήσει. λιτανείαις. Ἀντήσεσι. λ. α. ¹⁾
 ἀντήσεσιν.
 — l. 13. .ντι., πρ. Ἀντί. πρ. ²⁾
 ε. 397. l. ult. Ἀντιβοΐιον. ἔξεν. Ἀντίβιον. ε.
 ε. 398. l. 3. Ἀντηβολῆσαι. μ. Ἀντιβολῆσαι. μ.
 — l. 6. Ἀντιγόνιος. βῶλος Α. βῶλος τις
 τις
 — l. 9. Ἀντιγράφεσθαι. α. Α. α. — Ἀπτ. τὸ ἀντ.
 — Ἀπτικοὶ τὸ ἀν- κλήρου
 τιποιεῖσθαι κλήρον
 — l. 12. Ἀντιγραφή. τ. — Α. τ. — τῷ ἀντιποιεῖ-
 τὸ ἀντιποιεῖσθαι. θαι.
 Ἀντία, πλέκειν α. Ἀντία πλέκειν. α.
 — l. 16. Ἀντιδικεῖν, ἐν δίκῃ Ἀντιδικεῖν. ἐν δ. ἀντιβαί-
 ἀντιμένειν. νειν.
 ε. 399. l. 2. Ἀντιζήλου, στρ. Ἀντίζηλον. στρ. ἀστρα-
 στραγγαλώδη ἐν κ. γαλώδες ἐν κ.
 — l. 8. Ἀντιθόντων, υ. Ἀντιθεόντων. υ.
 — l. 11. Ἀντικαραών. τ. — Α. τ. — κληῖδα. ³⁾
 κλειῖδα ἀντικασηγνή- Ἀντικασηγνήτου. ἴσ.
 του, ἴσ.
 — l. 16. Ἀντικρῦ. κ. Ἀντικρῦ. κ.

1) V. ἀντήσεσιν vere est correctio glossae Ἀντήσει, quae, ut vir doctus in notis suspicabatur, ex margine in textum irrepfit; hoc enim scriptura Ἀντήσει extra dubium ponitur.

2) Compendium scribendi in fine est, cujus vim definire nequeo, valere enim potest aut ων aut ον. Cf. VV. DD.

3) Vitiose in editis Ἀντικαρά. incuria typothetae, qui compendium scribendi fini annexum praetermisit. Sequentem glossam Musurus bene sejunxit.

c. 399. l. 16. Ἄντικρυς. Φ. α.	Α. Φ. α. ἀντικρύς.
Ἄντικρύς.	
Ἄντικύρικον. ὁ ἐλέβορος.	Α. ὁ ἐλέβ.
— l. ult. Ἀντιλαχεῖν. τὸ δίκη ἐπίδ.	Α. τὸ δίκην ε.
c. 400. l. 5. Ἀντιλαζυδαί. α.	Ἀντιλάζυδαί. α.
— l. 8. Ἀντικρυδ. ἀπόφημι Φ.	Ἀντικρυδ' ἀπόφημι. Φ.
Ἀντιλαβαί. λ. — ἐξμιστίχων	Α. λ. — ἐξ ἡμιστίχων
— l. 14. Ἀντί, μῆνα κ.	Ἀντίμνηνα. κ. ⁴⁾
— l. 17. Ἀντίνη. ἀντινι ἐνέγμεθα. ε.	Ἀντι διενέγμεθα. ε. ⁵⁾
Ἀντινυπολλῶν, ἴσος πολλή.	Ἀντί νυ πολλῶν. ἴσος πολλοῖς.
Ἀντίζωοι, α.	Α. α.
c. 401. l. 9. Ἀντιπαράθεσις, ἀντιπαρεξάγει. α.	Α. α. α.
Ἀντίπερα. τῶ ἐν τ.	Α. τὸ ἐν τ.
Ἀντιπεραλαχεῖν. α.	Ἀντιπεριλαχεῖν. α.
c. 402. l. 9. Ἀντιπροΐσχεν. α.	Ἀντιπροΐσχειν. α.
c. 403. l. 1. Ἀντίρινον. ἀντίριζον.	Α. ἀντίρριζον.

c. 403.

4) Correctionem Musuri typhotheta neglexit.

5) Typhotheta correctionem Musuri male capiebat, unde vitiosa lectio ed. Aldinae. Prima scriptura fuit: Ἀντινενέγμεθα. nam augmenta verborum in libris veteris aevi scriptis frequenter a librariis negliguntur, aut: Ἀντινινέγμεθα. Supra hanc vitiosam lectionem scripta erat

αντι η

altera, hoc modo: Ἀντινινέγμεθα. Imperitus deinde scriba, lectionem superscriptam pro ipsa glossa accipiens, ne litterarum ordo rumpetur, ita descripsit: Ἀντίνη. ἀντινι ἐνέγμεθα. ignorans scilicet, quid ἀντινινέγμεθα sibi vellet, vocem in duas divisit. Vera Hesychii glossa, quae hic contra litterarum seriem inserta videtur, fuit, quemadmodum criticorum sagacissimus Bentleyus animo olim praesagiebat: Ἀντιηνέγμεθα. ἡναντιώμεθα.

- c. 403. l. 5. Ἀντίσειεν. ἀπαν-
 τίσειεν. Ἀντήσειεν. ἀπαντήσειεν.
 (Ἀντίσεις, λιτανείαις. Ἀντήσεις. λιτανείαι. —
 — l. 8. Ἀντιστάτης. ὁ ἐνθέ-
 στης τῆ μάχῃ, καὶ Ἀ. ὁ ἐνθέτης ἐν τῆ μά-
 σημαίνει ἐνθυτικῇ. σημαίνει δὲ καὶ
 — l. 13. Ἀντιστοιχεῖ, κ. Ἀντιστοιχεῖν. κ.
 c. 404. l. 1. Ἀντίσχαδος. τὸ Ἀντίσχαδον. τὸ μ. αἰ-
 μηδενὸς ἔξεστιν. ξιον. 6)
 Ἀντι..τα, ἀνέκτιστα. Ἀντιτα. α. α. 7)
 α.
 — l. 7. Ἀντίτια. τ. Ἀντίτιμα. τ.
 — l. 12. Ἀντιποιεμίζεται, Ἀντίτοι εἰμ' ἰκέταω. ἴσος.
 ἴσος ἰκ.
 Ἀντιτορεῖν, εἴσας. δ. Ἀντιτορήσας. δ. 8)
 c. 405. l. 1. Ἀντίτομον. φ. — Ἀ. φ. — ὅπερ ῥ π. οὐ
 ὅπερ ὁ ποιῶν οὐ β. β. ὑπό τινος. ἀλε-
 ὑπό τινος ἀλεξιφαρ- ξιφαρμακον.
 μαίου.
 — l. 7. Ἀντιφθάρα. α. Ἀ. α.
 c. 406. l. 2. Ἀντίχειρε, ἔνια Ἀντίχειρες, ἔνια τ. —
 τ. — ἐκτείνων περ. ἐκτείνοντα περ.
 — l. 9. Ἀντίψυχοι. οὕτως Ἀ. οὕτως κ. οἱ Μέμνονος
 καλεῦντες οἱ μέμνο- ο.
 νες ο.
 c. 407. l. 1. Ἀντόμα, παντὸ, Ἀντομα, πάντα ἰκ. 9)
 ἰκ. G 4 c. 407.

6) Correctio Musuri typosetam fugit. Permutatio vo- cum ἄξιον et ἔξεστιν, quae etiam in aliis scriptorum lo- cis observatur, oritur ex forma siglorum, quibus in ye- tustioribus mss. ambae voces designantur.

7) Erasit duas litteras. Cf. VV. DD.

8) Scriptura ms. duas glossas juxta se positas exhibet, al- teram Ἀντιτορεῖν, alteram Ἀντιτορείσας. Quod vero in fine repetitur ἀντιτορήσας correctionem falsae scripturae Ἀντιτορείσας esse arbitror. In Ald. Ἀτιτορήσας culpa typosetae.

9) Emendationem VV. DD. Ἀντομα, ὑπαντῶ. ἰκ. scriptu- ra codicis confirmat.

- ε. 407. l. 2. Ἀντᾶμα. υ. Ἀντόμενα. υ.
 — l. 7. Ἀντομῶσα. πκαλέ- Α. παρακαλέσα. ¹⁰⁾
 σα.
 — l. 9. Ἄντος. εὔρος. [οἱ δὲ] Α. ε. Εὐρ. ¹¹⁾
 Εὐρ.
 — l. 12. Ἀτρέσας. α. Α. α. ¹²⁾
 — l. 14. Ἄντρον. σπ. — ἦ Α. σπ. — ἦ σκοτεινὸν
 σκοτεινὰ σπή. λ σπήλαιον. ¹³⁾
 c. 408. l. 4. Ἀντυγωτός. α. Α. α. — ὄθεν αἰ α. κ.
 — ὅτι αἰ α. κ.
 — l. 6. Ἀντυκάρτερα. α. Ἀντικάρτερα. α.
 — l. ult. Ἀνῆξαν. α. Ἀνῆξαν. α.
 c. 409. l. 2. Ἀνυλήεντα, κα- Ἀν' ὑλήεντα. κ. τ. ὑλώ-
 τὰ τὸν ὑλώδη. δη.
 — l. 7. Ἀνύπηνον. ἀγ. Ἀνύπηνον. α.
 Ἀνύπικτον, ἀνυποχώ- Ἀνύπεικτον. ἀνυποχώ-
 ριτον. ρητον.
 — l. ult. Ἀνυσις. π. — εὐ- Α. π. — ἀποτελεστικ-
 τελεστική. κή. ¹⁴⁾
 c. 410. l. 6. Φιθεῖ, α. ἀνώ- ἈΦιθεῖ. α.
 γει. π. Ἀνώγει. π. ¹⁵⁾
 Ἀνωγεν. ἐκ. ἀνώγει. Α. ἐκ. ἀνώγει. πρ. ¹⁶⁾
 πρ.
 — l. 14. Ἀνωκολία. π. Ἀνω κοιλία. π.
 — l. 19. Ἀνωλόφυκτον, α. Ἀνωλάφυκτον. α.

c. 410.

10) Fuerunt olim duae lectiones, una Ἀντομῶσα. παρακαλέσα, altera Ἀντομῶσε. παρακαλῶσε. Musurus solito more lectionem superscriptam deleuit.

11) In codice archetypo fuit procul dubio lacuna, cujus οἱ δὲ reliquiae sunt,

12) Ἀντρέσας in Ald. quod typosetae debetur.

13) Scriptura codicis fuit: σκοτεινὰ σπήλαια.

14) Primum emendavit: ἐντελεστική.

15) Litteram initialem praefixit, et unita separavit.

16) In editis ἀνώγει. πρ. ut nova glossa separatur.

ε. 410. I. 19. Ἀνωμαλαδαΐσ- σεν. α.	Ἀνώμαλα δάσσειν. α.
Ἀνωμαλία,	A. ¹⁷⁾
Ἀνωμαλοκρῶς. α.	Ἀνωμαλοκρῶς. α.
ε. 411. I. 6. Ἀνώπιστον. ἀό- ρατον. α.	A. ἀόραστον. α.
— I. 11. Ἀνωρέας. οὐκ ἀπο- λυμ.	A. οὐκ ἀπολυμ.
— I. ult. Ἀνώχθει, παρακε- λεύω.	Ἀνωχθει. παρακέλευε.
Τὸ Α μετὰ τοῦ Ξ.	Τὸ Α μ. τ. Ξ.
ε. 412. I. 3. Ἀξαι. κλάσαι, πρ.	A. κλ. π. ¹⁸⁾
— I. 5. Ἀξέμελαι. ε.	A. ε.
— I. 8. Ἀξεδαί. α. ἀφαίξαι- δαί. π.	A. α. ἀφίξεδαί. π.
Ἀξέστους, τραχείας. Σοφοκλῆς σιών. ¹⁹⁾	A. τρ. Σοφ. Σίνωνι. ¹⁹⁾
— I. 11. Ἀξιοπηγητώτατον, α.	Ἀξιοπηγητώτατον. α. ²⁰⁾
— I. ult. Ἀξιεπεθύμητον, ἀ- περ.	A. ἐπερ.
ε. 413. I. 2. Ἀξιοῖς. β. προαι- ρεῖ.	A. β. προαιρεῖ.
— I. 15. Ἀξονα. ζ. — τρο- χούς Φέρον.	A. ζ. — τρ. φ. ²¹⁾
ε. 414. I. 3. Ἀξύλω, ὕλη π. — ἀξύλευσατο.	Ἀξύλω ὕλη. π. — ἐξυ- λεύσατο.

G 5

ε. 414.

17) In ms. duarum aut trium vocum spatium relictum est.

18) Hesychio ergo, quod suum est, redde; nam vulgatum κλάσαι mendum typotheae est.

19) Emendari quoque potuisset: Σοφοκλῆς Ἴωνι. et aequa est utriusque lectionis probabilitas critica; de lemmate ergo in posterum incerti erimus.

20) Correctio Musuri typotheae ignota est.

21) In Ald. vitium typothe.

- c. 414. l. 5. Ἀξύβλητον, ὁ μ. Ἀξύμβλητον. ὁ μ.
Τὸ Α μετὰ τοῦ Ο. Τὸ Α μ. τ. Ο.
- l. 14. Ἀοξοί, μ. Α. μ.
Ἀόξεον, ἐθ. Α. ε.
Ἀοξήσω, δ. — Αἰσχ. Α. δ. — Αἰσχ. Ἐλ.
Ἐλευσινίαις.
- c. 415. l. 3. Ἀοῖα. δ. — Νάσ. Α. δ. — Ν.
σανδρος.
- l. 10. Ἀοιδίαα, αἰδεῖ, υ. Ἀοιδιᾶει. αἶδει. υ.
- c. 416. l. 1. Ἀοιδός. ω. — εὐ- Α. ω. — εὐνοῦχος πα-
νοῦχος ποδῶν. δῶν.²⁾
- l. 3. Ἀοιμα, ἰ. τὰ κενη- Ἀοινα. ἰ. τὰ καὶ νηφ.
φάλια.
- l. 7. Ἀολλέες. α. ὁμοῦ Α. α. ὁμοῦ πάντες.
πάντα.
- l. 11. Ἀολλόπους, τ. Ἀελλόπους. τ.³⁾
- c. 417. l. 12. Ἀορτανυηκές, ξ. Ἀορτανυηκές. ξ.⁴⁾
- l. ult. Ἀόρτης. ξ. ὑπὸ Α. ξ. ὑπὸ Μ. ἄγγος.
Μακεδόνων ἄγγος. Ἀγγος. δερμάτιον
ἄγγος δερμάτειον ἰμ.⁵⁾
- c. 418. l. 2. Ἀορτήρες, οἰ Α. οἰ α.
α. Τὸ Α μετὰ τοῦ Π. Τὸ Α μ. τ. Π.
- c. 419. l. 2. Ἀπαγε. παῦσε. Α. παῦσα. α.
α.
- l. 10. Ἀπαγγῆ, φ. Ἀπαγγέλλω. φ.
- l. 17. Ἀπαγωγή. ἦ τ. — Α. ἦ τ. — ἀποκομιδῆ.
ἀποσκη^{μδ}

c. 420.

2) Emendationi: εὐνοῦχος, σπάδων. codicis scriptura favore videtur. Cf. VV. DD.

3) Scripturam codicis praevidit If. Vossius.

4) In Ald. voces culpa typosetae male dividuntur.

7) In Ald. errore typosetae Ἀγγος. δ. ut nova glossa a praecedenti sejungitur.

c. 420. l. 4. Ἀπαιάζει, πέδιλα πλελ.	Ἀπαιάζειν. παρῆδαι, παραλελ.
Ἀπαιγείρων, Α. τῶν ἀπαιγείρων, α. τ. συκοφαντεῖν, ἐπειδὴ δὲ ἔκτισε τῆ α.	A. Α. τῶν α. α. τ. συκο- φαντῶν, ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐν τῆ α.
— l. 9. Ἀπαιδεῖν, τ. . παιδευσία, α.	Ἀπαιδεῖν. τ. Ἀπαιδευσία. α.
— l. 13. Ἀπαινύμενον. ἀφαι- ρόμενον.	A. α.
Ἀπαιδοῖώται, ἀπαινο- σχύντηκε, τ.	A. ἀπηναισχύντηκε. τ. 6)
— l. 17. Ἀπαιόλη. α. — Αἰσχ. περῆβην.	A. α. — Αἰσχ. Περῆαι- βοῖς.
Ἀπαιολῶ, π.	Ἀπαιολῶν. π. 7)
c. 421. l. 5. Ἀπαίρονται. ἀπο- δημοῦνται. ἀπαις. μ.	A. α. Ἀπαις. μ.
Ἀπαις, ὄνομα π.	Ἀπαις. ὄν. π. 8)
— l. 10. Ἀπαιώνιστον. δ. Εὐ- ριπίδης ἀλλὰ καὶ διαὶ ἀκορίν.	A. δ. Εὐριπίδης ἀλλὰ καὶ καὶ ἐν Μηδείᾳ. Κό- ρινθον ἀπαιώσιον, δ. 9)
Ἀπαιώσιον. δ.	
Ἀπάκρας μάχη. ἥ ε.	Ἀπ' ἀκρας μάχη. ἥ ε. 10)

c. 423.

6) Varia lectio prima manu notata a Musuro deleta est.

7) Exitum vocis delevit; fuit, ni fallor, compendium lit-
terarum αν.

8) Nullus fere dubito, quin librarius glossam ita scribere

voluerit: Ἀπαις, ὄνομα π. festinando autem accentua-
tionis atque compendii vocis oblitus est. Cf. VV. DD.

9) Cf. VV. DD. quos temeraria Musuri correctio misere
exercuit. Iam olim Is. Vossius Ἀπαιώσιον a praecedenti
glossa separandum voluit.

10) Scripturam codicis Is. Vossius divinavit.

- e. 422. l. 3. Ἀπαλεξίκακον. A. αἰθεράπευτον.
αἰθεράπευτον [ἀπαλ-
θήσεσθαι.]
Ἀπαλθήσεσθον. δ. αἰ- A. δ. αἰποθεραπεύοντα,
ποθεραπεύεται, ἢ θ.
παλεῖν. α. Ἀπαλεῖν. α.
— l. 10. Ἀπαλαξίοντες. α. Ἀπαλαξίοντες. α.
c. 423. l. 1. Ἀπάλιον, θῦμα A. θ. δ.
δ.
c. 424. l. 10. Ἀπάνος. σκλη- Ἀπάνθρωπος, σκλ. α. —
ρός. α. — Σοφοκλῆς
ἀπανί...
Ἀπαντίζορα. ε. A. ε.
c. 425. l. 7. Ἀπαράιτητον. A. ἀφευκτον.
ἀφευστον.
— l. 10. Ἀπαράλακτω. ὀμ. A. ὀμ. — παραλάσσον-
— παραλάσσον. τι.
— l. ult. Ἀπαράσσεται. α. Ἀπαράσσεται. α.
c. 426. l. 1. Ἀπαράσιμον. Ἀπαράσημον. ἀσυν-
ἀσυνέστατον. πχά- ἐκστατον. ἀπαραι-
ρακτον. χάρακτον.¹²⁾
— l. 5. Ἀπαχύτος, οἶνος ᾧ. Ἀπαράχυτος οἶνος. ᾧ οὐ
οὐ πρ. πρ.
Ἀπαράβατον. ἀπιστον. A. ἀπιστον.
ἀπάργματα. α. Ἀπάργματα. α.
Ἀπαρημφάτως. ἀνευ δη- A. ἀνευ δηλώσεως ἀριθ-
λώσεως ἢ πρ. μού ἢ πρ.
c. 426.

11) Glossam bene restituit, nam solum compendium hoc modo notatum: Ἀπάνος. scribae negligentia omissum est. Lemmatis compendium delevit, ex quo hoc solum intelligitur, accentum in syllaba νι ponendum esse, et sequentem syll. a littera ν incipere, ut supra in impressis indicavi.

12) Repone: ἀσυνέστατον.

- c. 426. l. 13. Ἀπαρθίνευτος. Ἀπαρθίνευτος. α. —
 α. — Σοφ. Ἰππών¹³⁾
 Σοφ. Ἰππώνω.¹³⁾
- c. 427. l. 1. Ἀπαρίνη. φ. — Ἀ. φ. — ὄροβαίκχην.
 ὄροβαίκχην. ἀπαρ- Ἀπαρκῆ. ἀρμ. αὐτάρ-
 κῆ. ἀρμ. κη.
 Αὐτάρκῆ. ἀπαρκίας. Ἀπαρκτίας. οὕτως
 οὕτως α. α.¹⁴⁾
- l. 7. παντῆσαι. χωρῆ- Ἀπαντῆσαι. χ. δ.
 σαι. δ.
- l. 9. Ἀπαρτιᾶ, ἀπαρτισ- Ἀπαρτιᾶ. ἀπηρτισμέ-
 μένος, α. Αἰσχ. ἀ- νως. α. Αἰσχ. Ἀθά-
 θαμάν^τ μαντι.
- l. 11. Ἀπαρτίας. μετ. Ἀ. μετ.
- c. 428. l. 7. Ἀπαρῦμενον. αφ. Ἀπαρῦμενον. αφ.¹⁵⁾
- l. 10. Ἀπαρχῆ, χς π χς. Ἀ. Χριστός. π. Χριστός.
- l. 12. Ἀπας, χαλκῆ λαμ- Ἀπασα χαλκῆ. λαμ-
 περ ὁ κρ. περ ὁλη. Κρ.¹⁶⁾
- c. 429. l. 4. Ἀπασσεῖον, π. οἱ Ἀπασσεῖοντα. π. οἱ δὲ
 δὲ λινόν χ. λ. χ.¹⁷⁾
- l. 16. Ἀπατούρεια. ε. — Ἀ. ε. — δ. κ. — κου-
 δορπία κ. — κρου- ρεῶτις.
- c. 430. l. 1. Ἀπατουρῆγον, κω- Ἀπατουρῆγός. κωλυτικός.
- l. 6. Ἀπαυτοφίν, α. Ἀπ' αὐτόφιν. α.

c. 430.

13) Correctionem typosetha neglexit.

14) Bene sejunxit. Ἀπαρκίας pro Ἀπαρκτίας solito libra-
 riorum errore; nam non in uno aut altero, sed in omni-
 bus fere, quos tractavi, libris scriptis littera τ in v. ἄρ-
 πτος ejusque derivatis a scribis omittitur.

15) Glossa Hesychii fuit procul dubio Ἀπαρῦμενον.

16) Duabus vocibus imposita compendia deleuit, nec,
 quid olim scriptum fuerit, video.17) Exitum glossae deleuit; si bene video, fuit compen-
 dium litt. ται.

- c. 430. l. 12. Ἀπαυστίας, ἀ-
 παρσαχύτας. Λ. ἀπαρσαχύτας. ¹⁸⁾
 — l. 14. Ἀπ' αὐτομάτου, ε. Ἀπ' αὐτομάτου, ε.
 Ἀπαφίνιον. Λ. καρδο- Δ. Λ. καρδοπον λ. ἐν ἡ
 πόν λ. ἐν ἡ μένουσιν, μάττουσιν, ἢ κτη-
 ἢν κτητὶ καλ. τίαν καλ. ¹⁹⁾
 c. 431. l. 6. Ἀπέβασεν, ἀ- Λ. ἀπέδυσεν.
 πέασεν, ἀπεβίω, α. Ἀπεβίω, α.
 — l. 16. Ἀπεδος, αν. Ἀμπεδον. αν.
 Ἀπέδοθεν, ἀπεπωλ. Ἀπέδοτο. α.
 Ἀπέδωτο, ἐκδ. Ἀπέδοτο. ἐκδ.
 — l. ult. Ἀπεήσει, α. Ἀπεήσει. α.
 c. 432. l. 4. Ἀπει, ἀπειθι, α. Λ. ἀπειθι. α.
 Ἀπείης γῆς, τ. Ἀπείης γῆς. τ.
 — l. 7. Ἀπειθής, α. — Σοφ. Λ. α. — Σοφ. Λίχμα-
 αἰχμαλώτησιν. λωτίσιν.
 Ἀπείθησεν, ἐπ. Ἀπίθησεν. οὐκ ἐπ. 1
 — l. 12. Ἀπειλή, ὀργή. Λ. ὀργή. ἀπειλεῖται.
 Ἀπειλεῖται, ἀπείπα- Ἀπείπατο. ἦεν.
 το, ἦεν.
 c. 433. l. 3. Ἀπειρήδιον, π. Ἀπειρήδιον. π.
 Ἀπειρ..., ἀπειρα τῷ Ἀπειρέσια καὶ ἀπειρα
 πλήθει, πολλά. ἐν τῷ πλήθει πολλά.
 δ' αἴγαις ἀπ. ἐν δ' αἴγαις ἀπ. ²⁰⁾
 — l. 13. Ἀπείρονας, α. Σοφ. Λ. α. Σ. Θ. ¹⁾
 Θυέστη.
 c. 434. l. 3. Ἀπείτε, α. Ἀπιτε. α.
 Ἀπεκάκισεν, ἐσιάνθη. Λ. ἐπικράνθη.
 Ἀπεκαίνυτο, ε. ἀφαι- Δ. ε. ἀφηρεῖτο.
 ρεῖται.

c. 434.

18) Male in Ald. ἀπαρσαχύτας.

19) Compendium v. κτητι... delevit.

20) Quae hic a Musuro deleta sunt, legi nequeunt.

1) Male in Ald. Θυέστη.

- c. 434. l. 11. Ἀπεκομίθη, α. Ἀ. ἀπηνέχθη. ἀπώθεν,
Ἀπεκτον, τοῦ τέκοντος τοῦ τεκ. ἐγ.
ἐγ.
- l. 14. Ἀπεκόσμεον, α. Ἀ. α. ἀπετίθεντο.
ἀπετίθεντο.
Ἀπεκτητὸν, ἀκαρπον, Ἀπεκτον. ἀπέκτητον. α.
α. 2)
- c. 435. l. 1. Ἀπελαιθρόνην, τ. Ἀπέλεθρον ἴνα. τ.
Ἀπέλεθρον, α. — μέ- Ἀ. α. — μ.
τρον.
[Ἀπελεθρόνηνα, τὴν δύ-
ναμιν τὴν ἀμετρον.]
- Ἀπεληλάμενοι, δ. Ἀ. δ. 3)
- l. 9. Ἀπελέκησεν, α. Ἀ. α.
Ἀπελαί, σ. — ἀρχιε- Ἀ. σ. — ἀρχαιρεσίαι.
ρεσίαι.
- c. 436. l. 5. Ἀπεμάσσετο, κ. Ἀ. κ. ἀπώκισεν.
ἀπώκησεν.
- l. 10. Ἀπεμπωλεῖ, π. Ἀπεμπολεῖ. π.
- l. 12. Ἀπεμπωλήσας, π. Ἀπεμπολήσας. π.
Ἀπεμπωλήσαι, τ. — Ἀπεμπολήσαι. τ. — ἀ-
ἀποδίδω τί. ποδίδω τί.
- l. 15. Ἀπεμυθεόμην, α. Ἀ. α. Πόλλ' ἀπεμυθεόμην
πόλλ' ἀμυθεόμην καὶ ἐπιμυθεόμην, ὅ
[γὰρ δὲ] καὶ ἐπιε- ἐ. 4)
θεόμην, ὅ ἐ.

c. 437.

- 2) Ἀπεκτον ex praecedentibus huc transtulit. Vera glossa est Ἀπέκτητον, ad quam in margine forte notata fuit v. ἀπεκτον, textui deinde male inserta.
- 3) Quae hic inseruntur, ratione critica delevit, nam Ἀπελεθρόνηνα est varia lectio, vel potius marginalis correctio vitiosae scripturae Ἀπελαιθρόνην.
- 4) A Musuro γὰρ δὲ male deleta sunt, oriuntur enim ex γρ. δὲ, id est γράφεται δὲ, sequens nempe ἐπεμυθεόμην est varia lectio praecedentis ἀπεμυθεόμην. Hesychius hic veterem Homeri scholiasten descripsit.

c. 437. l. 7. Ἀπενδονικῶς, φ.	Ἀπενδονηκῶς. φ.
— l. 10. Ἀπενέγκειν γρ.	Ἀπενεγκεῖν γρ.
— l. 12. Ἀπενήσω, α. Εὐρ. αὐγῆ.	Α. α. Εὐρ. Αὐγῆ.
— l. 18. Ἀπενώτισαν, α. Σοφ. Φι	Α. α. Σοφ. Φινεῖ. 5)
— l. 21. Ἀπεξενομένη, α.	Ἀπεξενωμένη. α.
— l. ult. Ἀπεξηκησάμην, ἀπεξεφόρητα, ἦ ε.	Α. ἀπεξεφόρησα. ἦ ε.
c. 438. l. 3. Ἀπεικῶς, α.	Ἀπεικῶτως. α.
— l. 5. Ἀπεπανότος, ὁ μ. Ἀπεπορίανεν, ἀπεχλ. Ἀπεπ...ην, ἀπεχώρη- σα, α.	Ἀπεπάνωτος. ὁ μ. Α. α. 6) Ἀπεπόμην. α. α. 7)
Ἀπέπρησεν, ἀπεδ.	Α. ἀπεδ.
Ἀπεφύσησεν, ἀπέμα- ρην.	Α. ἀπεμάρανεν.
— l. 12. Ἀπερ, κ.	Ἀπερ. κ.
— l. 18. Ἀπέρατοι, α. τέ- λος μὴ ἔχεν.	Α. α. τ. μὴ ἔχοντες.
— l. 22. Ἀπεριόριστος, ὁ μ. — περίζεν γ.	Α. ὁ μ. — περιορίζεν γ.
c. 439. l. 16. Ἀπερίσατο, ἀπετεινάξατο.	Ἀπερείσατο. ἀπετεινά- ξατο.
c. 440. l. 3. Ἀπερισκήπτως, α...πινόητως.	Α. ἀνεπινοήτως. 8)
— l. 9. Ἀπερρήσει, ἀπελεύ- σει, ἀποφθερῆ.	Α. ἀπολέσει. ἀποφθερῆ.

c. 440.

5) Compendium a Musuro deletum exprimit tantum primam ultimae syll. litteram *v* et accentum circumflexum; caeteroquin bene descriptum est.

6) In Ald. Ἀπεπορίαν. nam compendium litterarum *av* fini vocis affixum oculos typosetae effugit.

7) Duas aut plures litteras exscalpsit.

8) Erasit duas litteras.

- c. 440. l. 11. Ἀπερῥώοντο, ε. Ἀπερῥώοντο. ε.
 Ἀπερικεῖν, κ. Ἀπερύκειν, κ.
 Ἀπερ. κοῖ, κωλύ. Ἀπερύκοι, κωλύοι.⁹⁾
 — l. 15. Ἀπερωεύς, κ. ἔρωει Α. κ. Ἐρωεῖν γ.
 γ.
 Ἀπερωπός, ἀπάνος. Α. ἀπάνθρωπος.
 c. 441. l. 2. Ἀπερώσειας, α. Ἀπερωήσειας. α.
 — l. 8. Ἀπεσίμωσεν, υ. — Α. υ. — προσαναβά-
 πρὸς ἀναβάσεις. σεις.¹⁰⁾
 — l. ult. Ἀπέσκη, τ. — Σοφ. Α. τ. — Σοφ. Τρώϊλω.
 τρώλω.
 c. 442. l. 3. Ἀπεσκόλυπτεν, Ἀπεσκόλυπτεν. ἀπέ-
 ἀπεσκέπτετο δ. ὄθεν σκεπε τὸ δ. ὄθεν
 καὶ σκολοδέτης. καὶ σκολοδέφης.
 — l. 6. Ἀπεσκόραζεν, α. Α. α.
 Ἀπεσκοτομένα, ε. Ἀπεσκοτωμένα, ε.
 Ἀπεσκύψιστα, κεκά- Α. κ.
 θαρτα.
 Ἀπέσοιζεν, ἀπεσέωσ. Α. ἀπέσωσε.¹¹⁾
 — l. 13. Ἀπεσποδικώτων, φ. Ἀπεσποδηκώτων. φ.¹²⁾
 c. 443. l. 2. Ἀπεσσία, α. Α. α.
 — l. 7. Ἀπεστλεγγυσμένον, Α. α. στλεγγίς γ.¹³⁾
 α. .. λεγγίς γ.
 c. 444. l. 5. Ἀπέστω. ἀγνοία Α. ἀγνοία ἢ ἀπείνω ἢ
 ἢ ἀπείν ἢ μὴ γ. μὴ γ.¹⁴⁾
 Ἀπεσφακέλισεν, ε. Α. ε. Ἀριστ. Ὀλκασιν.
 Ἀριστ. Ὀλκασιν. — ἢ αἰφνιδίως α.
 ἢ ἐφνιδίως α.

c. 445.

9) Litterae a Musuro deletae dignosci nequeunt.

10) Correctio a typoseta omissa est.

11) Compendium in fine delevit.

12) Repone aut Ἀπεσποδικώτων, aut Ἀπεσποδηκώτων, utrum velis.

13) Delevit duas litteras. A typoseta in Ald. Ἀπεστλεγγυσμένον.

14) Pergeri emendationem ἢ ἀπείνει codicis scriptura firmare videtur.

- c. 445. l. 2. Ἀπεςχαρόφην, α. Ἀπ' ἐσχαρόφιν. α.
 — l. 4. Ἀπεςχηδιάζετο, ε. Ἀπεςχηδιάζετο. ε.
 — l. 5. Ἀπεςχοινισμένος, ω. Α. ω. — διεζευγμένος.
 — διεζευγμένως, α. α.
 — l. 8. Ἀπετέλεσεν, ἀπήρ- Α. α.
 τησεν.
 — l. 13. Ἀπετμιγοῦσι χ. Ἀποτμήγωσι χ. ἀποτέ-
 Ἀπετέμωσιν αἰ ὕδροροαί. μωσιν αἰ ὕδρορροαί.¹⁵⁾
 — l. 19. Ἀπευτος, α. Ἀπευθος. α.
 c. 446. l. 12. Ἀπέφθιτον, α. Ἀπέφθιτο. α.¹⁶⁾
 Ἀπέφρησαν, α. Κρατῖ- Α. α. Κρατῖνος θρα-
 νοιθρασύ¹⁵ σιν¹⁷⁾
 ξ
 — l. 16. Ἀπέχεχε, α. Ἀπεχε χροός. α.¹⁸⁾
 Ἀπέχη, λ. Ἀπέχης. λ.
 — l. 20. Ἀπεχθάνοντο, Ἀπεχθάνοντο. ἐμισοῦν-
 [ἐμισοῖτο,] ἐμισοῦντο. το.¹⁹⁾
 Ἀπεχθᾶιος, ἐχθρο- Α. ἐχθροποιός.
 ποιού.
 c. 447. l. 3. .πέχθετο, ε. Ἀπέχθετο. ε.²⁰⁾

c. 447.

15) Disjuncta univit. Cf. VV. DD. a quibus glossa resti-
 tuitur.

16) Correctionem typoseta non observavit.

17) Ms. tres lectiones exhibet: Θρασσιν, Θραξιν et Θρα-
 κες, quarum utram volueris, in textu reponere. Cf. VV.
 DD. Si ultimam recipias, scribendum est: Κρατῖνου οἱ
 Θρακες. unde quoque vitiosa scriptura Κρατῖνοιθρα. orta
 esse videtur.

18) Homericum Ἀπεχε χροί. (Il. Ω. 19.) quod ms., ut
 caeteras omnes glossas Homericas, continua vocum serie
 scriptum exhibet, Musurus corrupit.

19) Male deleuit ἐμισοῖτο, nam interpretatio est glossae
 Ἀπεχθάνετο, quae hic procul dubio excidit.

20) Glossa ex antecedentibus forte huc translata est.

- c. 447. l. 8. Ἀπεχειρίασεν, α. οἱ δὲ ἀπὸ τῶν χοίρων ἀπέπληξεν.
 — l. 11. .πέχρησεν, η.
 — l. 14. Ἀπεψύχει, α. Αἰσχ. κερκυόνησατυρικῶ.
 Ἀπεψύχοντο, ε. ἀνέλω.
 c. 448. l. 2. Ἀπέωστα, ἀποθεῖτο.
 — l. 6. Ἀπῆγε, ἐλεῶς σκληρός.
 Ἀπηνῆς, ἀπήρητος.
 — l. 15. Ἀπηγεαεῖς, α.
 c. 449. l. 1. Ἀπήκει, ἀπέχει ἢ εἰς ὄξυ σ.
 — l. 6. Ἀπηλάξεις, ἀπηλαγμένος ἔση.
 — l. 12. Ἀπηλοίησεν, ἀπῆλοσεν, α.
 Ἀπημάλδονεν, η. ἠφάνησεν.
 — l. 15. Ἀπήμβροτα, ἀπέτυχεν.
 Ἀπήμησαν, ἀπεθέρησαν.
- Ἀπεχειρίασεν. α. οἱ δὲ, ἀπὸ τῶν χειρῶν α. 1)
 Ἀπέχρησεν. η.
 Ἀπεψύχη. α. Αἰσχ. Κερκυόνι ἢ Σατυρικῶ. 2)
 Α. ε. ἀνέλω.
 Α. ἀπώθετο.
 Ἀπῆγεν ἐλεῶς. σκληρῶς.
 Α. α.
 Ἀπηγενεῖς. α.
 Α. ἀπέχει ἢ ε. ο. σ. 3)
 Α. ἀπηλαγμένος ε.
 Ἀπηλοίησεν. α. α. 4)
 Ἀπημάλδυνεν. ἢ. ἠφάνισεν.
 Α. ἀπέτυχον. 5)
 Α. ἀπεθέρισαν.

H 2

c. 449.

- 1) Musurus textum ms. parum acute correxit; sunt hic, ut saepius, scribarum imperitia duae glossae in unam contractae, et locus procul dubio ita supplendus est: Ἀπεχειρίασεν. ἀπεσκήρτησεν. ἀπὸ τῶν χοίρων. οἱ δὲ, Ἀπεχειρίασεν. ἀπὸ τῶν χειρῶν ἀπέπληξεν. Cf. VV. DD. qui luxatam hanc glossam magno acumine restituerunt.
- 2) Scribe ex ms. Αἰσχ. Κερκυόνι Σατυρικῶ. Quemadmodum VV. DD. jam correxerunt.
- 3) In Ald. ἢ omisium est.
- 4) Scripturam codicis VV. DD. restituerunt.
- 5) Emendationem VV. DD. codicis scriptura confirmat.

- c. 449. l. 15. Ἀπήμονα, α. Ἀ. α. ἀπήμαντα.⁶⁾
ἀπήμαντ..
- c. 450. l. 1. Ἀθηναῖος, ἀπεί- Ἀ. ἀπάνθρωπος. ω.⁷⁾
νος, ω.
- l. 4. Ἀπηνέβηθη, υ.⁸⁾ Ἀπηνεμήθη. υ.
Ἀπηνέστερον, ἀτομώ- Ἀ. α.
τερον.
- Ἀπηνέμοις, μὴ ἔχ. ἀνέ- Ἀ. μὴ ἔχ. α.
μοις.
- Ἀπήνη, α. — ἡμίονες. Ἀ. α. — ἡμίονων.
- l. 11. Ἀπηροί, απ. Ἀπήροι. απ.
- l. 16. Ἀπηρήσατο, ε. ἀπῆ- Ἀ. ε. ἀπῆρε, μ.
ρεν, μ.
Ἀπῆρκεν. α.
- c. 451. l. 3. .πηυδόκησαν, α. Ἀπηυδόκησαν. α.
— l. 15. Ἀπιακός, ἄρτος ὁ Ἀπιακός ἄρτος. ὁ Μ.
μ.
- c. 452. l. 7. Ἀπειθούντι, α. Ἀπειθούντι. α.
Ἀπικριόφιν, α. Ἀπ' ἰκριόφιν. α.
- c. 453. l. 2. Ἀπιστεῖ, α. Σοφ. Ἀ. α. Σοφ. Λιθίοψιν.⁹⁾
αἰθίοψ.
- c. 454. l. 15. Ἀπλυτοὶ ρ. — Ἀ. ρ. — καὶ οὐ ποτά-
ο ο
μια.
καὶ οὐ π π
- l. ult. Ἀπλους, σ. Ἀπλῶς. σ.
- c. 455. l. 3. Ἀπνίγμον, κνωδ. Ἀπνίγμου. κνωδ.¹⁰⁾
- c. 456. l. 3. .ποβάλλειν, α. Ἀποβάλλειν. α.
Ἀποβελίσκου, ἰχθῦς Ἀπ' ὀβελίσκου ἰχθῦς.
οἱ α. οἱ α.
- l. 6. Ἀποβήλου, α. Ἀπὸ βηλοῦ. α.

c. 456.

6) Exitum vocis delevit. In Ald. ἀπήμεντα vitio typo.

7) Compendium v. ἀπάνος omisium est.

8) Sic cum duplici accentu.

9) Bene correxit, nam compendium scribendi, quod hoc

Λ
modo adjungi solet: Αἰθίοψ. a scriba omisium est.

10) In Ald. absque distinctione.

ε. 456. l. 6. Ἀπόβλεπον, ε.	Α. ε.
Ἀποβῆσαι, ἀποθλίψαι.	Ἀποβλίσαι. α.
ε. 457. l. 3. Ἀπόβρασμα, κ.	Ἀπόβρασμα. κ.
— l. 5. Ἀποβρίζαι, μ.	Ἀποβρίζαντας. μ.
Ἀποβρόχθι..., κ.	Ἀποβρόχθισον. κ. ¹¹⁾
ε. 458. l. 3. Ἀπόγυιοι, εὐχαί σ.	Ἀπόγυιοι εὐχαί. σ.
— l. 10. Ἀποδάστῃς, α.	Α. α.
ε. 459. l. 13. Ἀποδέχλαιναν- βάλε, α.	Ἀπὸ δὲ χλαιναν βάλε. α.
— l. 17. Ἀποδιιστῶνται, χω- ρίζονται.	Α. χωρίζονται. ¹²⁾
ε. 460. l. 1. Ἀποδίωμα, α.	Ἀποδίωμα. α.
— l. 8. Ἀπὸ δόξης, ἀπὸ δο- ξασμοῦ.	Α. δ. α. δ.
Ἀπὸ ὑπονοίας, ἀπόδο- ρος, ἀδόρατος β.	Α. υ. ἀπὸ δορός. ἀπὸ δό- ρατος β.
— l. ult. Ἀπόδρομον, ελ. — ἢ μετ' ἐπάνοδον, ἀ- κρησίω.	Α. ελ. — ἢ μετ' ἐπάνοδον. Σοφοκλῆς Ἀκρι- σίω.
ε. 461. l. 1. Ἀποδρύφοι, ξένοι, ἢ ἀποζέσει.	Α. ζαίνοι, ἢ ἀποζέση.
— l. 3. Ἀποδῦ, ἀποδύσαι, ἀποδυθεῖ.	Α. ἀποδύση. ἀποδυθεῖ.
— l. 8. Ἀποδ' ὅστέ, ν, ἄχρις ἄραξεν.	Ἀπὸ δ' ὅστέων ἄχρις ἄρ. ¹³⁾
Ἀποέθεν, α.	Ἀπὸ ἔθεν. α.
Ἀποεῖπεν, ἀπαρνήσαι.	Ἀπόειπε. ἀπάρνησαι.
Ἀποεῖπεν, απ, ἀπαρ- νήσαι ἀποέο, ἀφ' έ.	Ἀπόειπε. απ. ἀπάρνη- σαι.
Ἀποέρσαι, α.	Ἀπὸ ἔο. ἀφ' έ.
Ἀποέρσει, ἀποστερή, α.	Ἀπέερσεν. α.
	Α. ἀποστερήση. α.

11) Exitum vocis erasit.

12) Codicis scripturam Salmasius Hesychio restituit.

13) Littera a Musuro deleta fuit o.

- c. 461. l. 19. . ποέννυταῖ, ἀ- Φαιρέται. Ἀποέννυταῖ. ἀΦαιρέ-
ται.¹⁴⁾
- c. 463. l. 3. Ἀποιδίωνόρεων, α. Ἀπ' Ἰδαίων ὄρεων. α.
- c. 464. l. 5. Ἀποκεκλησιάων, α. Ἀπο καὶ κλισιάων. α.
α.
Ἀποκαιροῦ, ακ. Ἀπο καιροῦ. ακ.
- l. 11. Ἀποκαταπτῦσαι, Ἀποκαταπτύσαι. τ.
τ.
- l. ult. Ἀποκεστίλαι, ἐκ- δείραι. Ἀπόκ' ἐκτίλαι. ε.
- c. 465. l. 2. Ἀποκεκλεῖσθαι σ. Ἀ. σ. — ἔχειν.
— ἔχων.
- Ἀπόκετον, α. Ἀποκετῶν. α.
- l. 14. Ἀποκλωνεῖ, ἀπο- Ἀ. ἀποστροφεῖ.¹⁵⁾
στρ. Φεῖ.
- c. 466. l. 9. Ἀποκνῦσάμενοι, Ἀποκνησάμενοι. α.¹⁶⁾
α.
- l. 12. Ἀποκολοκαύτωσις, Ἀ. παρ' Ἰνδοῖς ἢ σ. ἢ δὲ
παρῖνδοῖς ἢ σ. οἱ δὲ π παρὰ Παφλαγόσι
παφλαγόσι τ. — δονεῖν παρέ-
χουσι. δονεῖν παρέ-
χειν.¹⁷⁾
- c. 467. l. 3. Ἀποκοπησαμένη, Ἀ. στερνοκοπησαμέ-
στερνηκοποσαμένη, νη. α.¹⁸⁾
α.
- l. 5. Ἀποκμεῖν, ἀποκο- Ἀ. α. α.
ψᾶν α.
- l. 7. Ἀποκορσασαμέναις, Ἀ. α. — Λίσχ. Ὑψι-
α. — Λίσχ. ὑψη-
πούλη. πούλη.

c. 467.

14) Scribe cum Kustero: Ἀποαίνυταῖ. nam ε ex αι natum est. Musurus varias lectiones utroque in loco exprunxit.

15) Litteram delevit.

16) Varia lectio a Musuro deleta est.

17) Lectionem superscriptam erasit. Cf. VV. DD.

18) Litterae, ut saepius in libris scriptis, a scriba transpositae sunt.

- ε. 467. l. 7. Ἀποκταβίζειν, τ. Ἀποκοταβίζειν, τ.
Ἀποκραιπαλισμός, α. Α. α. ¹⁹⁾
- ε. 468. l. 7. Ἀπόκυνον, μάζα Α. μάζα μεμαγμένη Φ.
μεμιγμένη Φ.
- l. ult. Ἀπολύ, δαίμων ἢ ᾑ Ἀπολύμου δαίμων. ἢ
θ. ²⁰⁾
- ε. 469. l. 11. Ἀπολελαμέναι, Α. κ. π.
κοινά, π.
- l. 16. Ἀπολελεψείμέναι, Ἀπολελεψήμέναι. α. ἀ-
α. ἀπολελεψείμένου πολελεψήμένου τ.
- ε. 470. l. 3. Ἀπολείψομεν, Α. ἀποδέρωμεν.
ἀποδέρομεν.
- l. 7. Ἀπολείβραζαι, α. Ἀπολειβράζαι. α.
— l. 14. Ἀπολιγαίνειν, α. Α. ἀφιδύνειν.
ποφθέγγεσθαι, ἢ Ἀποφθέγγεσθαι. ἢ ὀξέως
ὀξεται απ. απ. ¹⁾
- l. 16. Ἀπολείνα, α. Ἀπολίνα. α. ²⁾
- ε. 471. l. 4. Ἀπόλυρε, Φ. Α. Φ.
Ἀπολιχμήσοντα, ἀπο- Α. ἀπολείξουσιν. ³⁾
λ. ἔξουσιν.
- l. 12. Ἀπολογοναμῦναί, Ἀπὸ λογὸν ἀμῦναί. α.
α.
- Ἀπολοίμιον, Φ. τ. ἐπι- Α. Φ. τ. ἐπὶ δόλω.
δόλω.
- l. 16. Ἀπόλοιτο, ἀπάλε- Α. ἀπώλετο.
το.

H 4

c. 471.

19) In Ald. Ἀποκραιπαλισμός. culpa typoth. Cf. VV. DD. qui codicis scripturam divinarunt.

20) Ultimam syllabam in fine vocis superscriptam una cum accentu delevit, et interpunctionem sustulit. Cf. VV. DD.

1) Tota glossa unitim in ms. exarata est; vocis ἀποφθέγγεσθαι, quam Musurus pro nova glossa habuit, prima tantum littera deest. Cf. VV. DD.

2) Male in Ald. Ἀπολίνα.

3) Litteram delevit; dubius sum, utrum ῥ an η fuerit.

- c. 471. l. 16. Ἀπολουσέμεναι, κολοβῶσιν. Ἀποκολουσέμεναι. κολοβῶσειν.⁴⁾
 c. 472. l. 2. Ἀπολύγματος, απ. Ἀπόλυγμα. τος. απ.⁵⁾
 — l. 7. Ἀπολύτρωσιν, ἀποφυγὴν. ἀπολύφειν. ἀπολύφειν.⁶⁾
 — l. 10. Ἀπομαγδαλία, στέαρ, ἐν ᾧ τ. Ἀπομαγδαλιά. στέαρ, ἐν ᾧ τ.
 — l. 14. Ἀπόγματα, περὶ θειώματα. Ἀπομάγματα. παραθειώματα.⁷⁾
 Ἀπομάκτης, περικαθαרתής. Ἀ. παρακαθαרתής.⁸⁾
 Ἀπομάκτρας, ζ. ταῖς κυτάλας, ε. Ἀ. ζ. ταῖς σκυτάλας, ε.
 c. 473. l. 1. Ἀπομαρξάμενοι, α. Ἀπομορξάμενοι. α.
 — l. 5. Ἀπομερμηρίσαι, α. Ἀ. α. — μέρμηρος γ. υ. κατάφορος.
 — μέρμηρα γ. υ. κατάφορα.
 Ἀπομηνίειν, τὴν μῆνισιν απ. Ἀ. τὴν μῆνισιν απ.
 Ἀπομηνήσας, χ. Ἀπομηνήσας. χ.
 — l. 11. Ἀπομνύμενοι, ἀποβάλλοντες δὲ ὄρκων. Ἀ. ἀποβάλλοντες δὲ ὄρκων.
 — l. ult. . πόναιο, ε. ὄναιο. Ἀπόναιο. ε. ὄναιο.
 c. 474. l. 5. Ἀπονέμεται, α. Ἀπονέεται. α.

c. 474.

4) Haussit procul dubio Hesychius ex iisdem fontibus, quibus Eustath. ad II. Φ. 455. et ex ms. reponendum est:

Ἀπολουσέμεναι. κολοβῶσειν. Cf. VV. DD.

5) Interpretatio in casu recto adjungitur, ut saepius in Hesychio. Cf. VV. DD.

6) In ἀπολύφειν novam glossam latere suspicor. Musurus lectionem suprafer. delevit.

7) Repone ex ms. περικαθαרתής.

8) Itidem: περικαθαרתής.

- c. 474. l. 7. Ἀπνευρούμενος. Α. τ. γ. καπτόμενος.⁹⁾
 τ. γ. κοπτόμενος.
- l. 12. Ἀπνηστίασθαι, τὸ Α. τὸ ἀπὸ ἠηστίας ε.
 ἀπὸ νηστίας ε.
- l. 14. Ἀπνιζόμενα, πλυ- Α. πλυνόμενα.
 νοῦμα.
- c. 475. l. 5. Ἀπνῆνισι, τ. ἀ- Ἀπνῆνισι. τ. ἀποδίδω-
 ποδοῦνασι. σι.
- Ἀπνοστήσει, α. ἐπανεέλ- Ἀπνοστήση. α. ἐπανεέλ-
 θει, ὑποστρέψει. θη. ὑποστρέψει.
- l. 8. Ἀπνισφίζεσθαι, χ. Α. χ.
- l. 11. Ἀπόνου κ. — ἀπ- Ἀπ' ὄνου κ. — ἀπ' ὄχ-
 ὄθου π. — ἀπόνου. θου π. — ἀπ' ὄνου.
- l. 16. Ἀποξιφίζεν, ο. — Α. ο. — ἐμμελείας τ.
 ἐμμελείας τ.
- c. 476. l. 9. .ποπατριφιλη- Ἀπὸ πατρὶ φίλω δόμε-
 δο.μεναί, απ. ναί. απ.¹⁰⁾
- Ἀποπατροσαμαρτῶν, α. Ἀπὸ πατρὸς ἀμαρτῶν.
 α.
- l. 13. Ἀποπεθασμένον, Ἀποπεθασμένον. ἀπει-
 ἀπ. ῥῥιμένον. ρημένον.¹¹⁾
- c. 477. l. 17. Ἀποπλοκία, ἐμ- Α. ἐμπλοκαὶ Λακῶνων.¹²⁾
 πλοκαὶ ^{κω} λά
- c. 478. l. 1. Ἀποπομπαί, ἡμέ- Α. ἡμέραι τ.
 αῖ
 ρες τ.
- l. 9. Ἀπόμπημοι, αἱ α. Ἀπόμπημοι. αἱ α.
- l. 13. Ἀποπρονήων, α. Ἀπόπρονήων. α.¹³⁾
- l. 16. Ἀποπταίει, π. Ἀποπταίη. π.

H 5

c. 479.

9) Cum VV. DD. Hesychio restitue: κοπτόμενος.

10) Litteram init. a scriba omisam praefixit, et in medio glossae litteram expunxit. Litt. η in φλη ex jota dativi affixo nata est.

11) Litteram exscalpsit.

12) Lege cum Salmasio: ἐμπλοκαί. Λάκωνες, praeeunte quoque codicis scriptura.

13) Glossam Homericam corrupit, Cf, VV, DD,

- c. 479. l. 1. Ἀποπτόλιος, α. Ἀποπτόλιος. α.
 — l. 7. Ἀπόπτυστον, α. κα- Λ. α. κ. ε. ¹⁴⁾
 τάπυστον, ἐκβλ.
 — l. 14. Ἀποράξ, ἀπόρρα- Ἀπορράξ. ἀπορράωγα.
 γα, α. α. ¹⁵⁾
 c. 480. l. 1. Ἀπορθείου, ε. Ἀπ' ὀρθίου. ε.
 — l. 3. Ἀπορνούμενοι, ὀρμών- Λ. ὀρμώντες.
 ται.
 — l. 14. Ἀπορράγεις, οἱ κ. Λ. οἱ κ. ¹⁶⁾
 Ἀπορράξιν, παιδιᾶν δ. Ἀπόρραξιν, παιδιᾶν δ.
 c. 481. l. 7. Ἀπορράσας, ε. Λ. ε. ¹⁷⁾
 — l. 12. Ἀπορράωγας, ἀπε- Λ. ἀπεσχισμένας.
 σχασμένας.
 — l. ult. Ἀπορρώξ, α. α. Λ. α. α.
 Ἀπόσπασμα, α. Λ. α. ¹⁸⁾
 c. 482. l. 13. Ἀπόσεται, ἀπό- Ἀπόσιτος. α. κ.
 σιτος κ.
 c. 483. l. 2. Ἀποσιτάμενοι, α. Ἀποσειτάμενοι. α.
 — l. 6. Ἀποσκευαζόμενος, α. Λ. α. — ἀπορριπτόμε-
 — ἀποριπτόμενος. νος.
 — l. 10. Ἀπάσημμα, ἀπέ- Λ. ἀπέρεισμα. Λισχ. Ἀρ-
 ρισμα, Λισχ. ἀργίας. γεία. ¹⁹⁾

c. 484.

14) σ et στ. etiam π et πτ. saepius in libris scriptis com-
 mutantur.

15) Primum correxit: Ἀπορρώξ. quod max delevit. Cf.
 VV. DD.

16) Male in Ald. Ἀπορράγει. οἱ κ.

17) In Ald. mendose: Ἀπορράσας. cujus ultium VV. DD.
 correxerunt.

18) Ἀπόσπασμα ergo etiam in ms. novum constituit arti-
 culum; vocem e margine esse suspicor.

19) Praeunte codicis scriptura nullus fere dubito, quin
 in textum ed. Albertinae bene receptum sit Λισχ. Ἀρ-
 γείοις. nam ultima syll. vocis ἀργίας in ms. per compen-
 dium scripta est, quod cum compendio litt. οἰς unam
 eandemque formam habet, hoc solo discrimine, ut, si a
 dextris sinistra versus ducatur, οἰς denotet, si vero a si-
 nistris

- c. 484. l. 5. Ἀποσκόλυπτε, Ἀ. ἀπολέπιζε κ. — ἀπ-
ἀπολέπιζον κ. — εσκολυμμένον.
ἀπεσκολυμένον.
- Ἀποσκοποῦ, ο.
- Ἀποσκοποῦ, ο.
- l. 10. Ἀποσκορακί, ἀπο-
δοκιμάζαι.
- Ἀποσκορακίζεις. ἀποδο-
κιμάζεσθαι.²⁰⁾
- l. 12. Ἀποσκαλίδοντα, τ.
σ. τὰ ἀνωειδῆ α.
- Ἀ. τ. σ. τὰ ἀνθρωποει-
δῆ α.¹⁾
- c. 485. l. 1. Ἀποσκυθῆσαι,
περιτομεῖν.
- Ἀποσκυθίσαι. περιτε-
μεῖν.
- Ἀποσκύδμεναι, ο.
- Ἀ. ο.
- l. 3. Ἀποσκύζει, α.
- Ἀ. α.
- Ἀπαξιοῖ, τ.
- Ἀ. τ.
- Ἀποσκώματα, μ.
- Ἀποσκώματα. μ.
- l. 9. Ἀποσπαράσσουσι,
σ. σφίζουσιν.
- Ἀ. σ. σφ.
- l. 14. Ἀπόσπυρίδος δ. —
καὶ μέρῃ ἐν σπ.
- Ἀ. — καὶ μέρη ἐν σπ.²⁾
- c. 486. l. 3. Ἀποστάθμοιο, α.
- Ἀπόσταθμοῖο. α.
- l. 5. Ἀποστάς, φ. Λίσχ.
ισθάσταις καὶ ἀλκ-
μήνη.
- Ἀ. φ. Λίσχ. ἰσθάσταις
καὶ ἀλκμήνη.³⁾
- l. 9. Ἀπόσταδον, δ. —
καλάμου.
- Ἀ. δ. — καλάμου.

c. 486.

nistris dextra versus, ας. Hinc facilis est error atque permutatio. Musuri ἀπέρεισμα typostheta non animadvertit.

20) Sunt duae glossae: Ἀποσκορακίζειν. ἀποδοκιμάζειν. Ἀποσκορακίζεσθαι. ἀποδοκιμάζεσθαι. Cf. VV. DD.

1) Musurus abbreviatam scripturam ἀνωειδῆ pro ἀνωειδῆ bene explicavit; scriba enim, ut saepius fit, compendii oblitus est.

2) Exitum vocis superscriptum delevit.

3) Lemma in ms. clare et sine compendiis exaratum est. Cf. VV. DD.

- c. 486. l. 13. Ἀπόστειλε, ἀπι- A. α. ἀναχώρει. α.
 Σι.
 Ἀναχώρει, α.
 Ἀπόστημα, ἀποστή- Ἀπόστημα ἀποστήσας.
 σας, π. π.
- c. 487. l. 1. Ἀποστήσωνται, A. α. — ἀπεδίδοσαν.
 α. — ἀπεδίδωσαν.
 Ἀποστήβῃ, α. — Σο- Ἀποστήβης. α. — Σ.⁴⁾
 Φοκλήσκυρῆαις.
 — l. 7. Ἀπαστολεύς, τ. Ἀπαστολεύς. τ.
 c. 488. l. 3. Ἀποστομίζων, Φι- A. Φιμονῶν.
 μόνων.
 — l. 7. Ἀποστρατόφιν, α. Ἀπὸ στρατόφιν. α.
 c. 489. l. 6. .ποσυκάζειν, σ. Ἀποσυκάζειν. σ.
 Ἀποσυμβολῆ, σ. Ἀποσυμβολῆν. σ.⁵⁾
 Ἀποσυμβόλων, δικαί- Ἀπὸ συμβόλων δικαίζειν.
 ζειν. εδ. εδ.
 — l. 12. Ἀπόσφαγμα, πα- A. παράστημα τρ.⁶⁾
 ράστημα τρ.
 — l. 15. Ἀποσφειών, α. Ἀπὸ σφειών. α.
 Ἀποσφήλειν, α. Ἀποσφήλειν. α.
 Ἀποσφίλωσις, α. A. α.
 c. 490. l. 7. Ἀποτάδων, ἐκτε- A. ε. ⁷⁾
 ταμένων.
 — l. 10. Ἀποταυρούμενος, A. θρασυνόμενος.
 θρασυγούμενος.
 Ἀποταυτεμάτου, ε. Ἀπὸ ταυτομάτου. ε.
 c. 490.

4) Glossae exitum delevit; fuit, ni fallor, compendium litterarum ης, ita ut nihil mutatum sit. Lemma claris litteris scriptum est, at in continua vocum serie facile evenit, ut ex duplici σσ unum periret; quare nil certius est, quam scriptura jam a VV. DD. probata et in textu ed. Albertinae posita: Σοφοκλῆς Σκυρῆαις.

5) Compendium in fine delevit.

6) Variam lectionem expunxit. Iam ergo de παράστημα nullum restat dubium. Cf. VV. DD.

7) In Ald. ἐπιτεταγμένων incuria typothe. Cf. VV. DD.

- c. 490. l. 14. Ἀποτίνεταί, ἐκ-
τίνει, Φιλονεικά.
— l. 17. Ἀποτεθρίακεν, ἀ-
ποπεφύλακεν, α. —
συκοφύλων.
- c. 491. l. 1. Ἀποτινεῖται, ἀ-
ποδόσεται.
— l. 2. Ἀποτετίνακται, ἀ-
πέριψεν.
— l. 6. Ἀποτηλόθεν, μ.
— l. 9. Ἀποτιμήματος,
πρὸς τὰς Φρένας υ.
— l. 14. Ἀποτινεῖ, τ. πα-
ράσχει.
— l. 16. Ἀποτίσει, ἀποδό-
σει.
- c. 492. l. 1. Ἀποτιχίζων, π.
Ἀπότμημα, ἐκκεκομέ-
νον.
— l. 5. Ἀπότμηται, α.
— l. 7. Ἀπότοιιν, α.
Ἀποτόκου, τ.
— l. 13. Ἀπότομον, τ. —
προσώψεως.
Ἀποτόμως, σ. ἀπαιτή-
τως.
Ἀποτράγημα, λ. βρώ-
ματα.
- c. 493. l. 2. Ἀποτριψάμενοι,
ἀποριψάμενοι.
— l. 6. Ἀποτροπιάσμα, ἐξι-
λέωσμα απ.
Ἀπέτροπον, ὅ τις ἀνα-
τρα. Σοφ. ἠδύποδι.
- Ἀποτείνεται. ἐκτείνει.
Φιλονεικῆ.
Ἀποτεθρίακεν. α. α. —
συκοφύλων.
Ἀποτινεῖται. ἀποδώσε-
ται.
Α. ἀπέριψεν.
Ἀπο. τηλόθεν, μ.
Ἀποτιμήματα. αἱ πρὸς
τὰς Φρένας υ.
Ἀποτινή. τ. παράσχει.
Α. ἀποδώσει.
Ἀποτειχίζων. π.
Α. ἐκκεκομμένον.
Ἀποτέτμηται. α.
Ἀπὸ τοῖιν. α. 8)
Ἀποτόκους. τ.
Α. τ. — προσώψεως.
Α. σ. ἀπαραιτήτως.
Α. λ. βρώμα.
Α. ἀποθρίαψάμενοι.
Ἀποτροπιάσματα. ἐξι-
λέωσματα απ.
Α. ὅ τις ἀν ἀποτράπει-
το. Σοφ. Οἰδίποδι.

c. 493.

8) Male in Ald. Ἀπὸ τοῖν. Cf. VV. DD.

- c. 493. l. 10. Ἀπότροπον. ο. Α. ο. — πόλιν. ἀποτε-
 — πόλιν. ττραμμένον τ.⁹⁾
 Ἀποτετραμμένος τ.
 Ἀποτρόπου, ε. Ἀπο τρόπου. ε.
 — l. ult. Ἀποτροχοῦ, ε. Ἀπό τροχοῦ. ε.
 c. 494. l. 2. Ἀποτρωπαῖσαι, Α. α.¹⁰⁾
 α.
 Ἀποτυλαῖσαι, ε. αἰδ- Α. ε. α.
 γον.
 — l. 6. Ἀποτυχιθεῖς, α. — Α. α. — ἀπό τύχων.
 ἀπό τονῶν τυχονῶν. ε.¹¹⁾
 ε.
 Ἀποτύψωνται, παύ- Α. π. τ.¹²⁾
 σωνται τ.
 Ἀπίβατος, μ. Ἀπ' οὔατος. μ.
 Ἀπούδεος, α. Ἀπ' οὔδεος. α.
 — l. 11. Ἀπούρας, α. ἢ ἀ- Α. α. ἢ ἀφαιρήσας.
 φηρήσας.
 Ἀπούργους, γωνίας ε. Ἀπουργούς. γωνίας ε. καὶ
 καὶ ὅπου τὰ ἄρμα- ὅπου τὰ σαρώμα-
 τα σ. τα σ.¹³⁾
 Ἀπουρικτικῶς δέ, ἀφε- Α. δέ. ἀφελομένως.
 λόμενος.

c. 495.

9) Locum Homeri, ad quem respexit Hesychius, VV. DD. notarunt, nec dubito, quin glossa in posterum ita edenda sit: Ἀπότροπος. οὐκ ἐπιστρέφων εἰς τὴν πόλιν, ἀποτετραμμένος τῆς τοῦ ἄστεως ἐπιστροφῆς. Varietas enim, quae in ms. adest, librarii imperitiae atque compendiis vocum male descriptis tribuenda est.

10) In Ald. mendum typos.

11) En hic correctionem interlinearem, ut saepius in mss. fieri solet, cum vitiosa lectione una serie exarata, olim enim ita scriptum prostabat: τον τυχον. Legendum igitur est: τῶν τύχων.

12) Male in Ald. παύσονται.

13) Hesychium ex Suida correxit.

- c. 495. l. 3. Ἀπουσία, ὅταν-
 τισαπῆ, ἢ τ. α. καὶ
 ἢ ἀπόλειψις. A. ὅτ. ἢ τ. α. καὶ ἢ
 ἀπ. ¹⁴⁾)
 — l. 10. Ἀπόφαθα, ἀπαγ- Ἀπόφαθε. ἀπαγγείλα-
 γείλαται. τε.
 — l. 13. Ἀποφεῖν, α. Ἀπάφειν. α.
 — l. 19. Ἀποφθανᾶνον, α. Ἀποφθίμενον. α.
 — l. ult. Ἀποφθάρη τί μου, A. α.
 ἀπαλλάγη τί μου,
 [μάντευμα.] Ἀπόφθεγμα. σ. λ. μάν-
 τομος λόγος. τευμα.
 Ἀποφθείδω, α. Ἀποφθίδω. α. ¹⁵⁾)
 c. 496. l. 6. Ἀποφθαράζα- A. τ. — ἦχον προέθα. ¹⁶⁾)
 θαι, τ. — ἦχον
 πρό. θα. Ἀποφλάσαι, ρ. κρήται A. ρ. κρήτες καὶ σ.
 καὶ σ.
 — l. 10. Ἀποφοῖντα, α. A. α.
 — l. 16. Ἀποφράδας. κ. A. κ. παρατηρησίμους.
 πτηρισί.
 Ἀποφράδες, ἡμ. — ἐν A. ἡμ. — ἐν αἷς ἐναγι-
 αἷς ἀγιάζουσι τ. ζουσι τ.
 c. 497. l. 2. Ἀποφύλιοι, ξ. — A. ξ. — Αἰσχ. σατυρι-
 Αἰσχύλος σατυρικῶ. κῶ. ¹⁷⁾)
 — l. 4. Ἀποφυσήσασα, ἐγ- A. ἐγκρύψασα.
 κρυψάσα.

c. 497.

14) Hesychio restitue: ὅταν τις ἀπῆ. Mendose in Ald. ὅταν τὶ σαπῆων. errore typosethae, qui ms. male legens circumflexum in fine pro compendio litt. ων accepit, unde monstrosa lectio. Articulum quoque ante ἀπόλειψις omisit.

15) Male in Ald. μάνταμα. quod procul dubio e margine est. Cf. VV. DD.

16) Litteram delevit.

17) In ms. lemma claris litteris scriptum est.

- c. 497. l. 10. Ἀποχαθῆ, ἀπο-
θανῆ, ἀποχή. A. ἀποθάνη, ἀπόσχη. ¹⁸⁾
- l. 12. Ἀπ·χή, ἀπόχη, ε.
Ἀποχειρόβιες, οἱ ἀλιῆς,
καὶ χειρονάκτες, καὶ
ἐγχ. οἱ τεχνῆται.
Ἀποχον, α. — ἀγροικον.
Ἀποχλωρία, οὐ α.
Ἀποχραίνειν, τὸ ἀπο-
λειφθῆν τῶν χρ.
- A. ἀπέχει. α. ε. ¹⁹⁾
Ἀποχειρόβιοι. οἱ ἀλιῆς,
καὶ χειρώνακτες, καὶ
ἐγχ. οἱ τεχνῆται.
A. α. — ἀγροικον.
Ἀποχλωρίας. οὐ α.
A. τὸ ἀποληφθῆν τῶν
χρ.
- c. 498. l. 12. Ἀποψαίλειν, τ. Ἀποψάλλειν τ. ²⁰⁾
- c. 499. l. 5. Ἀπρατα, μὴ
πρασιόμενα. A. μὴ πιπρασκόμενα.
- l. 10. Ἀπριξ, προσπεφοι-
κτῶς, ἰσχ. σφ. ὃ
οὐχ οἶονται πρ. A. προσπεφυκότης, ἰσχ.
σφ. ὃ οὐχ οἶον τα
πρ.
- l. 14. Ἀπρονόμευτος, οὐ
πρυτανευθεῖς. Ἀπρονόμευτος. οὐ πραι-
δευθεῖς. προνομῆ
γὰρ ἢ ἐπὶ τ. χ.
ἀρπ. ¹⁾
- c. 500. l. 3. Ἀπρόσειλος, ὃ ο. Ἀπρόσηλος. ὃ ο. — Εὐρ.
— Εὐρ. ἀλή Αλήπ ²⁾

c. 500.

18) Correctionem typosetheta omisit.

19) Litteram delevit, cujus loco primum substituit ο scribendo Ἀποχή. Cf. VV. DD.

20) In Ald. Ἀποψαίλλειν errore typoseth.

1) Sic conjunxit et emendavit; in Ald. ἀπρονομῆ γὰρ ἢ ἐ. culpa typoseth.

2) Scripturam glossae, auctoritate ms. jam firmatam, VV. DD. restituerunt. In lemmate Musurus litteram in fine superscriptam una cum accentu delevit; quod aut π aut τ fuerit, video quidem, utram vero, clare non distinguo; quod tamen τ fuerit, eo mihi probabilius est, quod hanc litteram deleverit, et π voci adjunxerit, eo sorte consilio, ut Εὐρ. Ἀλόπη aut aliud quid legeretur. Quod si τ hoc modo, ut videtur, superscriptum fuerit: Εὐρ.

αλή ^τ tum lemma absque dubitatione ita describendum est: Εὐριπίδης Ἀλήπ. Cf. VV. DD.

- c. 500. l. 6. Ἀπροσεξία, ρ. — Ἀ. ρ. — προσέχειν τ. —
 προέχειν τ. — ἀ-
 πρακταίοις.
 Ἀπροσήκει, ἄδει. Ἀ. α.
 Ἀπρόσιτος, α. ἀπάνος,
 αχ. Ἀ. α. ἀπάνθρωπος.
 — l. 14. Ἀπρόσκλητος δίκη, Ἀ. δ. — εἰσαγωγίμος.
 — εἰσαγωγήμος.
 — l. 17. Ἀπρόσοιτος, α. Ἀπρόσοιτος. α.⁵⁾
 — l. 19. Ἀπροσπλήστων, ὦν Ἀ. ὦν ο. — ἀπρ. α.⁶⁾
 ο. — ἀπροσπιάτω, α.
 c. 501. l. 1. Ἀπροστασίου δι- Ἀ. δ. κ. — ἀπογραφαι-
 κη, κ. — ἀπογιψα-
 μένων μ.
 — l. 4. Ἀπροτίμαστος, α. Ἀπρόσμαστος. α. — ἀ-
 — ἀπρόσβατον. πρόσβατος.
 c. 502. l. 1. Ἀπταυτίτας, τ. Ἀ. τ.
 — l. 10. Ἀπτερος, α. — Ἀ. α. — Λίσχ. Ἀγαί-
 Λίσχ. ἀγαμέμνων. μέμνονι.
 c. 503. l. 5. Ἀπτῆσι, μ. πε- Ἀ. μ. πετομένοισι.
 τωμένοισι.
 — l. 14. Ἀπτωτον, τ. — Ἀ. τ. — ἐστῶσι.
 ἐστός.
 Ἀπυγοι, οἱ λ. — ἐσκό- Ἀ. οἱ λ. — ἐσκώπτόντο
 πων τὸ δὲ ε. δὲ ε.

c. 504:

3) Praepp. *προ* et *προς* in libris scriptis frequenter com-
 mutantur, ambae enim (*πρ*) absque ullo discrimine a
 tachygraphis exarantur. Musurus ultimam vocem, ut-
 pote vitiosam, duobus punctis notavit.

4) Et hic compendii soliti ἀπάνος scriba oblitus est.

5) Variam lectionem delevit.

6) Haec in editis optime emendata sunt; cur autem *ων* et
ω cum jota dativi saepius a scribis permutentur, ratio
 praecipua in similitudine compendiorum latere videtur;
 interdum etiam *υ* ex jota dativi oritur.

c. 504. l. 4. Ἀποθυμῖα, απ.	Ἀποθυμῖα απ.
Ἀπυνδάκωτος, α. — πενδάκα τ.	Ἀπυνδάκωτος. α. — π. τ.
— l. 8. Ἀπυξίνος, ἀπονεύρ, Τιμοκλέους.	Ἀπυξίνου. ἀπονεύρου. Τιμοκλήσ. 7)
Ἀπυλλέ. ω, α.	Ἀπυλλέτω. α. 8)
c. 505. l. 1. Ἀπυργος, α. Εὐρ. τιμένω.	Λ. α. Εὐρ. Τιμένω.
.πυρος, α.	Ἀπυρος. α.
— l. 4. Ἀπύτησιν, ἀπότησιν.	Ἀπύστισιν. ἀπότισιν.
— l. 7. .πφία, αδ.	Ἀπφία. αδ.
Ἀποδέον, δ.	Ἀπυσδέον. δ.
c. 506. l. 4. .ποθεν, μ.	Ἀποθεν. μ.
— l. 5. Ἀπώκησεν, η.	Λ. η.
— l. 7. Ἀπόλυων, α.	Ἀπέλυον. α. 9)
Ἀπομοσία, ο. — ἀνθυ- πομνύει.	Ἀπωμοσία. ο. — ἀνθυ- πομνύη.
c. 507. l. 3. Ἀπώμοτον, φ. — ἀπωμόσειεν.	Λ. φ. — ἀπωμόσειεν.
— l. 9. Ἀπώσατο, μ. ἔριψεν.	Λ. μ. ἔρριψεν.
Ἀπώθησαν, ἀπερίφη- σαν.	Λ. ἀπερρρίφησαν.
Ἀπῶμαι, ὠθησα. ἀπαι- τος, φ.	Ἀπῶσμαι. ω. 10)
Τὸ Α μετὰ τοῦ Ρ.	Ἀπαιτος. φ. Τὸ Α μ. τ. Ρ.
— l. 16. Ἀρ. μεγαλως, ο.	Ἀρ, μεγάλως. ο. 11)

c. 507.

7) Exitum v. ἀπονεύρ supra scriptum deleuit.

8) Litteram exscalpsit.

9) Litterae, ut saepius fieri solet, transpositae sunt; re-
scribe Ἀπώλυον aut Ἀπώλυον, nam duplicationem con-
sonantium pro more forte neglexit. Cf. VV. DD.10) Correctio glossae prima manu facta est. Musurus uni-
ta sejunxit.11) Litteram erasit inter Ἀρ et μεγ. quae, si quid video,
fuit jota, et glossa perpetua serie ita exarata fuit: Ἀρι-
μεγαλως, ο. Primum glossam ita scribendam voluit:
Ἀρ, μεγ. at accentum deleuit. Cf. VV. DD.

- c. 507. l. ult. Ἄρα, ε. — σύνδεσμος. —
 Ἄρα, λοιπὸν, τ. A. ε. — σύνδεσμος. ἄρα, λ. ¹²⁾
- c. 508. l. 5. Ἀραβική, πν. A. πν.
 — l. 8. Ἀράβιος ἄγ. — φλεγομένων — ὅς κύλε μ. A. ἄγ. — διαλεγόμενων — ὅς ἡύλε μ.
- l. 14. Ἀράβω, ψόφω ἐν χύρ μνήστρα. A. ψ. ἐνχύρω μνήστρα.
- c. 509. l. 3. Ἀράξουσιν, ἐρεθίζουσιν. A. ἐρεθίσουσιν.
 Ἀραιή, ἀρμ. Ἀραιήσει. ἀρμ.
 — l. 6. Ἀραιήσι, λ. Ἀραιῆσι. λ.
 — l. 9. Ἀραιή, γαστήρ, τ. Ἀραιή, γ. τ.
 — h 12. Ἀραιάς, βλ. Σοφ. A. βλ. Σοφ. Ἀλκμαίω. ¹³⁾
 αἰλκμαί
 Ἀραιὸν, κατάρατον, ἢ ὁ πρ. ε. ἠνᾶραιός μ. Ἀραιὸν, κατάρατον, ὡς τό. Ὁ πρ. ε. ἦν ἀραιός μ.
- c. 510. l. 2. Ἀραιά, ε. — ὑπὲρ δ. κ. ῥώντα α. — εἰσοδοςδέεστιν. A. ε. — ὑπὲρ δ. κ. ρ. α. — εἰσοδός ἐστιν.
 ραιότερος, β. Ἀραιότερος. β.
 — l. 7. Ἀραή, Φιάλην, κ. Ἀραήκην. Φ. κ.
 — l. 13. Ἀραμεν, μένειν. Ἀραμεν. μ.
 — l. 15. Ἀραμένοι, τὰ ἀπ. Ἀραμένα. τὰ α.
 Ἀραντίσιν, ἐρινύσι. Μ. Ἀραντίσιν. Ἐρινύσι. Μ.
 ρανίς, ελ. Ἀρανίς. ελ.
- c. 511. l. 3. Ἀραρεν, ἠεμόθησαν, ἢ π. δέδοται. A. ἠεμόθη. ἢ π. δέδοται.
 Ἀράραχνος, τ. Ἀραρεν ἴχνος. τ.

12) Disjuncta univt.

13) Lemma est: Σοφ. Ἀλκμαίωνι. quod bene in textu ed. Albertinae positum est. Musurus compendium lemmatis male descripsit.

- c. 511. l. 7. Ἀράρισκε, πάρ-
μοζεν. A. περιάρμοζεν.
- l. 11. Ἀραρῶσαι, α. πρ.
Ἀρμοζόντως, ἀσφ. — A. α. πρ.
παγίως δεδ. Ἀρμοζόντως. ασφ. —
παγίως, δεδ. ¹⁴⁾
- l. 16. Ἀρασάμεναι, αλ.
ποιούσαι. A. αλ. πσιούσαι ἀράς.
- Ἀράς, ἐπισπείρα. εθ. Ἀράς ἐπισπείρα. εθ. ¹⁵⁾
- c. 512. l. 1. Ἀράς, ἱερόν. ἱερ.
— Ἀριστοφάνην ὤ- Ἀράς ἱερόν. ἱερ. — Ἀρι-
ραις. στοφάνης Ω.
- Ἀρας, μῶσαι, δ. Ἀράσαι. ὁμόσαι. δ.
- l. 6. Ἀράστε, ἐλεῖν, λ. Ἀραδαί. ἐλ. λ.
- l. 9. Ἀρασχάδες, τὰ πσυ-
νά κλ. A. τὰ περισυνὰ κλ.
- l. 14. Ἀράνκιλις, ἦ ν. A. ἦ ν.
- l. 16. Ἀραχνία, ἀράχ..., A. ἀράχνη. A. ¹⁶⁾
ΑΤΤ.
- l. ult. Ἀραχνοῦφεις, ὡς ὑ. A. ὡς ὑ. — ὑφασμένοι
— ὑφασμένα.
- c. 513. l. 1. Ἀράχνη, εἶδος ο. Ἀράχνης. ε. ο. ¹⁷⁾
- l. 6. Ἀρβόν, διεστός, α. A. διεστός. α. ἐλ.
ἐλαφρόν.
- [Ἀρβύκη, τοῦ ὑποδή-
ματος.]
- Ἀρβύλαι, εἶδ. Ἀρβύλαι. ε. ¹⁸⁾

c. 513.

14) Divisim. Cf. VV. DD.

15) Bene supplevit, nam ἀράς in fine ob seq. Ἀράς ἐπ. fa-
cile elabi aut omitti potuit.

16) Duas litteras delevit.

17) Exitum glossae in fine superscriptum delevit.

18) Sunt duae glossae: Ἀρβύλη. τοῦ ὑποδήματος εἶδος.
Ἀρβύλαι. ε. ὑπ. Quarum una aut altera e marginē est;
quo consilio quoque Musurus unam eliminavit.

- ε 513. I. 11. Ἀργαίνειν, λ. Α. λ. Εὐρ. Ἀλκμαίωνι.
 Εὐρ. ἀλκμαίωνι, διαὶ
 .. Φίδος. διαὶ ψηφίδος ἀργαί-
 νουσα, λ.¹⁹⁾
 Ἀργαίνουσα, λ.
 — I. 14. Ἀργαλαίω, α. Ἀργαλέω, α.
 c. 514. I. 1. Ἀργαλαίους, χ. Ἀργαλέους, χ.
 Ἀργαλαίη, χ. Ἀργαλέη, χ.
 Ἀργαλαιότεροις, δ. Ἀργαλεοτέροις, δ.
 Ἀργεῖ, παντί. δ. Ἀργῆ πάντη, δ.
 Ἀργαῖς, ὄφισ καὶ ποιη- Α. ο. καὶ ποιητὴν μοχθη-
 τῆς μοχθηροῦ ἀρ- ρὸν Ἀργᾶν ἐκ.
 γαν ἐκ.
 — I. 10. Ἀργεῖα, σφυρὰ ὡς Ἀργεῖα σφυρὰ, ὡς Φ.
 Φ.
 — I. 14. Ἀργεινόεντα, λ. λευ- Ἀργεινόεντα, λ. λευκό-
 κολόγιον. αἰγ. γειον. αἰγ.
 Ἀργεῖοι, οἱ Ε. καὶ ἐκ τῶν Α. οἱ Ε. καὶ ἐκ τῶν εἰλώ-
 εἰλύτων οἱ π. των οἱ π.
 c. 515. I. 3. Ἀργ, σ, π. Ἀργος, π.²⁰⁾
 Ἀργειφόντης, ὁ ἐρμή- Α. ὁ Ἑρμῆς ἀργουφόντου
 σαργφόνου.
 — I. 13. Ἀργενάων, λ. Ἀργεννάων, λ.
 Ἀργενήσι, λαμπραῖς, Ἀργεννήσι, λ. λ.
 λ.
 Ἀργέννησι, λ. Ἀργεννήσι, λ.
 Ἀργέννητι, λ. Ἀργῆτι, λ.
 — I. 19. Ἀργεσταονότοιο, τ. Ἀργέσταο νότοιο, τ. —
 — τινές [δὲ] οὐ κ. τινές οὐ κ. — οἶδεν
 — οἶδα ἀνέμους. ἀνέμους. ἔστιν οὐκ
 ἔστιν οὐκ ταχέως. ταχέως.
 ἀργετος, ἢ ἀρκ. Ἀργετος, ἢ ἀρκ.

I 3

c. 515.

19) Duae litteras delevit, et glossas separatas univit. Lemma est Εὐριπίδης Ἀλκμαίωνι διαὶ Ψωφίδος. Auctoritate ms. v. Ἀργαίνουσα sejungenda est. Cf. VV. DD.

20) Legebatur Ἀργεῖς, litterae α a Musuro deletae sunt, Cf. VV. DD.

- c. 515. l. 19. Ἀργέτη, δῆμω λ. A. δ. λ.
 c. 516. l. 12. Ἀργηστῆρα, α. Ἀργηστῆρα. α.
 Ἀργῆτα κ. — ταχύ. A. κ. — ταχύ. ^{αι}
 Ἀργηπέφον, ὄφιν, ἔστι δὲ ἐπ. Ἀργῆν ἔπεφνε. ὄφιν. ἔστι δὲ ἐπ.
 — l. 16. Ἀργίληψιν, γῆ μὴ βλαστάνουσα τι. A. γῆν μὴ βλαστάνουσα τι.
 — l. 19. Ἀργίλος, ἡ σμ. Ἀργίλος. ἡ σμ.
 c. 517. l. 1. Ἀργιμήτας, ταῦρος ταχομήτης ἢ λ. παραγωγός λεγ. Ἀργιμήτας ταῦρος. ταχομήτης. ἢ λ. παραγωγός. λεγ. ¹⁾
 — l. 9. Ἀργιάφης, ὁ ἀπρητισμένος τ. Ἀργιάφης. ὁ ἀπρητισμένος τ. ²⁾
 Ἀργίφον, κ. Ἀργιφόντου. κ.
 — l. 12. Ἀργόν, ἀργυρεῖον, τ. Ἀργόν. ἀργύρεον. τ.
 c. 518. l. 2. Ἀργυραμοιβοί, κολυβισταί, τρ. A. κολυβισταί, τρ.
 — l. 5. Ἀργύρεαι, λόγχοι, οἱ μυθοφόροι. Ἀργύρεαι λόγχοι. οἱ μυθοφόροι.
 — l. 7. Ἀργυρέα ὕνις, ἡ α. Ἀργυρέα ὕνις, ἡ α.
 c. 519. l. 4. Ἀργυρογνώμονες, τραπεζῆται, δοκ. A. τραπεζῆται. δ.
 — l. 13. Ἀργυρος, ὁ στ. — A. ὁ στ. — ὀβολοί. ³⁾
 ὀβολοί [^{μια} ἀση]
 — l. 17. Ἀργυρονόητος, ο. α. ἀγοραστής. Ἀργυρονόητος. ο. α. ἀγοραστής.
 — l. ult. Ἀργυφαί, λαμπραί, λευκ. Ἀργυφαί. λαμπραί. λευκῆ. ⁴⁾

c. 520.

- 1) Male in Ald. ταχύ μήτης.
 2) Correctionem tyrotheta neglexit.
 3) Vocem in fine adjunctam deleuit.
 4) Vocum finem truncavit. Olim procul dubio ita legabatur: Ἀργύφαιον, λαμπρόν, λευκόν, et quod sequitur Ἀργύ.

- c. 520. l. 1. Ἀργύφαιον, λ. Ἀργύφειον. λ.
 Ἀργυφαιούσι, λ. Ἀργυφέοισι. λ.
 — l. 7. Ἀργαλίδες, αἰ Μ. Ἀρδαλίδες. αἰ Μ.
 ρδαλος, μ. Ἀρδαλος. μ.
 — l. 15. Ἀρδανία, αἰ τ. — Α. αἰ τ. — περιρρέων
 περιρέονται. ται.
 — l. 17. ρδείας, π. Ἀρδείας. π.
 c. 521. l. 4. Ἀρδην, φ. — α. Α. φ. — ἀρδίας. ἡ ε.
 ρρο^ο, ἡ ε.
 — l. 9. Ἀρδιαστὰ ἐκ χ. Ἀρδίας. τὰ ἐκ χ.
 — l. 12. Ἀρδμός, ποτισμός. Α. ποτισμός ἐν ποτα-
 ἐν πο. μῶ. 5)
 — l. 16. Ἀρείας, π. Π. Α. π. Π.
 Ἀρείσοιγε, ε. Π. Α. ε. Π.
 — l. ult. Ἀρέθουσα, κ. — Α. κ. — ρέων π. — κο-
 ρέον π. — κ̄ νενό- μίζων ν. 6)
 μισται.
 c. 522. l. 4. Ἀρῖον, β. καλλεῖον, Ἀρειον. β. κάλλιον. κ̄
 κ. — l. 12. Ἀρείφατον, λ. — Α. λ. — ἀντὶ τοῦ Ἀρει
 ἀντιάρει εοικώς. ε.
 — l. 16. Ἀρρεκτον, α. Ἀρρέκτον. α.
 c. 523. l. 2. Ἀρρσαμένα, φ. Ἀρρσαμένα. φ. αἰρε-
 Ἀρρστον π. στον π.
 — l. 12. Ἀρρσμεθα, ε. Ἀρρσόμεθα. ε.
 — l. 20. Ἀρρετᾶ, ε. — ουκ- Α. ε. — Οὐκ ἀρρετᾶ κ.
 ἀρραιτᾶκ.

l 4

c. 524.

Ἀργύφειον ejusdem est emendatio, quae e margine in textum irrepsit.

5) Primum restituit ἐν πότῳ, quod mox rejecit. Fuit olim,

ni fallor, ἐν πο additamentum marginale, quo quis initium versus Homericum, quem Lexicographus spectat, sibi notaverat. Cf. VV. DD.

6) Compendium vocis penultima delevit.

- c. 524. l. 4. Ἀρῆ, λήψη, ο. Δ. λήψη, ο.
 Ἀρῆ, ε. Δ. ε. Ἀράων αἰών. κ. β.
 Ἀράων, αἰών καὶ β.
 — l. 13. Ἀρκεθόων, τ. Ἀρκεθόων. τ.
 Ἀρκεθόων, τ. Ἀρκεθόων. τ.
 Ἀρκία, π. Ἀρκία. π.
 Ἀρκιος, α. Δ. α.
 Ἀρκίφατοι, ε. Ἀρκίφατοι. ε.
 Ἀρ. φίλος, υ. Ἀρκίφίλος. υ. 7)
 Ἀρήμανος, βεβλαμμένος, Δ. βεβλαμμένος. ε.
 ε.
 — l. ult. Ἀρηξήνορα, τὸν τὴν Δ. τὸν τὴν α. ῥήσσοντα.
 ἀνδρείαν.
 c. 525. l. 1. Ἀρηνοβοσκός, π. Δ. π. Σοφ. Τυροῖ, καὶ
 Σοφοκλῆς τυροῖκ., γράφεται δὲ ἔρρ.
 γράφει δὲ ἔρρ. διὰ τε διὰ τε τοῦ ἔω καὶ τῶν βό- †
 τῶν ἔω καὶ τῶν βό- τῶν βόρων. 8)
 ρων.
 — l. 7. Ἀρηρομένη, ἀρουριον Δ. ἀρουριωμένη. α.
 μένη, α.
 — l. 9. Ἀρηρός, ἰσχ. ἠρμοσ- Δ. ἰσχ. ἠρμοσμένον.
 μένος.
 c. 526. l. 1. Ἀρήσειο, ε. Ἀρήσειο, ε.
 — l. 7. Ἀρητήριον, τόπος, ἐν Δ. τόπος ἐν Ἀττικῇ ἔξω
 ᾧ Ἀττικοὶ ἔξω τ. τ. 9)

c. 526.

7) Litteram delevit, forte κ.

8) In fine lemmatis litteram expunxit, quae, si bene vi-
deō, fuit ω, nec dubito, quin lemma ita restituendumsit: Σοφ. Τυροῖ β i. e. δευτέρω δρ. nam Β et Κ in unciali-
bus facile commutantur. Suspiciabitur forte aliquis lit-
teras κω esse ultimam syll. v. σατυρικῶ hoc modo abbre-viatae: Τυροῖ σ^{κω}. Prius tamen, Etymologo inprimis
consentiente, praeferendum esse existimo. Postrema
glossae verba a VV. DD. emendata sunt.9) Ulcus hic latet, et locus ita scribendus est: τόπος, ἐν
ᾧ Ἀττικοὶ ἔξω τ.

- c. 526. l. 10. Ἄρητον, β, π. A, β. π. Σοφ. [†] συνώνυμον,
 Σοφοκλῆς συνώνυμον, ὕστερος,
 Ἄρωτος, Ηρ. A, Ηρ. ¹⁰⁾
 c. 527. l. 2. Ἀρθῆν, σ. Ἀρθεν, σ.
 — l. 4. Ἀρθῆσαντες, φ. Ἀρθμήσαντε, φ.
 — l. 6. Ἀρθμιοί, φ. παρὰ A, φ. παρὰ τὸ ἠρμόθαι,
 τὸ ἠρμῶσαι, κ. κ.
 Ἄρμος, εἰρ. A, ε.
 Ἀρθμοῖ, προτμηστί, Ἀρθμόν. προτμηστίαι,
 ἤ μ. ἤ μ. ¹¹⁾
 c. 529. l. 7. Ἀρισβῆθεν, α. Ἀρισβηθεν, α.
 c. 530. l. 9. Ἀριθμημένα, ε. Ἀριθμηθήμενα, ε.
 c. 531. l. 2. Ἀρικύμων, εὐσύ- A, εὐσύλληπτος.
 ληπτος.
 — l. 4. Ἀριμάσπου, γ. Ἀριμάσπους, γ. ¹²⁾
 Ἄριμος, πίθηκος. Ἄριμος. πίθηκος. Ἄρι-
 Ἄριμα. παλικίας, οἱ δὲ μα. οἱ δὲ ὄρος Παλ-
 ὄρος. λικίας. ¹³⁾
 c. 532. l. 2. Ἀριπικρόν, μ. Ἀριπικρόν. μ.
 — l. 4. Ἀρισβη, π. τῆς δῆ- A, π. τῆς Λέσβου. οἱ δὲ,
 μνου, οἱ δὲ τρώας. Τρωάδος. ¹⁴⁾
 — l. ult. Ἀρισταρχαμία, [ἀ- Ἀριστ' ἀρχαία. ¹⁵⁾
 ριστία.]
 c. 533. l. 2. Ἀριστεροτάτης, Ἀριστεροστάτης. ὁ πρ.
 ὁ πρ.

I 5

c. 534.

10) Ἄρητος in Ald. typosetae tribuendum est.

11) Voces in fine truncavit, Cf. VV. DD.

12) In Ald. Ἀριμάπους. vitio typos.

13) Separata conjunxit, et verba transposuit. Mendosum

παλικίας natum est ex scribendi compendio πικιλίας, et glossam ita scribendam esse arbitror: Ἄριμος. πίθηκος.

Ἄριμα. πόλις Κιλικίας. οἱ δὲ, ὄρος. Cf. VV. DD.

14) Prima scriptura non fuit Λέσβου, sed Δήμου.

15) Vocem ἀριστία expunxit. Scripseritne Hesychius?

Ἀρισταρχία. βία. ἀριστεία. Cf. VV. DD.

- c. 534. l. 1. Ἀριστήδης, ὁ ἐκ τ.
 — l. 3. Ἀριστόδημος, Α. — πρῶκτον, κ.
 c. 535. l. 14. Ἀρίστουλος, ἀρί-
 στωτος, ἀρίστου ω.
 c. 536. l. 1. Ἀρισφαλὲς, μ.
 σφαλόμενον.
 Ἀριστοκρατεία, υ.
 — l. 6. Ἀριστερέων, Φοιτών-
 των εἰς τ.
 — l. 12. Ἀρίχωταν, ἐκδ.
 c. 537. l. 7. Ἀρκαλαν, π χα-
 λανμύζειν.
 — l. 9. Ἀρκάνη, τ. — δια-
 ζόμεναί.
 Ἀρκαλέον, ξ. ῥυσόνος.
 Ἀρκασκίνη, Α. πινός Σ.
 — l. ult. Ἀρκιον, α. ἐρεώτε-
 ρον. ἰκ.
 c. 538. l. 6. Ἀρκεία, ἡ τ. —
 τελευτή.
 — l. 11. Ἀρκτοῦρον, ἀρκτῶς
 τ.
 — l. 15. Ἀρκτῶων, βορείων τ.
 c. 539. l. 1. Ἀρκυες, δ. — θή-
 ραν θηρείαν.
 — l. 7. Ἀρκυη, δικτύοις.
 — l. 15. Ἀρμαλία, ἡ τ.
 Ἀρμαλίας, ὄχος ὁ τ.
 τρ. — ἐπεριφερόμε-
 νος, ἡ τροφήτις, κ.
 θ.
- Ἀριστίνδης, ὁ ἐκ τ. ¹⁶⁾
 Α. Α. — πρῶκτον, κ.
 Ἀρίστουλος. ὄνομα.
 Ἀριστωτός. ἀρίστου ω.
 Α. μ. σφαλόμενον.
 Ἀριστοκρατία. υ.
 Α. Φ. εἰς τ.
 Ἀριχωτῶν. ε.
 Ἀρκαλαῖν. περιχαλαῖν.
 μύζειν.
 Α. τ. — αἰ διαζ.
 Α. ξ. ῥυσόν.
 Α. Α. πῖλος. Σ. ¹⁷⁾
 Α. α. αἰρετώτερον. ἰκ.
 Α. ἡ τ. — τ.
 Α. ἀρκτῶος τ.
 Α. βορείων τ.
 Α. δ. — θήραν θηρευτι-
 κά.
 Ἀρκυσι. δ.
 Ἀρμαλία. ἡ τ.
 Ἀρμαλιάς ὄχος. ἂ τ. τρ.
 — ἐμπεριφ. ἡ τρε-
 φήτης, κ. θ.

c. 540.

16). In Ald. Ἀριστίνδην errore typoth.

17) Male in Ald. Ἀρτασκίνη.

- c. 540. l. 1. Ἀρμαλίην, τ. τρ. Ἀρμαλίην. τ. τρ. παρὰ
 π̄ ἀρμόζειν κ. τὸ ἀρμ. κ.
 Ἀρματεῖον, μ. — ἐπὶ Ἀρματεῖον. μ. — ἀπὸ
 τοῦ ἀρματος. τοῦ ἀρμ.
 — l. 15. Ἀρμη, λ. Ἀρμη. λ. — ἀρμογή. η.
 Ἀρμογή, ἤχος τ. τ. ¹⁸⁾
 c. 541. l. 12. Ἀρμονίας, συμ- Α. σ.
 Φωνίας. Α. σπ.
 Ἀρμονιάων, ἀρμονίων. Α. ἀρμονίων.
 — l. 15. Ἀρμοστής, ὁ π. — Α. ὁ π. — πρὸς τ. α.
 πρὸς τῷ αὐτῷ τῆς τῆς Φλιαῖς τιθ. ¹⁹⁾
 Φ τιθ.
 c. 542. l. 7. Ἀρναν, τ. ὄρκον Α. τ. ὄρκον, Κλαζομένοι.
 κλαζόμενοι.
 c. 543. l. 10. Ἀνόφ...^{ον}, κ. Ἀρνόφυλλον. κ. ²⁰⁾
 — l. 12. Ἀρνούμενοι, ἀντι- Α. ἀντικαταλασσομένοι.
 κλασσομένοι, α. α.
 — l. 16. Ἀρνούθην, ἀντιλάτ- Α. ἀντειλλάττοντες ελ.
 τοντες ἐλ.
 — l. ult. Ἀρνωδοί, οἱ ραψω- Ἀρνωδοί. οἱ ραψωδοί. ἄρ-
 δοί. να γὰρ ἔπαθλον εἶ-
 Ἀρνώων, Φωτισμός, ἄρνας χον.
 γὰρ ἔπαθλον εἶχον. Ἀρνώων. Φωτισμός. ¹⁾
 c. 544. l. 6. Ἀροαδικόν, ν. Ἀροανδικόν. ν.
 — l. ult. Ἀροπάνοι, οἱ ἐν Α. οἱ ἐν Α. Ε. ²⁾
 Ἀλεξάνδρου Επ.

c. 545

18) Male univit. Cf. VV, DD.

19) Nescio ipse, quid compendium Φ significet.

20) Tres aut quatuor expunxit litteras.

1) Verba: ἄρνα γὰρ ἔπαθλον εἶχον. in margine sine dubio olim notata erant. Aut si quis credat Ἀρνώων, Φωτισμός, spuria esse, et male hic intrusa, lubens cedam.

2) In Ald. Ἀλεξάνδρου incuria typothe.

- c. 545. l. 1. Ἄρος, ὄφ. καὶ κοι-
λαίς, ἐν αἷς υ. —
βλάκος ακ.
— l. 7. Ἄροτον, τ. — Αἰσχ.
Φρυξίς.
— l. 14. Ἄρουραία, θεός, ἢ
Ε. — λαχανό^{πλ} εἶ-
ναί.
e. 546. l. 6. Ἄρουραῖος Οἰνό-
μαος, Δ. — ὑπεκρί-
νετο Σοφοκλῆς τὸν
οἰνόμο, ον.
— l. 9. Ἄουσιτρία, ε. —
λαμβά^ν, τ.
c. 547. l. 5. Ἄρπαγή τὰ κ. —
μετοικίσεις ε.
— l. 13. Ἄρπάναι, ἄνδρα β.
e. 548. l. 5. Ἄρπεδονίζειν, λ.
καὶ διασπάρθησαν.
Ἄρπεδίσαι, ο. ἐδαφῆσαι.
Ἄρπέζεις, τ.
e. 549. l. 3. Ἄρπισαι, α. ἢ
τάφρους.
— l. 7. Ἄρπυια, ἄρπαγή ἢ
διατάχος.
— l. 11. Ἄρράβακα, ὄρχι-
στήν, α.
— l. 14. Ἄρραβῶνα Σ. δια-
βεβλημένω ὡς τ.
— l. 17. Ἄρράβη, θ. — γέρον.
Α. οφ. καὶ κοιλάδες, ἐν
αἷς υ. — βλάβος
ακ.
Α. τ. — Αἰσχ. Φρυξίν.³⁾
Ἄρουραία θεός. ἢ Ε. —
λαχανώπωλις εἶ-
ναί.⁴⁾
Α. Οἰν. Δ. — ὑπεκρ.
Σοφ. τὸν Οἰνό-
μαον.⁵⁾
Ἄρουσι τρία, ε. — λαμ-
βάνειν, τ.⁶⁾
Α. τὰ κ. — μετοικήσεις
ε.
Α. μάνδρα β.
Α. λ. καὶ διὰ σπάρτων
θηρῶν.
Α. α. ἐδ.
Ἄρπέζας, τ.
Ἄρπισσαι, α. ἢ τάφροι.
Α. ἄρπαγή ἢ διὰ τὰ-
χους.
Α. ὄρχιστήν. α.
Α. Σ. διαβεβλημένον ὡς
τ.
Α. θ. — Γέρρον.

c. 550.

3) Effetne lemma? Αἰσχ. Φρυξί Σ. (σατυρικῶν δράματι).
Nil statuo.

4) Ex ms. reponendum est λαχανώπωλις.

5) Litteram erasit.

6) Litteram delevit; ni fallor, scriptum fuit: Ἄουσιτρία.

- ε. 550. I. I. Ἄρραγές ὄμμα, οὐ δ. — Σοφοκλῆς σατυρῖκω. Α. ὄμμα. οὐ δ. — Σοφ. Σατυρῖσκω. 7)
- I. 4. Ἄρραγίδες, στ. κρόκοι. 8)
- I. 8. Ἄρράχνιον, τ. Ἄρράχνιον. τ.
- I. 14. Ἄρρήδην, οὐ κ. Α. οὐ κ. 9)
- Ἄρρηνικόν, χρ. — ἀρσενικῶς λ. Α. χρ. — ἀρσενικόν λ.
- ε. 551. I. 2. Ἄρρήνην, λ. Ἄρρήνην. λ.
- I. 7. Ἄρρητον, α. — Σοφ. σίννωνι. Α. α. — Σοφ. Σίννωνι.
- I. 11. Ἄρρητουργία, αἰσουργία, κ. Α. αἰσουργία. κ.
- I. 14. Ἄρρηφορία, ε. — ἐριφορία, δ. Α. ε. — ἐρσηφορία, δ. 10)
- ε. 552. I. 2. Ἄρρηχαῖται, ε. Ἄρρηχαῖται. ε.
- Ἄρρηχος, κ. Ἄρρηχος. κ.
- Ἄρρωγῆ, β. Ἄρρωγῆ. β.
- Ἄρρωγή, β. Ἄρρωγή. β.
- Ἄρρωδος, ἀρρωγός, β. Α. ἀρρωγός. β.
- I. 11. Ἄρρυσομεῖ, α. Α. α.
- Ἄρρυσίαστον, ἄσυλλον, α. Α. ἄσυλον. α.
- ε. 553. I. I. Ἄρρυσάμενα, α. Α. α. πριούσα.
- πριούσα.
- I. 6. Ἄρρσει, τ. Ἄρρσει. τ.
- ε. 554. I. 8. Ἄρρτάκη, πολύχνιον Ε. Α. πολύχνιον Ε.

ε. 554.

7) Hesychio restitue: Σοφ. Σατυρῖκῶ. Quamvis nullus dubitem, quin culpa scribae ipsum fabulae nomen exciderit.

8) Lectionem textus delevit, et superscriptam retinuit.

9) Male in Ald. Ἄρρηδέν.

10) Scribe: ἐρσηφορία. nam jota in ms. ex η provenit.

- c. 554. l. ult. Ἀρταμαγὲν, ε. Ἀρτμάγεν. ε. ¹¹⁾
- c. 555. l. 2. Ἀρταμεῖν, κ. Εὐρ. Α. κ. Εὐρ. πολιάσιν.
πολιάσι.
- 1. 6. Ἀρτάνας, βασι^λ, κ. Α. βασιλείας. κ.
- c. 556. l. 4. Ἀρτεμησία, β. Ἀρτεμισία. β.
- 1. 13. Ἀρτια, α. τέλασα, Α. α. τέλεια. π.
π.
- c. 557. l. 10. Ἀρτίκολα, η. Ἀρτίκολλα. η.
- c. 558. l. 3. Ἀρτιμήασαν, οὐρ. Α. οὐρ.
- 1. 5. Ἀρτινεστέραν, υ. Ἀρτινεστέραν, υ.
- c. 559. l. 4. Ἀρτιφος, ὀρύγα- Α. ο.
νον.
- 1. 5. Ἀρτίφροσιν, υ. ἔχον- Α. υ. ἔχουσι τ.
τας τ.
- 1. 7. Ἀρτίφρων, υ. — φρέ- Α. υ. — φρένα.
νων.
- c. 560. l. 1. Ἀρτύνει, ἠδύνει Α. ἠδύνει.
ἀρτύεις. αρτ. Ἀρτύεις. αρτ.
- 1. 4. Ἀρτύλλεν, λ. Ἀρτύλλην. λ.
- 1. 8. Ἀρτύμασι, τ. — Α. τ. — Σοφ. Φινεῖ. ¹²⁾
- Σοφοκλῆς Φιμεῖ^α
- 1. 12. Ἀρτύναντες, παρα- Α. παρασκ. σ. ¹³⁾
σκευάσαντες, σ. ^{κατα}
- c. 561. l. 1. Ἀρυβαλίδα, λύ- Α. λήκυθον. Δωριεῖς. οἰ
κιθον, Δωριεῖς. ο.
- 1. 8. Ἀρυέτωσαν, ἀντλή- Α. ἀντλείτωσαν.
τώσαν.
- 1. 11. Ἀρύθμων, α. Σοφ. Α. α. Σοφ. Αἰγίδω.
^{σω}
αἰγί,

c. 562.

11) In Ald. Ἀρτιμάγεν errore typo.

12) Lemma fuit: Σοφ. Φινεῖ β^φ

13) Variam lectionem delevit.

- c. 562. l. 3. Ἄρυσμί, ακ. Ἄρυσμίνη. ακ.
 — l. 10. Ἄρφύ^{των}, ὁ δ. Ἄρφύταινον. ὁ δ.
 c. 563. l. 5. Ἀρχέλας, τ. — Λ. τ. — ὠνόμασαν.
 ὠνόμασεν.
 — l. 15. Ἄρ^κκακοί, τ. κ. Ἀρχέκακοί. τ. κ. ἀρχαί.
 Ἄρ^κ
 ἀρ
 Ἀρχεύων, η. Ἀρχευε. η. ¹⁴⁾
 — l. 18. Ἀρχεῖ, κ. Ἀρχεῖ. κ. ¹⁵⁾
 — l. ult. Ἀρχησκυρεία, π. — Ἀρχὴ Σκυρεία. π. —
 πετρώδης ἢ Σ. πετρώδης ἢ Σ.
 c. 564. l. 1. Ἀρχία, ε. Ἀρχεῖα. ε.
 — l. 5. Ἀρχιδαν, α. Λ. α.
 — l. 12. Ἀρχων, ἦ. — Ἀθη- Λ. ἦ. — Ἀθήνησιν.
 ναίισιν.
 Ἀρχάνης, ὁ πρ. Λ. ὁ πρ.
 Ἀρχολαβῶν, ἢ ἐργολα- Ἀρχολάβων. ἢ ἐργολά-
 βῶν. βων. ¹⁶⁾
 — l. 17. Ἀρῶ, ἐκτενῶ. Λ. ἐκτενῶ.
 c. 565. l. 2. Ἀρῆματα, α. — Λ. α. — Σοφ. Ἀκρι-
 Σοφοκλῆς ἀκρισι. σία. ¹⁷⁾
 Τὸ Α μετὰ τοῦ Σ. Τὸ Α μ. τ. Σ.
 — l. 8. Ἀς, ε. ο. μέχρι οὔ. Λ. ε. ο. μέχρι οὔ.
 — l. 13. Ἀσαιμι, πληρῶσαι, Λ. πληρῶσαιμι, κ.
 κ.
 — l. 15. Ἀσάλειν, ἀφρον- Ἀσάλειν. ἀφροντιστεῖν.
 τιθῆναι. σ. σ.

c. 566.

14) Primum correxit: Ἀρχεύου.

15) Lektionem suprascr. delevit.

16) Ἀρχολ. ἢ ἐργ. a Graeculo quodam in margine adjuncta fuisse videntur.

17) Musurus bene correxit, nam vitiosa ms. lectio oritur

sine dubio ex compendio ἀκ. male descripto.

- c. 566. l. 1. Ἀσαλαμήνιος, α. — Σαλαμηνίων.
 — 1. 4. Ἀσαλγάνας, φ. ε. δὲ οὗτος π βαρβαρίζων.
 — 1. 13. Ἀσαρὸν, ἀσάρωτον. Ἀσαρδαν, λ.
 c. 567. l. 1. Ἀσαταμ, λ.
 — 1. 8. Ἀσβόλως, ἀσβολή.
 c. 568. l. 3. Ἀσεπτον, α. Σοφ. αἰχμαλώτοις.
 [Ἀσαρθα, ν π ἰούδα.] ¹⁸⁾
 Ἀσάριον καὶ λεπτιὸν ἔν εἰσιν, ἤγουν ὅ τ ταλάντων, ὅ ἐστι, ἔν ἡμισυ λ, τὰ δὲ δύο λεπτά κοδραντης εἰς, ἤγουν ν γ.
 — 1. 10. Ἀσηκορίς, ἀδικία.
 — 1. 13. Ἀσήμαντα, α.
 — 1. ult. Ἀσήσει, λ.
 c. 569. l. 1. Ἀθάτος, νεχέτου.
 — 1. 9. Ἀσίας, ἡ κ.
 — 1. ult. Ἀσιδον, ἐροδιόν.
 c. 570. l. 1. Ἀσημος, ἀργυρος, ἀσινῆ, ἀβλ.
 Ἀσαλαμίνιος. α. — Σαλαμινίων.
 Λ. φ. ε. δὲ οὕτως παραβαρβ.
 Ἀσαρον. α.
 Ἀσαρδανόν. λ.
 Ἀσεταμ. λ.
 Ἀσβολος. ἀσβολή.
 Λ. α. Σοφ. Αἰχμαλώτοις.
 Λ. καὶ λέπιον ἔν εἰσιν, ἤγουν ἑξακισχιλίων τριακοσίων τ. ὅ ἐστι, ἔν ἡμισυ λεπτοῦ. τὰ δὲ δ. λ. κουαδραντης εἰς, ἤγουν νομμία γ. ¹⁹⁾
 Ἀσηκορία. ἀκηδία.
 Ἀσήμαντα. α.
 Ἀσήση. λ.
 Ἀθματος. ἐνεχέτου.
 Ἀσιάς. ἡ κ.
 Λ. ἐροδιῶνα. ²⁰⁾
 Ἀσιμος. α.
 Ἀσινῆ. αβλ.

c. 570.

18) Legendum videtur: νόμισμα παρὰ Ἰουδαίοις.

19) Ipsa ms. compendia, quantum per typos licuit, repraesentantur. Musurus solito signo, quod in Ald. omissum est, vitium articuli indicavit. Cf. VV. DD.

20) Exitum ultimae vocis deleuit. Male in Ald. ἐροδιῶνα.

- c. 570. l. 4. Ἄσιον, λιμενῶν Ἄσιον λιμεῶνα. ἐροδιῶνα,
 ἐροδιῶνα, κ.
 — l. 9. Ἄσιῶ, ἄσιν ἔχ. Ἄσιῶ. α. εχ.
 — l. ult. Ἄσκαλα, ἀκάθαρ- Ἀ. ἀκάθαρτα.
 τος.
 c. 571. l. 3. Ἄσκαλεῶς, α. Ἄσκελέως. α. 1)
 Ἄσκαλιάζοντες, χ. Ἄσκαλιάζοντες. χ.
 — l. 11. Ἄσκαρδαμύτοις, ἀ- Ἄσκαρδαμύτοις: ἀκαμι-
 καμύτοις: μύστοις.
 c. 572. l. 3. Ἄσκαληρές, ἰσ. Ἀ. ἰσ. 2)
 — l. 6. Ἄσκελές, σ. — ἀδιά- Ἀ. σ. — ἀδ.
 ληπτον.
 — l. 8. Ἄσκελόν, ἀγ. Ἄσκελές: ἀγ.
 c. 573. l. 8. Ἄσκοτόνοι, κοινο- Ἀ. κυνοβραῖστα. κ.
 ραῖστα, κ.
 — l. 14. Ἄσκόν λήψεται. α. Ἄσκόν λήψεται. α.
 c. 574. l. 5. Ἄσκουρῶτις, Ἀ. ἄρκτος ἢ μ.
 ἄρκτος ἢ μ.
 — l. 9. Ἄσκαλίζοντες, ε. — Ἄσκαλίζοντες. ε. — ἀλλί-
 ἀλλόμενοι. Ἀ. κ.
 Ἄσκαλιάζεις, κ.
 — l. ult. Ἄσκοφλαυρίζεις, ο. Ἀ. ο. — κενός δὲ ν. —
 — κενός δὲ ν. — †
 φλαυρίζεις. φλαυρίζεις.
 c. 575. l. 1. Ἄσμα, ω. — ᾠ- Ἀ. ω. — ᾠδή, ἄσμα κ.
 δίασμα κ.
 — l. 11. Ἄσολυκόν, η. Ἄσολυκόν. η.
 — l. 15. Ἄσπα, η. ἢ ἐγγία. Ἀ. η. ἢ ἐγγία.
 c. 576. l. 6. Ἄσπαίροντας, Ἄσπαίροντας. σκαρίζονα-
 σκαρίζοντας. τας.
 Ἄσπακάζομαι, τὸ α. Ἀ. τὸ α. πέπαικται.
 πέπεκται.

c. 576.

1) In Ald. Ἄσκελές. errore typoth.

2) A typotheta in Ald. Ἄσκληρές.

- c. 576. l. 15. Ἀσπαλιεύς, αἰ. Ἀ. α. — σπᾶν τὸ λίνον,
^{όν} σπᾶν τῶν λινῶν, λ. λ. — Π. ἐν ταῖς
^{ον} Πλάτων ἐν ταῖς ἀ- αὐ-
Φιερών.
- c. 577. l. 5. Ἀσπάλους, τ. ιχ. Ἀ. τ. ιχ. Ἀθ.
Ἀθεμάνες.
- l. 13. Ἀσπαστήν, θ. ἐπί- Ἀ. θ. Ἐπίχαρμος. 3)
χαρμ..
- l. 19. Ἀσπερχές, σ. — Ἀ. σ. — σχολαῖον. κ. 4)
σχολεόν, κ.
- Ἀσπετος, λι' πο' με' Ἀσπετος. λίαν πολὺς
^ε μέγας. 5)
- Ἀσπετα, π κολούθη- Ἀ. δυσπαρακολούθηται.
τα, π. π.
- σπετον, κ. Ἀσπετον. κ.
- c. 578. l. 8. Ἀσπιδεῖα, τ. — Ἀ. τ. — νεώς, τὸ πρὸς
νεώς, τῇ πρὸς πρύ- πρυμνα.
μνας.
- l. 10. Ἀσπιδιότης, πολε- Ἀσπιδιώτης. π.
μιστής, ἀσπίδι γινώ- Ἀσπίδι γινώσκων. ἐκ τ,
σκων, ἐκ τ.
- l. 17. Ἀσπιδιώτας, ο. Ἀσπιδιώτας. ο.
- l. 19. Ἀσπήθιον, α. Ἀσπίθιον. α.
- l. ult. Ἀσπλαγχνός, δ. Ἀσπλαγχνός. δ.
- c. 579. l. 3. Ἀσπονδεῖ, οὐκ Ἀ. οὐκ εἰρηνεύει.
εἰρηνεύει, [ἀδιάλλα-
κτον.]
- Ἀσπονδοί, α. — δια- Ἀ. α. — διαθέσεως. ἀ-
θέσεως. διάλλακτοι. 6)
- l. 8. Ἀσπουδή, χ. Ἀσπουδεῖ. χ.

c. 579!

3) Exitum ultimae vocis delevit.

4) In Ald. σχολεαῖον errore typoth.

5) In ms. λίθος πολὺς, μέλας.

6) Vocem ἀδιάλλα. in praecedenti glossa deletam huc re-
vocavit.

- ε. 579. l. 12. Ἄσσα, α. — ἢ Ἄ. α. — ἢ ὄσα, ἄσσα.
 ὄσα.
 Ἄσσα. ἀσυμφανές, α. Ἄσυμφανές. α.
 — l. 17. Ἄσσεως, ἐπὶ σοῦ. Ἄσσεο. ε. σ. 7)
 ε. 580. l. 1. Ἄσσιστα, ε. Δίσχ. Ἄ. ε. Δίσχ. Ἡδονοῖς.
 ἠδωνῶν.
 — l. 3. Ἄσσονες, ε. Ἄσσον ἴτε. ε.
 — l. 7. Ἄσταγανά, ἱμαῖς. Ἄσταγάννα. i. 8)
 Ἄστεγές, π. Ἄ. π. 9)
 — l. 12. Ἄστάλακτον, α. ἢ Ἄ. α. ἢ νωθρόν.
 νότερον.
 ε. 581. l. 4. Ἄσταφίς, ταφίς. Ἄ. σταφίς.
 Ἄσταχύεσι, τ. Ἄσταχύεσσι. τ.
 — l. 10. Ἄστειζόμενος, ὄραι- Ἄ. ὠραιζόμενος.
 ζόμενος.
 Ἄστειος, ὁ χαρίης, ὁ ἐπ. Ἄ. ὁ χαρίης. ὁ ἐπ.
 — l. 17. Ἄστηταί, οἱ .. δεῖοι. Ἄστυταί. οἱ ἀδεῖοι. 10)
 ε. 582. l. 2. Ἄστειζεται, α. — Ἄ. α. — κομψεύεται.
 κόψεται.
 — l. 7. Ἄστεμφῆ, τραχύ, Ἄ. τραχύν, χ.
 χ.
 Ἄστεριῶ πωρινῶ, τ. Ἄστέρι ὀπωρινῶ. τ.
 ε. 583. l. 9. Ἄστη, ἐλ. — Ἄ. ἐλ. — πάγκυος.
 πάγκυφος.
 — l. 16. Ἄστήρει, σ. Ἄσθήρει. σ.
 — l. 20. Ἄστίβους, ἀπατη- Ἄ. ἀπατήτους.
 λούς.
 Ἄστίβητοι οἴκοι, ἀδύ- Ἄ. ο. ἀδυτα.
 νατα.

Κ ρ

ε. 583.

7) Legendum est: Ἄσσεο. ἕως, ἐπὶ σοῦ.

8) In Ald. vitium typos.

9) Litterae εγ et αγ, uno calami ductu exaratae, facile in mss. permuuantur; nec dubito, quin Hesychii glossa fuerit Ἄσταγές.

10) Duas litteras delevit.

- c. 583. l. ult. Ἀστικοὶ νόμοι, οἱ κ. — ἐμπειρικοί.
 κ. — ἐμπειρικοί.
- c. 584. l. 6. Ἀστιον, κ. Ἀστεῖον. κ.
 — l. 10. Ἀστίοχος, α. — Α. α. — ἔκαμε τὰ π.
 καὶ τὰ προστυγχά-
 νοντα.
- l. 23. Ἀστόξενοι, οἱ γ. — Α. οἱ γ. — ξένους μὲν
 ξένους μένοντες. ὄντας.
- c. 585. l. 12. Ἀστραβές, ἀσύ- Α. ἀσύβραπτον. α.
 ραπτον, α.
- l. ult. Ἀστράγαλον, τ. — Α. τ. — σκέλους.
 σκέλους. ἀστραδὲδὴ
 προβέβηκεν, π. δὲ
 πλέων ὑξ — ἵνα ἦται
 πλήρης — παρελή-
 ληθεν. Ἀστρα δὲ δὴ προβέβηκε
 π. δὲ π. ν. — ἵνα
 ἦ, ὅτι πλήρης —
 παρελήλυθεν.¹¹⁾
- c. 586. l. 9. Ἀστραλός, ὄψα- Α. ὄψαρός. υ.
 ρος. υ.
- l. 12. Ἀστραπή δι' ἄρμα- Ἀστράπτει δι' ἄρμ. Α.
 τος. Α. ὄπ. — ἔπεμ- ὄπ. — ἔπεμπον εἰς
 πον εἰς δύο θεοὺς Δελφούς. θεοῦς,
 τοὺς λ. τοὺς λ.
- l. 16. Ἀστραφής, σ. Σοφ. Α. σ. Σοφ. Μυσοῖς.
 μυσῶν.
- l. 18. Ἀστράψη διαπυκ- Α. διαὶ πυκνός. α.
 νός, α.
- c. 587. l. 2. Ἀστρίες, α. — Ἀστρίες. α. — τὸ αὐτὸ
 τῶ αὐτῶ.
- l. 9. Ἀστροβολῶς, ε. Ἀστροβόλως. ε.
 Ἀστροβόλιον, ε. — ἀ- Α. ε. — ἀστροβίλον.
 στρόβηλον.
- Ἀστροβοῶν, ταχύ, Ἀστροβοῶν. ταχύν. σ.
 σ.

c. 588:

11) Versum Homericum cum glossa Ἀστράγαλον unitum
 sejunxit. Vix dubito, quin e margine sit, ubi ad w
 Ἀστρα adscriptus fuerit.

ε. 588. l. 14. Ἀστυλόν, τ. — Α. τ. — μηλήτιον.¹²⁾

μηλήτιον.

— l. ult. Ἀστυνυμφέων, τ.

Ἀστυ νυμφέων, τ.

c. 589. l. ult. Ἀστυρόν, π.

Ἀστυρον, π.

c. 590. l. 1. Ἀστυ, πόλις, ἢ ἀκρόπολις, ὃ ἐν πόλει ἀναστρέφων.

Α. π. ἢ ἀκρόπολις.

Ἀστύτριψ, ἐν ἄστει διατριβών.

Ἀστύτριψ, ἐν ἄστει διατριβών. ὃ ἐν πόλει ἀναστρέφων.¹³⁾

— l. ult. Ἀστυφέλικτον, α. ἄσβατον.

Α. α. ἀπρόσβατον.

c. 591. l. 2. Ἀσύγνωστος, ο.

Ἀσύγνωστος, ο.

— l. 7. Ἀσυλλον, α.

Ἀσυλον, α.

— l. 12. Ἀσυμφανῶς, α. — ἐπικεκαλυμένως.

Α. α. — ἐπικεκαλυμένως.

— l. 14. Ἀσύμφιλος, α.

Ἀσύφιλος, α.¹⁴⁾

— l. 18. Ἀσύνακτος, ὃ μ. — ἐξώβλητος.

Α. ὃ μ. — ἐξώβλητος.¹⁵⁾

c. 592. l. 5. Ἀσυνθέτους, μ. — συντεθειμένους.

Α. μ. — συντεθειμένους.

— l. 9. Ἀσυντελές, ε. τ. τεταμένου.

Α. ε. τ. τεταμένου.

Ἀσυντελές, ἀσύμφορος.

Α. ἀσύμφορον.¹⁶⁾

— l. 14. Ἀσυρίων, χ.

Ἀσσυρίων, χ.

Ἀσύφιλον, α.

Ἀσύφιλον, α.

— l. ult. Ἀσφακέλιστον, α. — ἀσφαλήσαι.

Α. α. — ἀσφάλτω.

K 3

c. 593.

12) Variam lectionem delevit. Male in Ald. μελήτιον.

13) Verba: ὃ ἐν πόλει ἀνάστρεφών, e margine sunt. Contra omnia fere, quae alieno loco posita sunt, justa est in Hesychio ejusmodi suspicio.

14) Repone: Ἀσύμφηλος. Cf. VV. DD.

15) Correctionem typosetha neglexit.

16) Male correxit, nam glossa Hesychii fuit: Ἀσυντελής. ἀσύμφορος. quam et series litt. requirit. In Ald. error typoseth.

- c. 593. l. 1. Ἀσφαλτίτης, ε. Ἀσφαλτίτις. ε.
— l. ult. Ἀσχεο, α. A. α. ¹⁷⁾
- c. 594. l. 7. Ἀσχολία, ἐνδε- A. ἐνδελεχισμός. ¹⁸⁾
λεσμός.
Ἀσχολον, ὁ σχ. Ἀσχολος, ὁ σχ.
Τὸ Α μετὰ τοῦ Τ, Τὸ Α μ. τ, Τ,
— l. ult. Ἀταβυρία, ἡ Ρόδος A. ἡ Ρ. π. ¹⁹⁾
πάλαμ.
- c. 595. l. 1. Ἀταβύριον, ἐνθά A. ὄρος, ἐνθά θ.
ὄρος θ.
— l. 4. Ἀταισόν, ἀναδενδρ^α, A. ἀναδενδραίς. Τυρση-
Τυρηνοί. νοί. ²⁰⁾
- l. ult. Ἀταῖρ δὴ ἢ ἦν ποτὲ Ἀταῖρ δὴ. εἰάν δὴ ποτε,
εἰάν δὴ ποτε, τιούν τι οὖν, καὶ δὴ, ἢ δὴ.
καὶ δὴ δὴ ἢ δὴ.
- c. 596. l. 2. Ἀταῖρ ἀρποτε, ε. Ἀταῖρ ἀνποτε. ε.
— l. 4. Ἀταρβίζεται, ἀτη- A. ἀταρβῆς φ.
ρος φ.
— l. 9. Ἀταῖρ μενούργε, κ. A. κ.
Ἀταῖρ, μὴ νῦν γε, γ.
Ἀταῖρ, μικτόν, α. Ἀταῖρ μιν νῦν γε. γ.
— l. 14. Ἀταροῦν, δ. τ. οὔν. Ἀταῖρ βητον. α. ¹⁾
Ἀταῖρ, οὐτέλος ἴκεο μύ- Ἀταῖρ οὔν. δ. τ. οὔν. ἀταῖρ
θῶν. οὔν τέλος ἴκεο μύ-
θων. ²⁾
- l. ult. Ἀταρπιτός, α. ὀδός A. α. ὀδός ἀτρεπτος.
ἀτρεπτος.
- c. 597. l. 3. Ἀτάραχον, α. A. α. ³⁾

c. 597.

17) Correxit: Ἀσχεο, at mox delevit.

18) Correctionem prima manu factam delevit.

19) Clara est codicis scriptura, vitiosa Aldinae ed. lectio typhotetae imputanda est.

20) Exitum vocis ἀναδ, fini impositum delevit.

1) Restituendum est ex Suida: Ἀτάρμυκτον. Cf. VV. DD.

2) Exemplum a glossa sejunctum univit.

3) Scripturam codicis Hesychio restituit Ios, Scaliger, In Ald. error typhot.

- c. 597. l. 6. ταθαλίαι, α. Ἐπι τ. Ἐπι τ. Ἐπι τ.
 — l. 11. Ἀτασκελαδεῖν, μ. Ἀτας κελαδεῖν. μ.
 . τε, καθ. Ἀτε. κ.
 Ἀτάβρωτος, α. — γη. Ἀταύρωτος. α. — γη.
 γάμενοι λ. μάμενοι λ.
 — l. 22. Ἀτειρῆς, ὁ στ. — Ἀ. ὁ στ. — τειρόμενος υ.
 τηρούμενος υ.
 c. 598. l. 2. Ἀτεκνος, ἄγονος. Ἀ. ἄγονος. ἀτεκνία.
 Ἀτεκνία, ἀτέλεια, α. Ἀτέλεια. α. 4)
 — l. 14. Ἀτενῆς, η. — ψο. Ἀ. η. — ψ.
 Φίδος.
 — l. 19. . τήμενον, β. Ἀτήμενοι. β.
 Ἀτέλεβος, ε. Ἀττέλεβος. ε.
 c. 599. l. 6. Ἀτέρεμνα, τὰ μὴ Ἀτέρεμνα, ἢ ἀτερράμο-
 ἔψ. να. τὰ μὴ ἔψ. 5)
 — l. 9. Ἀτερήμενον, χ. Ἀτερ ἤμενον. χ.
 α. 600. l. 2. Ἀτεύκτου, α. ἀ. Ἀ. α. ἀτερπούς.
 τερπές.
 c. 601. l. 3. Ἀτιαλλεῖ, α. Ἀτιτάλλει. α.
 — l. 5. Ἀτίξεις, ὑπερηφανεῖς. Ἀτίξεις. ὑπερηφανεῖς.
 πένεις. πένης ἀτίξεται. πέν-
 Ἀτίξεται, πένεται, ἀτι- νεταί. α. 6)
 μάξεται.
 — l. 15. Ἀτιμωτάτη, α. Ἀτιμωτάτη. α.
 Ἀτεῖνακτα, α. Ἀτίνεκτα. α.
 Ἀτινοῦν, α. Ἀ. α.
 — l. 19. Ἀ. τισανδρεῖν, α. Ἀτισανδρεῖν. α. 7)
 c. 602. l. 2. Ἀτισιλνοῖς, π. — Ἀ. π. — ἔξαμμάτων δε-
 ἔξαμμάτων δέσιν. σεσιν.
 — l. 4. Ἀτίταλλον, ε. Ἀτίταλλον. ε.

K 4

c. 602.

4) Univit et separavit. V. ἀτεκνία in margine ad glossam
 Ἀτεκνος olim adjuncta fuit. Cf. VV. DD.

5) Intrusa sunt a Musuro: ἢ ἀτερράμονα.

6) Separata conjunxit; Hesychio vero codicis scriptura
 restituenda est; Cf. VV. DD.

7) Litteram delevit; fuit z.

ε. 602. l. 4. Ἀτίταλε, α.	Ἀτίταλλε. α.
— l. 11. Ἀτιόλοφος, ο. τὸ Ἴλιον ε.	Α. ο. τὸ Ἴλιον ε.
— l. 14. Ἀτίτηστον, ἀπρο- μηθεύς.	Α. ἀπρομήθευτον,
— l. 17. Ἀτλας, α. — ἤδη- δοῦσα.	Α. α. — ἡ διιούσα,
ε. 603. l. 4. Ἀτμενονοιτόν, δ.	Ἀτμενώνητον. δ.
— l. 6. Ἀτμησήφρων, α.	Ἀτμησίφρων. α.
— l. 10. Ἀτμῖς, ἀπαύασμα, π.	Α. ἀπαύγασμα. π.
— l. 15. Ἀτμ...., ἀτιμά- ζουσαν.	Ἀτμίζουσαν. ἀναθυμιά- ζουσαν. ⁸⁾
Ἀτοκῶ, β.	Ἀτοκον. β.
— l. 21. Ἀτόπλαστον, α, — ὑπὸ τὸ πονῆσαι δὲ ε.	Ἀτόπαστον. α. — ὑπο- τοπονῆσαι δὲ ε. ⁹⁾
— l. ult. Ἀτοπα, ξ. — ἢ καὶ πονηρὸν καὶ αἰσχρὸν λ.	Α. ξ. — ἢ καὶ π. καὶ α. λ. ¹⁰⁾
ε. 604. l. 3. Ἀτρακτος [βέ- λος,] μ.	Ἀτρακτος. μ. ¹¹⁾
— l. 5. Ἀτρατρακτύαλος, φ.	Ἀτρακτυλλῖς. φ. ¹²⁾
— l. 10. Ἀτραπὸς, ο. — εὐ- θεῖαν.	Α. ο. — εὐθεῖα.
— l. 15. Ἀτρεκήσασα, ἀκρι- βησαμένη. Εὐρ. Βου- σίριδι.	Α. ἀκριβησαμένη. Ε. Β.

c. 605.

8) Primæ scripturæ correctionem ille vit; scriptum fuisse videtur: Ἀτμύσαν.

9) Mens Musuri fuit procul dubio: ὑποτοπῆσαι.

10) Voces καὶ πονηρὸν tyrotheta saltavit.

11) βέλος a Musuro extrusum esse tyrotheta non obser-
vavit.

12) Vitio scribæ secunda syllaba repetita videtur, et sine
dubio scribendum est: Ἀτρακτύαλος.

- ε. 605. l. 12. Ἄτροφος, τ. ὁ
πισσόμενος, υ.
Ἄτρείτοις, α.
Ἄτριγέτοιο, ἀκαρπον
ἀβύσσου καὶ ἀπεί-
ρου.
ε. 606. l. 3. Ἀτρυγηφάγου, π.
— Δημητριακός κ.
— l. 7. Ἀτρυτώνη, ἀκατα-
πονήτως, ἀκοπιά-
στως.
Ἄτρωτος ἐν μ.
— l. 10. Ἄττα, τ. α. ὁμοίως
ἢ ὁ δὲ στενη καὶ
προσφ, φιλοφρονη-
τικός ν. — παπα
— l. ult. Ἀτταβυγὰς, εἶδος
ὀρνέου καὶ τὸ ἀττά-
γε
ε. 607. l. 4. Ἀττελάβη, α.
Ἀττέλαβος, α. — καὶ
λεπτοῦ [γὰρ] καὶ α.
— l. 14. Ἀττάραχος, τ. —
ψυχάς.
ε. 608. l. 10. Ἀττονες, ο.
ε. 609. l. 1. Ἀττύζεσθαι, φ.
— ἐπὶ τ. α.
- Α. τ. ὁ πησσόμενος. υ.
Ἄτρεύτοις. α.
Ἄτριγέτοιο. ἀκαρπου.
ἐπὶ ἀβύσσου καὶ ἡ-
πείρου. ¹³⁾
Α. π. — Δημητριακός
κ.
Α. ἀκαταπόνητος. ἀκο-
πίαστος. ἄτρωτος
ἐν μ. ¹⁴⁾
Α. τ. α. ὁμοίως. ἢ ὅπῃσα,
ἢ καὶ π. φιλοφρο-
νητικὴ ν. — παπα
Α. ε. ο. καὶ τὸ ἀττα-
γὰς.
Ἀττελάβους, α.
Ἀττέλεβος, α. — καὶ
λεπτοῦ, καὶ α. ¹⁵⁾
Α. τ. — ψ.
Ἀττοντες. ο.
Α. φ. — ἀπὸ τ. α.

K 5

ε. 609.

13) Scriptura codicis bene se habet; in Hesychio enim glossae aliunde desumptae interpretatio in casu recto saepius adjungitur.

14) Separata univit. Suspicor glossam, cujus interpretatio fuit ἀκαταπονήτως, elapsam esse, ejusque loco positam esse ν. Ἀτρυτώνη, notatam in margine ad seq. glossam Ἄτρωτος.

15) Particula γὰρ hoc loco, ut alibi, provenit ex compendio γρ. Fuit nempe λεπτοῦ γρ. in margine notatum, ut varia lectio vocis μικροῦ.

ε. 609. l. 9. Ἄτυλόν, μ. ἀ- γενές.	A. μ. ἀγενές.
— l. 16. Ἄτυχών, μ. Τὸ Α μετα τοῦ Υ.	Ἄτυχόν. μ. Τὸ Α μ. τ. Υ.
— l. 19. Αὔα, ξηρά. αὐ, π.	A. ξ Αὐ. π.
ε. 610. l. 3. Αὐάλεον, λ.	A. λ. ¹⁶⁾
— l. 16. Αὔγα, λέγων Φώνες.	Αὐδα. λέγει. Φωνεῖ.
— l. 20. Αὐδήντων, τῶν λό- γων κ.	A. τῶν λόγον κ. ¹⁷⁾
ε. 611. l. 4. Αὐεῦλλα, α. π ἀκλ.	Αὐελλα. α. παρὰ τὸ αὐω καὶ ἀελλα. ¹⁸⁾
— l. 7. Αὐερίοντα, ε. Αὐήλα, αἴσαμ.	Αὐερίοντα. ε. A. αἴσαμ.
— l. 10. Αὐήτω, ἔπνεον.	Αὐήτων. ε. ¹⁹⁾
— l. ult. Αὐθάδης, υ. — αὐ- θάρεστος.	A. υ. — αὐθάρεστος.
ε. 612. l. 3. Αὐθαίρετα, αὐ- τεπάγγελτον, α.	Αὐθαίρετοι. αὐτεπαγγ- ελτοι. α.
— l. 10. Αὐθεμοι, α.	Αὐθαιμοι. α.
ε. 613. l. 9. Αὐθις, π. — τὸ δὲ αὐτῆς — εἰ μὲν καὐθιμένων — τού- τω τόπῳ — λυπεῖν ἱπ.	A. π. — τὸ δὲ αὐτις — εἰ μὲν κ' αὐθιμένων — τούτω τῷ τόπῳ — λυπεῖν ἱπ.
— l. 16. Αὐθώρης, α.	Αὐθώρης. α.
— l. ult. Αὐθωρόν, σ.	Αὐθωρόν. σ.
ε. 614. l. 1. Αθρίζεν, ρ.	A. ρ.
— l. 3. Αὐθωρίτους, σ.	A. σ.

ε. 614.

16) In Ald. error typosh.

17) Correctionem typosheta neglexit.

18) Verba: αὐω καί, postea delevit.

19) In Ald. mendum typ.

c. 614. l. 3. Αὔισχοι, ἄνευ βοῆς, μετὰ ἰσχυῆς. ἢ αἴσχοι, σ.	Αύιαχοι. ἄνευ βοῆς, ἢ μετὰ ἰαχυῆς. ἢ αἴ- αχοι. σ. ²⁰⁾
— l. 7. Α...αν, α. Αυκήλωσ, ε. — Τυρη- νῶν.	Αυκαίν. α. ¹⁾ Α. ε. — Τυρῆηνῶν.
— l. 15. Αύλαξ, τ. — διό- ρυξ.	Α. τ. — διώρυξ.
c. 615. l. 2. Αύλειται, α.	Αύληται, α.
— l. 4. Αύληρον, χαληνόν, σχ.	Α. χαλινόν, σχ.
— l. 7. Αύλησ, ε. — περιο- ρισμένω — συνχέρ- τω λ.	Α. ε. — περιωρισμένω — σύνχορτα λ.
c. 616. l. 3. Αύλια, θ.	Αυλεία. θ.
— l. 10. Αύλιν, κ.	Αυλήν, κ. ²⁾
— l. 12. Αύλις, πόλις Ἡλι- δος.	Α. πόλιως ὄνομα. ³⁾
c. 617. l. 7. Αύλουργός, ο.	Αυλουρός. ο.
— l. 9. Αύλων, σ.	Αυλών, σ.
— l. 15. Αύλωνων, φ.	Αυλώνες, φ.
c. 618. l. 2. Αύλωπίας, κ.	Αυλωπίας. κ.
— l. 5. Αύλωπις, ε. — πα- ραμήκης ε. — ὀφ- θαλμῶν, καὶ ε. — ἔχουσι τ.	Α. ε. — παραμήκεις ε. — ὀφθαλμῶν ὄπας, καὶ ε. — ἐχούσης τ.
— l. 9. Αύλωτοίφιμοι, ο. — ἐμφυσόντες ο. Αἶμα, α. ὑπὸ κρητῶν.	Αυλωτοί. Φιμοί. ο. — ἐμῶ φυσῶντες ο. Α. α. ὑπὸ Κρητῶν.
— l. 15. .υξίς, α.	Αυξίς, α.

c. 618.

20) Litterae σχ et αχ unificim in mss, exaratae facile com-
mutantur.

1) Litteras duas deleuit.

2) Ex ms. reponendum est Αύλιν.

3) Primum correxerat: πόλις Βαιωτίας, quod postea de-
levit.

ε. 609. l. 9. Ἀτυλόν, μ. αἰ- γενές.	Α. μ. αἰγενές.
— l. 16. Ἀτυχών, μ. Τὸ Α μετὰ τοῦ Υ.	Ἀτυχόν. μ. Τὸ Α μ. τ. Υ.
— l. 19. Αὔα, ξηρά. αὐ, π.	Α. ξ Αὐ. π.
ε. 610. l. 3. Αὐάλεον, λ.	Α. λ. ¹⁶⁾
— l. 16. Αὔγα, λέγων Φώνει.	Αὐδα. λέγει. Φωνεῖ.
— l. 20. Αὐδήντων, τῶν λό- γων κ.	Α. τῶν λόγον κ. ¹⁷⁾
ε. 611. l. 4. Αὐεῦλλα, α. π ἀκλ.	Αὐελλα. α. παρὰ τὸ αὐῶ καὶ ἀελλα. ¹⁸⁾
— l. 7. Αὐερίοντα, ε. Αὐήλα, αἴσαμ.	Αὐερίοντα. ε. Α. αἴσαμ.
— l. 10. Αὐήτω, ἔπνεον.	Αὐήτων. ε. ¹⁹⁾
— l. ult. Αὐθαΐδης, υ. — αὐ- θαΐρεστος.	Α. υ. — αὐθαΐρεστος.
ε. 612. l. 3. Αὐθαΐρεται, αὐ- τεπάγγελτον, α.	Αὐθαΐρετοι. αὐτεπάγ- γελτοι. α.
— l. 10. Αὐθεμοι, α.	Αὐθαιμοι. α.
ε. 613. l. 9. Αὐθις, π. — τὸ δὲ αὐτῆς — εἰ μὲν καὐθιμένων — τού- τω τόπῳ — λυπεῖν ἰπ.	Α. π. — τὸ δὲ αὐτῆς — εἰ μὲν κ' αὐθιμένων — τούτω τῷ τόπῳ — λυπεῖν ἰπ.
— l. 16. Αὐθώρης, α.	Αὐθώρης. α.
— l. ult. Αὐθωρόν, σ.	Αὐθωρόν. σ.
ε. 614. l. 1. Ἀθρίζειν, ρ.	Α. ρ.
— l. 3. Αὐθωρίτους, σ.	Α. σ.

ε. 614.

16) In Ald. error typosh.

17) Correctionem typosheta neglexit.

18) Verba: αὐῶ καί, postea delevit.

19) In Ald. mendum typ.

ε. βι4. ι. 3. Αὔισχοι, ἄνευ βοῆς, μετὰ ἰσχυῆς. ἢ αἰσχοι, σ.	Αὔιαχοι. ἄνευ βοῆς, ἢ μετὰ ἰαχυῆς. ἢ αἰ- αχοι. σ. ²⁰⁾)
— ι. 7. Α...αν, α. Αυκήλωσ, ε. — Τυρη- νῶν.	Αυκαίν. α. ¹⁾) Α. ε. — Τυβρήνων.
— ι. ι5, Αὔλαξ, τ. — Διό- ρυξ.	Α. τ. — Διώρυξ.
ε. βι5. ι. 2. Αὔλειται, α.	Αὔληται. α.
— ι. 4. Αὔληρον, χαληνόν, σχ.	Α. χαλινόν. σχ.
— ι. 7. Αὔλης, ε. — περιφ- ρισμένω — συνχόρ- τω λ.	Α. ε. — περιωρισμένω — σύνχορτα λ.
ε. βι6. ι. 3. Αὔλια, θ.	Αὔλεια. θ.
— ι. ι0. Αὔλιν, κ.	Αὔλιν, κ. ²⁾)
— ι. ι2. Αὔλις, πόλις Ἡλι- δος.	Α. πόλως ὄνομα. ³⁾)
ε. βι7. ι. 7. Αὔλουργός, ο.	Αὔλουρός. ο.
— ι. 9. Αὔλων, σ.	Αὔλών, σ.
— ι. ι5. Αὔλωνων, φ.	Αὔλωνες, φ.
ε. βι8. ι. 2. Αὔλωπίας, κ.	Αὔλωπίας. κ.
— ι. 5. Αὔλωπις, ε. — πα- ραμήκης ε. — ὀφ- θαλμῶν, καὶ ε. — ἔχουσι τ.	Α. ε. — παραμήκεις ε. — ὀφθαλμῶν ὀπας, καὶ ε. — ἐχούσης τ.
— ι. 9. Αὔλωτοίφιμοι, ο. — ἐμφυσόντες ο, Αὔμα, α. ὑπὸ κρητῶν.	Αὔλωτοί. Φιμοί. ο. — ἐμο φυσῶντες ο, Α. α. ὑπὸ Κρητῶν.
— ι. ι5. .υξίς, α.	Αὔξις, α.

ε. βι8.

20) Litterae σχ et αχ unitim in mss, exaratae facile com-
mutantur.

1) Litteras duas delevit.

2) Ex ms. reponendum est Αὔλιν.

3) Primum correxerat: πόλις Βοιωτίας, quod postea de-
levit.

- c. 618. l. 15. Αὐξίδημος, Ε. Α. Ε.⁴⁾
 c. 619. l. 4. Αὔονος, ξ. Αὔονον. ξ.
 ὕπαλιν, π. Αὐ πάλιν. π.
 — l. 11. Αὐριβάτας, Α. — Α. Α. — ψυχαστασίαις
 ψυχαστασία οὕτως οὕτως φ.⁵⁾
 φ.
 c. 620. l. 1. Αὔσαντέσων, κ. Ἀυσάντων. κ.⁶⁾
 — l. 5. Αὔσος, ἄλλος, Κ. Α. α. Κ.⁷⁾
 — l. 10. Αὔσωνίοις, υ. Αὔσονίοις. υ.
 Αὔσωνίησι, Ρ. Αὔσονίοισι. Ρ.
 Αὔσωνίων, Ι. Αὔσονίων. Ι.
 Αὐτάγγελοι, ἑαυτοὶ χ. Α. ἑαυτοῖς χ. ἀγγέλοις.
 ἀγγελίοις.
 Αὐτακέλευθα, τ. Αὐτὰ κέλευθα. τ.
 — l. 17. Αὐτάγρετα, α. αὐ- Α. α. αὐτόληπτα,
 τόλημπτα.
 c. 621. l. 2. Αὐτάγητοι, α. — Α. α. — Ἴων Α.⁸⁾
 Ἴων Ἀλκμήνη.
 — l. 11. Αὐτάντας, ὁ π. Αὐτάντας. ὁ π.
 — l. 16. Αὐτόγυον, μ. Α. μ.
 [Αὐτὰρ,] αὐτομάτη, ε. Αὐτομάτη. ε.
 Αὐτάρκης, ἰκανός.⁹⁾ Α. ἰκανός.⁹⁾
 — l. 19. Αὐτάρσο, ὁ δὲ ἢ Αὐτάρσος. ὁ δὲ, ἢ ὁ δὲ.¹⁰⁾
 ὁδ.

c. 622.

4) Lectionem codicis Hesychio restitue. Αὐξίδημος, quod in Albertinam ed, propagatum fuit, sphaema typothesiae est.

5) Ut supra, et hic: Ψυχαστασία.

6) Habemus hic, ut alibi, variam lectionem unitim cum ipsa glossa exaratam, in codice enim archetypo ita scriptum

prostabat: Αὔσαντες.^{ων}

7) In Ald. mendum typ.

8) Lectio codicis perspicua est. In Ald. errores typ.

9) Αὐτὰρ eliminavit, et variam lect. delevit.

10) Litteram in fine delevit.

- c. 622. l. 3. Ἀυτεξούσιον, ὁ α. Ἀυτεξούσιος. ὁ α.
 — l. 5. Ἀυτερέται, α. ἐρέσσον- Ἀ. α. ἐρέσσοντες.
 τες.
 Ἀυτάνων, ε.
 — l. 8. Ἀυτή, ε. — δ' οὐρανὸν Ἀυτή. ε. — δ' οὐρανὸν
 ἦκεν — δὲ κ' ἀκμή- ἦκεν — δὲ κ' ἀκμή-
 κερμηκότας. τες κερμηκότας.
 — l. 11. Ἀυτή, β. Ἀυτῆ. β.
 Ἀυτηκάμιнос, π. Ἀυτή κάμιнос. π.
 c. 623. l. 2. Ἀυτῆ, ε. Ἀυτεα ε.
 — l. 7. Ἀυτίκα μάλα, ε. — Ἀ. μ. ε. — κ. ¹¹⁾
 καλῶς, αὐτίς π. Ἀυτίς. π.
 — l. 10. Ἀτμή, π. Ἀυτμή. π.
 Ἀτμένα, τ. Ἀυτμένα. τ.
 Ἀυτμενόπης, π. Ἀυτμενόπης. π.
 — l. 14. Ἀυτοβοί, τ. — ἅμα Ἀυτοβοεί. τ. — ἅμα βοῆ.
 βοί.
 — l. 16. Ἀυτοβοί, α. Ἀυτοβοεί. α.
 — l. 21. Ἀυτογενής, α. — Ἀ. α. — γ.
 γεννώμενος.
 [Ἀυτόγυον, μονόβολον.]
 Ἀυτοδαίικτος, ὁ ε. Ἀ. ὁ ε. ¹²⁾
 c. 624. l. 2. Ἀυτοδαίικτις μ. Ἀυτοδαίικτις μ.
 — l. 5. Ἀυτοδείξει, π. Ἀυτὸ δείξει. π.
 — l. 12. Ἀυτόδιον, ε. — ἔλλη- Ἀ. ε. — ἔλληλυθότα.
 λυθότος.
 Ἀυτοε...ρας, κ. Ἀυτοεθείρας. κ. ¹³⁾
 — l. ult. Ἀυτοὶ θύομεν, α. — Ἀ. θ. α. — Ἀ. Γηρυταί-
 Ἀριστοφάνης γαρυ- δη.
 τὰ

c. 625.

11) In Ald. mendum typ. Sequentem glossam, in ms. cum praeced. unitam, sejunxit.

12) Glossa a Musuro deleta superiori loco tollenda est, hic vero retinenda.

13) Correctionem, ut saepius, primae scripturae illevis, nec, quid scriptum fuerit, amplius dignoscitur.

- c. 625. l. 8. Αὐτόκαρνος, α. — Α. α. — κ. γ. ¹⁴⁾
 κάρνη γ.
 — l. 13. Αὐτοκέρας, ω. — Α. ω. — Θερμοῦ ἢ ψυ-
 θερμοῦ, τ. χροῦ, τ. ¹⁵⁾
 c. 626. l. 2. Αὐτοκτίστους δ. Α. δ. — Σ. Κ. ¹⁶⁾
 — Σοφ. Κηδελίωσι.
 — l. 4. Αὐτόκλητον, ὅταν Α. ὅταν εἰς ἀρχὴν μὴ
 ἀρχὴν μὴ κληθέντι υ. τ. ἑαυ-
 τῷ δὲ ἀπαντ. τῷ δὲ ἀπ.
 — l. 9. Αὐτόλειον, λιτόν. Α. λιτόν.
 c. 627. l. 3. Αὐτομάττιτα, σ. Αὐτομάττητα. σ.
 — l. 9. Αὐτόμαρος, μ. Σοφο- Α. μ. Σοφ. Θυέστη Σι-
 κλῆς Θυέστη σικυω- κυωνίω. ¹⁷⁾
 νία.
 — l. ult. Αὐτονυχί, α. Αὐτονυχεί. α.
 c. 628. l. 3. Αὐτοξένειν, ἐν ἴσω Αὐτοξενεῖν. ἐν ἴσῳ τῷ π.
 τοῦ π.
 — l. 11. Αὐτοπέκιστον, μὴ Α. μὴ κεκαρμένον.
 κεκράμμενον.
 — l. 13. Αὐτόπρεμνος, αὐ- Α. αὐτόρριζος.
 τόριζος.
 c. 629. l. 1. Αὐτορέγμων, ἑαυ- Α. ἑαυτῷ ε.
 τὸν ε.
 Αὐτορέγμονος, π. — Α. π. — Αἰσχ. Κίρκη. ¹⁸⁾
 Αἰσχύλος κρή

c. 629.

14) In Ald. vitium typ.

15) Verba: ἢ ψυχροῦ. inseruit.

16) Lemma claris litteris scriptum est.

17) Reponendum est: Σοφοκλῆς Θυέστη ἐν Σικυῶσι α. aut interposito articulo: Θ. τῷ ἐν Σικυῶσι α. Duas enim Thyestis nomine inscriptas fabulas composuit. Musurus ipse de correctione sua dubitavit, nam lemmati lineam subjecit. Eadem lemmatis scriptura mox infra occurrit.

18) Primum correxerat: Κρήτη. Lemma a typhotheta omissum est.

- c. 629. l. 7. Αὐτόσιτον, τ. — Α. τ. — σὺν ἐτέρῳ δ.
σὺν ἐταίρῳ δ.
Αὐτόσυτον, α. — Σοφ. ἀκυρίοις.¹⁹⁾
- l. 21. Αὐτοσχεδίας, αὐτομαίτως [ταχὺν ἢ δυνάμει.] Α. αὐτομαίτως.²⁰⁾
- c. 630. l. 4. Αὐτοτελές, ψ. — Α. ψ. — προβεβουλομένον.
— l. 7. Αὐτοτελής δίκη, ἐφ' ἧς μ. Α. δ. ἀφ' ἧς μ.
- l. 16. Αὐτόφορτοι, α. — Α. α. — Σοφ. Θυέστη Σικυωνία. ὁ δὲ Κ. ἐν Χείρωνι, τ.²¹⁾
- l. ult. Αὐτόχειρος, ὁ ε. ἐγχειρίσας. Α. ὁ ε. ἐγχειρίσας.
- c. 631. l. 5. Αὐτοχθρῶνέστια, ἡ τοῦ Χείρονος, π. Αὐτόχθων ἐ. ἡ τοῦ Χείρωνος, π.
- l. 7. Αὐτοχθιδῆ, α. Αὐτοχθιδόν. α.
- l. 19. Αὐτῶς, ε. — κατακείναι αὐτὸς γὰρ ε. Αὐτῶς. ε. — κατακένου. Αὐτῶς γ. ε.
- c. 632. l. 2. Αὐχέες., καυχόμενοι. Αὐχέες. καυχώμενοι.²²⁾
- l. 15. Αὐχθῆ, αὐ^υξηθῆ. Α. αὐξυνθῆ.
Αὐχμεῖν, ξηραίνειν. Α. ξ.
[Αὐχμεν. s, ἀστῆος.]²³⁾
Αὐχμηρὸν, ξ. Α. ξ.

c. 632.

19) Litt. α in ἀκυρίοις nata est ex ἐν et scribendum est: Σοφ. ἐν Σκυρίοις.

20) Postrema expunxit. Cf. VV. DD.

21) Ut supra: Σοφ. Θυέστη ἐν Σικυῶνι α. De seq. lemmate cf. VV. DD.

22) Ultimam glossae litteram delevit.

23) Litteram delevit, et correxit: Αὐχμεῖς. totum deinde rejecit articulum.

- c. 632. l. 15. Αὐχμηρῶ, ξ. Α. ξ. σκοτώδει.
σκοτώδη.
- l. 20. Αὐχμός, ξ. — καῦ- Α. ξ. — καυματηρός α.
μα τινός α.
- Τὸ Α μετὰ τοῦ Φ. Τὸ Α μ. τ. Φ.
- c. 633. l. 1. Ἀφαγνίσας, α. ἢ Α. α. ἢ σ. κ.
συλήσας. καθιερ.
- c. 634. l. 5. Φαῖς, π. Ἀφαῖς. π.
- l. 8. Ἀφαλον, Φάλον μὴ Α. Φ. μὴ ἔχον, μήτε
ἔχον. πρ. 4)
- [ἈΦάλοντα,] μήτε
πρ.
- c. 635. l. 3. Ἀφαντος, α. Ἀφαντον. α.
- l. 13. Ἀσπετος, πολὺς, Ἀφαρτος. π. α. β. ρ. 5)
α. β. ραδίως.
Ἀφαρβαν, ε.
- c. 636. l. 1. Ἀφαρευς, τ. θ. Α. τ. θ. θύνου τ.
θύνου τ.
- l. 6. Ἀφάρμακον, χ. — Α. χ. — Φ. Σ.
Φαρμακῶντας Σ.
- l. 8. Ἀφαρον, ἀνήρωστον. Α. ἀνήρωστον.
- c. 637. l. 1. Ἀφατῆλες, μ. θῆ- Α. μ. θηλαί.
λες.
- l. 8. Ἀφάψαι, σ. μῦξαι. Α. σ. μύξαι.
- l. 13. Ἀφεδρεῦσαι, ε. Α. ε.
- l. 15. Ἀφεδρῶν, σ. Ἀφεδρῶνες. σ.
- l. ult. Ἀφειδήσας, μ. — Α. μ. — περιιδών. 6)
ε
πιδών.

c. 638:

4) Separata conjunxit, et ἈΦάλοντα pro spurio et inserto habuit; ego vero posteriorem glossam scribarum inscitia mutilatam esse arbitror, eamque ita restituo: ἈΦαλόν τε καὶ ἄλοφον. Φάλον μὴ ἔχον, μήτε προμετωπίδα. Verba: Φάλον μὴ ἔχον. cum proxime praecellissent, facile hic omitti poterant. Cf. VV. DD.

5) Ipsa glossa elapsa esse videtur. V. ραδίως sine dubio e margine est, et ad praeced. articulum pertinet.

6) Lege: παριδών.

- c. 638. l. 2. Ἀφεικνούμενος, π. Ἀ. π. ⁷⁾
 ἀφείλαντο, α. Ἀφείλαντο. α. ⁸⁾
 — l. 9. Ἀφελία, μ. ἀλφός. Ἀ. μ. ἀλφός.
 — l. 13. Ἀφένος, ὁ ἐξ ἐκ. Ἀφένος. ὁ ἐξ ἐκ.
 — l. 17. Ἀφεξέη, α. — ἀ. Ἀ. α. — ἀποσχίση.
 πισχίσει.
 c. 640. l. 2. Ἀφέστιος, ἀρχ. Ἀφ' ἐστίας ἀρχ. — τῆ
 — τῆ αἰτία τ. ἐστία τ.
 — l. 6. Ἀφέτην, ἀφήκαμεν. Ἀ. ἀφήκασιν.
 — l. 12. Ἀφεψῆν, βλάπτειν Ἀ. β. τρ.
 τρ.
 Ἀφεψιασσάμην, α. Σοφ. Ἀ. α. Σοφ. Ἀντηνορίδαις.
 ἀντινορίδαις.
 c. 641. l. 10. Ἀφήλιξ, κ. ἀτ- Ἀ. κ. ἀκμῆς τ.
 μῆς τ.
 — l. 12. Ἀφημειῶν, ἀφημῶν. Ἀφ' ἡμείων. ἀφ' ἡμῶν.
 c. 642. l. 10. Ἀφῆς, α. — ἠ Ἀ. α. — ἠ ἐξ ἠς.
 ἐξῆς.
 — l. 13. Ἀφήτορος, π. ἠ τοῦ Ἀ. π. ἠ τοῦ τοξότου.
 τόξου.
 c. 643. l. 7. Ἀφιγύοισιν εὐχέ- Ἀμφιγύοισιν εὐχεσι. δ.
 σι, δ.
 — l. 10. Ἀφίδια, δ. Ἀφίδια. δ.
 — l. 14. Ἀφιεράς, ο. — πιτ- Ἀφ' ἱεράς. ο. — πιτ-
 τεύουσιν. τεύουσιν.
 c. 644. l. 5. Ἀφικετηρίας, ε. Ἀφ' ἱκετηρίας. ε.
 — l. 15. Ἀφικτορατόν, ἰκ. Ἀφίκτορα. τὸν ἰκ.
 c. 645. l. 3. Ἀφιληκτίσμονες, Ἀφιλοικτίσμονες. α.
 α.
 Ἀφιλότιμος, τ. — τιμῆ. Ἀ. τ. — τιμῆς.
 Ἀφηνιάζει, ἀφίζεται, Ἀφηνιάζει. α. παραγεν-
 πγεν.

c. 645.

7) In Ald. mendum typ.

8) Unita separavit.

c. 645. l. 15. Ἀφλοῖμος, α.	Ἀφλοισμός. α.
— l. ult. Ἀφνιδία, ἀφνίδαυ, α.	Α. αἰφνιδίως. α.
c. 646. l. 3. Ἀφνύει, ἀφνύει, ο.	Α. ἀφενύει. ο.
— l. 10. Ἀφοίνους, φόνους, υ.	Α. ἀφόνους. υ.
— l. 12. Ἀφόπλησον, α.	Ἀφόπλισον. α.
c. 647. l. 9. Ἀφοροί, ἀσύλημ- πτοι.	Α. ἀσύληπτοι.
— l. 12. Ἀφορτος, ο. — λυ- κουργίαν.	Α. ο. — Λυκουργείαν.
— l. 19. Ἀφοσιούμενος, πλη- ροφορῶν, π.	Α. π. π. ⁹⁾
c. 648. l. 2. Ἀφοσιώματα, κ. κ.	Α. κ. κ. ἀφοσιώσεις.
Ἀφοσιώσεις, ἀφοσιωμέ- ναι, α. — Σοφ. Θυέ- στη β'.	Ἀφοσιωμένα. α. — Σοφ. Θυέστη δευτέρω. ¹⁰⁾
Ἀφο.ώμενοι, τ.	Ἀφοσιώμενοι. τ. ¹¹⁾
Ἀφοσιώσεται, α. — ἀφ' οὔ γνωμηστός, α.	Α. α. Ἀφ' οὔ γνωμηστός. α. ¹²⁾
Ἀφῶντα, ψ.	Α. ψ.
— l. 19. Ἀφραδίησι, μ. α. ἐξηχίαις.	Α. μ. α. εὐηθείαις.
c. 649. l. 6. Ἀφράσει, α.	Ἀφράσσει. α.
Ἀφραστον, α. — φρά- ζον.	Α. α. — φράζομεν.
— l. 15. Ἀφρῆνον, τ. τῶν ἐκ τ.	Α. τ. τὸν ἐκ τ.
— l. 18. Ἀφροδοσία, α. Σοφ. Δανάη. γόνιοιόν μ. καὶ	Ἀφροδοσία α. Σ. Δ. γόνεν τὲ μ. κ' ἀφροδοσίαν α.

9) Salmasius verum divinavit. In Ald. error typosh.

10) Univit et separavit. Ἀφοσιώσεις in margine notatum fuit, tanquam glossa ab Hesychio praetermissa.

11) Litteram delevit.

12) Unita sejunxit.

καὶ ἀφροδῶσιαν α.
— οἱ δὲ π. — καὶ
καπραίεναν ἀπὸ τ.

c. 650. l. 13. Ἀφροδίσιος ὄρ-
κος, π. — τὰ περὶ
τὸν Δ. — ὠμοσεν.
α. — εὔστεφ. τῆς
Ἀφρ. ἐπὶ τῆς σ. καὶ
ἐκλέλαθον τῆς Α.

— l. 19. Ἀφροδίτος. Θ. — ὁ
δὲ περὶ τὰ ἀμαθ. γ.
παίανισον ἀνδρα τ.

c. 651. l. 1. Ἀφρονῆσαι, ἀφρο-
να γεννῆσαι, ἀφρον
κ. — Ἀριστοφάνης.
πολὺς δέμας κατὰ
τὴν ἀφροντιστεῖν, α.

— l. 8. Ἀφύα, μέμβρας.
Φαιδρύνεθαι, π.

c. 652. l. 1. Ἀφυζε, α.

— l. 4. Ἀφυκα, α. ^{παρὰ} πρὸς τὸ
μ.

— l. 8. Ἀφουκτον, αφ.

c. 653. l. 11. Ἀφύσσαν, τ. κ.
ταραντῖνοις.

Τὸ Α μετὰ τοῦ Χ.

c. 654. l. 7. Ἀχάια, ε. — ἐπὶ
τοῦ π. — μαλακά
ἀχάιας, λ.

Ἀχάειδαγαῖα, ἡ τ.

α. — οἱ δὲ π. —
καὶ καπραίεναν ἀπὸ
τ.

Α. ο. π. — τοὺς π. τ.
Δ. — ὁμόσαι. α. —
εὔστεφ. τ. Α. ἐπὶ δὲ
τ. σ. καὶ ἐκλέλα-
θοντ' Α. ¹³⁾

Α. Θ. — ὁ δὲ τὰ περὶ
Ἀμαθ. γ. π. α. τ.

Α. α. γ.

Ἀφρον. κ. — Ἀριστ. πο-
λὺς δέμας κατέτειν
ἀφρόν.

Ἀφροντιστεῖν. α. ¹⁴⁾

Α. μεμβράς.

Ἀφιδρύνεθαι. π.

Ἀφυσσε. α.

Α. α. παρὰ τὸ μί

Ἀφουκτον. αφ.

Α. τ. κ. Ταραντῖνοις.

Τὸ Α μ. τ. Χ.

Α. ε. — ἀπὸ τ. π. —
μαλακά.

Ἀχάιας. λ. ¹⁵⁾

Ἀχαιίδα γαῖαν. ἡ τ.

L 2

c. 654.

13) Duae glossas in unam hic coaluisse VV. DD. acute vi-
derunt.

14) Hesychium hic a scribis aut epitomatore quodam mu-
tilatum Musurus solita libertate correxit. Cf. VV. DD.

15) Conjuncta separavit.

- c. 654. I. ult. Ἀχαιμένης, Π. Α. Π. — Ἀχαιμενίδες,
 — ἀχαιμενίδαί αἰ^{ε5} αἰ
 περσίδαί.^{ε5}
 c. 655. I. I. Ἀχάινε, ἐλάφων Ἀχαιὶ νεβρῶν. ἐλ. ἦ.¹⁶⁾
 ἦλ.
 — Ἀχάινε, σ. πέζαι, κ. Α. σ. π. κ.
 — I. 9. Ἀχάξ, κ. Ἀχάξ. κ.
 — I. 14. Ἀχάνας, τ. — τιλ- Α. τ. — στελλόμενοι.
 λόμενοι.
 Ἀχάλκευτα τρύπανα, Α. τρ. τ. — Σοφ. Φινεῖ
 τ. — Σοφ. Φινεῖ βω. δευτέρω.¹⁷⁾
 c. 656. I. I. Ἀχάνανεῖ, α. Ἀχανεῖ. α.
 — I. 3. Ἀχάνη, μ. μέδιμνον Ἀχάνη. μ. — μ. ἔν.
 ἔν.
 — I. 8. Ἀχάριστα, ἀχαρι- Α. ἀχαριτως. ἦ α.
 στως, ἦ α.
 — I. 11. Ἀχαρίστερον, ἀχα- Α. ἀχαριτώτερον. — ἀ-
 ριτότερον. — ἀχ. - χαρίστερον.¹⁸⁾
 ριστερον.
 — I. 15. Ἀχάρινη, δ. — ἀ- Α. δ. — Ἀχαρινικαὶ π.
 χάρνι, καὶ π.
 c. 657. I. I. Ἀχάρινικοί ὄνοι, ε. Α. ο. ε.¹⁹⁾
 Ἀχέα, λύπη. Ἀχέα. λ.
 [Ἀχεῖς, γυνή.]
 Ἀχειν, προτραπέδαί, Ἀχει προτραπέδαί. τ.
 τ.
 Ἀχειλον, α. Ἀχιλον. α.²⁰⁾
 — I. 14. Ἀχαιός, νεφέλη. π. Ἀχεος ν. π.

c. 657.

16) Hesychius scripsit: Ἀχάιναι. ἐλ. quam scripturam Salmasius olim divinavit. Cf. VV. DD.

17) Scriptum fuit: Σοφ. Φινεῖ β'.
 18) Littera a Musuro deleta fuit ω.

19) Cum duplici accentu, ut saepius in antiquis mss.

20) Scripturam codicis divinarunt Salmasius et If. Vossius.

- c. 657. l. 14. Ἀχέρδης, ἄκαν- Ἀχερδός. ἄκανθα π. καὶ
θα π. καὶ ἐθρίγκως ἐθρίγκωσεν ἀχ.
ἐν ἀχ.
- l. ult. Ἀχερού, υ. Ἀχερούσια. υ.
c. 658. l. 2. Ἀχέρων, ποταμὸς Ἀ. π. ἐν ἄδου. 1)
- l. 4. Ἀχέτας, ὁ τ. καὶ Ἀ. ὁ τ. καὶ Φωνήεις.
- l. 16. Ἀχειρῶ, ἡ Ἀ. — Ἀ. ἡ Ἀ. — ἐλλή γῆρως. 2)
- c. 659. l. 2. Ἀχητι, λ. Ἀ. λ.
- l. 11. Ἀχθινόν, ε. Ἀχθινόν. ε.
- c. 660. l. 2. Ἀχιοπού, ἡ χ. Ἀχιοπού. ἡ χ. 3)
- l. 6. Ἀχιλλεῖον πλάκα, τ. Ἀ. π. τ. Ἀχιλλίων. Ἰππ.
Ἀχιλλίων, ἰππ. — Σοφ. — Σοφ. Σκύθαις,
σκύθαις ἀχιλλίων. ε. Ἀχιλλίων. ε. 4)
- c. 661. l. 5. Ἀχνα, α. — ἀπο- Ἀ. α. — απ.
- l. 14. Ἀχνην λυδῆς κερκ. Ἀχνην Λυδῆς κ. Σ. Α.
Σοφ. αἰχμαλώτοις. Ἀχνην. τὸ α. κ. 5)
- Ἀχνην, τὸ ἄκρον, κ.
- c. 662. l. 13. Ἀχώρα, τ. Ἀχώρα. τ.
- c. 663. l. 2. Ἀχραδάμυλλας, ὁ Ἀχραδάμυλλος. ὁ κ.
- l. 5. Ἀχραδῆνα, ζ. τινὰ Ἀ. ζ. τινὰ ξ.
- [καὶ] ξ.
- l. 9. Ἀχρεα, β. Ἀχρεα. β.
- L 3
- c. 663.

1) Litterae λ ex υ, ut saepius in Hesychio.

2) In ultima voce litteram delevit, vocemque in duas divisit. Lectionem codicis illustrat locus Eustath. II. T. p. 1197. a VV. DD. notatus, unde patet, quod et in Hesychio ἐλλήγηρις legi debeat.

3) Cf. VV. DD. Nullus dubito, quin glossa cum interpretatione junctim exarata sit.

4) Sejuncta univit. Cf. VV. DD.

5) Glossas disjunctas in unam contraxit.

- c. 654. I. ult. Ἀχαιμένης, Π. Α. Π. — Ἀχαιμενίδες,
 — ἀχαιμενίδαί αἱ¹⁵
 περσίδαί.¹⁵
- c. 655. I. I. Ἀχάινε, ἐλάφων Ἀχαιὶ νεβρῶν. ἐλ. ἦ.¹⁶⁾
 ἦλ. — Α. σ. π. κ.
 — I. 9. Ἀχάϊζε, κ. Ἀχάϊζε. κ.
 — I. 14. Ἀχάϊνας, τ. — τιλ- Α. τ. — στελλόμενοι.
 λόμενοι.
 Ἀχάϊκευτα τρύπανα, Α. τρ. τ. — Σοφ. Φινεῖ
 τ. — Σοφ. Φινεῖ βω. δευτέρω.¹⁷⁾
- c. 656. I. I. Ἀχάϊνανεῖ, α. Ἀχάϊνεῖ. α.
 — I. 3. Ἀχάϊνη, μ. μέδιμνον Ἀχάϊνη. μ. — μ. ἐν.
 ἐν.
 — I. 8. Ἀχάϊριστα, ἀχαρί- Α. ἀχαρίτως. ἦ α.
 στῶς, ἦ α.
 — I. 11. Ἀχάϊριστερον, ἀχα- Α. ἀχαριτώτερον. — ἀ-
 ριτώτερον. — ἀχ. - χαριώτερον.¹⁸⁾
 ριστερον.
 — I. 15. Ἀχάϊρνη, δ. — ἀ- Α. δ. — Ἀχαρνικαὶ π.
 χάρνη, καὶ π.
- c. 657. I. I. Ἀχάϊρνικοὶ ὄνοι, ε. Α. ο. ε.¹⁹⁾
 Ἀχάϊρα, λύπη. Ἀχάϊρα. λ.
 [Ἀχάϊρνης, γυνή.]
 Ἀχάϊρνη, προτραπέδα, Ἀχάϊρ προτραπέδα. τ.
 τ.
 Ἀχάϊρνον, α. Ἀχάϊρνον. α.²⁰⁾
- I. 14. Ἀχάϊρας, νεφέλη. π. Ἀχάϊρας ν. π.

c. 657.

16) Hesychius scripsit: Ἀχάϊρα. ἐλ. quam scripturam Salmasius olim divinavit. Cf. VV. DD.

17) Scriptum fuit: Σοφ. Φινεῖ β'.

18) Littera a Musuro deleta fuit ω.

19) Cum duplici accentu, ut saepius in antiquis mss.

20) Scripturam codicis divinarunt Salmasius et If. Vossius.

- c. 657. l. 14. Ἀχέρδος, ἄκανθα π. καὶ ἐθρίγκως ἐν ἀχ. Ἀχέρδος. ἄκανθα π. καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχ.
- l. ult. Ἀχερού, υ. Ἀχερούσια. υ.
c. 658. l. 2. Ἀχέρων, ποταμὸς ἐλιαίδου. Λ. π. ἐν αἴδου. 1)
- l. 4. Ἀχέτας, ὁ τ. καὶ Φονηείς. Λ. ὁ τ. καὶ Φωνήεις.
- l. 16. Ἀχειρῶ, ἢ Λ. — ἔλλ. γηρῖς. Λ. ἢ Λ. — ἔλλ. ἡ γηρῖς. 2)
- c. 659. l. 2. Ἀχητι, λ. Λ. λ.
— l. 11. Ἀχθινόν, ε. Ἀχθινόν. ε.
- c. 660. l. 2. Ἀχιοπού, ἢ χ. Ἀχιοπού. ἢ χ. 3)
- l. 6. Ἀχιλλεῖον πλάκα, τ. Ἀχιλλίων, ἵππ. — Σοφ. σκύθαις ἀχιλλίων. ε. Λ. π. τ. Ἀχιλλίων. ἵππ. — Σοφ. Σκύθαις, Ἀχιλλίων. ε. 4)
- c. 661. l. 5. Ἀχνα, α. — ἀποβιάσματα. Λ. α. — απ.
- l. 14. Ἀχνην λυδῖς κερκ. Σοφ. αἰχμαλώτοις. Ἀχνην, τὸ ἄκρον, κ. Ἀχνην λυδῖς κ. Σ. Α. Ἀχνην. τὸ α. κ. 5)
- c. 662. l. 13. Ἀχώρα, τ. Ἀχώρα. τ.
- c. 663. l. 2. Ἀχραδάμυλλα, ὁ κ. Ἀχραδάμυλλος. ὁ κ.
- l. 5. Ἀχραδῆναι, ζ. τινὰ [καὶ] ξ. Λ. ζ. τινὰ ξ.
- l. 9. Ἀχρεα, β. Ἀχρεα. β.

L 3

c. 663.

1) Litterae λi ex υ, ut saepius in Hesychio.

2) In ultima voce litteram delevit, vocemque in duas divisit. Lectionem codicis illustrat locus Eustath. II. T. p. 1197. a VV. DD. notatus, unde patet, quod et in Hesychio ἐλήγηρις legi debeat.

3) Cf. VV. DD. Nullus dubito, quin glossa cum interpretatione junctim exarata sit.

4) Sejuncta univit. Cf. VV. DD.

5) Glossas disjunctas in unam contraxit.

c. 663. l. 11. Ἀχρεῖον εἰδῶν, ε.	Ἀχρεῖον ἰδῶν. ε.
— l. 16. Ἀχρήματα, α. Σοφ. σκυρίοις.	Ἀχρήματον. α. Σοφ. Σκυ- ρίοις.
c. 664. l. 6. Ἀχρης ἀπελύη- σαν, π.	Ἀχρης ἀπηλοίησαν. π.
Ἀχρη, μ. ἕως.	Ἀχρη. μ. ε. ἄχρη.
Ἀχρη, ἄχρηον, α.	Ἀχρηον. α. 6)
— l. 9. Ἀχρησατέες, α.	Ἀχρησατέες. α.
— l. 12. Ἀχρονοτριβές, ἄν- τομον, τ.	Α. σύντομον. τ.
— l. 15. Ἀχροον, π. λακω- νόθον.	Α. π. Λάκωνες νόθον.
· χύνετον, π.	Ἀχύνετον. π.
c. 665. l. 1. Ἀχυροδόκη, α.	Ἀχυροδόκη. α.
Τὸ Λ μετὰ τοῦ Ψ.	Τὸ Λ μ. τ. Ψ.
— l. 11. Ἀψάλακτος, α. — Σκύθα. σοφοκλῆς.	Α. α. — Σκύθαις Σοφ. 7)
— l. 14. Ἀψαθαί, α. Ἀψα- θαί χ. περῶνι.	Ἀψαθαί. α. Ἀψεθαί χ. περ ἑών. 8)
— l. 16. Ἀψάθην, ε. χειρῶν αΨ.	Α. ε. χειρῶν δ' αΨ.
c. 666. l. 10. Ἀψεφές, α. Σοφ. δρ Φαί.	Α. α. Σοφ. Φαίδρα.

c. 666.

6) Univit et separavit. Fuit Ἀχρη, ni fallor, correctio marginalis praeced. Ἀχρης απ.

7) Litteram inter Σκύθα et σοφ. delevit; scriptum fuit: Σκύθαν σοφ. Scriptura archetypi, si quid video, fuit: Σκύθαι Σοφοκλέους. aut, quod potius crediderim, solum lemma: Σκύθαι, vel Σκύθαις. ut nota Sophoclis fabula absque auctoris nomine; postea vero a sciolo quodam nomen in margine adjectum fuit, quod deinde in textum pervenit.

8) Glossas bene unitas disjunxit. Cf. VV. DD. In archetypo cod. ultima vox sine dubio ita exarata fuit: περῶνι. Correctio interlinearis, ut saepius, cum vitiosa lectione unitim descripta fuit.

c. 666. l. 18. Ἀψίκορον. α. — κορ. καὶ ταχέως.	A. α. — κορ. καὶ τ.
e. 667. l. 2. Ἀψικόρως, ἀμε- ταβλήτως.	A. εὐμεταβ.
— l. 11. Ἀψίτω, ε.	Ἀψίτω. ε.
— l. 15. Ἀψόρροον, α. ρ. τα- χυρόου.	Ἀψόρροου. α. ρ. ταχυ- ρόου.
c. 668. l. 2. Ἀψηθῆς, α.	A. α.
Ἀψυχίη, λυποθυμία.	A. λειποθυμία.
— l. 6. Ἀψῶ, προσαγγίστω, δ.	A. προσεγγίσω. δ.
Τὸ Α μετὰ τοῦ Ω.	Τὸ Α μ. τ. Ω.
c. 669. l. 1. Ἀωρίνης, κ.	A. κ.
— l. 3. Ἀωροί, ε. — γρα- φοί το ὦ.	A. ε. — γραφοίτο τὸ ὦ.
— l. 10. Ἀωροτο, ἀκρέματο.	A. ἐκρ.
— l. 14. Ἀωτον, ἐρείον, α.	A. ἔριον. α.
Ἀώτου θ. ἐρείου θ.	A. θ. ἐρίου θ.
Ἀωτορ, π.	Ἀώροτο. π.
c. 670. l. 3. Ἀωτεῖς, ἀνανθί- ζεις κοίνα	A. ἀνανθίζεις. κοιμαῖ.
B.	B.
— l. 4. Βαβάζεν, τὸ διαρ- θρωμίνα λ.	B. τὸ μὴ διηρθε. λ.
c. 672. l. 9. Βαγῆ, ε.	Βαγῆσαι. ε.
— l. ult. Βάδος, ὁ κ. β. ν' ξέ- σται.	B. ὁ κ. β. πενήκοντα ξέ- σται.
c. 673. l. 6. Βαδδῖν, β. ε. ἐξε- ρέας.	B. β. ε. εἰς ἱερέας. 9)
Βάδος, ὁ κ. β. ν' ξίσται, ἔγουν λι διμη.	B. ὁ κ. β. ν' ξ. ἔγουν ὀλ- κην διμη. 10)

L 4

c. 673.

9) Vitiosum ἐξερέας ortum est ex ἐξάριετον, quod Hesychio restituendum est. Cf. VV. DD.

10) Mufurus compendium scribendi λσ id est, λίτραγ igno-
rasse

- c. 673. l. 9. Βάδος, υ. Βάδιστοι, Βαδύτατοι. Βάδης. υ. Βάρδιστοι. Βραδύτατοι.
- c. 674. l. 1. Βαθείης, υ. μ. δαψηλοῦς, ἢ ἐξάλλεται κεκρυμένης. Β. υ. μ. δαψηλοῦς, ἢ ἐξάλλου καὶ κεκρυμένης.
- l. 4. Βάθρων, ἐμμελίων ἢ ἀγαλμάτων. Β. ἐμμελίων ἢ ἀγ. θάκων.
- Βαθάκωνβ, κακῶς. Βαίβην. κακῶς.
- l. 16. Βαθύζωνοι, ε. — Β. ε. — χυτούς χ. χιτούς χ.
- c. 675. l. 13. Βαθυμῆδαι, γ. ἐπὶ Λύδοις. Β. γ. ἐπὶ Λυδία.
- Βαθυπέπλων, κ. ἰμ. ἔχων. Β. κ. ἰμ. ἔχόντων.
- l. 16. Βαθύριζοι, β. Βαθύρριζοι. β.
- l. 18. Βαθυρίζου, π. Βαθυρρίζου. π.
- Βαθύσπορος, Βαθεῖα σ. Β. Βαθεῖαν σ.
- c. 676. l. 1. Βαιᾶγισ, ε. περὶ Α. Βαιᾶγισ. ε. παρὰ Α.
- Βαβυκῶς, πελεκᾶν, ὡς Φιλητᾶς ἀμεριάσας β. Βαβυκῶς. π. ὡς Φ. ἀμερίας β. ¹¹⁾)

e. 676.

rasse videtur. Fuit (ut textus historiam, prouti in mente mea existit, exponam) in archetypo codice, qui forte litteris uncialibus scriptus fuit, tali modo exaratum:

ΗΓΟΥΝ ΛΙ ΜΗ. quod in ectypo codice imperite ac negligenter transcriptum fuit: ἡγουν διμη. Iam vero doctus aliquis, mendum loci animadvertens, aut inter lineam, aut in margine ad litt. δι. solito scribarum com-

pendio corrigebat λι. Quae correctio una cum ipso vitio in tertio quodam codice descripta fuit. En fata loci, qui in posterum ita scribendus est: ἡγουν λίτραι μή. Glossa duabus vicibus occurrit, neque hic nec illic in serie est; unde colligo, eam ex Epiphanio in margine adscriptam esse.

11) In Ald. πελεφᾶν. culpa typ. Musurus variam lectionem delcivit.

- c. 676. l. 9. Βαίην, ο. μικροῦ. Βαίην. ο. μικρήν. ἢ ἔβ.
ἢ ἔβ.
Βαῖκαν, Κρηται. Β. Κρητες.
- c. 678. l. 3. Βαίων, ε. καὶ ἐν Β. ε. καὶ ἐν Λίχμαλωτί-
Λίχμαλώτησι βαῖον, σι βαῖον ἐν Βαρκά-
ἐν Βαρκάθοις ὄχλος θοις. ὄχλος Λ. ¹²⁾
Λ.
- c. 680. l. 8. Βάικαρις, μ. — Β. μ. — ἰμωνύμου.
ἰμωνύμοις.
- c. 681. l. 7. Βακχευθεῖσα, Β. ἐξοιστρομένη. ε.
ἐξεχευμένη, ε.
- l. 9. Βακχεῖον, τ. νάρθηξ. Β. τ. ναρθηξαι. ¹³⁾
- l. 16. Βάικχος, ὁ ἱερ. — Β. ὁ ἱερ. — τελεταῖς. ¹⁴⁾
τελευταῖς.
- c. 682. l. 2. Βάικχου Διώνης, Β. Δ. οἱ μ. — διωνυμία
οἱ μ. — διώνυμα π. π. — Πραξίλλα δὲ
— Τραξίλλα δὲ ἡ Συ ἡ Συκ. Α.
κιωνία Α.
- c. 684. l. 6. Βάλανοι, τ. — Β. τ. — περὶ τὸν τραχή-
περὶ τῶν τραχήλων, λον. καὶ τῶν δρυῶν
καὶ τῶν ἰδρυῶν κ. — ὁ κ. — κλεῖδες.
κλίδες.
- c. 685. l. 15. Βάλ' ἐς ἄκραν, Βάλ' ἐς ἄκραν. οἱ μ. ἄ-
οἱ μὲν ἄκρα π. Λέσ- κραν π. Α.
βου.
- l. ult. Βάλ' ἐς Μακρίαν, Βάλ' ἐς Μακκρίαν. Ἡρ.
Ἡρ. θ. Μακρία, ἢν λῶ- θ. Μακκρία, ἢν λῶ-
λόγος κατὰ τὴν Εὐ- γος κατὰ τ. Ε. ἐπι-
ρυθῆως..... στρατεῖαν εἰς Ἀττι-
κὴν

L 5

12) Locus scribarum imperitia mutilatus atque corruptus. Cf. VV. DD. Interpunctionem ms. atque Musuri diligenter enotavi.

13) Hesychio restituendum est νάρθηξ. Non perspicio, quomodo Musurus ναρθηξαι scribere potuerit.

14) Sciendum est, voces τελευτή et τελετή saepius a scriba codicis Marciani confundi ac permutari; jam supra exempla habuimus.

- κὴν ἐπιδοῦναι σφάγιον ἑαυτὴν ὑπὲρ τῆς τῶν λοιπῶν σωτηρίας.¹⁵⁾
- c. 686. l. 10. Βαλοιτήσειρον, περὶ τ. δ. τ. πόδας. Β. παρὰ τ. δ. εἶναι τ. πόδας.
Βάλον, ο.¹⁶⁾
- c. 687. l. 5. Βαμβαλύζει, τ. Β. τ. — ῥιγαῖ σ.
- c. 691. l. ult. Βάρβαξ, ι. — Β. ι. — ἐρίων τολύπαι.¹⁸⁾
ἐρύοντολύπαι.
- c. 692. l. 8. Βαράκκακα, ἄγιοι Β. ἄγιοι διφθέρα, π.
διαφέρα, π.
- c. 693. l. ult. Βαρπύργος, πορ- Βαρπύργος. π. π. ἀμ-
μεῖο περὶ ἀμφωδῶν. φόδων.
- c. 694. l. 3. Βαρθειγένος, ἰθα- Βαρθειγενῶν, ἰθ.¹⁹⁾
γενῶν.
- c. 695. l. 7. Βαρκαίοις, ὄχοις Βαρκαίοις ὄχοις, Λ. —
Λ. — φασὶν αὐτοὺς φασὶν δὲ α. κ. π.
κ. π. ἀρμαζεῦζαι δ. ἀρμα ζεῦζαι δ. —
— ὡς Κνασέας ἐν ὡς Μνασέας ἐν τοῖς
τοῖς παρὰ Λιβύοις. περὶ Λιβύης.
- c. 696. l. 9. Βαρυγέτας, β. — Β. β. — Γ. δὲ ἄντας.
ῦντας
Γέτας δὲ ὄνομα.
- c. 697. l. 1. Βαρυθυμήσαντος, Βαρυθυμήσαντος. ὀλιγω-
ὀλιγωρίσαντος. ρήσαντος.
Βαρύθων, βαρυζήμενος. Β. βαρυνόμενος.
- π 1. 4. Βαρθολομαῖος, υἱὸς Β. υ. κρεμάσαντος υ.²⁰⁾
κρεμάσας ὕδατα.

c. 697.

15) Ita Musurus lacunam ms. supplevit.

16) Unita disjuncte.

18) In Ald. vitium typ.

19) Duæ ultimæ syllabæ in Βαρθειγένος pertinent ad vocem sequentem.

20) Hesychium ex Hieronymi etymologia correxisse videtur. Cf. VV. DD.

- c. 697. l. 6. Βαίρκα, α. — πε-
ρον... B. α. — περόνη.¹⁾
- l. 10. Βαρύνει, ὀδυνάων, κ. Βαρύνων. ὀδυνάων κ.
c. 698. l. 6. Βαρυτοσκαφίον, Βαρυτὸ σκαφίον. τ. —
τ. — δυσαρροστομέ- δυσαρροστομένων.
- Βαρυδαίνν, β. Βαρυδαίνην, β.
- c. 699. l. 1. Βασαγεῖ, ἀλεσχοῖ. Β. ἀδόλεσχῆι.
- l. 3. Βασαγικόρος, ὁ θ. — Β. ὁ θ. — Ἰππώναικτι.
Ἰππονάκτη.
- l. 7. Βατανιστής, ἑ δ. τί Β. ὁ δ. πολλαίς δὲ ὁ δ.
πολλά δὲ ὁ δ.
- Βασανιτής, λ. — λίθου Βασανιστής, λ. — λίθος
βάσανος, ὦ π. τὸ β. ὦ π. τὸ χρυσίον
χρέμα ἐδ. ἐδ.
- c. 700. l. 10. Βασιλ, ἡ β. Βασιλή. ἡ β.²⁾
- Βασιλέως ὀφθαλμός, ε. Β. ὀφθ. ε. — τὰ πράγ-
— πράγματα τοῦ ματα, ὃν τοῦ β.
- β. Β. ὑ. — ἀπὸ τ. β.
- Βασιλίδες, ὑ. — ἐπὶ τοῦ β.
- [Βασιλιῆα, βασιλέα.]
- c. 701. l. 1. Βασιλῖδα, παῖ- Β. παιδιᾶς ε. ἡ β.
- δας ε. ἡ β. Β. ὁ ῥυθμός.
- l. 7. Βάσις, ὀρθμός. Β. φθ. — ἐπὶ τοῦ ἀχ.
- l. 13. Βάσκανος, φθ. — Β. φθ. — ἐπὶ τοῦ ἀχ.
- c. 702. l. 17. Βασσάρις, α. καὶ Β. α. καὶ Βασσάτη. π.
Βασσά π.
- c. 703. l. 3. Βαστα. ὀχειος, Δ. Βάστας ὁ Χίος. Δ.³⁾
- c. 704. l. 9. Βαθάρα, πυκλή, Β. πυκλή. Μ.
Μ.

c. 708.

1) Ultimae vocis exitum delevit.

2) Scriba compendii glossae oblitus esse videtur.

3) Litteram in medio glossae delevit. Cf. VV. DD.

- c. 708. l. 8. Βαττω . σίλφιον, Βάττου σίλφιον. π. —
π. — ἐπὶ τοῦ Κυρη- ἀπὸ τοῦ Κυρηναίου
ναίου ε. τ. Βαττιάδων ε. τ. Βαττιαδῶν μ.
μ. ἐξαίρετον σ. ἐξαίρετον τὸ σ. 4)
- Βάττου σκοπιά, χ. Λ. Β. σ. χ. Λ. ἀπὸ Βάττου.
ἐπὶ Βάτου.
- c. 709. l. 3. Βαγμῶ, τ. — ὡς Β. τ. — ὡς παρ' Ἐμπε-
περ ἐν πεδοκλεῖ. δοκλεῖ.
— l. 6. Βαῦθῆ, μασᾶται. Β. μασᾶται.
- c. 710. l. 8. Βαχία, τελευτή, Β. τελετή. ἐνέρχεις χ.
ἐνόχιος χ.
- l. 15. Βδαλήται, θ. ἢ μέλ- Βδαλήται. θ. ἢ ἀμέλγη-
γηται. ται.
- c. 711. l. 21. Βεβαιώσω, δίκην Βεβαιώσεως δίκη. ἐπὶ τῶν
τὸ ἐπὶ τῶν ἠγησα- ὀρισμένων τ. 5)
- μένων τ.
- c. 712. l. 21. Βέμβλεθαι, μ. φ. Β. μ. φ. ἢ μέμβλεθαι. 6)
- c. 713. l. 8. Βεβουκόλημα, πέ- Β. πέπαιγμα. π.
πεγμα, π.
- l. 11. Βεβραΐζαντα, σ. — Β. σ. — τὸ — μέρος β.
τὸ — μέρη β.
- c. 714. l. 13. Βεβήκος, ὁ Ἡ. Β. ὁ Ἡ.
- c. 715. l. 3. Βεῖη, ζ. — πορεύ- Β. ζ. — π.
ση.
- c. 719. l. 4. Βεμαικὸς δίκην, ρ. Βέμβικος δίκην. ρ. — μὴ
— μὴ εὐθ. ἐπ' εὐθ.
- l. 12. Βεμόλετο, ε. Βέμλετο. ε. 7)
- c. 720. l. 2. Βερβίλια, ξ. — Β. ξ. — ληκύθους ε.
λικύνθους ε.
- l. 13. Βερεκύντα βόμον, Β. βρόμον. φ.
φ.

c. 720.

4) Et hic litteram glossae expunxit.

5) Cf. VV. DD. quorum conjectura codicis scriptura fir-
matur.

6) Postrema: ἢ μέμβλεθαι. a Musuro adjuncta sunt.

7) Scriptura cod. archetypi fuit: Βέμβλετο.

- c. 720. l. 16. Βερεκυντίας, α. Β. α. —
 — Βερονίκης. Βερονίκης πλόκαμος. τοῦ-
 Βερονίκη πόλις πλόκα- τόν κατηστερίδα
 μας, τοῦτον κατηγο- — καλεῖται. καὶ
 ρεῖσαι — καλεῖται. Βερονίκη πόλις.
 Βερονικίδα, δ. Β. δ. 8)
 Βερονικίδες, υ. Β. εἶδος υ.
 †
- c. 721. l. 10. Βερωνετῶν, ἀλλὰ Β. ἀλλὰ α.
 ἀνετῶν. †
- l. 13. Βεσον, ε. — ἔσον. Β. ε. — ἔσοντ. 9)
- c. 723. l. 2. Βέλημα, κ. — Β. κ. — Λάκωνες.
 Λάκωνες ἤλθης, ἡ Ἡ. Βήλθης. ἡ Ἡ. 10)
- l. 5. Βηλός, ο. — μαίνε- Β. ο. — βαίνεσαι.
 δαι.
- l. 8. Βλοσέμεν, σ. Βλησέμεν. σ.
- l. 11. Βῆμα, π. — λόγιον Β. π. — λογεῖον — κ.
 — κυεκλήσαι.
- c. 724. l. 9. Βηρι, μέναι ὠρη- Βῆ εἴ ἴμεναι. ὠρησεν ἰ.
 σαν ἰ.
- l. 15. Βῆσαι, κ. — κα- Β. κ. — καὶ τὰ βασίμα
 ταβάσιμα ο. ο.
- l. ult. Βησίσεις, τ. Βησήσεις. τ.
- c. 725. l. 4. Βήσομεν, ἐπιβη- Β. ἐπιβιβ. ἐμβιβ.
 βάσωμεν, ἐμβηβά-
 σωμεν.
- c. 726. l. 7. Βίδην, ε. κρούμα. Β. ε. κρούματος. Σοφ.
 Σοφ. ἀκρ.... Ἀκρυσία. 11)
- Βησαβεῖ, μήρ Σ. — Β. μύρω Σ. — ἐπιψάλλειν
 ἐπιψα βίδηνται κ. βίδηνται κ. 12)
- c. 726:

8) Βερονίκη πόλις e margine alieno loco insertum est.

9) Ultimae vocis litteram aut syllabam in fine deleuit.

10) Unita separavit.

11) Compendium lemmatis deleuit.

12) In litt. μηρ latet compendium v. μήτηρ. Ceteroquin

- c. 726. l. 14. Βίην Ἡρακλήϊην, Βίην Ἡρακληϊήνι π.
π.
- v. 727. l. 9. Βίμβλιος, ε. — Β. ε. — Ε. δὲ τὸν ἀπὸ
Ε. δὲ ἀπὸ ῥοιῶν Β. ῥ. Β. ¹³⁾
- l. 14. Βιώτοιο, τ. Βιότοιο. τ.
Βιωτεύειν, τοῦ ζ. Βιοτεύειν. τὸ ζ.
Βιωτῆς, ζ. Βιοτῆς. ζ.
- c. 728. l. 1. Βιωτεύων, συζῶν, Βιωτεύων. συζῶν. σ.
σ.
- Βιούν, καὶ βιωτεύειν — Β. καὶ βιοτεύειν — Βιο-
βιωτεύειν δὲ τ. τεύειν δὲ, τ.
- Βίωτος, τ. — καὶ τί Βίωτος. τ. — καὶ τὰ
πρὸς τὰ ζῆν βίωτον πρὸς τὸ ζῆν. Βίω-
κατακείρ. . . . τον κατακείρειν. ¹⁴⁾
- l. 8. Βήϊον μεμαλαγμένον, Β. μ. ε. ¹⁵⁾
ε.
- Βιωτοῦ, β. Βιότου. β.
- c. 729. l. 5. Βίσσαιον, σ. — πό- Βίσσαιος. σ. — πολεμι-
λεμ. . . . στοῦ. ¹⁶⁾
- l. 13. Βισύρας, ἦ. — Χέρ- Β. ἦ. — Χερσοννησίτην
σωννισυτην λ. Βισσύ- λ. Βισσυραν.
ρας.
- l. ult. Βίω, ῥίσως, σ. Βίωρ. ῥίσως. σ.
- v. 730. l. 1. Βλαί, βλ. Βλαιτή. βλ.
Βλάμεν, ε. Ελάβεν. ε.
- l. 6. Βλαβυρίαν, εἰκολο- Β. εἰκαιολ.
γίαν.

c. 730i

VV. DD. bene animadvertunt, locum corruptissimum esse, atque glossam Βηρσαβεε e margine intrusam.

13) Cf. VV. DD. qui ἀπ' ὀρέων Β. bene restituunt.

14) Ultimae vocis compendium delevit. Scriptum erat, si bene video: κατακείρετε.

15) In codice archetypo scriptum erat: Βήϊον. In ectypo correctio juxta vitium posita est: Βήϊον. In Ald. mendum typ.

16) Ultimae vocis compendium delevit,

- c. 730. l. 12. Βλαδάρον, ε. B. ε. χαῦνον.
 χαυνόν.
 — l. ult. Βλαίκακα, β. — B. β. — προβατάδη.
^{τδ}
 προβα
- c. 731. l. 2. Βλακίας, ι. Βλακείας. ι.
 — l. 9. Βλαῖξ, μ. — δασαί- B. μ. — δυσώδους.
 δους.
- l. 13. Βλασκείας, ἰχθύς^{ασ} Βλασκίας. ἰχθύς ποι-
^{ης} ούς.¹⁷⁾
 ποιός.
- c. 732. l. 1. Βλαίτταν, χ. Βλαίττανον. χ.
 — l. 6. Βλαστά, βλαστή. Βλαστάνει. βλαστήσει
 Κ. Κ.
 — l. 10. Βλαπτούν, υ. Βλαυτούν. υ.
 Βλεερεῖ, ο. Βλεέρει. ο.
 Βλείεις, β. καὶ βλεῖο, B. β. καὶ B. ἔτι.
 ἔτι βλεθράνασιν ι. Βλεθράνασιν. ι.¹⁸⁾
- c. 733. l. 1. Βλέναι, μ. — πλέ- Βλέννα. μ. — Πλένναι
 να καὶ πλέννα, τ. καὶ Π. τ.
- l. 14. Βλεφαρίδες, αἰ ε. B. αἰ ε. — τρίχες.
 — τρίχαμ
- l. 18. Βληθρήν, τ. — πά- B. τ. — ἀπαλήν.
 λην.
- l. ult. Βλήρ, δ. — πάλκ- B. δ. — παρὰ Ἀλκμαίω-
 μαίων ἢ λ. νι ἢ λι.¹⁹⁾

c. 734.

17) ης inter lineam notatum forte vitiosum est pro ους.
 Cf. VV. DD.

18) Conjuncta separavit.

19) Lego: παρ' Ἀλκμαίω ἢ λ. Litt. υ in Ἀλκμαίων prove-
 nit ex jota dativi affixo, prima enim scriptura fuit pro-

cul dubio: παρ' Ἀλκμαίω ἢ λ. Correctio interlinearis
 vocī postea inserta fuit, unde Ἀλκμαίω, Ἀλκμαίων et
 Ἀλκμαίωνι. Ipsam praeterea glossam apud Alcaeum po-
 tius, quam apud tragicum quaeremus. Cf. VV. DD. a
 quibus dissentio.

- c. 734. l. 5. Βλήσσα, β. ἡμί- Βλήσσαν. β. ἡμίπέπει-
πειρον. ρον.
Βλῆσται, β. Βλῆσαι. β.
Βληστὰς, ὁ χ. Βλήστας. ὁ χ.
Βλησύριμος ὁ ἵππ. καὶ Β. ὁ ἵππ. καὶ ἀλύς.
ἀλύς. †
- c. 735. l. 5. Βλήχων, γ. — Β. γ. — ἐφήβαιον.
ἐφήβαλον.
Βλιαρόν, ἀβλεβές. Β. ἀβλαβές,
Βλιβρόν, λαγρόν. Β. λαγαρόν.
Βλίδες, ψηκίδες. Β. ψεκίδες.
— l. 11. Βληχῶδες, βλιχῶ- Β. β. π.
νες, π.
- c. 736. l. 7. Βλίσαι, κ. — ὑπὸ Β. κ. — ὑπὲρ τοῦ μέλι-
τοῦ μέλ.. τρυγῆ- τος. τ. 20)
σαι.
- l. 12. Βλιτάχεια, π. — Β. π. — κογχύλια.
κογχύλεα.
- c. 737. l. 3. Βλιτύριον, ἴ. — Β. ἴ. — ἐπ.
ἐπιδίδωσι.
- l. 6. Βλοσυρωπεῖς, κ. — Βλοσυρῶπις. κ. — ἔχου-
έχουσαι. σα.
- l. 8. Βλύδιον, υ. — ὑποδή- Β. υ. — ὑπόδημά τι.
ματα.
- l. 10. Βλώθρη, εὐάξης, ἢ Βλωθρή. ε. ἢ προβαίνου-
προβαίνειν καὶ ἀνω σα καὶ ἀνω θρώ-
θρώσκειν. σουσα. 1)
- c. 738. l. 8. Βόεσι, β. Βόεσι. β.
Βοάεσιν, ἰ. Βοείαισιν. ἰ.
Βοή, β. Βοείη. β.
- c. 739. l. 6. Βολίδες, ἀκοντία, Β. ἀκόντια. λ.
λ.

c. 739.

20) Exitum v. μέλ.. delevit.

1) Musurus in mente habuit θρώσκουσα. Cf. VV. DD.

- c. 739. l. 6. Βολιῖς, β. Βολίς. β. ²⁾
 Βολίσι, τρώεσι, πληγῆσι. Β. τρώεσι. πληγαῖς.
 — l. 15. Βομβαύλιος, ὁ α. Β. ὁ α. ἀπὸ τ. β.
 ἐπὶ τ. β.
- c. 740. l. 6. Βομβρύζων, τῶν Β. τονθορύζων. β.
 θρυζων, β.
- l. 13. Βομβηλιός, π. Βομβυλιός. π.
- c. 741. l. 1. Βόμβυξ, αἰ. — Β. αἰ. — Βομβυλιοῦ. ³⁾
 βομβυλ...υ.
- l. 8. Βομβυλεύματα, τ. Β. τ. — κατασκευασμέ-
 — κατασκευασμέ- να.
- Βοωνητὰ, ἂν τ. β. ἡγο- Βοωνήτων. τ. β. ἡγορασ-
 ρᾶσθαι, ἢ ἀνόσιος. π. μένων. ἢ ἀνοσίων.
 — ἀνοσίως. π. — ἀνοσίων.
- l. 13. Βόσκον, Βούφορ- Β. Βούφορβον. σ.
 μον, σ.
 Βοσσῶος, μ. Βοσσῶω. μ.
- c. 742. l. 7. Βορβύλα, π. — Β. π. — σήσαμις ἢ ἐπὶ
 σήσαμῆς εὐμεγ. εὐμεγ. ⁴⁾
- l. 12. Βορρασμοί, Α. — Β. Α. — ἀνοτοί π. ⁵⁾
 ἂν. τσι π.
- l. 16. Βορεῖον, γ. — πῶς. Β. γ. — πῶς.
 βορθαγορίσκια, χ. Βορθαγορίσκια. χ. ⁶⁾
- c. 743. l. 9. Βόρμος, σ. — αὐ- Β. σ. — αὐτομάτως φ. ⁷⁾
 τὸ κάτω φ.

c. 743.

2) Scriptum fuit: Βολιῖς. nam nexum litt. ει delevit. En iterum emendationem interlin. voci infartam, in arche-

typo enim codice, ni fallor, ita exaratum fuit: Βολεῖς.

3) In Ald. Βόμβυξ errore typ. Musurus in ultima voce litteram aut duas erasit.

4) In Ald. Βορκύλα vitio typ. A Musuro ἢ ἐπὶ inseruntur.

5) Litteram delevit; ni fallor, scriptum erat: ἀνοτοί, quod Hesychio restituendum est.

6) Unita disjunct.

7) In Ald. vitium typ.

- c. 743. l. 19. Βορῆās, β. Βορῆās. β.
 Βορῆόν, β. Βορόν. β.
 Βορῆού, τοῦ β. ἤγε π² B. τ. β. ἤγε παρὰ ἀ-
 ἀριστον. ριστ.....⁸⁾
- c. 744. l. 5. Βοσκόμενον, δα- B. δαπανῶν.
 πανούν.
 — l. 7. Βοσκαίς, φ. Λίβιον. B. φ. Λίβυες.
 — l. 17. Βοστρυχῆνδες, τ. Βοστρυχίνδες. τ.
 ο. 745. l. 1. Βοτρωιδία, ἐνωτά- B. ἐνωταρίων ε.
 ριον ε.
 — l. 8. Βοτιανείρη, τ. Βοτιάνειρα. τ.⁹⁾
 — l. 10. Βροτῶν, θ. Βοτῶν. θ.
 c. 746. l. 2. Βουβαλίς, ο. — B. ο. — ἀστράγαλοι
 στράγαλοι.
 — l. 9. Βουβαίρας, μ. — αὐ- B. μ. — αὐχένα.
 χῆνα.
 — l. 15. Βουβωνίας σκότος, Bουβωνιασκόπος. ὀβ.
 ὀβ.
 Βουγαίος, μ. Βουγαίον. μ.
 c. 747. l. 3. Βούβωστις, μ. Βούβρωστις. μ.
 — l. 5. Βουγενεῶν, τ. — ἄρ- Βουγενέων. τ. — Ἄρμε-
 μεγοὶ γὰρ Δαναοῦ να παρ Δαναοῦ γῆς
 γῆς ἐπὶ γενέας. ἐπὶ Βουγενέων.
 — l. 10. Βουδαίκη, ἡ Βουπρη- B. ἡ Βούπρηστις.
 στίς.
 — l. 15. Βούδιος, π. — ἀ- B. π. — ἀφρων, α.¹⁰⁾
 ...ων, α.
 c. 748. l. 1. Βοζήγης, ἦ. — ἡ Βοζύγης. ἦ. — ὀ π. —
 πρῶτος — ἱερούς ἀ- ἰ. ἀρότους.
 ρότρους ε.

c. 748.

8) Signum in Ald. omisium est. Ultima male descripta sunt ob notas compendiorum in archetypo cod. forte paulo intricatioribus. Scribendum est: ἡ λέξις παρ' Ἀριστωνύμω. Ita Musurus quoque nomen scripserat, at ἀνύμω iterum expunxit.

9) In Ald. mendum typ.

10) Lacunam ms. Musurus tali modo supplevit.

- c. 748. l. 6. Βουθέρες, ε. — Β. ε. — Βούθεροι.
Βούθοροι.
- l. 8. Βούθουτον, ὁ τ. Βούθουτον. ὁ τ.
- l. 10. Βουθός πέφυται, π. Β. περιφοιτᾶ. π.
- c. 749. l. 1. Βουκέφαλος, ἰ. — Β. ἰ. — ἰσχύοις — Ἰνδοῖς
ἀχύοις — Ἰνδοῖς — Βουκεφάλαιον.
Βουκολέοντα.
- l. 13. Βουκολήσομεν, μ. ἀ- Β. μ. ἀπατήσομεν.
πτάσομεν.
- l. 16. Βουκόλος, β. βοο- Β. β. βοσκός.
σκόσ.
- l. 21. Βουκόλω, Φ. πόλις Βουκολῶ. Φ. πόλις, ἡ Θρ.
Θρ.
- l. 24. Βουλαῖα, τ. Βούλαια. τ. ¹¹⁾
- c. 750. l. 3. Βούλεον, β. Βούλαιον. β.
- l. 5. Βούλευμα, αἰ β. Βουλεύματα. αἰ β.
- l. 18. Βουλή, γ. — πρᾶγ- Β. γ. — π. βουλῆς. ¹²⁾
μα βουλῆς [λαχεῖν.]
- c. 751. l. 2. Βουμανές, καὶ βο- Β. καὶ βούπαστον. ε.
ρύπαστον. ε.
- l. 5. Βουμικαί, Φ. μυκη- Β. Φ. μυκηθμῶν.
μῶν.
- c. 752. l. 4. Βουπεῖν..., μ. Βούπειναν. μ. ¹³⁾
- l. 6. Βουόφθαλμος, β. Βουόφθαλμος. β.
- l. 10. Βουπρασία, τ. τῆς Βουπράσιον. τ. τῆς Ἡλι-
Ἰλιάδος, ἡ κ. ἐν Ἰλίου. dos, ἡ κ. ἐν Ἡλιδι.
- c. 753. l. 5. Βούρρα, π. Βούρα. π.
- l. 16. Βούρ ἐπὶ γλώσση, Β. ἐπὶ γ. π. — Ἀθη-
π. — Ἀθηναίων ναίων νόμισμα ἔχειν
ἔχει β — ἐκτείνει β — ἐκτίνειν τ. ¹⁴⁾
τ.

M 2

c. 754.

11) Cum Kustero scribendum est: Βουλαῖα.

12) λαχεῖν bene sublatum est, nam a scriba, qui sequen-
tem glossam in mente habuit, adjunctum fuit.

13) Exitum glossae deleuit.

14) νόμισμα a Musuro insertum est.

- c. 754. l. 2. Βοῦς ἐπίδερμα, κ. Βοῦς ἐπὶ δέρμα. κ. ¹⁵⁾
 — 1. 7. Βουσία, γ. — Βου- Β. γ. — βοσκητήριον, εἰς
 σκητήριον εἰς εὐρύην
 εἶρ. εὐρύ ⁺ εἶρ. ¹⁶⁾
- 1. 15. Βοῦς ἐμβαίνει μέ- Β. ἐμβαίνει μ. Στρατίσ
 γας, Στρατίσις ε. — ε. — Β. ἐπὶ γλώτ-
 Βοῦς ἐπίγνωσιν. τη. ¹⁷⁾
- Βοῦς ζ', μ. — Κλητό- Βοῦς ἐβδόμος. μ. — Κ.
 δημοσ ἐν ἀττίδι φ. ἐν Ἀττίδι φ.
- c. 755. l. 3. Βούσικα, τ. μ. σῦ- Β. τ. μ. σῦκα.
 κα, Βουστάνη, β. Βουστάνη. β. ¹⁸⁾
- 1. 6. Βούται, β. ν. Βοτί- Β. β. ν. Βοτῆρες.
 ρες.
 [Βοῦς ἐμβαίνει μέγας
 στρατῆς εἶπε πα-
 ρὰ τὴν παροιμίαν
 τὴν Βοῦς ἐπὶ γλώσ-
 ση.]
- Βουτάνη, μ. — μά- Βουτάνη. μ. — μ. ¹⁹⁾
 στιγξ.
- 1. 11. Βούταρος, ὁ παχύς, Β. ὁ ταχύς, ἢ ὁ πα-
 ἢ ὁ πάχης. χύς. ²⁰⁾

c. 755

15) Hesychius scripsit: Βοῦς ἐπὶ δεσμά. Litt. σ ante μ sae-
 pius elabitur.

16) Compendium v. εὐρύην, quo ην significatur, delevit.
 Signa Musuri in Aldi omissa sunt.

17) In Ald. ἐμβαίνει culpa typ. In ultimis vitium codicis
 ex nota compendii male descripta oriri videtur.

18) Unita sejunxit. Glossam Βουστάνη ad infra seq. Βουτά-
 νη in margine notatam fuisse suspicor.

19) En correctionem marginalem praeced. glossae Βοῦς
 ἐμβαίνει μ. bene a Musuro exclusam; in ea describenda
 ms. interpunctionem retinui.

20) Correctio interlit. textui inserta est; scriptum enim

ὁ παχύς
 fuit: Βούταρος, ὁ πάχης. Haec scriba suo modo con-
 junxit: Β. ὁ παχύς, ἢ ὁ πάχης. Cf. VV. DD. quos Mu-
 suri ταχύς vexavit.

- c. 755. l. 13. Βουτελέστιν, θ. Βουτελέεν. θ.
 c. 756. l. 2. Βουτιάνειρα, τ. Βουτιάνειρα, τ.
 Βούτιμοι, βοώνηται, ω. Β. βοώνητοι. ω.
 — l. 8. Βούτορον, ψάκαστρον, ν. — β. †
 ν. — Βουκέντη. Β. ψάκαστρον. ν. — β.
 Βουτέων, ὄδον ἀτραπόν. Βούτορον, ὄδον, ἀτραπόν.
 — l. 13. Βούτυπον, π. — Β. π. — Θαυλωνιδῶν γ.
 Θαυλωνιδῶν γ.
 — l. 15. Βούτυπος, ὁ β. — Β. ὁ β. — ἔμπις.
 ἔμπις.
 c. 757. l. 2. Βούφαρον, τὴν εὐ- Β. τ. εὐάριστον γ.
 ἀριστρον γ.
 — l. 12. Βουχρῶς τις, ἰσχυ- Ε. ἰ. ἢ ὁ ξηρός.¹⁾
 ρός, ἢ ἰξηρός.
 — l. 15. Βοῶν, τ. — ἀπίδων. Β. τ. — ἀσπίδων.
 c. 758. l. 4. Βοωτεῖν, α. — ὄν Β. α. — ὅτε ὁ Ω.
 ὁ Ω.
 Βραβέα, ἄρχων, β. Β. ἄρχοντα. β.
 — l. 13. Βραβευέτω, μ. μὴ Β. μ. μὴ νυσάτω. ἰθυνέ-
 νυσάτω, ἰθυνέτω. τω.
 — l. 14. Βραῖ ἀδελφοὶ ὑπὸ Βραῖ □ ἀδελφοὶ, ὑπὸ Ἡ-
 Ἰλείων. λείων.²⁾
 — l. 17. Βραγχιιάζοισθαι, Βραγχιιάζεσθαι. πνίγε-
 πνίγοισθαι. σθαι.
 c. 759. l. 1. Βράγχος, ν. — Β. ν. — διαφθείρηται.
 διαφθείρεται.
 Βράγχοντος, β. ἀλόν- Β. β. ἀλόντος.
 τος.
 — l. 6. Βραδέως, μελητικῶς. Β. μελητικῶς.
 — l. 14. Βράκες, ἀναξηρίδες. Β. ἀναξυρίδες.
 — l. 18. Βρακίς, σ. Βρακίς. σ.

M 3

c. 760,

1) Signum supra ἰξηρός posuerat, quod typhotheta in Aldi-
 nam recepit. Et hic sine dubio correctionem cum vi-
 tiosa lectione unitam habemus.

2) Correxerat: Βράβεις. quod postea delevit.

- c. 760. l. 6. Βράσκη, κράμη, Ἴ. Β. κράμβη. Ἴ.
Βρασσόν, β. Βραῦσσον. β.
- c. 761. l. 7. Βαυρωνίοις, τ. — Βραυρωνίοις. τ. — Βραυ-
ρωνί τ.
— l. 12. Βραχέ..., ε. Βραίχεν. ε.³⁾
— l. 21. Βραχυτελόν, μ. Βραχυτελές. μ.
- c. 763. l. 1. Βενθινῶ, α. Β. α.
— l. 3. Βρενθινά, ρ. — οὐ- Β. ρ. — ο. οἱ δὲ, φ.⁴⁾
κευ οἱ δὲ, φ.
— l. 7. Βρένθον, μ. — κό- Β. μ. — κόσσυφον λι
συφον λ.
- c. 764. l. 5. Βρέτας, ζόανα, Β. ζόανον. εἶδωλον. ο. τι
εἶδωλα, ο. τι. π. τῶ παρα τὸ β. — Δεί-
β. — Δίκηλον. κελον.
Βρέτη, α. Βρέται. α.
- c. 765. l. 16. Βριάρεων, ἀν- Β. ἀνδρωπον ἑκατοντά-
θρῶπω ἑκατοντά- χερα.
χείρω.
- c. 766. l. 2. Βριαρόν, κ. — Β. κ. — μέγαν. β.
μέγα, β.
Βριάρεως, στ. Βριάρεω. στ.
Βρίγες, οἱ μ. — Φαίνε- Β. οἱ μ. — Φαίνεται Βρί-
ται. γα λ.⁵⁾
Βρίγα λ.
- l. 10. Βριγκώμενον, ο. μι- Β. ο. μυκώμενον,
μουμενον.
- l. ult. Βρινποιός, μ. Β. μ.
- c. 767. l. 1. Βρικρόν, μ. Βρικρόν. μ.
Βρίθει, θαρύνει, α. Β. θαρύνει. α.
- l. 10. Βρίκελοι, οἱ μ. — Β. οἱ μ. — ἀπὸ τ. β. —
ἐπὶ τ. β. — βροτοί- β. ⁶⁾
κελοι.

c. 769.

3) Glossae exitum delevit.

4) Tale inter οὐκευ et οἱ δὲ in ms, relictum est spatium.

5) Sejuncta univit.

6) In Ald. βροτοίκελα a typothesa.

- c. 769. l. 1. Βρόγχος, β. Βρόαγχος. β.
 — l. 6. Βρόκι, ἀτέλεβοι, α. Β. ἀττέλεβοι. α.
 — l. 13. Βρόμος, β. — σίτου. Β. β. — σίτω.
 c. 770. l. 2. Βρόσσομος, βρα- Β. βραχύτερος.
 χυτέρου.
 — l. 8. Βροτολογεῖ, ἀνωφθο- Βροτολοιγῶ. ἀνθρῶ-
 ρεῖ. πω φθορεῖ.
 — l. 10. Βροτήσια, α. Βροτήσια. α.
 — l. 20. Βροῦκος, α. — ἕτε- Β. α. — ἕτεροι, ἀρου-
 ρο.. ἀρουραῖαν μάν... ραῖαν μάντιν. 7)
 c. 771. l. 9. Βρουχέων ἢ βρου- Βρουχέως. ἢ βρουκέως.
 κε..., σ. σ. 8)
 c. 772. l. 2. Βρόχος, ἀγκύλη. Β. ἀγκύλη. Δ.
 Δ.
 c. 773. l. 1. Βρυαλίεται, π. Β. π. ὄρχησται[†] μεν αἰδοί-
 ὠρχηται μεν αἰδοί- που I.
 που I.
 — l. 4. Βρυάσομαι, ἀνακακ- Β. ἀναβακχεύσομαι μ.
 χεύσομαι μ.
 — l. 6. Βρυγμός, κ. — ἐπὶ Β. κ. — ἀπὸ τ. β.
 τ. β.
 — l. ult. Βρύθακες, αἰ χι- Β. αἰ χιτῶνες βομβύκι-
 στῶνες θαμβύκινοι ἢ χοι. ἢ γ. ἰθαγενῶν. 9)
 γ. ἰθαλεων.
 c. 774. l. 7. Βρυκετός, τ. — Β. τ. — βρυκηθμός, δ.
 βρυκιθμός δ.
 — l. 14. Βρυδαλίχα, π. — Β. π. — ὄρε[†] □ τίθεται,
 ὄρε τίθεται, ὄρίνω, ὁ ἴρινθον τὴν ὄρχη-
 τὴν

M 4

7) Dnas voces in fine truncavit. Hesychium ex Suida emendasse videtur. Cf. VV. DD.

8) Compendium in fine v. βραυς.. delevit. In Ald. vitium typ.

9) In Ald. ἰθαγενῶν errore typoth. Vox in ms. accentu caret.

τὴν ὀρχίστραν καὶ
 γυναῖκ... ἰμάτια ε,
 — μαχρὰς β.

c. 775. l. 6. Βρῦλ, πιῖν.

Βρύματα, μυρήματα.

c. 776. l. 10. Βρύττος, ε. —

Βρυγγόνην λάχης π.

— l. 12. Βρύχ., υ.

Βρύχαινα, σ.

c. 777. l. 2. Βρυχιθμός, σ.

— l. 5. Βρυχίσαθα, ὡς λ.

— l. 8. Βρύτινας, γ. περὶ Α.

Βρυτίνη, ἐν μαλθακοῖς
 ἄμοργον ἔνδον.

Βρύτινην νίθειν τινα ἔ-
 παξε πρὸς τὸ πό-
 μα τὸ βρύτινον, ἔστι
 δὲ καὶ ζῶον.

Βρύτον, ὁμοιον κ. —
 βρύτινον π. ν. σμα,
 ὅπ.

— l. ult. Βρύχεται, μένεται.

c. 778. l. 5. Βρωμομένου, ὄγκο-
 μένου.

— l. 7. Βρώτων, βρῶσιν, τ.

— l. 9. Βαβαί, τ.

στραὴν καὶ γυναῖκῆα
 ἰμάτια ε, — μα-
 χλαΐδας β. ¹⁰⁾

Βρῦλαι. π.

Βρύματα. μ. ¹¹⁾

Β. ε. — Βρυγγόνην □

λάχης π. ¹²⁾

Βρύχιον. υ. ¹³⁾

Βρυχάινα. σ.

Βρυχηθμός, σ.

Βρυχίσαθα. ὡς λ.

Βρυτίνας. γ. παρὰ Α.

Βρυτίνη, ἐν μαλθακοῖς.

ἄμοργον ἔνδον βρυ-
 τίνην νήθειν τινα,
 ἔπαιξε πρὸς τὸ πή-
 νισμα τὸ β. ἔστι δὲ
 κ. ζ.

Β. ομ. κ. — β. πήνισμα,
 ὅπ. ¹⁴⁾

Β. μαίνεται.

Βρωμομένου. ὄγκωμένου.

Βρωτύν. β. τ. ¹⁵⁾

Βαβαί, τ. ¹⁶⁾

c. 778.

10) In v. ὀρῶ notam compendii, et in v. γυναῖκ..., exitum delevit. In ms. nullum lacunae indicium.

11) In prima glossa scriba compendii oblitus esse videtur. Ambae in Ald. male jungebantur.

12) Nullum in ms. lacunae vestigium.

13) Exitum glossae delevit; scriptum erat: Βρύχα, υ.

14) Sic locum corruptum ordinavit et restituit, in v. π. ν. σμα duas litteras expunxit. Lectio: τὸ πόμα τὸ β. male a Musuro sollicitata, procul dubio retinenda est.

15) Scriptum fuit: Βρώτων. unde Βρώτων.

16) Reponendum est: Βυβαί. Cf. VV. DD.

- c. 778. l. 14. Βυδοί, οί μ. — σοφῶς κρησίν. B. οί μ. — Σοφοκλῆς Κρησίν. ¹⁷⁾
- l. 16. Βυζάντες, πλ. Βύζαντες, πλ.
- l. 19. Βύζ... , i. — πλη- Βύζην. i. — π. ¹⁸⁾
ροῦς.
- c. 779. l. 3. Βυζόν, π. — μέγα. B. π. — μέγα.
[Βύθιος, Φόσσα.]
Βυθίζων, π. ἐν β. σκυ- B. π. ἐν β. σ. ¹⁹⁾
θαί.
- l. 13. Βυλίχαι, χ. τ. ὄρ- B. χ. τ. ὄρχηστῶν, π.
χιστῶν, π.
- c. 780. l. 16. Βυρρός, κ. Τυρη- B. κ. Τυρῆνός.
νός.
Βυρσαίετο, Α. ἀπὸ τοῦ B. Βυρσαίετον. Α. ἀπὸ τῆς
β.
- c. 781. l. 2. Βύρσαν, π' ᾧ Αρ. B. πάλιν Ἀθηνῶν Αρ. ἐν
ἐν ἀράμασι π. ἀράμασι π.
- l. 8. Βύσσαι, ἐπιθῆναι, φ. B. ἐπιθεῖναι. φ.
- l. 16. Βυσοβαρή, μ. Βυσοβαρῆ. μ.
- c. 782. l. 1. Βυσοδομεύει, ε. B. ε. — ἀποκεκρυμμένως
— ἀποκεκρυμμένως β. β.
- l. 5. Βύσινα, π. Βύσινα. π.
Βυσοός, β. — ἀντὶ τῆς B. β. — ἀντὶ τῆς ὕσγης
γῆς παραλαμβανο- παραλαμβανόμε-
μένων. νον.
- l. 11. Βυσσῶσι, φράζωσι. B. φράττωσι.

17) Bene correxit, nam scriptura σοφῶς ex compendio nominis nata est.

18) Notam compendii fini glossae adnexam deleuit. In fine scribendum est πληρῶς, quod et accentus ms. indicare videtur.

19) Glossam interjectam ut spuriam rejecit. In fine ult. glossae scribendum est: Σκύθαί, citatur nempe ab Hesychio in casu recto et sine auctoris nomine fabula Sophoclis tali lemmate inscripta: habemus, ut opinor, in v. Ἀψάλακτος exemplum. Vid. nota ad v.

- c. 782. l. 15. Βύστραι, αἱ τ. — ψαμένους.
— ψαμένους. B. αἱ τ. — ὀψωμένους.
- c. 783. l. 2. Βυτίνη, λάγυνος, ἡ ἄμις, Γ. B. λάγυνος, ἡ ἄμις, Γ.
— 1. 7. Βωβός, πτορός. B. πηρός.
Βάβους, χωλός. Bωβούς. χωλούς.
— 1. 12. Βώμω, ο. Bωμά. ο.
— 1. 16. Βωθύζειν, β. θούσ-
σεν. B. β. θούσσειν.
- c. 784. l. 4. Βωλία, β. μάζη
εἰς εἶδος τ. B. β. μάζη. ἡ εἶδος τ. 20)
- 1. 10. Βωλορύχα, τ. Bωλώρυχα. τ.
— 1. 13. Βώμαξ, β. — κω- B. β. — βωμός, υ.
μός, υ.
- 1. ult. Βώμενοι, οἱ π. — B. εἰ π. — κατοικοῦντες.
τούς οἰκοῦντες.
- c. 785. l. 1. Βώμενος, β. Bώμιος. β.
Bωμίνας, α. B. α.
- 1. 5. Βωμοῖσι, β. ἴσσει. B. βάσσει. 1)
- c. 786. l. 8. Βώσοντι, βοήσαν- B. βοήσοντι.
τι.

- Γ. Γ.
c. 787. l. 4. Γάβενα, ὀξύβα- Γ. ὀξύβαφα. η.
φεῖ, η.
Γαβεργός, ὀρουμιθω- Γ. ἔργου μισθωτός. Δ.
τός. Δ.
- c. 788. l. 4. Γαγγαλιοιδέων, γ. Γαγγαλιοιδέων. γ.
Γαγγίας, ἡ γ. — γε- Γ. ἡ γ. — γελασηνόν, α.
λασηνόν, ο.
Γάγης, Φ. Γάγγης. Φ.

c. 789.

20) Mendosae lectionis origo est: μάζεις εἶδος τ. Musurus
εἰς in textu deleverat; at ἡ, quod in margine adscripse-
rat, typographae oculos effugit, unde Aldina lectio. Cf.
VV, DD.

1) Litteram delevit.

c. 789. l. 7. Γάδος, γάλοι, α.	‡ Γ. γάλοι. α.
— l. 9. Γάζα, π. — βασι ^λ , ἢ οἱ ε.	Γ. π. — βασίλειον. ἢ οἱ ε.
— l. 13. Γάζας, ἰ. ποιός. Γάζης, κεκορεσμένος.	Γ. ἰ. ποιός γάζης κεκορ. ²⁾
c. 790. l. 2. Γαθιάδας, ἦ. — ῥύεται καὶ θ.	Γ. ἦ. — ῥύεται ἐκ θ.
— l. 11. Γαιήϊδα, τ. Γαιήϊον, τ. — Πίτυον. Γαίη, τ. Γαιήοχος, ὅ τ. — ὀχή- μασιν ἄρξουσιν χ.	Γαιηίδα. τ. Γ. τ. — Τιτυόν. Γαῖαν. τ. Γ. ὅ τ. — ὀχήμασιν □ ἄρξ. χ. ³⁾
c. 791. l. 1. Γάλλιμον, κεκρι- μένον, η.	Γ. κεκριωμένον. η. ⁴⁾
— l. 3. Γαίηθες, πρῶτον ἦ ἢ. — Χαίωνας, Μ. Κασσωπαίνους.	Γ. π. ἦ ἢ. — Χαίωνας, Μ, Κ.
— l. 8. Γαιθυλα, α.	Γαιθυλαΐδη. α.
c. 792. l. 8. Γαιῶς, μ. — ἦ κόγτος λ.	Γαιός. μ. — ἦ κογτούς λ.
— l. ult. Γβήας, ἠδέως.	‡ Γάηας. ἦ. ⁵⁾
c. 793. l. 5. Γάκυ, ἠδύς, γλυ- κός.	Γ. ἠδύ. γλυκύ.
— l. 10. Γάλα, ἠδέως.	Γ. ἠδύ.
c. 794. l. 2. Γαλακτιόντες, γ.	Γαλακτιῶντες. γ.
— l. 5. Γαλεξία, ε.	Γαλαξία. ε.

c. 795

2) Glossam antea separatam cum praeced. in unam con-
traxit. Cf. VV. DD.

3) Nullum in ms. lacunae spatium.

4) Correctio interlin. a prima manu est. Cf. VV. DD.

5) Litt. β glossae inserta digamma esse videtur.

- c. 795. l. i. Γαλαλά, πόλις ἔθυον. Γ. π. ε.
- l. 5. Γαλεοί, μ. — ῥίν Τ. Γ. μ. — ῥίνθων Τ.
- c. 796. l. 8. Γαλιακόν, ὁ τ. Γαλιαγκών. ὁ τ.
- l. 11. Γαλίδεως, Κ. Γαληδέα. Κ.
- Γάλινθοι, ε. οἱ δὲ Γαλ⁹⁹ Γ. ε. οἱ δὲ Γαλ □⁶⁾
- l. ult. Γάλις, γαλαός. Γ. γαλεός.
- c. 797. l. 6. Γαλιῶται, ἀσκα- Γ. ἀσκαλαβῶται. Λ.
- λαβώτησι. Λ.
- l. 8. Γάλως, ἡ τ. Γάλως. ἡ τ.
- l. 9. Γαλωνίς, χ. Γαλονίς. χ.
- l. ult. Γαμηλία, Φέρνηεις Γ. Γαμήλια. Φερνήεις γ.⁷⁾
- γ.
- c. 798. l. 11. Γάμοροι, οἱ π. Γ. οἱ π. — ἐγγείων τ.
- ἀγγέων τ.
- l. 15. Γαμφαίη, γνάμφαι, Γαμφαί. αἱ γν. γ.
- γ.
- Γαμφηλήσι, σ. Γαμφηλήσι. σ.
- c. 799. l. 9. Γάν, ἀγγίον, σ. Γάνα. ἀγγέιον σ.
- l. 11. Γάναι, περιπτύσαι. Γ. περιπτύξαι.
- Γανάσσαι, σμίξαι, ἡ. Γ. σμῆξαι. ἡ.
- Γαναυγέας, τέλειος ε. Γ. τελείους ε.
- c. 800. l. 3. Γάνδαρος, ὁ ταυ- Γ. ὁ ταυροκράτης, π.
- ροκρά, π.
- l. 5. Γάνδομα, π. Γάνδομα. π.
- l. ult. Γάνος, π. — ὕενα, Γ. π. — ὕαινα, υ. — Βυ-
- υ. — Βυθινῶν. θινῶν.
- c. 801. l. 12. Γανωθεῖς, λ. Γανωθεῖς. λ.
- l. 16. Γάπος, ο. Τυρηνοί. Γ. ο. Φυρῆνοί.

c. 802.

6) Vim duplicis θθ in ult. voce Musurus ignorasse videtur. Nulla est in ms. lacuna, nam legendum est: οἱ δὲ Γάλινθοι. Cf. VV. DD,

7) Lectio codicis bona est, et a Musuro corrupta. Cf. VV. DD,

- ε. 802. l. 9. Γάργασις, γ. ὑπο-
σταθμοῦ. Γ. γ. ὑποστάθμη.
- l. 12. Γαργηττός, δ. Ἄ-
θηναίσι Φυλῆς, σ. Γ. δ. Ἄθηναίσι τῆς Αἰ-
γυίδος Φ. ο. 8)
- l. ult. Γάρρης, ἄρης. Γ. ἄρης. 9)
- ε. 803. l. 8. Γαστερέσσοιον, τ. Γαστέρες οἶον. τ.
- l. 10. Γαστεροχειρες, κ. Γαστεροχειρες. κ. — οἱ
— οἱ ἐπὶ τ. ἀπο τ.
- l. 12. Γαστριμαργῆ, τῆ
γ. Γαστέρι μαργῆ. τῆ γασ-
τριμαργῆ. 10)
- l. 16. Γάστριδες, οἱ τὰς
ἐλμένεις ἔχ. Γ. οἱ τὰς ἔλμινθας ἔχ.
- ε. 804. l. 3. Γάστριον, πέμμα
σισαμῶδες, παρὰ
ἀκρίθῳ. Γ. π. σ. π. Ἀκριαίω. 11)
- l. 13. Γάστρι, τ. — ῥο-
Φανοί. Γάστρια. τ. — ἡ ῥάφαι-
νοί.
- ε. 805. l. 9. Γαῦρος, α. σ. με-
λοπρε [εὔ] ἢ μετέω-
ρος ἀρι Φιλοκτίτη. Γ. α. σ. μεγαλοπρεπῆς,
ἢ μετέωρος. Εὐριπί-
δης Φιλοκτίτη. 12)
- ε. 806. l. 2. Γάφυτον, ε. γ. ῥέον
δούπησε, ε. Γάφυτον. ε. γ. ῥέον.
Γδούπησεν. ε. 13)
- l. 8. Γεγάκω, γ. Γ. γεγενημένος ὦ. 14)

ε. 806.

8) Ita lacunam ms. supplevit.

9) In editis vitium typ.

10) Ex ms. legendum est: τῆ γαστριμαργίᾳ. Cf. VV. DD.

11) Quamvis lemma in ms. perspicue legatur, nullus ta-
men dubito, quin παρὰ Κρησὶ vera sit Lexicographi scri-
ptura. Cf. VV. DD.12) εὔ, quod Musurus deleuit, e margine est, ubi erat
correctio vitiosi compendii ἀρι, sub quo nomen Euripi-
dis latet.

13) Glossas antea unitas disjunxit.

14) ὦ in fine a Musuro adnexum est.

- c. 806. l. 8. Γεγάλημα, γε-
γαλήνησμα, διακέ-
χυται.
Γεγανωμένη, λ.
— l. 13. Γεγαῶτα, γ.
- c. 807. l. 2. Γεγλύπονται, ἀν-
τεγκλείονται.
— l. 4. Γεγριφῶς, ὁ τ. χ.
ἀλοῶν.
Γεγυνεκωμένα, π.
Γεγυρανέμενον, κ. ἤτο-
νικότα τ.
— l. 13. Γεγωνός, μ.
Γεγωνέειν, ε. βοῆς.
- c. 808. l. 3. Γεγνοῖα, γείτονα.
— l. 8. Γεινεᾷ, γ.
— l. 10. Γείσατο, τὸ ε. —
πρὸ τῶν θ.
— l. 16. Γείση, ἐκθ.
Γείσαποδίζειν, τ.
- c. 810. l. 1. Γελαῖν, α.
— l. 9. Γέλγη, ὄρωπῶς, κ.
- c. 811. l. 6. Γέλιιν, ὀρμιᾶν.
— l. 10. Γέλλα, τίλλα.
c. 812. l. 2. Γελαῶ, ε.
— l. 4. Γελλῶς, δ. ἢ γ. τὰ
νεωγνά π.
— l. 6. Γελοδυτία, ὀλιοδυτία.
Γελοῖιον, γ. γέλωτος ἔξ-
εστι.
- Γ. γεγαλήνησμα. διακέ-
χυται.
Γεγανωμένη. λ.
Γεγαῶτα. γ.
Γεγλύπονται. ἀντεγ-
κλείονται.
Γ. ὁ τ. χ. ἀλοῶν.
Γεγυνεκωμένα. π.
Γεγυρανωμένον. κ. ἤτονη-
κότα τ.
Γεγωνός. μ.
Γ. ε. βοῆν.
Γεγνοῖα. γειτονεῖ.
Γεινεᾷ. γ.
Γείσα. τὸ ε. — πρὸ τῶν
θ. ¹⁵⁾
Γείσα. ε.
Γείσα ποδίζειν. τ.
Γέλαν. α.
Γ. ὁ ῥῶπος. κ. ¹⁶⁾
Γ. ὀρμιᾶν. ¹⁷⁾
Γ. τίλλα.
Γελαῶ. ε.
Γελλῶ. δ. ἢ γ. τὰ νεω-
γνά π.
†
Γ. ὀλιοδυτία.
Γ. γ. γ. ἄξιον. ¹⁸⁾

c. 812

15) Eodem compendio scribitur et πρὸς, unde lectio vul-
gata.

16) Vocem signo notaverat: ὄρωπῶς.

17) In Ald. ὀρμιᾶν. errore typ. Cf. VV. DD.

18) Causam permutationis ἔξεστι cum ἄξιον jam supra indi-
dicavi.

- c. 812. l. 6. Γελοῖος, ἰ. Γελοῖος. ἰ.
Γέλων, γ. ἢ γέλιον. Γ. γ. ἢ γέλιον.¹⁹⁾
- c. 813. l. 3. Γελχάινος, ὁ Ζ. Γ. ὁ Ζ. παρὰ Ἀκρισίω.²⁰⁾
π κρισίω.
- l. 13. Γεναίρχου, π. γε- Γ. πατρός.
νέθλιον γενήματα. Γενέθλιον. γένημα.
γενεά, φ. — δύο μὲν Γενεά. φ. — δύο μὲν γ.
[γὰρ] γ. οἱ δὲ λ'. γε- — οἱ δὲ λ'.
νεή, ἡλ. ε. συγγένεια Γενεή. ἡλ. ε. συγγένεια.
ἢ πρότερος, π. Γενεῆ πρότερος. π.¹⁾
- c. 814. l. 7. Γενέθλης, γ. γέ- Γ. γ. γενέσεως.
νεσις.
- c. 815. l. 1. Γενεός, ε. — πε- Γ. ε. — πελέκεος. γε-
λέκεος. νεολογία.
Γενεολογία, γενέσια εορ- Γενέσια. ε. π. Α. — καὶ
τῆ πένθιμος Α. — ἐν ἡ ἡμ. τ. γ. θύου-
καὶ ἐν ἡ ἡμέρα τῆ γῆ σι.
θύουσι. γένεσιν, π. Γένεσιν. π.²⁾
- l. 5. Γένεσις Κύπρου, ἡ σ. Γένεσις Κ. ἡ σ. π. Κ. γε-
π. Κυπρίοις. νεσιουργία.
Γενεσιουργία, γενέταν, Γενέταν. π.³⁾
π.

c. 815.

- 19) Pro γέλιον lege γελοῖον, quod procul dubio e margine est, ubi ad praeced. glossam Γελοῖον notatum erat. Cf. VV. DD.
- 20) Correctionem typhotheta neglexit. Scriptura codicis tamen adfert vitiosae lectioni παρὰ Ἀκρισίω. v. Γάστριον. Utrobique enim παρὰ Κρησίν, ut VV. DD. monuerunt, Hesychio restituendum est; causae vero vitiosae lectionis partim in compendiis codicis archetypi, partim et in summa librariorum imperitia quaerendae sunt.
- 1) Ita glossas cohaerentes separavit. Insertum γὰρ delevit.
- 2) Univit et separavit. Γενεολογία procul dubio e margine est. In Ald. πάνθιμος incuria typ. Cf. VV. DD.
- 3) Itidem conjunxit et disjunxit. V. Γενεσιουργία, ni fallor, in marg. notata erat ad glossae praeced. interpretationem ἢ σπονδή, ut solita ejusmodi libationis denominatio.

- c. 806. l. 8. Γεγάλημα, γε-
γαλήνησμα, διακέ-
χυται.
Γεγανωμένη, λ.
— l. 13. Γεγαῖτα, γ.
- c. 807. l. 2. Γεγλύπονται, ἀν-
τεγκλέονται.
— l. 4. Γεγριφῶς, ὁ τ. χ.
ἀλωῶν.
Γεγυνεκωμένα, π.
Γεγυρανέμενον, κ. ἤτο-
νικότα τ.
— l. 13. Γεγωνός, μ.
Γεγωνέειν, ε. βοῆς.
- c. 808. l. 3. Γεγνοῖα, γείτονα.
— l. 8. Γεινεᾷ, γ.
— l. 10. Γεῖσατο, τὸ ε. —
πρὸ τῶν θ.
— l. 16. Γεῖση, ἐκθ.
Γεῖσαποδίζειν, τ.
- c. 810. l. 1. Γελαῖν, α.
— l. 9. Γέλγη, ὀρωπῶς, κ.
- c. 811. l. 6. Γέλιον, ὀρμιᾶν.
— l. 10. Γέλλα, τίλλα.
c. 812. l. 2. Γελαῶ, ε.
— l. 4. Γελλῶς, δ. ἢ γ. ταῖ
νεωγναῖ π.
— l. 6. Γελοδυτία, ὀλιοδυσία.
Γελοῖιον, γ. γέλωτος ἔξ-
εστι.
- Γ. γεγαλήνησμα. διακέ-
χυται.
Γεγανωμένη. λ.
Γεγαῖτα. γ.
Γεγλύπονται. ἀντεγ-
κλέονται.
Γ. ὁ τ. χ. ἀλωῶν.
Γεγυνεκωμένα. π.
Γεγυρανωμένον. κ. ἤτονη-
κότα τ.
Γεγωνός. μ.
Γ. ε. βοῆν.
Γεγνοῖα. γείτονεῖ.
Γεινεᾷ. γ.
Γεῖσα. τὸ ε. — πρὸ τῶν
θ. ¹⁵⁾
Γεῖσα. ε.
Γεῖσα ποδίζειν. τ.
Γέλαν. α.
Γ. ὁ ῥῶπος. κ. ¹⁶⁾
Γ. ὀρμιᾶν. ¹⁷⁾
Γ. τίλλα.
Γελαῶ. ε.
Γελλῶ. δ. ἢ γ. ταῖ νεω-
γναῖ π.
†
Γ. ὀλιοδυσία.
Γ. γ. γ. ἄξιον. ¹⁸⁾
- c. 812.

15) Eodem compendio scribitur et πρὸς, unde lectio vul-
gata.

16) Vocem signo notaverat: ὀρωπῶς.

17) In Ald. ὀρμιᾶν. errore typ. Cf. VV. DD.

18) Causam permutationis ἔξεστι cum ἄξιον jam supra iam
dicavi.

- c. 812. l. 6. Γελοῖος, ἰ. Γελοῖος. ἰ.
Γέλων, γ. ἢ γέλιον. Γ. γ. ἢ γέλιον.¹⁹⁾
- c. 813. l. 3. Γελχάνος, ὁ Ζ. Γ. ὁ Ζ. παρὰ Ἀκρισίω.²⁰⁾
π κρισίω.
- l. 13. Γενάρχου, π. γε- Γ. πατρός.
νέθλιον γενήματα. Γενέθλιον. γένημα.
γενεά, φ. — δύο μὲν Γενεά. φ. — δύο μὲν γ.
[γὰρ] γ. οἱ δὲ λ'. γε- — οἱ δὲ λ'.
νεή, ἦλ. ε. συγγένεια Γενεή. ἦλ. ε. συγγένεια.
ἢ πρότερος, π. Γενεῆ πρότερος. π.¹⁾
- c. 814. l. 7. Γενέθλης, γ. γέ- Γ. γ. γενέσεως.
νεσις.
- c. 815. l. 1. Γενεός, ε. — πε- Γ. ε. — πελέκεος. γε-
λέκεος. νεολογία.
Γενεολογία, γενέσια εορ- Γενέσια. ε. π. Α. — καὶ
τῆ πένθιμος Α. — ἐν ἡ ἡμ. τ. γ. θύου-
καὶ ἐν ἡ ἡμέρα τῆ γῆ σι.
θύουσι. γένεσιν, π. Γένεσιν. π.²⁾
- l. 5. Γένεσις Κύπρου, ἡ σ. Γένεσις Κ. ἡ σ. π. Κ. γε-
π. Κυπρίοις. νεσιουργία.
Γενεσιουργία, γενέταν, Γενέταν. π.³⁾
π.

c. 815.

- 19) Pro γέλιον lege γελοῖον, quod procul dubio e margine est, ubi ad praeced. glossam Γελοῖον notatum erat. Cf. VV. DD.
- 20) Correctionem typoseta neglexit. Scriptura codicis tamen adfert vitiosae lectioni παρὰ Ἀκρισίω. v. Γάστριον. Utrobique enim παρὰ Κρησίν, ut VV. DD. monuerunt, Hesychio restituendum est; causae vero vitiosae lectionis partim in compendiis codicis archetypi, partim et in summa librorum imperitia quaerendae sunt.
- 1) Ita glossas cohaerentes separavit. Insertum γὰρ delevit.
- 2) Univit et separavit. Γενεολογία procul dubio e margine est. In Ald. πάνθιμος incuria typ. Cf. VV. DD.
- 3) Itidem conjunxit et disjunxit. V. Γενεσιουργία, ni fallor, in marg. notata erat ad glossae praeced. interpretationem ἢ σπονδή, ut solita ejusmodi libationis denominatio.

c. 815. l. 9. Γενετύλης, γ. — τῆ ἑορτῆ — κείνας προετίθεσαν.	Γενετυλῆς. γ. — τ. ε. — κ. π. ⁴⁾
c. 816. l. 8. Γενικόν, τ. κ. πε- ριεκτικόν. [Εὐγενεῖς,] γεννάδα, ε.	Γ. τ. κ. π. Γεννάδα. ε. ⁵⁾
c. 817. l. 3. Γενῆται, οἱ τ. — l. 9. Γεννήτορες, γ. δ. — l. 11. Γένους τῆς, ε. — l. 16. Γενοιατόν, γ.	Γενῆται. οἱ τ. ⁶⁾ Γεννήτορες. γ. δ. Γενούστης. ε. ⁷⁾ Γενοίατο. γ.
c. 818. l. 7. Γέντο, ε. ἀνέλα- βεν. [Γέντιμος, ἀκρον τοῦ ἀ- λιευτικῦ καλαίου.] Γέντα, κ.	Γ. ε. α. Γ. κ. ⁸⁾ † Γέντες. ἡ κ. ⁹⁾
— l. 14. Γέντες, ἡ κ.	Γ. τ. τίμα.
c. 819. l. 2. Γέραα, τ. τίμα.	Γεραίροντες. τ.
— l. 10. Γεραίροντες, τ.	Γ. ι. — δεκατέσσαρες.
— l. ult. Γεραραῖ, ι. — ιδ'.	Γέργιθος. π. ¹⁰⁾
c. 820. l. 18. Γέργιθος, π.	Γέρηρα. ἐτίμησα.
c. 821. l. 1. Γερέρα, [ἐτίμου,] ἐτίμησα. Γέρεστος, α.	Γεραιστός. α.
— l. 4. Γερήνιος, ε. γέρων. [Γερῆραν, ἐτίμητο.] Γερθιδάρες, αἱ τ.	Γ. ε. γ. Γ. αἱ τ.

c. 822.

4) In Ald. errores typ. Cf. VV. DD.

5) Εὐγενεῖς est interpretatio marg. v. Γεννάδα.

6) Litteram delevit.

7) Glossam male scriptam ex Etymologo egregie restituit.
In Ald. vitium typ.

8) Glossam intermediam delevit.

9) Glossam pro vitiosa habuit, nec digamma Aeolicum
agnovit. C. VV. DD.10) Non video, cur exitum glossae mutaverit. Scriptura
codicis Hesychio restituenda est. Cf. VV. DD.

- c. 822. l. 3. Γέρων, ε. — ᾧ γέρων.¹¹⁾
 Γ. ε. — ᾧ γέρων.¹¹⁾
 γέρων.
 Γερᾶ, ἢ γερεᾶ, ἰ. Γ. ἢ γεραιά. ἰ.
- c. 823. l. 1. Γερωνία, γ. — Γ. γ. — Λ. κ.¹²⁾
 Λακεδαιμονίοις, κ.
 — l. 9. Γέτορι, ἔτος. Γ. ἔτεκ.¹³⁾
 — l. 12. Γεῦ, γυνόν τ. Γ. γυνόν τ.
 — l. 19. Γευσώμεθα ἀλλ. Γ. α. πείραν λ.
 πείλαν λ.
 — l. ult. Γεφύρα, δ. ὁδός, Γ. δ. ὁδός. π.
 [στράτα,] π.
- c. 824. l. 12. Γεώγους, ὁ Ἡ. Γεώγης. ὁ Ἡ.¹⁴⁾
 — l. 18. Γεωνέμαι, οἱ ε. — Γ. οἱ ε. — διαιτώμενοι κ.
 αἰτούμενοι κ.
 Γεωπειῖναι, οἱ γ. πίνον- Γ. οἱ γ. πεινῶντες, κ.
 τες, κ.
- c. 825. l. 9. Γηγενῶν, τῶν τὰ Γ. τ. τὰ γήϊνα ε. — κα-
 γεινᾶ ε. κατὰ κοι- τὰ κοινὸν δὲ, καὶ π.
 νούντες καὶ π. — ἔχουσι.
 ἔχοντες.
- c. 827. l. 4. Γηράλιος, γ. γε- Γ. γ. γεροῦθης.¹⁵⁾
 ροθήσειση.
 — l. 7. Γηράνιον, γήρας. Γ. γήρας.
 [Γηράσας,] γήρας, γ. Γηράς. γ. κ. σ.
 κ. συγκοπήν.
 [Γήρας, γηράσας.]
 [Γήρας ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν
 ἔτεσι πατρὸς ἐγήρας.]

c. 827.

11) Correctio tyποθηταμ effugit.

12) Mirum est, quod Musurus Λακεδ. non expunxerit, ineptum enim scholion est praeced. Λάκωσι, ut VV. DD. jam viderunt.

13) ἔτος retinendum est. In Ald. mendum typ.

14) In Ald. Γεώργης incuria typ.

15) Fueritne scriptum? γέρων ἢ θεσι. Vocem enim olim divisam fuisse duplex accentus etiam indicare videtur.

- c. 827. l. 7. Γηράσκει, φθ. Γηράσκει. φθ. ¹⁶⁾
 — l. 12. Γηρεῖν ποίοις. Γηρεῖν ποίοις. ¹⁷⁾
 — l. 15. Γήρια, τ. — πά- Γ. τ. — πάππους λ.
 πους λ.
 c. 828. l. 8. Γησόφαλος, ή Π. Γῆς ὀμφαλός. ή Π.
 — l. 14. Γηφάγοι, π. — Κ. Γ. π. — Κ. ἐν ἐκάλη.
 ἐνεκάλες.
 c. 830. l. 6. Γίγγρι, ε. τι ἐπὶ Γ. ε. τι ἐπὶ κατὰ κώμων
 κατὰ κώμης λ. λ. ¹⁸⁾
 c. 831. l. 4. Γίμασαι, σ. Γιμάσαι. σ.
 — l. 8. Γίννος, ὀ π. — ὄνο- Γ. ὀ π. — ὄνομα ν. ¹⁹⁾
 μα νωθῆ.
 c. 832. l. 6. Γισχύν, ήσυχήν. Γ. ισχύν.
 Γιτέα, ἐτέα. Γ. ιτέα.
 — l. ult. Γλαμυρόν, α. ε. ὑπό- Γ. α. ε. ὑπόδακρυ.
 δακρυ.
 c. 833. l. 9. Γλαμία, πό κρη^λ. Γ. πόλις Κρήτης. ²⁰⁾
 τες.
 Γλαμυξίαν, γλαμάν, Γ. γλάμαν. λήμαν. ¹⁾
 λημάν.

c. 833.

16) In Ald. errores typ. Quae in ms. interjecta sunt, ut spuria et e margine intrusa rejecit.

17) In corrupta scriptura Γηρεῖν nomen urbis quaerendum est, nam ποίοις corruptum est ex solito scribarum com-

pendio π. id est, πόλις. Non mihi placet VV. DD. τόπος.

18) Notaverat: ἐπὶ κ. at signum delevit, quod typheta non observavit.

19) Nescio unde correctio ὄνος ν. nam Musuri non est. Aliquoties in Hesychio ob compendiorum similitudinem νν. ὄνος et ὄνομα inter se permutantur.

20) Glossa, ni fallor, ad Cretenses pertinet, atque ita interpungo: Γ. πόλις. Κρηῖτες.

1) VV. DD. emendationem accentus ms. confirmant.

c. 833. l. 14. Γλαμψοί, γα-
ληνοί στ.

Γλαίμπτεν, πεινείν.

— l. 18. Γλαυκία, ἡ γλαυ-
κόν, β.

— l. 20. Γλαυκίῶν, κατὰ-
πληκτικός, ε.

c. 834. l. 3. Γλαύξ, ν. Α. τε-
τραδέραχμον. ε.

— l. 7. Γλαύσαι, λ.

— l. 10. Γλαυκ' Ἀθηνάζε,
π. — ὡσπερ γ.

— l. 14. Γλαυκες Λαυριωτι-
καί, Α. — γλαῖξ δὲ
τ.

— l. 23. Γλαυξ ἔστατο. πρ^δ
τ. — κλαυκά φ. —
προσημαίνουσι.

c. 835. l. 10. Γλαυψαί, κ.
Γλευκήσας, γλ.

c. 836. l. 1. Γλήνεα, οἱ δὲ ποι-
κίλιττα. κ.

— l. 6. Γλήνη, κ. — οὐδένας
α.

— l. 9. Γλήνωσα, π.
Γληχανοειδές, δίκταμνον.

— l. 15. Γλισχρόν, ε.

c. 837. l. 4. Γλιχεῖς, ε.

— l. 9. Γλιχός, φ. — πο-
λυπράγμονες, π.

— l. 12. Γλίδου χοάναί, ε. —
πηλί Σ.

Γ. χαλινοί στ.

Γ. πίνειν.

Γ. ἡ γλαύκιον. β.

Γ. καταπληκτικόν, ε.

Γ. ν. Α. τετραδέραχμον.
ε.

Γλαύσαι. λ.

Γ. Α. π. — ὡσπερ εἰ γ.

Γ. Δ. Α. — γλαυξ δὲ,
τ.

Γ. ἔπτατο. πρὸ τ. —
γλαυκά φ. —
προσημαίνουσαν.

Γλαψαί. κ.

Γ. ὑπὸ τοῦ γλ.

Γ. οἱ δὲ ποικίλ' ἄτταί
κ. 2)

Γ. κ. — οὐδένοσ α.

Γληνωτά. π.

Γ. δίκταμον.

Γλισχρόν. ε.

Γλίχη. ε.

Γ. φ. — πολυπράγμων,
π.

Γ. χ. ε. — πήλινοί Σ.

2) Scriptura ποικίλιττα corrupta esse videtur ex ποικίλιττα
τα. Cf. VV. DD.

- c. 837. l. 12. Γλοΐας, ἡ κ. — Γ. ἡ κ. — πολυδίκη, π.³⁾
 πολυδικῆ, π.
- c. 838. l. 3. Γλουτοί, τὰ τῆς Γ. τὰ τῆς κοτύλης σφ.
 τλ.
 κό σφ.
- l. 7. Γλυκίων, ἡδίων. Γ. η.
 [Γλυκυόνων, ἔμπυρον
 καὶ φοβερόν βλέ-
 πων.]
- Γλυκῆ, β. Γ. β.⁴⁾
- l. 10. Γλυκερῶσιδωνία, δ. Γ. δ. — θυμέλης α. —
 — θυμέλης α. — Σιδώνιον ποτ' ἄστου
 σιδώνιον ἄστου λιπόν- Κάδμος ἐκλιπῶν
 τες καῖδρος ἐραναί- Ἀγήνορος παῖς. διε-
 δαρον διαβεβ. βεβ.⁵⁾
- l. 16. Γλύκιον, η. γλυκὺς, Γλύκιον. η.
 η. Γλυκὺς. η.⁶⁾
- l. ult. Γλυκῆν, τ. Γ. τ.⁷⁾
- c. 839. l. 1. Γλυκὺ, μελιχροῦν. Γ. μελιχροῦν.

c. 839.

3) Compendium v. πολυδ. delevit.

4) Additamentum marginale Γλυκυόνων male scriptum pro Γλαυκιδίων bene eliminavit.

5) Musuri emendatio est docta et ingeniosa, sed parum critica; cum vero in hexametris jambos quaesiverit, a scriptura m^s., longius, quam par erat, discedere coactus fuit. Fragmentum dramatis ex fine et principio hexametri constat, et ita digerendum est:

... . . . Σιδώνιον ἄστου λιπόντες
 καὶ δροσερὰν

Quod sequitur ἀδαρον sagacioribus expediendum relinquo. Glossam una litterarum serie exaratam typotheta male divisit. Cf. VV. DD.

6) Unita sejunxit. Γλυκῆς spurium est, originis enim v. Γλύκιον monstrandae ergo in margine a sciolo quodam notatum fuit.

7) In Ald. cum simpl. κ. culpa typ.

- c. 839. l. 6. Γλυκυσίδη, φ. π. Γ. φ. π. σ. πρὸς ἀτόπη
 συντελοῦν πρὸς ἀτο- μά τι τ. γ. ⁸⁾
 πήμα τι τ. γ.
- l. 8. Γλυκύφρουροι, τ. — Γ. τ. — μέλιτος ὄντες.
 μελιόντες.
- l. 15. Γλυφίδες, αἰ χ. — Γ. αἰ χ. — ἀπὸ τοῦ γε-
 ἐπὶ τοῦ γελύφθαι. γλύφθαι.
- c. 840. l. 1. Γλυκὺς ἀγκῶν, π. Γ. α. π. — ἐπαινούτων
 — ἐπαινοῦντες δ. — δ. — κλ. δέ φησιν,
 κλέαρχος δέ φησιν, τοὺς Αἰγυπτίους
 ἐξυβρίζειν ε. ⁹⁾
- l. 15. Γλωσσαστροφεῖν, π. Γ. π. καὶ στομύλεθαι.
 καὶ στομύλεθαι.
- c. 841. l. 13. Γναμπτήσιν, α. Γ. α. ἐπικαμπέσι.
 ἐπικάμπει.
- Γναμπτόν, εὐπιστόν, 8. Γ. εὐπειστον. ε.
- c. 842. l. 11. Γνοίης, ψεύδης, Γ. εἰς κεν, εἰδείης ἄν.
 Γνοῖσαι, γνοῦαι. Γ. εἰς κεν, εἰδείης ἄν.
 Γνόφειον, μέλιαν. Γ. εἰς κεν, εἰδείης ἄν.
 Γνόφος, συνεφία, δ. Γ. μέλιαν.
 Γνώμει δίδωμι, σ. Γ. συνεφία, δ.
 Γνώμη δ. σ.
- c. 843. l. 3. Γνουπήσει, [εἰς] Γ. γονυπετήσει.
 γονυπετήσει.
- l. 5. Γνουπεταί, ε. δηλοί. α. Γ. ε. δειλοί. α. — μετεγ-
 — μετεχυμνάθαι. χυμνάθαι.
- l. 17. Γνωρίσματα, τ. — Γ. τ. — περιδεξάϊων.
 περιδεξάϊων.
- l. 19. Γνώθι σαυτόν, α. Γ. σ. α. Χείλωνος φ.
 Χεί φ.
- Γνώμ... τὸ β. — κατ- Γνώμα. τὸν β. — κατ-
 ηρηκῶς η. τυκῶς η. ¹⁰⁾

N 3

c. 844.

8) In Ald. πρὸς omiffum est.

9) Lacunam solito signo notaverat: κλέαρχος δέ φησιν □
 ἐξυβρ. Postea vero τοὺς Αἰγυπτίους inieruit. Cf. VV.
 DD.

10) Exitum glossae delevit. Cf. VV. DD.

- ε. 844. l. 12. Γνωσιμαχῆσαι, Γ. τ. μ. τὸ γνῶναι τ. —
 τ. μ. τοῦ γνῶναι τ. τὸ γνόντας ο. — αὐ-
 — τὸ γνῶντας ο. — τοῦ μάχην, ἦ.
 αὐτῶ μάχην, ἦ.
 — l. ult. Γόναι, τὸ ο. Γ. τὸ ο. ¹¹⁾
- ε. 845. l. 2. Γόγρας, i. — γρο- Γ. i. — γρογάδης τ.
 γάδης τ.
 — l. 4. Γογρύζειν, τονθρύ- Γ. τονθορύζειν. τ. ¹²⁾
 ζειν, τ.
 — l. 9. Γογγύζειν, φ. τὸ θρύ- Γ. φ. τονθορύζειν.
 ζειν.
- ε. 846. l. 12. Γοιαυτῶ, Γοῖδα Γοιαυτῶ, Φάρυξ.
 Φάρυξ οὐκ οἶδα. Γοῖδα. οὐκ οἶδα. ¹³⁾
- ε. 847. l. 6. Γοῖσος, μελίαν, π. Γ. μέλαν. π.
 — l. 10. Γοιτόσυρον, τ. Γ. τ.
- ε. 848. l. 7. Γομφία, ἦγουν Γ. ἦγουν γομφοτήρια ξύ-
 γομφοτήρια ξύλω εἰς λα εἰς γόμφους.
 τόμφους.
- ε. 849. l. 7. Γονᾶ, κ. — αἰδοῦν. Γ. κ. — αἰδεῖον.
 — l. 11. Γονορύης, ο. Γονορῦης. ο.
 Γονορύα, π. Γονορῦα. π.
- ε. 850. l. 11. Γονυαγκῶν, γ. Γ. γ. ¹⁴⁾
 — l. ult. Γονύκροτοι, ἦτοι βε- Γ. ἦτοι βλαισοί, ἦ ὅς τ.
 λησοί, ὡς τ. γ. συγ- γ. συγκρούεις δηλοῖ.
 κρούεις [ἦ] δηλοῖ, υ. υ. ¹⁵⁾

ε. 851.

11) In Ald. Γόναια, τὸ α. vitio typ.

12) Male in Ald. τὸ θορύζειν. quod VV. DD. bene emendarunt. Idem vitium mox infra.

13) Glossas male cohaerentes disjunxit. Glossae ab Hesychio profectae sine dubio fuerunt: Γοι. αὐτῶ, Γοῖδα. οἶδα. utrique glossae digammate praefixo. Quae hic interjacent Φάρυξ οὐκ, spuria sunt atque e textu eliminanda, nec ejusmodi quisquiliae VV. DD. voxare debebant.

14) Scriptura codicis Hesychio restituenda est. In Ald. error typ.

15) Ex ms. reponendum est: Γ. ἦτοι βλαισοί, ὡς τ. γ. συγκρούοντες, ἦ δειλαί. υ.

c. 851. l. 6. Γένυγρον, τ. — ἐπὶ τ. γ.	Γ. τ. — ἀπὸ τ. γ.
— l. 14. Γοῶσα, θ.	Γοόωσα. θ.
c. 852. l. 9. Γοργῶπιν, Φερό- Φθαλμον.	Γ. Φοβερόφθαλμον.
— l. ult. Γοργῶ, γ. — ζηλο- χρῦσω — τὰ Περ- σέα, κ.	Γ. γ. — ζ. — τὸν Π. κ.
c. 853. l. 5. Γοργεῖην κεφαλὴν, ο. — πλανηθεῖσα ἐπλασεν.	Γ. κ. ο. — πλανηθεῖς ἀνέπλασεν.
— l. 11. Γοργύρα, υ. — ὑπ- ·ξείη.	Γ. υ. — ὑπεξείη. ¹⁶⁾
— l. 20. Γοράτου, ἠφινόν, οἱ δὲ ρ.	Γ. ἠφινόν. οἱ δὲ ρ. ¹⁷⁾
c. 854. l. 4. Γουνοειαλῶς, ἐν τῷ γονιμῷ τ. α.	Γουνῶ ἀλαῶς. ε. τ. γονι- ματάτῳ τ. α. ¹⁸⁾
— l. 6. Γουνόντων, γονάτων. Γουνῶν, γ.	Γ. γ. Γουνῶ. γ.
— l. 9. Γοργῶ, κ. — δυϊκῶς, [τὰ λοιπὰ ζητητέα, ὅπιοθεν εἰς ἕτερον Γοργῶ.]	Γ. κ. — δυϊκῶς. ¹⁹⁾
c. 855. l. 5. Γραμμαιτητα, γ.	Γραμμαιτητα. γ.
c. 857. l. 1. Γραύκαλας, ο.	Γραύκαλος. ο.
— l. 10. Γραῦς, ἔριφος, Α. — ἀκρίκα υ. τ. μά- την λέγομεν.	Γ. ε. Α. — ἀκρίδα υ. τ. + μάτην λ.
c. 860. l. 14. Γρυλίων, ὁ χ. Γρυλίζοντα, γ. Γρυλάζεν, γ.	Γρυλίων. ὁ χ. Γρυλίζοντα. γ. Γρυλάζεν. γ.

N 4

c. 861.

16) Littera a Musuro deleta & fuisse videtur.

17) In Ald. signum abest.

18) Compendium v. γονιμῶ delevit.

19) Notam marginalem e textu eliminavit.

- c. 861. l. 12. Γρυπαί, αἱ νεοσ-
σεῖαι τ. Γ. αἱ νεοσσιαί τ.
- l. 15. Γρύπες, μ. — γύ-
πον ἐμέσιν. Γ. μ. — γύπον[†] ἐμέσιν.
- c. 862. l. 1. Γρυπός, τ. —
καμπυλώρης, ὁ ἐπι-
καμπὴν τ. Γ. τ. — χαμπυλόρρις, ὁ
ἐπικαμπῆ τ.²⁰⁾
- l. 7. Γρωθάνη, σ. — ὄνη-
σιν. Γ. σ. — ὄνον.
- l. 12. Γρώνους, τ. — καὶ
κοῖνον τοῦ δ. — πρὸς
τῶν νεῶν σ. Γ. τ. — καὶ τὸ κενὸν τ.
δ. — πρὸς τὴν τῶν
ν. σ.
- c. 863. l. 3. Γοίαλον, κ. — κοῖ-
τος τ. Γύαλον. κ. — κύτος τ.
- c. 864. l. 10. Γύης, Δ. — γύ-
της ε. Γ. Δ. — γύτις ε.
- c. 865. l. 6. Γύλιος, ὁ Η.
— l. 21. Γυμνήτες, οἱ μετέ-
χοντες ο. Γύλιος. ὁ Η.
Γ. οἱ μὴ ἔχοντες ο.
- l. ult. Γυμνόν, ἀνύδητον,
ἦ α. Γ. ἀνυπόδητον. ἦ α.
- c. 866. l. 9. Γυμνότερος λεβη-
ρίδος, Α. — βελήρι-
δος, ε. — ὄφρωσ γ.
Γ. λ. Α. — λεβηρίδος.
ε. — ὄφρωσ γ. διὰ
τὸ λεπτόν ε. κ.
διὰ τὸ λέ' εἶναι, κ.
- l. 17. Γυμνοφυλακεῖν, ἐπι-
τάττειν παροιμίαν
ε. — ἐπικελεύσεως
— Φ. τυραννίσι. Γ. ἐπιτάττειν. παροιμία
ε. — ἐπικελεύσεως
— Φ. τυραννίσι.
- l. 21. Γυναικεῖα, τ. —
γυναίκειοι ἰ. Γ. τ. — γυναίκειοι ἰ.
- c. 867. l. 8. Γυναίου εἵνεκα δά-
ρου, δ. Γυναιῶν εἵνεκα δάρων.
δ.¹⁾

c. 867.

20) In Ald. error typ.

1) Ex hodierno Homeri textu Hesychium correxit. Cf. VV. DD.

- c. 867. l. 13. Γυναῖκες, εἰλίπο-
des δ. — π μέρους.
Γυναῖκες εἰλ. δ. — παρὰ
μ. ²⁾
- c. 868. l. 2. Γυναικόσαρ ἀντέ-
τυξο, α.
Γυναικὸς ἄρ' ἀντέτυξο.
α.
- l. 6. Γύπας, κ. — νεοσ-
σείας. α.
Γ. κ. — νεοσσείας. α.
- l. 12. Γυπὸσσκιά, π. —
μηδὲ ἔξεστι φ.
Γυπὸσσκιά. π. — μη-
δὲν ἄξιον ὑπὸ φ.
Γ. ο. ἐν T. ³⁾
- c. 869. l. 2. Γυρῆσι πέτρῃσι,
ο. — πελάγους π.
Μυκῶν τ.
Γ. π. ο. — πελάγει π.
M. τ.
- l. 5. Γυρὸν, κατακελμέ-
νον, κ.
Γ. κατακεκλιμένον. κ.
- c. 870. l. 6. Γωνιασμός, τ. —
Α. Βαστράχοις.
Γ. τ. — Α. Βαστράχοις.
Δ.
- c. 872. l. 13. Δαείσαι, χ.
Δαῖσαι. χ.
- l. 17. Δᾶερ ἐμίο κυνός, τ.
Δᾶερ ἐμείο κ. τ.
- c. 874. l. 6. Δαί δαίε, τ.
Δαί δαί. τ. ⁴⁾
- c. 876. l. 3. Δαί, μ. — καύς-
δαί.
Δ. μ. — καὶ δαίε δαί.
- l. 5. Δαίην, μ. — λαμ-
πάδων.
Δ. μ. — λαμπάδα.
- c. 877. l. 1. Δαίε λέμυθον, δ.
Δαίελε μῦθον. δ.
- l. 11. Δαίς. Σοφοκλῆς·
ἦλθε δὲ δαίε θηλει..
πρέσβις τῆ θεῶν.
Δ. Σ. η. δὲ δ. θήλειαι
πρεσβίστη θ. ⁵⁾

N 5

c. 878.

2) Legendum est: περι μέρους,

3) In editis Γύρος.

4) Scribendum est: Δαί. δέ. τ. Mendosa ms. scriptura nata

est ex correctione: Δαί δαί. Cf. VV. DD.

5) Compendium v. θηλει., delevit. Sophocli restituendum est:

ἦλθεν δὲ Δαίε θάλα πρέσβις τῶν θεῶν.

- c. 878. l. 2. Δαιτός ἀκούάζε- Δ. α. ε. — ἀξιοῦσθαι, ἢ
 θον, ε. — ἀξιοῦσθαι, οἱ π. καλεῖσθαι.
 ἢ οὐ π. καλεῖσθαι.
- c. 879. l. 12. Δακρυροῶν, δ. Δακρυροῶν. δ.
- c. 881. l. 1. Δαλιοχεῖς, τῷ π. Δαλιοχεῖν. τὸ π. συρεῖ-
 συνιέναι, Α. — τῷ μ. ναί. Α. — τὸ μ.
- l. 11. Δαλός, μελάινου- Δ. μελάινουρος ἰ.
- c. 882. l. 16. Δαμασικόνδυλον. Δ. Ε. — ὄντα Χῖαν π.
 Ε. — ὄν τάχειον π.
- l. vit. Δαμασκός, αἶμα σ. Δ. ἄμμα σ. 6)
- c. 883. l. 6. Δαμεις, δ. ἀπό- Δ. δ. ἐν πολέμῳ ἀνααιρε-
 λεμος ἀνααιρεθῆσα. θεῖς. 7)
- Δαμεῖσα, δ. Δ. δ.
- l. 14. Δάμναιμα, δ. Δαμναίμαν. δ.
- l. 16. Δαμνάμενοι, δ. βρια- Δ. δ. βιαζόμενοι.
- ζόμενοι.
- c. 884. l. 1. Δάμνηται, δαμά- Δ. δ.
 ζηται.
- Δαμν. ναι, δ. Δαμνάμεναι. δ. 8)
- l. 16. Δαμῶμος, α. Δαμῶμος. α.
- c. 885. l. 5. Δαινάη, ν. — ὀλί- Δ. ν. — ὀλίγω τινί. 9)
- γω Γ'

c. 885.

Nec enim Δαῖς dearum antiquissima est, verum, ut gaudiorum convivalium conciliatrix, a diis in terras mittitur.

6) VV. DD. lectionem ms. Hesychio restituerunt. Musurus ἄμμα ἀσκοῦ in mente habuit, nec de origine Hebraica cogitavit.

7) Verba: ἀπόλεμος α. ad seq. glossam pertinent, quacum ita jungenda sunt: Δαμεῖσα. δ. ἀπόλεμος. α. Vel, quod potius credam, additamenta sunt, quae e margine huc irrepserunt.

8) In medio glossae litteram delevit.

9) Vim compendii aut sigli, quod Musurus per τινί explicavit, ignoro.

- c. 885. l. 8. Δάνας, μ. Καρύ- Δ. μ. Καρύστιοι.¹⁰⁾
στοι.
— l. ult. Δάναιε, δαιδοῦλαι. Δαναιέδαμ. αἰ-δοῦλαι. Τ.
Τ.
- c. 886. l. 8. Δανιῖν, κ. — δα- Δ. κ. — δανείζεν.
νίζεν.
Δανίζει, μεταδίδει τ. Δανείζει, μ. τ.
— l. 11. Δάνοη, ξηρῶ. Δ. ξηρόν.¹¹⁾
— l. 13. Δάνυντο, ε. Δάνυντο. ε.
- c. 887. l. 2. Δαῖοι, νόσω ἐπι- Δαεῖ νοσα. ἐπικρατέ
κρατέε ν. ν.¹²⁾
— l. 13. Δαδέδοις, ο. Δαπέδοις. ε.
- c. 889. l. 14. Δαρῆιος, ὑπὲρ Δ. ὑπὸ Π.
Π.
- c. 890. l. 3. Δάρειρ, τὸ ἐπὶ Δ. τὸ ἀπὸ τ. μ.
τοῦ μ.
- c. 891. l. 5. Δασέως, πυκνω- Δ. πυκνώσ.
σέως.
- c. 892. l. 4. Δάσπλη, μεγά- Δασπλήτις. μ. κ.
λων κ. †
— l. 19. Δατευβάλε. Δατευβάλε.¹³⁾
Δατεῦντο, ἐπορνεύοντο, Δ. ἐπορνεύοντο. προσὶ δ.
προσὶ δ.
- c. 894. l. 1. Δατύς, κ. — λευ- Δ. κ. — λευκόκηρως.
μοκήρως.
- c. 895. l. 3. Δαῦλις, ε. — αἰ- Δ. ε. — Ἀκρίσιον μ.
κρύσιον μ.
- l. 7. Δαῦτα, λ. — χλω- Δ. λ. — χλωρά.
ρά.

c. 895.

10) Correctio typoshetam latuit.

11) Hesychii glossa fuit: Δάνω. ξηρῶ. Nescio unde in Ald. Δάμιον. ξ.

12) In Ald. mendum typ.

13) Interpretatio, ut alius in locis, cum ipsa glossa in unam vocem coaluit, et ita separanda est: Δάτευ. βάλε. Ad βάλε subaudiendum est κλήρον, et δατέωθαι h. l. significat, sortiri, sortitione nancisci. Cf. VV. 114.

- c. 895. l. ult. Δαψιλέστατος, Δ. πολύς. λ.
πολύ, λ.
- c. 896. l. 4. Δάωμεν, μ. Δάωμεν. μ.
Δέα, Δέα ὑπὸ Τυρηνῶ, Δέα. Ῥέα. ὑπὸ Τυρῆνων.
κ. κ.¹⁴⁾
- Δέαται, Φθίνεται, δ. Δ. Φαίνεται, δ.
- l. 9. Δέατος, δ. Σοφ. κ. Δ. δ. Σ. κ.
δαλίω.
- l. 14. Δεδάικηας, ε. Δεδάικηας. ε.
Δεδάικηεν, ε. Δεδάικηεν. ε.
- c. 897. l. 5. Δέδεια, φ. Δέδειε. φ.
- l. 10. .εδεξο..., ε. Δεδέξομαι. ε.¹⁵⁾
Δεδεαί, δ. Δεδήαμ. δ.
- l. 12. Δεδέειθα, εὐλαβεῖ- Δ. εὐλαβεῖσθα. φ.
σθα, φ.
- Δεδειττόμενος, ε. Δεδιττόμενος. ε.
- l. 17. Δεδεκώς, δ. Δεδικώς. δ.
- c. 898. l. 2. Δεδή, ε. Δεδήει. ε.
- l. 5. Δεδήσθα, δ. Δεδήσθε. δ.
Δεδήι, ε. Δεδήει. ε.
Δεδίωταμ, π. Δεδήωταμ. π.
- l. 11. Δεδήμνατο, δ. κα- Δ. δ. κατεσκευασμένοι.
τασκευασμένοι.
- l. 13. Δεδηακόνηκε, δ. δι- Δεδηακόνηκε. δ. διακόνησε.
κόνησε.
- c. 900. l. 1. Δεδρίομεν, ρ. Δεδρήομεν. ρ.¹⁶⁾
- l. 3. Δεδροικώς, δοικώς. Δ. δεδοικώς.
Δεδυκμένη, κεκωμένη. Δ. κεκακωμένη.
- l. 7. Δέει, χρ. Δέη. χρ.
- c. 901. l. 1. Δεδέχαντο, ε. Δεδέχατο. ε.
- l. 10. Δειδίξεσθα, φοβή- Δ. φοβεῖσθα.
σειεν.

c. 901.

14) Lexicographus scripsit: Δέα. Θεὰ. ὕ. Τ.

15) Exitum glossae delevit, et litteram init. praefixit.

16) In Ald. Δεδήομεν. a. typ.

- c. 901. l. 15. Δειδίσυετο, ε. — Δειδίσσετο. ε. ¹⁷⁾
 Δειελήσας, τ. — ἔκρω- Δ. τ. — ἔκβρωμα λ.
 μα λ.
- c. 902. l. 3. Δείκτες ὀψὲ δ. — Δ. — ἀπὸ τ. ὑ.
 ἐπὶ τοῦ ὑστ.
- l. 8. Δει. λαιοι, μ. Δείλαιοι. μ. ¹⁸⁾
- l. 15. Δεικῆς, λ. — ὕφασ- Δ. λ. — ὑ. καὶ φορβιάς
 μα καὶ φορβίας ἔχ. ἔχ. καὶ τὰ π. ¹⁹⁾
 καὶ [γὰρ] τὰ π.
- c. 903. l. 1. Δικανύωντο, ε. Δεικανύωντο. ε.
 Δεικνύμενος, διαξιούμε- Δ. δεξιούμενος.
 νος.
- l. 13. Δειλακρήων, ε. Δειλακρίων. ε.
 Δειλανθεῖς, κλεοθεῖς, α. Δ. κλεοθεῖς. α.
- l. 20. Δειλή, ὀψία π δ. Δείλη ὀψία. ἢ περὶ δ.
 — l. ult. Δείλη, πρῶία ἢ μ. Δείλη πρῶία. ἢ μ.
- c. 904. l. 7. Δειμαλέ., τ. Δειμάλετα. τ. ²⁰⁾
- c. 905. l. 15. Δεῖν., τὸ π. Δεῖνος. τὸ π. ¹⁾
- l. 17. Δεινηάδες, υ. Δεινηάδες. υ.
- c. 906. l. 11. Δεινώδεοι, δεινώ- Δεινώ δέ οἱ. δεινοὶ δέ α.
 δέ α.
- c. 907. l. 1. Δεινοτήν, π. — Δεινωτήν. π. — Τηλε-
 τῆλε^ξ. μάχου. ²⁾

c. 907.

17) Δειδίσυετο ortum est ex δειδισήετο et hoc ex δειδίσκα-
 το, quod a Lexicographo profectum est.

18) Litteram delevit; scriptum erat: Δειήλαιοι.

19) Quae apud Etymolog. v. Δείκανα. leguntur, male huc
 e margine irrepserunt. Nullum jam dubium erit, quin
 φορβίας, litteris transpositis, corruptum sit ex μορφάσι.
 Verbis: καὶ γὰρ τὰ πρόσωπα. ex Etymol. addenda sunt:
 Δείκανα, καὶ Δείκηλα. male ab epitomatore aut scriba
 truncata. Cf. VV. DD.

20) Exitum glossiae delevit; scriptum erat: Δειμαλέτα.

1) Idem; prima scriptura fuit Δεῖνως.

2) Nimia doctrina Musuro obfuit; lege ex ms. τῆ λέξει.
 Cf. VV. DD.

- c. 907. l. 1. Δεινωτοῖς, κ. πε- Δ. κ. πεποικιλμένοις.
ποικιλμένην.
- l. 13. Δειπνοφόροι, π. — Δ. π. — ὄσχοφορίων ε.
ὄσχοφορίων ε.
Δείρα, δέμοιρα, τρά- Δ. δέμοιρα. τράχηλος. δ.
χημος, δ.
- l. 17. Δειράδες, αὐχένες Δ. αὐχένες τ.
[καί] τ.
- c. 909. l. 17. Δεκαπουνστοὶ Δεκάπουν στοιχεῖον. οἱ
χιανοὶ ἐπὶ δ. ε. δ. 3)
- l. 21. Δεκάτα, τ. — κ' Δ. τ. — ὀκτῶ α. 4)
- ἀρμ.
- c. 910. l. 8. Δεκάτη, θύομεν Δεκάτη θύομεν. τῇ δ. 5)
- τῇ δ.
- l. 13. Δεκάτου, βόλου οὐδ. Δεκάτου βόλου οὐδ.
- l. 16. Δεκαδῶρῳ ἀμάξῃ, Δ. α. η. — δεκαδῶρος,
η. — δεκαδῶρων.
- l. 21. Δεκάχειλε, π. Δεκάχειλον. π.
Δεκάχειλοι, δεκασχι- Δ. δεκακισχίλισι.
λιοι.
- c. 914. l. 4. Δεμνιοτήρη π. — Δ. π. — πέτεσθαι δυνα-
πέτασθαι δυνάμενα. μενοι.
- l. 8. Δενδιέω, τὰ δένδρα. Δενδρέω. τῷ δένδρῳ.
†
- Δενδαλίδας, οἱ μ. — Δ. οἱ μ. — κάχρυσσοι δὲ
κάχρυσσοι δὲ τ. ἐπι- †
σταμένας κ. τ. ἐπισταμένας κ. 6)
- l. ult. Δενέμορ, γ. Δενέμορ. γ.
- c. 915. l. 7. Δενθεις, ο. Δένθεις. ο.

c. 915.

3) Emendaverat: Δεκάπουν σκιάν. οἱ ε. quod postea dele-
vit. In Ald. mendum typ. Cf. VV. DD.

4) Musurus κ pro η habuit, quod facile in hoc ms. accidit.
Scriptura codicis retinenda est, nam Δεκάτα decem pa-
ria currum continet, quod adeo numerum κ' efficit.

5) In hac glossa nonnulla interciderunt.

6) Cf. VV. DD. qui locum restituerunt. Posterius signum
typotheta omisit.

- c. 915. l. 20. Δεξιαί, αἱ γ. — Δ. αἱ γ. — καὶ ἦν μετὰ
καὶ ἦν μετὰ τὰ σ. τ. σ.⁷⁾
Δεξιμήλους, ε. — Θεοῖς Δεξιμήλοις. ε. — θ. ἀπὸ
ἐπὶ τ. τ.
- c. 916. l. 12. Δεξιά, εἶδος Δ. εἶδος[†] μέρους.
μέρους.
— l. 19. Δεόμενος, κ. Δαιόμενος. κ.
c. 917. l. 1. Δέονες, δέησις, Δέονις. δ. δ. ο.⁸⁾
δέον. ο.
— l. 12. Δεπάσσει, π. Δεπάσσει. π.
— l. 18. Δέρμα, ο. Δέργμα. ο.⁹⁾
- c. 918. l. 16. Δέρμητες, οἱ ἐξ Δ. οἱ ἐξ ἐφ[†] ἡμῶν π.
ἐφ' ἡμῶν π.
Δερμηστής, ὁ σ. — ἦ Δ. ὁ σ. — ἦ ὄσκυς, ὁ
ὄσκυς, ὁ τ. τ.¹⁰⁾
- c. 919. l. 1. Δέρραις, τ. Δέρρῆις. τ.
— l. 9. Δέρρῆιον, τ. σάκκιον. Δ. τ. σάκκιον.
— l. 12. Δέρτρον, δ. — τὸ π Δ. δ. — τὸ περιτόναιον
τὸ νέον ἀκ. ἀκ.
- c. 920. l. 1. Δεσμαί, πέδαις. Δ. πέδαι.

c. 920.

7) Ni fallor, legebatur olim: καὶ οὐ μάταια τὰ σ. Cf. VV. DD. a quibus discedo. Litt. ην et ου ob nexum similitudinem saepissime a scribis confunduntur. Μάτην et μάταια per compendia, quae cum compendio praepos. μετὰ aliquam similitudinem habent, a tachygraphis exarari solent.

8) Hariolari nolo, at, si quid video, in archetypo codice scriptum fuit: Δέον ἐς δέον. cum interpretatione margin. δέησις male hic intermixta. Cf. VV. DD.

9) Correctionem typhotheta praetermisit.

10) Tolle signum. Qui in scriptura codd. versatus est, uno oculi ictu mendii originem perspicit; prostabat

olim: ὄσους. descriptum fuit: ὄσηυς. et deinde: ὄσκυς. Reponendum ergo est: ὄ σής, ut VV. DD. divinarunt.

- c. 920. l. 3. Δέσμεν, ἀμάλας. Δέσμην. ἀμάλλην.
 — l. 12. Δεσπίνας, γ. Θεσσαλοὶ δεσπότην
 σαλοὶ δεσπότην
 κρεμμένοι. ἔνιοι μ.
 — Βεληντίον δὲ δ. δ. κρεμμένοι, ἔνιοι μ.
 — Βεληντίον δὲ δ.
- c. 921. l. 6. Δεταῖ, λ. — Δ. λ. — δράγματα, π.
 δράγματα, π.
- l. 8. Δευάδα, οἱ σατοὶ π^δ
 ἰλυρίων. Δ. οἱ σάτυροι παρὰ Ἴλ-
 λυρίοις.
- l. 10. Δεύατα, γ. Δεύαθα. γ.
- l. 20. Δευοίατο, ἐπιδέοντο. Δ. ἐπιδέοιντο.
 Δευοίαντο, ε. Δευοίατο. ε.
- c. 922. l. 2. Δευόμενος, δ. Βρα- Δ. δ. βρεχόμενος. χ.¹¹⁾
 χόμενος, χ.
- l. 10. Δευσ. ποιόν, τ. Δευστοποιόν. τ.¹²⁾
- c. 926. l. 22. Δηλιασταῖ, οἱ ε. Δ. οἱ ε. — Θεωροί.
 — Θεωριον.
- c. 927. l. 4. Δηλικακός, βωμός. Δῆλου κακός βωμός. τὸ
 τὸ π. κύκλω τῶν ἐν π. κύκλω τὸν ἐν
 Δῆλῳ βωμῶν, κ. τ. Δῆλῳ βωμῶν, κ. τ.
 — Θεσεύς, εὐχα-
 ριστήρια τῆς ἀπὸ
 τοῦ Λαβυρίνθου
 Φυγῆς. ¹³⁾
- l. 15. Δημαρέτιον, ν. — Δ. ν. — εἰς αὐτὸ τ. κ.
 εἰς αὐτὸν τ. κ.
- c. 928. l. 18. Δημίσι πύλαις Δημιάσι π. κ.¹⁴⁾
 κ.

c. 930.

11) In Ald. mendum typ.

12) Litteram delevit.

13) Ex ms. ita legendum est: Δηλικακός βωμός. τὸ π. κύκλω τῶν ἐν Δ. βωμῶν, κ. τ. — Θεσεύς, εὐχαριστήρια τῆς ἀπὸ τοῦ Λαβυρίνθου Φ. Inter glossam ejusque interpretationem, ut quisque facile sentit, hiatus est: ipsa quoque glossa longe a serie aberrat, nec, ut verum fatear, de ejusdem sinceritate satis persuasus sum.

14) Correxerat: Δημιάσι, quod postea delevit.

- α 930. l. 6. Δηλογέροντες, οἱ τ. — Δημογέροντες, οἱ τ.
τ.
— l. 10. Δημήτερος αἰκτῆ, τ. Δ. α. τ. — ἀπὸ τ. α. ¹⁵⁾
— ἐπὶ τῶν α.
- l. 12. Δημοθέσση, ε. Δημοθέσση. ε.
c. 931. l. 1. Δημόν, λιπός, ἢ ο. Δ. λιπός. ἢ σ. ¹⁶⁾
— l. 10. Δημόν ἐρεχθεῖον, τ. Δημόν Ἐρεχθεῖος. τ.
Δημοκλείδα, οἱ ξ. — Δ. οἱ ξ. — ἡτερηκότας
ἡτερ. κότας T. ¹⁷⁾
- c. 932. l. 1. Δημονήσιος, χ. Δ. χ. — Β. νῆσοι, κ. μ.
— Βυζαντίω νῆω, κ. Δ. λ.
μ. Δημόνησοι λ.
- l. 14. Δημός, ὄνομα, καὶ Δ. ὄνομα κύριον. τ. ω.
τ. ω. — κάλλιστον. ε. κάλλιστος. ε.
- c. 933. l. 2. Δημοτελῆ, ι. — Δ. ι. — δίδωσιν ἢ π.
δίδω ἢ π.
- c. 934. l. 4. Δὴν δ' ἀνέω, ε. Δὴν δ' ἀνέω. ε. π. ἀχα-
π. ἀχανῆς, ἡσυχος, νῆς, ἡσυχοι, ἀφω-
ἀφωνος. νοι. ¹⁸⁾
- l. 8. Δήναστο, ε. Δὴν ἦστο. ε.
— l. 12. Δησυμένη, α. Δηουμένη. α. ¹⁹⁾
- c. 935. l. 3. Δηρυγένια, ἡμέρα. Δ' ἡρυγένεια. ἢ δὲ ἡμ.
— l. 11. Δησαι, πρὸς ἀνοδόν, Δῆσαι πρὸς ἀνοδόν. Α.
Α.
Δῆσαν, δ. Δησάντων. δ.
- c. 936. l. 14. Δηώσωσι, κ. — Δ. κ. — κ.
καταπολεμήσωσιν Δία. τὸν Δία. ἢ ε. ²⁰⁾
διατὸν Δία, ἢ ε.

c. 937.

15) Reponendum est: ἐπὶ τ. α. Verba: μεταφορικῶς ad finem usque a Graeculo quodam adjecta esse suspicor.

16) Correctionem typosetha neglexit.

17) Litteram expunxit.

18) In Ald. mendum typ.

19) Nexus litt. ου et ου interdum a librariis confunduntur.

20) Glossas cohaerentes disjunxit. In Ald. error typ.

- c. 937. l. 2. Διαβάλλει, κ. υ. Δ. κ. υ. παραπετᾶ. πᾶ-
 ππετᾶ πλογίζεται. ραλογίζεται.
 — l. 8. Διαβεβᾶται, οὐδὲν Δ. Διαβεβεῦται οὐδὲν. α.
 α.
 c. 940. l. 4. Διαγραμμισμός, Δ. π. — λευκῶν κ. —
 π. — λαβῶν κ. — ἐν χώραις ε. — ἐκά-
 εν ἔγχώραις ε. — ἐκά-
 λει.
 c. 941. l. 9. Διαδοιδαικίζειν, ο. Διαδοιδικίζειν. ο.
 — l. 15. Διάδρα, διάφυγε. Διέδρα. διέφυγε.
 c. 942. l. 17. Διαθήκη, συμω- Δ. συνομασία. ε.
 σία, ε.
 — l. ult. Διάθονται, διαθρ. Διαθόντα. δ.
 c. 943. l. ult. Διαιτηται, Λ. — Δ. Λ. — ἐξήκοντα ε. γ. 1)
 ζ' ἔτη γ.
 c. 944. l. 5. Διαιτομένη, τ. Διαιτωμένη. τ.
 c. 945. l. 9. Διακαχλοιδῶς, Διακεχληδῶς. διαρρέων
 διαρρέων υ. υ.
 — l. 11. Διακίγκλισον, δ. — Δ. δ. — ἡ σεισοπυγίς.
 ἡ σεισοπύλης.
 Διακλιμακίσας, δ. — Δ. δ. — κλίμακες γ.
 κλίμακες γ.
 c. 946. l. 1. Διακοιρανέοντα, Δ. β. — ἡ ὡς κοίραγγον
 β. — ἡ ὡς κοίραγ- δ. 2)
 γόν δ.
 Διακοσμηθεῖς, δ. Διακοσμηθεῖς. δ. 3)

c. 946.

1) Bene correxit, nam ζ, ut saepius, cum ξ commutatum est.

2) At unde barbarum illud: κοίραγγόν. cum duplici accentu? Legebatur olim et κοίρανον et χοραγόν, atque lectiones in codice quodam ita junctim notatae erant:
 κο γόν
 κοίρανον.

3) Veram lectionem, quae et scriptura codicis firmatur, VV. DD. Hesychio restituerunt.

c. 946. l. 4. Διακόνιν, δ.	Διακόνιον. δ. ⁴⁾
— l. 10. Διακόρισται, δ.	Διακεκρίσται. δ.
— l. 17. Διακόνιον, μ. — τῆς .. ρεσιῶνης.	Δ. μ. — τῆς εἰρεσιῶ- νης. ⁵⁾
c. 947. l. 5. Διακεχληθέναι, θ.	Διακεχληθέναι. θ.
— l. 10. Διακρεῖς μόνον εὐ- έων τ. — χώρα Διακρία, ἡ α. — βαλυλῶνος. Διακρίας, κ. τ. ἀκρω- ρείας.	Διακρεῖς. οὐ μόνον Εὐ- βοέων τ. — χ. Δια- κρία, ἡ α. — Βα- λυλῶνα. ⁶⁾ Δι' ἀκρίαν. κ. τ. ἀκρω- ρείας. ⁷⁾
c. 948. l. 2. Διακριθῆται, δια- κριθείηται, διαλυ- θείηται.	Διακρινθῆτε. διακριθείη- τε. διαλυθείητε. ⁸⁾
— l. 7. Διακρίνουσιν, δ. με- σιτεύουσι.	Δ. δ. μέσητεύουσι. ⁹⁾
c. 949. l. 9. Διακυρ. ττεῖθαι, α.	Διακυρίττεῖθαι. α. ¹⁰⁾
— l. 12. Διακωδωνιθέντες, δ. — διαπεζομένων.	Δ. δ. — διαπαιζομένων.
— l. 15. Διακωνίσαι, δ. — κωνήσαι, ο.	Διακονίσαι. δ. — κωνῆ- σαι, ο. ¹¹⁾

O 2

c. 950.

‡

4) Notaverat: Διακόνιν. at signum delevit, quod typographeta non advertit.

5) Duas litteras delevit.

6) In εὐ. έων prima scriptura sub emendatione superscripta evanuit. Male in Ald. Βαβυλῶνα.

7) Vera est VV. DD. emendatio, quam codicis scriptura confirmat.

8) In Ald. mendum typ.

9) Lectionem codicis VV. DD. Hesychio restituerunt.

10) Litteram expunxit; legebatur sine dubio: Διακυρήτ-
τεῖθαι.

11) VV. DD. correctionem codicis scriptura confirmat.

- c. 937. l. 2. Διαβάλλει, κ. υ. Δ. κ. υ. παραπετᾶ. πά-
 ππετᾶ πλογίζεται. ραλογίζεται.
 — l. 8. Διαβεβᾶται, οὐδέν α. Διαβεβεῦται οὐδέν. α.
 α.
 c. 940. l. 4. Διαγραμμισμός, Δ. π. — λευκῶν κ. —
 π. — λαβῶν κ. — ἐν χώραις ε. — ἐκά-
 ἐν γχώραις ε. — ἐκά-
 λει.
 c. 941. l. 9. Διαδοιδακίζεν, ο. Διαδοιδικίζεν. ο.
 — l. 15. Διάδρα, διάφυγε. Διέδρα. διέφυγε.
 c. 942. l. 17. Διαθήκη, συμω- Δ. συνομασία. ε.
 σία, ε.
 — l. ult. Διάθονται, διαθρ. Διαθόντα. δ.
 c. 943. l. ult. Διαιτηταί, Α. — Δ. Α. — ἐξήκοντα ε. γ. 1)
 ζ' ἔτη γ.
 c. 944. l. 5. Διαιτομένη, τ. Διαιτωμένη. τ.
 c. 945. l. 9. Διακαχλοιδῶς, Διακεχληδῶς. διαῤρέων
 διαῤρέων υ.
 — l. 11. Διακίγκλισον, δ. — Δ. δ. — ἢ σεισοπυγίς.
 ἢ σεισοπύλης.
 Διακλιμακίσας, δ. — Δ. δ. — κλίμακες γ.
 καίμακες γ.
 c. 946. l. 1. Διακοιρανέοντα, Δ. β. — ἢ ὡς κοίραγγον
 β. — ἢ ὡς κοίραγ- δ. 2)
 γόν δ.
 Διακοσμηθεῖς, δ. Διακοσμηθεῖς. δ. 3)
 c. 946.

1) Bene correxit, nam ζ, ut saepius, cum ξ commuta-
 tum est.

2) At unde barbarum illud: κοίραγγόν. cum duplici accen-
 tu? Legebatur olim et κοίρανον et χοραγόν, atque le-
 ctiones in codice quodam ita junctim notatae erant:
 κο γόν
 κοίρανον.

3) Veram lectionem, quae et scriptura codicis firmatur,
 VV. DD. Hesychio restituerunt.

c. 946. l. 4. Διακόνιν, δ.	Διακόνιον. δ. ⁴⁾
— l. 10. Διακόρισται, δ.	Διακεκόρισται. δ.
— l. 17. Διακόνιον, μ. — τῆς .. ρεσιώνης.	Δ. μ. — τῆς εἰρεσιώ- νης. ⁵⁾
c. 947. l. 5. Διακεχληθέναι, θ.	Διακεχληθέναι. θ.
— l. 10. Διακρεῖς μόνον εὐ- έων τ. — χώρα Διακρία, ἡ α. — βαλυλᾶνος.	Διακρεῖς. οὐ μόνον Εὐ- βοέων τ. — χ. Δια- κρία, ἡ α. — Βα- λυλῶνα. ⁶⁾
Διακρίας, κ. τ. ἀκρω- ρίας.	Δι' ἀκριαν. κ. τ. ἀκρω- ρίας. ⁷⁾
c. 948. l. 2. Διακριθῆται, δια- κριθείηται, διαλυ- θείηται.	Διακρινθῆτε. διακριθείη- τε. διαλυθείητε. ⁸⁾
— l. 7. Διακρίνουσιν, δ. με- σιτεύουσι.	Δ. δ. μέτητεύουσι. ⁹⁾
c. 949. l. 9. Διακυρ. ττεῖθαι, α.	Διακυρίττεῖθαι. α. ¹⁰⁾
— l. 12. Διακωδωνιθέντες, δ. — διαπεζομένων.	Δ. δ. — διαπαιζομένων.
— l. 15. Διακωνίσαι, δ. — κωνήσαι, ο.	Διακονίσαι. δ. — κωνῆ- σαι, ο. ¹¹⁾

O 2

c. 950.

‡

4) Notaverat: Διακόνιν. at signum delevit, quod typo-
theta non advertit.

5) Duas litteras delevit.

6) In εὐ. έων prima scriptura sub emendatione superscripta
evanuit. Male in Ald. Βαβυλῶνα.

7) Vera est VV. DD. emendatio, quam codicis scriptura
confirmat.

8) In Ald. mendum typ.

9) Lectionem codicis VV. DD. Hesychio restituerunt.

10) Litteram expunxit; legebatur sine dubio: Διακυρήτ-
τεῖθαι.

11) VV. DD. correctionem codicis scriptura confirmat.

- c. 950. l. 4. Διαχειρήσας, δε- Δ. δεξάμενος.
 ξάμενος, αγαθός, Δίος. αγαθός. ε. ¹²⁾
 ενδοξος.
- l. 7. Διαλάμπει, οραίζε- Δ. ωραίζεται. ¹³⁾
 ται.
- l. 9. Δι' ἄλλα π. — με- Δ. — μελαίνης θ.
 λάνης θ.
- l. ult. Διαλέγειν, α. — Δ. αι — πεσσῶν ἢ δ.
 πεσσῶν ἢ δ.
- c. 951. l. 2. Διαληκμάσθαι, δ. Διαλεκμάσθαι. δ. διαμω-
 διακωμάσθαι. κάσθαι.
- l. 15. Διαλέξεις, διαλέ- Δ. διαλήξεις. δ. κ. ¹⁴⁾
 ξεις, δ. κ.
- l. ult. Δι' ἀλλήλων, διαλ- Δι' ἀλλήλων.
 λυος, ὀ α. Διάλλυος. ὀ α. ¹⁵⁾
- c. 952. l. 2. Διαλογισμοί, ἀδο- Δ. ἀδολεσχία.
 λεσχία.
- l. 5. Διαλρυφῶν, δ. ὀλού- Δ. δ. ὀλούφειν γὰρ οἱ Α.
 φων, οἱ γὰρ Α.
- ε. 953. l. 11. Διαμέστας, α. Διαμέσταν. α.
- c. 954. l. 5. Διαμηρήσαι, τ. Διαμηρίσαι. τ.
- ε. 955. l. 9. Διαμφίδιον, μ. — Διαμφίδιον μ. — Δ. Π.
 Λίσχ. Προμηθεῖ δεσ- δεσμάτη.
- c. 956. l. 4. Διάναι, σμίξαι, Δ. σμῆξαι. π.
 π.

c. 956.

12) Διαχειρήσας ejusque appendix, ut multa alia, quae extra seriem litterarum sunt, olim in codicis archetypī margine adscripta stabant, et a Musuro satis sagaciter disposita sunt atque suppleta. Correctionem Musuri obscurius notatam typosetheta male legebat, unde monstrofa ed. Ald. lectio.

13) Correctionem typosetheta non vidit.

14) Ipsa glossa typosethetae negligentia in Ald. omissa est. Aut Musuri correctio vera est; aut etiam alterutra vocum, scripta nempe διαλήξεις, correctio marginalis fuit.

15) Glossas cohaerentes divisit. Cf. VV. DD.

- †
 c. 956. l. 4. Διανκυν̄ διανά- Διανκυν̄ διανάπ. ο. ¹⁶⁾
 παυσίς, ο.
 c. 957. l. 4. Διανείματε, δ. Διανείμαντε, δ.
 — l. 8. Διάνιον, κονία. Δι. κονία. διανοητικόν.
 Διανοητικόν, διανοηθεῖς, μ. Διανοηθεῖς. μ. ¹⁷⁾
 — l. 14. Διαξιφίσαθα, ξ. Διαξιφίσαθα. ξ. — μα-
 — μαχέσαθα δια χέσαθα.
 πάντων κριτής βοη- Διὰ πάντων κριτής: Β,
 θός φ. φ. ¹⁸⁾
 c. 958. l. 2. Διαπεριτριβαί, Δ. ἐνδελεχισμοί. ε. ¹⁹⁾
 ἐνδελεχισμοί, ε.
 — l. 12. Διαπεττεύων, μ. Δ. μ. — ἀπό τ. π.
 — ἐπὶ τ. π.
 — l. 16. Διαπερδικήσα, δ. Διαπερδικίσα. δ.
 c. 959. l. 1. Διαπνεύστας, Δ. περιλογιστικός,
 ^ε πλογιστικῶς.
 c. 960. l. 3. Διαπεφωνήκαμεν, Δ. ἀπωλόμεθα.
 ἀπολώμεθα.
 c. 961. l. 6. Διαπονηθεῖς, λ. Δ. λ. ²⁰⁾
 — l. 13. Διαπορπακίσα, δ. Δ. δ. — τὸ διενεῖρα, τήν
 — τὸ δισυεῖρηται χ. χ.

O 3

c. 962.

16) Fini glossae compendium adnexum est, cujus significatum nec Musurus novit, nec ego cognosco. Quod, in Ald, legitur Διανκύνων, typhotetae tribuendum est.

17) Univit et disjunxit.

18) Unita separavit. Ulcerosa sunt haec, et medicam manum deliderant.

19) Quamvis Διαπεριτριβαί in ms. claris litteris legatur, nil tamen obstat, quominus cum VV. DD. Διαπαρατριβαί legas; vox enim e margine, ubi ita forte notata fuerit:

^ε Διαπτριβαί. huc irrepsit. Glossis Hesychii sacris in genere non multum fidendum est: turbatus enim earundem ordo indicat, eas, magna saltem ex parte, potius a monachis glossario Hesychii in margine adjunctas esse, quam ab ipsa Lexicographi manu profectas.

20) In Ald. mendum typ.

- c. 962. l. 1. Διαπρήσουσα, δ. Διαπρήσουσα. δ.
 — l. 6. Διαπρήσσοντες, δ. Δ. δ. καὶ διαπερῶντες.
 καὶ διαπερόντες.
 Διαπροόλου, δ. Διὰ πρό. δι' ὄλου. δ.
 Διαπροδάμναξ, δ. Διὰ πρό. διαμπαῖξ, δ.
 Δίαπροδὲ, δ. δίολου. Διὰ πρό δέ. δ. δι' ὄλου.
 Διαπροδεήσατο, καὶ τῆς Διὰ πρό δὲ εἶσατο καὶ
 δ. τῆς. δ.
- e. 963. l. 13. Διαρικνουῖθαι, ε. Δ. ε. — ὅτε δ.
 — ὅταν δ.
 Διάρρινον, τὸ συνάπυ. Δ. τὸ σίνηπι.
 — l. 17. Διαρκεῖς, α. μὴ δυ- Δ. α. μὴ δυναίμενοι. 1)
 νάμενον.
- c. 964. l. 2. Διάρματος, τ. ἐν Δ. τ. ἐν Πάρνηθι τ.
 Πάρνηθι τ.
 — l. 12. Διαβρέειν, διασχίθαι. Δ. διεσχίθαι.
 Διαβρέοντες, χναῦνοι, κ. Δ. χαῦνοι, κ.
- c. 965. l. 8. Διάρχοι, οἱ Ἑλλη- Δ. οἱ Ἑλλανοδίκαί.
 νοδίκαί.
- e. 966. l. 4. Διασαίτηρ, δια- Δ. διαπαίζειν. Λ.
 πέζειν. Λ.
 — l. 8. Διασαρωνίσα, τ. Διασαρκωνίσα. τ.
 — l. ult. Διασία, ε. Διάσια. ε.
- c. 967. l. 21. Διασμύχων, δια- Δ. διαζέων.
 ζαίων.
- c. 968. l. 6. Διασπιδέος πε- Δι' ἀσπιδέος π. η. —
 δίοιο, η. — λέγειν †
 κτείνοντες. λέγειν κτείνοντες.
 †
 Διατενήντε, ἀκαλα λέ- Διατενήντε, α. λ. 2)
 γοντες.

c. 968.

1) Quod in seq. glossa adjicitur Διαρκεῖς correctio margin. est v. Διαρκεῖς, facta ex interpretatione ἀρκεῖσαι δυναμενον, negatio enim, monente etiam Kustero, abjicienda est. Cf. VV. DD.

2) Versum Homeri luxatum VV. DD. optime restituerunt,

- ε. 968. l. 6. Διασταδόν, κεχω- Δ. κεχωρισμένως, πόρρω, ρισμένον. μακράν. 3)
- l. 12. Διαστέλλεται, δ. α. Δ. δ. αφορίζεται. —
φορίζεται, [δια-
στελλόμενον.
Διαστελλόμενον, δια-
στέλλουσα ὁμοίως.
Διάστημα, πόρρω μα-
κράν.]
- Διστήσαι, δίχα καὶ Δ. δίχα χωριθῆσαι, καὶ
χωριθῆσαι, χ. χ. 4)
- l. 16. Διαστίχεν, δ. Διαστείχεν. δ.
Διαστίχοντα, δ. Διαστείχοντα. δ.
- l. 18. Διαστήκοντι, δ. Διαστήκοντι. δ.
Διαστιχῶν, δ. Διαστείχων. δ.
Διαστιχοῦσα, δ. Διαστείχουσα. δ.
Διαστιχοῦσι, δ. Διαστείχουσι. δ.
- ε. 969. l. 3. Διαστρεπτοῖο, Διαστρεπτοῖο. ἀλυσιδω-
ἀλυσιδότου. ε. του. ε.
- l. 6. Διαστύρακι, οἱ τ. Δ. οἱ τ. — ἄλω μ. —
— ἄλωσιν μ. — ἔνω- ἔνωχρον.
χρον.
Διασुकάσαι, δ. Διασुकάσαι. δ.
- ε. 970. l. 3. Διατείνειν, δ. λ. Δ. δ. λ. λογίζεσθαι.
λογεῖσθαι.

O 4

ε. 970.

runt, ex primae tamen scripturae vestigiis, quae hic habemus, potius ita legerem:

Κτείνοντες τ' αὐτοὺς, διὰ τ' ἔντεα καλὰ λ.

At aliquis regeret: Scriptura codicis archetypi evanida fuit, et quidem hoc modo: Κτείνοντες.....ατε.ντε.ακαλαλ. Hinc imperitus scriba, post κτείνοντες novum articulum inchoandum esse existimans, ne litterarum ordo rumperetur, stolide ita relinxit: Διατενήντε, α. λ. Nec me opponam.

3) Verba: πόρρω, μ. e sequentibus huc retraxit.

4) Reponendum est: δίχα καὶ χωρὶς στησαι. χ. Cf. VV. DD.

- c. 970. l. 3. Διατείνεσθαι, δ. φ. Δ. δ. φ. διατείνεται. α.⁵⁾
 Διατείνεται, α.
 — l. 7. Διατεκμαίρει, δια- Δ. διαστοχάζεται. σ.
 στοχάζει, σ.
 — l. 9. Διατέκμησμαι, στ. Διατεκμαίρομαι. στ.
 — l. 14. Διατεύοντο, ε. Δατεύοντο. ε.⁶⁾
 Διατινθάλεος, δια πυ- Διὰ τινθάλεος. δ.⁷⁾
 ρός.
 Διατιδόκησις, υ. Διὰ τι δόκησις. υ.
 — l. 22. Διατμήζας, λ. — Διατμήζας. λ. — δ.
 διακόψας.
 [Διατινθάλεος, δια πυ-
 ρός.]
 Διαττιχοί, οί α. Δ. οί α.⁸⁾
 c. 971. l. 2. Διατόνι., κρι- Διατόνια. κρίκους.⁹⁾
 κρούς.
 Διάτονον, ἐξάκουστον, Δ. ὄξύτονον.
 Διάτορον, ὄξύτονον, καὶ Δ. ἐξάκουστον, κ. σ.
 σ.
 Διαπράμις, δ. — φων- Δ. δ. — φωνάσκων,
 νακῶν.
 — l. 16. Διατροχάδες, ε. — Δ. ε. — Π.
 Πραξιφάνης [ὄνομα
 κυρίου.]
 c. 972. l. 1. Διατρυφέν, κ. ἀν- Δ. κ. ἀνατριφθέν.
 τριφθέν.
 Διαττᾶν, διασίθειν. Δ. διασήθειν.

c. 972.

5) Sejuncta univit. Cf. VV, DD. qui distinctionem ms. fervarunt.

6) Correctionem typoseta praetermisit.

7) Cf. VV, DD. qui scripturam codicis veram esse docent. In seqq. magna est vocum perturbatio, et multa e margine intermixta.

8) Quae hic delevit, superiorem glossam corrigunt, ubi διὰ πυρός divisim scribebatur.

9) Exitum glossae delevit.

- ε. 972. l. 14. Διατύψαι, δια- Δ. διᾱ στενοῦ δ.
 θενοῦ δ.
- l. 18. Διαυλία, ὅταν δύο Δ. ὅταν δ. ἄδωσι.
 ἄδωσι. [γράφεται
 αἰδωσι.]
- Διαύλιον, ο. — μέλσει Δ. ο. — μέλεσι μ.
 σι μ.
- ε. 974. l. ult. Διάψαλμα, μ. Δ. μ. — ἐναλλαγή.
 — ἐναλλαγῆς.
- ε. 975. l. 5. Διάφρυκτος, κ. Δ. κ. — οἱ δ. τ.
 — οὐ δικάζοντες τ.
- ε. 976. l. 12. Διάχυσις, ε. — Δ. ε. — χαρά. σύγχυ-
 χαρὰ σύγχησις.
 Διαχύτλαζε, δ. Διαχύτλαζε, δ.
- l. ult. Διαψαθάλλειν, δ. Δ. δ. πρὸς ἔρευναν.
 προσερεύνα.
- ε. 977. l. 6. Διαψήφοσις, ἡ ἕξ. Διαψήφισις, ἡ ἕξ.
 — l. 9. Διαβάλανα, κάρυ- Δ. κάρυμα Π.
 να Π.
- l. 13. Διβόλους χ. οἱ μὲν Δ. χ. οἱ μὲν δίμιτους, οἱ
 δίμητους, οἱ δὲ δ.
 δὲ δ.
- l. ult. Δίγονος, μ. — κε- Δίγονος μ. — κεχρωμέ-
 χρημένος. νος.
- ε. 978. l. 1. Δίδραχμον, τ. Δίδραχμον. τ.
 — l. 9. Διδεῖε, ε. Διδεῖεν. ε.
 — l. 13. Διδόντων, δ. Διδέντων. δ.
 Διδίσσεται, Φοβῆ. Δ. Φοβεῖ.
 Διδήμονες, δημοί, α. Δ. δειλοί. α.
- ε. 979. l. 5. Δίδυξ, τὸ τριβή- Δοίδυξ. τὸ τριβήδιον τ.
 διν τ.
- l. 11. Διεβοήθη, ἐνεφανή- Δ. ἐνεφανίαθη.
 θη.
- l. 15. Διέγνωκα, κέκρικα. Δ. κ. διέγνω.
 Διέγνων, διεγκρινισάμε- Διεγκρινησάμενοι. δ. ¹⁰⁾
 νοι, δ.

- c. 979. l. 18. Διέδην, διᾱ τέ-
λους, διεδοίκισε, δ. Δ. δ. τ.
— l. ult. Δεδόρκα, π. — δι- Διεδοίκισε. δ.¹¹⁾
βλέψαι. Δεδόρκα. π. — διαβλέ-
ψαι.
- c. 980. l. 10. Διιέντα, δ. Διιέντα. δ.
— l. 12. Διικνείδω, φθα- Διικνείδω, φθανέτω. κ.
νάτω κ.
Διικνούμενος, δ. Διικνούμενος. δ.
— l. 19. Διεπιέτεος, χ. Διεπιετέος. χ.
Διίπε, δ. Διίπε. δ.
- c. 981. l. 2. Διείραιε, διερωτᾶν. Διείραι. διερωτᾶς.
— l. 9. Διελοκομπάσας, Δ. σκιά κ. κ. ἐξαπατή-
σχιᾶ κ. κ. ἐξηπατή-
σας.
— l. 15. Διεκάνεζε, δ. Διεκάνεσε. δ.
— l. 24. Δισκνημάσατο, δ. Διεκνημάσατο. δ.
Διεκομισάτην, δ. διεκό- Διεκομισάτην. δ. διεκό-
μισαν. μισαν.
- c. 982. l. 5. Διέκρινα, δ. Διεκρινάτην. δ.
— l. 15. Διελέτην, διήλαν, δ. Δ. διεῖλον. δ.
— l. 17. Διελείησαν, τ. Διεελιήσας. τ.¹²⁾
Διέλιτην, δ. Διεελίτην. δ.
- l. 25. Διελκυστί, δα παι- Διελκυστίδα. παιδιαί τις
δία τις ο. c.
- c. 983. l. 2. Διελάφυξας, δ. Δ. δ. — δ.
— διακένωσις.
[Διελόησας, τὴν δειλὴν
διαίταν.]
- Διελομένου, ε. Δ. ε.
Διέλος, δ. Διέλος. δ.
— l. 6. Διαμοιρήσαντος, δ. Διαμοιρήσαντο. δ.
— l. 17. Διεννηχῶς, υ. Διεννηνοχῶς. υ.
— l. 20. Διεννήσατο, ε. Διεννήξατο. ε.

c. 984.

11) Glossas cohaerentes sejunxit.

12) In Ald. mendum typ. Cf. VV. DD.

c. 984. l. 2. Διεξιμέναι, δ.	Διεξιμέναι. δ.
— l. 5. Διεξιφίσω, δ.	Διεξιφίσω. δ.
— l. 9. Διέπλυνεν, διη..χασε, διεραπίδη.	Δ. διησυγχασε. διερραπίδη. ¹³⁾
— l. 18. Διεπλεκτίζετο, δ. έφιλονίκει.	Διεπληκτίζετο. δ. ε.
[Διέποντα, πληροί.]	
Διεπόρθμευε, δ.	Δ. δ. ¹⁴⁾
— l. 21. Διέπρησον, δ.	Διέπρησον. δ.
c. 985. l. 1. Διέπρησε, δ.	Διέπρησσε. δ.
— l. 3. Διέργασαι, Φ.	Διέργασαι. Φ.
— l. 16. Διέρχεο, όρα.	Δέρχεο. ο. ¹⁵⁾
c. 986. l. 8. Διερρώποδι, υ.	Διερω̃ ποδι. υ.
c. 987. l. 1. Δισκεδάνυ, δ.	Δισκεδάνυ. δ.
— l. 13. Διεπλεκώνη, δ.	Δισπεκλωμένη. δ. ¹⁶⁾
— l. 14. Δισποδημένη, δ.	Δισποδημένη. δ.
Δισποδηήσατο, δ. διετείναζε.	Δισποδηήσατο. δ. διετίναζε.
— l. 25. Διστοιχίζετο, δ. — και ποίμνια, κ.	Δ. δ. — τὰ π. κ.
c. 988. l. 8. Δισσχηνισμένοι, δ.	Δισσχονισμένοι. δ.
— l. 10. Διετάη, δ.	Διετάκη. δ.
— l. 12. Διεταρίστρια, γ. — ως οι έναρες, ο.	Δ. γ. — ως οι άνδρες, ο.
— l. 24. Διευθύνεται, κυβερνείται ε.	Δ. κυβερνα̃ται ε.
c. 989. l. 7. Διέφθειρε, δ. Εύρ. αύγει.	. δ. Εύρ. Αύγη.

c. 989.

13) In secunda voce duas aut tres litteras delevit.

14) Notaverat: Διέποντα.

15) In Ald. Δέρκεο a typosheta.

16) Egregie emendavit, nam minus obvium Δισπεκλωμένη, aut etiam Δισπλεκουμένη, in frequens illud Διεπλεκωμένη facile mutabatur. Vitiosus glossae exitus ex compendio provenit. Cf. VV. DD.

- c. 989. l. 9. Διεφόρησαν, διε- Δ. διεσκόρπισαν.
σκορπίδιθησαν.
- l. 16. Διέχει, παραγίνει, Δ. παρακλίνει. δ.
δ.
- l. 21. Διεψήσατο, δ. διε- Δ. δ. διεψώμισε.
ψώμησε.
- c. 990. l. 3. Διηγκυλίεται, τὸ Διηγκυλίθαι. τὸ ε.
ε.
- l. 13. Διηκνεῖται, δ. Διῖκνεῖται. δ.
Διηκνούμενος, δ. Διῖκνούμενος. δ.
- l. 25. Διήλυσις, δίοχος, χ. Δ. δίοδος. χ.
- c. 991. l. 3. Διηνεκέσειν, ε. Διενεκέσιν. ε.
- l. 11. Διήρσα χ. — ὡς Δ. χ. — ὡς κώπαις ἔχρ.
κ' ἐπεχρησάμην, δ. δ.
- l. 16. Διηρθρωμένον, ἀν- Δ. ἀνατεταγμένον.
τεταγμένον.
- l. 18. Διήρησε, α. Διήρησε. α.
- c. 992. l. 1. Διῆσαν, διέρεισαν. Δ. διήρησαν.
Διῆται, δ. ἢ πορεύεται. Δ. δ. ἢ πορεύηται.
Διητανές, λιτόν, δ. Δ. λιτόν. δ.
- c. 993. l. 2. Διίπετος, ἐπὶ μὲν Διῖπετέος. ε. μ. τ.
τ.
- l. 5. Διίπολιεα, ε. — πο- Δ. ε. — πολιεῖ Διῖ Φύεν
λύειδι ἰθύενι Λ. Α. ¹⁶⁾
- l. 12. Διίσκασίω, π. Διῖ σκασίω. π.
- l. 21. Δικαιότατος ἐκ Δικαιότατος κενταύρων.
ταύρων, α. α.
- l. ult. Δικασπόλος, δ. Δικασπόλος. δ.
- c. 994. l. 4. Δικαιοσύνη, ἢ Δ. ἢ χοίνιξ. μ.
σχοίνιξ, μ.
- l. 5. Δικαιοτάτην, δικαιο- Δ. δικαιοσύνην.
σύνη.

c. 994.

16) Acute viderunt VV, DD. scripturam glossae ex inter-
lin. correctione natam esse, olim enim ita exaratum

fuit: Διῖπόλια, aut vice versa,

- ε. 994. l. 8. Δίκανος, π. ικά-
τια. Δ. π. ιμάτια.
— l. 10. Δικανόωνται, ε. Δεικανόωνται. ε.
— l. 13. Δικάσειμοι, μ. Δικάσειμοι. μ.
— l. 19. Δικαστήρια, Α. — Δ. Α. — τῶν πεντακῶ-
τῶν Φ' — Παλα- σίων. — Παλαδίω
δίω [β'] δὲ τ. — εἰ δὲ τ. — εἶτ' ἐπὶ Δ.
δ' ἐπὶ Δ. ἐννόμως καὶ — ἐννόμως, καὶ τὸ
τῶ ἐν Π. ἐν Π.
- ε. 995. l. 3. Δικαστικόν, Α. — Δ. Α. — ἐδίδοτο.
ἐδίδοτο.
[Δικάτωρ, ὁ διπλασίαν
τὴν ἀρχὴν ἔχων.]
Δίκειν, β. — δίσκον. Δ. β. — δίσκον, καὶ δι-
κελλον.
Δίκελλον, δικράδεστος, Δικράδεστος. ζ.¹⁷⁾
ξ.
— l. 13. Δίκηλον, φ. — δι- Δ. φ. — δικηλίτας.¹⁸⁾
κηλίκτας.
— l. 15. Δίκη, καθάπερ, ω. Δίκην. κ. ω.
— l. ult. Δικήλογον, α. Δίκηλον. α.
ε. 996. l. 11. Δίκρα. ο. — Δ. ο. — Α. Τ.
Δίσχ. τρεφεῖς.
— l. ult. Δικταμναεῖδες, γ. — Δ. γ. — δικταμος.
δικτάμενος.
ε. 997. l. 7. Δικτυωτόν, υ. Δικτυωτόν. υ.
— l. 11. Δίλην ὀψείαν, α. Δείλην ὀψείαν. α.
Διλητήριον, β. Δηλητήριον. β.
Διλίτης, κ. Δειελίτης. κ.
Δολιχοδείρων, μ. Δολιχοδείρων. μ.
Δίλογχον, τὴν Βένδην — Κ. Δ. τ. Β. — Κ. ἐν Θράτ-
ἐν Θράπταις ε. — ταις ε. — λ. —
λόγχαν δύο

17) Emendaverat: Δικτάτωρ. Disjuncta univrit, Δικρά-
δεστος vero e margine esse videtur.

18) Ultima vox duplicem accentum habet. Cf. VV. DD.
quorum conjecturam codicis scriptura confirmat.

- c. 1006. l. 2. Διοτήρ, κ. Διοπτήρ. κ.
 — l. 9. Διοψείν, κατασκο- Δίοψιν. κατασκοπήν, ἢ
 πείν, ἢ δι' ὅλην ο. γ. δι' ὅλου ο. γ. καὶ
 καὶ διαυγίαν. διαύγειαν.
 Διπάναις, τ. δ. γεγεν- Δ. τ. δ. γεγεννημένους.
 νημένους.
 — l. 14. Δίπλακα δ. δ. λει- Δ. δ. δ. λιπος.
 πος.
 c. 1007. l. 8. Διπλεῖ, ο. Διπληῖ. ο.
 Διπλοῦς ἀνδρας, τ. — Δ. α. τ. — παλυμβόλα.
 πάλιν βόλα.
 — l. 12. Δίπνοια τρώματα, Δ. τ. εἰς κ. τ. 4)
 εἰς κ. τρώματα.
 c. 1008. l. 2. Δίπολοι, αἰσχύ- Δ. Αἰσχ. διπλαῖ προπεμ-
 λος διπλαῖ πρόπομ- ποῖς. 5)
 ποῖς.
 — l. 8. Δίπτυχα, δ. — ὥστε Δ. δ. — ὥστε τῶ μ. —
 τὸ μ. — τὸ δὲ εἰ. τῶ δὲ εἰ.
 — l. 11. Δίπυροι, α. — ὁ- Δ. α. — ὀπτόμενοι.
 πτόμενοι.
 — l. 13. Διράδα, αἰ τ. Δειράδες. αἰ τ.
 — l. 15. Διρκῆς, π. Δίρκης. π.
 c. 1009. l. 3. Δισίδεος, δισι- Δεισίδεος. δεσιδ.
 δαίμων.
 — l. 10. Δίσκουρα, ο. — λά- Δ. ο. — λ. δ.
 βοι δ.
 Δισκούρια, ο. — βάλεις Δ. ο. — βάλιοι δ.
 δ.
 — l. 15. Διστάδιον, τ. Διστάσιον. τ.
 — l. 19. Δίστημος, ο. Δίστομος. ο.

c. 1010.

4) In Ald. τραύματα a typoth.

5) Sic lemma cum duplici accentu, cui postea, ut equidem opinor, nomen auctoris in margine adjunctum fuerit, unde vocum translatio; nisi forte διπλαῖ ad ipsum lemma pertineat, quod aliis disquirendum relinquo. Cf. VV. DD.

ε. 1010. l. 21. Διφράς, ἀρ- ματελασίας.	Δ. ἀρματηλασίας.
ε. 1011. l. 3. Διφθοροφουμέ- νους, τοὺς φορείους φ. Διφυᾶ, δ. δ. φύσας ε. — l. 11. Δίκαλον ζ.	Διφθοροφουμένους. τοὺς φορείους φ. Δ. δ. δ. φύσεις ε. Δίχαλον ζ.
— l. ult. Δίχολοι, δ. — δι- χολογῶναί, π. — Βακχύλιδος, ο.	Δ. δ. — δίχολοι γῶναί, π. — Βακχυλίδης. Ο.
ε. 1012. l. ult. Διψαίς, ε. — εὐθυτική ε.	Δ. ε. — ἐν θυτική ε.
ε. 1013. l. 5. Δίψιον Α. — βεβλαμμένον, ι.	Δ. Α. — βεβλαμμένον. ι.
— l. 13. Διωδεῖ, ἐφλέγμαενεν.	Διώδει. ἐφλέγμαίνεν.
— l. 15. Διωθεῖτο, α. ἀπε- ρίπτετο, ἀπέριπτε. Διωκανθεῖν, δ. Δίωκε, ζ. ἐπιτήλευε.	Δ. α. ἀπερῖπτετο. ἀπέριπτε. Διωκάθειν. δ. Δ. ζ. ἐπιτήδευε.
ε. 1014. l. 3. Διώμνυτα, ο.	Διώμνυται. ο.
— l. 7. Διώνται, διώξουσι.	Διώνται. διώξουσι.
— l. 9. Διωριεῖ, νίκος π.	Δ. νεῖκος π.
— l. 16. Διωστῆρσιν, ἀνα- φόροις.	Δ. ἀναφορεῦσι.
— l. 20. Διωχῶς, δίφρος [οὐ] δ.	Δίοχος. δ. δ. γ)
— l. 22. Δηθέντι, δ. [Δμηκῶτες, πεπληρω- μένοι, ἢ δεινῶς δια- κείμενοι.]	Δι δι
Δμησις, δαμάσις. ^η	Δι δ. γ)

ε. 1015:

6) Male in Ald. Δίωχος.

7) In Ald. δαμάσης a typ. Ultima glossa duas lectiones re-
praesentat: Δησις, δαμάσις. et Δησης, δαμάσης. Cf.
VV. DD.

c. 1015. l. 2. Δημήτρα, δαμά- στρα.	Δ. δαμάστρα. 8)
— l. 7. Δμία, Ω.	Δμεία. Ω.
— l. 9. Δμωκίσι, δ.	Δμωίσι. δ. 9)
— l. 22. Δνόσ, κακοπλασ- σών.	Δνόσσαν. κακοπλασών.
c. 1016. l. 14. Δοιαὶ γάρ τε π. ἀμείνων ε.	Δ. γ. τε π. ἀμενηνῶν ε.
— l. 18. Δοειδές, δ.	Διαειδές. δ.
— l. 22. Δοῖιδυσσεῖν. Δοῖιδυξ, ἀλατρίβανος.	Δοιοῖς. δυσίν. Δ. ἀλετρίβανος.
c. 1017. l. 1. Δοιδέατο, ε.	Δοιάσατο. ε.
— l. 3. Δοίεις, δ. Δοίμασιν, α.	Δοίης. δ. Δοιήμασιν. α.
— l. 10. Δοκάν, Θήκη.	Δοκάνην. Θ.
— l. 12. Δοκάναι, αἱ σταλι- καί, αἷς ἰ. τὰ δεινά, ἤ κ.	Δ. αἱ στάλικες, αἷς ἡ τὰ λίνια, ἤ κ.
— l. 17. Δοκήσει, υ. — δο- κιμάσει, σ.	Δ. υ. — δοκιμάση. σ.
— l. 19. Δόκησις, τ. — ὄμα- ζόμενον, ο.	Δ. τ. — νομιζόμενον, ο.
c. 1018. l. 4. Δοκίδων, δ. ὑπο- λαμβάνων.	Δ. δ. Δοκῶν. ὑπολ. 10)
— l. 5. Δοκηκῶ, α. — Ἐρ- μιππος ἐν ἀρτοπώ- λησι.	Δ. α. — Ἐρμ. ἐν Ἀρτο- πώλησι.
— l. 13. Δοκόν, τὴν ἀγχώ- νην. δοκός, σ.	Δ. τὴν ἀγχόνην. Δοκός. σ.
c. 1019. l. 1. Δολέων, ὄδοθίην. Δολίκαυλος, μ.	Δ. ὄδοθίην. Δολίκαυλος. μ.
— l. 6. Δολιομήτα, δ.	Δολομήτα. δ.

c. 1019.

8) Litteram delevit; legebatur: δαμάστρα.

9) Lexicographus scripsit: Δμωῆσι. Mendum ms. oritur
ex Δμωῆσι.

10) Conjuncta separavit, et glossam Δοκῶν effluxit,

- ε. 1019. l. 11. Δολιχῆρετμοι, Δ. μακρόκωποι. δ.¹¹⁾
μακροήπιοι. δ.
- l. 21. Δολιχόφρων, ἀπο- Δολιόφρων. ἀπατερό-
λύφρων. φρων.¹²⁾
- l. 23. Δολίσκος, δόλω Δ. δόλων, παραξιφίς.
παραξιφίς.
- Δολίφονον, πέπαικται Δ. π. παρὰ τ. Δ.
δὲ τ. δ.
- ς. 1020. l. 2. Δολομήτεω, δ. Δ. δ. βουλευομένου.
βουλευομένω.
- l. 7. Δολοπληκίαις, τ. Δολοπλεκίαις. τ.
- l. 11. Δολοπέσσουσιν, ε. Δολόπεσσιν. ε.
- l. 15. Δολβαί, θ. — μι- Δ. θ. — μ. π.
κτά π.
- l. 20. Δόλωνες, οἱ μ. — Δ. οἱ μ. — ἀποκεκρυμ-
ἀποκεκρυμένα. μένα.
- ς. 1021. l. 4. Δόμος ἤμ. — Δ. — ἡμίγαμος. τ.
ἡμίγανος, τ.
- l. 12. Δόνακες, κάλαμοι Δ. κάλαμοι □ ἐλ. ἢ π.¹³⁾
ἐλ. ἢ πτελέαις.
- l. 14. Δονακῆματα, α. κ. Δ. α. κ. ἀνάμματα.
ἀνάμματα.
- l. 18. Δονεῖ, κ. τ. σαλεύει. Δ. κ. τ. σ.
- [Δονεῖται, δονοῦντι, δο-
νούμενοι ὁμοίως.]
- Δόξα, φ. Δ. φ.
- ς. 1022. l. 6. Δόξαι, υ. δοξη- Δ. υ.
Φανῆ, ἢ δ. Δόξη. Φανῆ. ἢ δ.¹⁴⁾

P 2

ς. 1024.

11) In Ald. mendum typ.

12) Emendaverat: ἀπαλόφρων. quod postea delevit.

13) Glossam ulcerosam VV. DD. aliquo modo sanarunt;
at in fine quoque mutila est, quod non observasse vi-
dentur.

14) Sejunxit. In Ald. vitium typ.

- ε. 1024. l. 8. Δορυαλλός, τ. — Δ. τ. — ἢ ἐφ' ὕ. τ. —
 ἐφ' ὕβρεσ τ. — Δο- Δ. — Λημνίαις.
 ζύλλου; — Λιμνίαις.
 — l. 11. Δόρυ καὶ κηρύκιον, Δ. καὶ κ. παροιμία, ἢν εἰ-
 παροιμίαν, ἢν ε. πι- περ. θανάγκην λ. —
 θανάγκη λ. — ἐπὶ ἀπὸ τ. δ.
 τοῦ δ.
 — l. 16. Δορυμίστορας, τ. Δορυμήστορας. τ.
 Δορυμόλπησ, ἢ π. Δ. ὁ π.
 ε. 1025. l. 2. Δορυζένοισ, οὐσ Δ. οὐσ ἐμπεδοῦντες τ.
 ἐμπεδοῦν τ.
 — l. 7. Δορυσόον, α. δόρυ Δ. α. δορυόρμαν. ἢ δ.
 ὀρμαῖν, ἢ δ.
 — l. 10. Δορυφόνον, τ. — Δ. τ. — Λ. Δαιδάλω.
 Ἄριστ. δεδάλω.
 ε. 1026. l. 8. Δουλίχιον, π. Δ. π. Κεφαλληνίαις.
 Κεφαλονίαις.
 — l. 12. Δούλων πόλις, εὐ- Δ. π. Εὐπολις ἐν Μαρι-
 πομα μαρικαίου κώ- καὶ κώμην εἶναι λ.
 μην γὰρ λ. — Δί- — Διβύη.¹⁵⁾
 βους.
 ε. 1027. l. 4. Δοῦρα, δ. ^{πτ}κό Δ. δ. κώπας. κ. ζ.
 καὶ ζ.
 — l. 9. Δουρεμηκές, δ. Δουριμηκές. δ.
 — l. 14. Δουρικτήτον, δου- Δουρικτήτον. δουρικτήτορ.
 ρικτήτον, α. α.

ε. 1027.

15) Typotheta γὰρ in εἶναι mutatum non vidit, glossam-
 que in duas divisit. Musurus docte emendavit; suspi-
 cor tamen κώμην variam esse lectionem v. πόλιν, ad
 quam olim in margine forte notatum fuerit: κώμην γὰρ.
 Qua nota indicatum fuit, glossam in nonnullis codici-
 bus ita scribi: Δούλων π. Ε. ἐν Μαρικᾷ λέγει· Δούλων
 κώμη ε. Particulam γὰρ in Lexicographo ab ejusmodi
 origine saepius deduci posse, jam supra monui. Cf. VV.
 DD.

- c. 1027. l. 17. Δούριος ἵππος, Δ. ἱ. Α. — ἐκκύπτουσι
 Α. — ἐκκύπτουσι δ' ἄρατα.
 δούρος, βρώην, ἢ σὺν Δουρὸς ἐρωή. ἢ σὺν δόρατι
 δόρατος ο. τι ο, ¹⁶⁾
- c. 1028. l. 2. Δουσαίρην, τ. — Δ. τ. — Μ.
 Μαβαταῖοι.
 — l. 6. Δοχεών, δ. Δοχεών. δ.
 — l. 14. Δοχμοκόρσοι, αἱ Δ. οἱ πλαγιοχαῖται.
 πλαγιοχέται.
 — l. 18. Δράγμα, ὅσον πα- Δ. ὅσον περιλαμβάνει τ.
 ραλαμβάνει τ.
 c. 1029. l. 1. Δραγμαῖνα, αἱ Δραγμαῖναις, ταῖς ἐντὸς
 ἐν ταῖς τοῦ ε. τοῦ ε.
 — l. 12. Δραιόν, μ. πυλεόν. Δ. μ. π.
 [Δράκαλος, διὰ τὸ συν-
 αυλίζεσθαι. Λάκωνες.]
 Δραθεῖν, κ. Δ. κ. ¹⁷⁾
 — l. 17. Δρακάνιον, ὄροσκά- Δ. ὄρος Καρίας.
 ριος.
 Δράκαυλος, ἐπειδὴ δ. Δράκαυλος. ἰδίᾳ τὸ συν-
 αυλίζεσθαι, Λάκω-
 κες. ε. δ. ¹⁸⁾
- c. 1030. l. 5. Δράλαινα, λά- Δ. λάιμνα. Κ. ¹⁹⁾
 μυρα. Κ.
 — l. 14. Δρανεῖς, δραστικόν, Δ. δραστικοί. ο.
 ο.
 c. 1031. l. 2. Δράξων, ε. — Δ. ε. δράξοντες ε.
 δράσοντες ε.
 — l. 9. Δρασίονες, ε. Δρασεῖοντες. ε.
 — l. 16. Δρασμός, Φυγεῖν. Δ. Φυγή.

P 3

c. 1032.

16) Sagaciter separavit, et δόρατα inseruit, at numerus non omittendus erat.

17) Correxerat: ἰδίᾳ τὸ σ. et cum tali correctione supplementum infra sub v. Δράκαυλος, cui olim in margine adjunctum erat, inseruit.

18) Cf. VV. DD. qui hic διὰ τὸ σ. refingunt.

19) In Ald. error typ.

- c. 1033. l. 9. Δράγμα, τ.
Δράγματα, σ.
— l. 15. Δραγμή, τὸ ο.
Δραγμή χρ. — διδραγ-
μων ἰ.
Δρέχμονες, οἱ ν.
e. 1034. l. 8. Δριος, υ.
Δραχμή, τ. — δι-
δραχμον — λεβητι-
κῶ.
Δριος, σ. — σύνδεδρος
κ.
e. 1035. l. 3. Δρομαλός, λ. —
εὐνεός δ.
— l. 16. Δροπά, δ. Σοφ.
Παλαμήδι.
e. 1036. l. 4. Δρύακες, τ. —
τρόπην τ.
— l. 7. Δριαχάρνευ, ἡ δ. —
ἄστεκτοι.
— l. 16. Δρυμά, δρυμῶδης
καὶ σύνδεδροι τ.
— l. 19. Δρυμαίξεις, κ. —
συνέσει καὶ προσομι-
λήσει.
c. 1037. l. 8. Δρυοβαφῆ, ἰ. —
ἐπὶ τ.
— l. 10. Δρυοπαγήστολον,
τ.
— l. 15. Δρυοχαί, τ. σ. πε-
λεκύων αἰ ο. ἐνείρη-
ται.
— l. 19. Δρυπετεῖς, ἐπὶ δ.
Δρύπτεται, ζ. ὅτι τ.
— κατατίλλει ε.
Δράχμα. τ.
Δράχματα. σ.
Δραχμή. τὸ ο.
Δραχμή χρ. — διδραχ-
μων ἰ.
Δρέγμονες. οἱ ν.
Δρίον. υ.
Δ. τ. — διδραχμον —
Λευητικῶ.
Δρίον. σ. — σύνδενδρος.
Δ. λ. — εὐναῖος δ.
Δ. δ. Σ. Παλαμήδι.
Δ. τ. — τρόπιν τ.
Δριαχαρνεῦ. ἡ δ. — ἄ-
τεγκτοι.
Δ. δρυμῶδεις καὶ σύνδεν-
δροι τ.
Δ. κ. — συνέσει καὶ προσ-
ομιλήσει.
Δ. ἰ. — ὑπὸ τ.
Δρυοπαγῆ στόλον. τ.
Δρυόχοι. τ. σ. πελεκέων
αἰ ο. — ἐνείρεται.
Δ. ἀπὸ δ.
Δ. ζ. ὅταν τ. — κατα-
τίλλει ε.

c. 1038. l. 4. Δρυπολεῖ, τ. — πυρπολεῖ ὄρκει.	Δ. τ. — περιπολεῖ ὄρη. ²⁰⁾
— l. 19. Δρύψ, α. — ἡ ἀγα- στροκνημίων.	Δ. α. — ἡ γαστροκνη- μίων.
— l. ult. Δρύψαλα, μέταλα δρ.	Δ. μέταλλα δρ.
[Δρύψ, ἀπὸ μυψώνων, δρύψιεν, ἐπιζητῶν.]	Δρύψειεν. ἐπιζητοῖ.
c. 1040. l. 11. Δύη, δ. — καὶ [ἡ] συηπαθία.	Δ. δ. — καὶ δ.
Δυθεῖ, ε.	Δυθεῖ. ε.
c. 1042. l. 8. Δυσαίαντο, δ.	Δυσάντη. δ.
— l. 10. Δυσαῖ, δ. — ἡ ἐπὶ τ. δ.	Δ. δ. — ἡ ἀπὸ τ. δ.
— l. 12. Δυσάης, δ.	Δυσάιος. δ.
c. 1043. l. 10. Δυσαριστοτο- κία, ε. — ἀριστίαν δ.	Δυσαριστοτόκεια. ε. — ἀριστείαν δ.
— l. 13. Δύσαυλος, δ. Σοφ. ^δ ἀλεξαν.	Δ. δ. Σ. Ἀλεξάνδρα.
— l. 19. Δυσβάστακτον, β. [Δυσταχθῆς, πάνυ ἀη- διζόμενος.]	Δ. β.
Δύσπορον, χ.	Δ. χ. ¹⁾
c. 1044. l. 3. Δυσβράκανον, δ. — δύσπλητα. λ.	Δ. δ. — δύσπλητα. λ.
Δυσγάργαλις, δ.	Δ. δ. ²⁾
c. 1045. l. 4. Δυσέμβατος, ἀκριβῆς, α.	Δ. ἀτριβῆς. α.
— l. 6. Δυσεζάλακτα, δ.	Δυσεζάλλακτα. δ.
^ι Δυσεξήτητα, δ.	Δυσεξίτητα. δ.

P 4

c. 1045.

η

20) Bene correxit, nam ορκει provenit ex ορει.

1) Glossam ob βαρὺ, quod duabus vicibus in fine occurrit, repetitam bene exclusit.

2) Scriptura codicis vera est. In Ald. Δυσγάργαλος errore tyrothetae, qui compendium vocis male legebat.

- c. 1045. l. 10. Δύσεο δαλῆνον, Δύσεο δ' ἀλκὴν. δῦθι —
 δῦθι — ἀλῆον, τ. ἀλκὴν, τ.
- l. 19. Δυσηκεῖ, δυσακεῖ, δ. Δυσηκῆ. δυσακῆ. δ.
 Δυσηβόλον, δυσαίνητον. Δ. δυσάνητον.
- e. 1046. l. 3. Δυσήνυτος, δ. Δυσήνυτος, δ.
- l. 15. Δυωθήρατος, δυσέ- Δ. δυσερεύνητος.
 ρευτος.
- l. ult. Δύσκημον, ἄφρονα, Δ. ἄφρονα. δ.
 δ.
- e. 1047. l. 3. Δυσκεές, α. Δυσκλεές. α.
- l. 13. Δυσλώσαν, δυσχε- Δυσλόφων. δ.
 ρῶν.
- Δύσμαινα, αἱ ἐν σπάρ- Δ. αἱ ἐν Σπάρτη χ. Βαί-
 ταις χωρίτιδες καί-
 χαί.
- c. 1048. l. 15. Δυσοῖεν, δ. Δυσοῖζει. δ.
- e. 1049. l. 20. Δυσπάμφαλος, Δ. δ. 3)
- δ.
- Δυσπαρεῖς, ε. κ. παρα- Δύσπαρις, ε. κ. π.
 κληθεῖς.
- e. 1050. l. 1. Δύσπαρι, δ. — Δ. δ. — ἐν Πήρα —
 ἐμπήρα — ἐπὶ τοῦ ἀπὸ τ. π.
 π.
- l. 9. Δυσπετέμων, ἀπο- Δυσπετευμαίων. ἀποτυ-
 πημάτων. χημάτων. 4)
- l. 13. Δύσπιστος, δυσι- Δύσπιστος. δεισιδαίμων.
 δαίμων, δυσεβῆς, ὁ δ. δυσεβῆς. ὁ δ.
- l. ult. Δυσεβῆς, α. Δυσεβῆς, α.
- e. 1051. l. 9. Δύστερον, δυσ- Δ. δυσξήθαρον. 5)
 ξήθαρον.
- l. 16. Δυστόπαστος, δ. Δ. δ. — δυσείκαστος.
 — δύσεικτος.

c. 1052.

3) Correxerat: Δυσπέμφελος.

4) Scribebatur olim: Δυσπετεμάτων. Vitium ex compendio natum est.

5) Additamenta sunt, male descripta et alieno loco posita.

- ε. 1052. l. 1. Δυσφορεῖν, β. Δ. β. πικραίνεσθαι.
σικαίνεσθαι.
- l. 5. Δυσ. αλέα, α. Δυσχαλέα. α. ⁶⁾
- l. 16. Δυσχῶται, δ. δια- Δ. δ. διακωλύηται.
κωλύεται.
- ε. 1053. l. 8. Δωδεκάδαρχοι, Δ. κ. — δύο πενταδάρ-
κ. — δυοπεμπαδάρ-
χαι.
- Δωδεκάδες, θ. — ἐκ Δ. θ. — ἐκ τριῶν, ⁷⁾
γῆς.
- Δωδεκάκρουνοσ, Α, κρή- Δ. Α, — κρήνη, ἦν ε.
νην, ἦν ε.
- l. 24. Δωδεκηίδα, θ. — Δ. θ. — μ.
μηνῶν.
- l. ult. Δωδωναῖε, ε, — ἐπὶ Δ. ε. — ἀπὸ Δ. δ.
Δωδάνης, δ.
- ε. 1054. l. 7. Δώματα, ο. — Δ. ο. — ταμιεῖα. οἰκ.
ταμία, οἰκοδομήμα-
τα, [κέλλια.]
- Δωμάτια, τ. — ὑπο- Δ. τ. — ὑποκοριστικῶσ.
κοριστικά.
- l. ult. Δωριάζειν, γ. — πε- Δ. γ. — περιπόρητον
πόρητον πφάινου-
σαι τ. ἀμφιέννυνται, πα-
ραφ. τ. ⁸⁾
- ε. 1055. l. 6. Δῶρον, παλα- Δ. παλαιστή. ε. — ἐκ-
στή, ε. — ἐκκαιδέ-
κα παλαιστῶν, καιδεκάδωρα δὲ ἐκ-
καίδεκα π. ⁹⁾

P 5

c. 1056.

6) Litteram deleuit.

7) Ex numero γ' sive, ut in mss. notatur, γ̄ descriptum fuit γῆς.

8) Legerem: περιπορπῶνται παραφ. Nam πεπόρητον ob compendium finale vitiose descriptum est, et prima syllaba ex solito compendio π deducenda est.

9) Ita lacunam ms. supplevit. Olim vero in margine glossarii legebantur, ex v. Ἐκκαιδεκάδωρα, huc retracta,

c. 1056. l. 5. Δῶσι, ε. — σύν Δ. ο. — σ. τ. ἰῶτα, ο. ¹⁰⁾
τῶ δέκα, ο.

Δωσιάραις, κακοδιδού- Δ. κακὰ διδούσαις.
σαις.

— l. 12. Δωτίνησι, δ. Δωτίνησι. δ. ¹¹⁾

E.

E.

c. 1057. l. 14. Ἐάγη, κ. καὶ E. κ. κατὰ τ. α.
τ. α.

— l. 20. Ἐακεν, ἀλγ.. E. ἀλγῆ. ¹²⁾

c. 1058. l. 1. Ἐαλείς, συστα- E. συσταλείς. συστρα-
λείς, σύνγραφαις. φείς.

— l. 7. Ἐάλωσαν, ε. — ἀπέ- E. ε. — ἀπέπεσαν.
πέσαν.

— l. 15. Ἐανός, π. — περὶ E. π. — περὶ τὸ ἔννοθαι.
τὸ ἀνός. ἔανούν δὲ Ἐανού δὲ κασσιτέ-
κασίτερος οἱ τοῦ ε. ροιο. τοῦ ε. — λίτι
— λίτη περιβολῆ λ. περιβολῆ, λ. ¹³⁾

c. 1059. l. 2. Ἐαρίδας, τὰς E. τ. κανθαρίδας.
δανθαρίδας.

— l. 15. Ἐαταί, καθέζεται, E. καθέζονται. ἦνται,
ἦνται.

[.αυτῆ, ἐκλάθη,] ἑαυ- Ἐαυτούς. α. ¹⁴⁾
τούς, α.

Ἐάμφθη, ε. Ἐάφθη. ε.

c. 1060. l. 4. Ἐβαλλεν, ἔραι- E. ἔρβαινεν.
νεν.

— l. 6. Ἐβαξας, ἐλοιδόρας. E. ἐλοιδόρησας.

c. 1060.

10) Scriba litteram *i* pro numero accepit.

11) Correctionem typhotheta neglexit.

12) Adjectae vocis exitum delevit.

13) In principio legendum est: *παρὰ τὸ ἀνίεθαι*. (*Quis periculum laxius est et in terram dimittitur.*) In fine: *λίτι π.* Reliqua bene emendata sunt.

14) Glossam ejectam primum ita refinxerat: Ἐάφθη. *ἐκλ.* Haec glossa olim in margine ad v. Ἐάφθη notata erat.

ε. 1060. l. 8. Ἐβαρυώπησαν, ἔβαρήθησαν.	E. ἔβαρύνθησαν.
— l. 16. Ἐβδελύχθη, ε.	Ἐβδελύχθην. ε.
— l. 18. Ἐβεβρήχη, ἐπήχεῖ πως.	Ἐβεβρήχει. ἐπήχει π.
ε. 1061. l. 1. Ἐβδομαί, τ. — ἐπὶ γενέσεως π.	E. τ. — ἀπὸ γ.
ε. 1064. l. 6. Ἐγαν, ε.	Ἐγανε. ε.
ε. 1065. l. 10. Ἐγγεον, ἰούγον.	E. ἰ. ¹⁵⁾
ε. 1066. l. 21. Ἐγυγίοαιεν, ε.	Ἐγεγώνεεν. ε.
— l. 23. Ἐγήρει, α.	Ἐγερεῖ. α. ¹⁶⁾
ε. 1067. l. 5. Ἐγείλασαν, συνήλωσαν.	E. συνήλασαν.
— l. 14. Ἐγκαθιγνύντες, α.	Ἐγκαθειργνύντες. α.
— l. 19. Ἐγκαλοσκελής, οἱ μ. — χρέα. Ἐγκάλοις, ἐδ.	Ἐγκαλοσκελεῖς. οἱ μ. — χρέα. ἐγκάλοις ἐδ. ¹⁷⁾
ε. 1068. l. 2. Ἐγκάναζον, ε.	Ἐγκάναζον. ε.
— l. 5. Ἐγκαπῆ, ε.	Ἐγκαρπῆ. ε.
— l. 7. Ἐγκαρος, αἴση, ἐγ- κοῖρο. μοῖρα, ἐνθ.	Ἐγκαρος. αἴσιμος. Ἐγκηρος μοῖρα. ἐνθ. ¹⁸⁾
— l. 12. Ἐγκαρτα, τ. — Φρ. Δάνεσιν.	E. τ. — Φρ. Δ.
ε. 1070. l. 9. Ἐγκεχρημένοι, σπονδαῖς ε.	E. σποδιαῖς ε.
— l. 13. Ἐγκιλίζεταί, κ.	Ἐγκιλικίζεταί. κ.

ε. 1072.

15) In Ald. Ἐγγεον. ἰούλον. a typoth.

16) Praeunte codicis scriptura reponendum est: Ἐγεί-
ρει. α.17) Separata conjunxit. Ἐγκάλοις sive Ἐν πάλοις ἐδ. est
scholion e margine.18) Ex una glossa duas effinxit, et litteram delevit. In
posterum ergo haec ita unienda sunt: Ἐγκαρος. αἴσιμος.
Ἐγκηρος μοῖρα, ἐνθ. Ut verum fatear, postrema Ἐγκηρος
μ. vel. aliena manu adjecta esse arbitror.

c. 1072. l. 13. Ἐγκουράδες, τ. — Αἰσχ. Μυρμίδο- σιν. — ὡς κότω, κ. — l. 20. Ἐγκρί, κ.	Ε. τ. — Α. Μυρμίδοσιν. — τῶ κ. κ. Ἐγκρίκω, κ. ¹⁹⁾
c. 1073. l. 10. Ἐγκτισίς, ε. χ, κεκ...άρθαι.	Ε. ε. χ. κεκαίρθαι. ²⁰⁾
c. 1074. l. 5. Ἐγκύλια μ. Ἐγκύκλιον, τ, π, κυ- κνῶν. ἢ Ζ.	Ἐγκύκλια μ. † Ε. τ, π, κυκνῶν. ἢ Ζ.
— l. 9. Ἐγκυσίχωλος, α. ἐπὶ τ.	Ε. α. ἀπὸ τ.
c. 1075. l. 7. Ἐγκλωττογά- στορες, οἱ α.	Ἐγγλωττογάστορες. οἱ α.
— l. 16. Ἐγνυπωδῆ, τ. Ἐγνώδως, σ.	Ἐγνύπωσταί, τ. † Ἐγνώδως, σ.
c. 1076. l. 13. Ἐγρόας, στό- μα, ἢ π.	Ε. στόματος. ἢ π.
c. 1077. l. 22. Ἐγχεσίμωροι, π. — μεμωρημένοι, τ.	Ε. π. — μεμορημένοι, τ.
c. 1078. l. 2. Ἐγχεσίπαλοι, οἱ τ. — πολεμιστάι. [Ἐγκεσίπαλος, πάλ- λοντος.] Ἐγχεσιν ἀμφ.	Ἐγχεσίπαλλοι. οἱ τ. — π. Ε. α. ¹⁾
— l. 9. Ἐγχηρωτύλει, ἐπι- χαιρουσιν.	Ε. ἐπιχαίρει.
— l. 19. Ἐγχος ἐχδεκάπη- χυ, τ.	Ἐγχος ἔχ' ἐνδ. τ.
— l. ult. Ἐγχερίπτᾶται, ε.	Ἐγχερίπτεται. ε. c. 1079.

†
19) Notaverat: Ἐγκρί, κ.

20) Duas aut tres litteras delevit.

1) Correxerat: Ἐγκεσίπαλλος, κ.

ε. 1079. l. 16. Ἐγὼ δέ κε, ἐγὼ δὲ οὖν. [Ἐγὼ δὲ μὲν, ἐγώδεναί.] Ἐγώγυον, α.	E. — ε. — E. α. ²⁾
— l. 23. Ἐδάην, ἔμαθεν.	E. ἔμαθον. ³⁾
ε. 1080. l. 23. Ἐδάφησαν, κατέβαλαν. Ἐδαφιοῦσι, προσκρού- ουσι τ.	E. κατέβαλον. E. προσκρούσουσι τ.
ε. 1081. l. 6. Ἐδεδίει, διώκει, ἔωκει, ἢ ἐξεκέκαυτο. — l. 9. Ἐδεε, ε. Ἐδέζετο, ε.	Ἐδεδήει. δ. ε. ἢ ε. ⁴⁾ Ἐδεαί. ε. Ἐδηίζετο. ε.
— l. 14. Ἐδειγματίσεν, ε.	Ἐδειγματίσεν. ε.
ε. 1082. l. 12. Ἐδεοῖν, ι.	Ἐδεῖς. ι.
ε. 1084. l. 1. Ἐδήενεν, ε. Ἐδίδον, κ. Ἐδίζησά ἐμ. — ἐμαυ- τόν. [Ἐδεήδιεν, ἔβρεζεν. Ἐδίνεν, ἔβρεχεν.] Ἐδικαιώθη, ι.	Ἐδίνεν. ε. Ἐδίδηον. κ. E. ε. — ε. E. ι. ⁵⁾
— l. 13. Ἐδμαιναι, ε.	Ἐδμηναι. ε.
ε. 1085. l. 2. Ἐδνοπάλιζεν, α. — εἴληεν.	E. α. — εἴλυεν.
— l. 24. Ἐδραθεν, κ.	Ἐδράθη. κ.

ε. 1086:

2) In Ald. Ἐτώγυον. vitio typ. quod VV. DD. exereuit.

3) Glossa sequens hujus emendatio fuit.

4) Cf. VV. DD. At neminem moretur ἢ ἐξεκέκαυτο, quod hic in fine additur, nam olim in margine glossarii a quodam adjunctum fuit, qui vitio pronunciationis ἐδεδήει cum ἐδεδίει confundebat. V. ἔωκει corrupta est ex ἐδεδιώκει, quod praecedentis διώκει correctio fuit. Hesychii glossa igitur ita restituenda est: Ἐδεδίει. ἐδεδιῶκει.

5) Glossae ejectae superioris Ἐδήενεν correctiones fuerunt. Ἐδεήδιεν corruptum est ex Ἐδέηνεν, nam δι, λι et ν in uncialibus saepius confunduntur.

c. 1086. l. 10. Ἐδράσσατο, βοήσωνας ἤγεν.	‡ E. βοήσωνας η. 6)
— l. 16. Ἐδρῖσο, κ.	Ἐδρήσω. κ.
— l. 21. Ἐδρῖεσσα, β.	Ἐδρήεντα. β. 7)
c. 1087. l. 12. Ἐδύων, ο.	Ἐδύουσα. ο.
c. 1088. l. 6. Ἐδνωτοί, πεν- θερ..., κ.	E. πενθεραί. κ. 8)
— l. 12. Ἐεικοσαβοιέων, ε.	Ἐεικοσάβοιον. ε.
— l. 17. Ἐόσκεις, ε.	Ἐίτκεις. ε.
— l. 20. Ἐέλθω, ε.	Ἐελδέω. ε.
— l. 22. Ἐελδομένουσιν, ε.	Ἐελδομένοισιν. ε.
— l. ult. Ἐέλποισμεν, ἐλπί- σαι.	E. ἐλπίσαιμεν.
c. 1089. l. 1. Ἐενδύναμ, ε.	Ἐένδυνεν. ε.
— l. 9. Ἐεργιεῖς κάλλος.	Ἐερσήεις. καλός. 9)
— l. 11. Ἐεργμένα, ἐγκλι- μένα.	E. ἐγκεκλεισμένα.
— l. 14. Ἐερσιῆς, κ. — δεν- δρῶσμένων α.	Ἐρσήεις. κ. — δενδρε- σισμένων α.
c. 1090. l. 2. Ἐέδω, ἡμφιέδω ἐνεδ.	E. ἡμφιέδω. καὶ ἔεστο. ἐνεδ. 10)
c. 1091. l. 13. Ἐῆ, ταῖς ε.	E. τῆ ε.
c. 1092. l. 2. Ἐθάδας, ε.	Ἐθαδάς. ε.
	c. 1093:

6) An? Ἐδράσσατο βίη. ἤσωνας ἤγεν. *Devotus fugabat.*
Aut: Ἐδράσσατο. βίη ἤσωνας ἤγεν.

7) Nescio, cur Musurus glossam in neutro posuerit. Le-
gerem: Ἐδρήεσσα. at Ἐδρῖεσσα est antiqua glossarii
scriptura.

8) Secundae vocis exitum delevit. Cf. VV. DD.

‡
9) Notaverat: Ἐεργιεῖς κ. Typotheta signum recepit.
Haec glossa, quam Musurus bene correxit, erat, ni fal-
lor, varia lectio, notata in margine ad eandem glossam
mox infra sequentem. Cf. VV. DD.

10) Ita lacunam ms. supplevit. Suspicio autem v. ἐνεδέδω-
το male huic glossae adhaerere, et olim ad praeced.
glossam Ἐέσσατο pertinuisse.

ε. 1093. l. 12. Ἐθελονταίς, τ. — [ἦ] χορηγούς.	Ε. τ, — χ. ¹¹⁾
ε. 1094. l. 4. Ἐθερμάνθη, ἐπτιώθη. — l. 8. Ἐθεταί, κ. — l. 18. Ἐθυμοσύνη, σ.	Ε. ἐβαπτιώθη. Αἰθεταί, κ. Ἐθυμοσύνη, σ.
ε. 1095. l. 3. Ἐθμή, α. καμ- πτός λ. — l. 13. Ἐθόσσα, ὄξυνα. — l. ult. Ἐθρήσκευον, ε. ἐτεύοντο.	Ε. α. καπνός λ. Ἐθόωσα. ὠξυνα. Ε. ε. ἐσέβοντο.
ε. 1096. l. 1. Ἐθρία, ε. — l. 5. Ἐθρίς, ταλμίας κ. Ἐθρυλίχθη, π.	Αἰθρία, ε. Ε. τομίας κ. ¹²⁾ Ἐθρυλίχθη, π.
ε. 1097. l. 11. Εἰακέναί, τ. ε. 1098. l. 8. Εἴσκεν, σ. — l. 10. Εἴατο, ἐκαθέζοντο. [Εἰαγχοῦν, βοῶσαν.] Εἴβει, δ.	Εἰάμεναί, τ. Εἴασκεν, σ. Ε. ε. Ε. δ.
ε. 1099. l. 11. Εἰδέμων, γ. — l. 15. Εἶδεος ἐν δήοιο, κ.	Εἰδήμων, γ. Εἶδεος ἐνδίοιο, κ.
ε. 1100. l. 1. Εἰ δ' ἔτεόν, εἴθε ἐλήθεταί. — l. 5. Εἰδεχθέστατος, μ. δυσιδέστατος. — l. 9. Εἰδηλήγε, α.	Ε. εἰ δ' ἀληθές. Ε. μ. δυσειδέστατος. Εἰδηλήγε, α.
ε. 1102. l. 14. Εἶθε, ὄφελον, [μακάρη,] αἶθε, ε. Εἰθέθων, ε.	Εἶθε, ὄφελε. Αἶθε, ε. ¹³⁾ Εἰθέθων, ε.
ε. 1103. l. 14. Εἰκαθέσοιμεν, παραχωρίσωμεν. — l. 23. Εἰκεῆς, τ.	Ε. παραχωρήσωμεν. Εἰκαίης, τ.

c. 1104.

11) Particula ἦ, quam hic delevit, Hesychio restituenda est. Cf. VV. DD.

12) In Ald. τολμίας κ. errore typ.

13) Male glossam divisit. Cf. VV. DD.

ε. 1086. l. 10. Ἐδράσσατο, βοιήσσωνας ἤγεν.	Ε. βοιήσσωνας η. ⁶⁾
— l. 16. Ἐδρῖσο, κ.	Ἐδρήσω. κ.
— l. 21. Ἐδρῖεσσα, β.	Ἐδρήεντα. β. ⁷⁾
ε. 1087. l. 12. Ἐδύων, ο.	Ἐδύουσα. ο.
ε. 1088. l. 6. Ἐδνωτοί, πεν- θερ..., κ.	Ε. πενθεραί. κ. ⁸⁾
— l. 12. Ἐεικοσαβοιέων, ε.	Ἐεικοσάβοιον. ε.
— l. 17. Ἐόσκεις, ε.	Ἐίσκεις. ε.
— l. 20. Ἐέλθω, ε.	Ἐελδέθω. ε.
— l. 23. Ἐελδομένουσιν, ε.	Ἐελδομένοισιν. ε.
— l. ult. Ἐέλποισμεν, ἐλπί- σαι.	Ε. ἐλπίσαιμεν.
ε. 1089. l. 1. Ἐενδύναι, ε.	Ἐένδυνεν. ε.
— l. 9. Ἐεργιεῖς κάλλος.	Ἐερσήεις. καλός. ⁹⁾
— l. 11. Ἐεργμένα, ἐγκλι- μένα.	Ε. ἐγκεκλεισμένα.
— l. 14. Ἐερσιῆς, κ. — δεν- δροσμένων α.	Ἐρσήεις. κ. — δενδρο- σισμένων α.
ε. 1090. l. 2. Ἐέθω, ἡμφιέθω ἐνεδ.	Ε. ἡμφιέθω. καὶ ἔεστο. ἐνεδ. ¹⁰⁾
ε. 1091. l. 13. Ἐῆ, ταῖς ε.	Ε. τῆ ε.
ε. 1092. l. 2. Ἐθάδας, ε.	Ἐθάδας. ε.
	ε. 1093:

6) An? Ἐδράσσατο βίη. ἥσσωνας ἤγεν. *Devotus fugabat.*
Aut: Ἐδράσσατο. βίη ἥσσωνας ἤγεν.

7) Nescio, cur Musurus glossam in neutro posuerit. Le-
gerem: Ἐδρήεσσα. at Ἐδρήεσσα est antiqua glossariā
scriptura.

8) Secundae vocis exitum delevit. Cf. VV. DD.

9) Notaverat: Ἐεργιεῖς ᾗ. Typotheta signum recepit.
Haec glossa, quam Musurus bene correxit, erat, ni fal-
lor, varia lectio, notata in margine ad eandem glossam
mox infra sequentem. Cf. VV. DD.

10) Ita lacunam ms. supplevit. Suspicio autem v. ἐνεδέδω-
το male huic glossae adhaerere, et olim ad praeced.
glossam Ἐέσσατο pertinuisse.

- c. 1093. l. 12. Ἐθελονταίς, τ. Ε. τ. — χ.¹¹⁾
— [ἦ] χορηγούς.
- c. 1094. l. 4. Ἐθερμάνθη, Ε. ἐβαπτίθη.
ἐπτίθη.
— l. 8. Ἐθεταί, κ. Αἰθεταί. κ.
— l. 18. Ἐθυμοσύνη, σ. Ἐθημοσύνη. σ.
- c. 1095. l. 3. Ἐθμή, α. καμ- Ε. α. καπνός λ.
πτός λ.
— l. 13. Ἐθόωσα, ὄξυνα. Ἐθόωσα. ὄξυνα.
— l. ult. Ἐθρήσκευον, ε. Ε. ε. ἐσέβοντο.
ἐσεύοντο.
- c. 1096. l. 1. Ἐθρία, ε. Αἰθρία. ε.
— l. 5. Ἐθρίς, ταλμίας κ. Ε. τομίας κ.¹²⁾
Ἐθρυλίχθη, π. Ἐθρυλίχθη. π.
- c. 1097. l. 11. Εἰακέναί, τ. Εἰάμεναί. τ.
- c. 1098. l. 8. Εἰεσκεν, σ. Εἰασκεν. σ.
— l. 10. Εἶατο, ἐκαθέζοντο. Ε. ε.
[Εἰαγχοῦν, βοῶσαν.]
Εἶβει, δ. Ε. δ.
- c. 1099. l. 11. Εἰδέμων, γ. Εἰδήμων. γ.
— l. 15. Εἶδεος ἐν δήοιο, κ. Εἶδεος ἐνδίοιο. κ.
- c. 1100. l. 1. Εἰ δ' ἔτεον, εἶδε Ε. εἰ δ' ἀληθές.
ἐλήθηται.
- l. 5. Εἰδεχθέστατος, μ. Ε. μ. δυσειδέστατος.
δυσιδέστατος.
- l. 9. Εἰδηλήγε, α. Εἰδηλήγε. α.
- c. 1102. l. 14. Εἶθε, ὄφελον, Εἶθε. ὄφελε.
[μακάρη,] αἶθε. ε. Αἶθε. ε.¹³⁾
Εἶθέδων, ε. Εἶθεδον. ε.
- c. 1103. l. 14. Εἰκαθέσοιμεν, Ε. παραχωρήσωμεν.
παραχωρίσωμεν.
- l. 23. Εἰκαίης, τ. Εἰκαίης. τ.

c. 1104.

11) Particula ἦ, quam hic delevit, Hesychio restituenda est. Cf. VV. DD.

12) In Ald. ταλμίας κ. errore typ.

13) Male glossam divisit. Cf. VV. DD.

- ε. 1104. 1. 1. Εἴκεται, ὑποχω-
 ρεῖται, δῶται χ.
 — 1. 4. Εἰκήλας, ε.
 — 1. 19. Εἰκόσοροι, ε.
 — 1. 24. Εἴκτην, ο.
 — 1. 26. Εἰκούστῶν ε. — ἐπὶ
 τὸ ἄλλ.
 ε. 1105. 1. 8. Εἰλαδῶν, α.
 Εἰλαπιζάνων, ε.
 ε. 1106. 1. 15. Εἴλεται, ἐπορ-
 θήσεται.
 — 1. 17. Εἰλέωσι, σ. συνέ-
 χουσιν.
 — 1. 19. Εἰληθερίσαντες, ε.
 ε. 1107. 1. 1. Εἰληθερεῖν, ε. —
 ἢ
 εἰλεῖν γ.
 — 1. 10. Εἰλεῖν, συστρέφειν
 π.
 Εἰλης εἶ, ἰ.
 — 1. 14. Εἰλήτι, Ζεὺς ἐν Κ.
 Εἰληχα, λ. ἔλαχα, ε.
 — 1. 23. Εἰλισκότασις, στ.
 ε. 1108. 1. 10. Εἰλόμενον, ε.
 Αἰσχύλος Βάσσαρες.
 — 1. 25. Εἰλύς, εἰλύω, τ.
 ε. 1109. 1. 5. Εἰλυσπάτο, συν-
 ησπάτο.
 — 1. 7. Εἰλυσπῶνται, π αὐ-
 τὸν τρόπον σ.
 — 1. 10. Εἰλύσω, ἐν ἰλίε κ.
 — 1. 13. Εἰλυφαί, σ.
 — 1. 18. Εἰλυφόων, εἰς ἡλυ-
 σιν α. ἢ συνείλον τ.
 — 1. ult. Εἰλύω, π.

- Εἴκετε. ὑποχωρεῖτε. δό-
 τε χ.
 Εἰκηλαῖς. ε.
 Εἰκοσόροιο. ε.
 Ἐἴκτην. ο.
 Εἰκούς τῶν ε. — ἐπὶ τῶ
 α.
 Εἰλαδόν. α.
 Εἰλαπινάζων. ε.
 Εἴλετε. ἐπορθήσατε.
 Ε. σ. συνέχουσιν.
 Εἰληθερήσαντες. ε.
 Ε. ε. — εἰλην γ.
 Ε. συστρέφειν π.
 Εἰλης εἶ. ἰ.
 Εἰλήτιος. Ζ. ἐν Κ.
 Ε. λ. ἔλαχον. ε.
 Ε. στ.
 Ε. ε. Αἰσχ. Βασσαίραις.
 Ε. εἰλύος. τ.
 Ε. συνεσπάτο.
 Ε. περὶ τὸν αὐτὸν τόπον
 σ.
 Ε. ἐν ἰλίε κ.
 Εἰλυφάει. σ.
 Ε. εἰς εἰλυσιν α. ἢ συνεί-
 λων τ.
 Εἰλύσω. π.

- c. 1110. l. 1. Εἰλῶ, εἰλώμην, ε. Ε. εἰλόμην. ε.
 — l. 14. Εἰ μὴ σφᾶς, εἰ μὴ Ε. — ε. —
 αὐτούς.
 [Εἰ μὴ καὶ λαγόνεσσι
 μὴ τι δ' ἂν κατ' ἀ-
 κριβολογίαν.
 Εἴμην, ὄντως ὑπῆρχον
 ἐγώ.]
 Εἴμι, π. Ε. π. ¹⁴⁾
- c. 1111. l. 1. Εἰνάνυχες, ἐπὶ Ε. ἐπὶ ἐννέα γ. ¹⁵⁾
 ἄν νύκτας.
 — l. 5. Εἰκαρίμοις, Α. Εἰναρίμοις. Α.
 — l. 17. Εἰνοδίοις, τ. — οἰ- Ε. τ. — οἰκία εἰ-
 κῆα ε.
 — l. 20. Εἰνοσίφυλλον, σ. — Ε. σ. — ἐνοσις γ.
 ἐνωσις γ.
 c. 1112. l. 2. Εἶο, ἐαυτοῦ, [εἰ- Ε. ε. ¹⁶⁾
 πῆν, λέγειν.]
 — l. 4. Εἰοίατε, ἀδ. Εἰοίατα. ἀδ. ¹⁷⁾
 — l. 15. Εἶπος, πάγισι [πα- Ε. παγίσι κ.
 γι,] κ.
 c. 1113. l. 9. Εἶρεαι, ἐρωτας, Εἶρεται. ἐρωτᾶ. λ.
 λ.
 c. 1115. l. 3. Εἰροκάπος, ε. — Εἰροπόκοις. ε. — πέκειν
 πικεῖν γ.
 — l. 5. Εἰρώμαι, ε. Εἰρόμεναί. ε.

c. 1115.

14) Emendaverat: Ἡ μὴν καὶ νέος ἐσσι μ. rel. deinde:
 Ἡμην. ὄντως ὑπῆρχον ἐγώ.

15) Scriba numerum θ', cui forte ex seq. voce ν adhaese-
 rit, pro compendio vocis θεδὸν habuit.

16) Quae hic delevit, ad glossam Εἰπέμεν olim pertine-
 bant.

17) Scribendum est: Εἰ οἰά τε. ἀδ. Ita et Reiskius olim
 emendaverat.

c. 1115. l. 5. Εἰροκοπῶ, ε.	Εἰροπόκω. ε. ¹⁸⁾
— l. 10. Εἰρη, α.	Εἰρηκτῆ. α.
c. 1116. l. 4. Εἰρύδαμ, ε. — εἰρήδαμ. —	Ε. ε. — εἰρύδαμ. —
— l. 14. Εἰρωνεία, ε. — ὑπο- κρίσεως.	Ε. ε. — υ.
[Εἰς, ἀντὶ μὲν τοῦ πα- τρὸς εἰσαγόμενον.]	
Εἰσαγαγόντε, ε.	Ε. ε. ¹⁹⁾
c. 1117. l. 1. Εἰς ἀγρὸν Μ. — ὡς [ἐναγρῶς] ἐνα- γρῶ χ.	Ε. α. Μ. — ὡς ἐν ἀγρῶ χ. ²⁰⁾
— l. 4. Εἶσετο, δ. ὁμοιοῦτο.	Εἶσαιτο. δ. ὁμοιοῦτο.
— l. 7. Εἶσατο, ω. εἰσάγω δὲ φθ. ὑἱεα Π.	Ε. ω. Εἶσατο δὲ φθ. ὑἱ Π. ¹⁾
— l. 10. Εἶσαν, ὑπῆχον, σ. ἢ εἶδησαν, ἢ ε.	Ε. ὑπῆρχον. σ. ἢ ἤδειςαν ἢ ε.
— l. 13. Εἶσας, ἐξ ἰ.	Ἐἶσης. ε. ἰ. ²⁾
— l. 15. Εἶσας, φ. — ἰσα- τύχους.	Ἐἶσας. φ. — ἰ. ³⁾
Εἰς ἀφάσματα, εἰς πτ.	Εἰσαφάσματα. εἰς πτ.
— l. 24. Εἰς δέον, οὕτω πα- ράκλησις τ.	Ε. δ. οὕτω Περικλῆς τ. ⁴⁾
c. 1118. l. 5. Εἰδῆς, εἰσελεύσει. Εἰσέ, π.	Εἰσδῦς. εἰσελεύσει. Εἰς ἔ. π.

c. 1118.

18) Male; nam glossa fuit: Εἰροπόνω. ἐριουργῶ. ut jam a VV. DD. emendatum est.

19) Glossa exclusa sacra est, spectat enim ad usum v. Εἰς in quibusdam N. T. locis.

20) En vitium ejusque correctionem unitim.

1) Notatum fuit: ὑἱεα. unde ὑἱεα.

2) Reponendum est: Ἐἶσας. ἐξ ἰ. π. μεριζομένας. Cf. VV. DD.

3) Haec olim ad praeced. glossam Ἐἶσας pertinebant, cui forte in margine adjuncta erant.

4) Absurda ms. lectio ex compendiosa nominis scriptura nata est.

c. 1118. l. 11. Εἰσελάττων, ε.	Εἰσελάων. ε.
— l. 17. Εἰσέρρονον, ε.	Εἰς ἔρρονον. ε.
— l. 21. Εἴσεται, δ.	Εἴσαιτο. δ.
c. 1120. l. 3. Εἰσεῖεις, εἰσέλ- θεις:	Εἰσεῖοις. εἰσέλθουσι:
— l. 9. Εἰσίτω, εἰσελθέτω εἰς κάλλος τὸ κ. ὅταν δὲ αἰ.	Ε. εἰσελθέτω. Εἰς κάλλος τὸ κ. ὅταν δὲ αἰ. ⁵⁾
c. 1121. l. 4. Εἰς μελίττας ἕκ.	Εἰς μελίττας ἕκ.
— l. 12. Εἰσοῖσαι, ε.	Εἰσοῖσαι. ε.
— l. 15. Εἰσομαι, γ. ο. χά- σομαι, ἰ.	Ε. γ. ο. ὁμοιώσομαι. ἰ.
c. 1122. l. 8. Εἰς τέλος, εἰως γῆμαίς.	Ε. τ. εἰως γῆμαίς.
— l. 13. Εἰσφρήσαθαι, καυ- χάσαθαι, μ.	Ε. καυχήσαθαι. μ.
— l. 19. Εἰς ᾧπα, α. ἢ τὸ πρὸς ᾧψιν.	Ε. ω. α. ἢ πρὸς ᾧψιν.
c. 1123. l. 4. Εἰτισκαί, π. π τῶς κλειτῶς.	Εἰτισκαί. π. παρὰ τοῖς κλειτοῖσι. ⁶⁾
— l. 9. Εἰχέαι, ε.	Εἰχέαι. ε.
— l. 23. Ἐκάδευτον, ἐπέλ- θουν:	Ε. ἐπένθουν.

Q 2

c. 1124;

5) Bene sejunxit. Posterius signum typhotheta omisit: Glossa Εἰς κάλλος τ. rel. mutila est, et, ut videtur, e margine, ubi omnia compendiosius et obscurius exarari solent, in textum intrusa:

6) Nequaquam hic de Clitoriis Arcadibus cogitandum est, τῶς κλειτῶς enim vitiosum est pro τῶ κλειτῶ, sic quoque in artic. Εἰς ἄγρον M: habuimus ἐναγρῶς pro ἐν ἄγρῶ, more consueto, quo jota dativi affixum incuria atque incitia scribarum in alias litteras degenerat. In mutilata atque corrupta codicis scriptura potius quaerendum est nomen auctoris, ex quo glossa descripta fuit: In Ald. signum abest.

- c. 1124. l. 3. Ἐκαθίστατο, Ἐ. Ἀττικοί. δ. — πικρασκομένων, π.
 Ἀττικοῖς ο. — πικρασκομένων, π.
- l. 9. Ἐκαλαμήσαντο, α. Ἐ. α. — καλάμης.
 — καλάμου.
- l. 12. Ἐκάλυθμος, ἱεροσαφισμένος. Ἐ. ἱερός ἀφαιμένος.
- c. 1125. l. 1. Ἐκαρβάνιζεν, ε. Ἐ. ε. — ἐβαρβάνιζεν.
 — ἐκαρβάνιζεν.
- Ἐκάρδικεν, οὐκ ἂν ἐπάητ. Ἐκαρδίακεν. ο. — ἐπάητ.
- l. 8. Ἐκάρωσαν, ἡ ἐλυποθύμουν. Ἐ. ἐλεποθύμουν.
- Ἐκασπόλιος, [μακρὰν χῶ] π. Ἐκὰς πόλεως. π. 7)
- l. 13. Ἐκαστέρω, π. κεχωρισμένω. Ἐ. π. κεχωρισμένως.
- Ἐκασώρευον, π... Φόνων ε. Ἐ. περὶ Φόνων ε. 8)
- l. ult. Ἐκατηβόλος, κ. — Ἐ. κ. — ἐπεὶ ἑκατὸν β. ἐπὶ ε' β. τ. ἐν Πυθοῖ δ. τ. ἐν Πυθοῖ δ.
- c. 1126. l. 16. Ἐκατόμβη, θ. Ἐ. θ. — σ. ἑκατὸν βοῶν, ἡ τῶν ἑκατὸν π. ε. 9)
 — σύσκιος ε' βοῶν, διὰ τὸ ἑκατὸν π. ε.

c. 1126.

7) χῶ compendiose pro χωρὶς.

8) Vim compendii scripturae in v. π... ignoro; a Musuro descriptum fuit περὶ, at, ut signum declarat, dubitanter. Male in Ald. Φόνον, signo etiam omisso.

9) Locus corruptissimus est, cui hariolatione quadam, si non medelam, lumen tamen adferam. Verba: ἡ θυσία σύσκιος rel. e margine adjuncta esse suspicor. Vox σύσκιος, si bene video, corrupta est ex compendio v. εἰκοσιπέντε, et alieno loco posita. Totus ergo locus in margine olim ita legebatur: ἡ θυσία ἑκατὸν βοῶν, ἡ εἰκοσιπέντε βοῶν, τῶν ἑκατὸν πόδας ἔχόντων. Cf. VV. DD.

- α. 1126. l. 19. Ἐκατόπεδον, τ. Ἐκατόμπεδον. τ.
 — l. 21. Ἐκατοννήσους, οἱ π. Ἐκάτης νῆσος. ἡ π. ¹⁰⁾
 — l. 24. Ἐκατόνπεδος, ν. — Ἐκατόμπεδος ν. — παρ-
 παρθένοι κ. — ἔμ-
 πριθέντος υ. ¹¹⁾
 β. 1127. l. 2. Ἐκαπόλεων, Ἐκατόν πολέων πρυλέ-
 στρύλεες ἀραρυῖα, εσσ' ἀραρυῖαν. η. —
 η. — ὀπλίταις ἰ. — ὀπλίταις ἰ. — ἔφ-
 ἔφορμένους. αρωζομένην. ¹²⁾
 — l. 7. Ἐκατόνχειρον, κ. — Ε. κ. — ἡ ἑκατόπηχυν
 ἡ ῥωπήχυν — μέγε-
 θος, [ἡ ν' πόδας] — μέγεθος. ἡ ἑκα-
 ἡ ἑκατόν χ. τόν χ.
 — l. 12. Ἐκβαβάξαι, ε. Ε. ε. Σοφ. ἐν Ἀντηγορί-
 Σοφ. ἐν τῇ νορίδες. δαις. ¹³⁾
 γ. 1128. l. 2. Ἐκβεβόβισται, Ἐκβεβόλβισται. ε. ἡ φά-
 ε. ἡ φάνισται ἐπὶ τῶν νισται ἐπὶ τ. β. ¹⁴⁾
 βόλβων.

Q 3

c. 1129.

10) Reponenda est codicis scriptura, male a Musuro corrupta. Cf. VV. DD.

11) Legendum est: παρθένω. *Minervae* sc. quae ab Atheniensibus κατ' ἐξοχήν ita appellabatur.

12) Ipsa glossa a Musuro bene restituta est, reliqua male. Verba: ἡ ἑκατόν π. rel. ex Homeri interprete male descripta duas continent interpretationes, quas ope codicis Marciani ita distinguo: ἡ ἑκατόν πολέων ὀπλίταις ἔφορμένους. Subaudiendum est ex praecedd. ἔχουσαν. Fingit nempe interpres *militēs positura*, quae in hostem *ruunt*, *galeam Minervae repraesentasse*. Deinde: ἡ ἑκατόν πολέων ὀπλίταις πεζοῖς ἰκνήν. Haec duo scholia inciticia scribarum, ut saepius fit, in unum coaluerunt.

13) Potius: Σοφ. Ἀντηγορίδαις. nam Ἀν in ἐν transit. Alioqui docte et sagaciter emendavit.

14) Quemadmodum περι et παρὰ, sic et ἐπὶ atque ἀπὸ obmutuam compendiosae scripturae similitudinem unaquaque fere pagina inter se permutantur. Ex ms. igitur reponendum est: ἀπὸ τῶν βόλβων. Cf. VV. DD. quorum conjectura firmatur. Aldina lectio incuriae typ. adscribenda est.

- ε. 1129. l. 8. Ἐκ δ' ἀγαγε, εἰσήγαγε δὴ. E. — ἐξήγαγε δὴ.
 Ἐκ δ' ἀγαγε προφάσις- Ἐκ δ' ἀγαγε πρὸ Φώσι-
 δε, π. — Φῶς [τὸν δε. π. — Φῶς. ¹⁵⁾
 ἀμιλτόν.]
 Ἐκ δ' αἰνυτάι, ἀφῆρε- Ἐκ δ' αἰνυτο. ἀφῆρετο
 το δέ. δέ.
 — l. 16. Ἐκδελον, ἐξέδωκεν. Ἐκ δ' ἔλον. ἐξέδωκαν.
 — l. 20. Ἐκ δὲ Χρύσης ν. — Ἐκ δὲ Χρυσῆς ν. — Χρυ-
 Χρύσης. σῆς.
 ε. 1130. l. 1. Ἐκ δὲ καρδίης, E. — K. π. ἐν Χερρόν-
 K. π. ἐν Χερρόνήσῳ. νήσῳ. ω.
 ω.
 ε. 1131. l. 9. Ἐκδωσε, ἐξέσω- Ἐκ δ' ᾧσε. ἐξέσωσε δέ.
 σε δέ.
 Ἐκέασεν, ἔσχισεν. E. ε.
 [Ἐκλαθέσθαι, ἐποίησεν.]
 Ἐκέδασεν, δ. E. δ. ¹⁶⁾
 — l. 19. Ἐκέλαθον, ἐπελά- Ἐλέλαθον. ε. ἐκλαθέσθαι
 θοντο. ἐποίησαν.
 ε. 1132. l. 8. Ἐκεράϊζον, ἀ- E. ἀπώλυον.
 πολύων.
 — l. 11. Ἐκεύθενον, ε. Ἐκεύθανον. ε.
 — l. 15. Ἐκεια, διασκέδα- E. διεσκέδασα. κ.
 σα, κ.
 ε. 1133. l. 13. Ἐκθορ., [ἐκ- Ἐκθορεν. ε. ¹⁷⁾
 θορεν,] ε.
 — l. 22. Ἐκθύζει, ε. Ἐκθύζει. ε.

ε. 1134.

15) Locus est ex II. T. 118. Quis vero in τὸν ἀμιλτόν, quod Musurus delevit, τὸν ἡλιτόμηνον, *Eurysthea* sc. ante justos menses progenitum, agnosceret.

16) Verba: Ἐκλαθέσθαι ἐποίησεν. quae Musurus ejecit, olim in margine ad seq. Ἐκέλαθον adjecta erant, quo et a Musuro, ut mox videbimus, transferuntur.

17) Exitum glossae delevit. Vox a Musuro exclusa glossae correctio est.

ε. 1134. l. 19. Ἐκκακοῦμεν, ἀμελοῦμεν, ἀκ.	Ε. ἠμελοῦμεν. ἠκ. ¹⁸⁾
ε. 1135. l. 5. Ἐκκαχρύσω, ε.	Ἐκαχρύσω. ε.
— l. 11. Ἐκκεκωλυμένος, γ.	Ἐκκεκολαμμένος. γ.
— l. 15. Ἐκκεκονίδαι, τ.	Ἐκκεκονίδαι. τ.
— l. 17. Ἐκκεκόπηται, ε. Σοφ. συλλόγω.	Ε. ε. Σ. Σ.
ε. 1136. l. 1. Ἐκκεχειρία, α. — εἶρηκεν.	Ἐκεχειρία. α. — εἶρήνη.
— l. 5. Ἐκκεχοιριλωμένη, αὐ Χ. — Ἐκφάντιδι γ.	Ε. οὐ Χ. — Ε. γ.
— l. 12. Ἐκκληται, δ. — πόλει [τριβοῖεν.]	Ε. δ. — πόλει. ¹⁹⁾
ε. 1137. l. 1. Ἐκκομιδῆ, ἐκ- εἰ φορά.	Ἐκκομιδῆ. ἐκφορά. ²⁰⁾
Ἐκκομίσαι, ἐξελέσαι.	Ε. ἐξελαίσαι.
ε. 1138. l. 12. Ἐκλακτισμός, σ. χωρικόν ο.	Ε. σ. χορικόν ο.
ε. 1139. l. 6. Ἐκλέλαθον, ε. ε. ἀπέδειξαν, ε.	Ε. ε. ε. ἀπεδῖωξαν. ε. ¹⁾
— l. 15. Ἐκλέψαιτο, παρε- λογίσατο, η.	Ἐκλέψατο. παρελογί- σατο. η.
ε. 1140. l. 14. Ἐκλογον, δ. Αἰ- σχύλος αἰσαλαμηνίαις.	Ε. δ. Αἰσχύλος Σαλαμι- νίαις. ²⁾

Q 4

ε. 1141.

18) In Ald. mendum typ. Vera est VV. DD. conjectura.

19) Male τριβοῖεν expulit, vox enim, quantumvis corrupta, aliam indicat lectionem, et forte hanc: Ἐκκληται. εἰκα τοῖς ἐπὶ ξένῃς λεγόμεναι, καὶ οὐκ ἐν τῇ πόλει τριβουσι. Cf. VV. DD.

20) Varias lectiones prima manu notatas delevit. Varias lectiones vitiosae sunt; si quid video, lectum fuit: Ἐκκομιδῆν. ἐκφοράν.

1) Glossae procul dubio interciderunt, ad quas ἀπέδειξαν et ἐξελάσαν olim pertinebant. Cf. VV. DD.

2) Litt. α, quae in ms. lemmati praefigitur, orta est ex ἐν, quod a Glossographis pro lubitu praerponitur et omit- titur.

ε. 1141. l. 6. Ἐκλυτός, ε.	Ἐκκλυτος. ε.
— l. 14. Ἐκμαϊώθεις, ἐξο- μοιωθεις, ε.	Ἐκμαγειωθεις. ε. ε.
ε. 1142. l. 3. Ἐκμελος, ἀδύ- ναμος.	Ε. α. 3)
Ἐκμεταιωροῦνται, με- ταιωρίζονται.	Ε. μετεωρίζονται.
— l. 7. Ἐκμηνίων, ὀργίζετο.	Ε. ὀργιζόμενος.
Ἐκμηχανόμα, κ.	Ἐκμηχανῶμα. κ.
— l. 10. Ἐκμελίσσεσθαι, κ.	Ἐκμειλίσσεσθαι. κ.
Ἐκμελιχθεις, ε.	Ἐκμειλιχθεις. ε.
— l. 13. Ἐκμολῆ, ἐξῆλθεν.	Ἐκμόλη. ἐξέληθη.
Ἐκμύζαι, ἐκπιαίζει, ἐκ- πιαίνει. .. εἰς ἐκπι- αιθεις, ε.	Ε. ἐκπιέζειν. ἐκπιαίνεν. Πεῖς ἐκπιαιθεις. ε. 4)
— l. 17. Ἐκνεύμυκτεν, κ.	† Ἐκνεύμυκτεν. κ.
ε. 1143. l. 3. Ἐκνενέμηται, ε. ἐξῆχθαι.	Ε. ε. ἐξῆκται.
— l. 9. Ἐκνομοίως, κ.	Ἐκνομίως, κ. 5)
— l. 11. Ἐκνοσηλεῦσαι, α. — ἀναληψόμεθα.	Ε. α. — ἀναλήψασθαι.
Ἐκνοσφῆσαι, ε.	Ἐκνοσφίσαι, ε.
— l. 15. Ἐκόαμεν, η. ἐποψό- μεθα.	Ε. η. ἐπυθόμεθα.
Ἐκοδομεύετο, ε. ὑπνεύε- το.	Ε. ε. ἰπνεύετο.
— l. 20. Ἐκολλόπωσε, συνήρ- μωσε κ. — νοτιαῖα μ.	Ε. συνήρμωσε κ. — νο- τιαῖα μ.
ε. 1144. l. 11. Ἐκονίετο, ἐπε- πάτο κ.	Ε. ἐπέπαστο κ.
— l. 14. Ἐκοντῆ, θ.	Ἐκοντί. θ.

ε. 1144.

3) Ad v. ἀδύναμος Musurus asteriscum in margine posuit.

4) Ante .. εἰς unam aut duas litteras deleuit.

5) In Ald. vitium typ.

- c. 1144. l. 16. Ἐκόπασεν, Ε. ἐπαύσατο.
 ἐπανάσατο.
 — l. 18. Ἐκορυφύετο, υ. κο- Ε. υ. ἐκορυφούτο.
 ρυφούτο.
 — l. 21. Ἐκορυβάντιζε, τ. Ε. τ. Κ. ἔτελεῖτο.⁶⁾
 Κ. ἔτε...
 c. 1145. l. 3. Ἐκπαγλιῶς, ε. Ἐκπάγλιως. ε.
 Ἐκπαγυλόν, ε. Ἐκπαγλόν ε.
 — l. 9. Ἐκπλαγύτατε, θ. Ἐκπαγλύτατε. θ.
 Ἐκπλαγά, θ. Ἐκπαγλά. θ.
 — l. 20. Ἐκπάλιον, ἀκλή- Ε. ἀκλήρωτον,
 ρωτον.
 c. 1146. l. 5. Ἐκπαράλιος, ε. Ἐκπαραλίας, ε.
 c. 1147. l. 13. Ἐκπεφαίνω- Ἐκπεφαίνωται. ἀπόπλη-
 ται ἀπο. κτος γέγονέν.⁷⁾
 Ἐκπεφύκασι, β. γεγέν- Ε. β. γεγένηται.
 νηται.
 — l. 16. Ἐκπηνιούνται, ἐκ- Ἐκπηνιεύται. ἐκμυρίσσε-
 μυρίσεται. ται.⁸⁾
 c. 1148. l. 1. Ἐκπιπαταγμέ- Ἐκπεπαταγμένος, ε.
 νος, ε.
 — l. 14. Ἐκποίητος, ὁ ε. — Ε. ὁ ε. — ὑιοποίησιν,
 ὑιοποιήσαντα.
 — l. 18. Ἐκπομα, φ. Ἐκπωμα. φ.⁹⁾
 — l. 20. Ἐκπομάσασα, π. Ἐκπολεμῶσασα. π.
 c. 1149. l. 1. Ἐκπορπούσασα, Ε. φιβλοῦσασα.¹⁰⁾
 φιβλοῦσασα.

Q 5

c. 1149.

6) In fine ultimae vocis compendium scripturae est, cujus significatum h. l. nescio. Musuri ἔτελεῖτο conjectura est.

7) In medio glossae litteram expunxit, et lacunam in fine supplevit.

8) Legendum est: ἐκμυρίσονται. Cf. VV. DD.

9) Correctionem typoseta non advertit.

10) In Ald. Ἐκκαρπούσασα vitio typ. quod VV. DD. bene correxerunt. Non video, cur Musurus signum posuerit, nam vox bene se habet. Cf. VV, DD.

- c. 1149. l. 3. Ἐκπρεπήα, ε. Ἐκπρεπέα. ε.
 — l. 14. Ἐκράενεν, ἐπλήρει, Ε. ἐπλήρου. ε.
 ε.
 — l. 18. Ἐκράίνων, ε. Ἐκραινον. ε.
 c. 1150. l. 1. Ἐκρατηρίχθη. Ἐκρατηρίδημεν. ε.
 μεν. ε.
 — l. 3. Ἐκρήμνησαν, κατε- Ἐκρήμνισαν. κατεκόντι-
 κόντησαν, σεν.
 c. 1151. l. 9. Ἐκταμμήσιν, ἐκ- Ἐκτάμησιν. ἐκτέμη.¹¹⁾
 τεμῆσιν.
 — l. 16. Ἐκτεθλητισμένοι, μ. Ε. μ. — θήλειαι γ.
 — θηλία γ.
 — l. 19. Ἐκτείνειν, α. Ἐκτείνας. α.
 c. 1152. l. 15. Ἐκτερυχωμέ- Ἐκτετερυχωμένους. κ.
 νους, κ.
 c. 1153. l. 5. Ἐκτιμα, τὰ Ε. τὰ ἐπιτεταγμένα τ.
 ἐπιτεταμένα τ.
 — l. 8. Ἐκτιμημάτων, τ. — Ε. τ. — τέσσαρα, ὧν ἦν
 τέσσαρα πεντακο- ἐν τὰ π.¹²⁾
 σιομέδιμνον.
 — l. 13. Ἐκτίσων, ἀποδώσων Ε. α.¹³⁾
 [ἀποδώσας.]
 c. 1154. l. 9. Ἐκτόρειοι, κώ- Ἐκτόρειοι, κομήται. Δ.
 μως Δ, — ἀπ' Ἰλίου — ἀπ' Ἰ, τ.¹⁴⁾
 τ.
 — l. 17. Ἐκτορες, π. — Ε. π. — Σαμφῶ δὲ τ.
 Σαμφῶ δὲ τ.

c. 1155.

11) Cf. VV. DD, quorum conjectura firmatur.

12) Sic lacunam ms, supplevit. Kusterus bene monuit scribendum esse πεντακοσιομεδίμωνων. Exitus vocum ob compendia scripturae et imperitiam scribarum facillime corrumpuntur.

13) Quod hic delevit, olim varia lectio erat, forte in margine notata.

14) Reponendum est aut: Ἐκτόρειοι κόμαι, ὡς Δ. aut: Ἐκτόρειος κόμη. ὡς Δ. Posterius Salmasius olim divi-
 nabat. Cf. VV. DD.

c. 1155. l. 2. Ἐκτρας, ε.	Ἐκτωρ. ε. ¹⁵⁾
— l. 15. Ἐκτρέχωσιν, ε.	Ἐκτρευχασεν. ε.
c. 1156. l. 2. Ἐκτύπε, ε.	Ἐκτυπεν. ε.
— l. 8. Ἐκύπταζον, ἐκπλή-	† Ε. ἐκπλήρωτον. ε.
ρωτον, ε.	
c. 1157. l. 13. Ἐκφρηται, ἀ-	Ἐκφρηται, ἐκφέρηται.
Φέρεται.	
Ἐκφροντίζων, βουλό-	Ε. βουλευόμενος.
μενος.	
c. 1158. l. 6. Ἐκφουσις, β. —	† Ε. β. — πυλωρόψ, ¹⁶⁾
πυλωρόψ.	
— l. 14. Ἐκχεον, ἔκχρ...ον.	† Ἐκχεον, ἔκχρυσεν, ¹⁷⁾
c. 1159. l. 5. Ἐκψύχουσι, λι-	Ε. λειπόθ.
ποθ.	
— l. 14. Ἐλα, ἐκρίναμεν, κ.	† Ε. ἐκρίναμεν, κ.
Ἐλατὸ τοῦ Δ. — Ἐλοί.	Ἐλατὸν τοῦ Δ. — Ἐλ- λοί. ¹⁸⁾
c. 1160. l. 2. Ἐλαθύς., Δ.	Ἐλαθύσας. Δ. ¹⁹⁾
Ἐλαία, δ. κυρηναϊκοῦ μ.	Ε. δ. Κυρηναϊκοῦ μ.
— l. 5. Ἐλαιάδεσσαν, ἡδύς	Ἐλαιάδεσσα νηδύς. Σ. — σκαία, ἀγρία.
Σ. — σκαίαγρία.	
— l. 15. Ἐλαίους, ε.	Ἐλαίους. ε.
Ἐλαιοχύτας, ἐπεραι-	† Ε. ἐπεραινόμενος.
νόμενος.	

c. 1162.

15) Scripturam codicis If. Vossius praesagiebat.

16) Cf. VV. DD. qui glossam luxatam bene restituerunt. Credo tamen, quod litt. ψ in fine nata sit ex compendio

scribendi λ. id est, λέγουσι, et ita lego: ἔντερον, ὃ ἔνιοι πυλωρόν λέγουσιν.

17) In secunda voce post litt. εκ monogramma est litt. χρ, cui compendium litt. ον adnexum est.

18) Praeunte codicis scriptura restituendum est: Ἐλατὸ τ. Δ. quemadmodum VV. DD. divinarunt.

19) Exitum glossae delevit.

e. 1162. l. 1. Ἐλαῖσα, ε.	Ἐλασεν, ε.
— l. 11. Ἐλαπιδῶ, ἐνρυθμον.	E. ἐν ρύθμῳ.
c. 1163. l. 1. Ἐλάσσω, [μικρόν,] ἦττον.	E. ἦττονα.
— l. 9. Ἐλάτη, λ. — ζεστῆς.	E. λ. — ζέστης.
Ἐλάτη., κ.	Ἐλάτη, κ. ²⁰⁾
— l. ult. Ἐλατόν, ε. ἢ ἠλισμένον.	E. ε. ἢ ἠλιτισμένον.
v. 1164. l. 15. Ἐλαύνοντες, δ. τύπτοντες.	E. δ. τύπτοντες. ἐλάσαι γὰρ τὸ ἐκ χειρὸς πληῖσαι. ¹⁾
Εἰρεσίαν, κ.	E. κ.
— l. 20. Ἐλαύνωσιν, θ. ὄγμον ἐλαύνωσιν. [ἐλάσαι γὰρ τὸ ἐκ χειρὸς πληῖσαι.]	E. θ. ὄγμον ἐλ. ²⁾
c. 1165. l. 1. Ἐλάφιον, κώνιον.	E. κώνειον.
c. 1166. l. 8. Ἐλγῶνται, ε. Ἐλδεταί, ε.	E. ε. ³⁾
— l. 13. Ἐλεακανέα, π.	E. ε.
c. 1167. l. 2. Ἐλεατ, σ, κ. — ἐπὶ πόλεως E. — Ἐλαίτας α.	Ἐλεακά. νέα π. ⁴⁾ Ἐλεάτης. κ. — ἀπό π. E. — Ἐλεάτας α. ⁵⁾
— l. 5. Ἐλέβορον, δηλητήριον φ.	E. δηλητήριον φ.
— l. 13. Ἐλέγξεις, ο. — ἢ ἐλέγχω.	E. ο. — ἢ ἐλέγχους. ⁶⁾

c. 1168.

20) In fine glossae litteram expunxit.

1) Quae hic adduntur, ex v. Ἐλαύνωσιν retraxit.

2) Posterius ἐλαύνωσιν a typothesa omissum est. Cf. VV. DD. qui glossam a Musuro et typothesa mutilatam illustrent.

3) In Ald, vitium typ. Sic et seq. glossa ibidem vitiosa est.

4) In Ald, error typ. Cf. VV. DD. qui glossam bene distinguunt.

5) Litteram glossae delevit, et accentum mutavit.

6) V. ἐλέγχω ab otioso quodam ad originem glossae indicandam in margine adjecta videtur.

α 1168. l. 17. Ἐλεία, ἢ Ἐ. — — Μεσίνη.	Ε. ἢ Ε. — Μεσῆνη.
— l. ult. Ἐλεήσατο, ἐξεχμα- λώτευσεν.	Ε. ἐξαιχμαλάτευσεν.
α 1169. l. 2. Ἐλειθερεῖς, ε. — l. 10. Ἐλεοῦς, Α. — σκίουργος.	Ἐλειθερεῖς. ε. 7) Ε. Α. — σ.
— l. 12. Ἐλέλευ, ε.	Ἐλελεῦ. ε.
α 1170. l. 18. Ἐλένας, ε. Ἐλένη, λαμπὰς δαιτί.	Ἐλένναζεν. ε. Ε. λαμπὰς, δετή.
α 1171. l. 1. Ἐλείπαναν, π. — l. 13. Ἐλεοῖσι, μ. — ἐξ ῶλους λ.	Ἐλίπαναν. π. 8) Ε. μ. — ἐξ ὄρους λ.
α 1172. l. 2. Ἐλεόν, μ. — ἢ κρίον κ.	Ε. μ. — ἢ ἰκρίον κ.
— l. 10. Ἐλεπόλεις, μ. — όντα.	Ε. μ. — ὄργανα. 9)
Ἐλέπουν, ο. ἐλ. τύπτων καὶ μαστιγῶν.	Ἐ. ο. ἐλ. ἔτυπτον. ἐμα- στίγων.
— l. ult. Ἐλέσθαι, λάβεσθαι, παρασκευάσασθαι.	Ἐλεσθε. λάβεσθε. παρα- σκευάσασθε.
α 1173. l. 23. Ἐλεύθω, ἔρ- χομαι.	Ε. ε.
Εἰλιθυία, ἐλευσινία, ἀ- γῶν θυμελικός, α.	Ε. ε. ἀγῶν θυμελικός, α. 10)
α 1174. l. 4. Ἐλευσίω, ο. — l. 12. Ἐλέφαντα, τ. — τίς ἐλ. — [ἦ] πάθος.	Ἐλευσείω, ο. Ε. τ. — τίς τ' ἐλ. — π. 11)

α. 1174.

7) Scriptum erat: Ἐλειθερεῖς. Hinc vitium ms.

8) Haec glossa e margine intrusa videtur.

9) Mufuri emendationem confirmat quoque Lex. Cyrilli
Marinum. Error ex compendio scribendi provenit.10) Cf. VV. DD. qui turbatum glossarum ordinem resti-
tuunt.

11) Metro claudicanti fulcrum adposuit.

- c. 1174. l. 19. Ἐλεφθρόμενος, Ἐλεφθράμενος. βλά-
βάψας, δ. ψας. δ.
Ἐλέχει, ψ. Ἐλέγχει. ψ.
Ἐλέχθη, η. Ἐλέχθη. η. ¹²⁾
c. 1175. l. 7. Ἐλκίσατο, η. Ἐλκήσατο. η. ¹³⁾
— l. 13. Ἐλελάται, σ. πε- Ἐλέλαται, σ. πεπερόνη-
περώνηται. ται.
— l. 15. Ἐληται, πορθήσε- Ε. πορθήσηται.
ται.
Ἐλθέμεν, ἐλθεῖν ἐλθε- Ε. ε. ε. α. — Σαλαμί-
τῶς, α. — Σαλα- νιοι.
μῖνοι.
c. 1176. l. 11. Ἐλίκη, πόλις Ε. π. Ἀχαιίας, ἐν ἧ Πο-
Βοιωτίας, καὶ ἠϊτέα, σειδῶν τιμαῖται. καὶ
τ. — ὕσκυάμου, ἐν ἠϊ. τ. — ὕσκυά-
ἧ Ποσειδῶν τιμαῖται. μου. ¹⁴⁾
Ἐλίκηδον, κυκλαδῆς Ἐλικηδῶν. κ. συστροφῆ.
τροφῆ.
Ἐλικι, κλήματα ἀμπέ. λ Ε. κλήματι, ἀμπέλω. ¹⁵⁾
c. 1177. l. 9. Ἐλίκων, α. — Ε. α. — ἀτράκτω ἐπὶ
ἀτράκτω. τὴν γῆν.
Ἐλικωνιά, μουσεῖα, ὡς Ἐλικάνια, μ. ὡς ἐλίκω-
ἐπὶ τὴν γῆν. πας π. ¹⁶⁾
Ἐλικῶπας, π.
— l. 16. Ἐλιλίχθησαν, σ. Ἐλελίχθησαν. σ.

c. 1177.

12) Litteram *ε* erasit; prima scriptura fuit procul dubio: Ἐλέγχθη.

13) Cum VV. DD. legendum est: Ἐλκίσατο. quod et scriptura codicis tuetur.

14) Verba: ἐν ἧ Π. τιμαῖται. alieno loco e margine intrusa sunt.

15) Ex ms. legendum est: κλήματι ἀμπέλου. ut VV. DD. restituerunt.

16) Glossas bene disjunctas univit, cf. VV. DD. qui seriem ms. restitunt. Verba: ὡς ἐπὶ τὴν γῆν. quae olim ab interprete quodam voci ἀτράκτω adjuncta erant, postea glossae seq. male adnexa fuerunt.

c. 1177. l. 19. Ἐλιύειν, σ.	Ἐλινύειν, σ.
— l. 22. Ἐλιύων, α.	Ἐλινύων, α.
e. 1178. l. 3. Ἐλιξ, γ. — ψέ- λιον, κ.	E. γ. — ψέλιον, κ.
— l. 8. Ἐλίπανας, ἠλιψας, ε.	E. ἠλεψας, ε.
— l. 13. Ἐλιπεν, ε.	Ἐλιπτεν, ε.
— l. 16. Ἐλιφείς, ἐλίσας ε.	E. ἐλίξας ε.
— l. 19. Ἐλίσσετο, εἰπαρε- κάλει, ε.	E. παρεκάλει, ε.
— l. 22. Ἐλισσομένου, ἠλου- μένου.	E. εἰλουμένου.
c. 1179. l. 1. Ἐλίσθων, π. — ἠ κοινόν, E. Σ.	E. π. — ἠ κινῶν. E. Σ.
— l. 9. Ἐλίχρυσος, οἱ μ. — ἐνχρύσου β.	E. οἱ μ. — ἐγχρύσου β.
— l. 12. Ἐλκάνῳσα, ε. ἠ ἔλ- κος ποιημένη υ.	E. ε. ἠ ἔλκοποιημένη υ.
— l. 20. Ἐλκετο, ἠλκυσεν.	E. εἰλκυσεν.
c. 1180. l. 1. Ἐλκιθάμοιο, ε.	Ἐλκυθμοῖο, ε.
— l. 6. Ἐλκυστήρα, φορβία, η.	E. φορβίαν, η.
— l. 10. Ἐλάψεως, φ.	Ἐλάμψεως, φ.
e. 1181. l. 9. Ἐλήσποντος, π. ἐπὶ τῆς αἰτίας, ἠ μ.	E. π. ἀπὸ τῆς Ἐλήσι ἠ μ.
— l. 15. Ἐλόγ., κ.	Ἐλόγει, κ. ¹⁷⁾
Ἐλόγιμος, γραμμα- τισμένος.	E. γεγραμμ.
Ἐλοδάνοισι, δ.	Ἐλοδανοῖσι, δ.
— l. 20. Ἐλόμενα, περικνώ- μενα.	E. περικνώμενα.
c. 1182. l. 1. Ἐλοπες, ἐλι- πόντες τ.	E. ἐλείποντες τ.

c. 1182.

17) Glossae exitum delevit,

- c. 1182. l. 10. Ἐλοπίνες, οἱ^δ νῦν ὀρίται, π. Χαρκί.
 — l. 18. Ἐλυσιν, ἐκλυσι κρήται.
 c. 1183. l. 3. Ἐλματα, ο. ἐνη-
 λήματα. σ.
 — l. 12. Ἐλοιο, α. βουλη-
 θεΐς.
 c. 1184. l. 3. Ἐλουσία, ἀρη-
 τήρ π ἀφουσίοις.
 — l. 19. Ἐλπωρ, ἡ ἐλπίς, δ.
 Ἐλπωρησιν, ε.
 c. 1185. l. 7. Ἐλύμνια, δ. ὀρο-
 φῆναι.
 — l. 12. Ἐλυμόσπερμα, ὀ ε.
 c. 1186. l. 2. Ἐλυται, ἔρχε-
 ται, ἐλύστροις, κ.
 — l. 9. Ἐλυτρον, δ. — λέ-
 πυρον, ε.
 — l. 17. Ἐλωγή, ε.
 — l. ult. Ἐλωρ, ε. — θήνη
 — θύναν. α.
 c. 1187. l. 15. Ἐμαίμασσε,
 προεωθεΐτο ἢ π.
 c. 1188. l. 7. Ἐμαρανάδη, ε.
 c. 1189. l. 4. Ἐμβαλλόντος,
 βλεσόπους.
 — l. 14. Ἐμβαφίας, λ.
- E. οἱ νῦν ὀρίται, π.
 Χαλκιδεῦσιν.
 E. ἐκλυσιν. Κρήτες.
 E. ο. ἐειλήματα. σ.
 E. α. βουληθεΐς.
 E. Ἄρτεμις παρὰ Ἐφε-
 σίοις.
 Ἐλπωρή. ἐλπίς. δ.
 Ἐλπωρησιν. ε.
 E. δ. ὀρόφιναι.
 E. ὀ ε.
 Ἐλυται. ε.
 Ἐλύστροις. κ.¹⁸⁾
 E. δ. — λέπυρον. ε.
 Ἐλώγευ. ε.
 E. ε. — θοίνη — θοίναν.
 α.
 E. προεωθεΐτο, ἢ π.¹⁹⁾
 Ἐμαρναΐδην, δυϊκῶς. ε.²⁰⁾
 Ἐμβαλλόπους. βλεσό-
 πους.¹⁾
 Ἐμβαφίαι. λ.

c. 1189.

18) Glossas unitas bene divisit, at lectionem superscriptam rejicere debuit. Glossam Ἐλύστροις hic e margine adfutam esse suspicor. Cf. VV. DD.

19) Textum ms. corrupit. Cf. VV. DD.

20) Typotheta δυϊκῶς in fine posuit.

1) Interpretatio glossae fuit βλαισόπους, ut Is. Voss. emendabat; ipsa vero glossa nondum restituta est.

c. 1189. l. 14. Ἐμβάφιον, ο. π. Ἰππώνακτι.	E. ο. π. Ἰππώνακτι. ²⁾
— l. 18. Ἐμβεβίωθεν, τ. Ἐμβεβρυττόμενος, α.	Ἐμβεβίωκεν. τ. Ἐμβεβρυττωμένος. α. ³⁾
c. 1190. l. 6. Ἐμβλώ, π. — Δωρῶ, καὶ Δεξῶ.	E. π. — Δωρῶ, καὶ Δε- ξῶ.
— l. 7. Ἐμβλωκυῖαν, ε. — ἠδοῦσαν.	E. ε. — ἠδη οὔσαν.
— l. 16. Ἐμβολα, Εὐρ. πα- λαμη καὶ σκιρ, ἔμβ. λαμη καὶ σκιρ, ἔμβ.	E. Εὐρ. Παλαμήδη καὶ Σκιρτ □ ἔμβ. ⁴⁾
c. 1191. l. 8. Ἐμβρατα, ἦ- μαρτα.	Ἐμβρατα. εἴμαρτα.
— l. 20. Ἐμβρότητος, π.	Ἐμβρόντητος. π.
c. 1192. l. 9. Ἐμῆε, ε.	Ἐμῆο. ε.
— l. 13. Ἐμέλλετε, ε. Φαί- νεθε, ο.	E. ε. ἐφαίνεθε. ο. ⁵⁾
— l. ult. Ἐμίενεν, ε.	Ἐμίηνεν. ε. ⁶⁾
c. 1193. l. 7. Ἐμισγομέν, ἐμι- γνούμεν.	E. ἐμιγνύόμεν.
Ἐμιστύλαεν, ε. — διαί- ρε.	Ἐμιστύλλεν. ε. διήρε. ⁷⁾
Ἐμηπεντόχω, χ.	E. ἠ. πέντόχω. χ.

c. 1193.

2) Nomen Ἰππ. per totum ms. ita scribi et corrigi hic se-
mel monuisse sufficiat.

3) V. Ἐμβεβροντημένος, quae proxime praecedat, hujus
glossae correctio marginalis fuit. Cf. VV. DD.

4) A typ. est Σκιρτ. Ms. exhibet: Παλαμήδη καὶ Σκιρτῶ.
ultima vocis compendium, quod tamen satis obvium
est, Musurus parum intellexisse videtur. Verum lem-
ma aliis indagandum relinquo. VV. DD. emendatione
parum contentus.

5) Variam lectionem prima manu notatam delevit.

6) Male, nam Lexicographus Ἐμίενεν in mente habuit.

7) Bene, nam A ex A factum est; in Ald. cum simpl. λ.
culpa typ.

- c. 1193. l. 11. Ἐμείωσεν, Ε. ἔφθασεν.
ἐφθείριεν.
- c. 1194. l. 12. Ἐμμέλεια, ε. Ε. ε. — Α. δὲ Α. — σα-
— Ἀργυρίοις δὲ τυρική, ἢ ἔστι σι-
Αίσχ. — σατοϊρικὴ, κίνυς.⁸⁾
ἢ ἔστι σικίνης.
- c. 1195. l. 4. Ἐμμενὲς, ἀδια- Ε. ἀδιαλείπτως. π.
λείπτως, π.
- l. 6. Ἐμμενάως, π. ἐρρ. Ἐμμενέως. π. ε.
- l. 11. Ἐμμήνιοι, αἱ κατα Ε. αἱ κατὰ μῆνα γινόμε-
μηνῖαι λεγόμεναι θ. ναι θ.
- Ἐμμήρους, ἐνομηρεῖον Ε. ἐν ὀμηρεῖα ὄντας. π.
ὄντας, π.
- c. 1196. l. 10. Ἐμορίδα, μ. Ἐμορίδα. μ.
- l. 12. Ἐμορμολύκτατε, Ἐμορμολυκτοῦτε. ἐδε-
ἐδεδίττεθα. δίττεθε.
- l. 15. Ἐμπάζεθα, ε. — Ε. ε. — σεύεθα. ε.⁹⁾
σέρεθα, ε.
- c. 1198. l. 1. Ἐμπασέντας, Ε. ἀρχεῖόν τ.
ἀρχίον τ.
- c. 1199. l. 6. Ἐμπεδος, β. — Ε. β. — ἀραρῶς, α.
ἀραρης, α.
- c. 1200. l. 6. Ἐμπερης, ἔμ- Ε. ε. Σ. Ο. μ.¹⁰⁾
πειρος. Σ. Ο. μ.
- l. 8. Ἐμπερκάζουσαν, ὑ- Ε. ὑποθάλλουσαν. μ.
ποθάλλουσαν, μ.
- l. 11. Ἐμπορονάτρις. ἰ. Ἐμπερονάτρις. ἰ.
Ἐμπερωνῆσαι, δ. Ἐμπερονῆσαι. δ.
- c. 1201. l. 1. Ἐμπεφυῖα, π. Ἐμπεφυῖα. π.

c. 1201.

8) Ἀργυρίοις provenit ex compendio lemmatis male intel-
lecto, nec a vero absimilis est VV. DD. emendatio. In
fine restituendum est: Σίκινυς. Mendum ed. Ald. ἢ ἔστι
σ. typhothetae imputandum est.

9) Masuri σεύεθα vitium calami est, nam persuasus sum,
quod σέβεθα ipsi in mente fuerit.

10) Vulgata lectio a typhotheta est.

- c. 1201. l. 3. Ἐμπήκτης, ὅ τ. — γραμματίδια
— γράμματα δια
π τ. — κανωνίδα.
E. ὅ τ. — γραμματίδια
παρά τ. — κ.
- c. 1203. l. 1. Ἐμπλεύρου, ἐνα-
λεύεις τ. — Σ. αἰχ-
μαλώτησιν.
E. ἐνάλλου εἰς τ. — Σ.
Δίχμαλωτίσιν.
- l. 3. Ἐμπλήγην, ἐμπλη-
κτικῆ, α.
E. ἐμπληκτικῶς. α.
- l. 14. Ἐμπνεῖ μου, ἐραί-
μου πόθη.
E. μ. ἐραῖ μου, ποθηῖ μεῖ
Ἐμπνεῖ, πεπλ.
E. μ. ἐραῖ μου, ποθηῖ μεῖ
- l. πλ. Ἐμπνύθη, ἐν αὐτῷ
ἐκείνητο, κ.
E. ἐν ἑαυτῷ ἐγένετο, κ. ¹¹⁾
- c. 1204. l. 7. Ἐμποδίζων, ἰ.
τοὺς μισθοὺς τ.
E. ἰ. — τῶν μισθῶ τ.
- l. 11. Ἐμποίνιμον, τὸ ἐμ-
ποινῆ.
E. τὸ ἐν ποινῆ.
- Ἐμπσιον, τ. γ. ὑγρῶν.
E. Ἐμπυον. τ. ὑγρῶν.
- c. 1205. l. 7. Ἐμπορίσαι, μ.
Ἐμποριδωνήτας, ε.
E. Ἐμπορίται. μ.
Ἐμποριδωνήτας. ε. ¹²⁾
- l. 16. Ἐμπόρτευμα, υ.
E. Ἐμπόρπευμα. υ.
- c. 1206. l. 4. Ἐμπρεποι, ε.
πρέπον, ὁμοιον.
E. ε. πρέποντες. ὁμοιοι. ¹³⁾
- l. 9. Ἐμπυμάτοισιν, ε.
Ἐμπυος, ὁ ἐμπυ..κος,
π.
E. Ἐν πυμάτοισιν. ε.
E. ὁ ἐμπυϊκός, π. ¹⁴⁾
- l. 14. Ἐμπυρία, ο. —
μαν', π.
E. ο. — μαντεία, π.
- Ἐμπυριβήτην, τὸ ε.
E. τὸν ε.

11) Cur non? ἐν αὐτῷ ἐκινεῖτο. *Motus animi internos senti-
tiebat.*

12) Correctionem typosetha non advertit.

13) Cf. VV. DD. qui codicis scripturam refingunt.

14) Dnas litteras deleuit; scriptum erat: ἄμπυικος.

- c. 1206. l. 14. Ἐμπυριβήτης, Ε. οὗτος Ε. ¹⁵⁾
 οὕτως Ε.
 c. 1207. l. 1. Ἐμύδαινεν, ἔβρα- Ε. ἔβρεχεν.
 χεν.
 — l. 4. Ἐμωήθην, ε. Ἐμυήθην. ε.
 — l. 10. Ἐμύς, ζ. ἐν λήμνη Ε. ζ. ἐν λίμνη κ.
 κ.
 — l. 14. Ἐμύσασον, ἐσίχαι- Ἐμύσαττον. ἐσίχαινον.
 νον.
 Ἐμύσατον, α. Ἐμυσάττετο. α.
 — l. 27. Ἐμφάσεως, ἐννοη- Ε. ἐννοητικῆς ε.
 τικῶς ε.
 c. 1208. l. 3. Ἐμφατικώτε- Ἐμφαντικώτερον, δηλω-
 ρον, δηλωτικώτερον. τικώτερον.
 — l. 7. Ἐμφέρεται, ε. — πε- Ε. ε. — π.
 ριφέρεται, [ὁμοιοι.]
 — l. 10. Ἐμφετέρω, ἐν τῷ Ἐν Φερέτρῳ. ἐν τῷ Φε-
 Φορίῳ. ρεῖῳ.
 — l. 12. Ἐμφιλοχωρεῖ, σ. Ε. σ. — φ.
 — Φιλῶν.
 c. 1209. l. 8. Ἐμολύνθη, ε. Ε. ε. ἠμβλύνθη.
 ἠμβλύνθη [μενέων
 ἐμῶν ἐπιθυμιῶν ἢ
 προθυμῶν.]
 Ἐμῶν μενέων ἀπερσεύς, Ε. μ. α. τῶν ἐμῶν ἐπι-
 τῶν ἐμῶν πρ. θυμιῶν, ἢ πρ. ¹⁶⁾
 Ἐμάσατο, ε. Ἐμήσατο. ε. ¹⁷⁾
 — l. ult. Ἐναγές, μεμιαμένον. Ε. μεμιασμένον.
 c. 1210. l. 9. Ἐναγούς, α. Ἐναγεῖς. α. ¹⁸⁾

c. 1210.

15) Ms. lectionem Heinsius olim restituebat.

16) Verba: μενέων ἐμῶν ε. rel. e margine intrusa esse or-
do ms. nos docet. Ejicienda ergo sunt ἐπιθυμιῶν ἢ,
et jungenda τῶν ἐμῶν προθυμιῶν ὁ κ.

17) Ms. lectionem, quae vera est, If. Vossius jam olim re-
ponendam voluit.

18) Variam lectionem fini glossae impositam ita comma-
culavit, ut nullum ejusdem remanserit vestigium.

c. 1210. l. 9. Ἐναγρος, ε. —	E. ε. — Σίφνω.
σῖφρ.	
— l. 20. Ἐναερίζεις, μεταω- ρίζεις.	E. μετεώρίζεις.
Ἐνάζω, λ.	Ἐνάζω. λ. 19)
c. 1211. l. 1. Ἐναθλάσει, ἀθ- λάσει.	E. ἀθλάσει.
— l. 8. Ἐν αἰνῇ, ἐν τῇ δίνῃ.	E. α. ἐν τῇ δεσνῇ.
— l. 11. Ἐνναίος, ε.	Ἐννεός. ε. 20)
— l. 21. Ἐναισιμία, διοσι- μία.	E. διοσημία.
c. 1212. l. 13. Ἐναλλόντα, σ.	Ἐναλόντα. σ. 1)
— l. 15. Ἐναμμένος, ἐγκε- καυμένος.	E. ἐγκεκαυμένος. 2)
— l. 17. Ἐνανοπυκίσαμ, ε.	Ἐναμπυκίσαμ. ε.
— l. 23. Ἐναντίον, ἐνώπιον, [ἐμπρός.]	E. ε. 3)
c. 1213. l. 4. Ἐναπερήσαθαμ, ε.	Ἐναπερείσαθαμ. ε.
— l. 9. Ἐναπομάζεται, ἐνα- ποτυπώσει.	E. ἐναποτυπούται.
c. 1214. l. 3. Ἐναρίζεν, σ. — μην ἐξενάριζε — κ. — βέλτερον εἰς τὰ κ. — ἀναιρεῖν.	E. σ. — μιν ἐξενάριζε — κ. — βέλτερον ἔστι κ. — ἐναίρειν.
— l. 20. Ἐναραφόρος, σ. — Φθογγ...κότος —	E. σ. — Φθογγοσκότος — ἀπολείψει. Λ.
	R 3 ἀπο-

19) Series et Etymologi auctoritas scripturae codicis fa-
vent. Cf. VV. DD.

20) Reponendum est Ἐναιός, pro Ἐνεός, ut VV. DD. di-
vinaunt.

1) Vera est VV. DD. conjectura. In Ald. mendum typ.

2) Legendum est cum VV. DD. ἐγκεκαυμένος.

3) Nescio, cur ἐμπρός, vitiose pro ἐμπροσθεν, deleverit.
In Ald. ἐνώπιον vitio typ.

ἀπολέψει. Αἰσχ. ἐν νηρείσιν — ἐπαδρα- σιν — μη ἐπικ.	ἐν Νηρείσιν — ἐπ' ἀνδράσιν — μοι ἐπικ. ⁴⁾
c. 1215. l. 10. Ἐνάρω, κύλος. [Ἐναρῶν, ἐπαύσατο σκύλων.]	Ἐνάρων. σκύλων.
Ἐνάς, ε.	Ε. ε.
Ἐνασελγένων, π.	Ἐνασελγαίνων, π.
— l. 16. Ἐνασπίδος, ἀντι- γύπαλτο.	Ἐν ἀσπίδος ἀντυγ' ἐπ- ἄλτο. ἐνεπλάκητ. α. ⁵⁾
Ἐναπλάκη τ. α.	†
Ἐναστρος, ὠπτεμένας, ἀχαιὸς ἀλφειβοῖα, α. τ. ὑαστάς γ.	Ε. ὠπτεμένας. α. ἀλφε- σίβοια α. τ. υ. γ. ⁶⁾
— l. 22. Ἐναστειζόμενον, ε.	Ἐναστειζόμενον. ε.
c. 1216. l. 9. Ἐναυλον, νέαν ἔχον τ.	Ε. νέαν ἔχοντα τ.
c. 1217. l. 1. Ἐναυχούσα, ἐν- λαμπρυνομένη, σ. καυχωμένη. [Ἐναφρέει, θυμόν.]	Ε. ἐλαμπρ. σ. κ.
Ἐνέχθη, ε.	Ε. ε.
Ἐναῦ ποτνιαῖ δάγαν ἰκετεύω.	Ἐναύει. ποτνιαῖ, ἢ ἀγαν ἰκετεύει. ⁷⁾

C. 1217.

- 4) In v. Φθογγ... κότος tres litteras erasit. Correctionem ἀπολείπει tyrotheta non observavit.
- 5) Sejuncta bene univit, et locum Homericum restituit, nisi quod duce scriptura codicis melius ita legatur: Ε. α. ἀντυγι πάλτο. In Ald. mendum typ. Cf. VV, DD.
- 6) Cf. VV. DD. qui summa dexteritate et acumine locum restituerunt.
- 7) Ni fallor, scriptum erat: Ἐνάω. ποτνιαῖ, ἢ ἀγαν ἰκετεύω. V. Ἐνάω vel Ἐναύω ab Ἐνάζω forma tantum differt, nam Νάω, Ναῦω, Ἐνάω, Ἐναύω, Ἐνάζω una eademque verba sunt. Emendationi quoque litterarum series et scriptura codicis favere videntur.

- c. 1217. l. 1. Ἐν βένθεσιν, ἐν β. β. ε. β.
βάνθεσιν.
- l. 12. Ἐνγείνονται, ε. Ἐνγείνωνται. ε. ⁸⁾
- l. 15. Ἐνγλαύσιν, ἐν- E. ἐνγλαύκωσιν.
γλαύκεσιν.
- c. 1218. l. 5. Ἐν δ' ἄνεμος ἔπρησεν.
πρήσαι, ἐνεπρήσαι δ. ἐνέπρησε δ. — ἐγέ-
— ἐγέμησεν, ε. μισεν, ε.
- l. 13. Ἐνδαρθύια, ο. — E. ο. — ἔκρυψε — διε-
κρύψαι — διεκόμη- κέμισεν ε.
σεν ε.
- c. 1219. l. 1. Ἐνδαυλον, χο- E. ὑλῶδες. δ.
λαίδες, δ.
- l. 3. Ἐν δέ, πρὸ τ. δ. ἐν ἑν-
αὐτῇ δέ. τοῖς δέ.
- l. 13. Ἐνδεῖν, χ. ἐνδεία ε. E. χ. ἐνδεᾶ ε.
- l. ult. Ἐνδεκάτευσα, τ. κ. E. τ. κ. ε. ⁹⁾
ἐπαρξάμην.
- c. 1220. l. 12. Ἐνδέξια, εἰ μ. E. εἰ μ. — πόλις ἐνδέ-
— πόλις ἐν δεξιᾷ ε. ξια ε. ¹⁰⁾
- c. 1222. l. 6. Ἐνδιάλω, μ. Ἐνδιέλω. μ.
Ἐνδίδας, ε. Ἐνδίδας. ε.
- c. 1223. l. 7. Ἐνδοῖτιναι, οἱ Ἐνδοῖτιναι. οἱ ἀπὸ ἐπτα
ἐπὶ ζ' π. — ἄστων π. — ἀστῶν κ.
κ.
- l. 10. Ἐνδοκία, ἡμῆρ, π. E. η. π. ¹¹⁾

R 4

c. 1224.

8) Correctio typosam fugit.

9) In Ald. ἐπαρξάμην culpa typ. VV. DD. emendatio in textu ponenda esset, nam evidens est, nec dubium admittit.

10) Verba: ἔστιν δὲ πόλις ἐν δεξιᾷ ε. rel. a praeced. glossa Ἐν δεξιᾷ, ad quam olim pertinebant, male divulsa sunt, cui si restituantur, omnia plana sunt ac perspicua. Cf. VV. DD. quos inconsulta Musuri emendatio sefellit.

11) Musurus v. ἡμῆρ linea subducta notavit. Compendium scribendi

c. 1224. l. 1. Ἐνδοιόμεναί, ο.
— l. 13. Ἐνδρικώναι, δ. —
Λακεδαιμόνη.

[Ἐνδρῶνα, καρδία δέν-
δρου καὶ τὸ μέσον.]

Ἐνδρομίδες, υ.

e. 1225. l. 7. Ἐνδεκαίως, φ.
— l. 16. Ἐνδυμιωνάκαραρι-
στοφάνης, τὸν Ἐν-
δυμίωνα. ἀκαρα φ.

c. 1226. l. 6. Ἐνεασμός, ε.

— l. 14. Ἐνεγλαύκως, φ.

c. 1228. l. 6. Ἐνείρα, ε. ἐνε-
περίησα.

Ἐνειρας, ἐνέρραψας,
ἔβαλας, η.

— l. 11. Ἐνεισποι, ἔπει.

— l. 15. Ἐνεκήψαντα, ε.

c. 1229. l. 7. Ἐν ἑλλαδαίνοισι δ.
ἐν τ. δοομένοις ε.

c. 1230. l. 1. Ἐνένηπεν, ἀπέ-
πληξεν, ε. ε. ὠνεΐδη-
σεν, η.

†
Ἐνδοιόμεναί, ο.
E. δ. — Λακεδαιμόνη.

E. υ. ¹²⁾

Ἐνδυκέως, φ.

Ἐνδυμιωνάκαρα. Ἀριστο-
φάνης τὸν Ἐνδυμίω-
να, ὃν κᾶρα φ. ¹³⁾

Ἐνεασμός, ε.

Ἐγγλαυος, φ.

Ἐνειρον, ε. ε.

E. ἐνέρραψας. ἔβαλας.
η.

Ἐνίσποι, ἔπει.

Ἐνισκήψαντα, ε.

Ἐν ἑλλαδαίνοισι δ. ἐν τ.
δεσμοῖς ε.

Ἐνένηπεν. ἀπέπληξεν. ε.
ε. ὠνεΐδισεν. η.

c. 1230.

scribendi obvium est, et a typothe η ἢ μήτηρ redditum; nullus fere dubito, quin ex ΔΗΜΗΡ profectum sit. In uncialibus Δ post A facile elabi poterat; aut si hanc originem non admittamus, nemo saltem inficias ibit, quin vocem Δημήτηρ pronunciando aut dictitando sonus litt. Δ pro forti adspiratione facile haberi potuerit.

12) Glossa a Musuro ejecta fuit sine dubio varia lectio v. Ἐνδρῶνα, quae infra sequitur.

13) Glossam pollutis scribarum manibus inquinatissimam Musurus docte emendavit, a codicis vero scriptura, quam propius ubique sequi debuisset, nimium recessit. Vera est Hemsterhusii conjectura: Ἐνδυμίωνα Κᾶρα. Ἀριστοφάνης τὸν Ἐνδυμίωνα Κᾶρα φ. Veritatem ipsa codicis scriptura evidenter demonstrat. Cf. VV. DD.

c. 1230. l. 4. Ἐνέντος, ἐν- βάλλοντος.	Ε. ἐμβ.
Ἐνέξεται, ἐσχέθησεται.	Ε. ἐνσχέθησεται.
— l. 7. Ἐνεόλκι, ἰ.	Ἐνεόλκιον. ἰ.
c. 1231. l. 5. Ἐνεπίδημεν, ε.	Ἐνεπίδημον ἤμεν. ε.
— l. 7. Ἐνεπνύνθη, α.	Ἐνεπνύνθη. α.
— l. 10. Ἐνεργεῖς, ἦ ε.	Ἐνεργεῖς. ἦ ε.
— l. 12. Ἐνέργεν, ε.	Ἐνεργεῖν. ε.
c. 1232. l. ult. Ἐνεσίησιν, ε. καὶ βουλῆ.	Ε. ε. καὶ βουλαῖς.
c. 1233. l. 1. Ἐνεσκέμβηκεν, ε.	Ἐνεσκέμβηκεν. ε.
— l. 4. Ἐνεσκειρωμένη, ε.	Ε. ε. ¹⁴⁾
Ἐνεσκειρωμένον, τ. α. ἔχον.	Ε. τ. α. ἔχον ῥύπον. ¹⁵⁾
— l. 8. Ἐνεστιν, ἔξεστιν, [ἔξόν.]	Ε. ε.
— l. 10. Ἐνέτας, τ. ἐνοκοῦν- τας.	Ε. τ. ἐνοικ.
Ἐνετάν, ἐκκεῖτ..	Ἐνέται. ἐκκεῖται. ¹⁶⁾
— l. 14. Ἐνέτησι, περον.., ἐπὶ τοῦ ἀνείδαι, ἦ π.	Ε. περόναις. ἀπὸ τοῦ ἐνίεδαι. ἦ π. ¹⁷⁾
c. 1234. l. 1. Ἐνετίδας, πώ- λους στεφαν.	Ε. πώλους στεφανηφό- ρους. ἀπὸ τ. —
Ἐνιφόρω ἀπὸ τ. — δια- φέρει γ.	διαφέρουσι γ.
— l. 4. Ἐνετείληξεν, ἐνεί- λησεν.	Ἐνετύλιξεν. ἐνείλισεν.
— l. 6. Ἐνετῶν, τ. ἦ ἐπὶ γ.	Ε. τ. ἦ ἀπὸ γ.
— l. 11. Ἐνευνοί, ε. — εἰς Κύπριοι.	Ε. ε. — εἰς □ Κ.

R 5

c. 1234.

14) In Ald. mendum typ.

15) V. ῥύπον a Musuro adjecta est.

16) Adjectae vocis exitum delevit.

17) Secundae vocis compendium delevit.

- c. 1234. l. 14. Ἐνευφῆμα, Ἐν εὐφῆμα. ἐν εὐβοήτῳ.
ἐνευβοήσω. †
Ἐνεύχεσθαι, τ. — ἐξο- E. τ. — ἐξορῆσαι τ.
ρῆσαι τ.
- c. 1235. l. 2. Ἐνέφυνεν, ε. Ἐνέφηνεν. ε.
- c. 1236. l. 4. Ἐνεχρήμφθη, ε. Ἐνεχρίμφθη. ε.
— l. 9. Ἐνήδοιτο, ω. — Φαι- E. ω. — Φαιδρύνονται
δροῖτα.
- Ἐνηέους, π. Ἐνηέας, π.
- l. ult. Ἐνηκαιναία, ἡ τ. Ἐνη καὶ νέα. ἡ τ.
- c. 1237. l. 2. Ἐνηκας, ἐνέβα- Ἐνηκας. ἐνέβαλες. ε. 18)
- λας, ε.
- l. 7. Ἐνηλίαξ, ε. — ἐνηα- Ἐνηλίαξις. ε. — ἐνυα-
λίου. λίου.
- l. 10. Ἐνηλύσιος, ε. κε- E. ε. κεραυνόβλητος.
ραυνό.
Ἐνηλύσια, τ. — λύσια E. τ. — ἐνηλύσια λ.
λ.
- c. 1239. l. 21. Ἐνθεναρίζει, E. ἐγχειρεῖ.
ἐνχειρεῖ.
- c. 1242. l. 3. Ἐνθωκεῦσαι, ε. E. ε. ἐγκρι.
ἐνκρύπτεσθαι.
- Ἐνι, ἐνεστιν, ἐν τῷ, ἐν Ἐνι. ε.
τῇ [ἐνισιν.] Ἐν τῷ. ἐν τῇ. 19)
- l. 6. Ἐνια, π. Ἐνηέα. π.
- c. 1243. l. 1. Ἐνιζῆσαι, ἐγκα- E. ἐγκαθίσαι.
θῆσαι.
- l. 2. Ἐνιζήσαντα, ἐγκα- E. ἐγκαθίσαντα.
θῆσαντα.

c. 1243.

18) Reponendum est: Ἐνηκας. Cf. VV. DD. qui idem di-
vinaurunt.

19) Pessime glossam divisit, et ἐνισιν pro ἐνεισιν male eje-
cit, significatur enim, Ἐνι pluraliter etiam accipi; suspi-
cor tamen, totam appendicem ἐν τῷ, ε. rel. olim a nu-
gatore quodam in margine adjunctam fuisse. Cf. VV.
DD.

ο. 1243. l. 5. Ἐνιηλίζεν, τὴν ἐνάλιον ε.	Ε. τ. ἐνυάλιον ε.
— l. 11. Ἐνιῆλαν, ε.	Ἐνιῆλαη. ε. ²⁰⁾
— l. 14. Ἐνικεν, η.	Ἐνεικεν. η.
Ἐνίκεον, ἐφιλονίκουν.	Ἐνείκεον. ἐφιλονείκουν.
Ἐνικαυλῶν, ε.	Ἐνικαυλῶ. ε.
ο. 1244. l. 6. [Ἐνιοί]	
Ἐνοπιπόμπω, ἐν τῇ με- γάλῃ θ.	Ἐνοπι πόντω. ε. τ. με θ. ¹⁾
Ἐνιπάζων, τ.	Ἐνιπτάζων. τ. ²⁾
ο. 1246. l. 1. Ἐνιχώρ, ε.	Ε. ε.
— l. 8. Ἐν καρὶ τὸν κ. — τῶν εὐτελέσι τ.	Ε. κ. τ. κ. — τῶν ἐν ε. τ. ³⁾
— l. 13. Ἐνκατακλώσαντες, ἐβραντες.	Ε. ἐνείραντες. ‡
— l. 16. Ἐνκατελέτησαν, ε.	Ἐνκατελέτησαν. ε. ⁴⁾
— l. ult. Ἐνκέωτις, ἡμέρα, π. — ἐνκεῶτις — κηρύσσειν.	Ἐνκεῶτις ἡμέρα. π. — ἐνκεῶτις — κ. ⁵⁾

ο. 1247.

20) Musurus glossam corrupit. Auctoritate ms. in textu ponendum est: Ἐνιηλᾶν, ε. littera η, uti saepius, pro z accepta. Hoc Kusterus et Valkenarius jam viderunt. Cf. VV. DD.

1) Musurus doctissimus fuit, at, ut saepius videbimus, parum acutus atque subtilis; omnia vero, quae statim non perspiciebat, mutandi atque delendi consuetudo mori aetatis, in qua vivebat, artisque infantiae attribuenda est. Soli scribae, cujus erat litteras initiales appingere, vitium glossae imputandum est; ille enim, cum versus in Ἐνιοί finiretur, et sequens in νοπιπόμπω inciperet, novam in νοπιπ. glossam inchoari existimans, E initiale praefigebat, quod postea Musurum decipit. Jungendum est, ut vel pueri vident: Ἐνὶ αἰνοπι πόντω. ε. Cf. VV. DD. qui veram lectionem restituerunt.

2) Reponenda est codicis scriptura. Cf. VV. DD.

3) Interjecto a Musuro ἐν.

4) VV. DD. conjectura Ἐνκατελέγησαν omni dubio caret.

5) Utroque in loco Ἐνκεῶτις ἦ. correxerat, postea vero Ἐνκεῶτις ἦ. restituit. Vulgatum Ἐν Κέω τίς ἡμέρα; π. ipsa ms. accentuatio confirmat.

- c. 1234. l. 14. Ἐνευφήμω, Ἐν εὐφήμῳ. ἐν εὐβοήτῳ.
ἐνευβοήσω. †
Ἐνεύχεσθαι, τ. — ἐξο- E. τ. — ἐξορῆσαι τ.
ρῆσαι τ.
- c. 1235. l. 2. Ἐνέφυνεν, ε. Ἐνέφηνεν. ε.
- c. 1236. l. 4. Ἐνεχρήμφθη, ε. Ἐνεχρίμφθη. ε.
— l. 9. Ἐνήδοιτο, ω. — Φαι- E. ω. — Φαιδρύνοιτο.
δροῖτο.
- Ἐνήεους, π. Ἐνήεας, π.
- l. ult. Ἐνήκαιναίαι, ἦ τ. Ἐνή καὶ νέαι. ἦ τ.
- c. 1237. l. 2. Ἐνηκας, ἐνέβα- Ἐνηκας. ἐνέβαλες. ε. ¹⁸⁾
λας, ε.
- l. 7. Ἐνηλίαξ, ε. — ἐνηα- Ἐνηλίαξις. ε. — ἐνυα-
λίου. λίου.
- l. 10. Ἐνηλύσιος, ε. κε- E. ε. κεραυνόβλητος.
ραυνό.
Ἐνηλύσια, τ. — λύσια E. τ. — ἐνηλύσια λ.
λ.
- c. 1239. l. 21. Ἐνθεναρίζει, E. ἐγχειρεῖ.
ἐνχειρεῖ.
- c. 1242. l. 3. Ἐνθωκεῦσαι, ε. E. ε. ἐγκρ.
ἐνκρύπτεσθαι.
- Ἐνι, ἐνεστιν, ἐν τῷ, ἐν Ἐνι. ε.
τῇ [ἐνισιν.] Ἐν τῷ. ἐν τῇ. ¹⁹⁾
- l. 6. Ἐνια, π. Ἐνηέα. π.
- c. 1243. l. 1. Ἐνιζῆσαι, ἐγκα- E. ἐγκαθίσαι.
θῆσαι.
- l. 2. Ἐνιζήσαντα, ἐγκα- E. ἐγκαθίσαντα.
θῆσαντα.

c. 1243.

18) Reponendum est: Ἐνηκας. Cf. VV. DD. qui idem di-
vinaerunt.

19) Pessime glossam divisit, et ἐνισιν pro ἐνεισιν male eje-
cit, significatur enim, Ἐνι pluraliter etiam accipi; suspi-
cor tamen, totam appendicem ἐν τῷ, ε. rel. olim a nu-
gatore quodam in margine adjunctam fuisse. Cf. VV.
DD.

o. 1243. l. 5. Ἐνηλίξεν, τὴν ἐνάλιον ε.	Ε. τ. ἐνυάλιον ε.
— l. 11. Ἐνηῆλαν, ε.	Ἐνηῆλαι, ε. ²⁰⁾
— l. 14. Ἐνικεν, η. Ἐνίκεον, ἐφιλονίκουν. Ἐνικαυλῶι, ε.	Ἐνεικεν, η. Ἐνείκεον, ἐφιλονείκουν. Ἐνικαυλῶ. ε.
c. 1244. l. 6. [Ἐνιοί] Ἐνοπιπόμπω, ἐν τῇ με- γάλη θ. Ἐνιπάζων, τ.	Ἐνοπι πόντω, ε. τ. με θ. ¹⁾ Ἐνιπτάζων, τ. ²⁾
ε. 1246. l. 1. Ἐνιχώρ, ε.	Ε. ε.
— l. 8. Ἐν καρὶ τὸν κ. — τῶν εὐτελέσι τ.	Ε. κ. τ. κ. — τῶν ἐν ε. τ. ³⁾
— l. 13. Ἐνκατακλώσαντες, εἶραντες.	Ε. ἐνείραντες. ‡
— l. 16. Ἐνκατελέτησαν, ε.	Ἐνκατελέτησαν, ε. ⁴⁾
— l. ult. Ἐνκέωτις, ἡμέρα, π. — ἐνκεῶτις — κηρύσσειν.	Ἐνκεῶτις ἡμέρα, π. — ἐνκεῶτις — κ. ⁵⁾

c. 1247.

20) Musurus glossam corrupit. Auctoritate ms. in textu ponendum est: Ἐνηῆλαν, ε. littera η, uti saepius, pro z accepta. Hoc Kusterus et Valkenarius jam viderunt, Cf. VV. DD.

1) Musurus doctissimus fuit, at, ut saepius videbimus, parum acutus atque subtilis; omnia vero, quae statim non perspiciebat, mutandi atque delendi consuetudo mori aetatis, in qua vivebat, artisque infantiae attribuenda est. Soli scribae, cujus erat litteras initiales appingere, vitium glossae imputandum est; ille enim, cum versus in Ἐνιοί finiretur, et sequens in νοπιπόμπω inciperet, novam in νοπιπ. glossam inchoari existimans, E initiale praefigebat, quod postea Musurum decepit. Jungendum est, ut vel pueri vident: Ἐνὶ οἴνοπι πόντω, ε. Cf. VV. DD. qui veram lectionem restituerunt.

2) Reponenda est codicis scriptura. Cf. VV. DD.

3) Interjecto a Musuro ἐν.

4) VV. DD. conjectura Ἐνκατελέγησαν omni dubio caret.

5) Utroque in loco Ἐνκεῶτις ἡ. correxerat, postea vero Ἐνκεῶτις ἡ. restituit. Vulgatum Ἐν Κέω τίς ἡμέρα; π. ipsa ms. accentuatio confirmat.

- c. 1247. l. 6. Ἐν κηρός, αἴση. Ἐν κηρός αἴση.
 Ἐν κηρός, μοίρα. Ἐν κηρός μοίρα. 6)
 — l. 10. Ἐν κομβωθεῖς, δε- E. δεθεῖς.
 θεῖς.
 — l. 13. Ἐν κομον, ἐν τῷ μα- E. ἐν τῷ μαρίῳ ἰ.
 ρίῳ ἰ.
 — l. 17. Ἐν κοτύλη φ. — E. κ. φ. — φέρων τ.
 φέρε τ.
 c. 1248. l. 7. Ἐν λιμενίζειν, τε- E. τελωνίζειν τ.
 λωνίσειν τ.
 — l. 12. Ἐν λευκάμασιν, ε. Ἐν λ. ε. — κεχρισμένοις
 — κεχρ. μένοις — — ἀνδραπόδων,
 ἀνδρατίδων, κ. κ. 7)
 Ἐν λόβι, ε. Ἐν λόβια. ε.
 — l. ult. Ἐν μαχατεύειν, ε. E. ε. παρὰ γείτονι.
 πγείτονον.
 c. 1249. l. 10. Ἐν νεάκρουνοσ, E. κ. 8)
 κ.
 c. 1250. l. 11. Ἐν νεῶ, ε. — E. ε. — νεοττούς. ἐννή-
 νεοττούς. θω. Κυρηναῖοι.
 Ἐννήθ. κυρινοί.
 Ἐννήθ. σ. — πατρῶος. Ἐννήθ. σ. — π. 9)
 — l. 15. Ἐν νηπίονι, ε. Ἐν νηπιέη. ε.
 Ἐν νηπήχες ἦσαν, ε. — Ἐν νεαπήχες ἦσαν. ε. —
 τοῦ μήκουσ [καί] τ. τὸ μήκουσ τ.
 c. 1252. l. 14. Ἐν οδία, Α. — E. Α. — Α.
 Ἀνδρομενίδης.
 Ἐν οδίοσ, Ἐρμῆσ πάρω. E. Ε. π.
 — l. 18. Ἐν οειδεῖσ, ἐνι θῶ Ἐν οειδεῖσ. ἐνι θεῶ ὁ.
 ὁμοῖοι.

c. 1252.

6) Salvo litterarum ordine glossa male divisa ita jungenda est: Ἐν κηρός αἴση. ἐν κηρός μοίρα. Cf. VV. DD. qui huic unioni suffragantur.

7) In v. κεχρ. μένοις litteram delevit.

8) In Ald. mendum typothe.

9) Glossas diversas male conglutinavit. Cf. VV. DD.

- c. 1252. l. ult. Ἔνοι, οἱ π. Ἔνοι. οἱ π. ¹⁰⁾
 c. 1253. l. 4. Ἐνοιάδες, α. αἱ Ἐ. α. αἱ μὴ κορύπτουσαι.
 μὴ κορύπτουσιν.
 — l. 18. Ἐνοργείας, τὰς Ἐ. τὰς νεοσσιᾶς. κ. ¹¹⁾
 νεοσσιᾶς, κ.
 c. 1254. l. 1. Ἐνορχα, ο. εὔ. Ἐ. ο. ε.
^{ΕΥ}
 χοντα [ἔφημα.]
 — l. 6. Ἐνος, ἐνιαυτὸς ἐπέ- Ἐ. ἐνιαυτὸς ἐπέτειος. ε.
 τιος, ε.
 — l. 18. Ἐν ὀφθαλμοῖσιν, ε. Ἐν ο. ε. — ἢ ἐπὶ θ.
 — ἢ θεαμάτων.
 c. 1255. l. 5. Ἐν παραβύστῳ, Ἐν π. ἐν μυστηρίῳ. ε.
 ἐν μαστηρίῳ, ε.
 — l. 10. Ἐν πίδα τὴν κ. — Ἐν π. τ. κ. — ἐπὶ τῶν
 ἐπὶ τὰς πρώτας μ. τὰς π. μ. — καὶ
 — ἀπτομένων — ἀπτομένων — κ.
 π. — πίδα ἐγχει-
 ρεῖ. Δικαίαρχος δ.
 c. 1256. l. 2. Ἐν πίσπη, ε. Ἐπίσπη. ε. ¹²⁾
 — l. 6. Ἐν πλην, π. Ἐμπλην. π.
 — l. 9. Ἐν πυθίῳ χέσαι, Ἐν Πυθίῳ χέσαι. Π. —
 Π. — ἐρίους π. ἐρίους π.
 Ἐνραβῶς, ε. Ἐνραβῶς. ε.
 — l. 17. Ἐν ρύπῳ, οἱ ρυπόν- Ἐν ρ. οἱ ρυπῶντες.
 τες.
 c. 1257. l. 1. Ἐνσας, αὔριον Ἐ. αὔριον.
 ἐνσευδαΐψα. Ἐνσευ δὴ ἀΐψα. ¹³⁾

c. 1257.

10) If. Vossii conjecturam scriptura codicis confirmat.

11) Reponendum est: νεοσσιᾶς. In Ald. mendum.

12) Junctae sunt, uti saepius, duae lectiones, olim enim

in codice quodam ita exaratum stabat: Ἐν^πίσπη. ε. Cor-
 rectionem typosetha neglexit. Cf. VV. DD.13) Glossam in duas divisit. Cf. VV. DD. qui locum fru-
 stra tentarunt.

c. 1257. l. 6. Ἐνσίεις, ε.	Ἐνσίεις. ε.
Ἐνσικυκράτω, τ.	Ε. τ.
c. 1258. l. 2. Ἐνστερνισάμε- νος, περιπτυσάμε- νος.	Ε. περιπτυσάμενος.
— l. 4. Ἐνστερνόμαντιάις, ε. Σοφ. αἰχμαλώτησιν.	Ε. ε. Σ. Αἰχμαλωτίσιν.
— l. 12. Ἐνταλάρισι, τ.	Ἐν ταλάρισι τ.
— l. 15. Ἐνταμιευόμενον, ε. [Ἐντάραιοι, τότε δὲ αὐ- τόν.]	Ε. ε.
Ἐνταράσιφιχειρί, ε.	Ἐντ' ἀρά οἱ φῦ χ. ε. ¹⁴⁾
c. 1259. l. 1. Ἐντάραντον, ε.	Ε. ε.
— l. 6. Ἐνταχεῖς, ε.	Ἐνταχεῖς. ε.
— l. 12. Ἐντεθρείωκεν, ε. — θρείων — θρείων εὐρεσίη.	Ε. ε. — θρείων — θρείων ε. ¹⁵⁾
— l. 17. Ἐντελαμῶνι, ε. — ἐπί δεσμῶ.	Ε. ε. — ἐπιδέσμων.
Ἐντελέεσιν, ε.	Ἐντελέεσσιν. ε.
Ἐνθεταλίθαι, ἐνκε- χλαμυδῆθαι, σ.	Ε. ἐνκεχλαμυδῆθαι. σ.
c. 1260. l. 3. Ἐντελειθεῖς, ἐν- σαρώθεσιν ἐντάγ- ματα.	Ἐν τέλει θεῖς, ἐν χερῶ θεῖς, ἐντάγματι. ¹⁶⁾
— l. 17. Ἐντεομίστωρ, ο.	Ἐντεομήστωρ. ο.
— l. 20. Ἐντερώνια, ἐντεριό- νη, τὸ μεσέτατον τ. Ἐντερώνιος, αἴ χ.	Ἐντερώνια. ἐντεριώνη. τὸ μεσαίτατον τ. ¹⁷⁾ Ἐντερώνιοι. αἴ χ. ¹⁸⁾
	c. 1261,

14) Glossam deletam ita distinxerat: "Ἐντ' ἀρα οἱ.

15) In Ald. ἀρεσιν vitio typ.

16) In Ald. errores typ.

17) Correctiones typotheta neglexit.

18) Sagacissima Valkenarii conjectura extra dubium est. Glossa HomERICA est; et ita dividenda: "Ἐντερον ιος. id est: "Ἐντερον οἶος. Cf. VV. DD.

- ε. 1261. l. 2. Ἐντεσιέργους, Ε. τ. — νωτοφόρους, α.
 τ. — νωτοφόρους, α.
 — l. 6. Ἐντεσιουργούς, σ. — Ε. σ. — νωτοφ.
 νωτοφ.
 — l. 10. Ἐντέτεκεν, ε. Ἐντέτηκεν. ε.
 — l. 15. Ἐντεῦθεν, ἔνθεν, Ε. ε. ε.
 [παρ'αυτά,] ε.
 — l. ult. Ἐν τῇ σαρκί, ε. — Ἐν τ. σ. ε. — σ.
 σαρκός.
 [Ἐντήθαι, ὀπλιόται.]
 Ἐπι, ε. Ε. ε. ¹⁹⁾
 ε. 1262. l. 7. Ἐντομία, ε. εὐ- Ε. ε. ε.
 νούχος.
 [Ἐντομίδας, μαμιλάρι,
 ψαλίδια.]
 Ἐντομίδες, ξ. Ε. ξ. ²⁰⁾
 — l. 20. Ἐντοσθίδια, τ. Ἐντοσθίδια. τ.
 ε. 1263. l. 2. Ἐντραγούμενοι, Ε. μασσώμενοι
 μασσόμενοι.
 — l. 16. Ἐντριτον, τὸ Διο- Ε. τὸ Διονυσίου ε.
 νίου ε.
 ε. 1264. l. 3. Ἐντροπίας, εὐ- Ε. εὐμετάβολος. ὀξίνης.
 μεταβόλως. ὀξίνης.
 — l. 6. Ἐντυεν, ὀπλιζεν. Ε. ὀπλιζεν.
 Ἐντύεθαι, ὀπλείεθαι, Ε. ὀπλείεθαι. κεκοσμηῖθαι
 κεκοσμεῖθαι.
 — l. 16. Ἐντυπᾶς, πένθι- Ε. πενθικῶς, ω.
 κας, ω.
 — l. 19. Ἐντυπᾶς, ε. ἐγκε- Ε. ε. ἐγκεκαλυμμένος τ.
 καλυμένος τ.
 ε. 1265. l. 17. Ἐνύλαις, [ύλι- Ε. ὑλικαῖς.
 κόν,] ὑλικαῖς.

ε. 1266.

19) Correxerat: ὀπλείεθαι.

20) Cyrilli Lex. ms. Ἐντωμίδες. αἱ τοῖς σώμασιν ἐκτεμνό-
 μεναί. τοιαῦτα δὲ εἰώθασιν ποιεῖν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς αὐτῶν
 οἱ ἄπιστοι. Ultima in Hesychii glossa verba: τοιαῦτα
 δὲ ε. rel. ex aliis glossariis inserta esse puto.

- c. 1266. l. 11. Ἐνφρέατι κυ- Ἐν φ. κ. — δυσφρέκτων.
νομι. — δυσφρέκτων.
Ἐνφρεάτ., ε. Ἐν φρεάτου. ε.¹⁾
— l. 15. Ἐν φρέσιν θυμὸν ε. Ἐνα φ. θ. ε.
— l. 19. Ἐν χρεῶ κουραῖ, ἡ Ἐν χρεῶ κουραῖ. ἡ ψ.
ψ.
c. 1267. l. 6. Ἐνώμις, μάντις, Ἐν ὠμοῖς μάντις. ο.
ο.
Ἐνώμοτον, ω. — ἔνο- Ε. ω. — ἔνοχον.
χλον.
Ἐνωμότης, τ. Ἐνωμοτία. τ.
— l. 15. Ἐνωπα, ἐν ὄψει, Ἐνωπῆ. ἐν ὄψει. φ.²⁾
[ἐνωπῆ, εἰς ὄψιν,
προσόψει,] φ.
— l. ult. Ἐνώπια, ε. — ἐμ- Ε. ε. ἐμπροσθεν.
πρός.
c. 1268. l. 2. Ἐνώπια, τ. — Ε. τ. — διεκόσμου ἐνε-
διεκόσμου τῶν π. — κα τ. π. — ε.³⁾
ἐνίνοχος.
— l. 10. Ἐνώρσεν, διέγειρεν. Ε. διήγειρεν.
— l. 10. Ἐνώταις, ε. — Ε. ε. — Σ. Αἰχμαλωτί-
Σοφ. Αἰχμαλώτησιν. σιν.
c. 1269. l. 2. Ἐνωχλήθην, η. Ε. η.
[Ἐξακαλάρειτα βα-
θυρόρου ἡ πρόθε-
σις.]
Ἐξάγαστον, α. Ε. α.⁴⁾
— l. 8. Ἐξάγεσθαι, τ. Ἐξάγιστον, τ.
— l. 12. Ἐξάγιστα, π. — Ε. π. — οἶόν τε ε.
οἶοντα ε.

c. 1269

1) Glossae exitum delevit.

2) Quae a Musuro exclusa sunt, glossam in margine olim corrigebant; tum vero pro προσόψει scriptum erat πρὸς ὄψιν.

3) Interposito a Musuro ἔνεκα.

4) Glossam ejectam ita emendaverat: Ἐξ ἀκαλάρειτα, β.

- c. 1269. l. 20. Ἐξαγκωνίζε- Ἐξαγκωνίζεσθαι.
σθαι, ἐξαγωνίοις, ἐξ ἄγωνίοις. ἐξ α. π. ε.
α. π. ἔχουσιν.
Ἐξαγώνιος, τοῖς ἔξω τ. Ἐξαγώνιος. ὁ ἔξω τ.)
Ἐξαγώχων τραπεζα- Ἐξαγώχων τ. π.
γίσκιον, π.
- c. 1270. l. 3. Ἐξαεταίου, ε. Ἐξ αἰτία. ε.
— l. 10. Ἐξαιρείται, ἐξυφέ- Ε. ἐξυφαιρείται.
ρεται.
— l. 17. Ἐξαιρήσοντες, πορ- Ε. πορθήσοντες.
θήσαντες.
— l. 23. Ἐξάισιος, ο. ὁ σύμ- Ε. ο. ὁ ἀσύμφορος. α.
φορος, α.
- c. 1271. l. 3. Ἐξακέσαμο, ε. Ε. ε. Θεραπεύσεις.
θεράπευτας.
— l. 11. Ἐξαλέασθαι, ἐκβλί- Ε. ἐκκλίνειν.
νειν.
— l. 13. Ἐξαλείφθησαν, Ἐξαλείφθησαν. ἀπώ-
ἀπόλωντο. λοντο.
— l. 18. Ἐξ ἀκαλαρείται, Ἐξ ἀκαλαρέρειται. ε.
ε.
— l. ult. Ἐξαλα, δ. — ἐξό- Ε. δ. — ἔξοχα.
χως.
- c. 1272. l. 16. Ἐξαμβλέβει, Ε. δ. ἐγκυμονεῖ.
δ. ἐγγυμονεῖ.
- c. 1273. l. 13. Ἐξανεμοῦσθαι, Ε. ε. — μετεωρίζεσθαι.
ε. — μεταιωρίζεσθαι.
- c. 1274. l. 9. Ἐξάντης. ὁ τ. ν. Ε. ὁ τ. ν. ἔξω ὄν.
ἐξέσθαι.

c. 1274.

5) Locum hunc corruptissimum Musurus parum sagaciter ordinavit. V. ἐξαγωνίοις in prima glossa est correctio marginalis seq. glossae Ἐξαγώνιος. Hoc semel perspecto, omnia facile hunc in modum digeruntur et emendantur: Ἐξαγκωνίζεσθαι ἐξ ἀγωνίων πόνου ἔχειν. Ἐξαγωνίοις τοῖς ἔξω τοῦ ἀγῶνος οὔσι, ἢ ἐξ τοῦ ἀγῶνος πόνου ἔχουσιν. Cf. VV. DD. qui facem mihi praetulerunt.

c. 1291. l. 12. Ἐξήκεστος, ἡ- ταιρικός, ο.	Ε. ἡταιρηκώς. ο.
Ἐξήκεστομαλκίδα π.	Ἐξήκεστομαλκίδα. οἱ π. ¹⁴⁾
c. 1292. l. 6. Ἐξηλίμβωρ, ε.	Ἐξηλήμβωρ. ε.
— l. 13. Ἐξημμέοι, ε.	Ἐξημμένοι. ε.
— l. 17. Ἐξῆν, ἐξεγένοντο, ἡ δ.	Ε. ἐξεγένετο. ἡ δ.
— l. 19. Ἐξηνδρομένον, ο.	Ἐξηνδρόμιον. ο. ¹⁵⁾
c. 1293. l. 3. Ἐξήνιοι, α. — ἡλοία δ. — ἀνυπο- τάκτ..	Ε. α. — ἡνία δ. — ἀνυ- πότακτοι. ¹⁶⁾
— l. 6. Ἐξηνητημένα, ε.	Ἐξηνητηκένα. ε.
— l. 14. Ἐξηρημένην, ὑψου- μένην [τε ἡρεμένην.]	Ε. υ.
Ἐξήρηπεν, ε.	Ἐξήριπεν. ε.
c. 1294. l. 9. Ἐξήχησαν, η.	Ε. η. — ἀπολελειπένας.
— ἀπολελοιπένας α.	α.
— l. 16. Ἐξιθύνας, ο.	Ἐξιθύνοι. ο.
c. 1295. l. 7. Ἐξίμενα, ἐξα- Φῆνα, ε.	Ε. ἐξαφείνα. ε.
— l. 9. Ἐξινώμενον, ἐκκενού- μενον, ε.	Ε. ἐκκενούμενον. ε.
Ἐξίπιτα, ε.	Ἐξίπετα. ε.
Ἐξιπόμενος, κ.	Ἐξιπώμενος. κ.
c. 1297. l. 1. Ἐξοδιονόμοι, δ.	Ἐξόδιοι νόμοι. δ.
— l. 5. Ἐξονομήνης, ε. — ἐξάπης.	Ἐξονομήνας, ε. — ε. ¹⁷⁾
[Ἐξοντες, ἔχοντες.]	
Ἐξ ὄνουχος, π.	Ἐξ ο. π.
Ἐξόπλισας, α.	Ἐξοπλίσας. ο.
— l. 10. Ἐξορίζεν, ὄρον ε.	Ἐξορρίζεν. ὄρρον ε. ¹⁸⁾

c. 1298.

14) In Ald. error typ.

15) VV. DD. conjecturam codicis scriptura confirmat.

16) Ultimae vocis exitum delevit.

17) VV. DD. conjectura auctoritate ms. firmatur.

18) Itidem.

- e. 1298. l. 13. Ἐξουλήs δίκη Ἐξούλης δίκην Ἐξούλης δ.
 ἔξουλήs δ. — ἐπι- — ε. — ὅπερ οὐλ-
 βάλλων — ὅπερ εἰλ- λειν λ.¹⁹⁾
 λειν λ.
- e. 1299. l. 2. Ἐξοφρυομένοι, ε. Ἐξοφρυωμένοι. ε.
 — l. 9. Ἐξοχον, ἐκπρεπές, E. ε.
 [ἔξπείδιτον.]
- e. 1301. l. 1. Ἐξάλιγξαι, ὠλυ- Ἐξάλιγξεν. ὠλιθθεν. ἔξ-
 θεν, ἔξάλλυται, α. ὀλλυται. α.
 — l. 17. Ἐξώργης, ἔξεγύ- Ἐξώργησα. ε.
 μνωσα [ἔξώροισ.]
 Ἐξώροισ, γ.
 — l. ult. Ἐξώσον, α. ἐκβαλ- E. α. ἐκβαλλε.
 λαι.
- e. 1302. l. 1. Ἐξώσω, α. ἐκ- E. α. ἐκβαλῶ.
 βάλλω.
 — l. 3. Ἐξωστρακίωθι, ἔξω- E. ἔξῶσται π.
 ται π.
 Ἐξωστριακάδος, οἱ μ.
 — l. 10. Ἐξώτρυνεν, ἔξέπα- E. ἔξέπεισεν.
 σεν.
 — l. 12. Ἐξωχεύτεται, ε. Ἐξωχέτευται. ε.
 — l. 17. Ἐοι, [ἔσται,] εἴη, E. εἴη. γ. υ.
 γ. ὑπάρχου [αὐτοῦ
 αὐτῆs.]
- l. 22. Ἐοικότα, καθήκον- E. καθήκοντα. πρόσφο-
 τα, πρόσφορα, ω. ρα. ω.
 — l. ult. Ἐοικῶs, ὁμοιωμένος. E. ὁμοιωμένος.
 e. 1303. l. 2. Ἐοῖο, [τοῦ] αὐ- E. αὐτοῦ. ἢ ε.
 τοῦ, ἢ ε.
 — l. 7. Ἐολότας, εἰλημμέ- Ἐαλότας. εἰλημμένους.
 νον.

S 3.

e. 1303.

19) Distinguendum est: Ἐξούλης δίκην ε. aut: Ἐξούλης δίκη. ε. Sic enim in adjecta interpretatione δίκην facile subintelligitur. In sequentibus praeunte codicis scriptura ἄλλειν pro corrupto οὐλλειν Lexicographo restituendum est. Cf. VV. DD.

- c. 1303. l. 7. Ἐολπεν, ἐλπί- Ε. ἐλπίζει. π.
ζεν, π.
- l. 16. Ἐορτα, ε. Ἐορτα. ε.
- c. 1304. l. 4. Ἐπαγγέλωσιν, Ἐπαγγέλωσιν. κ.
κ.
- l. 12. Ἐπάγη, ε. — ὡς Ε. ε. — ἔθεν καὶ α.
καὶ α.
- c. 1305. l. 6. Ἐπάγων, ..Φ. Ἐπαγώνη. αἰφνίδιος
νήδιος κασάνδρα. Κ.²⁰).
- l. 9. Ἐπάει, ἐπαίρει. Ἐπαίρει. ε.
[ἀρά.]
- c. 1306. l. 8. Ἐπαίαις, με- Ἐπαίαις. μετεωρήσας.
τεωρήσας.
- l. 12. Ἐπαίνους, τ. — ἀρ- Ε. τ. — ἀρχαιρεσίας.
χεσίας, Σ. Θ. Σικυν- Σ. Θ. Σικυνία. καὶ
νία, καὶ ἀλκέοι ταῖς α. τ. ἐπαινήτεσιν.
ἐπαινήταισιν.
- c. 1307. l. 1. Ἐπαίρα, π. Ἐπαίρα. π.
- l. 12. Ἐπ' ἀκινήτοισιν, ἢ Ἐπ' α. ἢ τάφοις, ἢ λί-
τάφος, ἢ λίθοις. θοις.
- c. 1308. l. 1. Ἐπακταῖος, Π. Ε. Π. ἐν Σάμῳ.
ἐν Σάμῳ ἐπάκτηρον Ἐπακτής. κ.
κ.
- l. 7. Ἐπάκτιος, θερμῆς Ε. ὁ Ἐρμῆς ἐν Σ.
ἐν Σ.
- Ἐπακτός, ὄρκος ε. — Ε. ὄρκος οὐκ ε. — αὐ-
εὐθέρετος. θάρετος.
- l. 13. Ἐπακτρίδας, τ. — Ε. τ. — οἱ κ. καὶ ἐκπα-
ἢ κυνηγοί. καὶ ἐκ- κτροκέλης δ.¹)
πατροκλέης δ.
- c. 1309. l. 8. Ἐπαλλαχθεῖσα, Ε. ε. Σ. Κ.
ε. Σ. κολχίσιν.

c. 1309.

20) Duas litteras expunxit; prima scriptura, si bene vi-
deo, fuit: Ἐπάγων. αἰφνίδιος κ.

1) Musurus in mente habuit: ἐπακτροκέλης. Cf. VV. DD.

ε. 1309. l. 12. Ἐπαλλεν, ἔστη- E. ε. ἐπάλλημεν. l. 13
σεν.

Ἐπάλλημεν, ἐπαλλη- Ἐπαλληθεῖς. π. 2)
θεῖς, π.

— l. 19. Ἐπαλλακεύετο, π. E. π. ἐχρήτο.
χρήται.

ε. 1310. l. 14. Ἐπαβλήθην, α. Ἐπαμβλήθην. α.

— l. 19. Ἐπαμέτροφάνια, Ἐπ' ἀμεροφάνια. ἐπὶ
ἐπὶ ἡμέρ.. φ... ἡμέρᾳ φίλου φανέν-
τος. 3)

ε. 1311. l. 1. Ἐπαμηνάσατο, Ἐπαμήσατο. ε.
ε.

— l. 6. Ἐπαμῦνα, βοηθῆ. E. βοηθῆσαι.

— l. 9. Ἐπαμφίεσαι, ε. Ἐπαμφίεσας. ε.

— l. 16. Ἐπαναθῆναί, μ. Ἐπαναθεῖναί. μ. l. 19

ε. 1313. l. 12. Ἐπ' ἀντολαῖς, Ἐπ' α. ε.
ε.

[Ἐπάνιοι, ἀκούοι.

Ἐπάξονται, ἐπιφέρου-
σι, βαστάζουσιν.]

Ἐπαιδία, φ.

E. φ. 4)

— l. 19. Ἐπάρας, κουφή- E. κουφίσας. υ.
σας, υ.

— l. 21. Ἐπαράσαι, κουφή- E. κουφίσαι. ε.
σαι, ε.

ε. 1314. l. 1. Ἐπάρασας, E. ἀπέδυσας. ε.
ἀπέδυ, ε.

ε. 1315. l. 7. Ἐπαρτεῖνη, ε. Ἐπαρτύνη. ε.

Ἐπάρουρος, ε. — ἐπτα- E. ε. — ἐπιμίδιος.
μίδιος.

ε. 1316. l. 2. Ἐπασσεν, ε. E. ε. ὕφαιεν.
ὕφαιεν.

S 4

c. 1316.

2) V. Ἐπάλλημεν pro Ἐπαλήθημεν e margine intrusa est.

3) Exitum v. ἡμέρ.. delevit. Litterae φ compendium scribendi adnexum est, cujus vim nescio.

4) Corregerat: Ἐπάιοι.

c. 1316. l. 12. Ἐπαυλίᾳ, ἢ Ε. ἢ δ.
[δὲ] δ.

— l. 18. Ἐπαυλος, ἐπίσκ^{ασ}ν, ε. Ε. ἐπίσκιος, ε.⁵⁾
— l. ult. Ἐπαυρεῖν, ἀπολέσαι. Ἐπαυρεῖν. ἀπολαύσαι.
c. 1317. l. 4. Ἐπαυτατῶν, π. Ἐπ' αὐτατῶν. π.⁶⁾
Ἐπαύρονται, ἐπαίδων- Ἐπαύρωνται. ἐπαίδων-
ται.

Ἐπ' αὐτόπτον, ἐπ' αὐ- Ἐπ' α, ἐπ' αὐτοφώρῳ. ε.
τοφώρῳ, ε.

Ἐπαυτοφάδες, ἐπ' αὐ- Ε. ἐπ' αὐτοφώρῳ. ἐπ'
τοφώρῳ, ἐπ' αὐτο- αὐτοφώρῳ δὲ ὁ φ.
φώρῳ δὲ τὸ φ. κα- καταληφθεῖς, υ.
ταληφθέν, υ.

c. 1318. l. 2. Ἐπαχ. ω. η, ἢ Ἐπαχνῶθη. ἠνιάθη. ἐλυ-
νιάθη, ἐμπήθη. πήθη.
[Ἐπαχνῶθη, τὰ αὐ-
τά.]

Ἐπάχνωσεν, ε. Ε. ε.⁷⁾

— l. 7. Ἐπεα πτερόεντα, τ. Ἐπεα π. τ. — πτερῶν
— πτερ.. γ. γ.⁸⁾

— l. 14. Ἐπέβρισεν, ε. Ε. ε.

c. 1325. l. 1. Ἐπελήθην, ε. Ε. ε.⁹⁾

— l. ult. Ἐπέμυξαν, ἐπελυ- Ἐπέμυξαν. ἐπεμυκτῆρι-
κτῆρισαν, ε. σαν. ε.

c. 1326. l. 5. Ἐπεναύων, ε. Ἐπ' εὐναίων. ε.

— l. 8. Ἐπενέματο, ε. Ἐπενείματο. ε.

c. 1326.

5) Ex ms. legendum est: ἐπίσκηνος.

6) Vitiosae scripturae origo haec esse videtur: Ἐπ' αὐτῶν.

7) In prima glossa ante et post ω litteram expunxit; ex glossa ejecta apparet, quod ab Ἐπαχνῶθη diversam habuit scripturam. Suspicor scriptum fuisse: Ἐπαχθῶθη.

8) Exitum ν, πτερ.. delevit.

9) Idem ordo, ac in prioribus edd. qui postea in Schrove-
liana ob seriem litterarum mutatus fuit, et in Alberti-
nam receptus.

- c. 1326. l. 14. Ἐπένοντο, ἐνεργούν.
 — l. ult. Ἐπενώτισεν, ε. ἀμφιτρίωνι β'.
 c. 1327. l. 4. Ἐπεβαιώνιστο, ε.
 — Ἐπέσπαστο, ε.
 — l. 7. Ἐπέπιθεν, ἐπεπ.
 Ἐπέπληγον, πλήσσοντες ε.
 — l. 10. Ἐπεπολέμητο, π. δ. ἐκείτο.
 Ἐπε
 Ἐπυλεῖτο, ἐπεπόρευτο.
 c. 1328. l. 3. Ἐπερίδεται, ἐπιγνυται, ε.
 — l. 8. Ἐπερρώθησεν, ε.
 c. 1329. l. 2. Ἐπερώνησεν, δ.
 Ἐπεσαν, ε.
 — l. 13. Ἐπέσκεψαν, ε.
 c. 1330. l. 1. Ἐπέσσηθον, ἐπέλεκον, ε.
 Ἐπεσον, ε.
 Ἐπεσσύμενος, ε. ἐπ' ὄρους, ε.
 — l. 8. Ἐπεστεινάοντο, ε. καὶ ἤχει.
 — l. 13. Ἐπέτιον, ε. κατὰ λυμμα.
 c. 1331. l. 4. Ἐπέτακτο, ε.
 — l. 13. Ἐπετοξάζοντο, ε. — ἐφώμων τ.
 — ἐφώμων τ.
- Ε. ἐνήργουν.
 Ἐπενώτισεν. ε. Ἀμφιτρίωνι δευτέρω.¹⁰⁾
 Ἐπεβαιώνιστο. ε.
 Ἐπέπαστο. ε.
 Ἐπέπιθμεν. ε.
 Ε. ἐπλησσον ε.
 Ἐπεπολέμωτο. π. δ.
 Ἐπεπωλεῖτο. ἐπεπόρευτο.¹¹⁾
 Ἐπερείδεται. ἐμπήγνυται. ε.
 Ἐπερρώθησεν. ε.
 Ἐπερώνησεν. δ.
 Ἐπάσαντο. ε.
 Ἐπεσκεψαντο. ε.
 Ε. ἐπελέκων. ε.
 Ἐπεσον. ε.
 Ε. ε. ἐπορούσας. ε.
 Ε. ε. καὶ ἤχουν.
 Ἐπέτειον. ε. κατὰ λυμμα.
 Ἐπετέτακτο. ε.
 Ε. ε. — ἐφώμων τ.

10) Lemma a VV. DD. restitutum est; in Ald. mendose.

11) Et hic, ut supra in v. Ἐπὶ οἴνοπι πόντω, vitium ms, ei, qui litteras initt. appingebat, tribuendum est; versus finitur: Ἐπε. sequens incipit: πυλεῖτο.

- c. 1332. l. 4. Ἐπεβῆσθα, ἐπει- Ἐπέβησεν. ἐπιβῆσθαι ε.
βῆσαι ε.
Ἐπέβρυσεν, ἐπεβάρυ- Ε. ε.
σεν.
c. 1319. l. 8. Ἐπεζάρυκεν, ε. Ἐπεζάρυκεν. ε.
Ἐπεζάξει, ε. Ἐπεζάρει. ε.
Ἐπεζήτει, η. ε. ἐπετή- Ε. η. ε. ε. ἐπεζήτουν τ.
ρει, ἐπεζέτουν τ.
— l. 14. Ἐπεθίαζεν, ε. Ἐπεθίαζεν. ε.
Ἐπέθρωςκον, ε. Ἐπέθρωςκον. ε.
c. 1320. l. 6. Ἐπεὶ βουλευῶν, Ἐπιβουλευῶν. λ.
λ.
— l. 12. Ἐπειδῆνεον, ἐπνουν, Ἐπὶ δ' ἦνεον. ἐπῆνουν.
κ. κ. ¹²⁾
c. 1321. l. 1. Ἐπιείξω, υ. Ἐπιείξομεν. υ.
— l. 8. Ἐπεικτῶμεν π. Ἐπεὶ χ' ὤμεν π.
— l. 15. Ἐπειοί, οἰήμοι, κ. Ε, οἱ Ἠλεῖοι. κ.
Ἐπειός, ὁ ἥλιος, α. Ε, ὁ Ἠλεῖος. α.
c. 1322. l. 4. Ἐπειός, ο. — Ε. ο. — Οἰνηίδος — δε-
συνήιδος — δηλότε- λότερος — δείλω-
ρος — δήλωσιν σ. σιν σ.
— l. 19. Ἐπισπεῖν, ἐπακο- Ἐπισπεῖν. ἐπακολου-
λουθούντας ε. θούντας ε.
c. 1323. l. 2. Ἐπεὶ φίλον α. Ε. φ. α. — καθήμεν τ.
— καθώμεν τ.
— l. 5. Ἐπεῖχεομεν π. — Ἐπεὶ χ' εῶμεν π. — ἐξ
ἐξεράνευτο. ἔρον ἔντο.
Ἐπιχθῶμεν, σ. Ἐπειχθῶμεν. σ.
— l. 9. Ἐπεῖχον, ε. Ἐπεῖχεν. ε.
Ἐπέκελεν, ε. Ἐπέκελεν. ε.
— l. 16. Ἐπεκλώσαντο, ἐπι- Ε. ἐπικατεκλώσαν. ε.
κατέκλυσεν, ε.
c. 1324. l. 5. Ἐπεκώλυσεν, ε. Ἐπεκόκλυσεν. ε. ἀπὸ τ.
ἐπὶ τ. — καταλεί- — καταλείπου-
πύουσα

12) Correctionem typhotheta neglexit.

πουσιν, ἀστάϊς —	σι τὰ σταῖς — π.
πρασίθηται, κ.	κ. ¹³⁾
c. 1332. l. 6. Ἐπετόχαζεν, ε.	Ἐπεστόχαζεν, ε.
— l. 16. Ἐπ' Εὐρυγύηα. —	Ἐπ' Ε. α. — Ἀνδρόγεων
ἀνδρόγεον, εὐρύην ε.	Εὐρυγύην ε. — Μί-
— μήνωος, ε. — ἰσ-	νωός, ε. — ἱεραίων
ρά.	
Ἐπ' εὐσεβείη, ε.	Ἐπ' εὐσεβίη.
c. 1333. l. 6. Ἐπεφάνη, ἐπ'	Ε. ἐπ' αὐτοφώρω ω.
αὐτοφώρω ω.	
Ἐπεφήμησεν, ε.	Ἐπευφήμησεν, ε.
Ἐπέφησαν, ἔφησαν.	Ε. ἔφησαν.
— l. 18. Ἐπέχει, ἐπιμέλει.	Ἐπ' ἦχω, ἐπὶ μέλει. ¹⁴⁾
c. 1334. l. 4. Ἐπέχραον, ε.	Ε. ε. — ἀθροοί ε.
— ἀθροοί ε.	
— l. 13. Ἐπιβάλους, ε.	Ἐπιβόλους, ε.
— l. 17. Ἐπήγαγον, ε. —	Ε. ε. — πείσαι.
πήσαι.	
Ἐπηγανίδες, ἐπηνύγ-	Ε. ε. ¹⁵⁾
ματα.	
Ἐπηγγελλόμεν, π. —	Ε. π. — Σ. Ἡλέκτρα.
Σ. Ἡλέκτρας.	
c. 1335. l. 6. Ἐπήεσαν,	Ἐπήεσαν, ἐπήρχοντο.
ὑπήρχοντο.	
Ἐπηετανόν, σ. ἀδιάλει-	Ε. σ. ἀδιάληπτον, π. ¹⁶⁾
πτον, π.	
— l. ult. Ἐπήκοος, Ἀφροδί-	Ε. Α. ἐν Καρχηδονίαις. ¹⁷⁾
τη ἐν Καρχηδόνιος.	
	c. 1336.

13) Articulo τὸ lacunam ms. supplevit.

14) If. Vossius restituit: Ἐπέχει, ἐπιμέλει, et sic repouendum est.

15) Correxerat: ἐπινύγματα.

16) Lectionem ms. VV. DD. Hesychio restituerunt.

17) Minime hic cum VV. DD. de Venere Chalcedonenfi cogitandum est; potius vero ita scribendum et interpungendum est: Ἀφροδίτη, ἐν Καρχηδονίᾳ. V. Ἐπήκοος nempe

c. 1336. l. 4. Ἐπίλεγεν, ε. —	Ἐπήλεγεν, ε.
c. 1337. l. 13. Ἐπημοιβοί, δ. — ἀλασσόμενοι.	Ε. δ. — ἀλασσόμενοι.
Ἐπιμύει, ε. — ἐπίπτει.	Ἐπημύει, ε. — ἐμπίπτει.
Ἐπίμυνον, ε.	Ἐπήμυνον, ε.
c. 1338. l. 20. Ἐπήρησεν, ε.	Ἐπήρκεσεν, ε.
c. 1339. l. 11. Ἐπησταί, ἐπι- λέλυκται, ε.	Ε. ἐπιλέλεκται, ε.
Ἐπίτεος, ε.	Ἐπήτεος, ε.
c. 1340. l. 2. Ἐπίτρομα, α.	Ἐπήτριμα, α.
Ἐπίτριος, λ.	Ἐπήτριος, λ.
— 1. 6. Ἐπήωρα, κ.	Ἐπήωρα, κ. ¹⁸⁾
(— 1. ult. Ἐπιαλμένων, ἐθαλ- λομένων.	Ε. ἐφαλομένων.
c. 1341. l. 3. Ἐπιαρτμαγὲν, εἰ ἐχαρίθησαν.	Ἐπεῖ ἀρτμαίγεν, ε. ἐχω- ρίθησαν. ¹⁹⁾
— 1. 10. Ἐπιβάδαί, αἰ με- θέορται η. ἐπὶ τ. — ἢ ἐπειδαὶν κ. π. τοῦ διὰ τ.	Ἐπίβδαι. αἰ μεθέορται η. ἀπὸ τ. — ἢ ε. κ. π. τοῦ β, δ. τ. ²⁰⁾

c. 1341.

nempe epitheton Veneris erat in fabula Καρχηρόνιος in-
scripta, nec nomen auctoris, ut alibi, lemmati praepo-
nitur, cum tempore Lexicographi haec Menandri fabu-
la inter omnes nota esset.

18) Ms. lectio a VV. DD. reposita est.

19) In Ald. error typ.

20) Inter τοῦ et διὰ duas litteras cum adjuncto scribendi
compendio delevit, pro quibus litteram β substituit, to-
tamque glossam ex Etymologo emendavit. In fine no-
minum αἰ et εἰ saepissime a scribis confunduntur; hujus
permutationis, cujus causam antiquo cuidam scribendi
compendio tribuo, codex Hesychii Marcianus innume-
ra nobis exempla exhibet. Hinc pro Ἐπιβάδαί, cujus
radix est βῆμι, Hesychio Ἐπιβάδες restituendum esse
arbitror. Haec vox, ut grammatici nos docent, scri-
bebatur etiam Ἐπίβδες, et, eliso β, Ἐπίδες, scripturas
enim Ἐπιβάδαί, Ἐπίβδαι et Ἐπίδαί omnes vitiosas et
genio linguae contrarias esse existimo.

- c. 1341. l. 14. Ἐπιβάλλει, Ἐπιβαλεῖ. ε.
 — l. ult. Ἐπίβαλμα, ὑπὸ πόδον. E. ὑπὸ πόδιον.¹⁾
 πόδον.
- c. 1342. l. 17. Ἐπιβλαῖς, συννεφῆς γ.
 νεφῆς γ.
- c. 1343. l. 4. Ἐπιβοᾶ τὸν Μ. — Μῦσαι — Ὑλ-
 — Μῦσαι — Ὑλ-
 λαν α. E. τὸν Μ. — Μοῦσαι
 — Ὑ. α.²⁾
- l. ult. Ἐπιβουλεύει, ο. ζη-
 μιῖ. E. ο. ζημιῖ.
- c. 1344. l. 4. Ἐπιβώτορι, π. — ἐνορχῆ, μ.
 — ἐνορχῆ, μ. E. Ἐπιβώτορι. π. — ἐνόρ-
 χει. μ.
- c. 1345. l. 12. Ἐπιβώτορι μ. — ἐφιππαστῆρι, οἱ
 — ἐφιππαστῆρι, οἱ γ. E. μ. — ἐφιππαστῆρι.
 οἱ γ.
- c. 1346. l. 1. Ἐπιγελαστικά, ὁ κ.
 ὁ κ. E. Ἐπιγελαστάρ. ὁ κ.
- l. 4. Ἐπιγλώσσω, ε. — Αἰσχ. Ἡρακλείδαις.
 Αἰσχ. Ἡρακλείδαις. E. ε. — Α. Ἡρακλείδαις.
- l. 19. Ἐπιγράβδην, ε. — ἐπεξεστηκῶς.
 ἐπεξεστηκῶς. E. ε. — ἐπιξεστηκῶς.
- c. 1347. l. 10. Ἐπίδαλον, λυ-
 μικόν. E. λοιμικόν.
- l. 12. Ἐπίδαυροι, ε. E. Ἐπίδαυροί. ε.
- l. 15. Ἐπίδαψιλευόμενος, μ.
 Ἐπιχορηγῆ π. E. μ. ἐπιχορηγῶν π.³⁾
- l. 19. Ἐπιδεικτιῶντα, ε. — θέλων.
 — θέλων. E. ε. — θέλοντα.
- l. 22. Ἐπιδεινήσας, σ. συ-
 σείσας, E. Ἐπιδινήσας. σ. συσεί-
 σας.

c. 1347.

1) Emendaverat: ὑπὸ πόδων.

2) Legendum videtur: ἔταν θρηνώσιν οἱ Μυσοί, τὸν Μ.
 rel. Cf. VV. DD.

3) Divisa conjunxit, quod typoseta non animadvertit.

- c. 1347. l. 22. Ἐπιδεκλειῶ, Ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐταίνυσσεν
δεταίνυσσεν ἰ. — κλει- ἰ. — κληῖδα π.⁴⁾
ῖδα π.
- c. 1348. l. 5. Ἐπιδεύοιτο, ε. Ε. ε. — εἷη.
— ἦν.
- l. 10. Ἐπίδιχα, σ. Ἐπίδεχα. σ.
- Ἐπιδέλφινος, τ. Ἐπὶ Δελφινίῳ. τ.
- l. 19. Ἐπιδημίου, ε. ε. καὶ Ε. ε. ε. καὶ μὴ πρὸς πο-
πρὸς πολέμους γινο- λεμίου γινόμενου.
μένους.
- l. 22. Ἐπιδηλίῳ μ. — Ἐπὶ Δηλίῳ μ. — μα-
μαχηθέντες η. χεθέντες η.
- c. 1349. l. 2. Ἐπίδικος, η. — Ε. η. — ἦς π. σ. — δι-
εἰς πλείους σ. — εἰ- κάζονται.⁵⁾
σὶν δικάζοντες.
- l. ult. Ἐπιδορπίσματα, τ. Ἐπιδορπίσματα. τ.
- c. 1350. l. 2. Ἐπιδούριτον, Ε. ἐπιπαραστρόφιον.⁶⁾
ἐπιπαραστροφίδα.
- Ἐπιδραμέτην, ε. Ἐπεδραμέτην. ε.
- l. 14. Ἐπίδυσχεῖν, ἐπι- Ε. ἐπιτωθαΐζειν.
τωμαΐζειν.
- c. 1351. l. 6. Ἐπεικός, π. εὐ- Ε. π. εὐγνώμον. μ. εὐ-
γνώμων, μ. εὐφυῆ, σ. φυές. σ.
- c. 1352. l. 5. Ἐπιέσαθα γ. Ἐπιέσσαθα γ.
- Ἐπιεσάμενος, λ. Ἐπιεσάμενος. λ.
- c. 1353. l. 6. Ἐπιγορέων, κ. Ἐπηγορέων. κ.
- l. 9. Ἐπίηρος, τ. Ἐπίηρα. τ.
- l. 11. Ἐπίηρανα, ε. — Ε. ε. — ψυχῆς ἢ π. —
ψυχῆς ποδῶν.
- l. 14. Ἐπίηραν, ε. Ἐπίηρος. ε.
Ἐπίηρος, β. Ἐπίηρος. β.⁷⁾

c. 1353.

4) In Ald. glossa male divisā est errore typ.

5) Vulgatum ἐπιδικάζονται a typotheata est.

6) Signum in Ald. omisium est.

7) In medio glossae litteram deleuit; scriptum fuisse vide-
tur: Ἐπίηρος.

- c. 1353. l. 17. Ἐπιθαγγάνει, Ἐπιθηγγάνει. ε.
 ε.
 — l. ult. Ἐπιθαλάμοντι, Ἐ. ἐπιφλεγμάνωσιν.
 ἐπιφλεγμένωσιν.
 c. 1355. l. 1. Ἐπιθήσει, ἐπι- Ἐ. ἐπιβαλεῖ.
 βάλλει.
 — l. ult. Ἐπιθρωσμοπεδίοιο, Ἐπὶ θρωσμῶ π. ο.
 ο.
 c. 1356. l. 6. Ἐπιθωτάζον- Ἐπιθωτάζοντες. ε.
 τες, ε.
 — l. 8. Ἐπιθιδέντες, ε. Ἐπιθιδέντες. ε.
 — l. 12. Ἐπικάρ, ε. — κατ- Ἐπὶ κάρ. ε. — κατω-
 οφερὲς τ. φερὲς τ.
 — l. 17. Ἐπικάρπον, κ. Ἐ. κ. ⁸⁾
 c. 1357. l. 3. Ἐπικαρυκεύε- Ἐπικαρυκεύεται. α.
 ται, α.
 — l. 5. Ἐπικελαβῆσιν, ε. Ἐπεὶ κε λάβησιν. ε.
 — l. 7. Ἐπικαταδαρθεῖν, Ἐ. ἐφυπνῶσαι.
 ἀφυπνῶσαι.
 c. 1358. l. 16. Ἐπίκλη, ἡ ε. Ἐπίκλην. ἡ ε.
 — Ἐπίκλη, ε. Ἐπίκλην. ε.
 c. 1359. l. 4. Ἐπικλόπειος, Ζ. Ἐπικλόπιος. Ζ.
 — l. 10. Ἐπικνάφου ἔλκων, Ἐπικνάφων ε. δ. ⁹⁾
 δ.
 c. 1360. l. 1. Ἐπικοίνιος, Ζ. Ἐ. Ζ. ἐν Σαλαμῖνι.
 ἐν Σαλαμῆνι.
 — l. 6. Ἐπικόρον, ἐπικόπον. Ἐ. ἐπικόπον. Πάφιοι.
 Πάμφιοι.
 — l. 10. Ἐπικότα, ἐπίμορ- Ἐ. ἐπίμορφα, ἀ πᾶσ' ἀν-
 φα, ἀπασαν τίς μ. τις μ. σοφ. Ναυ-
 σοφ. ναυκλίω καὶ π. πλίω καὶ π. ¹⁰⁾
 c. 1361. l. 4. Ἐπικράνα, π. Ἐ. π. καλύμματα. ε.
 καλύματα, σ.

c. 1362.

8) In Ald. Ἐπικάριπον errore typ.

9) Reponendum est: Ἐπὶ κνάφου ε. Cf. VV. DD.

10) Cf. VV. DD. qui lemma restituerunt.

c. 1362. l. 11. Ἐπίκτιτόν, ε. εἰάνελθών.	Ε. ε. εἰσελθόν. ¹¹⁾
— l. 16. Ἐπίκυσ, ε.	Ἐπικύσας. ε.
c. 1363. l. 3. Ἐπίκωμος, ὁ ἐπάδων τῇ Φίλῃ, ἢ α.	Ε. ὁ ε. τῇ φυλῇ. ἢ α. ¹²⁾
— l. 7. Ἐπιλαμφθέντες, φ. Ἐπιλεᾶν, ε.	Ἐπιλαμφθέντες. φ. Ἐπὶ λέαν. ε.
— l. 12. Ἐπιλεξαμένη, ἐπι- μαλεσσαμένη.	Ε. ἐπικαλεσαμένη.
c. 1364. l. 2. Ἐπιχημένος, κ.	Ἐπειλημένος. κ.
— l. 14. Ἐπιλίζουσα, κ. Ἐπιλίζουσι, δ. Ἐπιλίγδην, ἐπιρανδην. Ἐπιδρομῆς ε. — ἐπι- γράβδην, ε.	Ἐπιλίζουσα. κ. Ἐπιλίζουσι. δ. Ἐπιλίγδην. ε. ἐξ ἐπι- δρομῆς ε. — Ἐπιγράβδην. ε. ¹³⁾
c. 1365. l. 4. Ἐπιλίμνιος, Π.	Ἐπιλήμνιος. Π. ¹⁴⁾
— l. 12. Ἐπιλλο, παρὰ- στραμος, η.	Ἐπιλλος. παρὰστραβος. ἢ. ¹⁵⁾
— l. 17. Ἐπιλύγεόν, ε. Ἐπιλύς, ζ.	Ἐπιλύγειον. ε. Ἐπηλύς. ζ.
c. 1366. l. 1. Ἐπιλυσαμένη. Ἐλευθερία καὶ μία τ.	Ἐπιλυσαμένη. Ἐλευθώ. καὶ μία τ. ¹⁶⁾

c. 1366.

11) Scriptum erat olim: εἰσανελθών. vel potius: ^{εἰς}ἀνελθών.

12) In posterum itaque vera et simplicissima Is. Vossii conjectura: τῇ Φίλῃ. in textu ponenda est. Cf. VV. DD.

13) Totum artic. Ἐπιδρομῆς ad finem usque, in margine olim adscriptum fuisse suspicor.

14) Cf. VV. DD. qui Ἐπιλίμνιος vel Ἐπιλιμένιος restituant.

15) Glossa ita exarata erat: Ἐπιλλ. Hinc scripturae vitium.

16) Scribae litterarum initt. malae distinctionis culpa tribuenda est, versus enim in Ἐπιλυσαμένη finitur, et sequens in ἐλευθερία incipit, cui litteram initt. praefixit.

- c. 1366. l. 1. Ἐπὶ Λιψυδρίῳ μ. — Ἀθηνῆθεν οἱ Ἀ. — τειχίσαντες.

 — l. 14. Ἐπιμαστακά, τ. Ἐπιμάστακα. τ.
 — l. ult. Ἐπίμαστον, ε. — Ε. ε. — α.
 ἀναγκαίων. [ἐνδεής.]
 c. 1367. l. 4. Ἐπίμαστος, ε. Ε. ε. — πεινός, τ. ¹⁸⁾
 ποιεινός, τ.
 — l. 10. Ἐπιμάσσεται, ε. Ε. ε. — Σ. Αἰχμαλωτί-
 — Σοφ. αἰχμαλώ- σιν.
 τήσιν.
 — l. 14. Ἐπίμαχον, χ. ᾧ Ε. χ. ᾧ. δ. τ.
 [αὐ] δύναται τ.
 — l. 17. Ἐπιμελύξαι, δ. Ἐπιμελίζαι. δ.
 c. 1368. l. 9. Ἐπιμηδεακήρει, Ἐπὶ μῆδεα κείρει. τ.
 τ.
 — l. 12. Ἐπίμηνον, οἱ ἰ. — Ε. δ. ἰ. — θ. τ.
 θυσία τις.
 Ἐπιμηνία, ἡ κ. Ε. ἡ κ.
 Ἐπίμηρον, ἐπιμίλεια Ἐπίμηρον.
 [καὶ δώσω] τ. Ἐπιμείλια. τ.

c. 1369.

Masurus deinde articulum bene univit, in Aldina vero errore typos. iterum divisus fuit. Masurus docte emendavit, at, ut mihi videtur, minus vere; Lexicographus voci Ἐπιλυσαμένη servandi liberandique notionem primum tribuit, deinde unam Ilithyiarum et Cere-rem eadem voce cognominatas fuisse docet. Codicis ergo lectionem, quae ob simplicitatem se commendat, retineo, et ita lego: Ἐπιλυσαμένη. ἐλευθέρια. καὶ μία τ.

17) Ita lacunam ms. ex Suida et Hesychio v. Λειψύδριον. supplevit.

18) Ne ποίνιμος aut ποιπνυός? prius cum ἀχληρός, post-erius cum δραπέτης analogum esset. Videant alii; VV. DD. emendatione non acquiesco.

c. 1369. l. 8. Ἐπιμύσας, κ. κλείσας.	E. κ. κ.
[Ἐπιμωρέων, ἀδικου- μενοῖς ἐβοήθουν.]	
Ἐπινάξαι, ε.	E. ε. ¹⁹⁾
— l. ult. Ἐπινέναξαι, τ.	Ἐπινένακται. τ. ²⁰⁾
c. 1370. l. 12. Ἐπίνιον, μ.	Ἐπίνειον. μ.
c. 1371. l. 9. Ἐπιξενούθαι, μ. — Αἰσχ. Κρήσσαις.	E. μ. — A. Κρήσσαις.
c. 1372. l. 1. Ἐπίξεινον, ξ. — κρεόκοπτον ξ.	E. ξ. — κ. ξ ¹⁾
Ἐπιξενοδίκη, ἡ συνηγο- ρη καὶ ἦττ.	Ἐπὶ ξένῳ δίκη. ἡ συνηγο- ρικὴ, ἐν ἣ ὁ ἦττ. ²⁾
Ἐπίξομεν, υ.	Ἐπείξομεν. υ.
Ἐπίξυλον, τ. ε. πα- ραστροφίδα τ. — ἐπίκοπας.	E. τ. ε. παραστροφίδι τ. — ἐπίκοπον.
Ἐπιξυνῶ ἐπικοινῶ [γάρ ἔστιν τὸ ξανθόν.]	E. ε.
Ἐπὶ ξυροῦ, ε. — ἀκρο- τάτου.	E. ξ. ε. — α. ³⁾
[Ἐπιοί, οἱ Ἴλιοι.]	
Ἐπίορα, χ.	E. χ. ⁴⁾
c. 1373. l. 4. Ἐπιώσομαι, ε.	Ἐπιόσσομαι. ε.
c. 1374. l. 5. Ἐπιπαλαδεία, δ. — ἐδικάζομεν οἱ ε.	Ἐπὶ Παλαδία. δ. — ἐδικάζον οἱ E.
— l. 9. Ἐπίπαξ, σ. ἐπίτομος ο.	E. σ. Ἐπίτομος ο. ⁵⁾

c. 1374.

19) Emendaverat: Ἐτιμώρου.

20) In Ald. Ἐπινένεκται a typo.

1) In Ald. κρόκοπτον culpa typo.

2) Cf. VV. DD. quos Musuri correctio et mendum typ. fatis exercent.

3) Cyrilli Lex. ms. Ἐπὶ ξυροῦ. ἐπὶ κινδύνου. ἐν αὐτῇ τῇ τοῦ πράγματος ἐπιστάσει.

4) Emendaverat: Ἐπειοί. οἱ Ἠλεῖοι.

5) Ordinem ms. VV. DD. restituerunt.

- c. 1374. l. 16. Ἐπίπαστον, Ἐπίσπαστον. τ.
 τ.
 c. 1375. l. 3. Ἐπιπέθη, πισ- Ἐπιπέθηται. πισ.θη.
 θῆ.
 Ἐπιπεῖν, κ. Ἐπισπεῖν. κ.
 — l. 10. Ἐπίπεται, φθί- Ε. φθίνει. κ.
 νει, κ.
 — l. 13. Ἐπιπηχῆ, τ. π. Ε. τ. π. τὰ ἄνω.
 τῶν ἄνω.
 — l. 15. Ἐπιλίσασα, δ. Ε. δ. δ.
 διατινάξασα.
 [Ἐπιπεθεῖη, ἀναπισ-
 μονῆσα.]
 Ἐπιπλα, ἰ. — ἔγγια, Ε. ἰ. — ἔγγια, α.
 α.
 c. 1376. l. 3. Ἐπίπλαδον φ. Ἐπίπλαδον φ.
 — l. 6. Ἐπιπλέγοι, ε. Ἐπιπλέγοι. ε.
 — l. 12. Ἐπιπλον, ε. — Ε. ε. — ὑμῖν ε.
 ὑμῖν ε.
 c. 1377. l. 5. Ἐπιπνεύων, ε. Ε. ε. καὶ Ἄλκαῖος. ἥπου.
 — καὶ ἀλκαίως ἥ-
 πυσυναγαυανδρωνδᾶς-
 μενον στρατον ν. συναγαυανδρωνδᾶς με-
 νον σ. ν.
 c. 1378. l. 3. Ἐπιποληίδες, αἰ Ε. αἰ π. — περονῶνται.
 π. — περώνονται.
 — l. 12. Ἐπίποτμα, ε. Ἐπί ποτμῶ. ε.
 Ἐπιπρηνές, ε. καστραμ- Ε. ε. κατεστραμμένον.
 μένον.
 — l. 17. Ἐπιπρήων, τ. Ἐπιπρίων. τ.
 c. 1379. l. 16. Ἐπιρῆξεσκον, ε. Ἐπιρῆξεσκον. ε.
 — l. ult. Ἐπιρῆεπεί, ε. — Ε. ε. — ἐπιστήκη.⁶⁾
 ἐπιστή.

T 2

c. 1380.

6) Ex ms. legendum est: ἐπιστήκει. Sic et Abresch emendaverat.

c. 1380. l. 6. Ἐπιρρήματα,
ο. — μηδέποτε —
ἐπιληλυθότος —
ιαμβια, β.

— l. 11. Ἐπιρρηγμίνη, ε.

— l. 13. Ἐπιρρήσεσκον, ἐπε-
πῶντο, ε.

— l. 19. Ἐπιρρήτως, ε.

c. 1381. l. 1. Ἐπιρρίεισκον-
το, ε.

— l. 5. Ἐπιρρόθησαν, ε.

— l. 9. Ἐπιρρόπη̃ς, ε.

— l. 11. Ἐπιρρωγολογοῦσι,
καλαμῶμοι α.

— l. 17. Ἐπιρρυμίξει, δ.
Ἐπιρρῦσμιον, ἐπιρρέον.

c. 1382. l. 1. Ἐπιρρύξειν κ.

— l. 6. Ἐπίσακτον, α.
Ἐπισαλονήεξ, ἐπικε-
νουμένη.

— l. 9. Ἐπισαχθής, χ.

— l. 12. Ἐπισειούσης, ε. —
ἐπιχαλέντων, Σ. α. σ.

c. 1383. l. 4. Ἐπίσημος, ε.
— προφανέστερος.

[Ἐπισθέντες, ἐπιχα-
ρέντες.]

Ἐπίσθιον, σ.

— l. 8. Ἐπισιν, ε.

c. 1385. l. 6. Ἐπισκυκλεῖν, ε.
Ἐπισκυκλήσας, σ.

E. ο. — μηδέπω — ἐπε-
ληλυθότος — ιαμ-
βια, β.

Ἐπὶ ρηγμῖνι. ε.

Ἐπιρρήσεσκον. ἐπε-
σπῶντο. ε.

Ἐπιρρήτος. ε.

†
Ἐπιρρίεισκοντο. ε.

Ἐπερρόθησαν. ε.

Ἐπὶ ροπή̃ς. ε. 7)

E. καλαμῶνται τὴν α.

Ἐπιρρυθμίξει. δ.

E. ἐπιρρέον.

Ἐπιρρύξειν κ.

Ἐπίσακτον. α.

Ἐπισαλονημένη. ε.

Ἐπισαχθής. χ.

E. ε. — ἐπιχαλώντων.
Σ. Α. σ.

E. ε. — π.

E. σ. 8)

Ἐπισιν. ε.

Ἐπισκυκλεῖν. ε.

Ἐπισκυκλήσας. σ.

c. 1385.

7) Correctio a typoseta neglecta est.

8) Glossam Ἐπισθέντες pro Ἐπισθέντες supra suo loco habuimus.

- ε. 1385. l. 14. Ἐπισμῆ, ἐπι- Ἐπισμήχει. ε. ἀπό τ.
 τρίβει, ἐπί τ. — αἰ- — αἱματοέσσα.⁹⁾
 ματώεσσα.
- ε. 1386. l. 3. Ἐπιμυγερώς, ε. Ἐπισμυγερώς ε.
 — l. 5. Ἐπισπαστόν, ἀνθερε- Ε. αὐθαίρετον, ο.
 τενον, ο.
- l. 10. Ἐπισπάσει, ε. — Ε. ε. — ληνοῖς λ.¹⁰⁾
 λίνοις λ.
 Ἐπισπάσθω, ἐλκυνέ- Ε. ἐλκυέτω τ.
 τω τ.
- ε. 1387. l. 1. Ἐπισπείρει, Ἐπίσπειρον, σ. τ.¹¹⁾
 σχοινίον τ.
- l. 5. Ἐπισπέρχουσαι, ε. Ἐπισπέρχουσαι. ε.
 — l. 8. Ἐπισπωμένη, ἐπα- Ἐπισπομένη. ἐπακολου-
 κολουθεῖσα. θούσα.
- l. 13. Ἐπισσεύσας, ε. Ἐπισσεύσας. ε.
 Ἐπισσεύουσα, π. Ἐπισσεύουσα. π.¹²⁾
- l. 16. Ἐπίσσου, ἐφόμη- Ε. ἐφορμήσας.
 σας.
- 18. Ἐπισσυτέρη, ο. Ἐπασσυτέρη. ο.
- ε. 1389. l. 10. Ἐπιστεφέας Ε. οἴνοιο. ἐπεσταφ.
 οἴνω, ἐπιστεφ.
- l. 12. Ἐπίστη, οἶδες. Ε. οἶδας.¹³⁾

T 3

ε. 1390.

9) In artic. Ἐπισμῆ pro Ἐπισμεῖ. duo alia verba, Ἐπισμήχει nempe et Ἐπισμώχει, quae scribarum negligentia forte omissa fuerint, explicantur. Omnibus in genere communes sunt interpretationes: ἐπιτρίβει. λοιδορεῖ. πλήττει. Ad Ἐπισμήχει vero pertinent verba: ἀπό τοῦ Σμήχειν rel. quemadmodum ad Ἐπισμώχει verba: Σμῶξαι γ. rel.

10) Reponendum est: τοῖς λίνοις λ. ut Casaubonus olim divinabat.

11) Excusandus est Musurus, qui proverbium in mente non habuit. Scribendum est: Ἐπί σπείρα σχοινίου. τ. ut VV. DD. restituerunt.

12) Hic et in praeced. glossa VV. DD. scripturam codicis restituerunt.

13) In Ald. mendum typ. Cf. VV. DD.

- c. 1390. l. 5. Ἐπίσθηται, γινώσκειται. E. γινώσκηται.
 — l. 9. Ἐπίστιχας, κ. Ἐπὶ στίχας. κ.
 Ἐπίστιον, ο. κάλυμα. E. ο. κατάλυμα. ¹⁴⁾
 — l. 12. Ἐπιστολαί, ε. ἐπισταγαί, Α. E. ε. ἐπιταγαί Α.
 — l. 14. Ἐπιστομίζων, Φιμόνων, ε. E. Φιμονῶν. ε. ¹⁵⁾
 Ἐπιστηχθεῖσαν. π. Ἐπιστιχθεῖσαν. π.
 c. 1391. l. 3. πιστράβη. . . Ἐπιστραβῆς, ὄχημα α. Φ. ¹⁶⁾
 χημα α. Φέρων. Ἐπὶ στρατόν. ἐπιστρατιαν.
 Ἐπιστροφάδην, ἐπιστρεφόμενος ἰ. ἢ μὴ ε. E. ἐπιστρεφόμενος. ἰ. ἢ μετὰ ε. ¹⁷⁾
 c. 1392. l. 1. Ἐπιστυνίης, Ἐπιστυνιείς. ἐπισυνιείς, ἢ ε.
 — l. 11. Ἐπισφοραῖς, δ. Ἐπεισφοραί. δ.
 — l. 14. Ἐπισφρήσας, ἐπισθενέγκων. Ἐπεισφρήσας. ἐπεισθενέγκων.
 c. 1393. l. 4. Ἐπισχοίης, ἐπιβάλοι. E. ἐπιβάλοις.
 — l. 11. Ἐπὶ τὰ κανὰ τ. Ἐπὶ τὰ κανὰ τ.
 — l. 13. Ἐπιταλαιπωρεῖν, ἐπικαμύειν, ἢ ε. E. ἐπικαταμύειν. ἢ ε. ¹⁸⁾
 Ἐπιταμίναβούλου, π. Ἐπὶ τὰ Μανδραβούλου.
 — μανδρὸς βούλου π. — Μανδραβούλου τ.
 τ.

c. 1393.

14) Voces κάλυμα et κατάλυμα a scriba permiscuntur.

15) VV. DD. Φιμῶν bene reposuerunt, vitium enim ex

correctione supra vocem notata: Φιμόν. natum est.

16) Ita litteras vetustate evanidas restituit. Cf. VV. DD.

17) Bene, ut opinor, jungitur ἐπιστρεφόμενος ἰ. Particula μὴ pro μετὰ ex compendio nata est.

18) Pro ἐπικαμύειν scribendum est ἐπικάμνειν. De ἐπικαταμύειν sive ἐπικαμμύειν Lexicographus hoc loco nunquam cogitabat.

ε 1393. l. 13. Ἐπιταξίδις σ.	Ἐπιταξίδια, σ.
ε. 1394. l. 3. Ἐπὶ τὰ χεῖρι- να, ε.	Ἐπὶ τὰ χείρονα. ε.
— l. 9. Ἐπιτειμήτωρ, ε.	Ἐπιτιμήτωρ. ε.
— l. 14. Ἐπιτεχναντῆρες, οἱ π.	Ἐπιτεχναντῆρες. οἱ π.
ε. 1395. l. 8. Ἐπιτετράφαν- ται, ε.	Ἐπιτετράφαται. ε.
— l. 13. Ἐπίτδμα, ε.	Ἐπίτευγμα. ε.
Ἐπίτευκται, ε. — ἔστω.	Ἐπιτέτευκται. ε. — ἔ- στιν.
[Ἐπιτευξόμενος, ἐπι- τυχών.]	
Ἐπιτεχνήσεως, μ.	Ε. μ.
ε. 1396. l. 6. Ἐπιτιμή . . α, β.	Ἐπιτιμήτορα. β. ¹⁹⁾
— l. 15. Ἐπιτοθάζει, κ.	Ἐπιτωθάζει. κ. ²⁰⁾
ε. 1397. l. 3. Ἐπιτραπεζεί- διος, ὁ π.	Ἐπιτραπεζίδιος. ὁ π.
— l. 10. Ἐπιτρίματα, κ.	Ἐπιτρίματα. κ.
Ἐπιτριμοί, α.	Ἐπήτριμοι. α. ¹⁾
— l. 13. Ἐπιτροπάδες, ε.	Ἐπιτροπάδην. ε.
— l. 17. Ἐπιτροχάδη, π.	Ἐπιτροχάδην. π.
ε. 1398. l. 4. Ἐπιτρύσσειν, ε.	Ἐπίτρυsson. ε.
— l. 7. Ἐπιτυφῶσαι, ε.	Ἐπιτυφῶσαι. ε.
— 13. Ἐπιφαλινίου, τ. — Ἄρισταρχος ἐπὶ Φαλινίου γ. — περὶ τὸν σφάλητα, ἐπα- σχητία γὰρ ὁ φα- λής.	Ἐπὶ Φαλινίου. τ. — Α. ἐπὶ Φαληνίου γ. — παρὰ τὸν φάλη- τα, ἐπανασχυν- τία γὰρ ὁ φάλης.

T 4

c. 1399.

19) Duas litteras delevit.

20) Cyrilli Lex. ms. Ἐπιτολθάζων. χλευάζων. pro Ἐπι-
τοθάζων.

1) Rescribendum est: Ἐπίτριμοι. VV. DD. idem monen-
tibus.

c. 1399. l. 6. Ἐπιφέρη, α.	Ἐπιφέρεται.
Ἐπιφημητέρες, οἷς ε.	Ἐπιφημητῆρες, οἱ ε.
— l. 18. Ἐπιφόριμα, ε.	Ἐπιφορίαν. ε.
c. 1400. l. 10. Ἐπιφυλῖς, β.	Ἐπιφυλλῖς. β. μ. ἐπὶ
μικρόν.	τέλει βλαστάνον. ²⁾
Ἐπιτέλει, βλασταύ-	
ων.	
— l. 15. Ἐπιχαλαῶ, τ. —	Ε. τ. — θεράπαιναν. ³⁾
θεραπαίνας.	
— l. 21. Ἐπὶ Χαριζένης, ε.	Ε. Χ. ε. — ἡ Χαριζένη
— ἡ χαριζύνη διαβ.	διεβ.
c. 1401. l. 11. Ἐπιχειρονο-	Ἐπιχειρονομοῦντες. τ.
μοῦντες, τ. — χρω-	— χρώμενοι. ⁴⁾
μένοις.	
— l. 13. Ἐπιχερῖα, χ.	Ἐπιχερῖα. χ.
Ἐπιχητία, ε.	Ἐπιχητίας. ε.
c. 1402. l. 16. Ἐπιψάμοις, ε.	Ἐπὶ ψάμοις. ε.
— l. ult. Ἐπιψίση, ε.	Ἐπιψίσει. ε.
c. 1403. l. 3. Ἐπιωγαί, οἱ α.	Ε. οἱ α. τόποι, υ. ⁵⁾
τόποι [καὶ ἀμμένοι,]	
υ.	
— l. 9. Ἐπλαγγέην, ε.	Ἐπλαγγέθη. ε.
Ἐπλαζόμην, ἐπλανώ-	Ε. ἐπλανώμην.
μην.	
c. 1404. l. 2. Ἐπνύθη, η.	Ἐπνύνθη. η.
— l. 4. Ἐπωβελία, τ.	Ἐπωβελία. τ. ⁶⁾
— l. 7. Ἐποι, λ.	Ἐπη. λ.
Ἐποίθητο, η.	Ἐπύθητο. η.

c. 1404.

2) Glossam bene restituit. Cf. VV. DD.

3) Compendia litt. ας et αν aliquam inter se similitudinem habent, et facile a scribis confunduntur.

4) Scriptura codicis hexametri finem exhibet: Ἐπι χεῖρε νομοῦντες.

5) Verba: καὶ ἀμμένοι. male ejecit, pertinent enim ad glossae interpretationem; reponenda itaque et scribenda sunt: καὶ ἀλίμενοι. partibus carentes. Cf. VV. DD.

6) VV. DD. conjecturam auctoritas ms. confirmat.

- c. 1404. l. 7. Ἐποιθόμην, η. Ἐπυθόμην. η.
 — l. 17. Ἐποισθήσεται, ε. E. ε.
 [Ἐπειπνύοντα, ἐνεργούντα.]
 Ἐποίχεται, ἐποιπ. E. ἐπιπ.
- c. 1405. l. 2. Ἐποκίλαμ, ἐπὶ τὸ ξυρὸν ε. Ἐπωκεῖλαμ. ἐπὶ τὸ ξυρὸν ε.⁷⁾
 — l. 5. Ἐποπολύζει, θ. E. θ.
 [Ἐπέλια, αἰγίδια.]
 Ἐπόμενοι, α. E. α.⁸⁾
- l. 9. Ἐποπος, ο. Ἐποψ. ο.⁹⁾
- c. 1406. l. 7. Ἐπορθεῦσαι, Ἐπορθεῦσαι. ἐπαγρυπνήσαι.
 — l. 12. Ἐποστέφας, ε. — Ἐπος τ' ἔφατ' ε. — διεξήει.
 Ἐπισσόμενος, π. Ἐποσσόμενος. π.
- c. 1407. l. 10. Ἐπουσεν, ε. — E. ε. — η.¹⁰⁾
 ἤγαγεν [ἤπερ οὔσαν.]
- c. 1408. l. 15. Ἐπρυτάνευεν, E. διώκει.
 ἐδιοῖκει.
- l. 18. Ἐπταγράμματα, Ἐπταγράμματον. τ. —
 τ. — Σαράπην. Σάραπιν.
- c. 1409. l. 6. Ἐπταπόδην, τ. E. τ. — μ. ἑπτὰ ποδῶν. ε.
 — μεγέθει.
- Ἐπταπόδων, ε.
- c. 1410. l. 1. Ἐπτάχορδα, E. π. μ. δι' ἑπτὰ χορδῶν α.
 π. μ. διπτάχορδον α.

T 5

c. 1410.

7) Scripturam Ἐπωκεῖλαμ a VV. DD. restitutam ms. confirmat.

8) Emendaverat: Αἰπόλια.

9) Prima scriptura fuit procul dubio: Ἐποπος. Cf. VV. DD.

10) In verbis a Musuro deletis aut alia verbi forma latet, forte: ἢ Ἐπούρισην. vel ἢ Ἐπούρωσην. aut, quod mihi probabilius est, varia glossae scriptura e margine in contextum translata.

- c. 1410. l. 5. Ἐπτερύγαι, α. Ἐπτερύγη. α.
 — l. 10. Ἐπίστην, ε. Ἐπίστην. ε.
 +
 — l. 12. Ἐπτόλισθαί, τ. Ἐπτόλισθον. τ.
 — l. 14. Ἐπτύσκυ, α. Ἐπτύσκυον. α.
 c. 1411. l. 1. Ἐπύθετο, η. — E. η. — ἐμάνθανε —
 ἐμάνθε — ἐπιθμός. +
 ἐπιθμός.
 — l. 8. Ἐπωβέλεια, π. — Ἐπωβελία. π. τμήμα
 τμήματι ὄλημα — +
 ἰτ. τι ὄλημα — δέκα-
 τον.
 c. 1412. l. 1. Ἐπώζειν, ε. — E. ε. — ἐφημένη τάφω
 ἐφημένη τάφον τ. τ.
 — l. 7. Ἐπώκειλαν, ε. Ἐπώκειλαν. ε.
 Ἐπωμίδια, ω. — ἱερᾶ- Ἐπωμίδιον. ω. — ἱερα-
 ται π. τικόν π.
 Ἐπ' ἄμων, ε. Ἐπ' ω. ε.
 [Ἐπώνασθαί, ἐπώνυ-
 μος.]
 Ἐπώνυμοι, θ. E. ο.
 c. 1413. l. 3. Ἐπωπα, ἀλεκ- Ἐποπα. ἀλεκτρούνα α.
 τρυῶνα α. Ἐπώπη, ἐπόπτῃ ε. ¹¹⁾
 — l. 7. Ἐπώπει, ἐπόπτει, ε.
 c. 1414. l. 1. Ἐπορεύετο, ἐπέ- Ἐπωρεύετο. ἐπένθη. ἡ φ.
 θε, ἡ φ. Ἐπωροράχαται, ε.
 — l. 5. Ἐπωστρίδες, α. — E. α. — ἐπέχουσαι κ.
 ἐπέχουσαν κ. — l. 11. Ἐραδος, π. — παι- E. π. — παιδίον ν.
 δίονα ν. +
 — l. 15. Ἐραζεν, ἔθαζεν, ε. E. ἔθαζεν. ε.
 c. 1415. l. 2. Ἐραμος, ε. Ἐράμενος. ε.
 Ἐρανα, ἐκανείσφοραίς, E. συνεισφοραίς. δ.
 δ.

c. 1415.

11) In Ald. vitium typ.

- c. 1415. l. 16. Ἐράπτομεν, ε. — Ἐξράπτομεν. ε. ¹²⁾
 c. 1416. l. 13. Ἐρατινοί, ε. E. ε. — Λ.
 — Ἀράβων.
 Ἐράτινον, ἐπέραστον, Ἐρατεινόν. ε. ε. ¹³⁾
 ἔνδοξον.
 Ἐρατόν, ε. E. ε.
 Ἐρατοθὲν, ἀνεπανά- Ἐράτοθεν. ἀνεπαύσαν-
 σατο. το.
 — l. ult. Ἐράται, ε. Ἐραται. ε.
 c. 1417. l. 4. Ἔργα, π. — E. π. — γ. ¹⁴⁾
 γεωργίαν [ἢ ἐργά-
 ζει.]
 c. 1418. l. 1. Ἐργάτις, π. E. π. — ἔλεος. ¹⁵⁾
 — ἔλεως.
 — l. 5. Ἐργάται, ο. — ἐκεί- E. ο. — ἐκεῖνοι μ.
 νοις μ.
 c. 1419. l. 7. Ἐργεῖ.., οἱ ἐπ' Ἐργεῖται. οἱ ἐπ' ἀγρῶν
 ἀγρὸν ο. ο. ¹⁶⁾
 Ἐργέτην, ε. Ἐργέτιν. ε.
 c. 1420. l. 18. Ἐρέειν, ε. — Ἐρεεῖνεν. ε. — α.
 ἄγειν.
 [Ἐρεεῖνεν, ἐρεεινῶν.]
 Ἐρεεῖνω, ε. E. ε.
 c. 1421. l. 13. Ἐρέθονται, E. κρέμανται.
 κρέμονται.

c. 1422.

- 12) Reponenda est codicis scriptura. Cf. VV. DD.
 13) Haec glossa negligentia typ. in Ald. omissa fuit; adeoque a ceteris quoque editionibus abest, loco suo in posterum reponenda.
 14) Quae hic delevit, ad seq. glossam pertinere videntur.
 15) Quid cum ista correctione voluerit, sane non perspicio; quod vero ἔλεως ex compendiosa vocum οὕτως ἐλέγατο scriptura profectum sit, omnino persuasus sum. Cf. VV. DD.
 16) Glossae exitum delevit.

c. 1410. l. 5. Ἐπτερύγαι, α.	Ἐπτερύγη. α.
— l. 10. Ἐπίστην, ε.	Ἐπίσθην. ε.
— l. 12. Ἐπτόλισθαί, τ.	+ Ἐπτόλισθον. τ.
— l. 14. Ἐπτύσκυ, α.	Ἐπτύσκυον. α.
c. 1411. l. 1. Ἐπύθετο, η. — ἑμάνθε — ἐπιθμός.	Ε. η. — ἑμάνθανε — + ἐπιθμός.
— l. 8. Ἐπωβέλειά, π. — τίμημά τι ὄλημα — ίτ.	Ἐπωβελία. π. τίμημά + τι ὄλημα — δέκα- τον.
c. 1412. l. 1. Ἐπώζειν, ε. — ἐφιμένη τάφον τ.	Ε. ε. — ἐφιμένη τάφω τ.
— l. 7. Ἐπώκιλαν, ε.	Ἐπώκειλαν. ε.
Ἐπωμίδια, ω. — ἱεραῖ- ται π.	Ἐπωμίδιον. ω. — ἱερα- τικόν π.
Ἐπ' ᾠμων, ε.	Ἐπ' ω. ε.
[Ἐπώνασθαί, ἐπώνυ- μος.]	
Ἐπώνυμοι, ο.	Ε. ο.
c. 1413. l. 3. Ἐπωπα, ἀλεκ- τρυόνα α.	Ἐποπα. ἀλεκτρυόνα α.
— l. 7. Ἐπώπει, ἐπόπτει, ε.	Ἐπώπη, ἐπόπτη ε. ¹¹⁾
c. 1414. l. 1. Ἐπορύετο, ἐπέ- θη, ἡ φ.	Ἐπαρύετο. ἐπένθη. ἡ φ.
Ἐπωροράχαται, ε.	Ἐπωρορέχαται. ε.
— l. 5. Ἐπωστρίδες, α. — ἐπέχουσαν κ.	Ε. α. — ἐπέχουσαι κ.
— l. 11. Ἐραδος, π. — παι- δίονα ν.	Ε. π. — παιδίον ν.
— l. 15. Ἐραζεν, ἔθαζεν, ε.	Ε. ἔθαζεν. ε.
c. 1415. l. 2. Ἐραμος, ε.	Ἐράμενος. ε.
Ἐρανα, ἐκανείσφοραίς, δ.	Ε. συνεισφοραίς. δ.

C. 1415.

11) In Ald. vitium typ.

- c. 1415. l. 16. Ἐράπτομεν, ε. — Ἐξάπτομεν. ε. ¹²⁾
 c. 1416. l. 13. Ἐρατινοί, ε. E. ε. — A.
 — Ἀράβων.
 Ἐράτινον, ἐπέραστον, Ἐρατεινόν. ε. ε. ¹³⁾
 ἔνδοξον.
 Ἐρατόν, ε. E. ε.
 Ἐρατοθεν, ἀνεπανά- Ἐράτοθεν. ἀνεπαύσαν-
 σατο. το.
 — l. ult. Ἐράται, ε. Ἐραται. ε.
 c. 1417. l. 4. Ἔργα, π. — E. π. — γ. ¹⁴⁾
 γεωργίαν [ἢ ἐργά-
 ζει.]
 c. 1418. l. 1. Ἐργάτις, π. E. π. — ἔλεος. ¹⁵⁾
 — ἔλεως.
 — l. 5. Ἐργάται, ο. — ἐκεί- E. ο. — ἐκεῖνοι μ.
 νοῖς μ.
 c. 1419. l. 7. Ἐργεῖ..., οἱ ἐπ' Ἐργεῖται. οἱ ἐπ' ἀγρῶν
 ἀγρὸν ο. ο. ¹⁶⁾
 Ἐργέτην, ε. Ἐργέτιν. ε.
 c. 1420. l. 18. Ἐρέειν, ε. — Ἐρεεῖναι. ε. — α.
 ἄγειν.
 [Ἐρέειναι, ἐρεεινῶν.]
 Ἐρεεῖνω, ε. E. ε.
 c. 1421. l. 13. Ἐρέθονται, E. κρέμανται.
 κρέμονται.

c. 1422.

12) Reponenda est codicis scriptura. Cf. VV. DD.

13) Haec glossa negligentia typ. in Ald. omissa fuit; adeoque a ceteris quoque editionibus abest, loco suo in posterum reponenda.

14) Quae hic delevit, ad seq. glossam pertinere videntur.

15) Quid cum ista correctione voluerit, sane non perspicio; quod vero ἔλεως ex compendiosa vocum οὕτως ἐλέγετο scriptura profectum sit, omnino persuasus sum. Cf. VV. DD.

16) Glossae exitum delevit.

c. 1422. l. 1. Ἐρείδῃ, συν-
τόμως ἐσθίεις. ἡ μ.

— l. 4. Ἐρείδε, στηρίζει.

— l. 13. Ἐρεμβοῖ. ν. — Ἰν-
διοι Α.

c. 1423. l. 4. Ἐρέοι, εἶπει.

— l. 12. Ἐρεσσάμενα, κ.

— l. 14. Ἐρεσιμήτρην, τ.

— l. 16. Ἐρεσκίη, θρησκία.

— l. 18. Ἐρεσμεῖ, κώπη.

Ἐρεσμῖνες, αἱ χεῖρες.

Ἐρέσει, ἐρεσχελοῦντες,

Φ. π

. λαύνει κώ.

Ἐρέσειον, η.

Ἐρείδε. σ. ἐσθίεις, ἡ μ.¹⁷⁾

Ε. στηρίζει.¹⁸⁾

Ε. ν. — Ἰνδοὶ Α.

Ε. εἶπει.

Ἐρεσσέμενα. κ.

Ἐρεσιμέτραν. τ.

Ε. θρησκία.¹⁹⁾

Ἐρεσμός. κ.²⁰⁾

Ε. αἱ χεῖρες ἐρέσσουσαι.

Ἐρεσχελοῦντες. Φ.

Ἐλαύνει. κωπηλατεῖ.

Ἐρεσσον. η.)

c. 1425.

17) Signum in Ald. abest. Ex Scholiaste Aristoph. scribendum puto: Ἐρείδει. συντόμως ἐσθίει. Cf. VV. DD. Mallem tamen seq. glossam huic praeponere, easque ita unire: Ἐρείδει. ἐπιστηρίζει, ὑποστηρίζει. ἐρείδει δὲ, συντόμως ἐσθίει, ἡ μ. Solemnior enim verbi significatus rariori praecedere debet, et luculenta fit vitiosae accentuationis Ἐρείδῃ origo. Aut fingamus etiam, totum artic. Ἐρείδει δὲ, συντόμως ἐσθίει. ἡ μ. rel. docta quadam manu in margine adjunctum fuisse, et postea alieno loco intrusum. Laega est in Hesychio ingenium acuen- di materies!

18) Legerem: Ἐρείδει. στηρίζει. Glossam vero pro addi- mento marginali habeo.

19) In Ald. vitium typ.

20) Melius primum correxerat: Ἐρεσμεῖ. κωπηλατεῖ. Quod olim praecedentis Ἐρεσμεῖ, κατακνεῖ correctio margi- nalis fuit. Nec κώπη in κωπηλατεῖ a Musuro nimium

audacter mutatum credamus, vox enim aliquando ~~κω~~ compendiose scribitur: quae postea ambiguitas imperi- tos scribas facile decepit.

1) Locum luxatum Musurus confusorem reddidit. Sub- jiciamus cum If. Vossio voces ἐρεσχελοῦντες, Φ. glossae infra seq. Ἐρεσχελία, ad quam forte in margine olim adscri-

- ε. 1425. l. 12. Ἐρεῦσαι, ἔρυ-
θραν π. E. ἔρυθρον π.
- l. 16. Ἐρεχθομένη, σ.
ἐλαμβανομένη, β. E. σ. ἐλαυνομένη. β.
- l. 21. Ἐρεψα, ε. ὀρόφη-
σα. E. ε. — ὠρόφησα.²⁾
- ε. 1426. l. 1. Ἐρέψομεν προ-
σαιετόν, σ. προσα-
έτωμα. E. πρὸς αἰετόν. σ. πρὸς
αἰέτωμα.
- l. 6. Ἐρημαι, βούλομαι, E. β. ἐρωτήσαι.³⁾
ἐρωτήσω.
- l. 8. Ἐρήμη, μ. διατηθῆ.
Ἐρήμησιν, ν. E. μ. — διατηθῆ.⁴⁾
Ἐρημάσι. ν.⁵⁾
- l. 20. Ἐρηρεδαπαί, ε. Ἐρηρέδαται. ε.
Ἐρηρεῖσθαι, ἠρμόσθαι, Ἐρηρεῖσται. η. ἠσφα-
ἠσφαλεῖσθαι. λίσθαι.⁶⁾
- Ἐρήρης, εὐάρμοστον. E. ε.⁷⁾
[Ἐρηρετλάται, ἐρη-
ριασμένοι εἰσίν.]

c. 1426.

adscriptae fuerint; retineamus quoque Musuri ἐρέσσου-
σαι, quod compendiose scriptum ante seq. Ἐρέσσει fa-
cile excidere potuit. His praestitutis, omnia feliciter
ita ordinantur: Ἐρεσμῖνες. αἱ χ. ἐρέσσουσαι. (Aut
ἐρεσσόντων) Ἐρέσσει. ἐλαύνει κώπας. (Ita enim descri-
bere malim) Ἐρ. η. rel. Cf. VV. DD.

2) Correctio a typo theta praetermissa est.

3) In Ald. vitium typ.

4) Cyrilli Lex. ms. Ἐρημιδίκη. (pro Ἐρήμη δίκη) ὅταν,
μὴ παρόντων ἑκατέρων τῶν μερῶν, ὁ δικαστὴς τὴν ψήφου
ἐνέγκει. Hesychius vero, ut saepius in ejusmodi for-
mulis, adnexam vocem subaudivit.

5) Cf. VV. DD. quos Musuri correctio exercuit. Rescri-
benda est codicis lectio, quam et series alphabetica po-
stulat. Forma Ἐρήμησιν poetica est pro ἐρήμεις.

6) Reponendum est: Ἐρηρεῖσθαι. ἠρμόσθαι. ἠσφαλισθαι.

7) Scriptura glossae nata est ex correctione interlin: Ἐρή-
ρης. Scribendum ergo aut: Ἐρηρης. vocales enim coa-
lue-

c. 1426. l. 20. Ἐρήριπται, π.	E. π. ⁸⁾
e. 1427. l. 2. Ἐρηρίσθαι, π.	Ἐρήρισται. π.
Ἐρηρισμένος, α.	Ἐρηρισμένος. α.
— l. 19. Ἐριβρεμέτης, με- γάλα β.	Ἐριβρεμέταο. μ. β.
Ἐριβοιανύξ, καὶ μ.	Ἐρίβοια νύξ. ἢ μ.
c. 1428. l. 11. Ἐρίδεται, μ.	Ἐρείδεται. μ.
— l. 14. Ἐριδίμιος, ζ.	Ἐριδήμιος. ζ.
Ἐριδίαν, α.	Ἐριδία. α.
— l. 23. Ἐριζώοισι, π.	Ἐριζώοισι. π.
Ἐρήρες, μ. — μεγα- λωφελεῖν, μ.	E. μ. — μεγαλωφελεῖς. μ.
c. 1429. l. 19. Ἐριθλαῖς, μ.	Ἐριθαλαῖς. μ.
— l. 11. Ἐριθεύι, ε.	Ἐριθεύει. ε.
— l. 13. Ἐριθαλία, μ.	Ἐριθαλία. μ.
Ἐριθηλες, μ.	Ἐριθηλέες. μ.
— l. 17. Ἐριθῆαι, ε. ἔρε- θισμένοι.	E. ε. ἔρεθισμένοι.
Ἐριθοι, ο. — ἱερουρ- γοί, ἢ μ.	E. ο. — οἱ ἔριουργοί. ἢ μ.
Ἐριθοισιν, ἐργάται, γεωργοί.	E. ἐργάταις, γεωργοῖς. ⁹⁾
c. 1430. l. 2. Ἐρικαῖς, ὁ ε. Κρηται δ.	E. ὁ ε. Κρητες δ.
— l. 5. Ἐρίκεα, φ.	Ἐρείκεα. φ.
Ἐρίκει, σ.	Ἐρείκει. σ.

c. 1430.

luerunt. Aut cum If. Vossio: Ἐρηρές. a simplici ἔρα
deductum.

8) Glossa a Musuro rejecta ita legenda est: Ἐρηρέδαται.
ἐρηρισμένοι εἰσὶν. et correctio est praecedentis Ἐρηρε-
δαπαί. e margine huc translata. Nec accentus quem-
piam moveat; haec enim forma ubique fere in libris
scriptis circumflectitur: quam ob causam, nescio.

9) Cyrilli Lex. ms. Ἐριθοι. νῦν οἱ γεωργοί, παρὰ τὴν
ἔραν, ἡγοῦν τὴν γῆν. ἐργάται. Ἐρίθοις. γερόλαις. (Leg.
γεωργοῖς.) ἢ τοῖς τὰ ἔρια ἐργαζομένοις.

- c. 1430. l. 14. Ἐρικτὰ σ. — E. σ. — ἀλφίτα, σ.
ἀλφια σ.
— l. 21. Ἐριμηῶν, μ. Ἐριμύκων. μ. ¹⁰⁾
- c. 1431. l. 1. Ἐριναίδες, ο. ἢ E. ο. ἢ συκαῖ ἄρῆνες. ¹¹⁾
συκαῖ . . ἄρῆνες.
- l. 17. Ἐρινύς, δ. — Ἄφρο- Ἐρινύς. δ. — A. e.
δίτης [ἦ] εἶδωλον.
- c. 1432. l. 9. Ἐρίπεια, σ. Ἐρείπια. σ.
- c. 1433. l. 11. Ἐρισθενείας, E. μεγαλοσθενεῖς. μεγα-
μεγαλοσθενούς, μέ- λοδυναμούς. ¹²⁾
γαλοδυναμία.
- l. 19. Ἐριστήρ, μαρσί- E. μαρσίππιος. σ.
πιος, σ.
- c. 1434. l. 6. Ἐρίτιμον, ἰ — E. ἰ — μ.
μεγαλότιμον.
[Ἐρίτω, λαμβανέτω.]
- Ἐριφίας, χείμαρρος. E. χίμαρος. ¹³⁾
- l. 9. Ἐριφος, Διονυσος. E. Δ. ¹⁴⁾
- Ἐριφύλης, τῆς χρυ- E. τῆς χρυσίω π.
σίου π.
- Ἐριφύλιον, τ. — Ἐρμῆ. E. τ. — Ἐρμῆν.
- Ἐρίφυλλος, δ. — Φε- E. δ. — Φελλός.
λός.
- l. 18. Ἐρίψαι, α. — κα- E. α. — καταρῆψαι.
ταρίψαι.

c. 1434.

10) In adjecta interpretatione confunduntur Ἐριμύκων et Ἐριμυκῶν. Cf. VV. DD.

11) In Ald. συκαῖα ἄρῆ. culpa typ. Musurus duas litt. delevit. Scriptum erat: συκαῖοι ἄρῆ. et legendum est: συκαῖ οἱ ἄρῆ. Cf. VV. DD.

12) In postremis vocibus compendia exitus male descripta sunt.

13) Glossam deletam ita restituerat: Αἰρείτω. λ.

14) Huic articulo, non a Musuro, sed ab alio quodam in margine codicis adjuncta sunt: Ἐριφος, ὁ μικρὸς αἰξ, ὁ ἐν τῷ ἔαρι φαινόμενος, ἦγουν ὁ πρώϊμος. χίμαρος δὲ ὁ ἐν τῷ χειμῶνι. Quae postea in contextum ed. Aldinae a typothesa illata sunt. Cf. VV. DD.

- c. 1434. l. 18. Ἐρίψημα, π. Ἐρίψιμα. π.
 c. 1435. l. 9. Ἐρκα, τεῖχος ε. Ἐρκατος. τεῖχος ε.
 c. 1436. l. 1. Ἐρκεσι, δ. Σ. Ε. δ. Σ. Ἀθάμαντι, δευ-
 ἀθάμαντι β'. τέρω.
 — l. 13. Ἐρκος, η. — ὦ. Ε. η. — ὡς τό. Αἴμ.
 αἴμ.
 c. 1437. l. 1. Ἐρμα, ἔρισμα. Ε. ἔρισμα — ἀσήμεων
 — ἀσίμων. — ἔρι- — ἔρισμα, στηρί-
 σμα στηρίζων, κ. ζον, κ.
 c. 1438. l. 8. Ἐρμεον, σωρός Ἐρμαιον. σ. λ.¹⁵⁾
 λίθων.
 — l. 15. Ἐρμῆς, τ. — — Ε. τ. — π. ι. — Διός
 πτώσεως ιδέας — σωτῆρος. κ.
 διοσώτηρος, κ.
 c. 1439. l. 7. Ἐρμῆς σ. — Ε. σ. — ι.
 ἰδρυμένος.
 [Ἐρμια, πόδες κλίνης.]
 Ἐρμια, π. Ε. π.
 c. 1440. l. 9. Ἐρμώνιος χ. — Ε. χ. — τοῦ Δήμνου
 τῆς λίμνου τυράν- τυράννου, ὅς ε.¹⁶⁾
 νων, ε.
 †
 c. 1441. l. 9. Ἐριοι, κ. Ἐριοι. κ.
 Ἐρόδανα, ἔργ^{ον} [ἔρινα- Ε. ἔργα.
 ζει.]
 — l. 14. Ἐρωμένω, φ. Ἐρωμένω. φ.
 c. 1442. l. 1. Ἐρώντι μ. Ἐρώντι μ.
 c. 1443. l. 10. Ἐραδάται, Ἐράδαται. ἐρράμμενοι ε.
 ἐρράμμενοι ε.
 Ἐρράδατο, ε. πέφυρτο. Ε. ε. ἐπέφυρτο.
 Ἐρράδε, ε. Ἐρρε δέ. ε.
 — l. 14. Ἐρραθάμιζε, ἐρό- Ε. ἐρόφει.
 φα.

c. 1444.

15) Cyrilli Lex. ms. Ἐρμαῖον. ἐπικερδὲς εὐρημα.

16) Mallem: ἐνὸς τῶν τῆς Δήμνου τυράννων, ὅς ε.

- c. 1444. l. 3. Ἐρρεῖ, α. — E. α. — ἔρρεεν.
 ἔρρα.
 .. εἶδων, τ. Ἐρείδων. τ. ¹⁷⁾
 Ἐρρεγένοντο, ε. Ἐρρεγένοντο. ε.
 — l. 8. Ἐρρέσθη, δ. Ἐρραίσθη. δ.
 — l. 11. Ἐρρέτω, α. — ὄζε- E. α. — ὄλεσάτω.
 σάτω.
 — l. 13. Ἐρρήεντα, δ. Ἐρρήεντα. δ.
 Ἐρρήσω, η. Ἐρρήσει. η.
 — l. ult. Ἐρρίζονται, ι. Ἐρρίζωται. ι.
 c. 1445. l. 4. Ἐρρον, ἔρρωτι. E. ἔρρωντο. α.
 α.
 — l. 7. Ἐρρύθημα, ε. πυρά. Ἐρύθημα. ε. π.
 Ἐρρύξει, κ. Ἐρύξει. κ.
 Ἐρρυσάμενος, σ. Ἐρυσάμενος. σ.
 Ἐρρυσόμεν, ε. Ἐρυσόμεν. ε.
 c. 1446. l. 10. Ἐρρωπίζομεν, E. Ἰ. — χ. — σεῖστρα κ.
 Ἰ. — χόρτος — σί-
 στρα κ.
 c. 1447. l. 2. Ἐρρώσαντα, Ἐρρώσαντο. ε. ¹⁸⁾
 ἐτάχυναν.
 — l. 12. Ἐρρη, ὄρη. E. ὄρησει. ¹⁹⁾
 Ἐρρήεις, δ. νεαρόν. E. δ. νεαρός. ²⁰⁾
 c. 1448. l. 1. Ἐρυγιάστωρ, E. μ. ἔρυγήτωρ. ²¹⁾
 μ.
 Ἐρύγανον, ε. Ἐρύγανον. ε.
 — l. 4. Ἐρυγή, ἐκβρασις E. ε. φωνή. β.
 [ἔρυγήτωρ,] φωνῆσαι,
 β.

c. 1448.

17) Duas priores litteras erasit.

18) In Ald. ἐπάχυναν errore typ.

19) Scribendum est: Ἐρρη. ὄρηση. Cf. VV. DD.

20) V. νεαρόν ad seq. glossam olim pertinebat.

21) V. ἔρυγήτωρ ex sequentibus huc retraxit.

- c. 1448. l. ult. Ἐρύετο, ἐφύ- E. ἐφύλασσαν.
λασσον.
- c. 1449. l. 5. Ἐρυθήμας, β. Ἐρυθήνας. β.
Ἐρύθμισεν, ε. Ἐρύθμισεν, ε.
— l. 10. Ἐρυθροδανομένα, Ἐρυθροδανωμένα. π.
π.
Ἐρύικετο, ἔρεεν, ε. Ἐρύισκετο. ἔρρεεν. ε.
- c. 1450. l. 3. Ἐρυμνόν, ἰ. — E. ἰ. — σ.
σκοτεινόν [ἐπιβαί-
νει.]
- Ἐρυμνῶδης, λ. — παρ- Ἐρυμνῶδες. λ. — παρ-
έχων, ἢ υ. χον. ἢ υ.
- l. 11. Ἐρυξας, κατέ- E. κατέσχες. ε.
σχον, ε.
- l. 20. Ἐρυσάρματες, τ. E. τ. ταχεῖαι. κ.
ταχεῖαν, κ.
- c. 1451. l. 11. Ἐρύσονται, π. E. π. ἐλκύσουσιν.
ἐλκύσωσιν.
- c. 1452. l. 3. Ἐρχαντο, κ. Ἐέρχατο. κ.
— l. 5. Ἐρχαο, ε. Ἐρχεο. ε.
- c. 1453. l. 14. Ἐρομαί σε, ἐρω- E. ἐρωτῶ σε.
τῶσαι.
- l. 18. Ἐρώμενος, α. ἐρω- E. α. ἐρωτήσας, διὰ τοῦ
τήσας. ο.
Ἐρωμένους, ε. ἠγαπη- Ἐρομένους. ε. ἠγαπημέ-
μένους. νους, διὰ τοῦ ω.)
- c. 1454. l. 5. Ἐρώσει, ρ. Ἐρωήσει. ρ.
— l. 8. Ἐρώτιον, ε. Ταραιν- E. ε. Τ.
τίνοισ.
[Ἐς, εἰς, ἐν, ἐκ, πρὸς
ὑπέρ.]

c. 1454.

a) Adjunxit διὰ τοῦ ω, quemadmodum in anteced. articulo διὰ τοῦ ο. In posterum ergo omittenda sunt, hic enim, ut alibi, diversae glossarum scripturae sub una sola explicantur. Cf. VV. DD.

c. 1454. l. 8. Ἐσαθρεῖν, E. ε. ²⁾)

— l. 15. Ἐταν, η. ἐπορευόντο. E. η. ε.

[Ἐσα, εἰμαρμένη.]

Ἐς ἅπασαν, ε.

Ἐς α. ε. ³⁾)

c. 1455. l. 15. Ἐσεβῶν, δ. E. δ. καὶ ποταμὸς M. ⁴⁾)

καὶ π M.

c. 1456. l. 3. Ἐτένας, εἰς τρί- E. εἰς τ. ἡμέραν. ⁵⁾)

την.

Εἰσερνούει, ε.

Εἰσερνούει. ε.

— l. 11. Ἐσέφθην, ε. — E. ε. — Σ. Παιδαίλω. ⁶⁾)
Σοφ. παιδαίλω.

U 2

c. 1456.

2) Non video, cur artic. Ἐς ejecerit, nam suo loco positus est, et varius glossae usus bene exponitur. Eum igitur retinendum esse credo, excluso tantum ἐκ, quod vitium esse videtur antecedentis ἐν, notatum nempe erat

in codice quodam: ἐκ. in quo postea describendo mendum ejusque emendatio, ut saepius fit, juxta se ponebantur.

3) Emendaverat: Ἄσα. ε.

4) Compendium π significat et πόλις et ποταμὸς, interdum tamen compendium v. πόλις lineola destitutum est; exiguum hoc discrimen facit, ut voces a scribis saepius commutentur. Nil ergo obstat, quo minus πόλις, tot rationibus hoc efflagitantibus, Hesychio restituatur. Cf. VV. DD. Inter glossas sacras, quas ex Glossario Cyrilli Marino descripsi, invenio Ἐσσεβῶν. Ἀραβῶν. quae ex libro Jobi desumpta postremam glossae interpretationem χαρῖα ἄκαρπα illustrare videtur; Lexicographus enim, ut saepius, varias unius ejusdemque glossae scripturas explicat.

5) V. ἡμέραν addidit, quae hic, ut supra in VV. Ἐναρ et Ἐνάς, facile subintelligitur.

6) Lineola lemmati imposita solitum illud signum est, quo nomina propria in mss. distinguuntur. Cf. VV. DD. qui lemma restituerunt.

- c. 1456. l. 11. Ἐσέχυντο, α. Ε. α. προήεισαν.
προῆσαν.
- c. 1457. l. 3. Ἐσημείναντο, Ἐσημήναντο. ε.
ε.
- l. 7. Ἐσθήματα, ἰ. Ε. ἰ.
[Ἐσθητά, ὄρατά.]
- Ἐσθιε, α. Ε. α. 7)
- l. 10. Ἐσθλαί, ξ. — καὶ Ε. ξ. — καλαί, ἐσθλαί,
λαίεσθλαο. ο.
- c. 1458. l. 5. Ἐσιμαμάρευσον, Ἐσιναμάρευσον. ε.
ε.
- l. 12. Ἐσίχναυ, σ. — Ε. σ. — συμπηκτεῦσαυ. Λ.
συμπυκτεῦσαυ. Λ. 8)
- Ἐσκαζεν, ἐχώλαινον. Ε. ἐχώλαινον.
- c. 1459. l. 6. Ἐσκεβώρησεν, Ἐσκευώρησεν. ε.
ε.
- l. 12. Ἐσκίψαντο, ε. Ἐσκίμψαντο. ε.
- c. 1461. l. 14. Ἐσκύλωσεν, Ἐσκυλῶσθαυ. α.
α.
- l. 19. Ἐσμέσον, τὸ δ. Ε. τὸ δ.
[Ἐσμενέλαον, εἰσμενέ-
λαον.]
- Ἐσ μέσον α. Ἐσ μ. α.
- c. 1462. l. 2. Ἐσ μέσον συνίε- Ἐσ μ. συνήεσαν. ε.
σαν, ε.
- l. 5. Ἐσμηλευμένος, κατα- Ε. κατακεκομμένος.
κεκομμένος.
- Ἐσμός, ο. — ἀθροίσ- Ε. ο. — ἀθροίσματος.
μασιν.
- l. 9. Ἐσμόνω, ε. Ἐσμονῶ. ε. 9)
- l. 12. Ἐσμυριχμέναυ, μ. Ἐσμυρῖχμέναυ. μ. 10)

c. 1462.

7) Emendaverat: Αἰσθητά. ο.

8) In Ald. mendum typ.

9) Signum in Ald. omissum est.

10) A typ. in Ald. Ἐσμυρῖγμέναυ.

c. 1462. l. 12. Ἐσμυρμένον, δι- ασμυρνήσαντα.	Ἐσμυρτισμένον. διασμυρ- νήσαντα.
Ἐσμυρτισμένον, χ. ἔχον σ.	E. χ. ἔχοντα σ.
— l. 17. Ἔσο, γενοῦ. [ἔσο, ἐξόσου.]	E. γ.
Ἐσίβδην, ε.	E. ε. ¹¹⁾
c. 1463. l. 8. Ἐσπάθα, τ. — κακυφαίνειν. τ.	E. διπλοῦν. τ. — καδυ- φαίνειν. τ. ¹²⁾
— l. 13. Ἐτπανδοκόν, ε.	Ἐς πάνδοκον. ε.
c. 1464. l. 1. Ἐσπάσατο, ε.	Ἐσπάσαντο. ε.
— l. 3. Ἐσπεο, ἠκολούθησ.	E. ἠκολούθησ.
— l. 5. Ἐσπέρια, δικτικά μ.	E. δυτικά μ. ¹³⁾
— l. 14. Ἐτπερος, ο. — ὡς κ.	E. ο. — ὅς κ.
Ἐσπερχεν, ἠπεισεν, η.	E. ἠπειγεν. η. ¹⁴⁾
c. 1465. l. 4. Ἐσπινθεύετο, ἠξήροντο.	E. ἠξήροντο. †
— l. 8. Ἐσποθερπές, π.	Ἐς πόθ' ἔρπεσ. π. ¹⁵⁾
— l. 12. Ἐσπίδηρεν, ἐσφά- λησεν.	E. ἐσφάλισεν.
c. 1466. l. 1. Ἐσσεσθαί, ἐν- νιηνέχθαί.	E. ἐννιηνέχθαί.
Ἐσσει, υ.	Ἐσσί, υ.
— l. 5. Ἐσσεύανται, ἔρχον- ται.	Ἐσσεύαντο. ἔρχοντα.
— l. 11. Ἐσσηϊ, ε.	Ἐσσηϊ. ε. †
— l. 15. Ἐσαίνουσεν, ε.	Ἐσίνουσεν. ε.

U 3

c. 1467.

11) Ex deletis articulum formaverat: Ἐς ὄ. ἐξ ὄσου.

12) V. διπλοῦν perspicuitatis aut defectus relarciendi causa inferuit.

13) En vitii originem: δητικά μ. Litt. η et υ, unitim postea exaratae, in ικ transferunt.

14) Musuri emendatio, quam typ. non advertit, vera est, et in textu ponenda. Cf. VV. DD.

15) Emendationem typhotheta neglexit.

- c. 1467. l. 3. Ἐσσομεμένοις, μ. Ἐσσομέναις. μ.
 — l. 11. Ἐσούλα, α. Ἐσούλα. α.
 — l. 13. Ἐσταθευμένος, ἡρέ- Ἐ. ἡρέμα υ. — ἢ ὀτιοῦν.
 μως υ. — ἢτιοῦν.
- c. 1468. l. 13. [Ἐστελεν,] Ἐστελεν. ο.
 ἔστειλεν, ο.
- c. 1469. l. 10. Ἐστίαί, θ. Ἐστίαί, θ. — οἶόν τε η.
 — οἶοντα η.
- l. 14. Ἐστησεν, ἠΰφραγεν, Ἐστησεν. η. ¹⁶⁾
 [ἢ τροφή.]
- l. 16. Ἐστίασχωρος, μ. Ἐστίας χῶρος. μ.
- c. 1470. l. 7. Ἐστίταρτι, ε. Ἐστ' ἄρα. ε.
 — l. 19. Ἐστομφασα, η. Ἐ. η. — α.
 — ἀλαζωνία.
 [Ἐστον, ἐστίν, ὑπάρχετε,
 ἐστέ]
- Ἐσ τὸν λ. — ἀττικῶς ε. Ἐσ τ. λ. — Ἀττικὸς ε. ¹⁷⁾
- c. 1471. l. 7. Ἐστορα, τ. — Ἐ. τ. — περὶ ὄν δ.
 περὶ ὄν δ.
- l. 12. Ἐστρέβλου, ἐβασ- Ἐ. ἐβασάνιζεν.
 σάνιζον.
- l. 17. Ἐστυρον, ἔδεισαν, ε. Ἐ. ε. ε. ¹⁸⁾
- c. 1472. l. 1. Ἐστυφέλιξε, δ. Ἐ. δ. προσεπηλακισεν.
 προσεπηλακισεν.
- Ἐστῶ, γ. [ἴσον ὑπάρ- Ἐ. γ.
 χον ὑπαρξίς.]
- Ἐστωρσφίν, ε. Ἐστωρ. σφίν. ε.
- l. 10. Ἐσφαλτο, διαμαρ- Ἐ. διημαρτήκει.
 τήκει.

c. 1472.

16) Emendatio VV. DD. Ἐστίασεν nullum jam admittit dubium. Additamentum ἢ τροφή natum esse videtur ex ἦγουν τῇ τροφῇ, quod ab interprete quodam in margine forte notatum iuerit.

17) Emendatio a typ. praetermissa est. Cf. VV. DD.

18) If. Vossii conjectura Ἐστυγον. ἔδεισαν. reponenda est. Vulgatum ἔδεισαν a typ. est.

- c. 1472. l. 12. Ἐσφικωμένον, Ἐ. ἐσφικωμένον.
 ἐσφικωμένον.
- l. 15. Ἐσφειλεν, σ. Ἐσφηλεν. σ.
 Ἐσφίκωνται, κ. Ἐσφήκωνται. κ.
- c. 1473. l. 6. Ἐσχαλαῖα, λ. Ἐσχαλαῖα. λ.
 Ἐσχάρα, β. — ἡ ἑστία Ἐ. β. — ἡ ἑστία — φα-
 — φακαράια — χυ-
 τρο . . . ἡ πυροφ. †
 καρῖα — χυτρό-
 πους, ἡ πυροφ. ¹⁹⁾
- c. 1474. l. 1. Ἐσχάρα, π. — Ἐσχάρα. π. — ἐξώ-
 ἐξώστρας τ. στρατ.
 [Ἐσχατογοράων, ἐ-
 σχρά ἀγορεύων, δη-
 μηγορῶν.]
- Ἐσχαρίτην, ψ. Ἐ. ψ. ²⁰⁾
- c. 1475. l. 6. Ἐσχατος Μυ- Ἐ. Μ. π. — Π. ἐπὶ τὸν
 σῶν, π. — Πυθίαν ἔσχατον Μυσῶν
 ἔ. . . . πλεῖν ¹⁾
- l. 8. Ἐσχε, ὑπάισχεν. Ἐ. ὑπέσχεν.
- c. 1476. l. 6. Ἐσωληνεύομην, Ἐσωληνεύομην. σ. ²⁾
 συμπεριεφερόμην.
- l. 8. Ἐσοπτρον, κάτο- Ἐ. κ.
 πτρον, [καθρύπτην.]
- c. 1477. l. 5. Ἐταίριος, Ζ. Ἐταιρεῖος. Ζ.
- c. 1478. l. 1. Ἐταῖροι, Φί- Ἐ. φίλοι. κακά περ π. ³⁾
 λοι, κακά περ π.
- l. 6. Ἐταῖ . . . , φ. Ἐταῖρη. φ. ⁴⁾
 Ἐταῖηφ, δ. Ἐταῖθη. δ.

U 4

c. 1479.

19) Compendium exitus in v. χυτρο . . . delevit.

20) Glossam deletam ita refinxerat: Αἰσχρογοράων. αἰ-
 σχρά α.1) Proverbii explicationem in fine mutilam ex Suida sup-
 plevit.2) Compendia scribendi in fine vocum typoseta in Ald.
 male reddidit; Heinsii itaque conjectura firmatur. Cf.
 VV. DD.

3) In Ald. mendum typ.

4) In fine glossae scribendi compendium delevit.

c. 1479. l. 3. Ἐταμῆιον, ε.	Ἐταμῆιον. ε.
— l. 5. Ἐτανηλέγεως, μ.	Ἐτανηλεγέως, μ.
— l. 10. Ἐτανύθη, ε.	Ἐτανύσθη. ε.
c. 1480. l. 2. Ἐτεὰ, [ἔτη,] α.	Ἐτέα. α.
— l. 6. Ἐτεθήπεα, ε. ἐθαύ- μασεν.	Ε. ε. ἐθαύμασα.
— l. 12. Ἐτεκμηρίωσεν, ἐβε- βόωσεν.	Ε. ἐβεβαίωσεν.
c. 1481. l. 2. Ἐτελλεν, ε. ἐπέτασεν, προσέ- τατεν.	Ε. ε. ἐπέτασεν. προσέ- ταττεν.
— l. 16. Ἐτερακλέα, ν. ε. Ἐτεροριπῆ, τ.	Ε. ν. ε. ἔτερορρέπη. τ. 5)
c. 1482. l. 5. Ἐτερόκλιτες, ε.	Ἐτεροκλινές. ε.
— 17. Ἐτεροκλινές, π. κα- ταρεπές.	Ε. π. καταρρέπές.
c. 1483. l. 6. Ἐτερορεπῆ, ε.	Ἐτερορρέπη. ε.
— l. 15. Ἐτερουίδα, τ. κενόν.	Ε. τ. καινόν.
c. 1484. l. 1. Ἐτέρωθεν. α. — ἐναντίου.	Ε. α. — ε. ε.
[Ἐτερώνιον, ὡσαύτως ἐτέρωθεν, ἀλλαχό- θεν,] ε.	
— l. 4. Ἐτεσιν, ε.	Ἐταισι. ε.
— l. 6. Ἐτεταί, ο.	Ἐται. ο.
— l. 20. Ἐτέφρισεν, ἐνέπρη- σεν.	Ε. ἐνέπρησεν.
c. 1485. l. 1. Ἐτεώνια, α.	Ε. α. ἐτεύνιον ὡσαύ- τως. 6)

c. 1485.

5) Divisa bene conjunxit. Ipsam glossam, in qua litterarum transpositio est, VV. DD. restituerunt.

6) Sagaciter ἐτεώνιον ω. ex superioribus Ἐτερώνιον, ω. huc transtulit; vero enim simillimum est, ἐτερώνιον corruptum ex ἐτεώνιον ad hanc glossam olim in margine adscriptum fuisse.

- c. 1485. l. 8. Ἐταρχύσωσιν, ἑαυτοὺς θ. Ἐταρχύσωσιν. αὐτὸν θ. 7)
- Ἐτίασεν, ε. Ἐτίησεν. ε.
- Ἐτιθηνίσατο, ε. Ἐτιθηνήσατο. ε.
- c. 1486. l. 1. Ἐτιτρωσκόμεθα, εμβ. E. ἐνεβ.
- l. 5. Ἐτμοξεν. δ. Ἐτμηξεν. δ.
- Ἐτνήρυσιν, ε. — ἀντὶ φ. — ἐδνήρυσιν — ἔθνος — ἐτνήρυσιν... E. ε. — ἀντὶ τοῦ φ. — ἐτνήρυσιν — ἔθνος — ἐτνήρυσιν ἢ ζωμάρυστεις. 8)
- l. 12. Ἐτνος, ε. — ἔτνη δ. E. ε. — Αἴτνη δ.
- l. 16. Ἐτονθύριζον, ἐψυθύριζον. E. ἐψιθύριζον.
- Ἐτόπασον, υ. ὑπόπτειον. E. υ. ὑπώπτειον.
- Ἐτορην, ἔτρισεν, ε. διέτρισεν. E. ἔτρησεν. ε. διέτρησεν.
- c. 1487. l. 4. Ἐτρεψεν, ε. ἐπάτησεν, π. E. ε. ἠπάτησεν. π.
- l. 7. Ἐτριβον, κατανήλισκον. E. κατηνήλισκον. 9)
- c. 1488. l. 13. Ἐτυμον, ε. α. E. ε. α. καὶ E. α. 10)
- Ἐτυμώνιον, α.
- l. ult. Ἐτύφωσεν, ἐνέπρησεν. E. ἐνέπρησεν.

U 5

c. 1490.

7) Cf. VV. DD. inter quos Is. Vossius codicis lectionem divinavit.

8) Sic lacunam in fine ex aliis Lexicographis supplevit.

9) Glossa cum praecedenti typhotetae errore in Ald. unita est; Jenſius eam separaverat et restituerat. Cf. VV. DD.

10) V. Ἐτυμώνιον nova glossa est, et a praecedenti sejungenda.

- c. 1490. l. 10. Εὐαίων, εὐα- Ε. εὐγήρωσ. ε. ¹¹⁾
γήρωσ, ε.
- Εὐαλῶσ, εὐχερῶσ θηρώ- Ε. ε. θηρώμενος ¹²⁾
μενος.
- Εὐαλδή, εὐαίξη. Ε. εὐαυξη.
- c. 1491. l. 1. Εὐάν, ὀκίνσος, Ε. ὀκίνσος. υ.
υ.
- l. 6. Εὐανδρίας α. — Θεσ- Ε. α. — Θεσπρωτία.
πρωτία.
- l. 8. Εὐ ἄν ἔχει, κ. — Ε. α. ἔχει. κ. — ἔχοι.
ἔχει.
- c. 1492. l. 5. Εὐαφήδισεν, Εὐαφήδισεν. α. τ. ἐν ναύ-
ἄφρων τις ἐν αὐταῖς ταισ ἰσχυρός. ¹³⁾
ἰσχυρόν.
- l. 11. Εὐβοεύς, ὁ Π. ὁ Ε. ὁ Π. ὁ πολλῶν α. ἢ ε.
πολλῶν ἀρετῆς, ἢ ε.
- c. 1494. l. 16. Εὐδείπνοισ, θ. Ε. θ. τίς Α.
τις [παρά] Α.
- l. 20. Εὐδείσι, ἠσυχάζει. Εὐδήσι. ἠσυχάζει.
- c. 1495. l. 15. Εὐδοκία, π. Ε. π. — π. εὐδοκιμῆ.
— προσαγορεύεται.
- Εὐδοκιμῆ, εὐδον, ε. ἐκοι- Εὐδον. ε. ἐκοιμῶντο. ε. ¹⁴⁾
μούντο, ε.

c. 1496.

11) Emendatio a typhotheta neglecta est.

12) Nescio, cur signum posuerit, locus enim bene se habet; errores vero, quos typhotheta in Ald. intulit, VV. DD. egregie sustulerunt. Ms. Εὐαλῶσ pro Εὐαλῶσ exhibet. Exiguam, aut fere nullam, in emendando Hesychio vitiosae ms. accentuationis rationem habendam esse, in *Epistola crit.* ad H. monni.

13) Cf. VV. DD. quos Musuri correctio in varias opiniones distraxit. Latet hic forte scriptoris cujusdam fragmentum scribarum manibus mutilatum et corruptum; tempus, ut spero, lucem dabit.

14) V. Εὐδοκιμῆ interpretatione caret, et ex margine in textum intrusa videtur.

c. 1496. l. 5. Εὐδοντι, δ. — Κ. ἀντιλέγω.	E. δ. — K. α. ¹⁵⁾
— l. 8. Εὐδραῶσι, κ. ποιῶσιν.	E. δ. κ. ποιουῶσιν.
c. 1497. l. 9. Εὐελιέστερα. ε.	Ευελιέστερος. ε.
c. 1498. l. 2. Εὐεργέα, κ. κατασκευασμένα.	E. κ. κατεσκ.
c. 1499. l. 7. Εὐδές, ε.	Ευῶδες. ε.
— l. 10. Εὐζαίου, καλῆς εὐ.	E. κ. ζωῆς.
c. 1500. l. 3. Εὐηγεσίη, ε. παρὰ τὸ εὐ ἠγεῖσθαι, εἰ μὲν δασέως· εἰ δ.	E. ε. εἰ μὲν δασέως, παρὰ τὸ εὐ ἠγεῖσθαι· εἰ δ. ¹⁶⁾
— l. 8. Εὐηγορία, κακολογία, καλορημοσύνη.	E. καλολογία. καλορῆμοσύνη.
— l. ult. Εὐήκεας, τῆς καλῆς οἰκουμένης, ἢ εὐηκες, ε.	Εὐήκεας. ταῖς καλῶς ἠκονημέναις. ἢ ε. ε.
c. 1503. l. 2. Εὐήρεας, ἰ.	Εὐήρεας ἰ. ¹⁷⁾
— l. 8. Εὐίσθι, κ.	Εὐῖσθι. κ.
c. 1505. l. 5. Εὐθ... τως, ε.	Εὐθίκτως. ε. ¹⁸⁾
— l. 7. Εὐθρόσιν, ε.	Εὐθρόοισιν. ε.
— l. 12. Εὐθυδήμονα, α. — E. ἀντιώπη. Εὐθυεπείαις, ο.	E. α. — E. Ἀντιόπη. Εὐθυεπείαις. ο.
c. 1506. l. 7. Εὐθύνας, τ. — ἀμαρτήματι.	E. τ. — α. ¹⁹⁾

c. 1506.

15) Locum adduxi, ne quis de textus Aldini sinceritate dubitaret. Cf. VV. DD.

16) Majoris perspicuitatis causa ordinem immutasse videtur.

17) In Ald. mendum typ.

18) Duas litteras erasit.

19) A tertia manu, Musuri quidem, ut videtur, antiquiori, ad glossam in margine notata sunt: Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Πολιτείᾳ. Λαμβάνουσι δὲ καὶ παρέδρους ὃ τε ἀρχῶν καὶ ὁ πολέμαρχος, δύο ἀπ' αὐτοῦ, οὓς ἂν βούληται, καὶ οὗτοι

- c. 1506. l. 14. Εὐθύνας, δ. — κυβερνεῖ. — E. δ. — κυβερναῖ.
κυβερνεῖ.
- c. 1507. l. 7. Εὐθυρήμος, ἐτοι- E. ἐτυμολόγος. ε. α. ²⁰⁾
μολόγος, εὐθύς, α.
- c. 1508. l. 1. Εὐίλατες, ἰδία. Eὐίλατον. ι.
— l. 4. Εὐκηλίτεραι, ἡσυ- E. ἡσυχάστρια. ¹⁾
χα . . . ια.
- c. 1509. l. 11. Εὐκλής, ὁ αἰ- Eὐκλείης. ὁ αἰδήμων. κ.
δης, κ.
- c. 1510. l. 1. Εὐ . . ητον, ε. Eὐκμητον. ε. ²⁾
ε ε
- l. 6. Εὐκόλος, ε. — π μ E. ε. — παρὰ μεντα-
ποντίοις. ποντίοις. ³⁾
Εὐκολίδες, εὐ τ.
- c. 1511. l. 6. Εὐκταξε, ε. Eὐκταξα. ε.
— Εὐκτέον, τ. Eὐκταῖον. τ.
Εὐκτικόν, κ. — εὐκτισ- Eὐκτιτον. κ. — εὐκεκτισ-
μένον. μένον.
- l. 13. Ευκολεῖν, ο. — ἀμ- E. ο. — ἀμφισεῖς δ.
φεῖς δ.
- l. 19. Εὐλάζει, κάπρα, E. καπραῖ. σκωληκίαῖ.
σκωληκία.

c. 1512.

οὗτοι δοκιμάζονται ἐν τῷ δικαστηρίῳ πρὶν παρεδρεύειν, καὶ εὐθύνας διδόναι, ἐπ' ἃν παρεδρεύωσι. Quem locum tyrotheta postea in textu ed. Aldinae voci ἀμαρτήματι subjunxit. In fine fragmenti lego cum Alberti: ἐτάν παρεδρεύωσι. *Pera dō assessorum munere.* Haud insolens est in libris scriptis particularum compositarum dissolutio; sic ὅτ' ἂν, ὡς εἰ, καθ' ὡς, et id genus alia.

20) Scripsit Lexicographus: Εὐθυρήμων. ἐτοιμολόγος. Cf. VV. DD. quos Musuri correctio fecellit.

1) Duas aut tres litteras expunxit.

2) Duas litteras delevit.

3) Bene editum est: παρὰ Μεταπ. Nam ^ε μ est solitum scribendi compendium praepositionis μετά.

ε. 1512. l. 4. Εὐλήματι, λ. καὶ αἰδρείας. Εὐέχει, Αἰσχ. κερκυόνη σατυρικῶ.	Εὐληματεῖ. λ. καὶ αἰδρεί- ας εὐέχει. Α. κ. σ. ⁴⁾
ε. 1513. l. 13. Εὐμελίω, τ. — πολυχρήματος.	Ε. τ. — πολυχρημάτου. — πολυχρήματος.
ε. 1514. l. 1. Εὐμελίας, ε. — μελίας. [Εὐμελίω, πολεμικῶ] Εὐμετάβλοτον, ἄλλο πρὸς ἄλλο. Εὐμενης, ἀφρο . . . Εὐμάξεως, ἐφουῖς τ. Εὐμίλιχοι, εὐμίλικτοι, ε. μίλιχος γ. Εὐμέρδης, εὐρωστος. Εὐμελπία, ε. ἐνύμνια. Εὐμελπίδαί, ο. — ἱερο- Φαντίσαντος, π. — l. 13. Εὐμόχθων, τ. ἐπα- γαθῶν ι. — l. 17. Εὐναί, α. ἐκδεμναῖς ε.	Ε. ε. — μ. ⁵⁾ Εὐμετάβολον. ἄλλο- πρὸσαλλο. Ε. Ἄφροδίτη. ⁶⁾ Ε. εὐφουῖς τ. Εὐμείλιχοι. εὐμείλικτοι. ε. μείλιχος γ. Ε. εὐρῶστος. Ε. ε. εὐνυμία. Ε. ο. — ἱεροφαντήσαν- τος. π. Ε. τ. ἐπ' ἀγαθῶν ι. Ε. α. ἐκ δ' εὐναῖς ε.
ε. 1515. l. 1. Εὐναίαι, λίαν κῦρβαί, α. — εὐναί	Εὐναῖαι. αἰ ἀγκυραί. α. — εὐναί γάρ, αἰ κοῖ- ται, παρὰ τὸ εὐ- δα. ⁷⁾

ε. 1515.

4) Correxerat: Εὐλήματος. λ. Quod postea damnavit, glossamque bipartitam univit.

5) Haec glossa una cum sequenti ad praecedens Εὐμελίω olim pertinuisse videntur.

6) Scribendi compendium in fine v. ἀφρο . . . delevit.

7) Summa sagacitate et emendavit et supplevit. Quo- modo vero αἰ ἀγκυραί in λίαν κῦρβαί transformari potue-

rit, mirum forte videbitur; at fingamus: ΑΙΑΝΚΥΒΑΙ. et mendosae scripturae origo perspicietur. Scriptura: αν-
κυραί

- c. 1515. l. 4. Εὐναιος, λ. Σ. δό-
 λοψι καπτηχής. Ε. λ. Σ. Δόλοψι. κατα-
 πτηχής.
 — l. 9. Εὐνείδα, γ. — εὐνέ-
 ων κ. Ε. γ. — Εὐνήου κ.
 — l. 11. Εὐνεομένων, κ. Εὐναιομένων. κ.
 Εὐνεως, Ἰάσων καὶ Ὑψι- Ε. Ἰάσονος καὶ Ὑψιπύ-
 πήλης ἠσσῶν. λης υἱός.
 — l. ult. Εὐνήτις, α. Εὐνήτης. α.
 c. 1516. l. 1. Εὐνητον, εὐκα- Ε. εὐ κατεσκευασμένον.
 τασκευασμένον. Ε. κ. νενησμένων.
 Εὐνήτων, κ. νενισμένων. Ε. κ. νενησμένων.
 — l. 5. Εὐκμητο, εὐλίμητον. Εὐκμητον. εὐλίμητον.
 — l. 9. Εὐνοκῶς, Φ. Εὐνοικῶς. Φ.
 Εὐνομία, καλῶ ἀγαθῶ Ε. καλῶ καὶ α. ν. ⁸⁾
 ν.
 c. 1517. l. 3. Εὐνυν, ε. Εὐνιν. ε.
 — l. 10. Εὐώδμος, εὐώδης, Εὐοδμος. ε. εὐόδμων. η.
 εὐώδμων, η.
 c. 1518. l. 3. Εὐοίαιον, ο. — Ε. ο. — χίμαρον, τ. ⁹⁾
 χείμαρρον, τ.
 — l. 8. Εὐόργοις, ὄχος γὰρ Ε. ἄχος γ. ε. ε. ε. ν. ¹⁰⁾
 εὐδέτοισιν εὐόργοις,
 ἔπος ν.

c. 1519.

κυρα pro *αγκυρα* vetusta est, et in codice litteris uncia-
 libus exarato optime locum habet; quamplurima exem-
 pla offert codex Graecus bibliothecae d. Marci in cata-
 logo Zanettino sub num. I. descriptus.

8) Aut καλῶ, aut ἀγαθῶ varia lectio est, in margine olim
 vel inter lineam notata.

9) Rescribenda est codicis lectio. Cf. VV. DD.

10) Negligentia typothetae Musuri ἄχος in Ald. omissum
 est, quod locum, per se difficilem, obscuriorem reddi-
 dit. A VV. DD. discedo, totamque glossam ita di-
 stinguo:

Εὐόργοις.

— "Ὄχος γὰρ οὐδὲ τοῖσιν εὐόργοις —

Ἔπος νῦν ἐπὶ ψόγου — ἔσθ' ὅτε δὲ ἐπὶ ἐγκωμίου.

Nec

c. 1519. l. 1. Εὐπαλες, ρ.	Εὐπαλές. ρ. ¹¹⁾
— l. 5. Εὐπαθοῦντες, εὐρω- στοι.	Ε. εὐρῶστοι.
— l. 14. Εὐπατρίδες, α. ἐπί- λυδες	Εὐπατρίδα. α. οὐχὶ ἐπί- λυδες.
[Εὐπρίδες, οἱ αὐτόχθο- νες οὐχὶ ἐπίλυδες.]	
Εὐπειθοῦς, π.	Εὐπειθεῖς. π. ¹²⁾
c. 1520. l. 13. Εὐπλουτον κ.	Ε. κ. — οὐλάς. π.
— ὀλάς, π.	
c. 1522. l. 1. Εὐπωνος, ο.	Εὐπονος. ο.
— l. 7. Εὐρεῖος, κ.	Εὐρῆειος. κ.
Εὐρύταο, τ.	Εὐρῆίταο. τ.
Εὐρεσιν ἐπίαις, ε.	Εὐρεσιεπίαις. ε.
c. 1523. l. 5. Εὐριππος, θ.	Εὐριπος. θ. ¹³⁾
— l. 9. Εὐρέοντα, πλατία, σ.	Εὐρώεντα. πλατέα, σ. ¹⁴⁾
Εὐροῖα, τράπεζα ε. — σκήδεσι π.	Εὐρεῖαι. τράπεζαι ε. — σκήνεσι π. ¹⁵⁾
c. 1524. l. 4. Εὐρωος, ι,	Εὐροος, ι.

c. 1525.

Nec stupidis ulla est animi perturbatio, nec moderate irascentibus. Sic ambiguitas clara est. Ferri quoque potuisset Musuri ἄχος, causa vero, cur ὄχλος praetulerim, non modo sensus est, sed et facilis vocum ὄχος et ἔχλος permutatio, cujus exemplum habeo in Soph. El. v. 710. ubi pro ὄχλον nonnulli codices Itali ὄχλον exhibent.

11) In Ald. mendum typ. Reponenda est codicis lectio. Cf. VV. DD.

12) Glossa deleta praecedentis correctio marginalis fuit.

13) Cyrilli Lex. ms. Εὐριπος. πέλαγος στενόν. ἢ τέπος ὕδα-
τόδης μεταξὺ δύο γαίων.

14) In Ald. vitium typ. quod VV. DD. correxerunt.

15) Ms. auctoritate cum If. Vossio legendum est: Εὐροῖα.
τράπεζαι ε.

- c. 1525. l. 9. Εὐρυκακίαι, κωλύειν, κατέχειν. — l. 12. Εὐρυκλήης, ὁ ἐγγαστριμύθος, η.
- c. 1526. l. 2. Εὐρυκόωσα, εὐρυνόμος, ἢ π. — κώους — ἔλεγον.
[Εὐρυκαήσσειν, κωλύειν, κατέχειν.]
Εὐρυκρίων, μ.
Εὐρύμας, α. — κείτου ι.
- c. 1527. l. 1. Εὐρυόδεια, μεγαλαύμφεδα, κ.
— l. 8. Εὐρυπελεύς, μ.
Ἐρυπύλω, π.
— l. 15. Εὐρυθεύς, Σ. κ. Νικήπτης υ.
- c. 1528. l. 1. Εὐρώεντα, π. ἀναπεπταμένα. σ.¹⁷⁾
— l. 17. Εὐρωτιῶν, η. — ὥσι χ.¹⁸⁾
- c. 1529. l. 14. Εὐσέλμοιο, εὐκόπου, ε.
Εὐσανιδότου.
- c. 1530. l. 1. Εὐσεν, εὐδάμισεν.¹⁹⁾
— l. 11. Εὐσμήλωτα, εὐκατασκ. — λατυπικῆς σμύλας, δ.
- c. 1531. l. 3. Εὐσπαλεύς ε.
— l. 7. Εὐσπολον, ε.
- Εὐρυκακίαι. κωλύει. κατέχει.
Ε. ὁ ἐγγαστρι. η.
Ε. ε. ἢ π. — κ. — ε.¹⁶⁾
Εὐρυκρίων. μ.
Ε. Ω. — κείται ἢ ι.
Ε. μεγαλαύμφεδος. κ.
Εὐρυπυλές. μ.
Εὐρυπύλου. π.
Ε. Σ. κ. Νικήπτης υ.
Εὐρώεντα. π. ἀναπεπταμένα. σ.¹⁷⁾
Ε. η. — ὥσι καὶ χ.¹⁸⁾
Ε. εὐκόπου. ε.
Εὐσανιδώτου.
Ε. εὐδάμισεν.¹⁹⁾
Ε. εὐ κατεσκ. — λατυπικῆς σ. δ.
Εὐσπαλές. ε.
Εὐστολον. ε.

c. 1531.

16) In Ald. εὐρυνώμενος culpa typ. Cf. VV. DD.

17) Duas litteras expunxit.

18) En iterum duas lectiones a Musuro copula unitas.

19) Locum Valkenaerius restituit. Cf. VV. DD.

- c. 1531. l. 9. Εὐστάθεια, π. Ε. π. καὶ Εὐσταθῆς, ἐρη-
 ἐρετισμένον. ρισμένον. ²⁰⁾
 c. 1532. l. 2. Εὐσταθῶς, ε. κ. Ε. ε. καὶ Εὐσταθῆς, κ. ¹⁾
 Εὐσταθεῖς, κ. εὐσταλ- Ε. κ. ἐσταλμένους.
 μέγους.
 — l. 6. Εὐστασιν, ε. γ. εὐ- Ε. ε. γ. ἐστολισμένα.
 στολισμένα.
 Εὐστειλον, κ. Εὐστυλον. κ.
 Εὐστέφανος, εὐ. φα- Ε. εὐκέφαλος — ἐπιπό-
 λος — ἐπιπόλαιος λαιος, μ. ²⁾
 μ.
 c. 1533. l. 3. Εὐστρα, β. — Ε. β. — μήπω π.
 μήποτε π.
 — l. 11. Εὐσφυρος, καλ- Ε. καλλίσφυρος. α. ³⁾
 λήσφυρος, α.
 — l. 18. Εὐσωτρον, ε. — Ε. ε. — ἐφορμή, κ.
 σφορμή, κ.
 c. 1534. l. 13. Εὐτμήτοις, εὐ Ε. εὐ κατεσκ.
 κατασκ.
 c. 1535. l. 1. Εὐτρηῖους, τ. — Ε. τ. — Εὐτρης π. —
 εὐτρης [τῆς] π. — Εὐτρησίους.
 εὐστρηίστους.
 Εὐτρηῖοισι, κ. τετρημ- Ε. κ. τετρημένοις.
 μένοις.
 — l. ult. Εὐφάρμακον, ε- Ε. ἔχειον.
 χριεν.

c. 1336.

20) Supervacua est Musuri interpolatio, nam scriptum fuit: παγιότης τῶν ἐρηρτισμένων.

1) Lexicographus more solito diversas scripturas confundit; quare et hic Musuti interpolatione carere possumus.

2) Reponendum est: ἐπὶ πόλει μ. ut VV. DD. magno acumine divinarunt. Sic vero glossa cum sequenti iungenda est. Cf. VV. DD. In secunda voce duas litteras delevit.

3) In Ald. mendum typ.

- c. 1536. l. 13. Εὐφήμοις, γ. Ε. γ. — Α. Γλαύκω Ποτ-
— Δίσχ. γλαύκο- νιῆ. 4)
ποτνί ..
- l. 17. Εὐφραΐδης, π. ἐπι- Ε. π. ἐπιτραπέζιος.
τραπέζιος.
- c. 1539. l. 4. Εὐώδεις, εὐσέ- Ε. εὐόδμω.
μω.
- l. 7. Εὐώνον, ε. — ἄξιος λ. Ε. ε. — ἄξιον λ.
- c. 1540. l. τ. Εὐωρος γ. Σοφ. Ε. γ. Σ. ε. η.
ἔριδι, η.
- l. 21. ἘΦαμεν, ε. ἘΦανεν. ε.
- c. 1541. l. 5. Ἐφατίσαν, ε. Ε. ε. διεφήμισαν.
διεφήμισαν.
- c. 1542. l. 2. Ἐφέδρα, π. — Ε. π. — καταρτισμούς.
καταρτισμούς.
- Ἐφέδρανα, ε. — τὰς Ε. ε. — οἱ τ. λ. ε.
λύρας ε.
- l. ult. Ἐφεδρος, τ. — δι- Ε. τ. — δίφρος τις. κ.†
φρας τι κ.
- c. 1543. l. 4. Ἐφείλατο, ε. Ἐφίλατο. ε.
- l. 14. Ἐφέξει, [σταθῆ,] α. Ε. α.
Ἐφέξεν, χαίρειν, ε. Ἐφέξεν. χάριν. ε. 5)
Ἐφέξεις, χ. — ἐποχῆν, Ἐφέξεις. χ. — ἐπέχεν
π. — ἔπεξίς. π. — ἔφεξις 6)
- l. 19. Ἐφέζεται, ε. Ἐφέζεται. ε.
- c. 1544. l. 2. Ἐφέσκεπεν, ε. Ἐφέπεσκεν. ε.
- l. 5. Ἐφ' ἑπταπόδην, ζυ- Ἐφ' ε. ζυγὰ νεώς, ἢ θ.
γὰν ἕως, ἢ θ.
- l. 11. Ἐφέργμασιν, ε. Ἐφ' ἔργμασιν. ε.
- l. 15. Ἐφεῖς, ο. Ἐφέσει. ο.

c. 1545.

4) In fine lemmatis litteram delevit; scriptum erat: γλαύκοποτνία.

5) Cf. VV. DD. qui glossam restituerunt.

6) Locum indignè vitiavit. Scriptura codicis VV. DD. conjecturam confirmat. Pro ἐποχῆν rescribendum est ἐποχήν. Mora, impedimentum. V. ἔπεξις est varia glossae lectio e margine intrusa. Cf. VV. DD.

c. 1545. l. 7. Ἐφεσίαν, α. Ἐφῆσιν, α.
 c. 1547. l. 3. Ἐφέστα, τ. Ἐφέστρα, τ.
 c. 1548. l. 1. Ἐπεψιῶντες, ε. Ἐφεψιῶνται, ε.

Ἐφεῶται, ε. Ἐφεῶται, ε.
 — l. 12. Ἐφήδοι, π. Ἐφήδοι, τ.
 — l. 14. Ἐφήθη, συνεχω- Ε. συνεχωρίθη.
 ρήθη.
 — l. 20. Ἐφήλιδες, περῶ- Ε. περόνα, κ. — καὶ Ἐφη-
 ναι, κ. — [αἱ] κρη- λῖς.
 Ἐφηλλεῖς.

c. 1549. l. 3. Ἐφήλωσεν, ἐπά- Ε. ἠπάτησεν.
 τήσεν.
 Ἐφήμερα, ἀμετάβολα, Ε. εὐμετάβολα, εὐφθάρ-
 ἀφθάρτα. τα.

c. 1550. l. 9. Ἐφθα, ἐμάλα- Ἐφθα ἢ ἔφλα, ἐμάλασ-
 σα, διὰ τὸ καίεσθαι. σα, δι. τ. κ. Ἐφθα-
 λές.

Ἐφθαλες, ἔφθης, π. Ἐφθης, π.
 Ἐφθιά, α. Ἐφθίτο, α.
 Ἐφθίεται, ἔφθιται, τ. Ἐφθιάτο, ἔφθινται, τ.)

X a

c. 1559

7) Musuri interpolatio VV. DD. in devia deduxit. Verum est, quod ἐμάλασα ex ἐμάλασσε natum esse videatur, et sic dici potuisset, Lexicographum scriptiones Ἐφθα et Ἐφλα confudisse; tum vero priorem sine interpretatione vix reliquisset. Et quorsum illud διὰ τὸ καίεσθαι; quod etsi pro mero otiosi hominis additamento habendam sit, tamen ad primam lectionem indagandam multum adjuvat. V. Ἐφθαλες spiritu et accentu destituta est, nec a praeced. glossa disjungenda esse videtur. His observatis, locum ita restituendum et distinguendum esse existimo: Ἐφθα. μαλακὰ (διὰ τὸ καίεσθαι). Ἐφθαλες. Ἐφθης. π. Varie de hoc loco disputari potest, nec obnitentibus opinionem meam obtrudo. Cf. VV. DD.

8) Sequens glossa hanc olim in margine corrigebat.

- c. 1550. l. ult. Ἐφθονον, τὸ Ἐφθόν. τὸ ὠπτημένον.⁹⁾
ὀπτημένον.
- c. 1551. l. 1. Ἐφίαλεν, ε. Ἐφίαλλεν. ε.
— l. 16. Ἐφίησει, ε. Ἐφίησιν. ε.
— l. 21. Ἐφίκοιτο, π. νοήσει. Ε. π. νοήσαι.¹⁰⁾
- c. 1552. l. 3. Ἐφίνους, τ. — Ε. τ. — ἰνίου σ.
ἠνίου σ.
- l. 8. Ἐφισεν, ὄρμησαι. Ε. ὄρμησεν.
- l. 20. Ἐφλυήρει, ε. ε. Ε. ε. ε.
[Ἐφνιδίως, ἀθρόως,
ἀφνω.]
- Ἐφόβει, ε. Ε. ε.¹¹⁾
- c. 1554. l. 9. Ἐφόρκιος, Ζ. ἐν- Ε. Ζ. ἐν τιτάνων. τάγμα-
κιτάνωτάματι. τι.
- c. 1555. l. 1. Ἐφώρα, ν. Ἐφώρα. ν.
— l. 4. Ἐφουστρίδες, ε. Ἐφουστρίδες. ε.¹²⁾
- c. 1556. l. 6. Ἐφράθη, σ. — Ε. σ. — ε. ἐπεπλήρωτο.
ἐνόησεν. α.¹³⁾
- [Ἐφρικα,] πέπλήρωτο.
α.
- c. 1557. l. 7. Ἐφυγον κ. — Ε. κ. — κράμα κ.¹⁴⁾
κάμμα κ.

c. 1557.

9) Vitium ms. inde ortum esse videtur, quod scriba accen-
tum in Ἐφθόν pro compendio litt. ον habuerit. Et alibi
ejus generis errores deprehendimus.

10) Praeunte codicis scriptura legendum est: νοήσοι.

11) Glossam rejectam ita emendaverat: Αἰφνιδίως α.

12) H. Vossii conjecturam codicis scriptura confirmat.

13) V. Ἐφρικα spiritu et accentu caret. Essetne ex Ἐφρά-
θη corrupta? Nil statuo. Cf. VV. DD. Vocem ἀνεγνω-
ράθη hic alieno loco positam Musurus bene cum praeced.
Ἐφράθη conjunxit; at V. Ἐφρικα intactam relinquere
debuisset.

14) V. κάμμα male a Musuro mutata est, congruit enim
cum Apostolii πέμμα, et retinenda est. Vid. Hesych.
V. Κάμματα. Nec a vero absimile esse videtur, quod
primi homines ante fruges repertas, non modo ex glan-
dibus, verum et ex certis spinarum fructibus placenta-
rum aliquod genus sibi praeparaverint. Cf. VV. DD.

- c. 1557. l. 14. Ἐφύμνεις, Ε. ἐπαίδεις. Σ. Α. —
ἐπαίδεις, Σοφ. ἀλεαί-
δαις.
- c. 1558. l. 2. Ἐφύρους, τ. Ε. τ. Ἀκαρνᾶνας. —
ἀκαρνᾶνας.
- c. 1559. l. 4. Ἐφώτω, ἐφώνες. Ἐφ' ὄτω. ἐφ' ᾧ, ἢ ἐπὶ,
ἐπετίνας. τίνι.
- l. 7. Ἐχάζετο κεραλεεί- Ε. κῆρ' ἀλεείνων. α.
νων, α.
- l. 18. Ἐχεγεγαμέκει. Ἐχεν. ἐγεγαμήκει. ¹⁵⁾
- l. 20. Ἐχέγγυος, ὁ ἀ. Ε. ὁ ἀ. ἐγγυητής.
ἐγγυητής.
- c. 1560. l. 12. Ἐχενίης, ε. Ἐχενίης. ε.
- l. 19. Ἐχεσαμία, ο. — Ε. ο. — ψεκάζει ἢ βρον-
ψακάζει ἢ βροντή. τήση. ¹⁶⁾
- l. 23. Ἐχεσφιν, α. Ε. α. ἢ μᾶλλον ὄχε-
σφιν. ¹⁷⁾
- c. 1562. l. 5. Ἐχθιδοποιήσεις, Ἐχθροδοπήσεις, ε. ¹⁸⁾
- l. 8. Ἐχθιμα, μ. Σοφ. Ε. μ. Σ. Τ.
τυράννοις.
- Ἐχθματα, σ. Ἐχματα. σ.
- Ἐχθροδοπήσαι, δ. Ἐχθροδοπήσαι. δ.
- l. 18. Ἐχθύση, ἐκφου- Ε. ἐκφουσήσης. ε.
σήση, ε.
- c. 1563. l. 5. Ἐχῖνοι, π. — Ε. π. — μηρικαζομένων
μηρικαζομένων ζ. ζ. ¹⁹⁾
- l. 16. Ἐχμασον, ε. κατέ- Ε. ε. κατάσχεσ.
σχεσ.

X 3

c. 1563.

15) Ms. auctoritate reponendum est: Ἐχε. ἐγεγαμήκει.
Serie litt. idem exigente.

16) Bene vulgatum est: ἢ βροντήσει.

17) Verba: ἢ μᾶλλον ὄχεσφιν. de suo addidit.

18) Scribendum est: Ἐχθροδοπήσεις. In codice archetypo

glossa exarata erat: Ἐχθροδοποιήσεις.

19) Bene in editis: μηρικαζομένων.

- c. 1563. l. 21. Ἐχνοόζεν, π. Ἐχνοόαζεν, π.
 c. 1564. l. 18. Ἐχρηματίθη, Ε. προσφητεύθη.
 προσφουτεύθη.
 — l. 20. Ἐχρησέν, ε. — ἔδω Ε. ε. — ἔδωκε χ.
 χ.
 α 1565. l. 1. Ἐχρησεν, ε. Ἐχρησεν. ε.
 c. 1568. l. 3. Ἐψίοντα, α. Ἐψείοντα. α.
 Ἐψηλωμένη, ε. — ἕτε- Ε. ε. — ἕτερόμαλλον, ε.
 ρόμαλ . . . , ε. — ἔ- — ἔστα καὶ δασεῖα,
 σταί δασεῖα π τὰ τὴν ψιλούς ἔχουσαν
 ψιλὰ τοὺς κρόσσους τούς κρόσσους ε. ²⁰⁾
 ε.
 — l. 8. Ἐψίοντα, α. Ἐψιόοντα. α.
 Ἐψιόοντα, ε. Ἐψιόοντο. ε.
 — l. ult. Ἐψυξεν, ἀπόπτου- Ε. ἀπέπνευσεν. α.
 σεν, α.
 c. 1569. l. 4. Ἐω., ψ. — ἀ- Ἐω. ψ. — ἀνατολήν. ἢ
 νατολή, ἢ ἰδίω. ἰδίω. ἔω. τῷ ἑαυτοῦ.
 Ἐω τῷ ἑαυτῷ, σ. σ. ¹⁾
 c. 1570. l. 1. Ἐώκει, ὁμοιῶ- Ε. ὁμοίωτο.
 το.
 [Ἐω, τῷ ἑαυτῷ, τῷ
 ἰδίω.]
 Ἐωλοκρασία, χ. μέθη. Ε. χ. μ. ἔωλος, κ. ²⁾
 Ἐωλος, κ.

c. 1570.

- 20) Scribendi compendium in v. ἕτερόμαλ . . . delevit; caeterum glossam mutilam bene restituisse videtur. Cf. VV. DD, qui Ἐψηλωμένη legendum monent,
 1) In fine V. Ἐω., jota aut nexum litt. ei delevisse videtur. Cf. VV. DD. qui locum turbatum bene illustrent. Perspicuum jam erit, verba ἢ ἰδίω loco suo mota esse, et antiquitus ad seq. glossam, male a Musuro cum praecedenti junctam, pertinuisse.
 2) Quod nuper monui, evidens est; glossa enim a Musuro deleta superioris glossae ordinem in margine olim restituebat.

c. 1570. l. 11. Ἐωμοῦ, ἰ. Ε. ἰ γ.

γυναικείου.

[Ἐων, ἰδίων αὐτοῦ, δασέως· ψιλῶς δε, ὑπάρχων.]

Ἐωνημένων, α.

Ε. α. 3).

c. 1571. l. 14. Ἐως, ο. —

Ε. ο. — ἴεσθαι ε.

οἴεσθαι ε.

Z.

Z.

c. 1572. l. 6. Ζάβατος, π.

Z. π. ἰχθυηρός. παρὰ Παφίοις.

ἰθυηρός, π παφίας.

c. 1574. l. 5. Ζάκοροι, ν. —

Z. ν. — παρὰ τὸ τ. γ.

παρὰ τὸν ν.

— l. 9. Ζακαύθιδες, κ.

Ζακυνθίδες. κ.

c. 1575. l. 9. Ζάλματος, π.

Z. π. ἰχθυηρός. παρὰ Παφίοις. 4)

ἰθυηρός, παρὰ παφίας.

— l. 11. Ζάλμοξης, τ. —

Ζάλμολξίς. τ. — σωφρο-

ἀφρονεστέραν μ. —

νεστέραν μ. — τε-

τεθνήξαντο — τῷ

θνήξοιντο — τ. Κ.

Κρόνω ε.

ε. 5)

c. 1576. l. 9. Ζαμενές, μ. ἔμ-

Z. μ. ἔμψύχως. σ.

ψυχός, σ.

— l. 13. Ζαμῆται, μεγα-

Z. μεγαλουργαῖ. 6)

λουρ.

X 4

c. 1576.

3) Correxerat: Ἐῶν. Non video, cur glossam rejecerit.

4) Vitium ed. Aldinae typhotetae imputandum est.

5) Prima glossae scriptura fuit Ζάλμοξις, cujus correctio Ζάμολξις mox infra occurrit. Pro ἀφρονεστ. malletm εὐφρονεστ. nam nexus litt. εὐ et α saepissime ob ductuum similitudinem confunduntur. Verba τὸν αὐτὸν in ultimis periisse, fere extra dubium est. Cf. VV. DD.

6) If. Vossius voluit: μεγαλουργοί. Nec obstat codicis scriptura.

c. 1576. l. 13. [Ζάμολξις.]

Ζαμίη, β.

Ζ. β. 7)

c. 1577. l. 8. Ζαρικῆς, ε. πε-
λαγῶν.

Ζάρικες. ε. πελαργῶν.

— l. ult. Ζα. ἀπίης, ὁ β.

Ζατράπιης. ὁ β. 8)

c. 1578. l. 1. Ζατρεφῆς, ἐτρα-
φῆς.

Ζ. εὔτραφῆς.

— l. 8. Ζαφαεγῆς, σφοδρῶς
ισχυρῶς.

Ζαφεγγεῖς. σφοδρῶς, ἰ-
σχυρῶς λ. 9)

[Ζαφεγγεῖς,] λ.

c. 1579. l. 1. Ζαφελγέες, σ.

Ζαφλεγέες. σ.

— l. 3. Ζαφορῆσαι, μ. Φορ-
τήσαι.

Ζ. μ. Φορτίσαι.

— l. 9. Ζαχρειῶν, ἰ. — πνεόν-
τος, μ.

Ζ. ἰ. — πνεόντων. μ.

— l. ult. Ζέα, ἡ Ε. — Πει-
ραιεῖ — Πειραιεύς λ.

Ζ. ἡ Ε. — Πειραιεῖ —
Πειραιεύς λ.

c. 1580. l. 3. Ζέβυται, σ.

Ζέβυται. σ. 10)

c. 1581. l. 3. Ζειρά ο. — ἐ-
Φάππιδι — Ἡρόδο-
τος μαρτυρεῖ [ἐν ζα]
καὶ Θ.

Ζ. ο. — ἐΦάπτιδι — Ἡ.
μαρτυρεῖ, καὶ Θ. 11)

Ζειρατεῖς, ἰ.

Ζειρατής. ἰ.

c. 1581.

7) En correctionem contextui infarctam, quam nuper me-
moravi.

8) Unam tantum litteram expunxit.

9) Male hic a Musuro duae glossae in unam confarctatae
sunt; priorem aliis emendandam relinquo.

10) In Ald. Ζεύυται errore typ.

11) Delevit, quia non intellexit; mala critices regula.
Olim scriptum prostabat: ἐν ζ' φ id est ἐν ἐβδόμῳ το βι-
βλίῳ. Herodoti locum lib. VII. c. 69. VV. DD. indi-
carunt. Quod vero α in fine vocum ob ultimum apicem
sursum ductum cum ω saepius commutetur, passim a cri-
ticis observatum est.

- ε. 1581. l. 12. Ζειροφόρος, ὁ αἰδῆς, π. Ζ. ὁ αἰδῆς. π. ¹²⁾
 αἰδῆς, π.
 — l. 15. Ζέλευα, π. Ζέλευα. π.
 ε. 1582. l. 6. Ζευγηλάτος, μ. Ζευγηλάτης. μ.
 — l. 14. Ζεύγλας, ζ. — εὐ- Ζ. ζ. — Ε. ¹³⁾
 ριπίδησκυρίαις.
 — l. 19. Ζεῦγος, π. — ἔτα- Ζ. π. — ἔτασσον.
 σον.
 — l. ult. Ζεῦγος τ. — χα- Ζ. τ. — Χαρίτων τριζύ-
 ρίτων ζυγῶν Α. — ἐπὶ γων. Α. — ἐπὶ τῶν
 τὸ γ' τὸ ζ. τριῶν τὸ ζ.
 ε. 1583. l. 9. Ζευξιλέως, ζ. — Ζ. ζ. — Σοφοκλῆς Ἀν-
 σοφῶς ἀνδρομέδαι. δρομέδαι. ¹⁴⁾
 ε. 1584. l. 2. Ζηλοτυπία, ε. Ζηλότυπος. ε.
 Ζηλότυπος, ὁ ἀντιλῶν. Ζ. ὁ ἀντιζηλῶν.
 — l. 12. Ζηνίφορος ε. Ζηνίφορος ε.
 — l. 17. Ζητόρων, ζ. — ζη- Ζ. ζ. — Ζητητόρων.
 τητόρων.
 Ζητρ... , τ. Ζητρεῖον. τ. ¹⁵⁾
 ε. 1585. l. 2. Ζία, κ. Ζία. κ.
 — l. 5. Ζιβύνια, λ. Ζιβύννια. λ.
 — l. 13. Ζίλα, ὁ ο. π. θρ. Ζ. ὁ ο. π. Θρηξί. ¹⁶⁾
 ξί.
 — l. 15. Ζίτανα, καταπί- Ζ. καταπύγωνα. ¹⁷⁾
 γ... α.
 Ζοᾶς, σεβέσεις, ζοές, Ζοάσεις. σ.
 ζ. Ζοε. ζ.

X 5

ε. 1586.

12) Ἀιδῆς VV. DD. bene rescripserunt.

13) Lemma a VV. DD. optime restitutum est.

14) Egregie emendavit; nam σοφῶς ex solito nominis compendio formatum est, et lemmati jota dativi adhaeret.

15) Plures litteras una cum scribendi compendio excalpsit; inter litt. deletas agnosco ειθ, at vocem integram legere nequeo.

16) Litteram delevit. Θραξί scriptum fuisse videtur.

17) Duas aut tres litteras delevit.

e. 1576. l. 13. [Ζάμολξις.]

Ζαμίη, β.

Ζ. β. 7)

e. 1577. l. 8. Ζαρικῆς, ε. πελαργῶν.

Ζάρικες. ε. πελαργῶν.

— l. ult. Ζα. ἀπίης, ὁ β.

Ζατραίπης. ὁ β. 8)

e. 1578. l. 1. Ζατραφῆς, ἑτραφῆς.

Ζ. εὔτραφῆς.

— l. 8. ΖαΦαιεγῆς, σφοδρῶς ἰσχυρῶς.

Ζαφεγγεῖς. σφοδρῶς, ἰσχυρῶς λ. 9)

[Ζαφεγγεῖς,] λ.

e. 1579. l. 1. ΖαΦελεγέες, σ.

ΖαΦλεγέες. σ.

— l. 3. ΖαΦορηῆσαι, μ. Φορητήσαι.

Ζ. μ. Φορτίσαι.

— l. 9. Ζαχρειῶν, ἰ. — πνεόντος, μ.

Ζ. ἰ. — πνεόντων. μ.

— l. ult. Ζέα, ἡ Ε. — Πειραεῖ — Πειραεὺς λ.

Ζ. ἡ Ε. — Πειραεῖ — Πειραεὺς λ.

e. 1580. l. 3. Ζέβυται, σ.

Ζέβυται. σ. 10)

e. 1581. l. 3. Ζειρά ο. — ἐφαπτιδί — Ἡρόδοτος μαρτυρεῖ [ἐν ζα] καὶ Θ.

Ζ. ο. — ἐφαπτιδί — Ἡ. μαρτυρεῖ, καὶ Θ. 11)

Ζειρατεῖς, ἰ.

Ζειρατῆς. ἰ.

e. 1581.

7) En correctionem contextui infarctam, quam nuper memoravi.

8) Unam tantum litteram expunxit.

9) Male hic a Musuro duae glossae in unam confarcinatae sunt; priorem aliis emendandam relinquo.

10) In Ald. Ζεύυται errore typ.

11) Delevit, quia non intellexit; mala critices regula. Olim scriptum prostabat: ἐν ζ' φ id est ἐν ἐβδόμῳ sc. βιβλίῳ. Herodoti locum lib. VII. c. 69. VV. DD. indicarunt. Quod vero α in fine vocum ob ultimum apicem sursum ductum cum ω saepius commutetur, passim a criticis observatum est.

- c. 1581. l. 12. Ζειροφόρος, ὁ αἰδῆς, π. Ζ. ὁ αἰδῆς. π. ¹²⁾
 αἰδῆς, π.
 — l. 15. Ζέλευα, π. Ζέλευα. π.
 c. 1582. l. 6. Ζευγηλάτος, μ. Ζευγηλάτης. μ.
 — l. 14. Ζεύγλας, ζ. — εὐ- Ζ. ζ. — Ε. ¹³⁾
 ριπίδησκυρίαις.
 — l. 19. Ζεῦγος, π. — ἔτα- Ζ. π. — ἔτασσον.
 σον.
 — l. ult. Ζεῦγος τ. — χα- Ζ. τ. — Χαρίτων τριζύ-
 ρίτων ζυγῶν Α. — ἐπὶ γων. Α. — ἐπὶ τῶν
 τὸ γ' τὸ ζ. τριῶν τὸ ζ.
 c. 1583. l. 9. Ζευξιλέως, ζ. — Ζ. ζ. — Σοφοκλῆς Ἀν-
 σοφῶς ἀνδρομέδαι. δρομέδαι. ¹⁴⁾
 c. 1584. l. 2. Ζηλοτυπία, ε. Ζηλότυπος. ε.
 Ζηλότυπος, ὁ ἀντιλῶν. Ζ. ὁ ἀντιζηλῶν.
 — l. 12. Ζηνίφορος ε. Ζηνίφορος ε.
 — l. 17. Ζητόρων, ζ. — ζη- Ζ. ζ. — ζητητόρων.
 τητόραον.
 Ζητρ... , τ. Ζητρεῖον. τ. ¹⁵⁾
 c. 1585. l. 2. Ζία, κ. Ζεία. κ.
 — l. 5. Ζιβύνια, λ. Ζιβύννια. λ.
 — l. 13. Ζίλας, ὁ ο. π. θρ. Ζ. ὁ ο. π. Θρηξί. ¹⁶⁾
 ξί.
 — l. 15. Ζίτανας, καταπί- Ζ. καταπύγωνα. ¹⁷⁾
 γ... α.
 Ζοᾶς, σεβέσεις, ζοές, Ζοάσεις. σ.
 ζ. Ζοε. ζ.

X 5

c. 1586.

12) Ἀἰδῆς VV. DD. bene rescripserunt.

13) Lemma a VV. DD. optime restitutum est.

14) Egregie emendavit; nam σοφῶς ex solito nominis compendio formatum est, et lemmati jota dativī adhaeret.

15) Plures litteras una cum scribendi compendio excalpsit; inter litt. deletas agnosco ειο, at vocem integram legere nequeo.

16) Litteram delevit. Θραξί scriptum fuisse videtur.

17) Duas aut tres litteras delevit.

- c. 1586. l. 8. Ζωρωτέραι, ἀκρο- Ζωρότεραι. ἀκραιτέρες τε-
 τερεστέρας.
 Ζουίανερβόες ἐργ. Ζ. ε. ¹⁸⁾
- l. 11. Ζούσαι, δραγμαί. Ζ. δραγμαί.
- l. 15. Ζοφοδερκίας, σκο- Ζοφοδερκίας. σκοτοδεί-
 τόδειπνος, λαθρο- πνους. λαθροφά-
 φάγος. γους. ¹⁹⁾
- e. 1587. l. 1. Ζοφομηνία, ο. Ζ. ο. κρυβῆ ἢ σελήνη. ²⁰⁾
 κρυβῆτι ἢ C
 Ζοφον....., τ. Ζόφον ἠερόεντα. τ. ¹⁾
- e. 1588. l. 1. Ζύγαινα, β. — Ζ. β. — ἰχθῦς π. — ἐν
 ὀχθῶν π. — ἐν τῇ τῆς Ἰ. — μετώπους
 τ. τῇ τῆς Ἰ. — μετώ-
 που τ. ²⁾
1589. l. 3. Ζυγόδεσμος, ὁ ἰ. Ζ. ὁ ἰ. — ζυγοδέτην.
 — ζυγοδέτην.
- l. 17. Ζυγώσω, δ. — Δίσχ. Ζ. δ. — Α. Κίρκη σατυ-
 κίρκησατυρι. ρικῆ. ³⁾
- c. 1590. l. 4. Ζωάγρια, λ. — Ζ. λ. — α. — πυράγρια,
 ἀγράμματα — πυ- ὀδόντες, οἷς λαμβά-
 ράγρια, οἷς λαμβά- νεται το πῦρ, ἢ τὰ
 νεται ὁδοῖς πῦρ κρεῶν. κρέα.

c. 1590.

18) Cf. VV. DD. quorum conjecturam codicis scriptura verosimillimam reddit. Glossa in Ald. male divisa est.

19) Scribendumne esset: Ζοφοδερκίας. quod alii Lexicographi exhibent, et VV. DD. divinarunt? Summa certe adest probabilitas.

20) C est solitum v. σελήνη siglum, non modo in hoc, sed et in aliis recentioris aetatis mss. Reponendum est: κρυβῆτι ἢ σ. Est τι h. l. κατά τι. Aliquantulum.

1) Plures litteras delevit; scriptum videtur: Ζοφονῆαίροντα. Bene itaque emendavit.

2) Verba: ἐστι δὲ ἐν τῇ τ. Ἰ. ad fin. male divulsa sunt a praeced. glossa, cui olim adjuncta fuisse videntur. Cf. VV. DD.

3) Scribendum est: σατυρικῶ. sc. δράματα.

- c. 1590. l. 4. Ζωάγρια, τόνειν Ζωάγρια τίνειν, τ.
τ.
- 4. ult. Ζωγρίαν, ζῶντας. Ζ. ζῶντας.
- c. 1591. l. 5. Ζωεύς, ἢ ζωτύς, Ζ. ἢ ζ. θ. 4)
- θ.
- 1. 7. Ζώνη, τὸ μέλι ἐφιστά- Ζ. τ. μ. ε. τ. 5)
- μενον [καὶ] τ.
- 1. 12. Ζώπαρ, ν, θ. ποι- Ζώπυρον. θ. ποιῶν. 6)
- εῖν.
- c. 1592. l. 2. Ζωμήρουσις, ζῶ- Ζ. ζωμοῦ ἀρυστρῆς. 7)
- μα ῥυστρί.
- 1. 5. Ζώνας τ. — τοῦ αἰς- Ζ. τ. — τοῦ αἰς ζώνου-
ζώνημα, κ. μα, κ. +
- 1. 13. Ζωννυσκέτω μ. ζων- Ζωννύσκετο μ. ζωννύσκε-
νυσκέτω τ. το τ.
- Ζωνογάστρια, ο. Ζωνογάστριες ο.
- c. 1593. l. 4. Ζωπύλας, ό τ. Ζωπώλας. ό τ.
- 1. 8. Ζώπισσαν, τ. ξ. ῥη- Ζ. τ. ξ. ῥητίνην.
- τήνην.
- Ζωπύρα, β. — Φυσιτή- Ζ. β. — Φυσητήρα. 8)
- ρα.
- Ζωπύρας, Φυσιτήρας, Ζ. Φυσητήρας, ζ. — ἐκ-
ζ. — ἐκφύσουσι. Φυσσῶσι.

c. 1593.

4) In Ald. ζωτοδς incuria typ. Cf. VV. DD.

5) Rescribendum est: τὸ μέλιτι ἐφιστάμενον καὶ τ. Εξ-
tor ex scribendi compendio μέλι provenit, littera enim
fini vocis imposita oculos scribae facile effugit. Cf. VV.
DD.

6) Litteram delevit, scriptum videtur: Ζώπαρην. Forte:
Ζωπυρεῖν. At ob seriem litt. vox a loco exuiat. Cf. VV.
DD. qui meliora docent.

7) Hesychii interpretatio fuit: ζωμάρυστρον. Aut: ζωμά-
ρυστρῆς. Male in Ald. Ζωμήρουσιν, quod in subsequentes
editiones propagatum fuit.

8) In Ald. mendum typ. In seq. glossa itidem.

- c. 1586. l. 8. Ζωρωτέρα, ἀκρο- Ζωρότερα. ἀκράτερεςτε-
 τερεστέρα. ρα.
 Ζουίωνεῖβόες ἐργ. Ζ. ε. ¹⁸⁾
 — l. 11. Ζούσαι, δραγμαί. Ζ. δραγμαί.
 — l. 15. Ζοφοδερκίας, σκο- Ζοφοδερκίας. σκοτοδεί-
 τόδειπνος, λαθρο- πνους. λαθροφά-
 φάγος. γους. ¹⁹⁾
 e. 1587. l. 1. Ζοφομηνία, ο. Ζ. ο. κρυβῆ ἢ σελήνη. ²⁰⁾
 κρυβῆτι ἢ C
 Ζοφον....., τ. Ζόφον ἠερόεντα. τ. ¹⁾
 e. 1588. l. 1. Ζύγαινα, β. — Ζ. β. — ἰχθῦς π. — ἐν
 ὀχθῶν π. — ἐν τῇ τῆς Ἰ. — μετώπους τ. τῆ τῆς Ἰ. — μετώ-
 πους τ. ²⁾
 1589. l. 3. Ζυγόδεσμος, ὁ ἰ. Ζ. ὁ ἰ. — ζυγοδέτην.
 — ζυγοδέτην.
 — l. 17. Ζυγώσω, δ. — Δίση. Ζ. δ. — Α. Κίρκη σατυ-
 κίρκησατυρι. ρικῆ. ³⁾
 c. 1590. l. 4. Ζωάγρια, λ. — Ζ. λ. — α. — πυράγρια,
 ἀγράμματα — πυ- ὀδόντες, οἷς λαμβά-
 ράγρια, οἷς λαμβά- νεται τὸ πῦρ, ἢ τὰ
 νεται ὁδοῖς πῦρ κρεῶν. κρέα.

c. 1590.

18) Cf. VV. DD. quorum conjecturam codicis scriptura verosimillimam reddit. Glossa in Ald. male divisa est.

19) Scribendumne esset: Ζοφοδερκίας. quod alii Lexicographi exhibent, et VV. DD. divinarunt? Summa certe adest probabilitas.

20) C est solitum v. σελήνη siglum, non modo in hoc, sed et in aliis recentioris aetatis mss. Reponendum est: κρυβῆτι ἢ σ. Est τι h. l. κατὰ τι. Aliquantulum.

1) Plures litteras delevit; scriptum videtur: Ζοφονῆαίροντα. Bene itaque emendavit.

2) Verba: ἐστι δὲ ἐν τῇ τ. Ἰ. ad fin. male divulsa sunt a praeced. glossa, cui olim adjuncta fuisse videntur. Cf. VV. DD.

3) Scribendum est: σατυρικῶ. sc. δράματι.

c. 1590. l. 4. Ζωάγρια, τονεῖν	Ζωάγρια τίνειν, τ.
— 4. ult. Ζωγρίαν, ζῶντας.	Z. ζῶντα,
c. 1591. l. 5. Ζωεύς, ἢ ζωτὺς,	Z. ἢ ζ. θ. 4)
— 1. 7. Ζώη, τὸ μέλι ἐφιστά-	Z. τ. μ. ε. τ. 5)
μενου [καὶ] τ.	
— 1. 12. Ζώπαρ, ν, θ. ποι-	Ζώπυρον. θ. ποιῶν. 6)
εῖν.	
c. 1592. l. 2. Ζωμήρυσσις, ζῶ-	Z. ζωμοῦ ἀρυστρῆς. 7)
μα ῥυστρί.	
— 1. 5. Ζώνας τ. — τοῦ αἰς-	Z. τ. — τοῦ αἰςζώνου-
ζώνουμα, κ.	μα, κ.
— 1. 13. Ζωννυσκέτω μ. ζων-	Ζωννύσκετο μ. ζωννύσκε-
νυσκέτω τ.	το τ.
Ζωνογάστρια, ο.	Ζωνογάστριες ο.
c. 1593. l. 4. Ζωοπύλας, ὅ τ.	Ζωοπώλας. ὅ τ.
— 1. 8. Ζώπισσαν, τ. ξ. ῥη-	Z. τ. ξ. ῥητίνην.
τήνην.	
Ζωπύρα, β. — Φυσιτή-	Z. β. — Φυσητήρα. 8)
ρα,	
Ζωπύρας, Φυσιτήρας,	Z. Φυσητήρας, ζ. — ἐκ-
ζ. — ἐκφύσουσι.	Φυσσῶσι,

c. 1593.

4) In Ald. ζωτοῦς incuria typ. Cf. VV. DD.

5) Rescribendum est: τὸ μέλιτι ἐφιστάμενον καὶ τ. Er-

ror ex scribendi compendio μέλι provenit, littera enim fini vocis imposita oculos scribae facile effugit. Cf. VV. DD.

6) Litteram delevit, scriptum videtur: Ζώπαρην. Forte: Ζωπυρεῖν. At ob feriem litt. vox a loco exuiat. Cf. VV. DD. qui meliora docent.

7) Hefychii interpretatio fuit: ζωμάρυστρον. Aut: ζωμάρυστρις. Male in Ald. Ζωμήρυσσιν, quod in subsequentes editiones propagatum fuit.

8) In Ald. mendum typ. In seq. glossa itidem.

- c. 1593. l. 13. Ζωπυρεῖ, ἀνα- Ζ. ἀναζειν π. 9)
 ζην π.
 — l. 15. Ζωπυροῦν, ἐξά- Ζωπυροῦν. ἐξάπτεν ποι-
 πτεν ποιεί. οῦν.
 Ζωπύρον τ. Κ. ἐν Πύλαια. Ζ. τ. Κ. ἐν Πυλαία.
 c. 1594. l. 4. Ζώπυρος, ὁ Π. Ζώπυρος. ὁ Π.
 — l. 9. Ζωρότερον, α. — Ζ. ᾱ — νοῦσι.
 νοεῖν.
 Ζώσατο, τ. — οὐδέπε- Ζ. τ. — οὐδέπω — πεν-
 τε — ιέ ὀλ. τεκαίδεκάτης Ὀλ.
 c. 1595. l. 14. Ζωυφίοις, μ. Ζ. μ. — κνωδαλίοις. ἡ
 — κνωδάλ. ια, ἡ π. π. 10)

H.

H.

- l. ult. Ἡ, ψ. — ἴσον ἔφη Ἡ. ψ. — ἴσον τῷ ἔφη.
 [ἦ,] Ὀμηρος μὲν ε. Ὀμηρος γοῦν ε.
 c. 1596. l. 7. Ἡ, δ. — προ- Ἡ. δ. — ὑποτακτικόν —
 τακτικόν — ἐμῆ, σῆ, ἐμῆ, σῆ, ἦ, δ.
 δ.
 Ἡ, δ. — ἦν. Ἡ. δ. — ἐῆ.
 — l. 16. Ἡ ε. — ὄντως, [ἦ Ἡ. ε. — ο.
 γένηται ἢ ἐφήμεν.]
 — l. 20. Ἡιατο, ἐκάθετο. Η. ἐκάθετο.
 — l. 22. Ἡβαιόν, μ. — Η. μ. — ἀβαιον, οὐ οὐκ
 ε. ε.
 c. 1597. l. 13. Ἡβήτης, α. Η. α. — ἦλιξ.
 — ἦλιξ,
 — l. 15. Ἡβητήρια, ἰστηα- Η. ἰστιατήρια. κ.
 τήρια, κ.

c. 1597.

9) Inconsulte correxit; reponenda est codicis scriptura. Cf. VV. DD.

10) Litteram erasit; scriptum videtur; κνωδάλοια. At prima scriptura fuit: κνωδάλοις. Cyrilli Lex. ms. Ζουφίοις. μικροῖς ζώοις, ἦτι (Leg. ἦτοι) κνωδάλοις, ἡ πτινοῖς, (Leg. πτηνοῖς) ἡ σφίγξ. (Leg. σφηξί.) Cyrilli ms. decimi saeculi est; elegantis scripturae, et tantis vitis inquinatum.

c. 1597. l. 15. Ἡβολου, η.	H. η. — ἀπαντῶσιν ε.
ἀπατῶσιν ε.	
Ἡβῶντα, α.	Ἡβῶντα. α.
Ἡβρητας, α.	Ἡβρέτας. α.
Ἡβῶμι, α. [ἀκμάσ-	
σεσιν]	H. α.
c. 1599. l. 1. Ἡγειρέθεντο,	Ἡγερέθεντο. σ.
σ.	
Ἡγῆ, α.	Ἡγῆ. α.
— l. 5. Ἡγείθη, ε.	Ἡγείθη. ε.
— l. 8. Ἡγέμην, ἠγαγον α.	Ἡγέμιν. ἠγαγεν α.
— l. 16. Ἡγέρθεντο, η.	Ἡγερέθεντο. η.
c. 1600. l. 15. Ἡγιλάζει,	Ἡγηλάζει. δ.
δ.	
— l. 19. Ἡγμένος, τ. πει-	Ἡ. τ. πειθήνιος.
θήνης.	
c. 1601. l. 1. Ἡγνοίεις, ἠπεί-	H. ἠπείθεις.
θης.	
Ἡγνοίησεν, η. — ὡς	Ἡ. η. — ὡς τό· Ε.
Ε.	
— l. 17. Ἡγουν, η. — ἠγο-	H. η. — ἠγ' ὁ δαίμων δεύ-
δαίμων. β'.	τερος.
c. 1602. l. 2. Ἡδαίμων, α.	Ἡδ' αἰγῶν. α.
Ἡδ' αἰγῶν, ἠ αἰγιδίων	H. ἠ α. η. η. ")
ἠδαιμόνου ἠδ' α'.	

c. 1602.

11) Locum hunc turbatissimum VV. DD. nondum sanarunt. Nodus, ni fallor, difficillimus latet in ἠγοδαίμων. β'. quo soluto, sequentia Ἡδαίμων et ἠδαιμόνου, quae aut correctiones, aut variae lectiones esse videntur, clariora fient. Mihi quidem, varie de hoc loco cogitanti, in mentem venit, quod numerus β' citatio Homérica esset, aut Iliados, aut Odysseas, e margine forte transcripta; nam in ms. post ἠγοδαίμων major distinctio (:), qua unaquaeque glossa finitur, posita est. At nullum hi libri lumen dederunt; sagaciores itaque manum admoveant.

c. 1602. l. 2. Ἡδ' ὄν, ἐν τιμῷ.	H. ἦτινι δ.
— l. 9. Ἡδὲ, α. — ἔργω [καὶ αὐτὴ αἰφνιδῆ.]	H. α. — ε.
— l. 13. Ἡδεε, η. — ἦ δὲ αἰ μαντοσύναη ἢ μάται.	H. η. — ἦδεε μαντοσύ- νας. ἦ γοῦν μαν- τείας.
— l. 17. Ἡδεε χ.	Ἡδὲ χ. ¹²⁾
c. 1603. l. 8. Ἡδη, ε. — ἀρείουσύνη περ υ.	H. ε. — ἀρείουσιν ἦε περ υ.
— l. 13. Ἡδεῖ, α. Ἡδηθαστρεύεσθαι, ε.	Ἡ δῆ. α. Ἡ δηθά στρεύεσθαι. ε. ¹³⁾
c. 1604. l. ult. Ἡδος, η. — καὶ ἔφ' ἐκεῖνος, κ.	H. η. — καὶ ἦ δ' ὅς, ἔφῃ ἐκεῖνος. κ. ¹⁴⁾
c. 1605. l. 6. Ἡδῶ, ἦρις η. Ἡδουεπῆς, ἦδους λόγος.	H. ἦρις η. H. ἦδουλόγος.
— l. 13. Ἡδύμων, η.	Ἡδυμον. η.

c. 1606.

12) Textum corruptit; vera est igitur VV. DD. emendatio, legentium: Ἡ δεῖ χ. Cf. VV. DD.

13) Mala glossae divisio in Ald. typosethae adscribenda est, nam in glossis Homericis restituendis Musurus raro peccat: hanc dexteritatem summæ ingenii facilitati ac memoriae attribuo, necesse enim est, ut omnia Homeri carmina verbotenus in mente tenuerit.

14) Quamvis bene et sagaciter ἦ δ' ὅς interseruerit, magnamque hac interpolatione lucem glossae adsperserit; vix tamen credo, quod Lexicographus eadem hic poni voluerit. Nec, ut nobis, sic et antiquis Ἡδος unitim exaratum pro ἦ δ' ὅς obscurum erat; hi enim indistinctae vocum scripturae adeo adfuerunt, ut facile et prompte, prouti sensus ratio postulabat, ejusmodi voculas et distinguerent, et copularent; accedit quoque, quod nobis lingua emortua sit. Si glossariorum commentatores constanter hæc ob oculos haberent, minores ubique obscuritates atque defectus deprehenderent. Cf. VV. DD.

- c. 1606. l. 14. Ἡδύραβδον, κινάμωνον. H. κιννάμωνον.
- c. 1607. l. 3. Ἡε, ἠιε. Ἡεν. ἠιεν.
- Ἡττω, η. ἠτις α. H. η. ἠτις α.
- l. 7. Ἡε, β. — συνδέσμου — ἀπορηματικός ε. Ἡε. β. — σύνδεσμον — ἀπορρηματικός ε.
- l. 15. Ἡείδετο, ὠμοιοῦται. H. ὠμοιοῦτο.
- c. 1608. l. 1. Ἡεῖρι, ε. Ἡειρεν. ε.
- l. 3. Ἡελέεσσιν, α. Ἡελεοῦσιν. α.
- l. 5. Ἡε κωλέων, ἢ τῶν κολέων, ε. Ἡε κολοῖων. ἢ τῶν κολοῖων. ε. ¹⁵⁾
- l. 14. Ἡεμῖν, ε. Ἡε μιν. ε.
- l. ult. Ἡερα, ἀορασία, ὀμιχλησκοτία. H. ἀορασίαν, ὀμίχλην, σκοτίαν.
- c. 1609. l. 7. Ἡερέθοντα, μεταίωροι ε. H. μετέωροι ε.
- Ἡερεθίζοντα, ο. — Ἡερωῦντα, π. H. ο. — αἰωροῦντα. π.
- c. 1610. l. 4. Ἡερεφῶιτις, ἐριννῦς, ἢ ε. H. Ἐριννῦς. ἢ ε.
- l. 12. Ἡερχατα, ὠμοίωται. H. καθειργμένοι ἦσαν.
- l. 16. Ἡεψεα, ο. — γῆτι ἀκάρπα. H. ο. — γῆτει ἀκάρπα.
- c. 1611. l. 1. Ἡθαδες, σ. τιθασοί. H. σ. τιθασοί.
- Ἡθαῖς, τιθασός, γ. H. τιθασός. γ.
- l. 4. Ἡθε, [μακάρει,] ὄφελον. Ἡιθε. ὄφελον.
- l. 8. Ἡθει, π. Ἡθειε. π.

c. 1612

15) In Ald. mendum typ.

ε. 1612. l. 8. Ἡθημένος, δυ- λισμένος.	H. διυλισμένος.
Ἡθηνμέν, ο.	Ἡ θ' ἡ μέν. ο.
— l. 13. Ἡθισαί, τ.	Ἡθισαί. τ.
Ἡθλίωμα, α.	Ἡθλίωμα. α.
Ἡθμάριον, δ.	Ἡθμάριον. δ.
ε. 1613. l. 5. Ἡθροίζεν, ε- θύβει, σ.	H. ἐθορύβει. σ.
— l. 11. Ἡία, β. — λυκω- τήιαπελων — θιμω- νατινάξι — νοούμε- νος.	H. β. — λύκων τ' ἥϊος πέλονται — θιμῶ- νατινάξι — γου- νούμενος.
ε. 1614. l. 1. Ἡιδεῖ, η.	Ἡιδεῖ. η. ¹⁶⁾
— l. ult. Ἡίοεντι, η. — ἰοειδῆ καλαῖς ἔχων φ.	H. η. — ἰοειδῆ, ἡ καλαῖς ἔχοντι φ. ¹⁷⁾
ε. 1615. l. 2. Ἡίονα, α.	Ἡίών. α.
— l. 12. Ἡιερέθησαν, ε.	Ἡιερέθησαν. ε. ¹⁸⁾
— l. 14. Ἡισίην, τ.	Ἡισι. τ.
— l. 16. Ἡίσιν, ἰ αὐτῶν.	Ἡισιν. ἰ. α. ἥσιν ἐνὶ φρε- σίν. ¹⁹⁾
Ἡίστο, ε.	Ἡίστωτο. ε.
[Ἡίσιν ἐνὶ φρεσίν.]	
Ἡίστωσας, α.	H. α.
ε. 1616. l. 1. Ἡίσχυνεν, ε. — ἐπαρήνει.	H. ε. — ἐπαρῶνει.
— l. 6. Ἡιών, α. — ὄχθα.	H. α. — ὄχθη.
— l. 10. Ἡκάδα, ἠνδρομέ- νην.	H. ἠνδρωμένην.

ε. 1616.

16) Glossam duplici accentu notatam typotheta ed. Ald. male divisit. Veram scripturam VV. DD. restituerunt.

17) Postrema: ἰοειδῆ κ. rel. e margine descripta esse suspicor.

18) In Ald. vitium typ.

19) Verba annexa ex subsequentibus huc retraxit.

- ε. 1616. l. 12. Ἡκαιεν, ο. — Ἡκεν. ο. — ε. δασυνομέ-
 ἔπερψεν. νως. ²⁰⁾
- ε. 1617. l. 9. Ἡκῆ, κογκῆ, Η. ἀκωκῆ. ἐπιδορατίς.
 ἐπιδοματίς, α. α. ¹⁾
- ε. 1618. l. 5. Ἡλακάτη, τ. Η. τ. — η. τ. ἰοδνεφῆς εἰ-
 — ἠλακάτη τ. ἰοδνε- ρος ἔχουσα. κ. ²⁾
 Φέεσι, κ.
- l. 8. Ἡλάκατα στρωφῶσα, Η. στρωφῶσα. κ. ³⁾
 κ.
- l. ult. Ἡλακατοία, α. — Ἡλακάτοια. α. — ἐπι
 ποιηλακάτου ὡς ἦν Ἡλακάτω, ὅς ἦν ε.
 ἐρώμενος [ἠρώμενος] Η. ⁴⁾
 Η.

ε. 1619.

20) V. δασυνομένως a Musuro perspicuitatis causa adjuncta est. Duas opinabar glossas Ἡ κεν, καὶ Ἡκεν in Ἡκαιεν conflatas esse; vero autem similis est, scripturam co-

dicis ex correctione: Ηκαιν. ortam esse. In hanc glossam aliasque similes transferantur, quae nuper ad V. Ἡδος notavi.

1) Legerem: λόγχη. et dubium fere erit, quodnam praeferendum sit.

2) Scriptura ἰοδνεφῆσι nata est ex compendio finali, quo versus Homericus a Lexicographo truncabatur, qui a Musuro deinde continuatus fuit. Moneo haec, ne quis postea in ejusmodi scribarum erroribus novas lectiones quaerat. In Ald. error typ.

3) Haec in editis cum praecedentibus bene conjuncta sunt.

4) A tyrotheta Ἡλακάτια, quod in reliquis edd. transit; praeferenda est codicis scriptura. V. ἠρώμενος, cujus praecedens ἐρώμενος emendatio est, Musurus bene eliminavit; at ποιηλακάτου male correxit, in codice enim ar-

chetypo stabat: πηλακάτου. id est, πρὸς Ἡλακάτου. Lexicographus solam nominis aut ludorum originem docet.

- ε. 1619. l. 11. Ἠλασκάζει, ε. — αὐτὸν. λούμενος τ. ⁵⁾
 — αὐτὸν. λούμενος τ.
 ε. 1620. l. 2. Ἠλάστεον, ε. Ἠλάστρεον. ε. ⁶⁾
 — l. 11. Ἠλεῖ., τὸ ἐκ φρέ- Ἠλεμάτους. ἀφρόνας. ⁷⁾
 νας.
 Ἠλεῖ, μ. — νήλεος ὅστ' Ἠ. μ. — ἠλεός ὅστ' ἐφέη-
 ἐφεῆκε. κε. ⁸⁾
 Ἠλειτεν, η. Ἠλιτεν. η.
 ε. 1621. l. 3. Ἠλεκτρος μ. Ἠ. μ. — τῶν αἰγείρων —
 — τῶ αἰγείρω — Ἠλιαίδων.
 Ἠλεκτρων, ὁ η. — οὐσί- Ἠ. ὁ η. — οὐσίαν, ἢ ὁ α. ⁹⁾
 αν, [ἢ ἠλέκτωρ, περὶ
 οὗ φησὶν χρῆσις τῆς
 ἠλέκτρου τε οὐσίαν,
 ἢ ὁ α.
 — l. ult. Ἠλενομένω, ὀδυνο- Ἠλαινομένω. ὀδυνωμένω.
 μένω
 ε. 1622. l. 1. Ἠλεῆς, α. ἠλί- Ἠ. α. ἠλίθιος.
 θεος.
 — l. 16. Ἠλίλατο, ε. Ἠλήλατο. ε.

c. 1623.

5) Scripturam glossae depravavit, et litteram in v. λούμενος expunxit. Cf. VV. DD. qui ms. lectionem Hesychio reddiderunt.

6) Sub V. Ἠλάστεον Hesychius tacite ἠλάστρεον explicat, quod Musurus fefellit; nisi forte περιεφέροντο a quodam adjunctum sit, qui Ἠλάστρεον cum Ἠλάστεον confundebat. Cf. VV. DD.

7) Integram glossam delevit; quae vero descripti, excerpta ultima glossae littera, clare adhuc leguntur.

8) Vitiosa Aldinae lectio a typoseta proficiscitur.

9) Quae hic Musurus exclusit, praecedentia et corrigere et supplere videntur; locum turbatum et mutilum hoc modo restituendum esse existimo; ἢ ἠλέκτωρ (παρὰ τῶν τοῦ χρυσοῦ ἠλέκτρου τε οὐσίαν) περὶ οὗ φησὶν Locus Homeri, in quo sol ἠλέκτωρ dicitur, hic a scriba omissus videtur. Cf. VV. DD.

- e. 1623. l. 5. Ἡλίβατον, υ. — ἀλή β. — ἡλι-
Φαινόμενον. H. υ. ἀλί β. — ἡλίω φαι-
νόμενον.
- l. 15. Ἡλιθα, α. — ἀλύς H. α. — ἀλῖς — μάτην,
— μετὰ τὴν, ε. ε. ¹⁰⁾
- e. 1624. l. 1. Ἡλιθιότης, π. Ἡλιθιότης. π.
- e. 1625. l. 3. Ἡλητεν. η. Ἡλιτεν. η.
- Ἡλητήσας, α. Ἡλιτήσας. α.
- Ἡλιτόμηνα, ἐλαττώμε- H. ἐλαττώμενα τ.
- να τ.
- Ἡλιτομήνιεν, ὀ μ. Ἡλιτόμηνις. ὀ. μ.
- Ἡλιτόμηνον, π. — λι- H. π. — λειπόμενον, τ.
- πόμενον, τ.
- l. ult. Ἡλοι, περὼναί, ε. H. περόναί. ε.
- e. 1626. l. 6. Ἡλυ, ε. H. ε. ¹¹⁾
- l. 14. Ἡλυκῦσαι, σ. Ἡλυκῆσαι. σ.
- l. 16. Ἡλυξεν, ε. ἐξέκλι- H. ε. ε.
- νεν.
- [Ἡλύξων, Φυγών.]
- Ἡλύθη, ε. H. ε.
- e. 1628. l. 4. Ἡμαθώης, α. Ἡμαθόεις. α.
- l. 5. Ἡμαθόεντος, Ἡμαθόεντα. τ. — ἄμα-
τ. — ἄμαθίαν — ἢ θον — ἢ παρ' ὄν
παρορέει Ἡμαθόης ῥέει Ἄμαθος ποτα-
ποτε, ἦ μ. μός. ἦ μ. ¹²⁾

Υ 2

c. 1628.

10) Scriptura μετὰ τὴν ex compendio vocis haud intellecto oritur.

11) Corregerat: Ἡλυθεν. At delevit, quod typositam latuisse videtur.

12) Ex Etymologo locum restituisse videtur. Mallet: ἢ παρ' ὄ ῥέει Ἡμαθόεις ποταμός. In veterum scriptis emendandis primae scripturae tramite pressè insistendum est, nec, nisi summa urgeat necessitas, ab eo declinan-

dum. Vitiosum ποτε oritur ex π aut πο, solito v. ποταμός compendio.

- ε. 1628. l. 10. Ἡμαθον, η. — Η. η. — παρὰ Κυζικη-
νοῖς.
π κυζικῆναι.
- ε. 1629. l. 4. Ἡμαρ ἀγκαῖον Η. ἀναγκαῖον. τ.
τ.
- l. 15. Ἡμάτιοι, η. ἀν- Η. η. αὐθημερινοί.
θημερινοί.
- ε. 1630. l. 16. Ἡμένη, ἐν Η. ἐν κόλποις κ.
κόποις κ.
Ἡμεν, ἄν.
Ἡμένη πηλειᾶς, π.
- ε. 1631. l. 3. Ἡμεναί, ο. — Η. ο. — τῆς αἰγείρου ἀλ-
τὰ αἰγείρου ἀλλήλων λήλων ἀπέστρα-
ἐπέστραπται, οὕτω πται, οὕτω καὶ αἰ
καὶ Ἀλκίνου θεράπει- Ἀλκίνου θεράπει-
ναί — ἐκθέρωντο. ναί — εθέρωντο.¹³⁾
- ε. 1632. l. 4. Ἡμερολόγιον, Η. μ. — κύστιν.
μ. — κύστην.
- l. 13. Ἡμερσεν, ε. — ἡ- Η. ε. — η.
μάρτιζεν.
[Ἡμερτὸν, ἐπέραστον.]
Ἡμερωλίας, τ. Η. τ.¹⁴⁾
- l. 19. Ἡ μὴν, α. — δὴ Η. α. — δη. καὶ ἡμην, ε.¹⁵⁾
ἡ ε.

ε. 1632.

13) Reponendum est: ἐπέστραπται — ἐπεστραμμέναι.
Praepp. ἐπὶ et ἀπὸ, non modo per se, sed et in compo-
sitis saepissime permiscuntur. Male in Ald. ἐνθέρωντο.

14) Glossam Ἡμερτὸν, pro Ἰμερτὸν, ut spuriam et ab hoc
loco alienam, rejecit. Ego eam genuinam crederem,
quin et ab ipso Lexicographo sic scriptam, nec enim
antiqui eadem, qua nos hodie, diligentia orthographiae
leges observabant, quod non modo veteres ipsorum libri
scripti, sed et inscriptiones quamplurimae luculenter te-
stantur. Respicitur ad Il. B. v. 751. ubi ἰμερτὸν urbis
Titaresii epitheton est.

15) Conferantur, quae supra ad V. Ἡδος monui.

- c. 1632. l. ult. Ἡμιδακίς, η. Ἡμιδακίς. η. ¹⁶⁾
 c. 1633. l. 2. Ἡμιδαπός, ε. Ἡμεδαπός. ε.
 — l. 8. Ἡμίεκτον, τὸ τε- Η. τὸ τετραχοίνικον —
 τραγώνικον — ἕκ- ἕκτου — χοινίκων
 τεος — κυνίκων μή τεσσαρακονταοκτώ
 — ἐκ τῶν χοινικῶν, — ὀκτὼ χοινικες. κ.
 κ.
 c. 1634. l. 3. Ἡμιμέγιστον, Η. ἡμίμναιον.
 ἡμιόμναιον.
 — l. 7. Ἡμῖν ἀπό, α. Η. α.
 [Ἡμῶν, ἡμῶν. λέγεται
 δὲ καὶ αὐτοῖς.]
 Ἡμιόγδοον, ο. — χοεῖς. Η. ο. χ. ¹⁷⁾
 — l. 12. Ἡμιόλιος, δρικη- Η. δίκροτος. κ. — τὸ ἐν
 τής, κ. — τὸ ἡμισυ καὶ η. ε.
 ε.
 — l. 16. Ἡμίονος, [μουσ- Η. ὄρεύς.
 μῶν ἢ μούλα.]
 c. 1635. l. 4. Ἡμιπέλεκκα, τ. Ἡμιπέλεκκα. τ.
 Ἡμιπέλεκκον, τ. πέλε- Ἡμιπέλεκκον. τ. — πέ-
 κυ κ. λεκός κ.
 Ἡμιπέλεκκας, π. Ἡμιπέλεκκας. π.
 Ἡμίπολον, τ. — ἀν' οὐ. Η. τ. — οὐρανοῦ. ¹⁸⁾
 Ἡμίσ. ας, τ. Ἡμίσεας. τ. ¹⁹⁾

Υ 3.

c. 1635.

16) Bene correxit. Origo mendi haec est: Ἡμιδακίς. scriba solito more litteram inter lineam notatam voci inseruit, et η pro κ accepit.

17) In glossa a Musuro ejecta prima pars; Ἡμῶν, ἡμῶν. (Pro Ἡμῶν ἀπό, ἀφ' ἡμῶν.) praecedentem glossam corrigere videtur. Altera: λέγεται δὲ καὶ αὐτοῖς. variam lectionem II. A. v. 67. indicat; olim enim versus Homericus ita quoque legebatur: Βούλεται ἀντιάσας αὐτοῖς ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι. Referendum est αὐτοῖς ad praecedens Ἀχαιοῖς, et lectio optime procedit. In Ald. χορεῖς culpa typ.

18) Scribendi compendia οὐαν̄ et ἀγαν̄ librarius confudit.

19) Litteram exscalpsit; scriptum videtur: Ἡμίσιας.

- c. 1635. l. 4. Ἡμισάλεκτος, ε. — σε-
 -- σεσαλευόμενον, σα- σαλευμένον. σαλεύ-
 λεύοντες γ. ονται γ. ²⁰⁾
 — l. ult. Ἡμισυ, ἡ η. — νο- Η. ἡ η. — νόμισμά τι.
 μίσματα.
 c. 1636. l. 15. Ἡμίφθη. η. Ἡμείφθη. η.
 — l. 17. Ἡμιφάσιον, σ. ῥάκ- Η. σ. ῥάκος.
 κος.
 c. 1637. l. 1. Ἡμιψα, η. Ἡμειψα. η.
 — l. 6. Ἡμονες, α. — ὀρ- Η. α. — ὀρχησταί.
 χισταί.
 — l. 8. Ἡρμοξεν, α. ἐποίη- Η. α. ἐποίησεν.
 σεν, ἄμορος, α.
 — l. 15. Ἡμπιέχετο, π. Ἡμορος. α.
 Ἡμπιέσχετο, ε. Ἡμπίσχετο. π.
 — l. 19. Ἡμπλακεν, ἡδίκηεν, Ἡμπίσχετο. ε.
 η. Η. ἡδίκηκεν. η. ¹⁾
 c. 1638. l. 6. Ἡμυσεῖη, κ. Ἡμύσειε. κ. πέσοι.
 πέσειεν.
 — l. 12. Ἡμωδίασαν, ἡνάρ- Η. ἐνάρχησαν. α.
 χησαν, α.
 — l. 18. Ἡν, δ. — ἡ μὴ εἰάν. Η. δ. — ἡ τὴν εἰάν. —
 — διακίσεται. διακίσεται. ²⁾
 c. 1639. l. 3. Ἡνασεν, ε. Ἡνασσεν. ε.
 — l. 5. Ἡνδανεν, ἡρεσκεν, Η. η. καὶ ἡλδανεν, η. ω. ³⁾
 ἡῦξανεν, ω.

c. 1639.

20) Interpretationis correctionem typotheta neglexit.

1) In Ald. Ἡμπακεν culpa typ.

2) Correctum erat: διακίσεται. Descriptum fuit: διακίσε-
 ται. Nemo, nisi quamplurimos veterum libros scriptos
 evolverit, foedam scribarum barbariem sibi fingere
 potest.3) Musuri interpolatione carere possumus, nam ἡῦξανεν
 sine dubio e margine transcriptum est, notatum scilicet
 a quo.

ε. 1639. l. 11. Ἐνδραμένος, α.	Ἐνδραμένη. α.
— l. 16. Ἐνείγκαντο, η.	Ἐνέγκαντο. η. ⁴⁾
ε. 1640. l. 3. Ἐνεμίδες, η.	Ἐνεμῶδες. η.
Ἐνεμόν, υ. μετάρωρον.	Ἐνεμόεν. υ. μετάρωρον.
— l. 6. Ἐνεμόησσα, υ.	Ἐνεμόεσσα. υ.
— l. 10. Ἐνέπατι, ε.	Ἐνίπαπεν. ε.
— l. ult. Ἐνιάσειγαλοῦντα,	Ἐνία σιγαλόεντα. λ.
λ.	
ε. 1641. l. 1. Ἐνίδαίικτος, η.	Ἐμιδαίικτος. η.
— l. 4. Ἐνιοπήϊα, ο.	Ἐνιοπήϊα. ο. ⁵⁾
Ἐνιόπι, λ.	Ἐνιοπι. λ.
ε. 1642. l. 2. Ἐνίς, ε.	Ἐνεῖς. ε. ⁶⁾
— l. 5. Ἐνον, ἦνον.	Ἐνον. ἦνον.
Ἐνοπα, λ. — ἔνιχον, δ.	Η. λ. — ἔνιχοι. δ. ⁷⁾
Ἐνός, α.	Ἐνορέην. α.
Ἐνορέηφι, τ.	Η. τ.
[Ἐνόησεν, ἀνδρεία,] ἦ-	Ἐνορον. η. ⁸⁾
ρορον, η.	

Y 4

ε. 1643.

a quodam, qui ἦλδανεν cum ἦνδανεν confuderat. Lexicographus quidem varias unius ejusdemque glossae scriptiones tacite interdum exponit, raro autem voces adeo diversas interpretando permiscet. Locus denique alienus, quem ἦνξανεν occupat, ejusdem originem evidenter demonstrat. Cf. VV. DD.

- 4) Prima scriptura fuit: Ἐνείγκαντο. Reponatur: Ἐνείγκαντο. quod Homericum est. Cf. VV. DD.
- 5) Correctionem typosetha non advertit.
- 6) Cf. VV. DD. qui codicis scripturam restituerunt.
- 7) Qua ratione ἔνιχον in ἔνιχοι mutaverit, nec ego intelligo, nec alii forte intelligent. Cf. VV. DD. quorum emendatio (ἔνηχον) codicis scriptione firmatur.
- 8) Quae a Musuro deleta sunt aut variam praecedentis glossae lectionem, aut ejusdem additamentum aliquod repraesentant; nam, ni fallor, ex Ἐνορέησιν, ἀνδρείαις corrupta sunt.

ε. 1643. l. 14. Ἦν τοι, εἰάν σοι. [ἢ ἄν τι, τινά σοι.]	H. ε.
Ἦντοτε, υ.	Ἦντετο. υ.
Ἦντ' ὀπὸτ' ἦσαν, ε.	Ἦν ὀπὸτ' ἦσαν. ε. 9)
ε. 1644. l. 2. Ἦνυστρον, ἦ π. — τῷ μαρυκαζομέ- νων — γάστριον η.	H. ἦ π. — τῶν μαρυκα- ζομένων — ὑπογά- στριον η. 10)
— l. 11. Ἦξει, ἐλεύσεται, [ἔλθῃ.]	H. ε. 11)
Ἦξεν, σ.	Ἦξεν. ἢ εἴξε. σ. 12)
— l. 18. Ἦοια, ὀκτάλογος H.	Ἦοια. ὀκτάλογος H.
(Ἦοιν, ο. — μέχρικαὶ ω.	H. ο. μέχει μεσημβρινῆς ω. 13)
Ἦοιν, τ. — παννάσις.	H. τ. — Πανύασις.
ε. 1645. l. 3. Ἦιόνησας, κ.	Ἦιόνησας. κ. 14)
— l. 5. Ἦοῦχ ἄλις, ἢ οὔκι- κανον.	H. ἢ οὔχικανόν. 15)

ε. 1645.

9) Musuri mentem non perspicio. Ex interpretatione liquet, glossam ex Ἐν τῷ ποτ' ἦσαν corruptam esse; at sic loco suo mota est, nisi dixerimus, Lexicographum (quod saepius forte factum fuerit) ex vitioso codice descripsisse.

10) Cyrilli Lex. ms. Ἦνυστρον. τὸ παχύτερον μέρος τῆς κοιλίας τοῦ βοός.

11) Correxerat: ἔλθοι.

12) Textum perspicuitatis causa interpolavit.

13) Antea καὶ signo notaverat. Num vero καὶ ex numero κ' natum sit, aliis disquirendum relinquo.

14) VV. DD. Ἦσησας bene rescripserunt.

15) Scriptura οὔκικανον ad indolem vetustiorum codicum mss., in quibus fortis adspiratio saepius tollitur, pertinet.

- ε. 1645. l. 9. Ἡπαρ, ε. — καὶ
²
 ἀλη
 — l. 11. Ἡπάντηνται, π. Ἡπάτηνται, π. ¹⁷⁾
 — l. 24. Ἡπειόδωρος, ἥπεια Ἡπιόδωρος. ἥπια κ.
- ε. 1646. l. 6. Ἡπεροπεύειν, Ἡ. ε. — π.
 ε. — παραλογίζε-
 θαι.
 [Ἡπερ, ὄπα.]
 Ἡπερδη, ο. Ἡπερ δὴ. ο. ¹⁸⁾
 — l. 11. Ἡπερ οὖν, ὡσπερ Ἡ. ὡσπερεῖ, κ.
- ε. 1647. l. 5. Ἡπίτρια, ρ. Ἡπήτρια. ρ.
 ε. 1648. l. 1. Ἡπυματίθη- Ἡ πυματήθειεν. η.
 σεν, η.
- l. 4. Ἡ. ., τ. — καὶ ἐπὶ Ἡρι. τ. — καὶ ἡ ῥά, ἐπὶ
 τ. — καὶ ἡρα, τὸν τ. — καὶ ἡρα, τὸν
 ὁ ἔρα καὶ τ. αἶρα. καὶ Ἡραν,
 τ. ¹⁹⁾
- l. 8. Ἡρα, η. ὄντως, ἡ χ. Ἡ ῥά. η. ὄντως. ἡ ἔφη.
 — ἐπικουρίας — ἐπὶ καὶ Ἡρα, ἡ χ. —

Υ 5

ἡρα

16) V. ὕπαρ Hesychio male tribuit, nam ἀλήθεια a Graeculo quodam, qui prononciationis vitio ὕπαρ in mente habuit, adjectum esse videtur. Cf. VV. DD.

17) Correctio a typoseta neglecta est.

18) Cur Ἡπερ, ὄπα (Pro Ἡπερ ὄπη, aut ὄπη ἄν, aut ὄπως) deleverit, nescio. Observentur, quae ad v. Ἡ οὐχ ἄλλως de tenui vetustiorum mss. adspiratione monui.

19) Bilem hic movet. In ipsa glossa duas litteras delevit; scriptum videtur aut Ἡερ, aut Ἡερ, quod primum in Ἡερι mutaverat. Totam appendicem a verbis καὶ ἐπὶ τοῦ ἄρα ad finem usque e margine intrusam esse suspicor.

ἤρα — Διῖ, [ἢ ἔ-
Φη.]

c. 1648. l. 12. Ἡρανεῖ, λ.
— l. 14. Ἡρακαίδησῦτως ε.
ἤρα καὶ ἐξόχων ο.

— l. ult. Ἡρακλεία, λ. τὴν ε.
μαγνίτην — διαλλ-
λαττουσι, κ. — μα-
γρ. ἐν Ἴωνι
γνήτην — ἐνίοτε —
ἐλύδιε πόλεως. — σι-
δερίτην — ἠρακλεώ-
την.

c. 1649. l. 17. Ἡρακλᾶν [ὡς
καλὸν] τὸν Η. —
λίθον γ.

ἐπικουρίαν — ἐπίη-
ρα — Διῖ. ²⁰⁾

Ἡραίνει. λ.

Ἡ ῥαί. καὶ δὴ οὕτως ε. Ἡ
ῥαί, καὶ ἐξ ὀχέων.
ο. ¹⁾

Ἡρακλεία λ. ἦν ε. μαγνί-
τιν — διαλλαίτ-
τουσι γὰρ, κ. —
μαγνήτην — ἐν Ἴωνι
— ἐν Λυδία πόλεως
— Σιδερίτην —
Ἡρακλεῶτιν. ²⁾

Ἡράκαλον. τὸν Η. — ἐ-
κάλουν γ. ³⁾

c. 1650.

20) Verba ἢ ἔΦη. quae aperte e margine sunt, superiori-
bus inferuit. Interpolatio καὶ Ἡρα supervacua est, va-
lent enim, quae ad v. Ἡδος animadverti. Voces deni-
que ἐπὶ ἤρα male in unam contraxit; vis enim exempli
perditur, nec locum, quem Lexicographus innuit, prae-
sentem habuisse videtur. Cf. VV. DD.

1) Cum If. Vossio distinguendum est: Ἡ ῥαί καὶ δ. Sunt
enim Homeri verba, et series alphabetica hoc requirit.

2) Vocem ἐνίοτε una cum γρ. delevit. Vulgatum Σιδερί-
τιν a tyrotheta est.

3) In ὡς καλὸν delendis parum acute versatus est; sunt
enim, ut opinor, variae ipsius glossae lectiones pro
more Lexicographi a latere notatae, et ita scribi debe-
bant: Ἡρακλᾶν, εἰς, καλον. τὸν Η. (Facili scribarum
errore εἰς in ὡς mutatum est) Id est, praeter Ἡρακλᾶν
dici etiam Ἡράκλεις et Ἡράκαλον. Cf. VV. DD. Ante
τὸν Η. vox οὕτως, ut et in aliis glossis, ob compendii
difficultatem neglecta fuisse videtur. Ex λίθον reflexit
ἐκάλουν, ad sensum bene, sed ad codicis scripturam pes-
sime; litteras enim θ et σ ob soni affinitatem saepius in
libris scriptis commutari tironibus notum est, hinc aut
λίσσουνται aut ἐλίσσουντο Hesychio restituendum est. In

Ald.

- c. 1650. l. 9. Ἡραξεν, ε. — H. ε. — ἔρρηξεν.
ἔρριξεν.
- Ἡραρεν, η. ἥρωσεν, H. η. ἥρωσεν. εὐπρέπη-
εὐπρέπειεν. σεν.
- Ἡράρωμεν, ἥρωσα- Ἡράρωμεν. ἥρωσαμεν. η.
μεν, η.
- Ἡραρον, ε. — ἥρω- H. ε. — ἥρωσαν.
σαν.
- Ἡραράμην, ἥράωθι. H. ἥράωθην.
- c. 1651. l. 4. Ἡραῖτον, τὸν Ἡρανον, τὸν βασιλέα.
ἥραστρατίον. στρατηγόν. 4)
- l. 9. Ἡρέα, η. Ἡρέμα. η.
- l. 15. Ἡρέμα, α. — σχο- H. α. — σχολαίως.
λεῶς.
- l. 20. Ἡρεσεν, η. Ἡρεσεν. η. 5)
- c. 1652. l. 8. Ἡρήκασιν, εἶ- H. πεπορθηκασιν. καὶ εἶ-
πον, πεπορθηκασιν. πον διὰ τῆς εἰ.
- Ἡρηκότων, π. εἰπόντων. H. π. καὶ διὰ τῆς εἰ ε.
- Ἡρηκῶς, ν. εἰπῶν. H. ν. ε. διὰ τῆς εἰ. 6)
- Ἡρημένοι, ε. — ἐπικρι- H. ε. — ε.
θέντες.
- [Ἡρηντὸ, ἀρμόστως
πραττεν.]
- Ἡρήρει, ε. H. ε. 7)
- Ἡρηρίετο, η. ἥριξεν, ε. Ἡρηρίετο. η. ἐστήριξεν. ε.

c. 1652.

Ald. Musuri correctionem typotheta male divisit; cum vero locum correctionibus maculatum viderit, signum, quod codex ms. non agnoscit, injussus adjunxisse videtur.

4) Ald. Ἡράνον culpa typ. Tempore forte glossa restituetur.

5) Correctionem typotheta neglexit.

6) Cf. VV. DD. quibus Musuri additamenta imposuere.

7) Glossa a Musuro ejecta ita potius distinguenda videtur:

Ἡρην, τὸ α. Quomodo Ἡρην restitui debeat, nescio. Quampiurimae in Hesychio glossae sunt, quibus longo demum usu, et locorum, ad quae respicitur, indagatione medela primum afferri potest.

c. 1652. l. 20. Ἡριον, π.	Ἡρι. π.
— l. ult. Ἡριγένειαν, ἡ τ. — ἡλέ. να, η.	Ἡριγένεια. ἡ τ. — ἡ λέ- αινα. η. ⁸⁾
c. 1653. l. 6. Ἡριεργῆς, τυμ- βόρυχος.	H. τυμβώρυχος.
— l. 12. Ἡρίμα, ο.	Ἡρι μάλα. ο.
— l. ult. Ἡρι σάλπιγξ, ο. τὸ ε.	Ἡρισάλπιγξ, ο. τὸ ε.
c. 1654. l. 1. Ἡριν, τ. ἦριν.	H. τ. ἦριν.
— l. 4. Ἡρινοτόκου, α. — κα- τεοφόρους τελούν- των ἔαρι.	H. α. — κατ' ἔαρ Φόρους τελούντων.
Ἡρις, ὡς ἔαρινῶς.	Ἡρι. ἔαρι.
Ἡρίον, μ.	Ἡρινός. ἔαρινός. Ἡρίον. μ. ⁹⁾
c. 1655. l. 1. Ἡρίχθη, ἐρ- ράχη.	H. ἐρράχη.
Ἡρίομεν, ε.	Ἡρείομεν. ε.
c. 1656. l. 8. Ἡρωσεν, ε.	Ἡροσεν. ε.

c. 1656.

8) Litteram delevit; scriptum videtur: ἡλέενα.

9) Ex ἔαρι novum articulum male effinxit, est enim marginalis correctio mendosi κατεοφ. pro quo legendum esset: ἔαρι φ. Quod vero in Ἡρις, ὡς ἔαρινῶς. glossa Ἡρινός. ἔαρινός. lateat, egregie et acute vidit. Primaeva glossae scriptio fuit proprie Ἡρινῶς, ἔαρινῶς, quod non modo Marciani codicis scriptura, verum et ipsa series alphabetica docet; vetustiora quoque mss. evolvendo multis confirmatum deprehendimus exemplis, quod ab antiquioribus etiam scribis oxytona in ὄς cum ῶς ob soni forte affinitatem saepius descripta fuerint. V. Ἡρινός in memoriam mihi revocat Iocum Solonis (Analectt. Brunckii tom. 1. p. 65. VI. v. 20.) quem cum nondum a VV. DD. notatus sit, hic adscribam:

Ἄλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος· ἔξαπίνης δὲ,
ὥστ' ἄνεμος νεφέλας αἴψα διεσκέδασεν

ἦρινός, ὄς πόντου. —

Subita irae Jovis cessatio cum venti verni velocitate comparatur.

- ε. 1656. l. ult. Ἡροφίλη, σι- βύλης ο. Ἡ. Σιβύλλης ο.
- ε. 1657. l. 1. Ἡρῆην, ἀπόλ- λυτο. Ἡρῆεν. ἀπώλλυτο.
- Ἡρῆκεν, ε. — ἐρεκνή- σου — ζόντων. Ἡρῆ ἦκεν. ε. — ἔρῆ ἐκ νήσου — ζώντων.¹⁰⁾
- l. 8. Ἡρτα, ἐκρεμαίνυεν. Ἡ. εκρεμαίνυεν.
- l. 10. Ἡρτάμησεν, ἐτάρα- ξεν, διοίκησεν, η. Ἡ. ἐτάραξε. διώκησεν. η.¹¹⁾
- l. 12. Ἡρταριάζομεν, ε. Ἡρτιάζομεν. ε.¹²⁾
- ε. 1658. l. 3. Ἡρυγγαίνετο, δεδάσυντο. Ἡ. ἐδάσυντο.
- l. 14. Ἡρύκαλον, τ. — ἐπικοριστικῶς Ἡ. τ. — ὑποκοριστικῶς.
- ε. 1659. l. 4. Ἡρχθη, ἐπὶ τ. — χαιρων α. Ἡ. ἀντίτ. — χειρῶν α.¹³⁾
- ε. 1660. l. 1. Ἡρώων, π. — κεράσσατο Μ. Ἡ. π. — κεράσσατο Μ.
- l. 10. Ἡσαι, παύσαι, κ. Ἡ. πέπαισαι. κ.
- l. 15. Ἡσας, η. — ἢ ἰάσαθαι, θεραπεύ- σαι, ἢ χ. Ἡ. η. — ἢ ἐπὶ τοῦ ἰάσα- θαι, καὶ θ. ἢ χ.¹⁴⁾

ε. 1661.

10) Typotheta correctionem neglexit, et loco ζώντων posuit τώντων.

11) Semel monuisse sufficiat, quod Musurus ν ephelcysticon, quando ante consonantem verbis affigitur, ubique per totum codicem exscalpsit; hoc vero codex Hesychii Marcianus cum omnibus, quos ego quidem tractavi, vetustioribus libris scriptis commune habet, et inter reliqua vetustatis codicis archetypi indicia referendum est. In Ald. mendum typ.

12) Monstruosa codicis lectio nata est ex correctione: Ἡρ- τιάζομεν. Describendo litterae transponebantur.

13) Bene emendavit. Verba: χειρῶν ἀδίκων. in margine olim adposita fuisse suspicor. Cf. VV. DD.

c. 1661. l. 2. Ἦσεν, π. — Θεραπεύειν — κορέ- σαι.	H. π. — Θεραπεύσειν — κορέσειν.
— l. 5. Ἦσεν, εἶασεν.	H. ε. ἐκάθισεν. ¹⁵⁾
Ἦθα, η. υ. [ἐκάθισεν.]	H. η. υ.
— l. 9. Ἦθατο, ε. . θαι, ε.	Ἦθατο. ε. Ἦθην. ε.
— l. 12. Ἦσὶ [ἦ] φησὶ, λέ- ξει, ὑπάρξει.	Ἦσὶ φ. λέξει. καὶ ἦσι, ὑπάρξει. ¹⁶⁾
— l. 15. Ἦσκει, ε. — ἐμε- λεῖτο — ἐργάζετο. [Ἦσκων, ἐργάζεσθαι, ἐπι- μελεῖσθαι.]	H. ε. — ἐτημελεῖτο — ε.
Ἦσκημένος, μ.	H. μ. ¹⁷⁾
— l. ult. Ἦσίπεπον, εἰτρα- φές.	H. ἐντραφές. ¹⁸⁾
c. 1662. l. 3. Ἦσμά, νόστι- μα.	H. νόστιμα.
Ἦσο, καθέζου.	H. ἐκαθέζου.

c. 1662.

14) Modorum discrepantiae tollendae causa verba: ἐπὶ τοῦ — καί. inseruit; at ἦ ἰάσασθαι, θ. ad subsequ. Ἦσεν referenda sunt, ubi in margine notata fuisse videntur. Cf. VV. DD.

15) V. ἐκάθισεν ex seq. glossa, cui male ex margine adjuncta erat, huc revocavit. Cf. VV. DD.

16) Inutilem Musuri interpolationem καὶ ἦσι typoseta recepit, ὑπάρξει vero omisit.

17) Dubito, an ἐτημελεῖτο bene emendatum sit, nam seq. ἐπεμελεῖτο mendosi ἐμελεῖτο correctio esse videtur. Glossam deletam in praecedentem male transtulit, sunt enim diversae, Ἦσκει forma solennis est, et Ἦσκων Homericum. Cf. VV. DD. Scribendi compendia in ἐργάζεσθαι et ἐπιμ. a scriba, qui Ἦσκων pro infinitivo habuit, male descripta sunt.

18) Reponenda est Kusteri emendatio εἰτραφές, quae ipsa jam ms. auctoritate firmatur.

c. 1662. l. 12. Ἡσσαν, η. — Η. η. — υ.

ὑστερον.

[Ἡσσόνων, ἐλαχιστοτέρων.]

Ἡς οὔτι χ.

Ἡς οὔτοι χ. ¹⁹⁾

c. 1663. l. 7. Ἡσχαλον, ε.

Ἡσχαλλον. ε.

— l. 13. Ἡτ' ἄν, ἔπειτ' ἄν
ἢ ταύτην, ἐπὶ τ.

Ἡ τάν ἢ ἐπὶ τάν. ἢ ταύτην ἢ ἐπὶ τ. ²⁰⁾

— l. 21. Ἡτεεν, ἦτεσεν.

Ἡ, τειν. ἦτησεν.

c. 1664. l. 1. Ἡ τεον, ἦ τ.

Ἡ ἐτεόν. ἦ τ. ¹⁾

— l. 8. Ἡτήθη, ε.

Ἡτήθη. ε.

— l. 13. Ἡτιος, βολῆς.

Η. β.

[Ἡτις, ὄστις.]

Ἡτοι, σ. — τὸ δ.

Η. σ. — τῶ δ.

c. 1665. l. 2. Ἡτρις, ἐξήτρις
κύβοι, π.

Ἡ τρις ἐξ, ἢ τρις κ. π.

— l. 21. Ἡϋθύνθη, υ.

Ἡϋθύνθη. υ.

c. 1666. l. 11. Ἡϋ ἦντε, ὀ.

Ἡϋθ' ὀ. ²⁾

— l. 17. Ἡφαιστιαίδες, Α.

Ἡφαιστιαίδα. Α.

c. 1666.

19) Cur glossam interpositam eiecerit, nescio. In Homero legitur: Ἡς οὔτι χ. Cf. VV. DD.

20) In hac glossa, ut saepius, duae scribendi et distinguendi rationes exponuntur, altera: Ἐἴτ' ἄν. ἔπειτ' ἄν. altera: Ἡ τάν, ἐπὶ τάν. ἢ ταύτην, ἐπὶ τ. Ad dictum Laconicum, quod Lexicographus etiam in mente habuisse videtur, Musurus integram glossam accommodavit. Cf. VV. DD.

1) Scriptura codicis in Ald. duplici modo vitiata est, et pessima Musuri correctione, et typothesae negligentia. Duae iterum scripturae Ἡ τεόν et Ἐτεόν unitim explicantur; qui Lexicographi mos Musurum ubique vexavit. Dicit tamen potuisset, interpretationem ἀληθῆς postea a quodam adjectam esse, qui minus attente has duas confundebat scripturas. Cf. VV. DD.

2) In codice archetypo correctum erat: Ἡϋ τς ὀ. quod Ἡϋ ἦντε, ὀ. descriptum fuit. Cf. VV. DD.

c. 1666. l. 21. Ἡφαιστος, ο. — ἰδίησιν — πρᾶπι- δεσιν. ὀ.	H. ο. — ἰδυίησιν — πρᾶ- πίδεσιν. ὀ
c. 1667. l. 1. Ἡφασεν, εἰή- λαφα.	H. εἰήλαφα.
— l. 7. Ἡφερέφων, ε.	Ἡμφερεφῶν. ε. 3)
— l. 11. Ἡφίεσαν, ε. εἶον. [Ἡφιστοῖο, τοῦ πυρός.] Ἡφροεύσαντο, ε.	H. ε. εἶων. Ἡφρονεύσαντο. ε.
— l. 20. Ἡχέϊον, τ. μαγαδι χ.	H. τ. — μαγαδι χ.
c. 1668. l. 14. Ἡχλησεν, ε. ἀχλαΐ.	Ἡχλυσεν. ε. — ἀχλύϊ.
— l. 18. Ἡχου ἐνθάδε ἦχῶ, μακρῶ φ. — ἐπανι- οῦται.	Ἡχῶ ἐνθάδε ἦχῶ. μα- κρᾶ φ. — ἐπανιοῦ- σαί. 4)
c. 1669. l. 5. Ἡᾶ, ἦ κ. ἐθνι- κῶς. [Ἡωήματι, μία ἡμέρα.] Ἡῶθεν, π. Ἡῶθι πρό, υ.	H. ἦ κ. ε. H. π. 5) Ἡῶθι πρό. υ. 6)
— l. 12. Ἡῶρετο, ἐκρέμ- ματο, ε.	Ἡῶρετο. ἐκρέματο. ε.

c. 1669.

3) Litteram expunxit; scriptum videtur: Ἡφερόφων. Cf. VV. DD.

4) Duae glossae scribarum inscitia coaluisse videntur. Ἡχου oritur ex Ἡχι, ut accentus aperte declarat; necesse etiam est, ut olim ου eundem fere sonum habuerit cum jota, cujus sedem in vetustioribus mss. saepius occupat. Glossae ergo ita separandae sunt: Ἡχι. ἐνθάδε. Ἡχῶ. μ. In ἐπανιοῦται compendium exitus male descriptum est. Cf. VV. DD. Nisi forte Ἡχου ἐνθάδε ad superiora Ἡχί που olim pertinuerint, et male huc e margine deducta sint. Rem alii definiant.

5) Bene correxerat: Ἡῶ ἡματι. μ. Glossam, utpote a loco alienam, exclusit.

6) Ex Homero, quem Lexicographus respicit. VV. DD. Ἡῶθι πρό restituerunt.

c. 1669. l. 15. Ἡὼς, η. — αὐ-
 γος — ἀξετο — ἦδε-
 δέμοινεν ἦως ἢ ἐνδ. —
 — παινυχι ἡμέρηγε
 κ. H. η. — αὐγή — ἀέξει-
 το — ἦ δὲ μὲν ἦως
 ἐνδ. — παινυχή
 μὲν ἦγε κ. 7)

⊙

⊙

c. 1670. l. 7. Θαάσει, κ. Θαάσει, κ.
 c. 1672. l. 11. Θαλάμιος, λ. Θ. λ. ὁ ἔσχατος, ὁ δὲ μέ-
 ὁ δεσμός ζ. σος ζ.
 — l. 14. Θαλάμοιο ν. κατα- Θ. ν. κατασκευασμένου ν.
 σκευασμένου ν.
 c. 1674. l. 10. Θαλείη, ε. Θαλίη, ε.
 c. 1675. l. 3. Θαλερόν δ. — Θ. δ. — καὶ μὴ ζ.
 καὶ ζ.
 — l. 7. Θαλέων, τ. — ποι- Θ. τ. — π. π. 8)
 ούντων [ἡδονῶν] π.
 — l. 18. Θάλλικα, σάκου, Θ. σάκου ε. 9)
 ε.
 c. 1676. l. 5. Θαλλοφόρους Θαλλόφορος. ὁ πομπεύ-
 πομπεύων ὁ Δ. ων Δ.
 — l. 18. Θαλυκρόν, ἰ. — Θ. ἰ. — χλωρόν. 10)
 χλυρόν.
 c. 1677. l. 9. Θαμάκεις, π. Θαμάκεις, π.

c. 1677.

7) Versus Homericos male restituit; prior enim ms. au-
 thoritate ita scribendus est: ἦδε δέ μοι νῦν ἦως ἐνδ. poste-
 rior: παινυχή μὲν ῥ' ἦγε κ. Quemadmodum et hodie
 apud Homerum leguntur. Cf. VV. DD. qui loca no-
 tarunt.

8) V. ἡδονῶν, quam Musurus delevit, est procul dubio fe-
 quentis παιγνίων varia lectio.

9) Salmasius emendavit: σάκκου ε. quod codicis scriptura
 firmatur.

10) Trilleri conjecturam χλιαρόν scriptura codicis proba-
 bilem reddit. Cf. VV. DD.

- c. 1677. l. 20. Θαμίξει, σ. — Θ. σ. — τὴν ε' ν.
 ἑαυτοῦ ν.
- l. 25. Θάμνας, δ. — Θάμνους. δ.
- c. 1678. l. 20. Θάνατος, ὁ τ. — Θ. ὁ τ. — τοῦδε τ.
 — τοῦ ἐκ τ.
- c. 1679. l. 7. Θαργηλία, Α. — Θ. Α. — θαργηλίαις —
 — ἀργηλίαις. — βυε-
 τηρίαν — ὡς φαίεν.
 — χύτρα ε. — φαίεν. — χύτρος
 ε. ¹¹⁾
- c. 1681. l. 5. Θάρνυται, με- — Θ. μετεωρίζεται — δια-
 ταιωρίζεται — δια-
 λόγων ἔντευξιν κ.
- l. 9. Θαρσύνεται, π. — Θάρνυται. π.
- l. 15. Θαρσὺς, θρασὺς. — Θαρσὺς. θρασὺς. τεθαρ-
 [Θαρσύν,] τεθαρσῆκώς. — ρῆκώς. ¹²⁾
- c. 1682. l. 1. Θάσωμεν, κ. — Θάσσομεν. κ.
- l. 14. Θάτας, θύτας, τ. — Θ. θῆτας. τ.
- c. 1683. l. 5. Θᾶττον ἢ β. — Θ. ἢ β. — σώματος γ.
 — στόματος γ.
- l. 11. Θαυλωνίδες, γ. — Θαυλωνίδα. γ.
- l. 17. Θαυμανώντες, θεώ- — Θαυμανέοντες. θεώμενοι
 μενοι — ῥήιστος, ὁ θ. — καὶ θηητὸς θη-
 στός, ὁ θ. ¹³⁾

c. 1684.

11) Pro βυετηρίαν, suadentibus hoc non solum codicis scri-
 ptura verum et ipsa etymologiae ratione, scribendam
 est: εὐετηρίαν. Nam Musuri ἰκετηρίαν hic nihili est. In
 Archilochi fragmento jambos latere suspicor; quorum
 priores ita forte restituendi sunt; Εἰς Φῶς δὲ νῦν ἄγει τ.
 Hoc saltem persuasum mihi est, quod ὡς ex εἰς corru-
 ptum sit. Cf. VV. DD.

12) V. Θαρσύν varia lectio est, e margine forte illata.

13) Correctio a typosetha neglecta est. Verba: θηητὸς,
 ὁ θ. quibus Musurus καὶ θηητὸς praefixit, praeter con-
 siliium Lexicographi, qui raro glossarum interpretationi-
 bus aliena immiscet, ab alijs adjecta fuisse videntur. Cf.
 VV. DD.

- c. 1684. l. 8. Θαῦμος, ἡ θ. Θ. ἡ θ. Α. Μακεδόνι.
 ἄρης Μακεδονίως.
 — l. 14. Θάψαι, κατωρύ- Θ. κατορύξαι. κ.
 ξαι, κ.
 c. 1685. l. 14. Θεανή, ν. — Θ. ν. — Σ. Τυροῖ ροιτου.¹⁴⁾
 Σ. τυροία ροιτου.
 — l. 16. Θέα παρεγείρω, τ. Θέα παρ' αἰγείρω. τ.
 c. 1686. l. 14. Θιασμου, ε. Θιασμου. ε.
 Θιασμων, ε. Θιασμοῖς. ε.
 — l. 19. Θείεν, δραμαῖς. Θ. δραμεῖν.¹⁵⁾
 c. 1687. l. 3. Θηλόπεδα, ο Θ. ο τ. — π.
 τ. — πέδα.
 [. εἶνιν, δραμεῖν ἢ ο αἰ-
 γιαλός.]
 Θειμωνείαι, ο. Θειμωνείαι. ο.¹⁶⁾
 — l. 6. Θείναν, β. Θοίναν. β.
 — l. 8. Θῆνες, ο. Θῆνες. ο.¹⁷⁾
 — l. 10. Θεινῶν, α. Θινῶν. α.
 — l. 13. Θεῖος μ. — μου. Θ. μ. — μοι.
 [Θεῖος νοός μου, ἐκ Θεου
 μοι νοῦς.]
 Θεῖος ο. Θ. ο.¹⁸⁾
 c. 1688. l. 4. Θείου π. — θυ. Θ. π. — θείου.¹⁹⁾

Z 2

c. 1689.

14) Sophoclis lemma hoc est: Σ. Τυροῖ α. Quod hic annectitur ροιτου lemmatis emendatio est, et ex ροῖ τῆ α. (id est, τῆ πρώτῃ vel προτέρῃ) depravatum. Cf. VV. DD. Mufurus solita licentia Lexicographum mutilavit.

15) Glossa ex Odyss. Γ. v. 112. petita est. Interpretationis correctio in seqq. occurrit.

16) Omnia, quae hic delevit, e margine intrusa sunt, et ad diversas glossas pertinent.

17) Cyrilli Lex. ms. Θῆνες. οἱ σωροὶ τῆς ψάμμου.

18) Quae hic eliminavit, jambi sunt, ex tragico quodam forte desumpti.

19) Bene emendavit. Scribendi compendium significat Θεου, quod hic sensui repugnat. Cf. VV. DD.

- c. 1689. l. 3. Θελερόν, θελε- Θ. θελκτόν — θέλγον.
κτόν — θελ..τ. τ. ²⁰⁾
- l. 7. θέλητρον, φ. Θέληητρον. φ. ¹⁾
- c. 1691. l. 4. Θέμιλα, θ. Θέμειλα. θ.
- c. 1692. l. 4. Θέμησις, δ. — Θ. δ. — Πυθία.
πυτία.
- c. 1693. l. 19. Θεοδήτων, υ. Θ. υ. — θ. ὑπὸ θεοῦ ω-
— θεοκτίστων, ω.
- c. 1694. l. 2. Θεόδωρος, Θ. Θ. Θ. ἔλεγον οἱ κωμικοὶ
ἔλεγον οἰκονομικοὶ
τοὺς πρώτους — τῆς
ἑαυτοῦ ὥρας χρησα-
μένου.
Θεοειδεστέρας, θ. — ὁ- Θ. θ. — ὁμοίωμα ἐχού-
μοίωμα. σας.
- l. 14. Θεοὶ Μ. ἦτοι δ. — Θ. Μ. ἦτοι ὅτι δ. — ψυχο-
ψυχοπόμπιον ε. πομπείον ε.
- l. 18. Θεοίνια, θ. — δίο- Θ. θ. — Διόνυσος.
νης.
- c. 1695. l. 1. Θεοκήρυθες, γ. Θεοκήρυκες. γ. — ἀπὸ
— ἀποταλουβίου π Ταλθυβίου παρὰ
ε. Ε. ³⁾
- l. 8. Θεοκυνῆ. δ. Θεοκυνῆ. δ.

c. 1696.

20) Correctionem typhotheta non advertit. In θελ.. exitum delevit.

1) Cyrilli Lex. ms. Θέληητρα. τὰ εἰς ἡδονὴν ἄγοντα.

2) Loci sensum Musurus sagaciter arripuit, at nimium a codicis scriptura discessit, ad quam emendatio ejus ita potius limitanda esset: ἔλεγον οἱ κωμικοὶ τοὺς πρώτους, — τῇ ἑαυτοῦ ὥρᾳ χρησαμένου. V. χρησαμένου bene se habet, nec a Musuro sollicitari debuit, quem sigma in τῆς — ὥρας, ex jota dativi natum, forte sefellit. Bene tamen atque docte Comicorum εὐρυπρώκτους hic intulisse videtur.

3) Ejusmodi scriptura insignem codicis archetypi vetustatem prodit, vitii enim origo fuit haec: ΑΠΟΤΑΛΟΤΒ. Litt. Θ paululum corrosa a scriba pro Ο accepta est.

c. 1696. l. 7. Θεοπρέπειον, μ.	Θεοπρόπιον. μ.
c. 1697. l. 7. Θεοσκνεῖ, θ.	Θεοσκυνεῖ. θ.
— l. 14. Θεο. ἰσσωτον, θ.	Θεοῖσσωτον. θ. 4)
Θεουδής, θ.	Θεαυδής. θ.
Θυ̅ δέσι, θ.	Θεουδέσι. ὑπὸ θ.
— l. 21. Θεώμενα, ε.	Θεώμονα. ε.
c. 1698. l. 1. Θεόφατα, λ.	Θέσφατα. λ.
— l. 9. Θεόφρα, θ.	Θεόφρονα. θ. 5)
c. 1699. l. 14. Θέρεσθαι, θ.	Θ. θ. — χλιαίνεσθαι.
— χναίνεσθαι.	
c. 1701. l. 8. Θερμόν, τ. —	Θ. τ. — Βυζάντιοι. 6)
Βυζάντιον.	
— l. 12. Θέρονται, κ. χναί-	Θ. κ. χλιαίνονται. θ.
νονται, θ.	
— l. 14. Θερσόμενος, θ. ἀπὸ	Θ. θ. ἀπὸ τοῦ θέρω, ε.
τῶν θέρων ε.	
Θερουράτερας, ὀχμωρός	Θ. ὀχλωρός σ.
σ.	
c. 1702. l. 9. Θεσμούς, νόμου	Θ. νόμους θ.
θ.	
Θεσμοφορία, τ. — Δη	Θ. τ. — Δήμητρος, ἢ εἰ
μήτρας, ἢ ο.	
— l. 18. Θεσπέσιον, θ. —	Θ. θ. — εἰ καὶ θεσπε-
εἰ θεσπεσίην — αἰ-	σίην — αἰλαπάξεις,
λωπάξεις.	
c. 1703. l. 2. Θεσπεσίη, με	Θ. μεγάλη. πολλῆ. θ. 7)
πόλει, θ.	

Z 3

c. 1703.

4) Litteram delevit; scriptum fuisse videtur: Θεοῖσσωτον.

5) Cum Kustero scribendum est: Θεοφραδία. Error ex

scribendi compendio Θεοφρα^δ natus esse videtur; facile enim littera fini vocis annexa a scriba negligebatur.

6) Correctionem typosetha neglexit.

7) Correxerat: πόλις. Non mihi placet Musuri emenda-

tio; crederem potius, quod πόλει ortum sit ex π i. e.

πόλιω

- c. 1689. l. 3. Θελερόν, θελε- Θ. θελκτόν — θέλγον.
κτόν — θελ.. τ. τ. ²⁰⁾
- l. 7. Θέλητρον, φ. Θέλητρον. φ. ¹⁾
- c. 1691. l. 4. Θέμιλα, θ. Θέμιλα. θ.
- c. 1692. l. 4. Θέμησις, δ. — Θ. δ. — Πυθία.
πυθία.
- c. 1693. l. 19. Θεοδήτων, υ. Θ. υ. — θ. ὑπὸ θεοῦ ω.
— θεοκτίστων, ω.
- c. 1694. l. 2. Θεόδωρος, Θ. Θ. Θ. ἔλεγον οἱ κωμικοὶ
ἔλεγον οἰκονομικαὶ
τοὺς πρώτους — τῆς
ἑαυτοῦ ὥρας χρησα-
μένου.
Θεοειδестέρας, θ. — ὁ- Θ. θ. — ὁμοίωμα ἐχού-
μοίωμα. σας.
- l. 14. Θεοὶ Μ. ἦτοι δ. — Θ. Μ. ἦτοι ὅτι δ. — ψυχο-
ψυχοπόμπιον ε. πομπεῖόν ε.
- l. 18. Θεοίνια, θ. — δίο- Θ. θ. — Διόνυσος.
νης.
- c. 1695. l. 1. Θεοκήρυθες, γ. Θεοκήρυκες. γ. — ἀπὸ
— ἀποταλουβίου π Ταλθυβίου παρὰ
ε. Ε. ³⁾
- l. 8. Θεοκυνεῖ. δ. Θεοκυνῆ. δ.

c. 1696.

20) Correctionem typotheta non advertit. In θελ.. exitum delevit.

1) Cyrilli Lex. ms. Θέλητρα. τὰ εἰς ἡδονὴν ἄγοντα.

2) Loci sensum Mufurus sagaciter arripuit, at nimium a codicis scriptura discessit, ad quam emendatio ejus ita potius limitanda esset: ἔλεγον οἱ κωμικοὶ τοὺς πρώτους, — τῇ ἑαυτοῦ ὥρᾳ χρησαμένου. V. χρησαμένου bene se habet, nec a Mufuro sollicitari debuit, quem sigma in τῆς — ὥρας, ex jota dativi natum, forte sefellit. Bene tamen atque docte Comicorum εὐρυπρώκτους hic intulisse videtur.

3) Ejusmodi scriptura insignem codicis archetypi vetustatem prodit, vitii enim origo fuit haec: ΑΠΙΟΤΑΛΟΤΒ. Litt. Θ paululum corrofa a scriba pro Ο accepta est.

c. 1696. l. 7. Θεοπρέπειον, μ.	Θεοπρέπιον. μ.
c. 1697. l. 7. Θεοσκνεῖ, θ.	Θεοσκνεῖ. θ.
— l. 14. Θεο. ἰσσωτον, θ.	Θεοῖσσωτον. θ. ⁴⁾
Θεουδής, θ.	Θεαυδής. θ.
Θυ̅ δέσι, θ.	Θεουδέσι. ὑπὸ θ.
— l. 21. Θεώμενα, ε.	Θεώμονα. ε.
c. 1698. l. 1. Θεόφατα, λ.	Θέσφατα. λ.
— l. 9. Θεόφρα, θ.	Θεόφρονα. θ. ⁵⁾
c. 1699. l. 14. Θέρεδα, θ.	Θ. θ. — χλιαίνεδα.
— χναίνεδα.	
c. 1701. l. 8. Θερμόν, τ. —	Θ. τ. — Βυζάντιοι. ⁶⁾
Βυζάντιον.	
— l. 12. Θέρνται, κ. χναί-	Θ. κ. χλιαίνονται. θ.
νονται, θ.	
— l. 14. Θερσόμενος, θ. ἀπὸ	Θ. θ. ἀπὸ τοῦ θέρω, ε.
τῶν θέρων ε.	
Θερουρότερας, ὀχμωρός	Θ. ὁ χλωρός σ.
σ.	
c. 1702. l. 9. Θεσμούς, νόμου	Θ. νόμους θ.
θ.	
Θεσμοφορία, τ. — Δη-	Θ. τ. — Δήμητρες, ἢ εἰ
μήτρας, ἢ ο.	
— l. 18. Θεσπέσιον, θ. —	Θ. θ. — εἰ καὶ θεσπε-
εἰ θεσπεσίην — ἀ-	σίη — ἀλαπάξεις,
λωπάξεις.	
c. 1703. l. 2. Θεσπεσίη, με	Θ. μεγάλη. πολλῆ. θ. ⁷⁾
πόλει, θ.	

Z 3

c. 1703.

4) Litteram delevit; scriptum fuisse videtur: Θεοῖσσωτον.

5) Cum Kustero scribendum est: Θεοφραδία. Error ex

scribendi compendio Θεοφρα natus esse videtur; facile enim littera fini vocis annexa a scriba negligebatur.

6) Correctionem typhotheta neglexit.

7) Correxerat: πόλις. Non mihi placet Musuri emenda-

tio; crederem potius, quod πόλει ortum sit ex π i. e.

πόλιον

- c. 1703. l. 2. Θεσπεφιώτερον, Θεσπεσιώτερον. α.
α.
- l. 8. Θεσπιδαπῦρ, τ. Θεσπιδαῆς πῦρ. τ.
- l. 10. Θεσπίζει, μ. — ἐν- Θε. μ. — ἐνθεάζει. ν. 8)
- θάζει, ν.
- c. 1704. l. 3. Θεσπρωτοί, ε. Θε. ε. παρὰ Θεσσαλίας.
π Θεσσαλίας.
- c. 1705. l. 10. Θετικῶς, τ. Θετικόν. τ.
- c. 1706. l. 1. Θετταλίας, υ. Θετταλίδας. υ.
- l. 3. Θετταλὸν σ. — εἰ- Θε. σ. — εὐθυμαχούν-
θυμαχούντων. των.
- l. 13. Θεύσεε, δραμεῖ. Θεύσει. δραμῆ.
- l. 20. Θεῶν ἀγορὰ π. — Θε. α. π. — λέγειν, ὡς
λέγειν ἐν τοῖς τ. — συν- αὐτοῖ τ. — συν-
συνεργεθῆναι προσ- αγεθῆναι προσ-
αγορευέσθαι. αγορευόμενος.
- c. 1707. l. 2. Θεῶν ἐπὶ κάλ- Θεῶν ἐπὶ Καλλικολώνη.
λαι κόλωνι, τ. τ. 9)
- l. 5. Θεῶν γούνασι κ. Θεῶν ἐν γούνασι κ.
- l. 11. Θεῶν καὶ χ. — π Θε. χ. — Παιναθηναίοις
ἀθηναίοις — μιθω- — μιθωμένου τ.
- μένου τ.
- c. 1708. l. 1. Θεωρικῶς, ω. Θεωρικός, ω. 10)
- l. 6. Θεωρίς, κ. — σηκίω- Θε. κ. — Σικυωνία τ. 11)
- γία τ.

c. 1708.

πάλιν, quo aliquis in margine forte declarare voluerit, glossam ad Homericum Θεσπεσίη πόλιν (H. B. v. 367) spectare.

8) Cyrilli Lex. ms. Θεσπίζει. ὀρίζει. νομοθετεῖ. Significatum ὀρίζειν satis obvium Helychius omisit.

9) In Ald. Θεῶν ἐπὶ ἀλλικολώνη incuria typ. Cf. VV. DD.

10) En oxytonon in ὄς, quod in ὠς degeneravit. Vide quae de hac scribarum consuetudine ad V. Ἡρωνός monui.

11) In Ald. mendum typ. quod VV. DD. correxerunt.

- c. 1708. l. 6. Θεωροί, οἱ Θεο-
πρεποὶ — ἐορταῖς. Θ. οἱ Θεοπρόποι — ἐορ-
ταῖς, Θεωρικά. ¹²⁾
- c. 1709. l. 13. Θηέμενοι, θ. Θηεύμενοι. θ.
Θηεύοντο, ε. Θηεῦντο. ε. ¹³⁾
Θηποιήσαμ. Θείη. ποιήσαμ.
Θησποιήσεις. Θείης ποιήσεις.
- c. 1710. l. 6. Θηητόν, θ. — Θ. θ. — καταθύμιον. π.
κατὰ θυμὸν, π.
- c. 1711. l. 2. Θηλάστρια, τ. Θ. τ. — Ἰακκῶ. Σ. Α. ¹⁴⁾
— Ἰακκον. Σ. Ἀλε-
ξάνδρῳ.
- l. 15. Θήλυσε ἔρση, ἡ τ. Θῆλυς ἔέρση. ἡ τ.
- c. 1712. l. 4. Θῆμα, θ. Σ. Θ. θ. — Σ. Σαλμωνεῖ.
— σαλμωνεῖ.
- l. 9. Θημόνες, θ. Θημῶνες. θ.
Θῆν, διαὶ ἡ που. Θ. διαὶ τοῦ ἡ, τὸ αὐτό. ¹⁵⁾
- l. 14. Θηπάλαιος, βο. Θ. βωμολόχος.
μολόκος.
- l. 17. Θηπὸν, καταθύμιαν, θ. Θ. καταθύμιον. θ.
θ.

Z 4

c. 1713.

12) V. Θεωρικά, scribae negligentia omisiam, bene ad-
iunxit.

13) VV. DD. Musuro suffragantur, et jure, Θηεῦντο enim
Homericum est; mallet tamen ut retineretur codicis
scriptura, quae vetustioribus mss., in quibus formae con-
tractae interdum solvuntur, propria est et peculiaris.
Necesse igitur est, ut veteres certas verborum formas
scribendo solverint, pronunciando vero contraxerint. In
Ald. mendum typ.

14) Vulgatum Ἰακὸν, quod Casaubonus olim divinaverat,
scriptura codicis confirmat. Lemma clavis litteris légi-
tur. Cf. VV. DD.

15) Lexicographus perspicue docet, Θῆν alicubi cum ἡ
scribi, quod Musurus haud intellexisse videtur. Musuri
itaque interpolationes ejiciendae sunt, et lectio codicis
substituenda. Cf. VV. DD.

- c. 1713. l. ult. Θηρίκλειο, κυ- Θηρίκλειος, κύλικος. —
 λικῶν — Θηρακλέ- Θηρακλέους κ. ¹⁶⁾
 ους κ.
- c. 1714. l. 6. Θηροειδῆς, ἐφε- Θ. ἐφαπτίδες π.
 πτίδες π.
- e. 1715. l. 4. Ὀθηριῶς, ω. Θῆρ ὡς. ω. ¹⁷⁾
 — l. 12. Θῆσαν, δ. Θῆσαν. δ.
- c. 1716. l. 15. Θίασε, χόρευ- Θίασον. χόρευσον,
 σε
- l. 18. Θιακχά, α. — συ- Θ. α. — Σικυῶνι.
 κῶνι.
- c. 1717. l. 5. Θίασον, ε. — Θ. ε. — ἀλλά καὶ τ.
 ἀλλά τ.
- c. 1719. l. 6. Θίν, ὀ α. — Θ. ὀ α. — θίνεθαι —
 γίνεθαι — ἀμφο- ἀμφ' ὀστρέθιν θίν.
 στροφύνθιν — ἄμ- — ἄμμος. ¹⁸⁾
 μως.
- l. 12. Θιναι, ψάμμαι, υ. Θ. ψάμμοι. υ.
- l. 16. Θινῶν, α. — σω- Θ. α. — σωρῶν π.
 ρῶν π.
- e. 1720. l. 2. Θιπόβρωτος, κ. Θ. κ. — σητῶν β. ¹⁹⁾
 — σιτῶν β.

c. 1720.

16) Correxerat: Θηρίκλειου. Verius forte est Θηρίκλειος, nam scriptura codicis nata esse potuerit ex compendio:

Θηρίκλει, κ. Cf. VV. DD.

17) Ὁ a litt. init. Θ. descendit. Effetne mendosa glossae scriptura a Θηριωδῶς repetenda, et loco suo mota? Nil statuo.

18) In Ald. ὀστρέθιν errore typ.

19) Glossa procul dubio ita restituenda est: Θιπόβρωτος. λέγεται καὶ Θριπόβρωτος. ὀ υ. A quodam, cui scriptura Θιπόβρωτος minus vera videbatur, in margine notatum fuit: κακῶς δέχεται τοῦ ρ. Quod postea a scriba in textum translatum est. Eadem fere suspicatus est Hemsterhusius. Cf. VV. DD. Priori loco in Ald. Θιπόβρωτος incuria typ.

- ε. 1720. l. 6. Θῖς, θ. — κυμ- Θ. ο. — κυμάτων. τ.
 μάτων, τ.
 — l. 10. Θλαδίης, ε. Θλαδία. ε. ²⁰⁾
 — l. 16. Θλίβεται, π. — Θ. π. — ὀλιγορεῖ. π. ¹⁾
 ὀλιγορεῖ π.
 ε. 1721. l. 2. Θνητίδια, ν. Θνητίδια. ν.
 — l. 9. Θοῆς, ο. — ὄρμαῖς Θ. ο. — ὄρμαῖς — ἐπι
 — ἐπινήας, ἢ τ. †
 νῆας. ἢ τ.
 — l. ult. Θοὴν ἀλεγύνηται Θοὴν ἀλεγύνητε δαῖτα, τ.
 δαίταν, τ.
 ε. 1722. l. 5. Θοῆσι, τ. — Θ. τ. — νυξί — πτηναῖς
 νυκτί — τινῶς — — ὀξείαις — σκιαῖ
 ὀξεία — σκιαῖ ἐστίν ἐστίν ἢ νύξ, αὕτη
 αὕτη γὰρ ἠνοειδής, τ. δὲ κωνοειδής. τ. ²⁾
 ε. 1723. l. 1. Θολεία, πέτασ- Θολία. πέτασος ε.
 σος ε.
 — l. 13. Θόλος, σ. — σι- Θ. σ. — σηπίαις μ.
 πίας μ.
 Θόλος, κ. — κατασκευ- Θ. κ. — κατασκευασμέ-
 ασμένος — συνε- νος — συνεστίνοντο.
 στοῦντο, ϑ. ϑ.
 ε. 1724. l. 9. Θοόν, ο. — Θ. ο. — τ.
 ταχεινόν.
 [Θορᾶ, κατεπήδησε.]
 Θορᾶνας, τ. Θ. τ. ³⁾

Z. 5

ε. 1724.

20) Cyrilli Lex. ms. Θλαδίας, καὶ ἐκτεθλιμμένος καὶ ἐκτο-
 μίας ὁ εὐνουχισθεὶς καλεῖται.

1) Vulgatum ὀλιγορεῖ. π. nullum dat sensum; scriberem:
 ὀλιγορῶς π. Contemptimprehenditur.

2) Verba: ὅταν δε εἶπη ad finem procul dubio e margine
 sunt, ubi confuse et intricatis scribendi compendiis no-
 tata fuisse videntur. Locum turbatum Heinsius optime
 restituit et ordinavit. Cf. VV. DD.

3) Glossa deleta retinenda est; quid enim impedit, quo
 minus praeter Θορεῖν et Θορᾶν in usq fuerit?

- c. 1724. l. 9. Θοράτις, Α. Θοράτης Α.
 — l. 14. Θορνεύσαι, ὁ ξ. Θορνεύς, ὁ ξ.
 c. 1725. l. 1. Θόρναξ, υ. — Θ. υ. — ἀπὸ Θόρνακος.
 ἀπὸ τεθόρνακος.
 Θόρνακίς, Α. Θόρναξ. Α. 4)
 — l. 6. Θόρος, β. ἀφροδια- Θ. β. ἀφροδισιαστής. σ.
 στής, σ. Θόροιο, σ.
 Θοῦροιο, σ.
 — l. ult. Θούρη, βατ. Θούρη. Βάτην. 5)
 c. 1726 l. 1. Θουρηταῖς, α. Θουρηταί. α.
 — l. 6. Θούριδος α. — Θῆρες Θ. α. — Θούρος Α.
 Α.
 Θουριομάν, τ. — ἀ- Θουριομάνταις. τ. — ἀ-
 ποκίαν Α. ποικίαν λέγεται
 Α. 6)
 c. 1727. l. 16. Θρανίον, δ. — Θ. δ. — σανίδωμα. κ.
 σανιδόμενον, κ.
 — l. 20. Θράνον, δ. Θράνων. δ. 7)
 c. 1728. l. 8. Θρασύτην, τὸ Θ. τὸν α.
 α.
 — l. 13. Θρασύμνοια, θ. Θρασυμέμνοια. θ.
 — l. ult. Θραῦλον, κ. ἄπυ- Θ. κ. ὑπερον.
 ρον.
 c. 1729. l. 2. Θραύσει, θ. — Θ. θ. — ἀπολεῖ.
 ἀπώλλει.
 — l. 17. Θρέπτα, τ. — ἀ- Θ. τ. — ἀμοιβά. καὶ θρε-
 μοιβῶν. πτήρια. 8)

c. 1730.

4) Glossas jungendas esse VV. DD. acute viderunt; ex codicis scriptura quoque apparet, quod Θόρνακίς praecedentis τεθόρνακος emendatio sit, totamque glossam ita restituerem: Θόρναξ. υ. — ἀπὸ Θόρνακίς, Α. Glossam imprimis illustrat locus Herodoti a VV. DD. notatus.

5) Exitum vocum delevit; in posteriori compendium litt. ην agnosco.

6) In fine glossae exitus compendium erasit.

7) Vera videtur H. Vossii conjectura: Θράνον. δίφρον.

8) V. θρεπτήρια sequentibus male infarctam hic loco suo reposuit.

- c. 1730. l. 1. Θρεπτήρες, τρε- Θ. τ. τροφῆς. 9)
 φόμενοι.
 / [Θρεπτήρια,] τροφός.
 — l. 4. Θρεκτοῖσιν. — τρο- Θ. υ. τράχεσι. Σ. 10)
 χάιος, Σ.
 — l. 10. Θρέται, τ. Θρετόν. τ. 11)
 +
 — l. 16. Θρηική ὑπόδημα. Θρηική υ. ε. 12)
 γών ε.
 c. 1731. l. 2. Θρηῖνον ἐφαπτα- Θ. ἐφ' ἑπταπόδην. τ.
 πόδην, τ.
 c. 1732, l. 3. Θριάζεν, φ. Θ. φ. — Ε. Λικυμνία, κ.
 — Ε. Λικυμνία, κ.
 Θριαί, αἱ πρῶται μάν- Θ. αἱ π. μ. κ. 13)
 τες, κ.
 Θριαμβάσαι, θ. Θριαμβεῦσαι. θ.
 — l. 12. Θριακίασαι, π. Θριακίασαι. π.
 Θρι...ός, ἡ σ. — ἀνώτα- Θριγγός. ἡ σ. — ἀνώτα-
 στατον — οἰκοδομῆς, τον — οἰκοδομῆς,
 ε. ε. 14)

c. 1733.

9) V. τροφός in τροφῆς mutatam male cum praeced. Θρεπτήρες conjunxit, pertinet enim ad seq. Θρεπτός, ubi ita forte inferenda esset: Θρεπτός. τροφός. τ. Sunt vero Θρεπτήρια et τροφός e margine descripta.

10) Codicis scripturam vitiavit; reponendum est: τροχάιος.

11) Scribendum est, ut apud Aristophanem: Θρέττε. Cf. VV. DD. qui locum notarunt.

12) Signum in Ald. omiffum est. Nullus dubitò, quin glossa antiquitus ita exarata fuerit: Θρηική. Cf. VV. DD.

13) In Ald. μάντις culpa typ. Cf. VV. DD.

14) Duas litteras expunxit; scriptum videtur: Θριγγός. Cyrilli Lex. ms. Θριγγός. ἀτεφάνη, ἡ τὸ περίφραγμα, ἡ μικρὸν τεῖχιον. V. οἰκοδομῆς praecedentis τείχους varians lectio est, quam etiam delendam VV. DD. voluerunt.

- c. 1733. l. 9. Θριλιδεῖν, θ. Θριληδεῖν, θ.
 Θριήλοισι, ἱερεῖς, [ναύ-
 βαιον, σανύνον, πε-
 λωριαῖδα, ἐν ἧ φα-
 σὶ τὰς ἡλίου βούς εἶ-
 ναι.] Θ. ἱερεῖς.
 Θρινακία, ἱερά ἡλιος, ἡ
 ν. — ἔχουσα. Θ. ἱερά ἡλίῳ, ἡ ν. — ἔ-
 χουσα, Λιλύβαιον,
 Πάχυνον, Πελωριαῖ-
 δα, ἐν ἧ φασι τὰς
 ἡλίου βούς εἶναι.
- c. 1734. l. 8. Θριπτόβρωτος,
 ο. — Φιλοστέφανοι
 δὲ φασι. π. Θριπτόβρωτος. ο. — Φι-
 λοστέφανος δὲ φη-
 σὶ, π. ¹⁵⁾
 Θρίσκον, τ. Θρίσκον. τ.
 Θρίσκεια, λ. Θρήσκεια. λ.
 Θρόα, α. Θρόνα. α.
- c. 1735. l. 3. Θρίτται, α. Θρίττον. α. ¹⁶⁾
 — l. 13. Θρόν, α. — ποικίλ-
 μάτων. Θρόνα. α. — ποικίλμα-
 τα. ¹⁷⁾
 Θρονίτις, πρῶτιστος. Θρονίτης. π.
 [Θρονεῖον, πόλις.]
 Θρόνον, τ. Θ. τ. ¹⁸⁾
- c. 1736. l. 4. Θρόον, σκλη-
 ρὸς Φωνη, λαλιά. Θ. σκληρὰν Φωνήν. λα-
 λιάν.

c. 1736.

15) Plures hic ab Hesychio Philostephani citantur. Cf. VV. DD.

16) V. Θρίτται est Aristophanis θρέτται alio modo pronuntiata. Cf. quae ad V. Θρετόν notavi.

17) Bene correxit; alpha in fine, altero mox sequenti, facile excidit. Cf. VV. DD.

18) Corregerat: Θράνιον. Est urbs Locridis, cujus Homerus in Cat. v. 40. meminit. Glossam Musurus supervacua esse existimavit, cum mox in V. Θρουάνιον memoretur.

- ε. 1736. l. 12. Θριαλλίς, ε. Θ. ε. — στυππίον ε. ¹⁹⁾
 στυππίον ε. †
- ε. 1737. l. 1. Θρυαρίς, ψια- Θρυαρείς. ψιαθείς. ²⁰⁾
 θής. †
- Θρύδεσσα, α. Θρύεσσα. α.
 — l. 5. Θρυλλύχθη, σ. Θρυλλίχθη. σ.
- ε. 1738. l. 3. Θρυψιχρῶς, τρυ- Θρυψίχρως. τρυφείος.
 φερῶς.
- l. 16. Θρώσκω γ. — ὀρό- Θ. γ. — ὀρῶσαι κ.
 σαι κ.
- ε. 1739. l. 1. Θρόσσον, ζε- Θ. ἄξενον. ¹⁾
 γον.
- Θύα, α. — τήν θεήν. Θ. α. — ταῖν θεῶν.
 Θυαλόν, τ. Θυαλοῦν. τ. ²⁾
- l. 15. Θυγατρι, τέκνα θ. Θυγατριδοῖ, τ. θ.
 — l. 17. Θύεται, ἐνθύνει, Θύεται. εὐθύνει. ε.
 εὐφραίνεται, [θύη-
 ται.]
- Θύεις, τ. Θυόεις. τ. ³⁾
- ε. 1740. l. 2. Θύεσσι, θ. Θυέσσι. θ.
 — l. 7. Θύη, θαύματα, α. Θ. θύματα. α. ⁴⁾
- l. 17. Θύ..ας, βακχίς, ο. Θυιάς. Βακχίς. ο. ⁵⁾
- l. ult. Θυωθείς, μ. Θυιωθείς. μ.

c. 1741.

19) Correctionem typhotheta neglexit. Cyrilli Lex. ms. Θρυαλλίς. τὸ ἐνλύχνιον (Antiqua scriptura) φῶς. Absque dubitatione scriptura Θρυαλλίς Hesychio restituenda est. Cf. VV. DD.

20) Signum typhotheta omisit. Cf. VV. DD.

1) Litteram expunxit; legebatur: ὄξενον.

2) In Ald. mendum typ. Sic et in V. seq.

3) Vox deleta θύηται vocis Θύεται varia lectio est.

4) Crederem cum Heinio θαύματα provenire ex θύμια-ματα, cujus priores syllabae in libris scriptis abbreviari solent. Cf. VV. DD.

5) In prima voce duas litteras, in sequenti exitum delevit.

- c. 1741. l. 6. Θυλακοφόροι, αἱ Θ. οἱ μεταλλεῖς. θ. ;
 μετάλλοις. θ.
- l. 11. Θυλίδες, αἱ θύλα. Θυλλίδες. αἱ θύλακοι. 7)
 — l. 14. Θύλλεις, θ. — ἔ- Θύλλης. θ. — ἔλυτρον. 7)
 λιτρον.
- Θύλον, ο. ὄριμον. Θ. ο. ὄριμον.
- l. ult. Θυμαλγέα, λ. — Θ. λ. — χαλεπά. 8)
 χαλεπόν.
- c. 1742. l. 3. Θυμαίλωψ, ἡ Θ. ἡ λιγνυώδης τ.
 λιγνυώδης τ.
- c. 1743. l. 9. Θυμηδία, η. — Θ. η. — ἀρέσκεια. π.
 ἀρέσκια, π.
- Θυμηέα, κ. Θυμηρέα, κ.
- c. 1744. l. 2. Θυμοδακῆς, — Θ. α. 9)
 [λεοντόψυχος,] α.
- l. 13. Θυμὸν ἀχέυ, τ. Θυμὸν ἀχέυων. τ. 10)
 Θυμοραιστέων, τ. — Θ. τ. — φθαρτικῶν. ἀν-
 φθαρτικὸν, ἀνθρο- θρωποφάγων.
 ποφάγον.
- Θυμορέστης, θ. ῥῆσαι Θυμορραίστης. θ. ῥαῖσαι
 γ. γ.

c. 1744.

6) In Ald. θύλαβοι errore typ. Cf. VV. DD.

7) Nil obstat, quo minus Θυλλίς scribatur, VV. DD. suffragantibus.

8) Cyrilli Lex. Ms. Θυμαλγέα. λυπηρὰ, τὴν ψυχὴν ἀλγεῖν ποιοῦντα. Eodem modo, quo glossam Hesychii Vossius distingui volebat. Cf. VV. DD. Musurus parum docte χαλεπόν in χαλεπά correxit; haec enim interpretatio frequens irae Achilleae epitheton spectat, Il. Δ. v. 513. I. v. 261. 561. et alibi.

9) Glossam in Θυμολέων mutaverat voce λεοντόψυχος, quae olim ad seq. Θυμολέοντα adjecta erat, seductus. Cf. VV. DD.

10) Compendium exitus a scriba neglectum est. Cyrilli Lex. Ms. Θυμὸν ἀχέυων. τὴν ψυχὴν λυπούμενος. Glossam ab ordine aberrantem pro insititia habeo.

- ε. 1744. l. 19. Θυμός, ψ. — Θ. ψ. — λογισμός. ¹¹⁾
λογδομός.
- ε. 1745. l. 7. Θυμοδίσας, θ. Θυμηδήσας. θ.
— l. 10. Θυναῖται, ε. Θουναῖται. ε. ¹²⁾
- ε. 1746. l. 2. Θύνον, σπεῦ- Θύνον. ἔσπευδον. ε.
δον, ε.
Θυνοσπόλεμος, ο. Θῦνος. πόλεμος. ο.
— l. 6. Θυόεις, χ. Θυόεις. χ.
- ε. 1747. l. 1. Θύρα, ἐν θυρε- Θύραθεν. ἐκ θυρῶν. ε. ¹³⁾
σιν, ε.
Θύραζε τὰ ε. Θύραζε. εἰς τὰ ε.
Θύραζε Κάρες, παροι- Θύραζε Κάρες, οὐκ ἔτ'
μία οὐκ ἔτ' ἀνθεστή- Ἀνθεστήρια. παρ-
ρια, η. — οἰκετῶν οἰμία, η. — οἰκετῶν
Καρηκῶν — εὐωχου- τῶν Καρηκῶν — εὐω-
μένοι α. χουμένων α. ¹⁴⁾
- l. 13. Θυραῖος, ε. — καὶ Θυρεός. ε. — καὶ θυραῖ-
ὁ ξ. ος, ὁ ξ. ¹⁵⁾
- ε. 1748. l. 1. Θύραυλοι, τῶν Θ. τῶν ποιμένων ο.
ποιουμένων ο.
- ε. Θυράξαι, ε. — θυραε. Θ. ε. — θυραε διατρι-
ψαι. ¹⁶⁾

C. 1748.

- 11) Cyrilli Lex. Ms. Θυμός. τοῦτο τὸ ὄνομα παρὰ τῶ ποιητῇ σημαίνει — τὸν ἐπιλογισμὸν, τὴν ὁμόνοιαν.
- 12) Scripturam codicis Salmasius et Vossius olim divina-
bant. Cf. VV. DD.
- 13) Eandem fere scripturam exhibet Cyrilli Lex. Ms. Θύ-
ραθε θυρεσίν. ἔξωθεν, ἔξω.
- 14) Originem erroris mihi ita fingo: in codice archetypo
v. παροιμία prima manu omissa, et in margine adscripta,
hic demum ab imperito scriba alieno loco collocata fuit.
- 15) Cf. VV. DD. qui codicis scripturam restituerunt. Et
hic Musuri interpolatio inutilis est et supervacua; ii enim,
quibus Hesychius glossas conscripsit, quibusque lingua
adhuc viva erat, diversam accentuationem Θυραῖος et
Θυραῖος ope interpretationis animo facile distinguebant.
- 16) Suspicio glossam mendose scriptam esse, et a Musuro
male intellectam.

- c. 1748. l. 1. Θυραυλαῖσι, π. Θυραυλοῦσι. π.
 — l. 10. Θύρεθρα, θύρα, Θ. θ.
 [θυρεός.]
 Θυραῖος, α. Θ. α. ¹⁷⁾
 — l. 17. Θυρηβόλιον, τὴν Θ. τὴν ἐπάνω ο.
 ἐπαίρω ο.
 Θυρηθία, ε. Θύρηθεν. ε. ¹⁸⁾
 c. 1749. l. 4. Θυροῖγον, θυ- Θ. θυρωρόν.
 ρωρόν.
 — l. 13. Θυροπληγες, ο. — Θ. ο. — Βακχείοις ἐν θεα-
 βακχιοῖς ἐθεαζόμε- ζόμενοι.
 νοι.
 — l. 17. Θυρσουκύνη, Δ. ἐν Θύρσου κυνῆ. Δ. ἐν Νήσοις,
 νησ..., ο. ο. ¹⁹⁾
 c. 1750. l. 9. Θύθλα, δικρά- Θ. δικράδαια — Βακχι-
 δαια — κακχικὰ — κα — θύματα,
 θύμα, χ. χ. ²⁰⁾

c. 1750.

17) Vox ejecta sequentem glossam in margine olim emendabat. Cf. VV. DD. a quibus scriptura Θυρεός hic bene reposita est.

18) Locum Homericum ignorans glossam inepte vitiavit. Cf. VV. DD. qui locum primamque glossae scripturam indagaverunt. Jam igitur in textu ponendum est: Θύρηθεν. ε. ε.

19) In fine lemmatis compendium scribendi delevit.

20) Cf. VV. DD. qui vocem a Musuro signatam optime restituerunt. Antiquorum vero monumentorum studiosus hoc minime concedam, ut v. Βακχικὰ loco moveatur; sub hac enim voce intelliguntur *vannus cum phallo, cista mystica cum serpente, uter, vasa*, et id genus alia. Quicumque in urnis veterum sepulcralibus pompas Bacchicas viderit, hac de re, ut spero, minime dubitabit. V. Φερόμενα idem est ac προσφερόμενα, Suidae ἐπιφερόμενα minus commodum videtur. Unde tandem (quae difficultas VV. DD. maxime torquere videtur) litterae αι fini v. δικράδαια adhaeserint, perspicuemus, si primam

scripturam ita fingamus: ΑΙΚΡΑΔΑΙΑΙΝΙΟΛ

- c. 1750. l. 18. Θυσανόεσσα, Θυσσανόεσσα. κ. — Θύ-
κ. — Θύσανος γ. σανος γ.
- c. 1751. l. 5. Θυσῶν, θ. Θυσῶν. θ.
- l. 9. Θυτηρίοις, θυματη- Θ. θυμιατηρίοις.
ρίοις.
- l. 12. Θῦσαγ, τ. — τε- Θύψαγ. τ. — τεθυμμέ-
θυμομένον. α. νον. α. ³⁾
- c. 1752. l. 1. Θύψαντα, πύ- Θ. πῦρ ἄψαντα.
ραἰψαντα.
- l. 8. Θυώνη, ἡ σεμνή. Θ. ἡ Σεμέλη. ²⁾
- c. 1753. l. 1. Θυαρὸν, τ. — Θ. τ. — μυρεψοῦς α.
μυρετοῦς α.
- l. 5. Θάας, τ. — γινω- Θ. τ. — γινομένους. ³⁾
σκομένους.
- l. 14. Θωμάινους, θοινο- Θωμένους. θοινωμένους. ε.
μένους, ε.
- l. ult. Θάμιγγες, δ. ὄρ- Θ. δ. ὄρμιαί, σ. — κανόα-
μί.., σ. — κανά- βινά. ⁴⁾
βηνα.
- c. 1754. l. 2. Θῶμις, ὁ κα- Θ. ὁ κανωπι. ⁵⁾
ωπι.
ωπι.

C. 1754.

- 1) Glossa extra seriem est, mihi que suspecta. Sub Θῦσαγ tacite explicatur Θύψαγ, quod series litterarum hic proprie exigit. Voci Θῦσαγ respondent τὸ ἐπιπλύσαγ. ἀφ' οὗ τὸ τεθυμομένον pro τεθυμένον. Ad Θύψαγ spectant τυφλώσαγ, pro τυφῶσαγ, κ.
- 2) Memorabilis est codicis lectio, quam Musurus docte quidem mutavit; nescio tamen, an vere. Cf. VV. DD.
- 3) Forte: γεννωμένους. Quod auctoritate Cyrilli Lex. Ms. Θάες. θηρία ἐξ υἰάνης καὶ λύκου γεννώμενα. firmatur.
- 4) Exitum v. ὄρμι.. erasit.
- 5) Olim ita scriptum fuisse suspicor: ὁ κανωπι π. Ex duobus scribendi compendiis sibi mutuo similibus, sibi que vicinis, unum facile omitti aut elabi potuit; hinc primae scripturae vestigia et auctoritatem Strabonis (Lib. XVII.

- c. 1754. l. 7. Θῶνται, θοίνον-
ται — εὐθηνούνται.
— l. 12. Θῶπες, κ. ἤρωνες.
— l. 15. Θῶπτες, σκόπτες,
θ.
Θωρακτάων, ο.
c. 1755. l. 3. Θῶρικές, τ.
Θῶρικός γ.
Θωρικτῆσι, τ. ζητήσου-
σι — τὸ ῥ' ἐφ.
c. 1756. l. 3. Θωρητῆσι, τ.
Θώρηξις, οἰνοποσία, κα-
θ' ἑπλησις.
Θωρήσεσθαι, κ.
c. 1757. l. 1. Θῶσθαι, δ. —
Αἰσχ. Δικτυούλκοις.
c. 1758. l. 1. Θωχθεῖς, θ. —
Σοφ. Διονυσιακῶ.
- Θ. θοίνωνται — εὐθηνούν-
ται. 6)
Θ. κ. εἴρωνες. 7)
Θ. σκώπτες. θ.
Θωρηκτάων. ο.
Θώρηκες. τ.
Θώρηκος γ.
Θωρηκτῆσι. τ. ζητοῦσι —
Τὸν ῥ' ἐφ. 8)
Θωρηκτῆσι. τ. 9)
Θόρηξις. οἰνοποσία. καὶ
Θώρηξις, κ. 10)
Θωρήσεσθαι. κ.
Θ. δ. — Δ. Δικτυουλκοῖς.
Θ. θ. — Σ. Δ. 11)

c. 1758.

XVII. p. 800.) secutus lego: Θῶμις. ὁ Κάνωπος. πόλις. Strabo quidem Θῶνις scribit; haec vero diversitas, praefertim in nominibus Aegyptiae originis, nullius momenti est, nec difficultatem parit. Cf. VV. DD.

6) V. εὐθηνούνται bene se habet, nec mutanda esset. Cf. VV. DD.

7) Cyrilli Lex. Ms. Θῶπες. οἱ μετὰ ψεύδους καὶ θαυμασμῶν προσιόντες.

8) Verba: Ζητοῦσι δὲ, π. ad fin. ex Quaestionibus Homericis desumpta, in margine olim ad praeced. articulum adjuncta fuisse videntur.

9) Haec glossa, ni fallor, praecedentis emendatio fuit.

10) In hac glossa innovanda atque interpolanda Grammaticorum commentum, cujus Suidas meminit, secutus videtur; at parum subtiliter, Hesychii enim et aliorum auctoritas plus valet, quam ejusmodi Grammaticorum nugae, quae sola vitiosa scriptura ex pronunciatione orta fundatae sunt. Unanimes igitur VV. DD. consensu codicis lectio reponenda est. Cf. VV. DD.

11) Locum adduxi, ne aliqua in posterum de lemmatis scriptura suboriretur suspicio. Cf. VV. DD.

ε. 1758. l. 5. Θάψεις, θ. Αίσχύλος. σειςύφω
πετρακυλιθείς.

Θ. θ. Αίσχύλος Σισύφω
πέτρα κυλιθείς.¹²⁾

I

I

T. II. c. 2. l. 2. Ἰάκωβος, π.
— βοανεργές ε.

I. π. — βοανεργῆς ε.

— l. 4. Ἰακάρ, ὁ κ. ἀστήρ.
[Ἰάγχετον, στεφάνω-
μα.]

I. ὁ κ. α.

Ἰάδες, κ.

I. κ.¹³⁾

ε. 5. l. 6. Ἰάκχα, σ. — Συ-
κιῶνι.

I. σ. — Σικυῶνι.

ε. 6. l. 13. Ἰάλλες, π. — δι-
δαι.

I. π. — δίδωσι.

— l. ult. Ἰαλύσια, τ. — Ἰα-
λύσαι ν.

I. τ. — Ἰαλύσαι ν.

ε. 7. l. 3. Ἰαμβουλεῖν, τ. —
παριαμβίζεν ἄν τ.

I. τ. — παριαμβίζεν ἄν τ.

— l. 10. Ἰαμβίς, Αἰσχ. Θεω-
ροῖς ἢ ἰθμίας ταῖς
τ.

I. Α. Θεωροῖς ἢ ἰθμια-
σταῖς. τ.

ε. 8. l. 10. Ἰαννα, ε. — αἰχμα-
λώτησι — ἐπὶ Ἰαν-
νας — λέγουσι [μὲν
καὶ] ἐν Τ.

I. ε. — Αἰχμαλώτησι —
ἐπεὶ Ἰαννας — λέ-
γουσιν. ἐν δὲ Τ.

A a 2

c. 8.

12) Ante lemma unam aut duas litteras, quarum spiritus lenis adhuc cernitur, expunxit; nil ergo probabilius est, quam quod Meursius et Stanlejus olim scribendum voluerunt: Αἰσχύλος ἐν Σισύφω Πετροκυλιστῇ. Quod etiam, favente codicis scriptura, in textu ponendum esse existimo. Cf. VV. DD.

13) Corregerat: Ἰάχητον σ. Scribendum est: Ἰάγχη. τὸ σ. scriptura paululum diversa ab Ἰάκχα, quae mox infra occurrit. Glossam absque ratione critica ejecit.

- c. 1754. l. 7. Θῶνται, θοίνον-
ται — εὐθηνούνται. Θ. θοινῶνται — εὐθηνούν-
ται. ⁶⁾)
— l. 12. Θῶπες, κ. ἤρωνες. Θ. κ. εἴρωνες. ⁷⁾)
— l. 15. Θώπτες, σκόπτες, Θ. σκώπτες. θ.
θ.
Θωρακτάων, ο. Θωρηκτάων. ο.
c. 1755. l. 3. Θώρικες, τ. Θώρηκες. τ.
Θώρικος γ. Θώρηκος γ.
Θωρικτῆσι, τ. ζητήσου- Θωρηκτῆσι. τ. ζητοῦσι —
σι — τὸ ῥ' ἐφ. Τὸν ῥ' ἐφ. ⁸⁾)
c. 1756. l. 3. Θωρητῆσι, τ. Θωρηκτῆσι. τ. ⁹⁾)
Θώρηξις, οἰνοποσία, καὶ Θώριξις. οἰνοποσία. καὶ
θόπλησις. Θώρηξις, κ. ¹⁰⁾)
Θωρήσεσθαι, κ. Θωρήσεσθαι. κ.
c. 1757. l. 1. Θῶσθαι, δ. — Θ. δ. — Α. Δικτυουλκοῖς.
Αἰσχ. Δικτυούλκοις.
c. 1758. l. 1. Θωχθεῖς, θ. — Θ. θ. — Σ. Δ. ¹¹⁾)
Σοφ. Διονυσιακῶ.

c. 1758.

XVII. p. 800.) secutus lego: Θῶμις. ὁ Κάνωπος. πόλις. Strabo quidem Θῶνις scribit; haec vero diversitas, praefertim in nominibus Aegyptiae originis, nullius momenti est, nec difficultatem parit. Cf. VV. DD.

6) V. εὐθηνούνται bene se habet, nec mutanda esset. Cf. VV. DD.

7) Cyrilli Lex. Ms. Θώπες. οἱ μετὰ ψεύδους καὶ θαυμασμοῦ προσιόντες.

8) Verba: Ζητοῦσι δὲ, π. ad fin. ex Quaestionibus Homericis desumpta, in margine olim ad praeced. articulum adjuncta fuisse videntur.

9) Haec glossa, ni fallor, praecedentis emendatio fuit.

10) In hac glossa innovanda atque interpolanda Grammaticorum commentum, cujus Suidas meminit, secutus videtur; at parum subtiliter, Hesychii enim et aliorum auctoritas plus valet, quam ejusmodi Grammaticorum nugae, quae sola vitiosa scriptura ex prononciatione orta fundatae sunt. Unanimi igitur VV. DD. consensu codicis lectio reponenda est. Cf. VV. DD.

11) Locum adduxi, ne aliqua in posterum de lemmatis scriptura saporiretur suspicio. Cf. VV. DD.

ε. 1758. l. 5. Θάψεις, θ. Αί-
σχύλος. σε ισύφω
πετρακυλιώεις.

Θ. θ. Αίσχύλος Σισύφω
πέτρα κυλιώεις.¹²⁾

I

T. II. c. 2. l. 2. Ἰάκωβος, π.
— Βοανεργές ε.

— l. 4. Ἰακάρ, ὁ κ. ἀστήρ.
[Ἰάγχετον, στεφάνω-
μα.]

Ἰάδες, κ.

c. 5. l. 6. Ἰάκχα, σ. — Συ-
κιῶνι.

ε. 6. l. 13. Ἰάλλει, π. — δι-
δει.

— l. ult. Ἰαλύσια, τ. — Ἰα-
λύσαι γ.

c. 7. l. 3. Ἰαμβουλεῖν, τ. —
παριαμβιάζειν ἄν τ.

— L 10. Ἰαμβίς, Αἰσχ. Θεω-
ροῖς ἢ ἰαμίας ταῖς
τ.

c. 8. l. 10. Ἰαννα, ε. — αἰχμα-
λώτησι — ἐπὶ Ἰαν-
νας — λέγουσι [μὲν
καὶ] ἐν T.

I

I. π. — Βοανεργέεις ε.

I. ὁ κ. α.

I. κ.¹³⁾

I. σ. — Σικυῶνι.

I. π. — δίδωσι,

I. τ. — Ἰαλύσαι γ.

I. τ. — παριαμβιάζειν ἐν τ.

I. Α. Θεωροῖς ἢ Ἰαμια-
σταῖς. τ.

I. ε. — Αἰχμαλωτίσι —
ἐπεὶ Ἰαννας — λέ-
γουσιν. ἐν δὲ T.

A a 2

c. 8.

12) Ante lemma unam aut duas litteras, quarum spiritus lenis adhuc cernitur, expunxit; nil ergo probabilius est, quam quod Meursius et Stanleyus olim scribendum voluerunt: Αἰσχύλος ἐν Σισύφω Πετροκυλιστῆ. Quod etiam, favente codicis scriptura, in textu ponendum esse existimo. Cf. VV. DD.

13) Corregerat: Ἰάχητον σ. Scribendum est: Ἰάγχη. τὸ σ. scriptura paululum diversa ab Ἰάκχα, quae mox infra occurrit. Glossam absque ratione critica ejecit.

- c. 8. l. 18. Ἴανοκρίδεμνος, ι. ἴμοιον, τ. Ἴανοκρήδεμνος. ι. ὄμοιος. τ.
- l. ult. Ἰαξάρτης, βοτάναις ποταμοῦ — Μαιώτην λ. I. βοτάναι π. — Μαιώτην λ. ¹⁴⁾
- c. 11. l. 2. Ἰάρθανος, π. — Ἰλείας, παραρτές τ. I. π. — Ἰλείας, παραρτές τ.
- l. 8. Ἰαρόχρης, κ. Ἰαρόχρους. κ.
- l. 12. Ἰάθων, α. Ἰάσκων. α.
- Ἰάσημα, δυνατά. Ἰάσιμα. δυνατὰ λαβεῖν ἰασιν.
- Ἰασιν, ἰσασιν, ο. Ἰασιν. ο.
- l. 19. Ἰάσπιδος, ε. λίθου ι. I. ε. λίθου ἢ ι.
- c. 12. l. 1. Ἰασώ, π. — Ἀμφιαράου θ. I. π. — Ἀμφιαράου θ.
- l. 6. Ἰατροί, ν. — ἡαείαν θ. I. ν. — ἰατρείαν θ.
- l. 10. Ἰαυ, ἐγκοιμάται. Ἰαύες κοιμάται.
- c. 13. l. 3. Ἰαχρόν, εὐδινόν. I. εὐδινόν.
- l. 7. Ἰαχῆς, φ. — κραυγῆς, ἔπεμψεν, ε. I. φ. — κραυγῆς. Ἰαψεν. ἔπεμψεν. ε. ¹⁵⁾
- l. 15. Ἰβάνη, κ. ἀντιπλήριον. I. κ. ἀντλήριον. ¹⁶⁾

c. 15.

14) Rescribendum est: Ἰαξάρτης. ὁ Τάναϊς, ποταμός. De hac VV. DD. emendatione nullum jam dudum existisset dubium, si illaesa et incorrupta ad nos pervenisset codicis scriptura, quam codex archetypus procul dubio ita

repraesentabat: ὈΤΑΝΑΙΣΠ. Lit. β. in βοτάναις aut ex pronunciatione dictantis oritur; saepius enim veteres scribae ex ore dictantis describebant. Aut ipse scriba vocem sibi incognitam in βοτάναις mutavit, compendii descriptione voci accommodata. Cf. VV, DD.

15) Exciderat glossa, quam Musurus restituit; credo tamen, quod ἔπεμψεν cum reliquis ad praecedens Ἰαψς, quod insititio Ἰαχῆς interruptum fuit, referri debeat.

e. 15. l. 6. Ἰγγι τ.	Ἰγγι τ. ¹⁷⁾
— l. 8. Ἰγδης, θύια.	Ἰγδη. θυεία.
e. 16. l. 9. Ἰδα, τὸ εἶκην — — ἀστρωγαλίζεν.	Ἰδεῖν. τὸ εἶκειν — ἀστρω- γαλίζεν.
e. 17. l. 1. Ἰδαῖοι Δ. — Κρή- της α.	Ι. Δ. — Κρητικῆς α.
Ἰδαῖος, ε. — ἰδίστου — τρυγωικῆς, κ.	Ι. ε. — Ἰδης τοῦ — Τρωϊ- κῆς, κ.
— l. 7. Ἰδάλιμον κ. τὸ ἰδρω- τοποιέσ.	Ι. κ. τὸ ἰδρωτοποιόν. ¹⁸⁾
— l. 12. Ἰδανόν, ε. — Ἀχι- λιον ρ.	Ι. ε. — Ἀχιλλεῖον ρ.
e. 18. l. 4. Ἰδεν, [ιδεῖν,] ε.	Ἰδεν. ε.
e. 19. l. 5. Ἰδῆφιν. ι.	Ἰδῆφιν. ι.
Ἰδεχθῆς, α.	Ι. ἢ εἰδεχθῆς. α. ¹⁹⁾
— l. 10. Ἰδιάγεται, ν.	Ἰδιάζεται. ν.
— l. ult. Ἰδιαίτατος, ι. ὑπερ- θετικός.	Ι. ι. ὑπερθετικῶς.
e. 20. l. 6. Ἰδιόκοιτον, ιδιόρυθ- μον.	Ι. ιδιόρρυθμον.
— l. ult. Ἰδιόρρυθμον, ι.	Ἰδιόρρυθμον.
e. 21. l. 15. Ἰδνωθεῖς, κ. τα- νωθεῖς.	Ι. κ. τ.
[Ἴδοι, ὀφθαλμοί.]	
Ἰδοίατο, β.	Ι. β. ²⁰⁾

Α α 3

ε, 21.

16) Litterae in ἀντιπλήριον transpositae sunt, et VV. DD. ἀντλητήριον bene restituerunt.

17) Codicis scripturam male mutavit. Cf. VV. DD.

18) In Ald. Ἰνδάλιμον culpa typ. In ult. voce compendium male descriptum est.

19) In gratiam tironum ἢ εἰδεχθῆς inseruit.

20) Glossa deleta ita legenda videtur: Ἴδοι. βλέποι. Nam ὀφθαλμοῖς βλέποι ineptum esset.

c. 21. l. 15. Ἰδοῖδοπεῖ, τ.	I. ἡ κυδοῖδοπαῖ. τ. 1)
Ἰδομαλιαῖδα, ο. — κο- σμούμενοι.	I. ο. — κ.
[Ἰδομαίαν, τόπον.]	
Ἰδύμην, ε.	I. ε. 2)
c. 22. l. 4. Ἰδρη, σοφία,	Ἰδρείη. σ.
— l. 16. Ἰδρῶ, ι. — ἀπεψύ- χοντο [ιδρῶνα.]	I. ι. — α.
Ἰδρῶν, ν.	I. ν. 3)
c. 23. l. 2. Ἰδυίασιν, ε.	Ἰδυίησιν, ε.
Ἰδίβολα, π.	Ἰδυβολαῖ. π. 4)
— l. 13. Ἴεον, α.	Ἴεν. α.
Ἴείη, π. δαψιλῶς.	I. π. διαί ψιλῆς.
c. 24. l. 3. Ἴεν, υ.	Ἴεν ἢ εἷεν, υ. 5)
— l. 8. Ἴένεθα, ε.	Ἴαίνεθα. ε.
— l. 11. Ἴεραῖ θ. — ἔλευσιν ἀγουσιν ο.	I. θ. — Ἐλευσῖν ἀγούση ο. 6)
c. 25. l. 5. Ἴερεῖα, θ. — ἡ οὐ θέμις ἰέναι πρὸς ἄνδρα, παρθένοσ.	I. θ. — ἡ οὐ θέμις ἰέναι πρὸς ἄνδρα παρθένον. 7)
— l. 9. Ἴερεῖτην, κ.	Ἴερεῖτιν, κ.
— l. 15. Ἴερεὺς Δ. εὐπολισ- αἰξινιππόνικονκά- πτων, ω.	I. Δ. Εὐπολις Αἰξιν Ἴπ- πόνικονσκάπτων, ω.

c. 26.

- 1) Verbum κυδοῖδοπαῖν ab Aristophane mutuatus est. In Ald. mendum typ.
- 2) Glossam sacram, et hic et supra insititiam, bene exclusit.
- 3) Deletum ἰδρῶνα (Leg. ἰδρῶτα.) antecedentis ἰδρῶ scholion est.
- 4) Correctionem typosetha male reddidit.
- 5) Timuit, ne Ἴεν. ὑπάρχοιεν. obscurum esset.
- 6) Prima scriptura fuit: Ἐλευσιν ἀγούση ο. Conf. VV. DD.
- 7) Lectionem codicis corrupit. Scribendum est: Ἴερεῖα. ἀγία, ἡ et reliqua, ut in ms. leguntur. Codicis scripturam Abresch divinavit. Cf. VV. DD.

- c. 26. l. 7. Ἱερῆϊ, κ.
 Ἱερῆϊς, ἱερῆϊς.
 [Ἱερῆϊ, ἄἱρι.
 Ἱερῆϊα, θυσία.]
 Ἱερῆϊς, θ.
 Ἱερῆϊας, τ.
 — l. 14. Ἱερῆϊας, ἰσισυς,
 Σ — γερούντος λ.
 c. 27. l. 4. Ἱερῆϊν ἢ συμβου-
 ληστήν, π. ἐπὶ τῷ
 ἴδει κ.
 c. 29. l. 1. Ἱερῆϊς λ. — ἀπο-
 λο.
 c. 30. l. 1. Ἱερῆϊδάνη, α.
 c. 31. l. 5. Ἱερῆϊσαντα, κ.
 — l. 7. Ἱερῆϊσο, κ.
 Ἱερῆϊσομενία κ.
 — l. 13. Ἱερῆϊδόνες, εὐφροσύνη,
 ε.
 — l. 17. Ἱερῆϊος, δ. — ὀξείας
 — Ἱερῆϊων εὐρύτιδες —
 αἰλίνων ἰάλεως.
 c. 32. l. 1. Ἱερῆϊους, κ. — Ἱερῆϊ-
 ποδι τ.
 — l. 11. Ἱερῆϊότητι, β.
 — l. 18. Ἱερῆϊα, ἢ θήλια τ.
 c. 33. l. 5. Ἱερῆϊαῖς, τ. —
 καθαρῆϊσι, κ.
 — l. 19. Ἱερῆϊμίν, π.

Ἱερῆϊον. κ.

Ἱερῆϊες. ι.

Ἱερῆϊοῖς. θ. 8)

Ἱερῆϊοκόμας. τ.

Ἱερῆϊοῦ, ἰσιφίς. Σ. —

γερούντα λ.

Ἱερῆϊὸν ἢ συμβουλή. π. ἐπὶ

τοῦ ὅτι δεῖ κ.

ι. λ. — ἀπολοχία.

Ἱερῆϊδάνος. α.

Ἱερῆϊήσαντα. κ.

Ἱερῆϊσο. κ.

Ἱερῆϊσομεν. ἰωμεν. κ.

ι. εὐφροσύνη. ε.

ι. δ. — τοξείας — Ἱερῆϊων

εὐρυτίδαις — αἰλι-

νον, ἰάλεμος. 9)

ι. κ. — Οἰδίποδι τ.

Ἱερῆϊότητι. β.

ι. ἢ θήλια τ.

ι. τ. — καθαρῆϊς. κ.

Ἱερῆϊμίν. π.

Λα 4

c. 34.

8) Correxerat: Ἱερῆϊα. θυσία. Glossam forte rejecit, quia Ἱερῆϊαν supra exponitur; quemadmodum quoque praeced. Ἱερῆϊ, mendose pro Homericō Ἡῆρι, quia a loco exulat.

9) In Ald. error typosethae, quem VV. DD. correxerunt.

- c. 34. I. I. Ἰθυμβος, γ. — I. γ. — ὑπάκενος. ¹⁰⁾
 ὑπόκυνος.
 — I. 8. Ἰθυνομένων, κ. — κα- I. κ. — κ.
 ταστοχαζομένων.
 [Ἰθυνοῦμεν, ἰθυνοῦμεν.]
 Ἰθυπετεῖν, ε. Ἰθυπετεῖν. ε. ¹¹⁾
 — I. 21. Ἰθύς, ε. [μακάρι.] I. ε. α. ¹²⁾
 α.
 — I. 23. Ἰθυγεν, ε. — ὠρ- I. ε. — ω.
 μησεν.
 [Ἰθύς, νηῶν εὐθεῖαν ὡς
 ἐπὶ τὴν πόλιν.]
 Ἰθύς, τετραμένος, ε. I. τετραμένος. ε. ¹³⁾
 Ἰθυτανές, ε. — τετρα- Ἰθυτενές. ε. — τετρα-
 μένον. μένον. ¹⁴⁾
 Ἰθύφαλλοι, ο. — τε- I. ο. — τὸ ἐντεταμένον α.
 τραμένον τὸ ἐν α.
 c. 35. I. 2. Ἰθῶν, π. — ἀλλ' I. π. — ἀλλᾶντα.
 αὐτά.

c. 35.

10) Retinenda est vox antiqua ὑπόκυνος (*protervus, obscenus*) a κυνός, unde forma comparativi contracta κύντερος, apud Homerum frequens.

11) Glossam deletam ita scriberem: Ἰθυνοῦμεν. ἰθυνομεν. Forma minus solita per solitam explicatur. Antiquam scripturam Ἰθυπετεῖν, quam series alphab. tuetur, retinerem.

12) Recentiore v. μακάρι, quae adhuc apud Venetos in usu est, ubique expunxit.

13) Glossae ita scribendae et distinguendae sunt: Ἰθύς-Ἰθυγεν. ε. — ὠρμησεν. Ἰθύς νηῶν. εὐθεῖαν ὡς ἐπὶ τὴν πόλιν. Ἰθύς τετραμένος. ε. Ubique ad Homerum respicitur. V. Ἰθύς ante Ἰθυγεν facile omitti potuit.

14) Scriptura Ἰθυτανές bene se habet, et retinenda est; radix enim varie pronunciata fuit, τῶ, τάω (Unde τέτακα) τάνω (Unde ἔτανον) τανύω, τένω (Unde τενώ) τείνω. Pro τετραμένον VV. DD. optime legunt τεταμένον. Cyrilli Lex. Ms. Ἰθυτινές. εἰς εὐθύαν τεταμένον. Pro Ἰθυτενές. εἰς εὐθεῖαν τεταμένον.

- c. 35. l. 11. Ἰκάνεθρον, αἶ- I. αἰφίκεθρον.
 Φεφθρον.
 Ἰκάνει, λ. Ἰκάνη. λ.
 Ἰκάνην, α. Ἰκάνην. α.
 Ἰκάνομαι, ἰκετεύειν, α. I. ἰκετεύω. α.
 — l. 18. Ἰκανοῶν, ε. Ἰκανῶν, ἢ ἰσχανοῶν, ε. ¹⁵⁾
 — l. 20. Ἰκάντιν, ε. Ἰκατι, ἢ εἰκατι. ε.
 — l. ult. Ἰκαριεῖς, δ. — Δι- Ἰκάριος. δ. — Διγῆιδες. ¹⁶⁾
 γήιδος.
 c. 36. l. 1. Ἰχάριοι, ο. Ἰχάριον. ο.
 — l. 9. Ἰκαθεῖς, ο. I. ἢ εἰκαθεῖς. ο.
 — l. 12. Ἰκεν, ληλυθέναι. I. ἐληλυθέναι.
 — l. 22. Ἰκέτην, π. Ἰκέτιν. π. ¹⁷⁾
 c. 38. l. 1. Ἰκμη, φ. — πα- I. φ. — π. τὸν ο.
 ρὰ το ο.
 — l. 6. Ἰκνεῖαν, τροφείαν. I. τροφήν. διακονίαν.
 κονίαν.
 — l. 11. Ἰκνώμαι, ἰκετεύσω. I. ἰκετεύω.
 — l. 18. Ἰκός, τ. ἴσος. I. ἢ εἰκός. τ. ἴσως.
 c. 39. l. 10. Ἰκταρ, ε. — I. ε. — π. οὐδ' ἴκταρ βάλ-
 παροιμία, δικταρ- λει. ¹⁸⁾
 βάλλει.
 — l. ult. Ἰκτῆρες, ι. θαλ- I. ι. θαλλοί. ¹⁹⁾
 λοιεται.

A a 5

c. 40.

- 15) Musuri interpolationes Lectores ipsi notent, easque, ut frivolas et ratione critica destitutas, a textu ubique removeant.
- 16) Scribendum est: Ἰκαριεῖς. Cf. VV, DD. qui testimonia afferunt.
- 17) Series exigit Ἰκέτην, quod retinendum est. Cf. VV. DD.
- 18) Litteram delevit; legebatur: ἰδικταρβάλλει. Docte emendavit. Cf. VV. DD.
- 19) Scribendum est: Ἰκτῆρες θαλλοί. ἰκέται. Vox ἰκέται, quae hodie inter Ἰκτῆρες et θαλλοί sedem habet, olim emendatio erat vitiosi θαλλοιεται, in quo θαλλοί et ἰκέται scribarum vitio coaluerunt. Interpretatio ἰκέται ad solam v. Ἰκτῆρες pertinet. Cf. VV, DD.

- c. 40. l. 2. Ἰκτός, οἰκτῖνος, I. ἰκτῖνος. Π. ²⁰⁾
Π.
— l. 6. Ἰκωμαι, ι. — ἴκομεν I. ι. — ἴκωμαι — ἰκετεύ-
— ἰκετεύσομεν μνή- σω. Μή μιν ε.
μην ε.
— l. ult. Ἰλάεος, ἰδαρός. Ἰλαος. ἰλαρός.
c. 41. l. 1. Ἰλάντες, ε. ἐξι- I. ε. ἐξιλευόμενοι λιταῖς. ¹⁾
λευόμενοι.
[Ἰλαόμοιος,] λιταῖς.
— l. 16. Ἰλάων, η. — Α. ἐν I. η. — Α. ἐν Τριφάλητι
τριφάλη — τιτύος — Τιτύους — θεόν
— θεον π. Π. ²⁾
ε. 42. l. 3. Ἰλαξ, ἡ π. Ἰλεξ. ἡ π.
— l. 7. Ἰλεως, θερίον φολε- Ἰλεος. θερίου φωλεός. τ.
ός, τ.
c. 43. l. 11. Ἰλίεα, ε. — ἰδίω I. ε. — Ἰλίω Α.
Α.
c. 44. l. 1. Ἰλιον ε. — ἐφήβεον I. ε. — ἐφήβαιον δ.
δ.
Ἰλιος, μύστης. I. μ.
[Ἰλῖς.]
Ἰλικρινῶς, ψιλῶς, [οὐ] I. ψιλῶς.
καλυψάμενος.
Ἰλυσάμενος. ἐγκαλυ-
ψάμενος.
Ἰλίσσαι, κατοχῆσαι. Ἰλίσσαι, κατοχῆσαι. ³⁾

c. 44.

20) Articulum sine ratione omisit; legendum est: ὁ ἰκ-
τῖνος.

1) Mendosum Ἰλαόμοιος pro Ἰλαόμενοι praecedentis ἐξιλευό-
μενοι emendatio est; adeoque pro ἐξιλευόμενοι λ. legen-
dum est: Ἰλαόμενοι λ. Cf. VV. DD.

2) In Ald. Τριφάλιτι culpa typ.

3) V. Ἰλῖς praecedentis Ἰλιος aut emendatio est, aut varia
lectio. Sequens Ἰλικρινῶς, ψ. ad superius Ἰλικρινές
olim

- ε. 44. l. 9. Ἰλιμένοι, δ. Ἰλουμένοι. δ.
 — l. 11. Ἰλλαίδας γ. ἀγγελαι. I. γ. ἀγελαίας. κ.
 αῖς, κ.
- ε. 45. l. 2. Ἰλλυρίς. γ. — γο. I. γ. — γενεά. γ.
 νέα, γ.
- ε. 47. l. 3. Ἰλύατε, περιλη- Ἰλύαται. περιειλημένοι
 μένε. εἰσίν. ⁴⁾
 — l. 10. Ἰλύσμαι, ἐρρύ- Ἰλύωμαι. ἐρρύπωμαι.
 ποσμαι.
 — l. 12. Ἰλύος, ὑλώδους ἢ I. ὑλώδους ὑποστάθρης
 σύσταθμις ποτα- ποταμοῦ.
 μός.
- ε. 49. l. 1. Ἰλαΐδος, ὁ π. — Ἰμαοιδός. ὁ π. — μύλω κ.
 — μύα κ.
 Ἰμαον, π. Ἰμασον. π.
 Ἰμαῖς, λ. — ὑποσείσε- I. λ. — ὑποσείουσιν —
 σιν — μυρμήκων, δο- †
 κεῖν, — εὐδημήτουν μυρμήκων. Δοκεῖν
 β. — εὐτμήτους β. ⁵⁾
- ε. 50. l. ult. Ἰμία, χύνιξ, [ιμί- Ἰμίνα, ἢ ἡμίνα. χοῖνιξ,
 νη,] κ. ἢ κ. ⁶⁾
- ε. 51. l. 3. Ἰμόνια, ἀ χ. — I. ἀ χ. — ἀνιμήσεις τ. ⁷⁾
 ἀνεμήσεις τ.
 — l. 12. Ἰν, [αὐτή,] αὐτήν Ἰν, αὐτήν. α.
 α.

ε. 51.

olim pertinebat, et ita scribendum videtur: Ἰλικρινῆς (ψιλῶς) οὐ καλυψάμενος. *Aperтус, nihil occultans, sincerus.* Ab Hesychio igitur abjudicanda est ficta Musuri glossa: Ἰλυσάμενος. ἐγκαλυψάμενος. Male in Ald. Ἰλυσάμενος, quod reliquae editiones conservarunt,

4) Male in Ald. περιειλυμένοι. In seq. quoque mendum typ.

5) Codex Homeri, quo Hesychius usus est, hodiernam repraesentabat scriptionem: εὐδημήτους. Cf. VV. DD.

6) Ejectum ἰμίνη glossae emendatio est, aut varia lectio.

7) Cyrilli Lex. Ms. Ἰμώνιον. σχαινίον.

- c. 51. l. 17. Ἰνάμμαυν, ε. Ἰνάμμαυν. ε. 8)
 c. 49. l. 8. Ἰνμίνα, ἐνημίσι. Ἰν ἡμίνα. ἐν ἡμίσει. 9)
 — l. ult. Ἰννός, ὁ π. — ἡμιο- Ἰννός. ὁ π. — ἡμιονον α.
 νιον α.
 c. 50. l. ult. Ἰνώμενος, ε — Ἰ. ε. — ὑπέρινος λ.
 ὑπέρινος λ.
 c. 51. l. 5. Ἰξάλη, α. Ἰξάλου. α. 10)
 — l. 6. Ἰξάλου, π. Ἰξάλου. π.
 c. 52. l. 15. Ἰοδνεφές, μελαί- Ἰ. μέλανι α.
 νες α.
 Ἰοδόκον, τ. — ἰώνων ο. Ἰ. τ. — ἰών ο.
 c. 53. l. 12. Ἰονθάδος α. Α- Ἰ. α. Ἀππίων — θοῶς,
 πίων — θοῶση ι. ἡ ι.
 — l. ult. Ἰόνιον, π. — ἀν- Ἰ. π. — Ἀδρίας. 11)
 δριάς.
 c. 54. l. 5. Ἰορκες, τῶν διαὶ Ἰ. τῶν δορκαίδων ζ.
 ὀρκαίδων ζ.
 — l. ult. Ἰούγερον. Ἰού. γερον. 12)
 c. 55. l. 2. Ἰουλοι, α. — τῶν Ἰ. α. — τῶν τριχῶν ἐκ-
 ἐκ φ φ — ἀπὸ φύσεις — ἐπὶ τ.
 ταῖς υ. υ. 13)
 — l. 10. Ἰοφῶσσα, ἡ χάλ- Ἰ. ἡ χάλκειος, ω.
 κιος, ω.

α. 56.

8) Signum typhotheta omisit.

9) Reponendum est: Ἰν μίνα. ἐν ἡμίσι. Cf. VV. DD.

10) Dubio caret VV. DD. emendatio: Ἰξάλη. α. — πη-
 δητική. Cyrilli Lex. Ms. Ἰξαλος. πηδητικός. Musurus
 ex II. Δ. v. 105. correxit. Cf. VV. DD.

11) Cyrilli Lex. Ms. Ἰόνιαν. πέλαγος, ὃ νῦν Ἀδρίας.

12) Latinorum *jugerum* non agnovit. Vocis divisionem
 typhotheta neglexit. Cf. VV. DD.13) Bene descripsit et supplevit. Cyrilli Lex. Ms. Ἰουλος.
 οἱ πρῶτοι τοῦ γενείου βλαστοί, ἡ ὅταν ἐκφύειν ἀρχηται ἡ
 πρώτη βλάστησις τῶν τριχῶν. Cf. VV. DD.

- c. 56. l. 8. Ἴπνος, κ. — κο-
λάκω — τὸ κοπρόνα
ο.
I. κ. — Κωκάλω — τὸν
κοπρῶνα ο. ¹⁴⁾
- c. 61. l. 11. Ἴππάριον, ο. —
Χαναλώπηκι.
I. ο. — χηναλώπηκι.
- c. 62. l. 16. Ἴππειος, Π. —
ποῦ τήντ' αἰθαλὸς
— Ποσειδῶν.
I. Π. — π. τ. α. — Πο-
σειδῶν,
Ἄριωνα Φασιν ἢ
Πήγασον. ¹⁵⁾
[Ἴππεῖς, ἔφιπποι, ἵπ-
ποι] ἄριωνασκυφί
πήγασον.
- c. 63. l. 6. Ἴππεύς, φ. —
ἱππικάτο δ' ὀλίμετ'
ἔσκιανθον, ο.
I. φ. — ἱππῆες δ' ὀλίγον
μετεκίαθον. ο. ¹⁶⁾
- l. 9. Ἴππέω α.
Ἴππέως α.
- l. 11. Ἴππήλατος, ι. —
ἱππικώτατα — ὀδῶ,
κ.
I. ι. — ἱππικώτατος —
ὀδός, κ.
- Ἴππιμόλγων, ι. Ἴππημολγῶν. ι. ¹⁷⁾

c. 63:

14) In lemmate, quod Musurus docte restituit, litterae transpositae sunt.

15) Subtilitas critica hic Musuro defuit. In Ald. ἢ a ty-
potheta omissum est. Priora ita legerem: ποῦ τήν Τη-
λεμάχου — αἰθ' α. Nominis Telemachi, in archety-
po difficili quodam scribendi compendio exarati, prima
tantum littera descripta fuit. Postrema vero ope ms.
ita restituenda sunt: Ποσειδῶν, Ἄριωνα, Σίσυφου, Πή-
γασον. Quod σκυφί ex compendiosa nominis scriptura
natum sit, perspicuum est, nec dubium admittit. Cf.
VV. DD. Interpositum Ἴππεῖς, ἔφιπποι, ἵπποι inter-
pretatio marginalis est, secundum quam sub praecedenti
ἵππους equorum domitores intelligendi sunt.

16) Locus Homeri in antiquo codicis Marciani archetyπο
aut corrosus fuit, aut intricatis scribendi compendiis
exaratus.

17) Vitiosa glossae divisio in Ald. typothetae adscri-
benda est.

- c. 63. l. 11. Ἰππὴν, ἰππεῦσιν, α. — εἰπεῖς — χειμῶν — Φιλόχωρος δ. — Ἰππῆς. ἰππεῖς. α. — ἰππεῖς — χιλίων — Φιλόχωρος δ. ¹⁸⁾
- c. 64. l. 4. Ἰππικὴ β. — νευρῶν — θεόμιγγα νευρῶν πικὴν κ. I. β. — τριχῶν — θαμίγγα νευρῶν ἰππικὴν κ.
- Ἰππικὸν τ. ὁ καμπήρ. I. τ. ὁ καμπτήρ.
- Ἰππικὸν χ. — ἰππεῖσις — πλατύσι — αἶς καλαῖς εἰρίδας κ. I. χ. — ἰπποῖσις — πλατέσι — αἶς κ. ε. κ. ¹⁹⁾
- l. 14. Ἰππίσκος, ε. — I. ε. — γυναικείον κ. γυναικείου κ.
- Ἰππίτας, ἰπποφορμός. I. ἰπποφορβός.
- l. 20. Ἰππίβοτον, ι. — I. ι. — ὄνομα ἀντὶ τ. ²⁰⁾ ὀνομαστὶ τ.
- c. 65. l. 2. Ἰπποδαμία, ἡ β. Ἰπποδαμεία. ἡ β.
- Ἰπποδάμνοισι, ε. Ἰπποδάμνων. ε.
- l. 7. Ἰπποδάμου, ν. — διήλας Α. I. ν. — διῆλεν Α.
- l. 14. Ἰπποδρομεῖ, α. Ἰππόδρομος. α.
- l. 16. Ἰπποθῶος, ι. Ἰππόθωος. ι.

c. 66.

18) Scribendum est: Ἰππῆς. Ἰππεῦσιν. Α. Excidit forte aut Ἀριστοφάνης εν, aut ὁ Καμικός εν. Potuisset Ἰππεῦσιν quoque ex margine esse. Quodcunque sit, omnibus jam patebit, quod Ἰππεῦσιν non interpretatio sit, sed lemma fabulae, unde exemplum petatum est; exemplum interpretatio subsequitur. Cf. VV. DD. qui ἰππῆς in exemplo bene reposuerunt. In Ald. mendum typ.

19) Probabili conjectura Salmasius pro πλατέσι substituit πλατυσήμοις, quod scriptio codicis firmare videtur. Cf. VV. DD.

20) Legendum est: ὀνομαστὶ ἀντὶ τ.

- c. 66. l. 6. Ἴπποκαμπὰς, υ. — Ἴπποκελεκεμμαί-
 νην, ο. I. υ. — Ἴπποκελεκεμμαί-
 νην. ο. ¹⁾
- l. 9. Ἴπποκένταυρος, ι. ἀν-
 θρώποις. I. ι. ἀνθρώπος.
- Ἴπποκλείδης, ο. κακο-
 σχόλη τ. I. ο. κακσχόλως τ.
- Ἴπποκόμων, τρυφα-
 λίων — ἐχούσης. Ἴππόκομον. τρυφάλειαν
 — ἐχουσαν. ²⁾
- l. 14. Ἴπποκρισταί, ι. Ἴπποκορυσταί, ι.
 Ἴπποκόρισται, ε. — ἔ- Ἴπποκόρισταί, ε. — ε.
 χοντες. Ἴππόμαχοι. ἀπὸ
 τῆς κόρυθος, ἐπεὶ ἴπ-
 πους. ³⁾
- c. 67. l. 6. Ἴππομανῆς, τ. — I. τ. — Φ.
 Φαρμακίδες.
- [Ἴππόμαχοι, ἀπὸ τῆς
 κόρυθος, ἐπεὶ ἴπ-
 πους.]
- Ἴππον, τ. I. τ.
- l. 10. Ἴπποπόλων, τ. — I. τ. — παλουμένων, ἢ
 πολουμένων, ἢ π. π. ⁴⁾

c. 67.

1) Perlegenti mihi ad hunc locum Palmerii et Pauwii ha-
 riolationes in mentem venit alia, forte probabilior, se-
 cundum quam locus ita legendus esset: ἴππων χηλαῖς
 κεκομμένην. Sunt nempe ὕλη λίαν μεγάλη loca saltuosa
 et ad venationes apta, quorum campi callesque equorum
 unguis saepius percutiuntur.

2) Restituendum est: Ἴπποκόμων τρυφαλειῶν. — ἐχουσῶν.
 Glossa ex II. M. v. 339. desumpta est. Cf. VV. DD.

3) Appendicem ex sequentibus huc revocavit, ubi quoque
 in margine adjuncta fuisse videtur.

4) Cf. VV. DD. quorum emendatio ms. auctoritate fir-
 matur.

c. 67. l. 10. Ἰππόπορ, τ. — ὄρνης τ.	Ἰππόπορις. τ. — ὄρνης τ. 5)
Ἰππόπορι, κ.	Ἰππόπορις. κ.
— l. 18. Ἰπποσίνησι, τ.	Ἰπποσύνησι. τ.
c. 68. l. 3. Ἰππουδάμος, ι.	Ἰππουδάμος. ι.
Ἰππουκρήνης, τ. — πη- σάδαρ ι.	Ι. τ. — Πηγάσου ι.
— l. 12. Ἰππουριν, ι.	Ἰππουρις. ι.
— l. 20. Ἰπποχάιτην, ε.	Ἰπποχάιτην. ε.
c. 69. l. 1. Ἰππᾶται, π.	Ἰπταται. π.
— l. 10. Ἰερον δουλείαν, ο.	Ἰεροδουλείαν. ο. 6)
c. 70. l. 1. Ἰρεται, εἰσιέρεται, σ.	Ι. ἢ εἶρεται. σ. 7)
— l. 5. Ἰρήτερα, ι.	Ἰρήτειρα. ι.
— l. 15. Ἰρίσειν, ε.	Ἰρίσειν. ε.
c. 71. l. 4. Ἰρος, ἀλιτόβρος, π.	Ι. ἀλείτης. Ἰρος π. 8)
Ἰρῶ, ε. λέγω.	Ι. ε. λ.
[Ἰρωσινοῖς αἰδοῖε πεσίν.] Ἰρῶν, ε.	Ι. ε. 9)

c. 72.

- 5) Glossas Laconicas quamplurimis in locis inepte ac futi-
liter corrupit; lectio codicis retinenda est.
- 6) Glossa ex Od. Θ. v. 529. ita scribenda est: Ἰερον. δου-
λείαν. ο. Cf. VV. DD. qui idem divinarunt. Emenda-
tionem non modo series verum et ipsa codicis scriptura
confirmant.
- 7) Duce codicis scriptura legendum est: Ἰρεται. εἰσιέρε-
ται. σ.
- 8) Genuina Lexicographi scriptura, quam indocti scribae
viciarunt, est haec: Ἰρος ἀλήτης. μολοβρός. π. VV. DD.
locum Homeri notarunt; quicunque scriptionem codicis
cum textu Homeri contulerit, de veritate emendationis
persuadebitur, eamque in textu reponet.
- 9) In verbis, quae Musurus deleuit, exemplum praeced.
glossae latere suspicor; locum vero sagacioribus relin-
quo

- c. 72. l. 7. Ἰ...ον, γ. Ἰσγέον. γ. ¹⁰⁾
 Ἰση, μοίρα ἢ τῆς αὐτῆς Ἰση μοίρα ἢ τῆ αὐτῆ ο. ¹¹⁾
 ο.
 — l. ult. Ἰθλή, αἰγία μ. Ἰ. αἰγίας μ.
 c. 73. l. 10. Ἰθμιον, π. — Ἰ. π. — γῆς στενά μ. ¹²⁾
 γῆς γένη μ.
 Ἰσι, γνῶσιν. Ἰθι. γνῶσι.
 Ἰσιγέον, π. Ἰγητέον. π.
 Ἰσικε, ε. Ἰσικε. ε.
 Ἰσινδίη, κ. Ἰσινδίη. κ.
 c. 74. l. 2. Ἰσις, ε. — Ἰσην Ἰ. ε. — Ἰσιν — ὁ Φιλή-
 — ὠφελίμων τὸ συν- μων διὰ τὸ συνεχές
 εχὸς τ. τ.
 — l. 6. Ἰσκανδοτόν, σαλπιγ- Ἰ. σαλπιγγωτόν.
 γοτόν.
 Ἰσκει, ἐφ' ᾧ εἰς τόπον Ἰσκεν. ἔφη εἰς τόπον ο.
 ο. ἔχοντι. ἔχοντα.
 — l. 13. Ἰσμαρος, π. — Μα- Ἰ. π. — Μαζώνεια.
 ρωνείας.
 c. 75. l. 6. Ἰσοδίαιτος, ὁ αὐ- Ἰ. ἐσίτου κ.
 τοῦ κ.
 — l. 7. Ἰσοζύγιον, ι. — ἀν- Ἰ. ι. — ἀντίσηκον.
 τίσικον.

c. 75.

quo, hariolationes enim et conjecturas nulla solida ratione fundatas detestor et odio. Lectio inter lineam prima manu notata est.

10) Correxerat: Ἰστέον. Scriptum erat procul dubio vitioso accentu: Ἰσεον. ut Maussacius olim divinavit; nam duas tantum litteras delevisse videtur. Cf. VV. DD.

11) Correctionem typosetha neglexit. Cf. VV. DD.

12) Quod in fine adjungitur: καὶ στενὸν χ. vitiosi γῆς γένη aut correctio est, aut varia lectio. Cyrilli Lex. ms. Ἰθμός. θάλασσα μεταξὺ δύο γαιῶν· πόρθμος δὲ γῆ μεταξὺ δύο θαλάσσεων. Et mox: Ἰθμια. περιστόμια. περιτραχήλια. Cf. VV. DD.

- c. 75. l. 11. Ἴσομα, γ. I. ἡ εἰσομα. γ.
 — l. 26. Ἴσόπαλις, ε. Ἴσοπαλεῖς. ε.
 Ἴσοπάλη, Ἴσα ε. I. ἴσος ε.
 c. 76. l. 11. Ἴσότητας, μ. ἰ- I. μ. ἡ στακτῆ, ἡ σ.
 σακτῆς, σ.
 — l. 14. Ἴσοτελεία, ἰ. μέτο- I. ἰ. μέτοικοι, ἰ. ¹³⁾
 χοι, ἰ.
 c. 77. l. 9. Ἴστασο, ἀνεγείρη. I. ἀνεγείρου
 — l. 15. Ἴστην, ε. Ἴτην. ε.
 c. 78. l. 7. Ἴστοβοεὺς, δ. — I. δ. — ἐστὼς ω.
 ἐστὸς ω.
 c. 79. l. 5. Ἴστρίανα, Α. — I. Α. — περὶ τῶ I. εἰκου-
 π τῶ Ἴστρω Φικουῦν-
 τες — δὲ νοεῖσθαι ε. ¹⁴⁾
 — l. 17. Ἴστυλὸν, τὸ στυ- I. τὸ στοιχηδόν. ¹⁵⁾
 χηδόν.
 c. 80. l. 2. Ἴσχαλωμένα, δε- I. δεδερματωμένα.
 δερματωμένα.
 — l. 15. Ἴσχετα, ἐπίσχετα I. ἐπίσχετα. ¹⁶⁾
 [αἰδᾶς καὶ δέως ἀλ-
 λήλων.]
 Ἴσχι, ο. I. Ἴσχις. ο. ¹⁷⁾
 c. 81. l. 10. Ἴταία, ε. Ἴτέα. ε.

c. 81.

13) Retinenda est lectio codicis μέτοχοι, quae in subsequenti glossa per μετέχων, τῶν νόμων clarius exponitur. Cyrilli Lex. ms. Ἴσοτελεῖς. Ἴσα τοῖς ἀστοῖς (ὅ ἐστι, τοῖς πολίταις) τέλη δίδόντες. Cf. VV. DD.

14) Cum Heinsio legendum est: παρὰ τῶ I. In ultimis δὲ νοεῖσθαι retinendum est.

15) Male in Ald. στοιχηδόν.

16) Verba a Musuro ejecta ita legenda sunt: αἰδᾶς καὶ δέως ἀλλήλων. Quonam vero pertineant, aut unde huc pervenerint, nescio.

17) Series, quae in Lexicographo restituendo quam maximi in posterum momenti esse debet, scripturam codicis requirit.

e. 81. l. ult. Ἰταλιάζεν, ε. — διατρίψεν δ.	I. ε. — διατρίβεν δ.
e. 82. l. 6. Ἰτας, ο. — αιδής. — l. 8. Ἰτευ, πορεύεσθαι.	I. ο. — ἀναιδής. ¹⁸⁾ Ἰτε. πορεύεσθε.
— l. 11. Ἰταῖα, α. — ὕλης [χρήσασθαι] κ.	I. α. — υ. κ. ¹⁹⁾
e. 83. l. 15. Ἰτυς, ἡ ε. — ἡ περὶ αὐτῆς α.	I. ἡ ε. — ἡ περιφέρουσα τῆς α. ²⁰⁾
e. 84. l. 2. Ἰτω, ἔστω, γ. — l. 6. Ἰυγγοδρομεῖν, ε. B. [Ἰύγγυι, ὁ Διόνυσος.] Ἰυγι, φ.	I. ἔστω. γ. I. ε. B. Iυγή. φ. ¹⁾
— l. 13. Ἰυγξ, φ. — κηναί- διον, φ.	I. φ. — κ. φ. ²⁾
— l. ult. Ἰυζεῖ, κ. βοᾶ [ποισ- σῶ] φ.	I. κ. β. φ. ³⁾
e. 85. l. 6. Ἰφι, ἰσχύτης.	I. ἰσχυρῶς.
e. 86. l. 11. Ἰχανᾶ, ε. Ἰχανᾶν, ε.	Ἰσχαναῖα. ε. Ἰσχαναῖαν. ε.

Bb 2

c. 86.

18) Bene correxit. Suspicio, quod ὁ ἀναιδής in margine olim ad praeced. glossam notatum fuerit; Cyrilli Lex. ms. Ἰταμός. ἀναιδής. ἀναίσχυντος. ἰμός.

19) V. χρήσασθαι fuit vitiosa lectio, cujus emendatio est sequens κατασκευασθῆναι.

20) Mendosum περὶ αὐτῆς ex compendio natum est; Cyrilli Lex. ms. Ἰτυς. ἡ περιφέρουσα τοῦ ὄπλου. Cf. VV. DD.

1) Quod hic delevit, superioris Ἰυγγίης varia lectio est. Cf. VV. DD.

2) In Ald. κηναίδιον errore typ. Certissima est VV. DD. emendatio κηναίδιον. Cyrilli Lex. ms. Ἰυγξ. ὄρνεον παγό-Φίλτρον. Lego πυγόΦίλτρον, quod cum κηναίδιον satis congruere videtur. Cf. VV. DD.

3) Mendosum ποισσῶ ex ἀποίσει corruptum videtur; prima littera, praevio βοᾶ, facile elabi potuit; in fine vero compendium male descriptum est. Vide Hesychium V. Ἀποίσειν, ibique interpp.

c. 86. l. 11. Ἰχαρόων, αἰθμέ- νων, π. Ἰχθανῶν, ε.	Ἰχανόων. αἰθμαίνων. π. 4)
c. 87. l. 1. Ἰχανῶσα, ε. Ἰχανῶ, ε.	Ἰσχανῶν. ε. Ἰσχανῶσα. ε. Ἰσχανῶ. ε.
— l. 9. Ἰχθύονες, ι.	Ἰχθύονες. ι.
— l. 12. Ἰχθον, α. ἐγχειρά- διον, ξ.	l. α. ἐγχειρίδιον. ξ.
c. 88. l. 10. Ἰχνίππος, ο.	Ἰχνίππος. ο.
c. 89. l. 7. Ἰψόν, τ. — Θύ- ριοι.	l. τ. — Θούριοι.
— l. 11. Ἰῶ, ε. — ἰῶ κλωνί- ματι, κ.	l. ε. — ἰῶ ἐνὶ ἡματι. κ. 5)
— l. 17. Ἰωγῆ, σ. — εὐδιν βορέων ὑπ. γωγῆ, Α.	l. σ. — εὐδεν βορέω ὑπ. ἰωγῆ. Α. 6)
— l. 22. Ἰωεῖ, β.	Ἰωῆ. β.
c. 90. l. 2. Ἰωήμαν, ε. — ἡ- μεῖς.	Ἰῶ ἡματι. ε. — ἡμέρα. 7)
— l. 4. Ἰώθην ξύνθῃ, ε. [Ἰωθῶς, συνήθως ἔ- θως.]	Ἰώθῃ. ὠξύνθῃ. ε.

c. 90.

- 4) *Typotheta*, ceteris omnibus mutatis, hic injussus ἰσχα-
ρόων posuit. Scriptura Ιχ, ordinī alphabetico conformis,
ubique reponenda est. Cf. VV. DD. qui rationem criti-
cam dederunt.
- 5) Reponendum est: ἰῶ κλον ἡματι. Homeri locum, quem
Mufurus praesentem non habuit, VV. DD. notarunt.
- 6) In ὑπ. γωγῆ litteram expunxit. In Ald. ἄδεν errore
typ. Cf. VV. DD. qui εὐδον ex Homero restituant.
- 7) Vitia haec, ut omnes vident, ex scribendi compendiis
proveniunt. Hinc criticis quoque in fine vocum corri-
gendo major ubique concedi potest libertas, quam in
principio, ubi summa, quantum fieri potest, circum-
spectio et fide primae scripturae lineas sequi debent.
Plerique vero his contraria agunt; timidi sunt et anxii,
ubi nulla adest anxieratis causa; audaces, ubi summa
adhibenda esset cautela.

e. 90. l. 4. Ἰωκαῖ, δ.	I. δ. ⁹⁾
Ἰωκάλλιθύεσσα, καλλι- θύεσσα ε.	Ἰω κάλλιθύεσσα. καλλι- θύεσσα ε. ⁹⁾
— l. 12. Ἰωκαῖς, δ.	Ἰωκαί. δ.
Ἰολκά, α.	Ἰωλκα. α.
Ἰολκός, π.	Ἰωλκές. π.
— l. 19. Ἰω, π.	Ἰών. π.
c. 91. l. 6. Ἰωνίδος, Ἑλληνι- κῶς.	I. Ἑλληνικῆς.
Ἰωνικόν, τ. — ἐκαμυ- δοῦντο οἱ ἴνες.	I. τ. — ἐκαμυδοῦντο οἱ ἴνες. ¹⁰⁾
c. 92. l. 4. Ἰωρος, τὸ ὄρεινόν χ.	I. τὸ ὄρεινόν χ.
Ἰῶτα, τ. — κερεία, κ.	I. τ. — κερεία. κ.
Ἰωχλός, μ.	Ἰωχμός. μ.

Κ

Κ

c. 94. l. 3. Καβαήλιον, κ. — τρικλίνου καὶ μὴ δ.	K. κ. — τρικλίνου τομή, δ.
— l. 8. Κάβαλεν, κ.	Κάββαλεν. κ.
c. 95. l. 4. Κάβηλος, ὁ ἀπε- σκολημένος τ.	K. ὁ ἀπεσκολυμμένος τ.
c. 97. l. 2. Κάγρακα, ταφυ- γὰς, Σ.	Κάγρα. καταφυγὰς. Σ.
— l. 8. Κάγχαλος, κίρκος, ὁ ε.	K. κίρκος, ὁ ε.
c. 98. l. 5. Κάδαμος, τ. Σα- λαμῖνοι.	K. τ. Σαλαμῖνιοί.

Bb 3

c. 98.

8) Glossam interpositam, quia a loco aberrat, ejecit; scribendum nempe erat: Εἰωθῶς. συνήθως, κατ' ἔθος. Forma Εἰωθῶς contracta est pro solenniori εἰωθότως.

9) In Ald. τὸ καλλ. errore typosetae, a quo etiam sequens καλλιθύεσσα omissum est. Cf. VV. DD.

10) Cf. VV. DD. qui optime locum restituerunt.

- c. 98. l. 7. Κάδδα, κατὰ δὲ, Καδδέ. κ. δέ. ¹¹⁾
 [κατῆλθεν.]
- l. 9. Καδέκεν, καὶ δὴ ἄν, Κ. κ. ¹²⁾
 [ἢ εὐχολίαν.]
- l. 14. Καδδ. . . αμ, κατα- Καδδῦσαι, καταδῦσαι. ¹³⁾
 δυνάσθαι.
- Καδδραθέτην, ἐκοιμή- Κ. ἐκοιμηθήτην. ¹⁴⁾
 θην.
- c. 99. l. 4. Καδίσκοι, σ. — Κ. σ. — ψήφους ε.
 ψήφας ε.
- Κάδμοι, ο. — ἐμανικός, Κ. ο. — Ἑλλάνικος. ἢ ο.
 ἢ ο.
- l. 18. Κάδρι, κ. Κάδρισον. κ.
- c. 100. l. 2. Καέτην, ε. Καμέτην. ε.
 Καέκλετο, κ. Κέκλετο. κ.
- Καθαγίσω, σ. — τήν Κ. σ. — τοῦ μαιίνεν τ.
 μαιίνουσαν τ.
- Καζέλη, κατέβαλε. Καθέλη. καταβάλη. ¹⁵⁾
- Κάηνα, τ. Κάγγανα. τ. ¹⁶⁾

c. 100.

11) V. κατῆλθεν explicat Homericum καδ — ἦκε. Locum VV. DD. indicarunt.

12) Verba ἢ εὐχολίαν, aut plenius εὐχολήν ἢ ε. ex loco Homerico in margine adscripta fuisse videntur. Cf. VV. DD.

13) Duas aut tres litteras delevit; scriptum videtur: Καδ-δοῦσαι.

14) Viciū in ἐκοιμήθην compendiosae scripturae tribuendum est.

15) Series docet, quod Καζέλη antiquum sit: in antiquorum glossariorum ordine alphabetico θ et ζ ob soni similitudinem saepius permutantur. Juxta seriem θ in praeced. glossa ut ζ considerari debet. Moneo haec, quia suo tempore suisque locis lucem afferunt.

16) Κάγγανα pro Κάγκανα lapsus calami videtur. Musuri regula, qua incognita saepius in trita et obvia transformatur, pessima est, et in Hesychio praesertim a criticis

- c. 100. l. 12. Καθαίρομαι γ. Κ. γ. — Α. Δαναΐσι. ¹⁷⁾
 — Λίσχ. δαίσι.
- l. 15. Καθανύσαι, σ. Κατανύσαι. σ.
- c. 101. l. 1. Καθαμβαλύεις, Κ. γ. — Α. Δαναΐσι. ¹⁷⁾
 ε. Καθαπταί λύεις. ε. ¹⁸⁾
- Καθαπτος, τ. — καθή- Κ. τ. — καθειμένου, καί
 μενον, καί ἐπεβράμέ- ἐπεβράμενον τὰς δο-
 νως τὰς δορὰς καί ρὰς, καί τοὺς θυ-
 τοὺς θυροὺς ἐξεσφη- ροὺς ἐξεσφηκωμέ-
 κομένους φ. νους φ. ¹⁹⁾
- Καθαίρβυλος, χ. — αἰ- Κ. χ. — αἰρβύλων.
 βύλων.
- l. 9. Κάθαγμα, τ. — ὀ. Κ. τ. — ὦ τ.
 τ.
- c. 102. l. 4. Καθεαυτὸ, α. Καθ' ἑαυτόν. α.
- l. 9. Καθέδρα, π. — τε- Κ. π. — τετελευτηκόσι.
 λευτηκόσι.
- Καθέζεσθαι, ἰδρυθῆναι, Κ. ἰδρυνθῆναι. κ.
 κ.
- l. 13. Καθεῖκρος, κ. Καθίκου. κ.
- Καθεῖκοντες, καθ. ψαν- Κ. καθάψαντες. ²⁰⁾
 τες.

Bb 4

c. 103!

cis fugienda. Series requirit Κάηνος, quod novum est; cujusque forma indoli et analogiae linguae minime repugnat.

17) Lemma bene restitutum est. Cf. VV. DD. In Ald. mendum typ.

18) Cf. VV. DD. quorum conjectura Κάθαμμα λύεις verissima est. Glossa vero ex margine est, et alieno loco posita.

19) Mallet: ἐπεβράμμενας τ. — θυροὺς ε. *Nebriide indutus et thyrsos hedera redimitos gestans.* Cf. VV. DD.

20) Litteram delevit; legebatur: καθήψαντες.

c. 103. l. 1. Κάθεικται, [παρ- αγέννηται,] παρεγένε- το.	Καθίκται. π. 1)
Καθείλας, κ. — κατέ- βαλας.	Κ. κ. — κατέβαλες.
Καθήμενον, κ.	Καθειμένον. κ. 2)
Καθημήσαντες, καυθέν- τες.	Καθιμήσαντες. καθέν- τες.
[Καθείμενον, κείδοον.]	
Καθειναί, κ.	Κ. κ. 3)
Καθειζόμενον, κ.	Καθειζόμενον. κ. 4)
Κάθειπται, κ.	Καθῆπται. κ.
— l. 10. Καθειρκται, [κα- θήψατο,] η.	Κ. η. 5)
Καθειρκτω, πεφυλα- κείω, π.	Κ. πεφυλακείω. π.
c. 104. l. 12. Κάτθετο, κ.	Κάτθετο. κ.
— l. 15. Καθηδυπάθειαν. τ.	Καθ' ἡδυπάθειαν. τ.
c. 105. l. 5. Καθήμισε, κ.	Καθίμισε. κ.
— l. 7. Καθηρῶν, κ.	Καθαιρῶν. κ.

c. 105.

- 1) Correctionem typographica neglexit. V. παρεγένετο praecedentis παραγέννηται emendatio est.
- 2) Expositionem κατερχόμενον non ab Hesychio, sed ab alio, qui hic καθίμι cum κατεμι confundit, profectam esse suspicor.
- 3) Corregerat: Καθειμένον. καθ' ὄδον. Haec a Musuro deleta in margine olim ellipticum exponebant modum, quo superiori Καθήμενον significatus κατερχόμενον tribui potuerit; supplendum nempe esset: Καθειμένον καθ' ὄδον. Si hoc usu probetur (nam exempla non habeo) opinionem, qua κατερχόμενον spurium esse putabam, revocabo.
- 4) Vitio pronunciationis pro Καθειζόμενον. Cf. V.V. DD.
- 5) V. καθήψατο a quodam esse videtur, qui hic de καθί-
κται cogitabat.

c. 105. l. 16. Καθιέντος, καταχαλάσοντος.	K. καταχαλώντος.
— l. 25. Κάθιμα, κ.	Καθιμαῖ. κ.
c. 106. l. 1. Καθιμονεύει, καθίησις.	K. καθίησι.
— l. 10. Καθίστα, σ. ποιήσασα.	K. σ. ποιήσον.
— l. 14. Κάθομα, κατὰ τὸ αὐτῶ.	Κάθομον. κ. 9)
— l. 23. Καθωσιωμένος, α.	Καθωσιωμένος. α. 7)
c. 107. l. 10. Καθυφηκάμην, α. εἶασα.	K. α. εἶασα.
— l. 12. Καθυφῆς, π. καταλι.	Καθυφῆς. π. καταλίπης.
c. 108. l. 5. Καὶ ἔτα, κ.	Καίετα. κ.
— l. 8. Καϊκίνης, ὁ Κ. — Καϊκοῦ π.	K. ὁ Κ. — Καϊκου. 8)
Καὶ κλάει, κ.	K. κ.
[Καϊκός, ποταμός]	
Καὶ κύλην, τ.	Καϊκύλην. τ. 9)
— l. 14. Καιλ., οὐρανός, Ρ.	Καίλους. οὐρανοῦς. Ρ. 10)
— l. 17. Καὶ μάλα ἰνδίκη, δ.	Καὶ μάλα ἐν δίκη. δ.
Καὶ μὲν μεῦ, καὶ δι' ἐμοῦ.	Καὶ μὲν μευ. καὶ δὴ ε. 11)

B b 5

e. 108.

6) Retinendum est Κάθομα i. e. καθ' ὅμοια.

7) Conservanda est antiqua scriptura, secundum quam augmenta saepius negliguntur; Cyrilli Lex. ms. Καθωσιωμένος. ἐγγεγραμμένος. ἐγκείμενος.

8) Cf. VV. DD. qui jam Καϊκου restituerunt.

9) Interjectum Καϊκός, π. (praeviis ἀπὸ τοῦ Καϊκοῦ ποταμοῦ) Musurus supervacuum esse judicavit.

10) Exitus compendium delevit; scriptum videtur: Καιλόν.

11) In Ald. mendum typosetae, quod VV. DD. correxerunt.

- c. 108. l. 17. Καὶ [καὶ] μέντοι, κ. Καὶ μέντοι. κ.
κ.
- c. 109. l. 5. Καινοτάφια, ν. Κενοτάφια. ν.
— l. 10. Καὶ νύ κεν, καὶ δὴ Κὰν νύ κε. κ.
άν.
- c. 110. l. 6. Καὶ ῥάμα, μ. Καίραμα. μ.
Καὶ ῥά... οἱ, οἱ Κνώσεις Καιράτιοι. οἱ Κνώσιοι α. ¹²⁾
οἱ α.
- l. 11. Καιροθεοῖσι, κ. Καιροθέουσι. κ.
- l. 14. Καιροσσέων, μεμ- Κ. μεμιτωμένων — δια-
πτομένων — διαχω- χωρισθηκὰ τ.
ριστικὰ τ.
- c. 111. l. 1. Καιρότερον, ἐνω- Κ. ἐνώροτερον α.
ρώτερον α.
- l. 7. Καισεκπρώπιον, δ. Καίσ' ἐκπρώπιον. δ.
- l. 9. Καὶ σφῶϊν, κ. Κ. κ.
[Καὶ τὰν στοᾶν, καὶ τοὶ
καὶ τι αἰρήσομαι, καὶ
τι βουληθῶ.]
- Καίτοιγε, κ. Κ. κ. ¹³⁾
- l. 11. Καίτρεα, ο. — κυρ- Κ. ο. — κ.
τίας.
- [Καὶ τῶν, καὶ ἐκ τῶν,
κατὰ συναίρεσιν καὶ-
κτῶν.
Καὶ τῶ πόδε, καὶ τοὺς
πόδας, δυϊκῶς.]

c. 111.

12) Duas litteras delevit; legebatur aut: ῥάπιοι. aut: ῥά-
πειοι. Nexus litterarum ei a simplici jota aegre interdum
dignoscitur. Ultima bene emendavit; olim enim ita
exarata stabant: Κνώσεις α.

13) Glossam in Καὶ τὰν στοᾶν latentem, cujus interpretatio
est κ. — αἰρήσομαι, κ. — βουληθῶ, aliis indagandam
relinquo.

c. 111. l. 11. Καὶ χερσὶ, κ.	Κ. κ. ¹⁴⁾
Καὶ ὡς, κ.	Κ. κ.
[Καὶ ὡς φησὶ, καὶ ὡς λέγει.]	
Κακὰ κ.	Κ. κ. ¹⁵⁾
c. 112. l. 2. Κακαμήσατο, κ.	Κακὰ μῆσατο. κ.
— l. 6. Κακείοντες, κατακοιμησόμενοι.	Κακκείοντες. κ.
[Κακελέγχεα, κακὰ ἐλέγχει.]	
.ακέφατον, α.	Κακέφατον. α. ¹⁶⁾
— l. 11. Κακῆ, π. — κακουχίας.	Κ. π. — κ.
— l. 12. Κακῆγορος, κ.	Κ. κ.
[Κακῆν, κακίον.]	
Κακίζες, κ.	Κ. κ. ¹⁷⁾
— l. 15. Κακιζόμενος, ταπεινόμενος.	Κ. ταπεινούμενος.
c. 113. l. 3. Κακίμην, τ.	Κακίμηνον. τ.
— l. 5. Κακίω, ι.	Κακιῶσαι. ι.
Κακκάβα, π. — κρικόν, ἢ χ.	Κ. π. — κρικος. ἢ χ.
— l. 19. Κακορραφήσι, κ.	Κακορραφήσι. κ. ¹⁸⁾
— l. 22. Κακοδαΐδων, ὁ θ. ἐπαχθεΐς.	Κακοδαΐμων. ὁ θ. ἐπαχθής. ¹⁹⁾

C. 114.

14) Priora contra feriem ita correxerat: Κακτῶν. καὶ ἐκ τ. Rationem, cur haec egerit, nullam video aliam, quam quod ipsi nimis obvia visa fuerint, nec docto Lexicographo satis digna.

15) Glossam interpositam ex causa modo dicta delevit.

16) Male glossam Homericam, ex Il. B. v. 235. descriptam, delevit; scribendum est: Κακ' ἐλέγχεα. κακὰ ἐλέγχει.

17) Mendosum Κακῆν, κ. et quod infra sequitur Κακῆ κόυις, κ. a praecedenti Κάκη, π. male divulgata esse suspicor.

18) In Ald. Κακορραφήσι a typothea.

19) Cyrilli Lex. Ms. Κακοδαΐμων. ὁ θ. ἐπαχθής, καὶ τὴν ψυχὴν ἔχων ἐμπαθῆ.

- c. 114. l. 3. Κακοείμονας, ρακ- K. ρακκενδύτους. ²⁰⁾
 κοδύτους.
- l. 18. Κακόρας, κ. Κακκόρας. κ. ¹⁾
- l. 20. Κακοραφίας, κ. Κακορράφιας. κ.
 Κακοραφίη, κ. Κακορράφίη. κ.
 Κακοραφέας, κ. Κακορράφέας. κ.
- c. 115. l. 13. Κάκτενε, φ. Κάκτανε. φ.
- c. 116. l. 8. Κακὸν δὲ φ. — K. — ἤγουν, τ.
 οὐ τ.
- l. 12. Καλαί, α. — αὐτὸ K. α. — ἀντὶ ε.
 ε.
- l. 15. Καλαβίς, τ. — K. τ. καλαβοῦθαί — αἰ-
 καλαβοῦτοι — αἰ-
 δόμενα υ. δόμενοι υ. ²⁾
- l. 18. Καλαβρίαν, τ. Με- K. τ. Μεσαπίων — ῥίν-
 σαντίαν — ῥίνθω. θων. ³⁾
- c. 117. l. 1. Καλαβριδείησαν, K. χλευαδείησαν.
 χολευαδείησαν.
- l. 7. Καλαίδη, πατατεῖς, Καλαίδη, πατατεῖς. κ. ⁴⁾
 κ.
- c. 118. l. 12. Καλάμη, τ. — K. τ. — ἀλοητῶν λ.
 ἀλιτῶν λ.
- c. 119. l. 3. Καλαμῖς, κ. — K. κ. — γραφείων θήκη,
 γραφίων θήκη δὲ τ. καὶ τ.

c. 119.

20) Retinendum est ρακκοδύτους; sine ratione a Musuro mutatum.

1) Correctionem tyrotheta non advertit.

2) Cf. VV. DD. qui omnia, quae ad glossam illustrandam pertinent, congesserunt. Videmus ex codicis scriptura, quod in Καλαβίς verbum quaerendum sit, cujus interpretatio esset τὸ π. et in καλαβοῦτοι nomen hymnorum. Exitus mendosi καλαβοῦτοι articulum αἰ, ad expositionem pertinentem, absorbuisset videtur.

3) Restituendum est: Μεσαπίων. Cf. VV. DD.

4) Cf. VV. DD. qui locum restituerunt.

ε. 119. l. 3. Καλαμίτης η. — λήνω π.	K. η. — ήλισία π.
Κάλαμος, ο. — ήχιόν, κ.	K. ο. — ήχεϊόν. κ.
Καλαμοτύπον, ι.	Καλαμοτύπος. ι.
Καλαμώμενον, κ. — α- πολήματα τ.	K. κ. — ἀπολείματα τ.
ε. 120. l. 2. Κάλαον, κ. [Καλαός, τυφλός.]	K. κ.
Κάλοι, σ.	K. σ. 5)
— l. 6. Καλάσιρις, χ. — ήνοχικόν κ.	K. χ. — ήνιοχικός κ.
Καλασίριτα, τ. — ώά.	K. τ. — ώάς.
ε. 121. l. 1. Κάλαφος, α. Μα- τ γνη.	K. α. Μαγνήτης. 6)
[Κάλαα, τὸ γένειον τοῦ ἀλέκτορος.]	
Καλεοίμην, κ.	K. κ. 7)
— l. 12. Κάληβος, ἀπεσκο- λημμένος τ.	K. ἀπεσκολυμμένος τ.
— l. 16. Καλήτωρ, ήδέως κ.	K. Ίδαϊος κ.
— l. ult. Καλήγυναικα, κ.	Καλλιγύναικα. κ.
ε. 122. l. 20. Καλίωμα, κο- λούμαι.	Καλίωμα. κυλύομαι.
ε. 123. l. 1. Καλκαίνεται, φ.	Καλχαίνεται. φ.
— l. 6. Κάλλαιοι, ο. — μο- ρίου. κ.	K. ο. — μύρου. κ.
— l. 10. Κάλλειπε, κατέλ- λειπεν.	K. κατέλιπεν.
Κάλλει, τ. — τὸ τ.	K. τ. — τῶ τ.

C. 124.

5) Ejectum Καλαός diversa vocis ἀλαός pronuntiatio esse videtur.

6) VV. DD. Μαγνήτες bene reposuerunt.

7) Correxerat: Κάλαια. Scribitur hodie: Κάλλαια. At
scriptionem codicis ob seriem conservandam esse iudico.

- c. 124. l. 1. Καλλήϊδος, ἄν- Κ. ἀνθούσιον, π. ⁸⁾
θους μίον, π.
- c. 125. l. 18. Καλλίπυργον, Κ. κ. — ἔχουσα. ⁹⁾
κ. — ἔχου.
Καλλιπόρε, ἰππικότα. Κ. ἰππικώτατε.
- c. 126. l. 1. Καλλίστη, ἡ Θ. Κ. ἡ Θ. — Κεραμεικῶ ι.
Κεραμικῶ ι.
Καλλιστρεῖν, κ. Καλλιστρεῖν. κ.
- l. 12. Καλλίχωρον, ε. Καλλίχωρον. ε.
— l. ult. Καλλίνεσθαι, κ. Καλλύνεσθαι. κ.
- c. 127. l. 1. Καλλιντήρια, κ. Καλλυντήρια. κ.
Καλλυντίς, κ. Καλλυντής. κ.
- l. 11. Καλοκοπήσαι, ξ. — Κ. ξ. — σκηνοποιῆσαι. ¹⁰⁾
σχοινοπήσαι.
- c. 128. l. 10. Καλύδα, α. Καλύδα. α.
- c. 129. l. 22. Κάλυτρα, σ. — Κάλυτρα. σ. — σκόλο-
σκόλωπες, χ. πες, χ.
- c. 130. l. 5. Κάλχη, ἀφθέραι, Κ. διφθέραι, π.
π.
- l. 8. Κάλων, κ. — καλῆς Κ. κ. — κάλωι λ.
λ.
- l. 11. Καμάκασος, ω. — Κ. ω. — βαράθραι, ἡ τ.
βάθραι, ἡ τ.
- l. 14. Κάμακες, δ. — ἀ- Κ. δ. — ἀναδενδράσι.
ναδενδράσεσι.
- l. 22. Κάμαξι, τ. Κ. τ.

c. 130.

8) Legendum videtur: Καλληϊδος ἄνθους. μίον π. Sic glossa finis hexametri esset, et ex poeta quodam descripta. Cf. VV. DD.

9) Scribi potest et ἔχουσα et ἔχουσαν. Cf. VV. DD.

10) Legendum est: schoinokopῆσαι. ut in Epist. crit. ad Heynium suspicabar; composita enim ex κάλον lignum et κάλος funis junctim explicantur. Cyrilli Lex. Ms. Καλόδιον. schoinión.

- c. 130. l. 22. [Καμάρα, κριτῶν
καμάρας ἔχων.]
Καμάρα, ζ. K. ζ.¹¹⁾
- c. 131. l. 9. Καμαρίς, κ. K. κ.
[Καμάρ, κοιτῶν καμά-
ραν ἔχων.]
- Καμάσα, σ. K. σ.
- l. 22. Κάμβαλεν, κ. Κάββαλεν. κ.
- c. 132. l. 5. Κάμινοι, καμινεύ-
τρια — κεκμηκυία —
τάς ἴνας, ἀποβε-
βρηκυία γρηκάμινοι. Kαμινοῖ. καμινευτρία —
κεκμηκυία, τὰς ἴ-
νας ἀποβεβρηκυία.
Γρηῖ καμινοῖ.¹²⁾
- l. 8. Καμείται, [κοποῖ] K. κ.
κ.
- l. 19. Κάμματα, φ. — K. φ. — ψαιστά. ο.
ψεστά, ο.
- l. 23. Καμμονίην, τ. — K. τ. κατὰ μόνας μάχης
καταμόνας ν. ν.¹³⁾
- c. 133. l. 8. Κάμπειος δ. — K. δ. — καμπᾶς ε.
καμπῆς ε.
- Καμπεσίγουνος, ἡ ἔρινυς K. ἡ Ἐρινυς — κάμ-
— καμπ" τ. πτεν τ.
- l. 14. Καμπισέγυα, ο. Καμπισίγυια. ο.

c. 134.

- 11) Legendum est: Καμάρα, κοιτῶν κ. Hujus glossae cor-
rectionem seu variam lectionem in sequentibus habemus,
ubi etiam, cum saepius repetita sit, a Musuro expun-
gitur.
- 12) Egregie et docte emendavit. Cf. VV. DD. Verior
tamen fuisset ipsius emendatio, si propius ad codicis scri-
pturam et interpunctionem se ita tenuisset: κεκμηκυία
τάς ἴνας, ἀποβεβρηκυία. Γ. *Vetulae viribus destitutae,
languidae et annorum pondere deorsum vergenti.*
- 13) Musuri μάχης ejiciendum est, et rescribendum: κατα-
μονῆς ν. In καταμόνας enim compendium exitus male
descriptum est. Cf. VV. DD.

- ε. 134. l. 8. Καμψίον, κ. — Καμψία. κ. — καναίβια
Καναίβια κ. κ.
- l. 17. Καναίοισι, ἀγῶνες, Κάιναδοι. σιαγόνες. γ.
γ.
- ε. 135. l. 2. Καναφόρος, με- Κ. μεσόδη.
σοδή.
- l. 4. Καναχίδα, ἤχητι- Καναχιδάι. ἤχητικῶς.
κήν.
- l. 7. Κανῆ, γυνή ἢ καν. Κ. γυνή ἢ κανῆ □ ¹⁴⁾
Κανδαλοι, κ. — κωλο- Κ. κ. — κοιλόβαθρα. ¹⁵⁾
βάθρα.
- l. 13. Κανδύλος, διαλα- Κ. διαῖ ἐλαίου καὶ γ. κ. ¹⁶⁾
γαῶν καὶ γάλακτος
κ.
- l. 18. Κανδυτάναί, ἢ κ. Κ. ἢ κ. — ἔβαλλον.
— ἔβαλον.
- ε. 136. l. 3. Κανέοισι, κ. μα- Κ. κ. μαγίσσι, κανισκίσις.
γέισι, κανοισκίσις.
Κανέην, κ. Κανόν. κ. ¹⁷⁾
- l. 13. Κανθαρίς, χ. — Κ. χ. — λ. σ.
λυμαντικάν [ἦ] σ.

ε. 137.

14) Nulla hic lacuna est. Erat procul dubio in archetypo

utroque loco ita scriptum: Καν. γυνή ἢ Καν. Priori lo-
co scriba compendium male reddidit, posteriori vero
compendiosam archetypi scripturam conservavit. Cf.
VV. DD. cum quibus ita scribo: Κανδάκη. γυνή ἢ Καν-
δάκη.

15) Salmasius olim κώλοβάθρα restituit. Cf. VV. DD.

16) Minus sagaciter et subtiliter correxit. De oleo hic mi-
nime cogitandum est, nec Photius in Lex. Ms. ejusdem
meminit. Cf. VV. DD. Vitium ejusque correctio hic,
ut alibi, ab imperito scriba junctim exarata sunt, et co-
pula unita; nam λαγαῶν vitium est, et γάλακτος emen-
datio. Legendum itaque est: Κανδύλος. δια γάλακτος κ.

17) Forte: Κανῆν. Forma contracta pro Κανῆτα.

- c. 137. l. 6. Κανθήλια, τ. — Κ. τ. — πρὸς σκηνοποι-
 προσκηνοπήλια, κ. ἰαν. κ. ¹⁸⁾
 — l. 13. Κανθῖς, ὄνις καὶ ὀ- Κ. ὄνισκη. ὄνος. ¹⁹⁾
 νο..
 Κανθῖς, ὁ τ. — ὕπνοις — Κ. ὁ τ. — ἰπνοῖς — καὶ
 καὶ πῶποτε ω. †
 πῶποτε ω.
 — l. 20. Κανῖσαι, π. Κανῖσαι. π.
 c. 138. l. 5. Καναμίς, Σ. — Κ. Σ. — ἐξικμάζεν —
 ἐξικμάζει — Θρά- Θράσσαι ι.
 σαι ι.
 — l. 19. Καννόνου, πανδό- Κ. πανδοκεῖον. Κ.
 κιον, κ.
 c. 139. l. 5. Κανῶν, κ. — ἐξ- Κ. κ. — ἐξῆπτο.
 ἥπτεν.
 — l. 14. Καπάοια, α. Καπάοια. α.
 Καπανικώτερα, α. — Κ. α. — μείζονα. κ.
 μείζονος, κ.
 — l. 16. Κάπας, μ. — Φά- Κ. μ. — Φάτνας.
 τρας. Κάπατα. κ.
 Κάπατᾶ, κ. Κ. κ. — †
 Κάπατας, κ. — εὐη- εὐηλῶν. ²⁰⁾
 λῶν.
 c. 139. l. 19. Κάπειτα, κ. Κάπειτα. κ. ¹⁾

c. 139.

18) Scribendum est, sola littera mutata: πρὸς σκηνοπήγια.
Pars navis, ubi nautae commorantur et dormiunt.

19) Ultimae vocis compendium delevit; legebatur; ὄνο
 i. e. ὄνομα.

20) Reponendum est: Εὐκλω. ut Salmasius optime resti-
 tuit. Litt. η cum κ permutatum est, et ν in fine est jōta
 dativi affixum. Lectio ed. Albertinae Εὐήλω vitium
 typographi videtur.

1) Series requirit Κάπειτα, quod ab infra sequenti Καπη-
 τὸν scriptura tantum differre videtur; ambo enim a κά-
 πτω

- c. 139. l. 21. Κάπεσε, κ. — Κάππεσε. κ.
 c. 140. l. 5. Κάπησι, φ. — Κάπησι. φ. — τοῦ κά-
 πτειν α. πτειν α.²⁾
 — l. 15. Καπηλοδίτης, ὁ ε. Καπηλοδύτης, ὁ ε.
 — l. 22. Κάπηξ, ξ. — νεὸς κ. ξ. — νεὼς υ.
 υ.
 c. 141. l. 9. Καπνίας, ε. — κ. ε. — κεκαπνισμένος.
 κεκαπνιασμένος, κ. κ.
 — Καπνήσαν, π. Κάπνισαν. π.
 c. 142. l. 1. Καπνήσαντες, κ. Καπνίσαντες. κ.
 — l. 4. Καπνοὸν, τὰ π. Καπνοτά. π.³⁾
 — l. 10. Κάπουπλ, ρ. κ. ρ.⁴⁾
 [Κάπουτις, κ. φ. α. λή.
 Ῥωμαῖοι.]
 Κάππα, τ. — κόμπα κ. τ. — κ. τὸ ἀνεστραμ-
 μένον ῥ. ὡς ὁ μ.⁵⁾
 τὸ ἀνεστραμμένον
 ῥως ὀμυκτηρισμός.
 †
 c. 143. l. 6. Κάππει, κ. Κάππει. κ.
 — l. 10. Καπήτιοι, οἱ πριει- κ. οἱ πριηνεῖς τῆς Κυρή-
 νεῖς τῆς... ἠνης. νης.⁶⁾

c. 143.

πτω derivanda sunt, nec de Latinorum *Capita* hic cogitandum est. Pertinet huc Cyrilli glossa in Lex. Ms. Κάπετος. ἢ σωρός, ἢ θήκη. Cf. VV. DD.

2) Antiquam scripturam Κάπησι ordo exigit.

3) Restituendum est: Καπνοῦντα, π. Antiqua scriptura pro Καπνοῦντα a καπνώ. Ordo nihil patitur, nam duplex ὀδ litterae ω in praeced. glossa aequipollet.

4) Typotheta male legit; scribendum est: Κάτου πλόος. Quam scripturam ipsum scribendi compendium exprimit. Cf. VV. DD.

5) Retinendae sunt Latinorum glossae, quas Musurus ubique fere expunxit. In Ald. Κάππα errore typ. Cf. VV. DD.

6) Duas litteras delevit; scriptum fuit: κρήνης. Voces πριηνεῖς et κρήνης ex scribendi compendiis depravatae sunt; de priori voce acuta est Palmerii opinio. Cf. VV. DD.

- †
- c. 143. l. 10. Καπήτος, κατα-
πεσιονημένος. K. καταπεσιονημένος.
- Κάπρα, α. Τυρῆνοι. K. α. Τυρῆνοι.
- c. 144. l. 1. Κάπραινα, ἡ κατα-
ταφερῆς, α. K. ἡ καταφερῆς. α. 7)
- c. 145. l. 10. Κάρα, α. — K. α. — πολυρῆνιος;
πολυρῆνιοι, υ. υ. 8)
- l. 14. Καραβίδες, γ. μη-
θρηναῖοι. K. γ. Μεθυμναῖοι.
- c. 146. l. 2. Καράμα πείθω,
κ. K. α. πείθω. κ. 9)
- l. 4. Καράμβας, ρ. K. α. Καράμβαν. ρ.
- l. 7. Κάραννος, κεκρύφαλ-
λος, κ. K. κεκρύφαλος. κ.
- l. 11. Κάραξι, σ. K. α. Καράξω. σ.
- l. 19. Καρατομήσαι, ἀπο-
κεφαλήσαι. K. ἀποκεφαλίσαι.
- l. 23. Κάρβανοι, τ. — K. τ. — κάρφια, ω.
- c. 147. l. 9. Κάρδακες, ο. — K. α. — εἰς Ἀσίαν — στρα-
τιώτας, [αἰκ] ἀπὸ
ἔθνους ἢ τόπου. 10)

Cc 2

c. 147.

7) Litteram erasit.

8) Ex codice restituendum est: Πολυρῆνιοι. Sopingio ad-
stipulante. Cf. VV. DD.

9) Correctio a typoseta neglecta est. Cf. VV. DD.

10) Scribendum est: ἐν Ἀσίᾳ. Praepp. εἰς et ἐν ante no-
mina locorum in vetustioribus mss. saepius commutan-
tur. Glossa in fine lacunam habet, hoc modo indican-
dam: στρατιώτας, οὐκ ἀπὸ ἔθνους ἢ τόπου se-
quebatur ἀλλὰ, et cetera, quae ex Strabone et Eusta-
thio, quorum loca a VV. DD. proferuntur, facile sup-
pleri possunt. Cf. VV. DD.

ε. 147. l. 9. Καρδαμ̃., β.	Κάρδαμον, β. ¹¹⁾
— l. 13. Καρδαμίνη, τὸ ῥεῖον, ε̃ ε̃.	Κ. τὸ ῥεῖον, ὅ ε̃.
Καρδαμύνη, π.	Καρδαμύλη. π.
ε. 148. l. 2. Καρδία, ο. — π Σ.	Κ. ο. — παρὰ Σ. ¹²⁾
— l. 4. Καρδίας, Θαλάσσα τ.	Καρδίας Θαλάσσης. τ. ¹³⁾
— l. 14. Καρδύπιον, τ. πόμα. κ.	Κ. τ. — πῶμα. κ.
ε. 149. l. 9. Καρηκωμόωντας, τ. — κωμώντας.	Καρηκομόωντας. τ. — κομώντας.
— l. 13. Καρθμοί, κ. [Κάρθμοιο, μύρινες τρα- χῆς τόπου.]	Κ. κ.
Καρῖται, ι. — κάραις.	Κ. ι. — Κάρεις. ¹⁴⁾
Καρικαμί. λη, ε.	Καρικὰ μέλη. ε. ¹⁵⁾
Καρίκη, α.	Καρικῆ. α.
ε. 150. l. 12. Καρκέρας, ι. κ ἦ.	Κάρκαιρε. ι. ἦχου.

ε. 150.

11) Exitus compendium delevit; scriptum erat: Καρδαμ̃^ε
i. e. Καρδαμῆιν. Hoc verbum sine dubio idem est ac καρ-
δαμίζειν. Cf. VV. DD.

12) In Ald. περι a typoseta, qui Musuri manum non ad-
vertit.

13) Glossam procul dubio bene restituit. In glossis Pfal-
morum, quas Romae ex Ms. Marino descripsi, eandem
invenio ita scriptam: Καρδίας Θαλάσσης. τοῦ βυθοῦ. του-
τέστιν, τοῦ βίου τούτου. Cf. VV. DD.

14) Glossam deletam alii restituant; nullam ego medelam
video.

15) Litteram expunxit; glossa bene divisa est.

- e. 1501. 16. Κάρκαρα, ο. — ἐπι-
πιτυρα — Σιμωνίδης
— ῥινθόνται τῆ οὐ-
ρανία ἤρι
- e. 151. 1. 9. Κάρμορον, τὸν
κηρυγμεμορημένον.
Καρνεάται, ο. — ἐπὶ τοῦ
καρθείου λ.
- 1. 17. Καρνεῖος, ε.
- e. 152. 1. 1. Κάρον, μ.
Κάροπερ, ε.
- 1. 6. Καροσαΐση, καρσο-
μοίρα, ο.
- 1. 9. Καρορύς, ὑδρακρήτε.
- 1. 11. Καρούα, καρῶα, Λ.
- 1. 15. Καρπαλίον, κάρπη-
μα.
Κάρ. . . πάθος, ν.
- 1. 19. Κάρπαθος, τ.
- e. 153. 1. 7. Καρπαστῖναι, σ.
Καρπάτινον, ἀγροικικόν
υ.
- Καρπεῖν, πληώττειν.
- Κ. ο. — πίτυρα. — Σι-
μωνίδη — ῥινθων
ταὶ τῆ οὐρανία ἤ-
ρι. ¹⁶⁾
- Κ. τὸν κηρὶ μεμορημένον.
- Κ. ο. — ἐπὶ τὴν τοῦ Καρ-
νείου λ.
- Καρνεῖος. ε.
- Κ. μ. ¹⁷⁾
- Καρόπαις. ε.
- Καρὸς αἴση. καρὸς μοίρα,
ο.
- Κ. ὑδρα. Κρήτες.
- Κ. κάρνα. Λ.
- Κ. κάρπωμα.
- Κάρπαθος. ν. ¹⁸⁾
- Κάρπαθος τ.
- Καρπαθῖναι. σ.
- Κ. ἀγροικικόν υ.
- Κ. πλήττειν. ¹⁹⁾

C c 3

c. 153.

16) In ultimis lemma fabulae latet, ut VV. DD. optime viderunt; iisdem vero ταὶ negotium facessere non debebat, hic enim, ut quamplurimis aliis in locis, vitium ejusque correctio junctim exarata sunt, in archetypo forte

ita notata: ^{τη} ταὶ ουρ.

17) In Ald. ceterisque edd. Κάρ. μ. culpa typothetae, qui compendiosam exitus scripturam neglexit.

18) Unam aut duas litteras delevit. Glossa, ut ex duplici accentu apparet, in duas voces divisa erat.

19) Mendosae lectionis origo fuit: πλαττειν.

- ε. 153. l. 18. Καρπνά', δ. Κ. δ. καρπὸν ε.
κάριτον ε.
Καρποβέλον, τ. — ἄρ- Κ. τ. — Ἄργεῖοι,
γιοι.
— l. ult. Καρπομανής, ε. — Κ. ε. — Σ. Περιλάω
Σοφ. τυριλάω.
ε. 154. l. 16. Καράζουσα, κ. Καρρέζουσα, κ.
Καρρέζα, κ.
ε. 155. l. 1. Καρταλλον, τ. — Κάρταλον. τ. — ὄψαρ-
ὄψαρτητικοῖς, κ. τυτικοῖς. κ.
— l. 10. Κάρτη, ε. — Ἰώβ Κ. ε. Ἰώβ ἐν πεντεκαίδε-
ἐν ἰε π. κάτω π. ²⁰⁾
ε. 156. l. 3. Κρατύνεθαι, α. Κ. α. ¹⁾
— l. 9. Καρυβοᾶν, τ. Καρηβοᾶν. τ. ²⁾
— l. 14. Καρυκεύει, α. Καρυκκεύει. α.
Καρυκευμάτων, α. Καρυκκευμάτων. α. ³⁾
ε. 157. l. 2. Καρύκη π. — κα- Καρύκκη. π. — καρυκκεύ-
ρυκεύειν φ. ειν φ.
— l. 8. Καρυκείαις, μ. Καρυκκείαις. μ. ⁴⁾
— l. 15. Κάρυστος, πόλεως Κ. πόλις Ε.
Ε.
— l. 17. Καρυχεῖ, κ. Καρυχεῖς. κ. ⁵⁾
— l. 19. Καρφαλέα, κ. — ὀ- Κ. κ. — ὀξέα. κ.
ξεία, κ.

ε. 158.

20) Ob nomen auctoris, quod VV. DD. aliter scribendum volunt, quorumque conjectura summam habet probabilitatem, locum enotavi.

1) Signum †, quod in margine appinxerat, iterum delevit.

2) Emendatio glossae a prima manu est.

3) Codicis scriptionem exhibet etiam Cyrilli Lex. Ms. Καρυκεύματα, πολυτελῆ ἀρτύματα.

4) Cyrilli Lex. Ms. Καρυκεία, ἀρτυσία, ἡδύτης. Neminem jam de codicis scriptura in his ultimis glossis restituenda haesitaturum spero.

5) Compendium in fine delevit; superest accentus.

- c. 158. l. 1. Κάρφην, Φορη- Κ. Φορυτόν.
τόν.
— l. 3. Κάρφος, α. — κερεία Κ. α. — κεραία ξ.
ξ.
Καρφώμενος, ξ. Καρφόμενος, ξ.
— l. 17. Καρχαρόδοντας, ο. Κ. ο. — ἀμφώδοντας, ἀν-
— ἀμφώδοντας ἀν- τεμβάλλοντας ε.
τεμβαλόντας ε.
— l. 22. Κάρχηστον, ε. Καρχήσιον, ε.
Καρχησι., τ. Καρχήσια. τ. 6)
c. 159. l. 6. Καρωθεῖς, τ. — Κ. τ. — Βιαθεῖς. 7)
Βαθεῖς.
— l. 10. Κασαλβαῖς, π. αἰ- Κ. π. αἰσχροποιός. α.
σχροποιεῖν, α.
— l. 19. Κασελατία, κ. Κασελατία. κ.
— l. 22. Κάσις, η. Κάσις. η.
c. 160. l. 6. Κάσιοι. ο. Κάσις. ο.
— l. 11. Κασκάνδιξ, ἡ γυ- Κ. ἡ γηθυλλίς.
θυλλίς.
— l. 14. Κάσος, ν. π. κῶαν. Κ. ν. περὶ Κῶν.
— l. 18. Κάσας, ἀμφιτάπης, Κ. ἀμφιτάπης. κ.
κ.
c. 161. l. 8. Καστόρνυσα, κα- Καστροννῦσα. κατα-
στρωννύουσα. στρωννύουσα. 8)
Καστρήρια, τήρηγγες Κ. στήρηγγες — περὶ-
— περιπι... † πιστ... 9)

C c 4

c. 161.

6) Exitus compendium delevit, et accentum retraxit.

7) Cf. VV. DD. quorum conjecturam (βαρηθεῖς) scriptio codicis firmare videtur.

8) Reponendum est: Καστορνῦσα. Cf. VV. DD. qui locum Homeri notant.

9) In ultima voce exitus compendium delevit. Cf. VV. DD. qui varie conjecerunt.

c. 161. l. 8. Κάστρωμα, π. Κ. π. κ. ¹⁰⁾

κλυ.

c. 162. l. 13. Καταβαλεῖ, ἀ- Κ. ἀποκτενεῖ — ἀφῆ.
ποκτυνεῖ — ἀφεῖ.

Κατάβαινα, Λ. ἐκοίμισ- Κ. Λ. ἐκοίμισεν.
σεν.

c. 163. l. 6. Καταβλαβεύειν, Καταβλακεύειν. κατα-
καταβλαβεῖν, ρ. βλακεῖν. ρ.

— l. 14. Κατὰ βοῖς ε. Κ. β. ε. ¹¹⁾

— l. ult. Καταβρώζοι, κ. Καταβρώζειε. κ.

c. 164. l. 9. Καταγλῆ, νῆσαυ, Καταγληνηῖσαυ. κ.
κ.

— l. 21. Καταγρεῖ, καθαι- Κ. καθαίρει. κ. ¹²⁾
ρεῖ, κ.

c. 165. l. 5. Καταγωγίς, ι. Κ. ι. — περί πῆχυν —
— ππῆχυν — πλω- παρανάλωμα. ¹³⁾
μα.

Καταγωνίζεται, ν. Κ. ν.

[Κατάγωσις,] καταδά- Καταδάκρυα λείβεις. κα-
κρυα λίβεις. ταστενάζεις. κατὰ

Καταστενάζει, κατα- δακρύων κ. ¹⁴⁾
δακρύων κ.

c. 165.

10) Lineam, qua dubium exprimere solet, ultimae voci subjecit. A typosetheta habemus κλύσεις. Legerem: κλισία. Cf. VV. DD. qui aliter opinantur.

11) In Ald. mendum typosethetae, quod a Salmasio correctum fuit. Cf. VV. DD.

12) Reponenda est codicis scriptura. Cf. VV. DD.

13) Scribendum procul dubio est: παράπηχυν. ut VV. DD. emendarunt.

14) Ordinem turbatum optime restituit. Insertum Κατάγωσις fuit procul dubio varia lectio praecedentis Καταγωγίς, in margine adscripta. Ultima glossa ex II. Π. v. 11. male descripta videtur, nam epitheton τέρσεν, quod ibi praecedit, impedit, quominus lectio Hesychiana locum tueri possit. In fine legendum est: καταδακρύεις, κλαίεις. Cf. VV. DD.

- c. 165. l. 13. Καταδαίρθηκεν, Κατεδαίρθηκεν, κ.
κ.
- l. 17. Καταδέδρομεν, κ. Καταδέδρομε. κ.
- l. 22. Καταδήδωκε, κ. Κατεδήδοκε. κ.
- l. ult. Κατὰ δεστυγόν, ε. Κατὰ δ' ἔστυγεν. ε. ¹⁵⁾
- c. 166. l. 1. Κατὰ δὲ φρονεῖν. Κατὰ δὲ φρόνιν η. — κα-
η. — μετεφρόνησεν. τεφρόνησεν.
- l. 4. Καταδήνεον, κ. Κατὰ δ' ἦνεον. κ.
- l. 6. Καταδ' ὠσαντες. π. Καταδηάσαντες. π. ¹⁶⁾
- l. 14. Καταδιχμαῖσαι, κ. Κ. κ. ¹⁷⁾
- l. 18. Κατάδουπος, ο. κα- Κ. ο. καταβράκτης.
ταβράκταις.
- l. 21. Καταδρύλην, κ. Κατάδρυλεν. κ. ¹⁸⁾
- l. 24. Καταδύντος, β. Καταδύντος. β. ¹⁹⁾
Καταδυναμένα. λ. Καταδύμενα. λ. ²⁰⁾
- c. 167. l. 6. Κατασίμενοι, κ. Κ. κ. — κατάστεγοι. ¹⁾
— κατάστ. γοι.
- l. 16. Καταήθ...α, κ. Κατὰ ἦθεα. κ. ²⁾
- l. 20. Κάταθε, κ. Κάταιθε. κ.
- c. 168. l. 3. Καταθαρσύνον- Κατάθαρσύνοντα. κ.
τα, κ.
- l. 7. Καταθρηῆς ρ. Καταθρηῆσαι ρ.
Καταθύμα, α. Καταθύμια. α.
- l. 12. Καταιανόν, κ. Κατ' αἰανόν. κ.

C c 5

c. 168.

15) Correxerat: Κατὰ δ' ἔστυγον. quod prima Lexicographi scriptura fuit. Cf. VV. DD.

16) Litteram delevit, et accentum mutavit.

17) Ob vitium, quod editis inhaeret, scripturam codicis repraesentavi. Cf. VV. DD.

18) In Ald. Κατάδρυλλεν vitio typ.

19) Lexicographus scripsit: Καταδυθέντος. β.

20) Optime emendavit, nam Καταδυναμένα ex compendio provenit.

1) In ultima voce litteram expunxit.

2) Duas litteras delevit; scriptum erat: Καταήθεια.

c. 168. l. 12. Κατεβάτης, Δ. κατεβόλη, ἢ π.	Καταιβάτης. Δ. ³⁾ Καταβολή. ἢ π. ⁴⁾
— l. 18. Καταίγας α. τροπεῖν μ.	Κατ' αἶγας α. — τρέπεν τας νόσους, μ. ⁵⁾
— l. 23. Καταί..., κ. Καταιγίλιπτος, κ. Καταιήδεσα, κ. Καταιθαλωμένα, κατε- σπονδόμενα. Καταιθύξομβρος, ὁ κα- ταιθυσῶν [γάρ,] φ.	Καταίγας. κ. ⁶⁾ Κατ' αἰγίλιπος. κ. Καταιήδεσσα. κ. Κ. κατεσπονδημένα. Καταῖθυξ ὄμβρος. ὁ κα- ταιθυσῶν. φ. ⁷⁾
c. 169. l. 5. Κάταιξ, κ. Κάταιον..., κ.	Καταίξ. κ. Καταιονεῖ. κ. ⁸⁾
— l. 15. Κατακάθετον, ε.	Κατὰ κάθετον. ε.
— l. 20. Κατακαλοῖτο, κ.	Κ. κ. ⁹⁾
c. 170. l. 5. Κατακαχρίσω, ρίξω, ε.	Κατακαχρύσω. ρήξω. ε.
— l. 20. Κατακείση, κατα- κληθείση.	Κ. καταβληθήση. ¹⁰⁾
— l. 23. Κατακίσσαν, π.	Κατακκίσσαθαί. π.
c. 171. l. 4. Κατακνιστίς, τυ- ροκνιστίς.	Κατακνήστις. τυροκνή- στις.

c. 171.

3) V. Καταιβάτης etiam fulmini Jovis, quo Typhon ictus fuit, ab Aeschylō (Prom. v. 359.) tribuitur: ἦλθεν αὐτῷ (Typhoni) καταιβάτης κεραυνός, ἐκπνέων φλόγα Cf. VV. DD.

4) Prima scriptura fuit: Καταβολή. quod et series, nullibi in Hesychio negligenda, postulat.

5) Lacunam Ms. ex Paroemiographis docte supplevit. Cf. VV. DD.

6) Exitum vocis delevit; scriptum videtur: Καταίγας.

7) Varia glossae lectio in contextum intrusa videtur; nam καταιθυσῶν γάρ in margine mihi ita notatum fingo: γρ. καταιθυσῶν. Aut etiam: καταιθυσῶν γρ. Scriba compendium male intellexit, et articulum voci praeposuit.

8) Plures litteras erasit. Cf. VV. DD.

9) In Ald. mendum typ.

10) Imo potius ad ductum scripturae: κατακλιθήση.

- ε. 171. l. 4. Κατάκνυστις, κ. Κατ' ἀκνηστιν. κ. — κνή-
 — κνίσαθα ρ. σαθα ρ. ¹¹⁾
 — l. 9. Κατακόκκας, ἡ κ. Κατὰ κόκκας. ἡ κ.
 — l. 14. Κατακόρρης, κ. Κατὰ κόρρης. κ.
 Κατακόσμον, κ. Κατὰ κόσμον. κ.
 Κατάκρας ε. Κατ' ἀκρας ε. ¹²⁾
 — l. 21. Κατακράτως, ι. Κατακράτος. ι. ¹³⁾
 ε. 172. l. 1. Κατακρέη, κ. Κατακρέης. κ.
 Κατακριθεν, κατακε- Κατὰ κρηθεν. κατὰ κε-
 φαλῆς, [καταδικα- φαλῆς. ¹⁴⁾
 θεϊς.]
 Κατάκρης, κατακορυ- Κατ' ἀκρης. κατὰ κορυ-
 φῆς, κατακράτος. φῆς. κατὰ κράτος.
 Κατακρυμνίζων, κατα- Κατακρημνίζων. κατα-
 κρυμνῶν. κρημνῶν.
 Κατακριδεύσει, κ. — Κ. κ. — ἀκρίδες — ἀ-
 ἀκρίδαι — ἀκρίδαα. κρίδες α.
 — l. 10. Κατάκριτη, κατὰ- Κατάκριτος. κ.
 δικος, α.
 Κατὰ κράτος, α. ¹⁵⁾
 — l. 15. Κατεκτενοκόμη, κ. Κατακτενοκόμη. κ. ¹⁶⁾
 — l. 17. Κατακυνῶν, ἡ κ. — Κ. ἡ κ. — ἐλίξας τ.
 ἐλίγκας τ.
 ε. 173. l. 10. Καταλαπάρη, Κατὰ λαπάρη. κ.
 κ.

ε. 173.

11) Litteram expunxit, et glossam divisit. Cf. VV. DD.

12) Divisionem glossae tytheta neglexit.

13) Correctio prima manu notata est. Cf. VV. DD.

14) V. καταδικαθεϊς aliam scripturam Κατακριθεϊς explicat.

15) In locum glossae, quae hic elapsa est, novam substituit.

16) Glossa barbara est, et ob compendium male descripta. Forte: Κατακτενομένη. At in ejusmodi glossis dividendo nihil efficitur; proferendus est locus, ad quem respicitur.

- c. 173. l. 10. Καταλαπριώ- Κ. ἀποκτενεῖ. καταδέξε-
 σεις, ἀποκτονεῖ, κα-
 ταδέξεται — κατα-
 περ. σεις.
 Καταλαχισμός, τ. Καταλοχισμός. τ. ¹⁸⁾
 — l. 17. Κατειλείβεται, κ. Καταλείβεται. κ. ¹⁹⁾
 — l. 22. Καταλέξας, κατα- Κ. κατακοιμίσας.
 κοιμήσας.
 Καταριθμήσας, α. Καταβρύθμήσας. α.
 Καταλευγαλέα, κ. Κ. κ. κατειλημμένη. ²⁰⁾
 κατ. λημμένη.
 c. 174. l. 8. Καταλίβη, κ. Καταλείβη. κ.
 — l. 13. Καταλλαγήν, δορο- Κ. δορός ἀνάπαυλαν. μ.
 σανάπαυλαν, μ.
 — l. 22. Καταλογισθίειη, ἀτ- Καταλογισθίειη. Ἀττι-
 τικότερον. α. κώτερον. α. ²¹⁾
 — l. 25. Καταλογισμῶ, [κα- Κ. α. ²²⁾
 τὰ] ἀριθμῶ.
 c. 175. l. 1. Καταλοφάδια, Καταῖ λοφάδια. κ. —
 κ. — κατωμαδία καὶ
 κατώμαδον, κ. κατωμάδια, καὶ
 κατωμαδόν. κ.
 Καταλογισμῶ, π. Καταλοχισμῶ. π.
 Καταλλοθρούς, κ. Κατ' ἄλλοθρούς. κ.
 — l. 17. Καταμαξίτον, τὴν Κατ' ἀμαξίτον. τὴν κα-
 κατημαξευμένην α. τημαξευμένην σ.

c. 176.

17) Litteram in ultima voce delevit.

18) In Ald. Καταλογισμός incuria typ. Cf. VV. DD.

19) In v. Κατειλείβεται duae scriptiones latent, Κατείβεται nempe et Καταλείβεται, quae in archetypo forte ita di-

stinguebantur: Καταλείβεται. Ex qua scriptura error scribae natus videtur. Cf. VV. DD.

20) Litteram delevit; scriptum erat: κατηλημμένη.

21) Scribendum est: Καταλογισθίειν. quod et accentus indicare videtur. Vitium ex compendio oritur. Cf. VV. DD.

22) Male delevit; legendum est: καταριθμήσει.

- ε. 176. l. 7. Καταμηλώσαι, τ. — καθῆναι.
 — l. 13. Καταμόθον, κ. Καταμοίραν, κ.
 ε. 177. l. 7. Κατανδρίσεσθαι, κ.
 — l. 11. Κατανέναι, κ.
 — l. 12. Κατανένοχεν, σ.
 — l. 15. Κατανεύντα, κατανουύντα, θεωρούντα, σ.
 — l. 21. Κατανομεύς, καταπηθής.
 ε. 178. l. 1. Κάταντες, ε. — ἐμπρός...
 Κατάντης, ρ. εὐμολος, ἢ κ.
 — l. 6. Κατάντησιν, κατεναντίον.
 Καταντιβολίαν, καταντίβλησιν.
 Κατάντικρυ, ε.
 — l. 11. Κατανύγητε, η. λυπηθήσατε.
 — l. 16. Καταξίαν, κ.
 — l. 20. Καταπάλμενος, κ. Καταπάλτις, βέλει, π.
 Καταπάντα, υ.
- Κ. τ. — καθῆναι.
 Κατὰ μόθον. κ.
 Κατὰ μοίραν. κ.
 Κατανδρίσεσθαι. κ.
 Κατανεύναι. κ.
 Κατενένοχε. σ.
 Κατανεύντα. κ. ρ.
 Κατανεύσαι. σ. 3)
 Κ. καταπηθής.
 Κ. ε. — ἐμπροσθεν. 4)
 Κ. ρ. εὐκολος ἢ κ.
 Κατ' ἀντησιν. κατ' ἐναντίον.
 Κατ' ἀντιβολίαν. κατ' ἀντίβλησιν.
 Κατ' ἀντικρύ. ε.
 Κ. η. λυπήθητε.
 Κατ' ἀξίαν. κ.
 Κατεπάλμενος. κ.
 Κ. βέλος. π.
 Κατὰ πάντα. υ.

ε. 179.

3) Pro glossa, quae hic procul dubio excidit, novam effinxit. Praecedentis glossae correctionem typotheta neglexit.

4) Ultimae vocis compendium delevit.

- ε. 179. l. 4. Καταπαστός, π. Κατάπαστος. π.
 — l. 1. Καταπέλλας, Κατὰ πέλλας. κ.
 κ. Κ. καθεμένα. ⁵⁾
 — l. 9. Καταπεμπάμενα, κα-
 θημένα. Κ. καταπεπινακωμένα. ⁶⁾
 — l. 11. Καταπεπολωμέ-
 να, καταπεπινακώ-
 μενα. Κ. καταπέψαι. κ. — πεα-
 — l. 16. Καταπέψαι, κ. — πεα-
 πεσομένων σ. σομένων σ. ⁷⁾
 Καταπιμίνιεν, κ. Καταπημήνειεν. κ.
 — l. 21. Καταπιμπράσαι, Καταπίμπρασαι. κ.
 κ.
 — l. 25. Καταπειρή, ρή, Καταπειρητήρη. τ. —
 τ. — πειράζοντες, πειράζοντι. κ. ⁸⁾
 κ. —
 ε. 180. l. 8. Καταπλάσσει, Καταπλήσσει. κ.
 κ.
 Καταπλήττεται, φ. δε. Κ. φ. δέδιε.
 δια.

ε. 180.

5) In archetypo scriptum erat: καθημένα.

6) Cyrilli Lex. Ms. Καταπεπαλωμένα. καταπινακωμένα. Cf. VV. DD. qui glossam restituunt, et diversas ejusdem scripturas commemorant.

7) In vetustioribus mss. μ ante ψ saepius inferitur; sic in codice bibl. d. Marci, cujus aetas supra saeculum nonum ascendit, λήμψεται pro λήψεται frequentissimum est. Nonnulli hoc libris, qui Alexandriae scribebantur, peculiare existimant, quorum opinioni quoque favere videntur fragmenta Coptica (Memphitica praesertim) in quibus ejusmodi scripturam haud raro offendimus.

8) Litteram delevit. Archetypi scripturam mihi ita fingo:

Καταπιρητήρη. Seriem enim in Glossariis antiquis rarissime interruptam fuisse, persuasissimum mihi est.

ε. 180. l. 8. Καταπληγκμή- σαι, τ. — κατακρα- τηθεῖ.	Καταπληγκμήσαι τ. — κ. ⁹⁾ .
Καταπόδα, π.	Κατὰ πόδα. π. ¹⁰⁾
Καταποθεῖ, καταμα- λωθεῖ.	Καταποθεῖ. καταναλω- θεῖ.
ε. 181. l. 1. Καταπροΐθην, κ.	Κατὰ προΐθην. κ.
— l. 4. Καταπροΐξαμενος, κ. — ποιήσεις.	Κ. κ. — ποιήσας ¹¹⁾
Καταπροΐξεις, κ. ὕδωρ εἶν γ.	Κ. κ. ἡδωρεῖαν γ.
Καταπρόκλησιν, κατα- χάριν, κατὰ πρόσ- κλησιν, κατετερο- βαρεῖαν.	Κατὰ πρόκλησιν. κατὰ χάριν. κατὰ πρόσ- κλησιν.
Καταπροτμιστήν, κ.	Κατέντερον. Βαρεῖαν. ¹²⁾
Καταπρωτείρας, η. — πρωτεῖρες π.	Κατὰ προτμιστήν. κ.
Καταπτήσει, δ.	Κατὰ πρωτήρα. η. — πρωτηῖρες, π.
— l. 15. Καταπτόλιν, κ.	Καταπτήσσει. δ.
— l. ult. Καταπτώσει, φ.	Κατὰ πτόλιν. κ.
ε. 182. l. 3. Καταπυγῆς, ὁ μ.	Καταπτώσσει. φ.
	Καταπυγῆς. ὁ μ. ¹³⁾

ε. 182.

9) Ms. duas scriptiones exhibet, in archetypo forte ita no-

tatas: Καταπληγκμήσαι. In fine scribendum est: κατα-
κρατηθήση.

10) Cyrilli Lex. Ms. Κατὰ πόδα. παρὰ τὰ κατὰ τάξιν. Cf.
VV. DD.

11) In Ald. mendum typ.

12) Codicis lectio, pessime a Musuro tractata, bene se ha-
bet. In fine legendum est: κατ' ἑτεροβάρειαν. Cyrilli
Lex. Ms. Κατὰ πρόσκλησιν. κατὰ χάριν. κατὰ προσωπολη-
ψίαν κατ' ἑτεροβάρειαν: Hesychii καταπρόσκλησιν ναγια
giossae lectio iust. Cf. VV. DD.

13) Literam delevit; scriptum erat aut Καταπυγός, aut
Καταπυγεῖς.

- c. 182. l. 3. Καταπύει, ε. κατ.
γνόει. K. ε. κατηόνει. ¹⁴⁾
- l. 7. Καταράκτης, ο. — Σοφ. Λακρόντι, καὶ
ταρπυίας ἐν Φίνη. Καταρράκτης. ο. — Σ.
Λαοκρόντι. καὶ τὰς
ἀρπυίας ἐν Φίνῃ.
- l. 10. Καταράξαι, κ.
Καταραπτίτης, Γ.
Καταράσσειν, κ. Καταρράξαι. κ.
Καταρράπτίτης. Γ.
Καταρράσσειν. κ.
- l. 15. Καταρβύλοι χλαί-
νας π. Καταρβύλοις. χλαίνας
π.
- c. 183. l. 6. Καταρέδαι, κα-
ταλύει. K. καταλύειν.
- l. 16. Κατάρρειν, α.
Κατάρρησιν, κατηγο-
ρίαν, καταβόησιν,
καταλαλιαν, κακο-
λογίαν. K. α.
K. κ. κ. κ. κ.
- Καταρρύτα, ἀρδεύσι-
μα. Κατάρρυτα. ἀρδεύσι-
μα. ¹⁵⁾
- Καταρτήσαι, κ. Καταρτύσαι. κ.
- c. 184. l. 2. Καταριθμίζε-
σαι, κ. Καταρυθμίζεσαι. κ.
- l. 8. Καταρόγεα, γ.
Κατασαυτόν, ε. Καταρώγεα. γ.
Κατὰ σαυτόν. ε.
- l. 14. Κατασημείνασαι,
κ. Κατασημείνασαι. κ.
- l. 16. Κατασείειν, κατα-
ταράσειεν. K. καταταράξειεν.
- c. 185. l. 13. Κατασπᾶν, χ.
— π δείπνου δ. K. χ. — παρὰ δείπνου δ.

c. 185.

14) Litteram denuo expunxit; legebatur: κατεγνόει.

15) Glossa intermedia jam primum in lucem producitur, nam in Aldina omissa est. Cyrilli Lex. Ms. Κατάρρησιν. κατηγορίαν. Et mox: Κατάρρυταν. ἀρδεύσιμον. κατ' ὑδάτων.

c. 185. l. 21. Κατασπίδα, ε.	Κατ' ἀσπίδα. ε.
+ l. 24. Καταστάθμην, κ. — ἐπαύλην.	Κατὰ στάθμην. κ. — ἐπαυλιν.
c. 186. l. 5. Καταγέλλει, π.	Καταστέλλει. π.
— l. 7. Καταστεφάνης, ο. — ἀκρωρείας, σ.	Κατὰ στεφάνης. ο. — ἀκρωρείας. σ.
Κατάστημα, π. — ὄρ- μη [νηϋς.]	Κ. π. — ὄρμη. ¹⁶⁾
Καταστίζων, β. — ὀ- νόματα.	Κ. β. — ὀνόματα παρέ- στιζον καὶ ἐξημιᾶ- ουν. ¹⁷⁾
Κατάστικτον, ποικίλον, [πάρεστι δὲ καὶ ἐξη- μιῶν,] κ.	Κ. π. κ.
Καταστίλβει, κατα- γάγει, καταλάμ- πει.	Κ. καταγάγη. καταλάμ- πη.
— l. 20. Καταστόμα, κ.	Κ. κ. ¹⁸⁾
c. 187. l. 16. Κατασφᾶ, κ. Κατασφεῶν, κ. Κατασφίκωνται, κ.	Κατὰ σφᾶς. κ. Κατὰ σφέων. κ. Κατασφίκωνται. κ.
— l. ult. Κατατεθήπησαν, κ.	Κατατεθήπεσαν. κ.
c. 188. l. 3. Κατεκνέφαγ., κ. Κατατείνεται, ἐφηπλου- ται.	Κατεκνέφαγε. κ. ¹⁹⁾ Κ. ἐφαπλουται.
— l. 6. Καταταυτό, ο.	Κατὰ τὸ αὐτό. ο.

c. 188.

16) Lectio codicis orta videtur ex ὄρμισις νηός. Aut forte distinguendum est: ὄρμη. νηϋς. Videant alii.

17) Quae in fine adduntur, ex sequentibus revocavit et correxit.

18) Cyrilli Lex. Ms. Κατὰ στόμα, κατὰ πρόσωπον. κατερχήν. Cf. VV. DD.

19) Litteram in fine deleuit; legebatur: Κατεκνέφαγοι.

- c. 182. l. 3. Καταπύει, ε. κατ.
γνόει. K. ε. κατηγόνει. ¹⁴⁾
- l. 7. Καταράκτης, ο. — Σοφ. Λακρόντι, καὶ
ταρπυίας ἐν Φίνῃ. Καταρράκτης. ο. — Σ.
Λαοκρόντι. καὶ ταῖς
ἀρπυίας ἐν Φίνῃ.
- l. 10. Καταράξαι, κ.
Καταραπτίτης, Γ.
Καταράσσειν, κ. Καταρράξαι. κ.
Καταρράπτίτης. Γ.
Καταρράσσειν. κ.
- l. 15. Καταρβύλοι χλαί-
νας π. Καταρβύλοις. χλαίνας
π.
- c. 183. l. 6. Καταρέθαι, κα-
ταλύει. K. καταλύειν.
- l. 16. Κατάρρειν, α.
Κατάρρησιν, κατηγο-
ρίαν, καταβόησιν,
κατάλαλιαν, κακο-
λογίαν. K. α.
K. κ. κ. κ. κ.
- Καταρρύτα, ἀρδεύσι-
μα. Κατάρρυτα. ἀρδεύσι-
μα. ¹⁵⁾
- Καταρτῆσαι, κ. Καταρτύσαι. κ.
- c. 184. l. 2. Καταρυθμίζε-
σαι, κ. Καταρυθμίζεσαι. κ.
- l. 8. Καταρώγεα, γ.
Κατασαυτόν, ε. Καταρώγεα. γ.
Κατὰ σαυτόν. ε.
- l. 14. Κατασημίνασαι,
κ. Κατασημίνασαι. κ.
- l. 16. Κατασείειν, κατα-
ταράσειεν. K. καταταράξειεν.
- c. 185. l. 13. Κατασπᾶν, χ.
— π δείπνου δ. K. χ. — παρὰ δείπνου δ.

c. 185.

14) Litteram denuo expunxit; legebatur: κατεγνόει.

15) Glossa intermedia jam primum in lucem producitur, nam in Aldina omissa est. Cyrilli Lex. Ms. Κατάρρησιν. κατηγορίαν. Et mox: Κατάρρυτον. ἀρδεύσιμον. κατ' ὑδάτων.

- c. 185. l. 21. Κατασπίδα, ε. Κατ' ἀσπίδα. ε.
 — l. 24. Καταστάθμην, κ. — Κατὰ στάθμην. κ. —
 ἐπαύλην. ἐπαυλιν.
 c. 186. l. 5. Καταγέλλει, π. Καταστέλλει. π.
 — l. 7. Καταστεφανής, ο. Κατὰ στεφάνης. ο. —
 — ἀκρωρείας, σ. ἀκρωρείας. σ.
 Κατάστημα, π. — ὄρμη [νηῦς.] Κ. π. — ὄρμη. ¹⁶⁾
 Καταστιζων, β. — ὄνοματα παρέστιζον καὶ ἐζημιῶουν. ¹⁷⁾
 νόματα.
 Κατάστικτον, ποικίλον, Κ. π. κ.
 [πάρεστι δὲ καὶ ἐζημιούν,] κ.
 Καταστίλβει, καταγάγει, καταλάμπει. Κ. καταγάγη. καταλάμπη.
 — l. 30. Καταστόμα, κ. Κ. κ. ¹⁸⁾
 c. 187. l. 16. Κατασφᾶς, κ. Κατὰ σφᾶς. κ.
 Κατασφεῶν, κ. Κατὰ σφέων. κ.
 Κατασφήκωνται, κ. Κατασφήκωνται. κ.
 — l. ult. Κατατεθήπησαν, Κ. κατατεθήπεσαν. κ.
 κ.
 c. 188. l. 3. Κατεκνέφαγε, κ. Κατεκνέφαγε. κ. ¹⁹⁾
 Κατατείνεται, ἐφαπλοῦται. Κ. ἐφαπλοῦται.
 — l. 6. Κατατοαυτὸ, ο. Κατὰ τὸ αὐτό. ο.

c. 188.

16) Lectio codicis orta videtur ex ὄρμισις νηός. Aut forte distinguendum est: ὄρμη. νηῦς. Videant alii.

17) Quae in fine adduntur, ex sequentibus revocavit et correxit.

18) Cyrilli Lex. Ms. Κατὰ στόμα, κατὰ πρόσωπον. κἀτρηχόν. Cf. VV. DD.

19) Litteram in fine delevit; legebatur: Κατεκνέφαγοι

- c. 188. l. 11. Κατάτροπον, Κεῖντροπον. κάταντες,
κάταντες, προς τρό- Πρόστροπον δ.²⁰⁾
πον δ.
- l. 15. Κατατοίοντα, κ. Καττύοντα, κ.¹⁾
- l. 22. Κατ' αὐτόν, ὁμοιον Κ. ο. αὐτῶ.
- Καταφάγει, κατεδίει. Καταφάγη. κατεδίη.
Κατὰ φάλαρα, κατα- Κ. κατὰ μετωπίδια.
μετωπίδια.
- c. 189. l. 8. Καταφορεῖν, Κ. ὑπνοῦν.²⁾
ὑπν. ν.
- Καταφορικῶς, γ. ποιῶν. Κ. γ. πλύνων.
- Κατάφορον, ἐλληλεγμέ- Κατάφωρον. ἐλληλεγμέ-
νον, φ. νον. φ.
- l. 13. Καταφράκτοις ψ. Κ. ψ. — ἐπισκοτισμέναις
— ἐπισκοτισμέναις — Ἀλημῆνη — πο-
— Ἀλ. μῆνη — πο- λεμικοῦ ω.³⁾
λεμικῶν, ω.
- Καταφρένα, κ. Κατὰ φρένα. κ.
Καταφρίτας, καταφα- Καταφρήτρας. κατὰ
τρίας. φρατρίας.
- c. 190. l. 2. Καταφρύσει, κ. Καταφρύσσει κ.
- l. 4. Καταφυλάδων, κ. Καταφυλαδόν. κ.
- l. 11. Καταφῶτα, κ. Κατὰ φῶτα. κ.
- l. 14. Καταχεῖρα, ε. — Κατὰ χεῖρα. ε. — χη-
χρονήσιμος ο. σιμος ο.
- c. 191. l. 8. Καταχρηστικῶς, Κ. ο. καταχρηστῆται. —
ο. καταχρηζεται τ.

c. 191.

20) Accentus et adjuncta scripturam Κατὰ τρόπον indicare videntur. Cf. VV. DD.

1) Ad seriem scribendum est; Κατατύοντα. Cf. DD. VV.

2) Litteram expunxit; scriptum erat: ὑπνον. quod Heinsii conjecturam probabilem reddit. Cf. VV. DD.

3) In lemmate litteram deleuit; scriptum videtur: Ἀλημῆνη.

c. 191. l. 16. Καταχύσματα, Κ. τ. — περι τ. ⁴⁾

π. — π τ.

Κατάχυτλον, τ. — ... Κ. τ. — σκαφίον. ⁵⁾

ιον.

— l. 21. Καταψέρουσι, κ.

Καταψαίρουσι. κ.

c. 192. l. 2. Καταψήχων, κολακέων, η.

Καταψήχων. κολακεύων. η.

— l. 4. Κατεαγότα, κατενευγμένα, κατεθλασμένα.

Κ. κατενηνευγμένα. κατεθλασμένα.

— l. 9. Κατεβανκάλησε, κατεκοίμησεν.

Κατεβαυκάλησε. κατεκοίμισεν.

— l. 13. Κατεβρόχθησε, κ.

Κατεβρόχθισε. κ.

— l. 17. Κατέδαπτε, κατήθιας μη σ.

Κ. κατήθιε μετά σ. ⁶⁾

— l. 20. Κατέδουσας, κατέφαγας, ε.

Κ. κατέφαγες, ε.

c. 193. l. 2. Κατέρθεν, υ.

Κατέδαρθεν. υ.

— l. 14. Κατέδουπον, τεθνήκεισαν.

Κ. έτεθνήκεισαν.

— l. 17. Κατέδυ, κατεπόθη, κ.

Κ. κατεπόθη. κ.

— l. 23. Κατεθύπει, ε.

Κατετεθήπει. ε.

— l. 27. Κατεβόμενον, καταρξόν.

Κ. δ. καταρξέον.

— l. 29. Κατελαίδα, ημέρα χειμερινή.

Κατουλαίδα. ημέρα χειμερινή. ⁷⁾

Dd a

c. 193.

4) Scribi potest παρά, jubente ita Valkenaerio. Cf. VV. DD.

5) Priores ultimae vocis litteras delevit; scriptum erat:

σφίον. sic prima manu correctum.

6) Reponendum est: κατήθιε ως μετά σ.

7) Retinenda est codicis lectio, male a Musuro mutata.

Cf. VV. DD. Interpretatio quoque in casu recto, ut aliis in locis, conservari potest.

- c. 193. l. 29. Κατείλε, κ. ἐ- ποίκιλεν. Κ. κ. ἐποίκιλλεν.
 Κατ' εἶλεον, σ. Καταείλεον. σ. ⁸⁾
 c. 194. l. 4. Κατείλια, τ. Κατείλεα. τ.
 — l. 9. Κατειλυσπωμένην, ὀ μ. — τῆ λέξει ε. Κ. ὀ μ. — τὴν λέξιν ε.
 — l. 19. Κατείρες, κ. Κατήρες. κ.
 — l. 24. Κατεκαμάρωσεν, κατέβρυσεν. Κ. κατενήβρυσεν.
 — l. 28. Κατεκῆδε, σ. Κατέκηλε. σ.
 Κατεκήλισε, μ. Κατεκήλησε. μ.
 c. 195. l. 1. Κατεκλάζετο, κατεκέκλ. το, κ. Κ. κατεκέκλειστο. κ. ⁹⁾
 Κατεκλάσθη, ἐνέδωκε. Κατεκλάσθη. ἐνέδωκε.
 Κάτεκν, α. Κατέκτα. α. ¹⁰⁾
 — l. 12. Κατελελίβαντο, κ. Κατελελίβοντο. κ. ¹¹⁾
 Κατέλεκτο, κ. Κατέλεκτο. κ.
 Κατέλεξας, κατεκοίμισ- Κ. κατεκοίμισας. κατέ-
 σας, κατέβαλας. βαλες.
 Κατέλεσα, ε. Κατέλευσα, ε.
 — l. 18. Κατεμαξευμένην, κ. Κατημαξευμένην. κ.
 — l. 21. Κατ' ἐμαυτά, κ. — Κ. κ. — δ.
 δύναμιν, [ἢ κατὰ τὴν αὐτοῦ.
 Κατ' ἐμαυτοῦ, κατὰ τῆς ἐμῆς δυνάμεως.]
 Κατεμεγαλαυχήσατο, Κ. μ. ¹²⁾
 μ.

c. 195.

8) Litteram erasit.

9) Litteram delevit; legebatur: κατεπέκλητο.

10) Scribendum est: Κατέκτα. verbi κατακινάω, jubente ferie.

11) Signum Aldina omittit.

12) Interpositum Κατ' ἐμαυτοῦ κ. varia praeced. glossae lectio videtur.

- c. 195. l. ult. Κατένασε, κ. Κατένασσε. κ.
 c. 196. l. 7. Κεντευχθέντα, Κατευχθέντα. κατευτυ-
 (κατεντυχηθέντα. χηθέντα. ¹³⁾)
 — l. 13. Κατεζήνασθε, κ. Κατεζήνασθε. κ.
 — l. 16. Κατεζωλίας, ε. — Κατέζω λείας. ε. — δ.
 ὄρων. ρων.
 — l. 20. Κατεπείγει, κατε- Κ. κατασπεύδει.
 σπεύδει.
 c. 197. l. 5. Κατέπλατο, κ. Κ. κ. κατεπλατύνετο.
 Κατεπλατύνετο, κατέ- κατέπλησεν. καθυ-
 πλησαν. περηφανεύετο. αν-
 καθυπερηφανεύετο, αν- επλησεν, ανεπλή-
 έπλησαν, ανεπλή- ρωσεν ¹⁴⁾
 ρωσαν.
 — l. 8. Κατεπόθησαν, κ. κα- Κ. κ. κατέπεσον.
 τέπεσαν.
 Κατεπτεχέναι, φ. Κατεπτηχέναι. φ.
 — l. 11. Κατεπτηχότα, κατ- Κ. κατεπτήσαντα.
 επτήσαντα.
 — l. 14. Κατερικτά, τὰ έ- Κ. τὰ έρεικωμένα ο. ¹⁵⁾
 ρεικωμένα α.

Dd 3

c. 197.

13) Lektionem codicis VV. DD. restituerunt. Scriptura κεντευχθέντα oritur ex compendio praepos. κατά, quod a scriba praetermissum fuit. Cf. VV. DD.

14) Scriptura Κατέπλατο per metathesin (in vetustioribus mss. satis obviam) pro Κατέπαλτο conservanda est; summo pere enim errant critici, qui ubique antiquas codicum mss. scriptiones ad recentiore orthographiam reformant. Turbatum harum glossarum ordinem Musurus confusio rem reddidit; in Κατεπλατύνετο duce Ms. ordine, novus inchoandus est articulus, totusque locus ita scribendus et ordinandus est: Κατέπλατο- καθήλατο καθυπερηφανεύετο. Κατεπλατύναντο. κατέπλησαν, ανεπλησαν, ανεπλήρωσαν. Voces καθυπερηφανεύετο, ανεπλησαν, ανεπλήρωσαν pro marginalibus additamentis habeo. Cf. VV. DD.

15) Codicis scripturam VV. DD. reposuerunt.

- c. 197. l. 23. Κατερρήγοτας, Κ. διερρήγμένους.
 διαρρηγμένους.
 Κατερρήνιμένην, ε. Κατερρήνωμένοις. ε. ¹⁶⁾
 — l. ult. Κατερύηκεν, ε. Κατερρύηκεν. ε. ¹⁷⁾
 c. 198. l. 15. Κατεστόρησε, Κατεστόρισε. κ. καὶ καθ-
 κ. ε. ιστόρησεν, ε. ¹⁸⁾
 — l. 23. Κατεσφήκοντα, κ. Κατεσφήκωντα. κ.
 — l. 25. Κατέσχεσ, κ. περι- Κ. κ. περιεκράτησας.
 κράτησας.
 c. 199. l. 1. Κατετήρευεν, κ. Κατερήτυεν, κ. ¹⁹⁾
 — l. 4. Κατέτυξ, γ. Καταΐτυξ. γ.
 Κατευγμάτων, κ. Κατευγμαίων. ε. ²⁰⁾
 — l. 11. Κατευμεγεθεῖν, κατ- Κατευμεγεθῶν. καταδυ-
 αδυναστεύειν, υ. ναστεύων. υ.
 c. 200. l. 5. Κατεχθραίνοντα, Κατεχθραίνοντα. μ.
 μ.
 — l. 8. Κατεωνᾶσαι, κ. Καταιονεῖσαι. κ.
 Κατεμενῆ, καταντλαῖ. Καταιονεῖ. καταντλαῖ. ²⁾
 [Κατεωνῶσι, καταμάσ-
 σουσιν.]
 Καταιώρηται, κατέχ- Καταιώνηται. κατέχευε
 ευεν — ἐπέβαλλεν, — ε. ε. κ. ²⁾
 ἐπέθετο, κ.

c. 200.

16) Correxerat: Κατερρήνημένοις. quod vera scriptura est. Cf. VV. DD.

17) Codicis scriptura ad seriem est. Cyrilli Lex. ms. Κατερρύηκεν. ἐσάπη. ἠφάνισται, ἢ ἐκώλυσεν.

18) Scriptura codicis bene se habet, scribitur enim et κατεστόρησε et κατεστόρεσε. Ejicienda sunt καὶ καθιστόρησεν, quae Musurus, ne interpretatio ἐθεάσατο obscura esset, inseruit. Cf. VV. DD.

19) Solita metathesis, cujus supra meminī.

20) Litteram expunxit.

1) Legendum est: Κατεωνεῖ. Hic ω in μ transiit, Cf. VV. DD.

2) Miseret me VV. DD. qui hic in tenebris divagati sunt. Nullam, cur glossam interpositam ejecerit, rationem video,

- e. 200. l. 8. Κατηβόλη, τ. — Καταβολή. τ. — Πελιασιν. κ. ³⁾
 — l. 22. Κατήδεσα α. Κατήδεσαν α. ⁴⁾
 Κατεθαλωμένη, τα. Κατηθαλωμένη. | τεφρω-
 φρωθείσα. — θείσα.
 e. 201. l. 1. Κατείκιζον, υ. Κατήκιζον. υ.
 — l. 5. Κατηλαζωνεύετο, κ. Κατηλαζωνεύετο. κ.
 — l. 13. Κατηλαξευμένα, κ. Κατημάξευμένα. κ.
 c. 202. l. 7. Κατηπείθοντο, κ. Κατηπιώντο. κ.
 — l. 12. Κατηρέθετο, παρ- κ. παρωξύνθη.
 οξύνθη.
 — l. 17. Κατήρειν, κ. Κατήρη. κ.
 c. 203. l. 1. Κατήρειξεν, ανή- Κατήρειξαν. ανήλωσαν.
 λασαν.
 Κατηρυτόν, κεκαλυμμέ- Κατήρυτον. κεκαλυμμέ-
 νον. — νον.
 — l. 5. Κατήρσας, ε. Κατήρσας. ε.
 — l. 7. Κατηρυκώς, τελεί- κ. τελειώσας. κ.
 ως, κ.
 — l. 13. Κατήσαι, κατακη- κ. κατακηλήσαι. καθο-
 λύσαι, καθωμιλήσαι. μιλήσαι.
 Κατησατήν, κ. καμηλη- κ. κ. καθωμιλησατήν.
 σατήν.

Dd 4

c. 203.

video, nisi forte, quod suis emendationibus contraria esset. Ultima glossa ita scribenda est: Κατεώρηται. Interpretatio δοξάζουσιν ad glossam deletam pertinere videtur. In Ald. υπέβαλλεν, υπεθετο negligentia typos. Cf. VV. DD.

3) Reponendum est unanimi VV. DD. consensu: Κατηβολή. Ceterum in expositione ambae voces Κατηβολή et Καταβολή permiscuntur.

4) Cyrilli Lex ms. Κατήδεσαν. αίσχυνθῆναι ἐποίησαν. mox vero: Κατήδεσα. αίσχ. ἐποίησα. Sic dubia erit apud Hesychium glossae scriptura, nam ἐποίησαι ex compendio nasci potuit.

- ε. 203. l. 2α. Κατηφίσας, κ. κατανιαθείς. l. 2 β
κατανιαθείς.
- ε. 204. l. 1. Κατήφονες, κατ-
ησχύνοντο. Κατηφείας, α. πρᾶτ-
τουσαι.
- l. 10. Κατθάξαι, πκο-
νῆσαι, μ. Κατθίξαι, παρακονῆσαι
μ. 9)
- l. 14. Κατηλλάνθη, κ. Κατιλλάνθη, κ.
Κατηλλοπτῶ, κ. Κατιλλοπτῶ, κ. 7)
Κατηλύσαντες, π. Κατιλύσαντες, π.
†
Κατημενεύει, κ. Κατημενεύει, κ.
Κατιβίμενον, κ. Κατιβίμενον, κ.
- l. ult. Κατισχαρομένης, π. Κατεσχαρωμένης, π.
- ε. 205. l. 3. Κατιτηρία, ἡ ε. Κατικτηρία, ἡ ε. — θ.
— θυσία.
- [Κατηφθειμένον, κατα-
κείμενον.]
- Κατ' ἴχνος, κ. κ. κ. 8)
- l. 6. Κατιῶται, ἐρύπωται. Κατίωται, ἐρρύπωται.
Κατοιβώμενον, κατερυ-
πώμενον. Κατοιβωμένον, κατερρύ-
πωμένον.
- l. 9. Κατοικῆαι, κατά-
χαλκα σ. Κατοικία, κατάχαλκα,
σ. 9)
- l. 20. Κατολίγον, κ. Κατ' ὀλίγον, κ.
- ε. 206. l. 2. Κατοτάει, α. Κατοπάζει, α.

ε. 206.

5) Bene univit et emendavit. Legerem: κατασχοίνοντες.

6) Male in Ald. Καθίξαι. Cf. VV. DD.

7) Litteram in fine delevit. Cf. VV. DD.

8) Primum correxerat: Κατιφθειμένον. deinde: Καταφθι-
μενον. Prius ad seriem esset.

9) Quas litteras delevit; scriptum videtur: Κατοικῆαι.

ε. 206. l. 7. Κατοπτεύω, ε. — καθοραίν.	Κ. ε. — καθορῶ. — καθοραίν.
— l. 14. Κατοργῶν, πεπα- λαιωμένων. Κατόρρα, ἢ κ. βῶμενος ἐνόδειος. Κατορροῶ, φ.	Κ. πεπαλαιώμενος. Κ. ἢ κ. βῶμος ἐνόδειος. Κατορροῶ. φ. ¹⁰⁾
Κατορουβάν, ἢ α. — l. 19. Κατορφνάται, σ. — l. ult. Κατορώρεται, κατ- ακατέχουσαι.	Κατορουβάν. ἢ α. Κ. σ. ¹¹⁾ Κ. κατακέχουσαι.
ε. 207. l. 1. Κατόσσω, κ. Κατουδαῖοι, ν, κατώγει- οι. Κατουλλάδα, τὴν κατι- λουσαν, κ. Κατουραν, κατοπίσω.	Κατ' ὄσσω. κ. Κ. ν. κατώγειοι. Κατουλλάδα, τὴν κατι- λουσαν, κ. Κατ' οὐράν. κατ' ὀπί- σω. ¹²⁾
— l. 9. Κατοφρυόμενος, μ. — l. 17. Κατατραχαῖα, κ.	Κατοφρυόμενος. μ. Κατατραχαῖα. κ.
ε. 208. l. 6. Καττύεται, σ. — τῶ βυρσῶ — κασσι- μάτων.	Κ. σ. — τῶν βυρσῶν — καττυμάτων. ¹³⁾
— l. 11. Καττύν, α. — l. 16. Κατωκάρ, κ. Κατωλιγωρήσαντες, α. Κατωλιθῶν, κ.	Καττύν. α. Κατωκάρ. κ. Κατωλιγωρήσαντες. α. Κατωλιθῶν. κ.

Dd 5

ε. 209.

10) Correctio a typothea praetermissa est. Scripturam codicis series postulat. Cyrilli Lex. Ms. Κατορροδοῦσιν. καταφοβοῦσιν, ἢ θαυμάζουσιν.

11) In Ald. Κατορφνάται vitio typ. Cf. VV. DD.

12) Cyrilli Lex. ms. Κατ' οὐράν. κατ' ὀπίθεν, ἐκ τῶν ὀπίσω.

13) Lexicographus scripsisse videtur: Κασσιμάτων. Vid. γ. Κάσσιμα.

c. 209. l. 2. Κατωμαδών, κ. Κατωμαδόν. κ. — ω.
— ὤμων.

[Κατώμαλον, κ. δε τὰ
τῶν ὤμων.]

Κατωμιστής, ὁ ἀπορί- Κ. ὁ ἀπὸ τῶν ὤμων ῥί-
πτων ἀπὸ τ. πτων ἐπὶ τ. ¹⁴⁾

— l. 6. Κατωνάκη, ι. — ῥά- Κ. ι. — ρ. προσεῤῥαμμέ-
κος προσεῤῥαμένως γον — περὶ Πεισί-
— π Πεισιστράτου στρατον — κατίω-
— κατιῶσιν ε. ¹⁵⁾

Κατωπιάσαι, κ. Κ. κ.

[Κάτωπόδε, καὶ τοὺς
πόδας, θυικῶς.]

Κατωραίζεται, σ. Κ. σ. ¹⁶⁾

Κατωρής, κ. Κ. κ. ¹⁷⁾

— l. ult. Κατωχεύει, π. ἐπι- Κατόχευει. π. ἐπικαίθη-
ἀπὸ τῆς κάθεται. ται.

c. 210. l. 3. Καυαλέον, ἢ κ. Κ. ἢ κ. — ἄνθος — κα-
— ἔθος — πυρὸν, ξ. πυρὸν, ξ.

— l. 13. Καυκόνον, κ. Καυκόν. κ. ¹⁸⁾

— l. 15. Καυλός, τ. — ἀ- Κ. τ. — ἀπεξυμμένον, ε.
ποξυμένον, ε.

— l. 22. Καύματος ὑδαλί- Κ. ἰδαλίμου. τ.
μοῦ, τ.

c. 211.

14) Glossam intermediam ita correxerat: Κατωμαδόν. vi-
dit autem, eam praecedentis correctionem fuisse, eam-
que, ut supervacua, ejecit. In ultima glossa τῶν ὤμων
inepte inseritur. Postrema ἀπὸ τὴν γ. in ἐπὶ τὴν γ. bene
mutavit.

15) Melius forte: παρὰ Πεισιστράτου. Tyranni a Pisistrato
ad hoc constituti. Cf. VV. DD.

16) Glossa intermedia a loco aberrat; scribenda esset: Κα-
τὰ πόδε.

17) Aldina lectio Κατωρής, quae in ceteras editiones mi-
gravit, typosetae debetur. Cf. VV. DD.

18) Litteram expunxit; scriptum erat: Καυκᾶνον.

- ε. 211. l. 1. Καυνάκαι, σ. — Κ. σ. — ἑτερομαλλῆ, ἑτερομαλλῆ.
 Καυνίς, ὁ ἔρως ε. Καύνιος ἔρως. ε. ¹⁹⁾
 — l. 8. Καύσαλις, ὁ π. Κ. ὁ π.
 [Καυσμένης, ἔνυδρος.]
 Καῦσος, ἡ μ. Κ. ἡ μ. ²⁰⁾
 — l. 10. Καύστερος, π. Καύστριος. π. ¹⁾
 Καυστηρῆς, κ. — Κ. κ. — δριμείας. δ. ²⁾
 δριμείας, δ.
 — l. 21. Καυχάλις, Φυλακταίνα. Κ. Φλύκταίνα.
 ε. 212. l. 19. Καίχρυδιών, π. Κ. π. — λιβανωτίς. κ.
 — λιβανωτίς, κ.
 Καταχρύσω, σ. Καταχρίσω. σ.
 ε. 213. l. 3. Καψιπήδαλος, ὁ μ. — ἀλφίτα [καψιμ.]. Κ. ὁ μ. — α. μ.
 μ.
 — l. 10. Κέαρνα, σ. — σκτινά, ἡ ἀξίνη. Κ. σ. — σκτινά, ἡ ἀξίνη. ³⁾
 — l. 14. Κεάσματα, κ. — Κ. κ. — διαρρήγματα. διαρρήματα.
 ε. 214. l. 8. Κεγν, τ. Κεγνώται. τ.
 Κεγνώειν, τ. τετρηῖθαι. Κεγνώθαι. τ. τετρηῖθαι.
 — l. 11. Κεγχερδῶν, σ. ὁμοίον κεγχερῶ. Κ. σ. ὁμοίων κέγχερῶ.

c. 215.

19) Scribendum est: Καυνίς. ὁ ἔρως ε. Eros sub nomine Καυνίς a Cauniis colebatur. Loca, quae rem illustrant, VV. DD. citantur.

20) Glossa intermedia ex earum numero est, quas Musurus, ut peregrinas sibi que incognitas, deleuit.

1) Conservanda est codicis scriptura, quam series requirit. Cf. VV. DD.

2) Litteram deleuit; scriptum videtur: δριμείας.

3) Scribendum est: σκτινά. A typothea habemus σκτινά.

- c. 215. l. 8. Κέδματα, α. — Κ. α. — νόσοι — οἱ δὲ,
νόδεις — οἱ μὲν περὶ περὶ τὰ γεννητικά
τὰ γεννητικά μόρια, μόρια. Ἰπποκρά-
[οἱ δὲ,] ἰππόκοτα. τῆς. 4)
- l. 21. Κέδρος, ρ. — δένδρον^{*} Κ. ρ. — δένδρον α. 7)
ἀκαρπον.
- c. 216. l. 3. Κεῖανθί, κ. Κεῖαντες. κ.
— l. 6. Κεένσεο, τ. Κένσας. τ.
— l. 8. Κεῖδα, κ. Κήδα. κ.
Κεῖεν, ε. Κίον. ε.
Κεῖθι... ε. Κεῖθι. ε. 7)
Κεῖη, τ. Κεῖε. τ.
— l. 18. Κενηῖσι, μ. Κενηῖσι. μ.
— l. 20. Κενοχέα, ο. Κεῖν ὄχρα. ο.
c. 217. l. 1. Κεριαῖδα, δ. — Κ. δ. — Ἰπποθοώντιδος.
— l. 8. Κεῖρυλος, τ. — ὁ σὲ Κ. τ. — ὁ δὲ Α.
Α.
- l. 12. Κεσιβδηλευμένοι, Κ. νωθροί. 7)
νόθροι.
- l. 19. Κεῖχαι, καταλά- Κίχοις. καταλάβοις.
βεις.
- l. 21. Κεῖ, κ. Κεῖων. κ. 8)

c. 217.

4) Vitiosum νόδεις bene correxisse videtur; in sequentibus lacuna ita notanda est: οἱ μὲν περὶ τὰ γ. μ. οἱ δὲ ... Ἰππ. Mendosum ἰππόκοτα ex compendio natum est. Cf. VV. DD.

5) Varia lectio a prima manu est, quam Musurus primum praetulerat; posteriorem ejusdem correctionem confirmat glossa, quam ex glossis XII. Prophett. Romae a me descriptis hic adponam: Κέδρους. τὰ ἀκαρπα δένδρα.

6) In fine compendium, cujus prima littera s erat, delet. Cf. VV. DD.

7) Legendum suspicor: νόθροι. ut infra in v. Κεσιβδηλευμένοι.

8) Compendium, ut saepius fieri solet, a scriba neglectum est.

- ε. 217 l. ult. Κεκάδειν, χ. Κεκαδεῖν. χ.
 ε. 218. l. 4. Κεκαδών, χ. — Κ. χ. — Φροντίσας;
 Φροντήσας.
 — l. 12. Κεκαρμένον, περι- Κ. περικεκομμένον. ἢ κ;
 κεκομμένον, ἢ κ.
 — l. 21. Κεκαυτηριασμένοι, Κ. βεβασανισμένοι μ. ⁹⁾
 βεβασανιασμένοι, μ.
 ε. 219. l. 1. Κεκαφνότα; ε. Κ. ε. — καπίλατο — ὑ-
 — καπήλατος — ὑ- ψηλοτέρων οὐραν
 ψηλοτέρων εἶναι — — περιπνεῖσθαι. ¹⁰⁾
 πεπνεῖσθαι.
 — l. 9. Κεκεπφόμενα, ε. Κεκεπφόμενα. ε.
 Κεκερτομούται, κ. Κεκερτόμηται. κ.
 — l. 13. Κεκηλίδωσα, με- Κ. μεμίανσα. ¹¹⁾
 μιάνωσα.
 — l. 28. Κεκλήατο, συγκε- Κεκλήατο. συγκεκλημέ-
 κλειμένοι η. νοι η.
 — l. ult. Κεκλίαται, συνελι- Κ. συνεληλασμένοι ε.
 λασμένοι ε.
 ε. 220. l. 3. Κέκλεινται, κ. Κεκλίαται. κ.
 — l. 7. Κέκλυται, α. Κέκλυτε. α.
 — l. 9. Κεκλησμένου, δ. Κεκλωσμένου. δ.
 — l. 17. Κεκνιπόμενοι, κ. — Κεκνιπωμένοι, κ. — ἐρι-
 ἐρίσβης — κνιπνοὶ σύβης — κνιποὶ τ.
 τ.
 — l. 26. Κεκολλυρόμενον, λ. Κεκολλυρωμένον. λ.

ε. 221.

9) In Ald. Κεκαυτηρισμένοι culpa typ. Cf. VV. DD. qui codicis lectionem divinarunt. Cyrilli Lex. Ms. Κεκαυτηριασμένος. μὴ ἔχων ὑγιή τὴν συνείδησιν.

10) Scripturam καπήλατος, ex κάπυς, ut videtur, et ἐλαύνω formatam, retinendam esse judico. Cf. VV. DD. Ultima bene emendata sunt; mendosum πεπνεῖσθαι ex ππνεῖσθαι ortum videtur.

11) Duae scriptiones unitae sunt, μεμίανσα et μεμίασα.

- c. 221. l. 3. Κεκορύθμενος, Κ. καθωπλισμένος — κό-
 ρυθος. —
 καθωπλισμένος —
 κορύθου.
- l. 7. Κεκατηότι, ὀργισμέ- Κ. ὠργισμένω. κ.
 νω, κ.
- (Κεκράαντα, ἐπιτετέ- Κ. ἐπιτετέλεστα.
 λεῖται.
- l. 13. Κεκραπαλικός, ε. Κεκραπαλικός, ε. ¹²⁾
- l. 20. Κεκροπίδας, Α. — Κ. Α. — ἀπώκιδας.
 ἀπόκιδας.
- l. 23. Κεκρυμμένην, ἐ- Κ. ἐπιμόνως κ. ¹³⁾
 πιμ. νῶς κ.
- l. ult. Κεκρύφαλος, ε. — Κ. ε. — σ. δ. ¹⁴⁾
 σαβακάδιον δ.
- c. 222. l. 3. Κέκτηκε, τ. Κέκτηκε, τ.
- l. 5. Κεκυθῶσι, κ. Κεκύθωσι, κ.
- l. 13. Κεκωδωνισμένοι, π. Κ. π. — εἰ οἱ π. — ἐ-
 ἢ οἱ π. — ἐγρη- γρηγόρασι.
 γορέναι.
- Κεκωδώνισται, π. ἐξί- Κ. π. ἐξήτασται, δ.
 τασται, δ.
- Κεκώνηται, π. Κεκόνισται, π.
- l. 23. Κελαδίνη, κ. Κελαδεινή, κ.
 Κελαδίνης, θ. Κελαδεινῆς, θ.
- c. 223. l. 4. Καλινεφές, ὁ Κελαινεφές. ὁ μ.
 μ.
- Καλινεφές, α. μέλαν Κελαινεφές. α. μέλας —
 — κελαινα σ. ὁ κελαινα σ.
- l. 13. Κελαμούς, [ἡσύ- Κ. ἡχους. ¹⁵⁾
 χους,] ἡχους.

c. 223.

12) Cyrilli Lex. Ms. Κεκρεπαλικός. εὐφραϊνόμενος. Cf. VV. DD.

13) Litteram delevit; legebatur: ἐπιμενῶς.

14) In Ald. σαβακάδιων incuria typ. Cf. VV, DD. qui codicis scripturam restituerunt.

15) Male ἡσύχους delevit, nam vitiosi ἡχους correctio videtur.

- c. 223. l. 13. Κελαρίζεις, η. Κελαρύζεις. η.
 Κελαρίζεται, μ. Κελαρύζεται. μ.
 — l. 19. Κέλαμε, κ. Κέλαμ. κ.
 Κελέαμεν, κελούειν Κελέαί με. κελεύεις με.
 μεν.
 Κελείη, π. Κελέβη. π.
 c. 224. l. 4. Κελένδρον, δ. — Κ. δ. — μ. κ. ¹⁶⁾
 μισκέλενδρον, κ.
 — l. 11. Κέλετο, δ. — πκε- Κ. δ. — παρεκελεύετο η
 λεύεται η ψ. ψ.
 — l. 13. Κελευθείας, τ. ἐνο- Κ. τ. ἐνοδίου δ.
 δείους δ.
 Κελευθείοντες, ο. Κελευθείοντες, ο.
 c. 225. l. 4. Κελιμοσύναις, κ. Κελημοσύναις. κ.
 — l. 9. Κέλλειν, τ. Κέλλειν. τ.
 — l. 16. Κελμῖς, π. — λύ- Κέλμῖς. π. — λήκυθος.
 κιθον, κ. κ.
 Κελοῖμι, κ. Κελοίμην. κ.
 — l. 20. Κελομαι, κ. Κ. κ.
 [Κελόν, κελεύω ἢ ὁμοι-
 ον.]
 Κέλσαι, ἐκκίλαι — ε- Κ. ἐκκείλαι — ἐξωκείλαι.
 ξοκ. λαι, σ. σ. ¹⁷⁾
 c. 226. l. 6. Κελχωναεῖς, ε. Κελλωναεῖς. ε. — Κ.
 — Κελχοί.
 — l. 8. Κελωί. π. Κέλωι. π.
 Κελωρ, ε. Κέλωρ. ε. ¹⁸⁾
 Κελλώριον, π. Κ. π. ¹⁹⁾
 — l. 12. Κεμαῖς, νευρός ε. Κ. νεβρός ε.

c. 227.

16) A tyrotheta habemus μισκέλενδρον.

17) Quid Κελόν fuerit, aut unde ortum sit, difficile dictu erit. In ult. voce litteram delevit; scriptum videtur: ἐξοκῆλαι.

18) Cyrilli Lex. Ms. Κέλωρ. παῖς. Cf. VV. DD.

19) Tyrotheta vocem cum simplici λ posuit.

- ε. 227. l. 6. Κενά, ἀπόκηνοι, Κ. ἀπόκενά. α.
 α.
 — l. 10. Κενεαῦχες, μ. Κενεαυχέες. μ.
 Κενέβρεια, τ. Κενέβρεια. τ.
 Κενῆς, μ. [κενῶς.] Κ. μ. ²⁰⁾
 — l. 16. Κενεμβατεῖ, μ. Κενεμβατεῖ. μ. ¹⁾
 — l. 18. Κενεών, ὁ [τῶν] περὶ Κ. ὁ περὶ τὰς λαγόνων
 τῶν λαγόνων τόπων, τόπος. τ. ²⁾
 τ.
 — l. 21. Κενίσαι, κ. Κ. κ.
 [Κενοῖο, αὐτοῦ.]
 Κενόν, τ. Κ. τ.
 — l. ult. Κενῶσι, κ. λαγῶσι. Κ. κ. λαγῶσι.
 ε. 228. l. 4. Κένταυροι. λ. — Κ. λ. — Λινιάνες — παι-
 άνιάνες — παιδαρσά- δεραστά. α.
 σται, α.
 — l. 9. Κέντορες, κ. — ε̄. Κ. κ. — ἐλαύνειν, ε.
 λαυνειν, ε.
 — l. 13. Κέντρηνεκέας, ε. — Κεντρηνεκέας. ε. — εἰκον-
 ῆκοντας, κ. τας, κ.
 — l. 18. Κεντροτύπος, μ. — Κ. μ. — κεντροποιός. π.
 κεντροποιήσω, π.
 — l. 23. Κεραῖσταί, κ. Κεραῖσταί. κ.
 Κεραῖστής, κ. Κεραῖστής. κ.
 ε. 229. l. 1. Κενόν, φ. τυφλῶν. Κ. φ. τυφλόν.
 — l. 3. Κέπφος, ε. — κου- Κ. ε. — κουφοτάτου, περὶ
 φωτάτου, π τ. τ. ³⁾

ε. 229.

20) Adjectum κενῶς aut varia lectio est, aut glossa ex margine.

1) Bene correxit. Cyrilli Lex. Ms. Κενεμβατεῖ. εἰς κενὴ ἐπιβαίνει. εἰς κενὰ ἐπιχειρεῖ. Cf. VV. DD.

2) Vitia Ms. compendiis tribuenda sunt. Emendatius hic Cyrilli Lex. Ms. Κενεόν. τὸν περὶ τὸν λαγόνον τόπον, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν κενόοντα τὰ σπλάγχνα.

3) Scriberem: παρὰ τ. Ζηκία μαριε.

- c. 229. l. 16. Κεραΐζαν, δ. — Κεραΐσαν. δ.
 — l. 18. Κεραϊλέα, τ. — καλλοπιζομένην. Κ. τ. — καλλοπιζομένην.
 — l. 20. Κερέεσιν ἄδουσι φθοραῖς. Κερέεσιν. ἄδουσι φθοραῖς.
 Κέραινε, κεράννε, κ. Κ. κεράννε. κ.
 c. 230. l. 6. Κεράμβηλον, κ. — κ. ραμβον. Κ. κ. — κέραμβον. 4)
 — l. 17. Κεραμεική μ. — ὀστρακισμὸν λ. Κ. μ. — ὀστρακισμὸν λ. 5)
 στράκιον λ.
 Κεραμεικός, τ. — οἱ πόρνοι π. Κ. τ. — αἱ πόρνοι π.
 — l. ult. Κεραμίνας, δημοσίουσ. Κ. δημοσίουσ. 6)
 c. 231. l. 1. Κεραμείνω, ε. Κεραμίνω. ε. 7)
 — l. 12. Κέραξ, θ. — αἰδοῖον. Κ. θ. — αἰδοῖον.
 — l. ult. Κερασβόλα, α. τὰ ἐψητὰ — τῶν κερατῶν β. Κ. α. τὰ ε. — τὰ κέρατα τῶν β. 8)
 c. 232. l. 4. Κέρας, ο. — Εὐρ. Κέρας ο. — Ε. ἐν Αὐγῇ.
 δὲ αὐγὴν.
 — l. 10. Κερασχίλοι, ο. Κεράσχειλοι. ο.
 c. 233. l. 2. Κέρατος φ. ὁ π. Κ. φ. ὦ π.
 Κερατωνία, σ. — λαγαβόλον. Κ. σ. — λαγαβόλον.
 Κεραυνίας, ὁ κεραυνόμενος. Κ. ὁ κεκεραυνωμένος.

c. 233.

4) Litteram delevit; scriptum erat aut κέραμβον, aut κέραμβον.

5) Varia lectio prima manu notata est.

6) Litteram expunxit; legebatur: δημοσίουσ.

7) Correctionem typosetha praetermisit.

8) In Ald. mendum typ. Cf. VV. DD.

- c. 233. l. 15. Κερβέριοι, βι. — Κ. α. — Κιμμέριον —
 Κιμμερία — Κιμμη... Κιμμη — τρικάρη-
 — τρικάρινος. vos.⁹⁾
- l. 20. Κερβολῦσα, λ. Κερβολούσα. λ.
- l. 23. Κερδαῖος τὸ ἐπικέρ- Κερδαῖος ὁ ἐπικέρδει τ.
 δη τ.
 (Κερδαλέης, π. Κερδαλέος. π.
 Κερδαλέον, δ. — περι- Κ. δ. — π. καὶ α. — ποι-
 ποιῶντα ω. ποικί- κίλον.¹⁰⁾
 λος.
- c. 234. l. 9. Κέρδοπα, ὄσπρεα. Κέρδοπά. ὄσπρια.
 — l. 14. Κέρζε, πόρθει. Κεράιζε. πόρθει.
 — l. 25. Κέρκεται, ε. Κερκέται. ε.
 Κερκίας, δ. ἐπὶ τ. Κερκίδας. δ. ἐπὶ τ.
 Κερκιθαλίς, ε. Κερκιθαλλίς. ε.
 Κερκίς, ἦ τ. — αἰγίς, Κ. ἦ τ. αἰγίρου. κ.
 κ.
- c. 235. l. 6. Κέρκωψ, παιγνώ- Κ. παιγνιαώδης. ἦ ε.¹¹⁾
 δης, ἦ ε.
 Κέρκυ, δ. Κέρκος. δ.
 — l. 16. Κερκυραῖα, μ. — ὑ- Κερκυραῖα μ. — υ. δὲ ε.
 περηφάνους δὲ [καί] — γίνεσθαι.¹²⁾
 ε. — γενέσθαι.
- l. 23. Κερκοπίζοντες, κ. Κερκωπίζοντες. κ.
 Κερκώπη, μ. — γέννα — Κ. μ. — γένναν — τέτ-
 τέττιγξ θ. τιξ θ.
- c. 236. l. 3. Κερκώπων, δ. — Κ. δ. — κατασπάντων.
 σπάντων, κ. κ.

c. 236.

9) In v. Κιμμη....., plures litteras erasit, et accentum in primam retraxit. Cf. VV. DD.

10) Ultimam ἢ ποικίλος e margine irrepsisse suspicor. Cyrilli Lex. Ms. Κερδαλέος. ποικίλος. πανούργος. κερδαλέη. ἢ ἀλώπηξ, παρὰ Ἀττικοῖς.

11) Cyrilli Lex. Ms. Κέρκωψ. παιγνιαώδης.

12) Copula retinenda est. Cf. VV. DD. qui eandem ex Zenobio editis inferendam voluerunt. Ultimam γινέσθαι male a Musuro sollicitatum fuit.

- c. 236. l. 11. Κέρνος, σ. κερά- Κ. σ. — κεράμεα.
 μεα.
- l. 17. Κεραμέναι, λυπ. με- Κεράμέναι. λυπούμενα-
 ναι, κ. κ. ¹³⁾
- l. 22. Κερουλκός, ό τ. — Κ. ό τ. — κάλως.
 κάλος.
- l. ult. Κερουτίαι, γαυρίαι, Κ. γαυρίαι. μ. ¹⁴⁾
 μ.
- c. 237. l. 2. Κερεκόψαι, ή σ. Κεραι. κόψαι. ή σ. —
- c. 238. l. 1. Κερχνάμασι, τ. Κ. τ. — γ. — ποτήριον
 — γαργαλισμοῖς — ἐπίχειλον. λ. ¹⁵⁾
 ποτηρίων ἐπιχείλων,
 λ.
- Κερχνωτά, τ. ἐπί τ. — Κ. τ. ἀπό τ. — κερχνω-
 χενχρωιδῆ, π. δῆ. π. ¹⁶⁾
- l. 13. Κεσκι., σ. Κεσκίον. σ. ¹⁷⁾
- Κεσκος, π. — γέγος — Κ. π. — γέγονε — ἐπί
 ἀπό τῶν νῦν μ. τῶν νῦν μ.
- c. 239. l. 9. Κεστρευσεν, κ. Κ. κ. πεινῶντα.
- c. 240. l. 1. Κεστρωτὸν ξ. — Κ. ξ. — πυρίκαυστον.
 πυρίκαυστοι.

E e 2

c. 240.

13) Litteram delevit; scriptum erat: λυπόμεναί.

14) Vocibus jota subscriptum ex antiquo archetypo adhaesit, quod VV. DD. jam viderunt.

15) In Ald. γαλισμοῖς culpa typ. Cf. VV. DD. Reponenda est Salmastii conjectura ἐπὶ χαιλῶν, favente codicis scriptura.

16) Temere ἐπὶ in ἀπό mutavit; conservanda est, ut nemo non videt, codicis lectio, quae cum praeced. voce ita jungenda est: τετρομευμένα ἐπὶ τ. Caelaturae labris poculorum insculptae. In ultimis legendum est: κερχρωιδῆ. Exstantia. Intelligendi nempe sunt parvuli ornatus, qui in ejusmodi poculorum caelaturis exstant, proeminent, et bibentium labris asperitatem objiciunt.

17) Compendium scribendi in fine vocis delevit.

- c. 240. l. 23. Κεφωθεῖς, κ. — Κεφωθεῖς, κ. — ἐπὶ τῶν
ἐπὶ τὸν — συνεπα- — συνεπαγομένων.
γόμενον.
- c. 241. l. 5. Κεχάραντο, ἐ- Κ. ἐχάρησαν. ἢ ε. ¹⁸⁾
χάρη ἢ ε.
- l. 7. Κεχαρήοτι θ. — Κεχαρήοτα θ.
Κεχαρείοτα, χαίρειεν, Κεχαροίατο. χαίροιεν. ἢ
ἦσειεν. ¹⁹⁾
- l. 12. Κεχαροίατο, χάρ- Κ. χαρείεν.
ροιεν.
- l. 15. Κεχήλωμα., π. — Κεχήλωμα. π. — συνέβ-
συνεβράμενος — καὶ βραμαί — καὶ χήλι-
.ήλινον — σπ.τιον — νον — σπαρτίον —
— σφυροκόποις. σ. ²⁰⁾
- c. 242. l. 1. Κέχηναν, ἐχά- Κέχηνεν. ἔχασκε. τ.
σκει, τ.
- l. 6. Κεχλα.δαν, χ. Κεχλαδαῖν. χ. ¹⁾
- l. 11. Κεχλοιδιάματα, δ. Κεχλοιδιασμένους. δ. ²⁾
- l. 18. Κεχηματεῖσθαι, π. Κεχηματίσθαι. π.
- c. 243. l. 10. Κεῶεν, ἔζει, Κ. ἔζον. εὐῶδες.
εὐῶδει.
- l. 18. Κήδαμεν, ἠ. ἔβλα- Κήδεεν. ἠ. ἔβλαπτειν.
ψεν.

c. 243.

18) In ἐχάρη compendium praetermissum est. Addita-
menta (ἐχώρησαν et in seq. glossa χωρῶ) e margine, ut
videtur, descripta sunt. Cf. VV. DD.

19) Κεχαρείοτα pro Κεχαρήοτα olim praecedentis glossae
emendatio erat; χαίρειεν vero et ἦσειεν ad infra sequens
Κεχαροίατο pertinebant. Sic ordini, ni fallor, consu-
tum est.

20) Exitum glossae delevit, praeterea in .ήλινον litt. κ, et
in σπ.τιον litt. η.

1) Litteram cum accentu delevit; legebatur: Κεχλάνδαν.

2) Bene correxit, nam compendium a scriba male intelle-
ctum fuit.

- e. 243. l. 20. Κηδέαι, μ. — χα- Κηδέαι. μ. — χ. ³⁾
λεπαί. [καλαὶ ἢ κα-
κά.]
- e. 244. l. 3. Κηδείους, τοὺς Κ. τ. προγόνους, ἢ κ. ⁴⁾
προγενεστέρους, ἢ
ν.
Κηδεμόνες, φ, οἰκεῖοι, ἢ Κ. φ. — ο. ἢ σ. ⁵⁾
σ.
Κήδεος, κ. — κηδεμο- Κ. κ. — κηδεμονίαν π.
νίας π.
- l. 10. Κηδεσταί, πενθε- Κ. πενθεροί, ο. ⁶⁾
ρεῖς, ο.
- c. 245. l. 2. Κη..., τ. Κῆθα. τ. ⁷⁾
Κήθεια, κηθάρεια, τ. Κ. κηθάρεια. τ.
- l. 11. Κήκραν, ἐκεκράγ- Κ ἠ κ ρ α ν ο ν. ἐκεκράγει-
σαν. σαν. ⁸⁾
- l. 17. Κήκιεν, ἀναφέρειο, Κ. ἀνέφερεν, α. ⁹⁾
α.
- e. 246. l. 13. Κήλιτρα, φ. Κήλητρα. φ. παραμύθια.
πμύθια.

Ee 3

c. 246.

- 3) Postrema male delevit; glossam enim et bono et malo sensu accipi Lexicographus his verbis docet.
- 4) V. προγενεστέρους difficili quodam compendio, quod Musurus non intellexit, quodque typis repraesentare nequeo, exarata est.
- 5) Male in Ald. οἰκεῖους. Cf. VV. DD. qui vitium correxerunt.
- 6) Cyrilli Lex. Ms. Κηδεστής. πενθερός, ἢ πατήρ. Hesychii tamen scripturam a Musuro male mutatam esse suspicor.
- 7) Duas litteras delevit, et circumflexum in prima posuit; scripturam deletam non agnosco.
- 8) Litteras ον fini glossae adnexuit. In expositione litteram delevit; scriptum videtur: ἐκεκράγησαν.
- 9) Lexicographus scripsit: ἀνεφέρστα. quod praecedenti glossa firmatur.

- c. 246. l. 13. Κηλ. Θμῶ, θ. Κηληθμῶ. θ. ¹⁰⁾
 c. 247. l. 2. Κηλῶν, εὐ. εἰδαί. Κ. εὐχεδαί. ¹¹⁾
 — l. 16. Κημοστόμης, τ. — Κ. τ. — ἐμφερής. ¹²⁾
 (ἐμφερής.
 c. 248. l. 8. Κηνυσσόμ., θ. Κηνυσσόμην. ε. ¹³⁾
 — l. 10. Κήνω, ε. Κηνώ. ε.
 Κήξ, ὁ λ. — κἀνήξ, τι Κ. ὁ λ. — καύηξ. τ. δὲ ε.
 νὲς δὲ ἐφύϊαν — κεπ- — κέπφον· οἱ δὲ,
 Φ., οἱ δὲ διαφ α. διαφέροντα α. ¹⁴⁾
 — l. 17. Κηπεύωνος, κηπεῦον, Κ. κήπων κηδόμενος.
 κηδομένως.
 c. 249. l. 10. Κῆρα, ψυχῆ, Κ. ψυχῆν. θάνατον.
 θάνατος.
 — l. 15. Κηραπινύσσων, π. Κῆρ ἀπινύσσων. π.
 — l. 20. Κηρέσιον, ο. νοση- Κ. ο. νοσητήριον.
 ριον.
 Κῆρσι φορητούς, τ. — Κηρессиφορήτους. τ. —
 ἀπεωδησομένους ε. ἀπωδησομένους
 ε. ¹⁵⁾
 c. 250. l. 5. Κηρείαις, ε. ἐν- Κ. ε. ἐντετυλιγμένα. ¹⁶⁾
 τιληγμένα.

c. 250.

10) Litteram expunxit. Verba θέλγω, τέρω e margine irrepserunt. Cf. VV. DD.

11) Litteram erasit. Non mihi placet Musuri correctio; at meliora ad manus non habeo.

12) Litteram in ultima voce expunxit.

13) Glossae compendium deleuit.

14) In κεπφ., compendium deleuit, et accentum in prima posuit.

15) In Ald. Κηρессиφορήτους culpa typ. Cf. VV. DD.

16) V. ἐντιληγμένα ob compendium male descripta est; egregia est Abreschii emendatio legentis: ἐντυλίγματα. quae, juxta codicis scripturam posita, nullum fere dubium relinquit. Cf. VV. DD. Interpretatio in casu recto adjuncta nullam, ut saepius jam vidimus, in antiquis Glossariis difficultatem movet.

c. 250. l. 20. Κηρίωμα, ὀ. — ὄν π. — Φιν. δῶν.	K. ο. — ὦ π. — δῶν. ¹⁷⁾
c. 251. l. 1. Κήρωθι, ε. — l. 6. Κηρουχῆδα, γ. — Κηρόφην, ε. — l. 16. Κηρύκιον, σ. — l. 22. Κήρυλος, ἄρσεν — ἀλκύωνα.	Κηρόθι. ε. Κηρουχίδα. γ. Κηρόφιν. ε. Κ. σ. ¹⁸⁾ Κ. ἄρσην — ἀλκυόνα.
c. 252. l. 3. Κητεῖν, θ. Κήτειοι, γ. — παρα- ρέοντος π. — l. 7. Κήτιον, μ. καὶ ὀ τ. — ἥδεσμα — ὄψαρ- τ. τυκά σ.	Κητῶν. θ. Κ. γ. — παραρρέοντος π. Κ. μ. καὶ ὦ τ. — ἥδεσμα — ὄψαρτητικῶ σ. ¹⁹⁾
— l. 17. Κητέεσσα, υ. — l. 20. Κηφῆ, μ. — l. 24. Κήφισι, εἰς γ.	Κητώεσσα. υ. Κηφῆν. μ. Κηφισιεῖς. γ.
c. 253. l. 2. Κήχρα, δ. — l. 7. Κηῶδες, ε. — δυσῶ- δες.	Κηχρᾶ. δ. ²⁰⁾ Κ. ε. — εὐῶδες.
— l. 12. Κιανθεῖς, ε. κιαν- γάλη. — Κιάνταρ, κιναιδῶς.	Κ. ε. Κιάν. γαλή. Κ. κιναιδος.
— l. 21. Κιβδηλιῶντας, ω. — κηβδηλῖς — παμ- φύλλον κίβδηλλον μ.	Κ. ω. — κίβδηλῖς — Παμ- φύλιοι κίβδηλον. μ. ¹⁾

E e 4

c. 254.

- 17) Litteram in ult. voce expunxit; legebatur: Φινιδῶν.
 18) Ex Suida correxerat: Κηρύκειον. quod postea damnavit. Cf. VV. DD.
 19) In ult. voce duas litteras delevit; scriptum videtur: ὄψαρτειτικά. Veram lectionem in editis habemus.
 20) A typothesa habemus Κηχρᾶ. Cf. VV. DD.
 1) Cyrilli Lex. Ms. Κίβδηλον. ρυπαρόν. νόθον. ἀδόκιμον.

- c. 254. l. 2. Κιβικία, κ. — Κ. κ. — νότου.
νότου.
- l. 8. Κίγκασος, κιβευτι- Κ. κυβευτικός τ.
κός τ.
- l. 13. Κίγκλος, ο. — δια- Κ. ο. — διασείδαι —
σείσεδαι — σισοπύ- σισοπυγίδα.
- l. 17. Κίγκρηται, κ. Κίγκρηται. κ. ²⁾
- c. 255. l. 3. Κίδαρις, π. — Κ. π. — πολυτιμότερα
πολυτιμότερα — — πίλιον. ³⁾
πήλιον.
- l. 13. Κίδαφίων, π. — Κ. π. — Κίας — πεποι-
σκίας — πεποιείδαι ηῖδαι τὴν λέξιν, κ.
- l. 19. Κιδνωτέρους, α. Κιδνωτέρους, ἢ ἀκιδνωτέ-
ρους. α. ⁴⁾
- l. ult. Κίειν, πορεύσεδαι. Κ. πορεύεδαι.
- c. 256. l. ult. Κικκάβιν, ε. Κικκάβινον. ε. ⁵⁾
- c. 257. l. 6. Κικκίδα, μιν- Κικκιδᾶσαι. σμινθᾶσαι. ⁶⁾
δῶνσ..
- l. 7. Κοκκιλονδῖς, π. Κοκκιλονδῖς. π. ⁷⁾

c. 257.

- 2) Litteram delevit; scriptum videtur: Κίγκρηται. Cf. VV. DD.
- 3) Cyrilli Lex. Ms. Κίδαρις. κράνος. περίθεμα κεφαλῆς εὐκόσμιον, καλόν. κίδαρις δὲ εἶδος καμαλαυκίου. ὃ καὶ τῖαρυνοῖται. τινὲς δὲ κινάριον λέγουσι περικράνιον πῖλιον. Glossarium Stephani et Theodori, quod in eodem codice Marino Cyrillo adnexum est, eandem glossam ita explicat: Κίδαρις. Κορυβάντιον. περικράνιον περίθεμα κεφαλῆς. πῖλος ἐστὶ, πῖλιον εἶδος καμελαύκου, ὃ καὶ τῖαρυνοῖται, τινὲς δὲ κινάριον λέγουσι. Haec ad glossam Hieronymi illustrandam pertinent. Cf. VV. DD.
- 4) Musuro debentur ἢ ἀκιδνωτέρους.
- 5) In fine vocis scripturae compendium delevit.
- 6) Adjectae vocis compendium delevit. In Ald. μινθᾶσαι a typothesa, qui correctionem neglexit.
- 7) In Ald. Κοκκιλονδῖς a typ. Cf. VV. DD.

- c. 257. l. 7. Κικίσκες, κ. Κικλίσκει. κ.
 — l. 15. Κικοβαυλιτίδες, κογ- Κ. κογχυλίου τ.
 χιλίου τ.
 Κίκους, ό ν.
 c. 258. l. 4. Κικυμώεν, δυσ- Κικυμώττεν. δ.
 βλέπειν.
 Κικίνν. σ, δ.
 Κικύς, δ.
 c. 259. l. 6. Κιλιβοῦς, τ. — Κίλλιξ βους, τ. — ε.
 εἶχον α. χων α.
 c. 260. l. 7. Κιλλικῶν, π. — Κ. π. — ὅς Μίλητον π.
 — ὡς μιλητῶν. π.
 — l. 9. Κίλλιξ, σ. — ἔχον Κ. σ. — ἔχων δ.
 δ.
 — l. 14. Κίλλυρος, σισοπύ- Κ. σισοπυγίς.
 γίς.
 Κίμαι, χυλλός π.
 c. 261. l. 6. Κιμβία, σκιφία, Κ. χυλλός π.
 μ. Κ. σκυφία. μ.
 — l. 12. Κίμψαντες, ἐρ.σαν- Κ. ἐρείσαντες, σ. 9)
 τες, σ.
 Κιμήλια, σ.
 — l. 15. Κιμώνια, ἐρίπια, ε. Κ. ἐρείπια. ε.
 c. 262. l. 1. Κιναβεῦμα, π. Κιναβεύματα. π.
 Κινάβρα, δ. — τραχι- Κινάβραν. δ. — τραγῶν.
 ων.
 — l. ult. Κιναύρου ψύχος, τ. Κιναύρα. ψύχος, τ.
 c. 264. l. 1. Κιν.δος, α. Κιναιδος. α. 10)
 Κιναάβαρις, ε. Κιναάβαρι. ε.
 — l. 12. Κίνσος, ε. Κένσος. ε. 11)

Ee 5

c. 265.

8) Litteram erasit. In Ald. Κικινεῖς culpa typ.

9) Litteram deleuit; scriptum erat: ἐρείσαντες.

10) Litteram cum accentu deleuit; scriptum videtur: :

Κινῆδος.

11) Cf. VV. DD. quorum suffragio lectio codicis reposita est.

- c. 265. l. 1. Κινύραις, Λ, καὶ Κ. Α. καὶ Φαρναΐκης π.¹²⁾
 Φαρνα... π.
 — l. 4. Κινύρη, α. Κινυρή. α.
 — l. 14. Κίωσαις, χρυσό- Κ. χρύσοφρους.
 φρους.
 Κινώπετα, κινάδαλα, Κ. κνώδαλα, θ.
 θ.
- c. 266. l. 10. Κίρβα, π. ρά, Κ. πήρα. φ.¹³⁾
 φ.
- c. 267. l. 9. Κίρσος, π. — Κ. π. — κρωσσόν.
 κρωσσόν.
 — l. 11. Κίρων, α. — ἀπε- Κ. α. — ἀπεσκολλυμ-
 κολλυμένος, κ. — μένος. κ.
- c. 268. l. 14. Κιστ. ρνα, λ. — Κιστέρνα. λ. — βυθός¹⁴⁾
 βοή.
 — l. 17. Κισετή, τ. Κισέτη. τ.
- c. 269. l. 9. Κίττεα, ἄκίτος, Κίττεορ. ὁ κίττος. Λ.
 Λ.
- l. 16. Κιχεῖν, κ. καταλα Κ. κ. καταλαμβάνειν. ε.
 εὐρεῖν, ε. ε.¹⁵⁾
- c. 270. l. 1. Κιχητός, ἃ ἐμ- Κ. εἰς ὃ ἐμβάλλεται ὁ λ.
 βάπτεται ὁ λ.
- l. 4. Κιχλήσκουσι, γ. μ. - Κ. γ. μειδῶσιν.¹⁶⁾
 δῶσιν.
- l. 9. Κιχυβεῖν, δ. νυκτι- Κ. δ. νυκτιλλωπεῖν.
 λωπεῖν.
- l. 22. Κλαδαρόματοι, ε. Κλαδαρόματοι ε.

c. 271.

12) In Φαρνα .. exitus compendium delevit; vulgatum Φαρνακῆς typosetae tribuendum est. Cf. VV. DD.

13) Duas litteras delevit; scriptum videtur: πειρά.

14) Litteram delevit; legebatur: Κιστάρνα.

15) Bene correxit; neglectum fuit vocis compendium.

16) Litteram expunxit; scriptum erat aut μειδῶσιν, aut μηδῶσιν.

- c. 271. l. 7. Κλαζομένισι, ε. Κ. ο. — προστιλλᾶν.¹⁷⁾
 — πρὸς τίλλαν.
 — l. 11. Κλάζων, β. — κέ. Κ. β. — κελεύθων, α.
 λευθον, α.
 — l. 16. Κλά.αι, κ. Κλαῖζαι. κ.¹⁸⁾
 — f. ult. Κλαραγείων, ε. Κλαραγεί ε.
 c. 272. l. 2. Κλάρες, α. — ε. Κ. α. — ἐδάφους, ε.
 δάφου ε.
 — l. 8 Κλαραί, ψέλια. Κ. ψέλλια.¹⁹⁾
 — l. 10. Κλαίθεον, κ. εἶθρον. Κ. κλείθρον.²⁰⁾
 — l. 21. Κλέα, τ. — λόγος. Κ. τ. — λόγος. β.¹⁾
 [Κλεάγης,] β.
 c. 273. l. 3. Κλειθῆ, π. Κλιθῆ. π.
 — l. 5. Κλέες, νεοσσεία. Καλιά. νεοσσιά.
 — l. 9. Κλούς, κλεινάριον Κλά. κλινάριον κ.
 μ.
 Κλειμάζεν, π. σκλίζεν, Κλειμάζεν. π. σκελίζεν.
 α. α.²⁾
 Κλείμακα, χ. Κλείμακα. χ.
 — l. 18. Κλείοιμι, αἰδοῖμι. Κ. αἰδοῖμι.
 — l. 23. Κλείπους, κ. — κ. κ. — γείσου.
 γείσους.
 c. 274. l. 10. Κλειτ., κ. — ο. Κλείται. κ. — ο. κλειτή.³⁾
 νομαστή.

c. 274.

17) Scriptura προστιλλᾶν codicis auctoritate firmatur. Cf. VV. DD.

18) Litteram deleuit; scriptum videtur: Κλά.αι.

19) Cyrilli Lex. Ms. Κλάρια. ψέλια βραχιόνων.

20) Litteram erasit.

1) Fuit procul dubio in archetypo lacuna, hodie ita indicanda: Κλεάγης..... β.

2) Lektionem superscriptam deleuit. Cf. VV. DD.

3) Ultimam glossae litteram deleuit; scriptum erat: Κλειτή. Diversae scripturae (Κλίται et Κλειτή) sub uno articulo explicantur; quod et Musurus vidit, propterea-que Κλειτή in fine adnexuit.

- c. 274. l. 10. Κλείτορες, τ. — αἱ
ὑποδορεῖς — κλειτριά-
ζεν, τ. Κλειτορίς. τ. — ἡ ὑπο-
δορίσι — κλειτοριά-
ζεν, τ.
- c. 275. l. 13. Κλεύσομαι, κε-
λεύθωμαι, ο. Κ. κεύσομαι. ο.
- l. 15. Κλευτόν, τλευτόν. Κλευτόν. τλευτόν. ⁴⁾
- c. 276. l. 4. Κλεψύδρα, κ. — Κ. κ. — Φαληρέα δ. ⁵⁾
Φαληρ...ν δ.
- l. 9. Κλήδων, καλεῖν ε. Κι καλῶν ε. ⁶⁾
- l. 16. Κληδόμος, πρεσβεί... Κ. πρεσβείας. ⁷⁾
- l. 21. Κληίδαας, τ. Κληίδαας. τ.
- l. ult. Κληίδες, τ. — καὶ
ἢ κλείς, κληίς — π
ταῦ α. Κ. τ. — καὶ ἢ κ. κ. — ἐ-
πὶ τοῦ α. ⁸⁾
- c. 277. l. 4. Κληίδα, τὴν κα- Κ. τ. κατακλείδα. ⁹⁾
τακλίδα.
- l. 6. Κληίσι, τ. κατακλή- Κ. τ. κατακλείσεις τ.
σεσι τ.
- l. 11. Κληνίδιον, κ. Κληνίδιον. κ.
Κλήνιος, ε. Κλείνιος. ε.
Κλήομαι, κ. Κλείομαι. κ.
- l. 18. Κληῆρος, τ. — τι Κ. τ. — τι σμήνεσι γ. ¹⁰⁾
... μῆνεσι γ.
- l. 21. Κληρουχία, δεσπο- Κ. δεσποτεία
τία.

c. 278.

4) In Ald. erratum typ.

5) Duas litteras delevit; posteriorem agnosco, scriptum nempe erat: Φαληρ.ων. Quod Meursii conjecturam ab Alberti receptam confirmat. In Ald. Φαληρέαν errore typ. Cf. VV. DD.

6) Forte: Κληδεῖν. καλεῖν ε. Cf. VV. DD.

7) Interpretationis exitum delevit; scriptum videtur: πρεσβείσις.

8) V. κλείς a typothesa omissa est.

9) Haec glossa in Aldina male cum praecedenti unita est.

10) In Ald. τις μῆνεσι errore typ. Cf. VV. DD.

- ε. 278. l. 2. Κλησιαίων; σ. Κλησιαίων. σ.
 Κλίτεσι, τ. Κλίτεσι. τ.
 — l. 18. Κλητρὸν, κ. κλή. σιν. Κ. κ. κλήσιν. ¹¹⁾
 — l. 23. Κλιματοφόρος, ὁ Κλιματηφόρος. ὁ ε.
 ε. 279. l. 12. Κλινθήτην, ἐ- Κ. ἐκλίνθησαν.
 κλίθησαν.
 — l. 16. Κλινίστριχνον, τ. Κ. τ. ψαλλίδα.
 ψαλίδα.
 ε. 280. l. 6. Κλισίον, πρὸς Κ. παραστάς. προβά-
 τὰς πρὸς στοῶν καὶ των καὶ βοῶν στά-
 βοῶν στάσις, κ. σεις. κ. ¹²⁾
 Κλισμοί, θ. — ἀνάκλι- Κ. θ. — ἀνάκλινθρα.
 θρα.
 — l. 16. Κλιτύς, κ. — ὠρῶν Κ. κ. — ὄρῶν — ο. κ. ¹³⁾
 — ὀρελόφοι, κ.

ε. 281.

11) Litteram delevit; scriptum erat: κλήσιν.

12) Musuri correctione nihil ineptius est, nihilque inful-
 sius. Uniantur primum litterae, prouti forte in arche-
 typo exstiterint; easque deinde sejungemus, et genui-
 nam Lexicographi scripturam habebimus. Locus sine

ὀ
 dubio in archetypo ita scriptus fuit: ΠΡΟΣΤΑΣΠΡ-
 ΣΤΟΩΝ. Id est, προστάς προστόων. *Porticum, qui-
 bus veterum aedes instruitae erant, vestibulum.* Cf. VV.
 DD. qui ex Homeri interprete et Apollon. Lex. hunc

ὀ
 vocis significatum illustrant. Finxi scripturam ΠΡΣΤΟ-
 ΩΝ, ut lectioonis πρὸς στοῶν origo clarius perspicere-
 tur; non modo enim in recentioribus, verum et in anti-
 quioribus libris scriptis idem est praeterp. πρὸ et πρὸς
 compendium. Accentus codicis Marciani exiguam ad-
 modum aut fere nullam auctoritatem criticam habent;
 hocque ipsum quamplurimis jam exemplis confirmatum
 vidimus. In sequentibus lectio στάσις retinenda est,
 glossamque ita interpungo: Κλισίον. προστάς προστόων.
 καὶ βοῶν στάσις. κ.

13) In Ald. ὀρελόφοι a typ. Cf. VV. DD.

- c. 281. I. 1. Κλοϊτοιμωγῆς, α. Κλυτσιμωγῆς. α. ¹⁴⁾
 Κλοϊῶ., ε. Κολοιοί. ε. ¹⁵⁾
 — I. 8. Κλώνες, α. Κλῶνες. α.
 Κλόνιον, ι. — τὰ [τὰ Κ. ι. — τὰ α.
 δὲ] α.
 — I. 25. Κλύειν, α. — δὲ Κ. α. — δὲ τ' ε. α. ¹⁶⁾
 ἔκλυον α.
 c. 282. I. 5. Κλύμενος, ι. Κ. ι. — α.
 — ἀμπελίνης.
 [Κλύεις, δεσμοῖς.]
 Κλυ..μευ, ε. Κλύε μευ. ε. ¹⁷⁾
 Κλυταί, ε — πολλοί, ἢ Κ. ε. — π. ἢ π. ¹⁸⁾
 π.
 — I. 10. Κλυτοπῶλω, ἐνδό- Κ. ἐνδοξοπῶλω. ι.
 ξω πῶλω, ι.
 — I. 18. Κλωγμός, ὁ δ. — Κ. ὁ δ. — λάχηστιν τ.
 λάχησι τ.
 — I. 21. Κλώδωνας, τοὺς μι- Κ. τὰς μιμαλλόνας, μ.
 μαλῶνας, μ.
 — I. ult. Κλώθε., μ. Κλῶθεσ. μ. ¹⁹⁾
 c. 283. I. 15. Κλώπεια, ο. — Κ. ο. — Ἰόβρας — Θεα-
 Ἰοβᾶς — Θεατρι- τρικῶν. ²⁰⁾
 κῶ..

c. 283.

14) Salmasius scripturam codicis divinavit. Cf. VV. DD.

15) Ultimam vocis litteram delevit; scriptum erat: Κλοϊῶν.

16) Respicit ad II. A. v. 218. ubi ex Hesychio melius ita legi potest: μάλα δ' ἔκλυον αὐτοῦ. Vitiosum μάλιστα ex compendio natum est.

17) Glossam intermediam (quae ita scribenda esset: Κλοιοῖς δ.) ob seriem ejecisse videtur; at sibi non constat, quoties enim correctionibus suis ordinem jam deturbavit? In ultima glossa duas litteras delevit; scriptum erat procul dubio, quod Is. Vossius olim divinabat: Κλύου μευ. Cf. VV. DD.

18) In Ald. πολλοί culpa typ. Cf. VV. DD.

19) Litteram in fine expunxit; legebatur: Κλώθεσ.

20) In ultima voce litteram in fine erasit.

- c. 283. l. 19. Κλωπωμένη, λ. Κ. λ. — κ. α.
— κλέπτειν [δὲ] ο.
- c. 284. l. 11. Κναστήριον, ἐ- Κ. ἐνήλατον. Δ.
νήλατο, Δ.
— l. 23. Κνέωρον, Φ. — Θεσ. Κ. Φ. — Θεσμοφορίαις υ.
μορίαις υ.
- c. 285. l. 9. Κνηκόν, τ. — ὑ- Κ. τ. — ἐπὶ τοῦ α. — ἐ-
πὸ τοῦ α. — ἀπό κ. πὶ κ. ¹⁾
- l. 15. Κνήμαι, τ. — κνή- Κ. τ. — κνήμας — ὑπὸ
μα — ὑποδεκτῆμαί- δὲ κνήμησι τάρτα-
ρων τάρτασαι. ξε. ²⁾
- l. 21. Κνήμησι, τ. Κνήμησι. τ.
- c. 286. l. 1. Κνημίαις, τ. Κνήμας. τ.
- l. 14. Κνηστis, κοπίς σ. Κνήστis. κοπίς σ. ³⁾
- l. 24. Κνίζων, ἢ κνίζίων, Κ. ἢ κνιζέων. λ. ⁴⁾
λ.
- c. 287. l. 6. Κνισα, α. — λει- Κ. α. — λίπος τ.
πος τ.
- l. 9. Κνισαλέω, περικνί- Κ. περικνίστω ⁵⁾
σω.

c. 287.

- 1) Glossam procul dubio male intellexit, quae ita interpungenda videtur: Κνηκόν. τὸ προκίζον χρώμα ὑπὸ τοῦ αἵθους, ὅτε δὲ ἀπὸ καρποῦ τὸ λευκόν. Vox croceum colorem ex flore (κνήκος) praeparatum significat, interdum etiam candidum ex fructu. In glossis iatricis et botanicis Cyrilli Glossario adnexis, atque ex codice Marino a me descriptis: Κνήκος. ὁ ἀγριος πρόκος.
- 2) Turpiter iterum textum Ms. depravavit. Lexicographus ad Il. T. v. 37. respicit, ejusque scriptura eadem fuit ac Homeri: ὑπὸ δὲ κνήμαι φάοντο ἀραιαί. Cf. VV. DD.
- 3) Rescribenda est codicis lectio, Salmasio suffragante. Cf. VV. DD.
- 4) In Glossis XII. Prophet. ex cod. Marino descriptis: Κνίζων συάμινα. ἐσθίων ἀπτεοθα. ἢ κεντῶν. ἢ συλλέγων. Cf. VV. DD.
- 5) Litteram delevit; scriptum erat: περικνήσω.

- c. 287. l. 9. Κνίσσητε, τ. Κνίσσης. τ.
 Κνισῆεν, ε. Κνισῆεν. ε.
 — l. 15. Κνιστά, λ. συγκε- Κ. λ. συγκεκομμένα.
 κομένα.
 — l. 20. Κνοῦς, ὁ ε. — κνο- Κ. ὁ ε. — κνοῦν μὲν ἦχον
 μαιῆχον — δὲ [περὶ — δὲ μέρος — ἦ
 ὁ] μέρος — ἦ χηνι- χονικίς.
 κής.
 c. 288. l. 2. Κνύθα, κ. — αἰ- Κ. κ. — ἐπὶ τῶν κ. 6)
 πο τῶν κ.
 — l. 8. Κνυζούμενον, σ. — Κ. σ. — κνυζηθμός, γ. 7)
 κνυζηθμός γ.
 Κνυζώσω, συσπάσω, Κ. συσπάσω. κ. 8)
 κ.
 — l. 13. Κνυπώσω, θρυγκώ- Κ. θρυγκώσω.
 σω.
 — l. 15. Κνώδακες, ο. — Κ. ο. — Φουσητήρσιν α.
 Φουσιτήρσιν α.
 c. 289. l. 3. Κνωσσεῖν, ὑπνεῖν, Κνωσσειν. ὑππουῖν. κ.
 κ.
 — l. 5. Κνωπεύς, α. Κνωπνεύς. α.
 Κνώσος, π. Κνωσός. π.
 — l. 10. Κνά, α. Κνά. α.

c. 290.

6) In hac glossa θ (ut saepius fit) cum ζ ob soni affinitatem permutatum est, nec de genuina ejusdem scriptura Κνύζα haesitandum est. Cf. VV. DD. a quibus postrema parum intellecta videntur; mens enim Lexicographi est, ut Κνύζα interdum per syncopen scribatur pro κόνυζα, et plantam significet. In glossis Mss. botanicis: Κόνυζα. τὸ ψάδιθρον.

7) V. κνυζηθμός superioris Κνυζηθμός varia lectio videtur. Reliqua: ἦ Φωνή κνωῶν — γοερὸν φ. eodem pertinere suspicor. Cf. VV. DD.

8) Scriptura συσπάσω ex antiquo archetypo conservata est.

c. 289. l. 13. Κοαλιεῖν, β.	Κοαλιεῖς. β. ⁹⁾
— l. 22. Κόβαλος, π. — το- θαστής — κακό...	Κ. π. — τωθαστής — κακίσχολος ¹⁰⁾
c. 290. l. 13. Κόγχειν, δ.	Κόγχειν δ.
— l. 19. Κόγχος, κοχλῖος.	Κ. κ. ¹¹⁾
c. 291. l. 6. Κοδράντης, τ. — Φόλεως — Φόλεως.	Κ. τ. — Φάλεως — Φά- λεως. ¹²⁾
Κοδομεύει, φ. — ἔργα.. οἰκοδομεῖ.	Κ. φ. — ἔργα ο. ¹³⁾
Κοδομεύειν, τ. — ὑπνω φ.	Κ. τ. — ἱπνω φ.
Κοδομεύς, ὁ ὑποτάσσω τῷ Φρυγῆ τ.	Κ. ὁ ἐπιτάσσω τῷ Φρύ- γοντι τ.
c. 292. l. 2. Κοδομία, ὑπνία, φ.	Κ. ἱπνία φ.
Κοδράντης, τ. — τὸ λ.	Κ. τ. — τὸ δὲ λ. ¹⁴⁾
Κόδρ., (ο — Ἀθηναῖα., λ.	Κόδρους ο. — Ἀθηναῖος, λ. ¹⁵⁾
— l. 14. Κόθημα, ἀπὸ τ.	Κ. ἐπὶ τ.

c. 293.

9) Correctionem typostheta non advertit.

10) In ultima voce litteram cum compendio delevit; in Ald. κακόσχολος incuria typ. Cf. VV. DD.

11) In editis κοχλῖος a typostheta.

12) Cyrilli Lex. Ms. Κοδράντης. τὸ πᾶν ἢ λεπτὰ δύο. Cf. VV. DD.

13) Compendium delevit; legebatur: ἔργον.

14) Superius Κοδράντης cum tota sua appendice huc transferendum est, ubi procul dubio in margine adscriptum erat.

15) In prima voce compendium delevit; in Ἀθηναῖο., ultimam tantum litteram. Glossa procul dubio ita scripta erat: Κόδροι. οὓς ἡμεῖς λέγομεν κροντικούς τινες, τὸ ἀρχαῖον αὐτῶν ἐμφανίζοντας. Ἀθηναῖοι λαμπροὶ τῷ γένει. Cf. VV. DD. qui hic in tenebris vagantur.

c. 293. l. 16. Κοίσειν, τ. — Κ. τ. — μιμητικῶς Λ.
μητικῶς Λ.

c. 294. l. 8. Κοιλίς, δ. Ἀττι. Κ. δ. Ἀττικῆς
κός.

— l. 16. Κοιλῶπαι, π. Κ. π.

[Κοῖλον, κοῖλον.]

Κοῖλος, θ. Κ. θ.

c. 295. l. 9. Καινός, δ. — ὡς Κ. δ. — Ὡ κ. — Ἰσμήνης
κ. — Ἰσμήνης — ὕ- — Ὑδροφόροις Πο-
δροφό. οἰς, παλύκω- λύκοινον Α. ¹⁶⁾
νον Α.

— l. ult. Κοιοφόρος, ε. ἐγκα- Κ. ε. ἐγγαστρωμένη.
στρωμένη.

c. 296. l. 1. Κοιπποιβαπᾶν, Κοιπποιβάπαν. σ. ¹⁷⁾
σ.

Κοιρανέων, κ. καθιάτας, Κ. κ. καθιστάς. ἦ τ.
ἦ τ.

Κοίρανος, ὁ ἐπικρατῶν, Κ. ὁ ε. κ. ¹⁸⁾
κ.

— l. 13. Κοίτις, ἦ μ. — ἐγ. Κ. ἦ μ. — ἐν ἦ ὁ γ. —
ἦ γ.

Κοῖτον ι. — κοίτιν ε. Κ. ι. — κοίτην ε.

c. 297. l. 6. Κοκκόνιοι, οἱ πυ- Κ. οἱ πυρῆνες τ.
ρίνες τ.

— l. 10. Κοκκ., τ. Κόκκου. τ. ¹⁹⁾

— l. 18. Κοκκυγία, ἀνέμων. Κοκκυγίαν. ἀνεμον. οἱ Κρο-
ἦ κροτονιατάι. τωνιάται. ²⁰⁾

c. 298.

16) In lemmate ὕδροφό. οἰς duas litteras delevit; scriptum videtur: ὕδροφάδροις.

17) Divisionem glossae (Κοιπποιβα. πᾶν σ.) a Salmasio olim propositam scriptura codicis extra dubium ponit. Cf. VV. DD.

18) In Ald. ἐτικρατῶν incuria typ.

19) Compendium aut litteram fini vocis impositam delevit. Cf. VV. DD.

20) Litteram in fine vocis delevit; scriptum videtur: Κοκκυγίαι.

- ε. 298. l. 5. Κοκκία, ο. Κοκκία. ο. ²⁾
 — l. 9. Κολαβρευομένη, κό- Κ. κώλοισ α.
 λοις α.
 — l. 15. Κολακοφοροκλείδης, Κ. Ι. — Κλεώνυμον ε.
 Ι. — Κεώνυμον ε.
 Κολάττη, κ. Κολάττην. κ.
 ε. 299. l. 2. Κόλαφος, κ. — Κ. κ. — εν Α. καὶ Π. ο. ²⁾
 εν ἀγροστίνω καὶ
 παιδοτριβαίς ο.
 — l. 13. Κολεκαίνοι, τ. — Κ. τ. Στρατίς — δ. τοὺς
 Στρατίς — δραμα- τί — κ. λ.
 τῶ τοὺς τί — κό-
 λέκαν λ.
 — l. 22. Κολεμίς, ἀρτεμίς Κ. Ἀρτεμίς, ἀπὸ Κολέ-
 ἀπὸ κωλένου τ. μου τ. ³⁾
 ε. 300. l. 14. Κόλλ. περ, ο. — Κόλλοπερ. ο. — νωτιαῖον
 νωτιαῖον τ. — κόλλ- ἢ τ. — κόλλοψ —
 λοψ — παρ. κηκό- παρηβηκόταις π. ⁴⁾
 τας π.
 ε. 301. l. 2. Κολλικοονόμον, Κολλικονόμον. τ.
 τ.
 — l. 8. Κόλλωψ, τ. Κόλλοψ. τ.
 — l. 15. Κολλύρα, Θ. — Κ. Θ. — εν ἔλκουσα. ⁵⁾
 ἐνέλκουσα.

Ff 2

c. 302.

- 1) Salmasii ceterorumque conjectura Κοκκία in textu ponenda est, scriptura codicis adstipulante. Cf. VV. DD.
- 2) Locum adduxi, ut a lemmatum scriptura securi essent eruditiores.
- 3) Agitur, ut aperte docet codicis scriptura, de eodem Diarae cognomine, cujus Pausanias aliique meminere. Cf. VV. DD.
- 4) In prima voce litteram delevit; scriptum videtur: Κόλλοπερ. In Ald. κόλλωψ culpa typ. In παρ. κηκότας litteram exprunxit, ejusque correctionem prima manu superscriptam restituit. Cf. VV. DD.
- 5) Stephani et Theodori Lex. Ms. Κόλλυρα. ἀρτίδια μικρὰ κίθαρᾶ. (Απ κίθινα?) Cf. VV. DD.

- c. 302. l. 7. Κολοίως, ὁ α. K. ὁς α.
 — l. 11. Κολοίφρυξ, τανα- K. Ταναγραῖος α.
 γραίως α.
 — l. 16. Κολοιστι., ξ. Κολοίστιον. ξ. ⁶⁾
 — l. 20. Κολόν κολύς τόν μ. Κολόν. κολυστόν. μ. — ἔ-
 — ἔχων — κερασφο- χον. — κέρως φο-
 ροῦν — στολόκρους ροῦν — κολόκρους
 καὶ τὸ ἔντερον, κ. — καὶ τὸ ε. κ.
 c. 303. l. 17. Κολουᾶν, θο- K. Θορυβεῖν.
 ^{ειν}
 ρειβᾶν
 Κολούεις, κατασεῖ — κο- K. κατασεῖεις — κωλύεις.
 λύεις; ε. ε. ⁷⁾
 c. 304. l. 2. Κολουρίτης, γ. Κολουρίτης. γ.
 — l. 9. Κολούων, μ. ᾶν, ἔ- K. μειῶν, ἐλαττώων. ⁸⁾
 λαττόνων.
 Κολοφῶν, ὁ κολίως, κ. K. ὁ κολοίως. κ. ⁹⁾
 Κολοφῶνια, υ. — μετα- K. υ. — μεταλλικόν τι
 λικόν τι.
 c. 305. l. 13. Κολύφανον, K. Φλοιός. λ.
 φλύες, λ.
 — l. 18. Κολωνάς, π. Κολωνός. π. ¹⁰⁾
 Κολωνία, τ. . λείοι. K. τ. Ηλείοι. ¹¹⁾
 c. 306. l. 9. Κολωφῶν, π. — Κολοφῶν. π.
 — l. 16. Κομάκτωρ, ἡ λ. — K. ἡ λ. — Μηδεία.
 δ,
 μη.

c. 306.

6) Compendium delevit, et accentum retraxit.

7) In Ald. Κουλούεις culpa typ. Cf. VV. DD.

8) Litteram in μ. ᾶν exprunxit.

9) Cyrilli Lex. ms. Κολοφῶν. τὸ μέγα καὶ ὑψηλὸν ἀκρωτή-
 ριον. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ μεγάλων κακῶν.10) Vera esse videtur codicis lectio, quam et series requi-
 rit; sic vero in sequentibus legendum esset: κολωνᾶν Ἰε-
 σο. Separatim quoque Κολωνός infra exponitur. Musu-
 rus glossam ad exemplum accommodavit.

11) Primam ultimae vocis litteram delevit.

306. l. 16. Κομάνίαν, πορνί., Κ. πορνείδα. ψίλειαν, ἀ-
δαψιλὴν ἀνίαν. νοίαν. ¹²⁾
- l. ult. Κόμβα, κ. πολυρί- Κ. κ. πολυρίνιοι. ¹³⁾
μοι.
- ε. 307. l. 6. Κόμβομα, σ. Κόμβομα. σ. σκείρωμα.
σκήρωμα.
- l. 10. Κομβώματα, τ. — Κ. τ. — τόρνον — πετα-
χρόνον — πεταλαί- λέων.
ων.
- ε. 308. l. 11. Κομιάτον, ε. — Κ. ε. — τοῦ α. ¹⁴⁾
το α.
- l. 14. Κομιδῆ, α. — λῆμ- Κ. α. — λῆψις. ἢ ε. ¹⁵⁾
ψις, ἢ ε.
- ε. 309. l. 1. Κομίζεται, ν. — Κ. ν. — ὅπερ ἐστὶν ἐν Τ. ¹⁶⁾
ὅπερ ἐστὶν ἢ τυμπα-
νιστρίαις.
- l. 4. Κομίσα, φέραι, σ. Κ. φέρειν. σ.
- l. 12. Κόμιτα, ε. — ζ'. Κόμητα. ε. — ἐπτά.

Ff 3

c. 309.

12) In πορνί., compendium litterarum αν delevit. Firmatur itaque auctoritate codicis conjectura Heinsii, legentis: πορνεϊαν. δαψιλειαν. ἀνοϊαν. Cf. VV. DD.

13) Cf. VV. DD. qui ultimam vocem optime restituerunt.

14) Cyrilli Lex. Ms. Κομιάτον. ἐξαίτησις τοῦ ἀφεθῆναυ.

15) Videnda quae supra de μ infiticio ante ψ ad ν. Καταπέμψαι monui. Cyrilli Lex. Ms. Κομιδῆ. ὡς μὲν ἐπίρρημα, λίαν σημαίνει· ὡς δὲ ὄνομα, τὴν συλλογὴν, ἢ λῆψιν. ἐπιμέλειαν.

16) Latet in ὅπερ ἐστὶν aut lemmatis aut auctoris nomen, quod Oedipus aliquis forte expiscabitur. Suspiciari quidem aliquis potuisset, quod lemma absque auctoris nomine ita scriptum fuisset: Τυμπανιστῶν ἢ Τυμπανιστρίαις. ita ut haec Sophoclis fabula duobus modis inscripta fuerit. At merae conjecturae testimoniis atque solidis rationibus destitutae litteris earumque studio parum profunt.

- c. 309. l. 11. Κόμμα, κένθω, σ. Κομμακένθω, σ. — v. α. [†]
 — νομιστάς, α.
 — l. 19. Κόμμου, ω. Κομμοῦν. ω.
 Κομμά, π. Κομμάσεις. π.
 — l. 22. Κομωρία, ἡ π. Κομώτρια. ἡ π.
 c. 310. l. 8. Κομπεί, μεγα- Κ. μεγαλοβῆμονεῖ. ψ.
 λαρημονεῖ, ψ.
 — l. 13. Κομπῶδες, ἀλαζω- Κ. ἀλαζανικόν.
 νικόν.
 — l. 22. Κομψόν, ε. — ἐπί- Κ. ε. — ἐπίχαριν.
 χαρι.
 c. 311. l. 1. Κομωδῶντες, θ. Κομωδῶντες. θ.
 — l. 9. Κονάσασιν, κ. Κονάσσουσα. κ.
 — l. 11. Κόνδυ, π. — κυμ- Κ. π. — κ.
 βίον.
 [Κονδούκτωρ, μιθωτός.]
 Κονδυλίζεις, κ. Κ. κ. ¹⁵⁾
 — l. 14. Κονδυλούμεναι, ἀ- Κ. ἀνοιδούσαι, κ.
 νοιδήσουσαι, κ.
 — l. 18. Κονεῖδη, γ. Κονεῖδεις. γ.
 Κονεῖδης, θ. παιδαγω- Κ. θ. παιδαγωγός.
 γός [καὶ μαίστωρ.]

c. 312.

17) Felix et prompta memoria Musurum destituisse videtur. Nullum (primo etiam codicis scripturae intuitu) dubium erit, quin ex Aristophanis Ranis Κόμμα καινόν reponendum sit. Cf. VV. DD. qui erudite et sagaciter veram lectionem indagarunt. In νομιστάς solitum v. νομίματος compendium male intellectum fuit. At quaerant hic forte critici, unde θω in fine lectionis κένθω. Nescio certe unde adhaeserit; si quis tamen ex compendio vocis τοῦτο illud deduceret, minime dissentirem, totumque locum ita scriberem: Κόμμα καινόν. τοῦτο οὐ μ. — νομίματος, α. Nam κεν oritur ex καιν^ν, neglecto a scriba compendio.

18) Glossa intermedia ob seriem inter Κόνδαι et Κόνδυ collocanda est.

e. 312. l. 1. Κονία, σμῆμα, σ.	K. σμῆμα. σ.
— l. 9. Κονίοντες, α. λευκέ- νοντες.	K. α. λευκαίνοντες.
— l. 17. Κονίσσαλος, κ. — δ αι.	K. κ. — αἰδοῖα.
— l. 19. Κονίσσαθα, κ.	Κονίσουσι κ.
e. 313. l. 4. Κονίς, ἀλέτης π.	Κόνις. ἀλείτης π.
Κόννος, ὁ π. ἦ υ.	K. ὁ π. ἦ υ.
— l. 8. Κοννοφόρων, σκολ- λυνοφόρων.	K. σκολλυφόρων.
Κόννου, ψῆφον π.	Κόννου ψῆφον. π.
Κοννοσιδή, ε.	Κωνοειδής. ε. ¹⁹⁾
— l. 17. Κοντινούσα, τ.	Κονούσα. τ. ²⁰⁾
— l. ult. Κόντω π. πρὸς ὄντω ζέιν.	K. π. πρὸς κόντωζ. ¹⁾
e. 314. l. 10. Κόπανον, ξ. ἔ- ρεο. πλυτικόν.	K. ξ. ἔρεπλυτικόν. ²⁾
e. 315. l. 1. Κοπίς, μ.	Κόπις. μ.
Κοπτὰ, μελίπηκτα.	K. μελίπηκτα.
— l. 9. Κοπρεῦσα, φοιτεῦ- σα.	K. Φυτεῦσα.
— l. 13. Κόπρος, η. — κυλιν- δου.... κατὰ κόπον.	K. η. — κυλινδό.... κα- τὰ κόπρον. ³⁾

Ff 4

c. 316.

19) Salmasius et Vossius scripturam codicis divinarunt.
Cf. VV. DD.

20) Reponenda est codicis lectio, male a Musuro mutata.
Cf. VV. DD.

1) Litteram exprunxit; scriptum videtur: πρὸς κόντω ζ.
Cf. VV. DD.

2) In ἔρεο. litteram aut compendium fini vocis impositum
delevit, et ex duabus vocibus novam procudit. Cf. VV.
DD. qui varīe conjecerunt. In mendosio πλυτικόν latere
videtur πληκτικόν.

3) In κυλινδου.... exitus compendium delevit, legebatur:
κυλινδουμένη. Cum vero ex Il. X. v. 414. ubi de Priamo
agi-

- c. 316. l. 15. Κορακοφοροκλεί- Κορακοφοροκλείδης. ε. ὄδη, ε.
- e. 317. l. 11. Κορβαῖ, ἡ τ. Κόρμα. ἡ τ. ⁴⁾
Κ. ε. — κομῶσης.
Κόρδαξ, ε. — κομῶ.
Κορδακίζεις, α. ὄρχου- Κορδακίζουσα. α. ὄρχου-
μένως. μὲνη.
- l. 24. Κορείαι, θεραπεύε- Κ. Θεραπειῶν. καλλονῆ. ἡ
ται καλλύνη, ἡ θ. θ.
- c. 318. l. 11. Κόρην, π. — Κ. π. — π.
παῖδα.
[Κορθέλαι, συστροφῶι,
σωροί.]
Κόρημακ, ἀλυτρον, ὅ τ. Κόρημα. κάλυτρον, ὅ τ. ⁵⁾
Κορθίλας καὶ κόρθιν, τ. Κ. καὶ κ. τ. ⁶⁾
- l. 17. Κόρθις, σ. Κόρθις. σ.
- l. 19. Κορθύεται, δ. — Κ. δ. — μετεωρίζεται, φ.
μεταιωρίζεται, φ.
Κορθύεσθαι, α. Κορθύεται. α. ⁷⁾
- l. 23. Κορτιάλα, τρίγλ. α. Κ. τρίγλα, ι. ⁸⁾

c. 318-

agitur, κυλινδόμενος restituere voluerit, festinando novum vocis exitum reponere oblitus est; quod typothe- tam, a quo vitiosam Aldinae lectionem habemus, errare fecit. Cf. VV. DD.

4) Lectionem codicis rescribendam esse existimo, consentientibus Salmasio et Vossio, omnium, quotquot Hesychium illustrarunt, in antiquorum Glossariorum scriptura versatissimis; serie quoque, quae summi ubique valoris esse debet, ita jubente.

5) Glossa intermedia hic retinenda est, infra vero, ubi ordini repugnat, ejicienda; olim, ni fallor, glossa infra posita in margine huc revocata fuit, et postea textui inserta, unde repetitio orta videtur.

6) In Ald. Κοθίλας καὶ κόρτιν culpa typ. Reponenda est itaque codicis lectio, quam Vossius olim divinabat.

7) Haec glossa additamentum est ex margine.

8) In τρίγλ. α. litteram exprunxit.

- c. 318. l. 23. Κορίαννον, τ. — Κ. τ. — κ.⁹⁾
 κοσμάριον Χ.
- c. 319. l. 2. Κόριν, τ. — Κόριον. τ.
 — l. 12. Κορίνουσι, κ. — Κ. κ. — Βελλεροφῶντι ἐ-
 Βελλεροφῶντι .π. — πιχευούσης — ἐπι
 χευούσης — ἐπὶ τῶ τῶν — Βελλερο-
 — Βελλεροφώντης. φόντης.¹⁰⁾
- l. 23. Κοριῶντα, γαυροῦ- Κοριῶντα .γαυρούμενον.
 μεν.
- c. 320. l. 9. Κορμαίzen, τ. Κ. τ. περιδεῖν.¹¹⁾
 περιζεῖν.
- c. 321. l. 3. Κορωνίδας κ. — Κ. κ. — ἀγαθὸν ὑπερ-
 ἀγαθῶν ὑπερῆχας. χαι.
- l. 8. Κορούεται, υ. Κορῦεται. υ.
- l. 18. Κόρσαι, α. — προ- Κ. α. — προμαχῶνας. σ.
 μαχῶνας, σ.
- c. 322. l. 5. Κερσοῦν, κίρειν. Κ. κείρειν.
 — l. 12. Κέρτος, ὀ ε. — Κ. ὀ ε. — κρότων.
 κροτός.
- Κορτύνιοι, ο. — Ἄρκα. Κ. ο. — Ἄρκαδίας.¹²⁾
 Κόρυ, π. Κόρυς. π.
- l. 17. Κορυβαντιούσης, μ. Κορυβαντιώσης. μ.¹³⁾

Ff 5

c. 322.

9) In libris scriptis monogrammate Christi duae res pretiosae designantur, χρόνος nempe et χρυσός. Typotheta ed. Aldinae χρόνος elegit, ego χρυσός, et ita scribo: κοσμάριον χρυσοῦν. In typotheta error facile excusandus est, at Musurus ambiguum hoc monogramma ipsi solvere debuerat.

10) In .π. χευούσης duas litteras deleuit; scriptum videtur: ἀποχευούσης.

11) Fere Pergero adfentirem, legenti: πέρθειν. Adfinitas soni inter θ, ζ et σ nota est. Cf. VV. DD.

12) Compendium et accentus Ἀρκάδων legere jubent. Subintelligitur γῆς vel χώρας.

13) Cyrilli Lex. Ms. Κορυβαντιῶν. μαινόμενος. δαιμονιζόμενος. Ex longo veterum Glossariorum usu Is. Vossio comper-

- c. 322. l. 17. Κορυβαντισμός, Κορυβαντισμῶν. καθαρ-
καθαρισμανίας. ρισμῶν. ¹⁴⁾
— l. 23. Κορύδαλος, [ἡ] π. Κορυδαλλός. π. — κόρυ-
— κορύδος. π. dos. π. ¹⁵⁾
c. 323. l. 8. Κορυθαίκη, τ. Κορυθαίκι, τ.
— l. 14. Κορυθαλία, δ. — Κ. δ. — ὑπερόριον Θεόν.
ὑπερορίθειον.
— l. 23. Κόρυθος, Φάλον, Κόρυθος Φάιον. περιε-
περικεφα- φαλαίας. ¹⁶⁾
περικεφα.
Κορύθους, π. Κόρυθας, π.
— l. 27. Κόρυκος, θ. Κόρυκος. θ.
Κορυμβᾶ, τ. — ἔστι Κόρυμβα. τ. — ἔστι κα-
τὴν πρύμνην κ. τὰ τὴν πρύμναν κ.
c. 324. l. 7. Κόρυμβον, τ. — Κ. τ. — μετέωρα, κ.
μεταίωρα, κ.

c. 325.

pertum erat, quod series ab antiquis Glossographis raro intermittatur, proptereaque Κορυβαντιούσης, ut hodie in codice Marciano legitur, restituit; at ob hoc, ut saepius, in notis VV. DD. reprehenditur, quod factum nollem. Hesychio antiquiora procul dubio Glossaria aderant, quam nobis, pluraque veterum scripta; quid impedit, quo minus et in his κορυβαντιῶν in usu fuerit? Pessima est critices regula, praesertim in Hesychio, si omnia, quae praeter usum esse videantur, damnare velimus, adque exiguas veterum reliquias, quas hodie possidemus, reformare cogitemus. Hoc vitium non modo Musuro, sed et sequioribus criticis diu adhaesit, et a nostri aevi criticis longe fugiendum est.

14) Forte: καθαρισμός τῶν ὀργίων. At hariolationes detestor. Hoc saltem evidens est, quod scribae imperitia duae voces in unam coaluerint.

15) Reponendum videtur: Κορύδαλος. Cf. VV. DD.

16) Respicit ad Il. Γ. v. 362. totaque glossa ita scribenda est: Κόρυθος Φάλον. περιεφαλαίαν. Interpretatio Lexicographi bene se habet, in poeta enim pars pro toto ponitur, crista galeae pro ipsa galea. Cf. VV. DD.

e. 325. l. 3. Κορύσσεσθαι, ε.	Κορύσσεσθαι, ε.
— l. 10. Κορύται, τ.	Κορύτη, τ.
e. 326. l. 8. Κορώνια, π.	Κορώνεια, π.
— l. 13. Κορώνιος, μ. — κε-	Κ. μ. — κέρατα βοῡς.
ραταβοῡς.	
Κορωνίς, καμπύλος π.	Κ. καμπύλη π.
Κορωνιστάι, ο. — ἀγεί-	Κ. α. — ἐγείροντες, κ. ¹⁷⁾
ροντες, κ.	
Κορωνίων, γλαυριών.	Κορωνιῶν, γλαυριῶν.
Κόρωνον, πονηρ.	Κόρωνος, πονηρός.
— l. 23. Κόσαι, κ.	Κόσαι, κ.
— l. ult. Κοσκινόριος, ε.	Κοσκινόριος, ε.
e. 327. l. 4. Κοσκυλματίους,	Κοσκυλματίους, κ. —
κ. — παραλογισ-	π. ¹⁸⁾
μοῖς [λιμμιδέρις.]	
— l. 10. Κοσμήτης, κουριεῖς,	Κ. κουρεῖς, ε.
ε.	
— l. 19. Κόσυμβεδεσμός, α.	Κ. α. — ἀσπιδίσκω, κ. ¹⁹⁾
— ἀσπιδίσκω, κ.	
e. 328. l. 12. Κοτέεις, ρ. —	Κ. ο. — ὑπωπιά.
ὑπωπιά.	
e. 329. l. 1. Κοτήλλουσα, τήλ-	Κοτίλλουσα, τίλλουσα.
λουσα.	
— l. 5. Κοτίλλιν, α.	Κοτίλλιον, α.
— l. 9. Κοτταμία, π. — ἀ-	Κ. π. — ἀμεινον δ. ²⁰⁾
μείνω δ.	

e. 329.

17) Correctionem typhotheta neglexit.

18) In vitioso λιμμιδέρις, quod procul dubio ex margine est, latere videtur λείμμασι δέρων, quod idem esset ac superius τὰ τῶν βυρσῶν περικομμάτια. Cf. VV. DD.

19) Cyrilli Lex. Ms. Κόσυμβος, ἀνάδεσμος, ἀνεπίληπτος. Stephani et Theod. Lex. Ms. Κοσσυμβωτὸς χιτῶνας, κροσσωτὰ ἱμάτια. Cf. VV. DD.

20) Correxerat: Κοττάβια, quod postea delevit. Cf. VV. DD.

c. 329. l. 18. Κότταβας, λά- Κ. λάταξ — Πληθύνει
δαξ — πληθενεῖ — παιδία π.
παιδεία π.

— l. 22. Κόττανα, ε. — Κ. ε. — Κρησὶ, κ.
Κρησὶ κ. Κοτυλοιοί. κατοικίδιοι

c. 330. l. 8. Κοτυλ. οἱ κα- ο. ¹⁾
τοικίδιοι. ι ο.

— l. 15. Κοτυληδών, π. Κοτυληδών. π.

— l. 17. Κοτυληδών, ὄφιοι ε. Κοτυληδών. ὄφιοι ε. ²⁾
Κοτύλη, ρυτὸν π. Κοτυλήρυτον. π. ³⁾

— l. 22. Κοτυλίσκος, κ. — Κ. κ. — μόνωτα π.
μόνον π.

c. 331. l. 4. Κοτυτῶ, ὄ μ. Κ. ὄ μ. ⁴⁾

— l. 12. Κουκά, πάππων, Κούκα. πάππων. ἡ κ.
ἡ κ.

— l. 15. Κουλιβατίαν, κ. — Κ. κ. — σιδηρίτιν — ἔ-
σιδηρίτιν — ὄνιοι νιοι.

— l. 18. Κουμάσι, τ. Κουμάσιον. τ.

— l. 24. Κουράνια, ἐκ με- Κ. ἐκ μελίνης α.
λήνης α.

c. 332. l. 3. Κουράτεροι, ν. Κουρότεροι. ν.

— l. 6. Κουρεάνην, τὴν ἀ- Κουρέην. τὴν ἀκοντίτην,
κουντίτην, ἡ α. ἡ α.

Κουρεὺς, ο. — γναφί- Κ. ο. — γναφικοῦ μαχαί-
κῶ μαχαίρω. ρίου.

c. 332.

1) In ambabus vocibus litteram expunxit; scriptum vide-
tur: Κοτυλοιοί, κατοικίδιοι ο. In posteriori duo exi-

tus ex correctione κατοικίδιοι uniti fuerunt.

2) Jensus et Vaikenaer ex Od. E. v. 433. Κοτυληδονόφιοι.
ε. reponunt, quod jam dubio caret, ipsaque codicis
scriptura firmatur. Cf. VV. DD.

3) Feliciori hic usus est memoria. Cf. VV. DD. qui locum
poetae notarunt. Musuri interpunctionem typotheta
neglexit.

4) In Ald. Κοτυτῶ, quod in ceteras manavit editiones.

- c. 332. l. 6. Κουρεῶτις, μ. — Κ. μ. — ἐν ἡ τ. ἐμῆ τ.
 — l. 14. Κουρήτες, τ. — Κ. τ. — Πλευρῶνας —
 πλευράναν — κώ — κόμας. Κ.
 Κουρήτεσι, Κ. Κουρήτεσσι. Κ.
 — l. 22. Κουρίαν, κομᾶν. Κουριᾶν. κομᾶν. κουράσ
 Κουράς, ε. ε. 5)
 — l. ult. Κουριδίας, ε. Κουριδίας, ε. 6)
 c. 333. l. 3. Κουριδίον, π. — Κ. π. — τετράχειρον. Α. 7)
 τετραχείρ. Α.
 Κούριξ, τ. Κουρίξ. τ. 8)
 — l. 6. Κουριζόμενος, ὑμεναι- Κουριζομέναις. ὑμεναιου-
 ούμενος γ. μέναις, γ.
 Κουριζαινομένους, τ. Κουρίξ αἰνομένους. τ.
 — l. 16. Κουρίον, Σ. — ἡ Κ. Σ. — ἡμιουτόνκουρεον
 μιουτόν κούριον η.
 Κουριῶν, κ. δεόμενων, Κ. κ. δεόμενος. κ.
 c. 334. l. 12. Κούταρον, τ. Κ. τ. ὀπιθίων τ. 1
 ὀσπητίων τ.
 — l. 17. Κουφίζει, μεταω- Κ. μετεωρίζει.
 ρίζει.
 — l. 21. Κούφον, κ. μεταίω- Κ. κ. μετέωρον.
 ρον.
 c. 335. l. 1. Κοχλία, τ. — Κ. τ. — χόα, κ. 9)
 χόα, κ.

c. 335.

5) Male separata conjunxit. Cf. VV. DD.

6) Rescribenda est codicis lectio, ex Il. A. v. 114. petita. Cf. VV. DD.

7) In τετραχείρ. compendium delevit, et accentum retraxit.

8) Haec glossa infra sequentis emendatio fuit, ubi pro κόμης vitiose legitur κόρης. Cf. VV. DD.

9) VV. DD. ζῶα restituerunt, quod codicis scriptura confirmat.

- c. 335. l. 1. Κόχλος, τ. — Κ. τ. — πρὸ τῆς τ. ¹⁰⁾
 πρώτης τ.
- l. 6. Κοχυδέρες, ι. — Κόχου δ' ἔρρει. ι. ¹⁰⁾
- c. 336. l. 4. Κράγιον, σύν. Κ. σύντριμμα ε.
 στριμμα ε.
- l. 19. Κράδη, σ. — ἀνί. Κ. σ. — ἐνίπτουτο ¹¹⁾
 πτοντο ο.
- c. 337. l. 8. Κραγία, κ. Κραγία. κ. ¹²⁾
- l. 18. Κραιπνούσι, τ. Κραιπνούσι. τ. ¹³⁾
- l. 23. Κρακαλίδα, τ. κρι. Κ. τ. κρίσεων β. ¹⁴⁾
 έ. β.
- c. 338. l. 18. Κράνδην, π. — Κραναήν. π. — Κρανα-
 δού. ¹⁵⁾
- l. 23. Κράνεια, λεπτο- Κ. λεπτοκάρυα. ¹⁶⁾
 κάρυα.
- c. 339. l. 2. Κράνιος, περικε- Κράνεος. περικεφαλαίας.
 φαλαί.
- l. 6. Κράνιοι, τ. Κεφαλη- Κ. τ. Κ. α. ¹⁷⁾
 νίας α.

c. 339.

10) In Ald. Κώχου incuria typ.

11) In vulgatis ἐνήπτοντο a typotheata. Legendum videtur: ἀνίπταντο. Instrumentum seu machina, ex cuius diis in fabulis sursum volantes repraesentabantur. Cf. VV. DD. Cyrilli Lex. Ms. Κράδη. τυκῆ.

12) Litteram expunxit; scriptum videtur: Κραγία. quod et series requirit.

13) Cyrilli Lex. Ms. Κραιπνός. δυνατός.

14) In κρι... έ... duas litteras et exitus compendium delavit; scriptum videtur: κρισσέων. Reponendum est: Κρισσαίων. Cf. VV. DD. qui idem divinarunt.

15) In fine legendum est Κράνδου. Scripturam Κράνδην series postulat; glossa tamen litteris quadratis scripta fuisse videtur, et hoc modo Δ cum Α utrobique permutatam. Cf. VV. DD. Interpunctionem codicis typotheata servavit.

16) Correctio a typotheata praetermissa est. Cf. VV. DD.

17) In editis Κεφαλληνίας a typotheata.

- c. 339. l. 6. Κρα...όν, π. Κράνιον. π. ¹⁸⁾
 — l. 10. Κρανών, β. Κράντωρ. β.
 — l. 16. Κράος, ε. — σκάλ- Κ. ε. — σ. — σκαλευόμε-
 λουσι — σκαλευόμε- νη ἄμπελος. ¹⁹⁾
 νη [ἀμπέλων ἢ] ἄμ-
 πελος.
 — l. 23. Κραπάταλλον, π. Κραπάταλλος. π.
 c. 340. l. 1. Καράρα, π. Καραρά. π. ²⁰⁾
 — l. 4. Κράσβολα, κελλά- Κ. κόλλαβοι. δ.
 βοι δ.
 — l. 6. Κραῖσιν, κεφαλήν, Κραῖασιν. κεφαλαῖα. κ.
 κ.
 — l. 8. Κράσπεδα, τ. — Κ. τ. — κεκλωσμένα ράι-
 κλωσμένα ράματα, ματα, κ.
 κ.
 Κραστήνα, δ. Κρατήνα, δ. ¹⁾
 Κραστηρία, τ. ἐνηλα- Κρατηρία. τ. ἐνηλατών
 κτών α. α. ²⁾
 — l. 14. Κραστόδετον, σ. Κρατώδετον. σ.
 Κραῖτα, κεφαλή. Κ. κεφαλήν.
 — l. ult. Κράταις, π. — Κ. π. — Σκύλλης. τ.
 κύλλης, τ.
 c. 341. l. 3. Κραταίλεων, ε. Κραταίλεον. ε. ³⁾
 Κραταίλεων, ἢ Ν. Κραταίλεον. ἢ Ν. ⁴⁾

c. 341.

18) Duas aut tres erant litteras.

19) Reponendum est σκάλλουσι, nam vulgatum σκάλουσι erratum typothesiae est. Vitiosum ἀμπέλων cum correctione ἄμπελος consueto scribarum more per particulam ἢ copulatum fuit.

20) Typothesia ordinis, ut videtur, servandi causa Κρα-
 ρᾶ posuit.

1) Correctionem typothesia praetermisit.

2) Scripturam Κραστηρία, quam Hemsterhusius olim re-
 ponendam voluit, servandam esse iudico. Cf. VV.
 DD.

3) Reponenda est codicis lectio. Cf. VV. DD.

4) Itidem, forte et Κραταίλεως. Cf. VV. DD.

ε. 341. l. 16. Κρατερόφρονος, κ. Βουληφόρου.
Βουληφόβου.

— l. 18. Κρατερώματα, μ. κ. μ. — κασιτέρου,
— κασιτέρου.

— l. 23. Κρατευτάων, τ. — κ. τ. — τίθενται π.
τίθενται π.

— l. 26. Κρατηρίσκοι, ο. — κ. ο. — οί και μ.
και μ.

ε. 342. l. 1. Κράτιστος, ι. κ. ι. δ.
δυνατώτατος.

[Κρατόδετον, τὰ ἄκρα
τῆς σφενδόνης.]

Κρατός, τ. — κ. τ. 5)

— l. 10. Κρατυντήρια, κ. Κρατυντήρια. κ.
Κρατυς, ἄρχαι, ἐξου- κ. ἄρχων. ἐξουσιαίων.
σιαίσει.

Κραυαίνεις, φ. — κ. φ. 6)

— l. 15. Κραυγή, β. — γ. — κ. β. — κραυξ ε. ε. 7)
αῦς εριφιακρίσ ε.

— l. 22. Κραυρόρερον, ξ. Κραυράτερον. ξ.

Κραυρώς, ν. — ποιή- Κραυρωάν. ν. — ποιήσθ. 8)
σε.

ε. 343.

5) Ex glossa intermedia superius Κραστόδετον correxit.
Ad seriem scribendum est Κρατόδετον. Sunt ergo diver-
sae unius ejusdemque vocis scriptiones,

6) In Ald. erratum typ. quod in reliquas editiones propa-
gatum est. Ruhnkenius Κηραίνεις intrudendum voluit;
at pace summi viri dictum sit, quod de Κηραίνεις Lexi-
cographus hic nunquam cogitaverit. Cf. VV. DD.

7) In γ. αῦς litteram delevit; scriptum videtur: γλαῦς.
Firmatur Salmasii conjectura, legentis: γραῦς Σεριφία
ἀκρις ε. Cf. VV. DD.

8) Litteram expunxit; scriptum fuit aut Κραυρωῶς aut Κραυ-
ρωῶς, prima enim scriptura ob Musuri lituras clare non
dignoscitur. Vitiosa scriptura Κραυ pro Κραυ cum in hac,
tum in antesed. glossa librario imputanda est. Cf. VV.
DD.

- ε. 343. l. 12. Κρείττονάς, τ. Κ. τ. — βλαβῶσι — Αἰ
— βλαβοῦσι — Αἴτνα. ⁹⁾
Αἴσχ. αἴτναίας.
- ε. 344. l. 1. Κρεμβαλιάζειν, κ. — ὄστ. μα συγ- Κ. κ. — ὄστᾶ ἅμα συγ-
κροτοῦντες ε. κροτοῦντας ε. ¹⁰⁾
Κρέμβολα, ε. — ἐντυλ- Κ. ε. — ἐντυλλίσσουσιν
λήσσουσιν α.
Κρέμμυον, κρέμμυον. Κρέμμυον. κρόμμυον.
Κρέξ, κ. — τοῦτο γ. Κ. κ. — τοῖς γ. οἰωνίζε-
εἰωνιέται — ἐπίτρο- ται — ἐπὶ τρο-
χος. χού. ¹¹⁾
Κρήγιον, α. Κ. α. ¹²⁾
— l. 16. Κρήνον, τ. Κρήνον. τ.
— l. 17. Κρήνεν, α. Κρήνεν. α.
— l. ult. Κρήνον, κρεοθή- Κ. κρεοθήκη.
κη.
- ε. 345. l. 9. Κρήνον, ἔλδωρ Κρήνον ἔλδωρ. τ.
τ.
— l. 15. Κρηπίς, υ. — περὶ Κ. υ. — περίθεμα τῶν
θεμάτων — στυλο- — στυλοβάται
βάται, α. α. ¹³⁾

c. 346.

9) Ad ductum codicis cum VV. DD. scriberem: Αἴτναί-
αις. At Macrobiani auctoritate motus aliquis regereret
forte, quod vitium et correctio juxta se posita sint, in

archetypo ita separata: Αἴτνας. In ejusmodi rebus me-
lius tacere est, quam loqui. Cf. VV. DD.

10) In ὄστ. μα litteram delevit; scriptum videtur: ὄστομα.
Cf. VV. DD.

11) Nullus jam dubito, quin in fine legendum sit: ἐπὶ
τριχός. Cf. VV. DD.

12) Cf. VV. DD. qui omnes Κρήγγιον reponunt. Sic et Cy-
rilli Lex. Ms. Κρήγγιον. ἀληθές. ὑγιές.

13) Male in editis ἐπίθεμα τ. Cf. VV. DD. Cyrilli Lex.
Ms. Κρηπίς. ὑπόβαθρος θεμέλιος. (Forte: ὑποβάθρον,
θεμέλιον.) καὶ εἶδος ὑποδήματος.

- c. 346. l. 3. Κρησφύγετα, τ. Κ. τ. — οί δ. τ.
 — διαλαιθάνοντες
 τ.
 Κρητὰ τόπον τὸ παιδι- Κρητὰ, τ. τὸ παιδικαῖς χ.
 κήν χ.
 — l. 7. Κρητηρα, ὁ φ. Κρητῆρα. ὁ φ.
 — l. 9. Κρατῆρας, σ. Κρατῆρα, σ.
 — l. 15. Κρητίζεν, ε. — Κ. ε. — ἀπὸ τοῦ τοῦς β.
 ἀπὸ τοῦς κ.
 — l. 20. Κρητικόν μ. — Κρη- Κ. μ. — Κρητες ρ.
 ται ρ.
 c. 347. l. 1. Κριαδέμεν, γ. Κριαδέμεν. γ.
 c. 348. l. 8. Κρικαδιάν, τ. Κ. τ. — ὡσπερ κρη
 — ὡσπερ ριβούς. βούς. ¹⁴⁾
 — l. 17. Κριμυεῖ, ριγοῖ, π. Κριμυεῖ. ριγοῖ. π.
 c. 349. l. 9. Κρίναί, δ. Κρίνε. δ.
 Κρίνειν, α. — κρινόμε- Κ. α. — κρινώμεθα —
 θα — μαχόμεθα, ἢ μαχώμεθα. ἢ δια-
 διαλεγόμεθα. λεγόμεθα.
 — l. 18. Κρινόμεθα, μι. δει- Κ. μ. διαλυόμεθα. ¹⁵⁾ —
 λόμεθα.
 — l. 21. Κριόν, τ. — χω- Κ. τ. — χωρικῆς ο.
 ρικῆς ο.
 — l. 26. Κριόντων, β. Κριόντων. β.
 Κρις, ρ. πολιορκητικόν — Κ. ρ. πολιορκητικόν —
 ἄρσεν, ὄργανον ἀσπί- ἄρσιν. ὄργανον. ἀ-
 σπίν, Α. σπίν. Α. ¹⁶⁾
 c. 350. l. 6. Κριός α. — τόν Κ. α. — τόν γε δ. ι.
 τε δούριον ι.

c. 350.

14) Litteram expunxit.

15) Superius κρινόμεθα hujus glossae varia lectio videtur. Cf. VV. DD.

16) Nulla, ut VV. DD. visum fuit, facta est verborum permutatio; ultima vero, a Mufuro depravata, ita legi debent: ὄργανον ἀσπίδων. Romanorum testudo. Sic omnia plana sunt et peripicua.

c. 350. l. 6. Κριὸς τροφῆα Κ. τ. ἀπέτισε. π. —
ἀπ'τίσε, π. — πλάττουσιν ο. ¹⁷⁾
πλάττουσιν ο.

Κριού δ. — κατέλειψε Κ. δ. — κατέλειψε τὸν
τοῦ ἀστραγάλου σ. ἀστραγάλους σ.

— l. 25. Κρίσαμις, Κ. — ἐν Κ. Κ. — αὐτῶ ο. κ.
τῶ ὄναρ κ.

c. 351. l. 5. Κρίσμιον, Φυλά- Κ. Φυλακῆιον.
κιον.

— l. 13. Κριῶθεν, α. — κριω- Κριόθεν. α. — Κριωεύς
θεῖς δ. δ. ¹⁸⁾

— l. 18. Κρόβαλος, ὁ ἄμαλ- Κ. ὁ ο. τ. ¹⁹⁾
λος τ.

c. 352. l. 2. Κρεῖσαι, σ. τι- Κρεῖσαι. σ. τινές. κ.
νά κ.

— l. 4. Κρόκαμ, π. Κρόκαμ. π.

— l. 6. Κροκαλεῖτε, π. Κροκαλον. τὸ π.

Κροκόδειλος, τ. — καὶ Κ. τ. — καὶ τὸ ἐν τ.
ἐν τ.

Κροκόπεπλος, κ. — ἔ- Κ. κ. — ἔχουσα.
χοντα.

— l. 13. Κροκίδες, γ. Κροκίδες. γ. ²⁰⁾

c. 353. l. 1. Κροκάδης τ. ἐκ Κ. τ. — ἐκ κροσσῶν σ.
κροσσῶν σ.

— l. 7. Κρόμμυον, τὸ πρῶν Κ. τὸ πρῶνόν — πῶτα
— τόπω προσφάγιον, ε. προσφάγιον, ε.

Gg a c. 353.

17) In ἀπ'τίσε litteram erasit. In fine correxerat: πλάτ-
τουσιν. Cf. VV. DD.

18) Cf. VV. DD. qui Κριῶθεν Hesychlo reddiderunt. A
typo theta vulgatum fuit Κριωθεύς.

19) Glossam VV. DD. bene restituerunt; adstipulatur Cyr.
Lex. Ms. ex cod. Marino: Κρόβυλλος. ὁ μαλλὸς τῶν πι-
δίων.

20) Scripturam codicis Sahnasius et Vossius restituerunt.

- c. 353. l. 15. Κρόνιον, ε. — Κ. ε. — παλαιάν. ¹⁾
 παλαι..
 Κρόν ἵππον, π. Κρόνιππον. π. ²⁾
 — l. 24. Κρόντωνας, ο. Κρότωνας. ο. ³⁾
 c. 354. l. 8. Κρωσσούς, τ. — Κ. τ. — ραμματάδη.
 ραμματάδη.
 — l. 14. Κρόταφος, σ. — ἀκ- Κ. σ. — ἀκμωνας, τ. ⁴⁾
 μη τ.
 — l. 16. Κροτεῖ, κρούς. Κ. κρούει.
 — l. 20. Κροτήσατε χεῖρες, Κ. χείρας. ε.
 ε.
 — l. ult. Κρότονοι, κρότονες. Κ. κρότωναες.
 c. 355. l. 2. Κρότων, ο. — Κ. ο. — κίκυ Αἰγύπτιον
 κικαὶ αἰγύπιον — σι- — σισαμίδα α.
 σαμίν α.
 — l. 9. Κρουερί, τ. Κρουεροῖο. τ. ⁵⁾
 c. 356. l. 9. Κρουσιδημῶν, κρου- Κ. κρουσιμετρῶν — ἀπα-
 σιμετρέϊν — ἀπαν- τάντων. ⁶⁾
 τάντων.
 c. 357. l. 1. Κροῦσιν, τ. καὶ Κ. τ. — καὶ τὴν — ὑπό-
 τῶν — ὑποκρούον- κρούσιν.
 ται.

c. 357.

- 1) Ultimae vocis compendium delevit. Cf. VV. DD. Apud Pindarum Κρόνιος Νεπτινο tribuitur Ol. VI. v. 49. et III. v. 41. Pelopi, quoniam ex Pluto Croni filia descendebat.
- 2) Musurus docte scripsit; scriba codicis Marciani vocem imperite divisit.
- 3) Scripturam codicis Salmasius et Vossius reponendam voluerunt.
- 4) Scriptum erat Κρόταλος, quod prima manu in Κρόταφος mutatum est. Preterius scriptionem codicis sequerem, itaque legerem: Κ. σιδηρᾶς σφύρας ἀκμῆ, τ. Cf. VV. DD. qui aliter corrigunt.
- 5) Exitus compendium delevit; superest accentus. Correxerat: Κρουερού.
- 6) In Ald. erratum typ. Cf. VV. DD.

- c. 357. l. 7. Κρύβδαι, κρυ- Κ. κρυφίμαίως. 7)
 Φιμένως.
 — l. 13. Κρυερήν, ψ. κρυ- Κ. ψ. κρυσταλλάδη.
 σταλλάδη.
 Κρυερόν, φρ. κτόν, μ. Κ. φρικτόν. μ. 8)
 — l. 20. Κρυμυεί, ρ. πέφρυ- Κ. ρ. πέφρικε.
 κε.
 — l. ult. Κρυόεσσα, ἰωκή ἢ Κ. ἰωκή ἢ φρικτή κ. 9)
 φρίκη κ.
 c. 358. l. 2. Κρυπτάδην, λ. Κρυπτάδη. λ.
 — l. 5. Κρύσταλος, τ. Κρύσταλλος. τ. 10)
 — l. 7. Κρυφάνδων, κ. Κρυφανδόν. κ.
 — l. 9. Κρυφίνους, ὑπού- Κ. ὑπούλος. 11)
 λους.
 Κρυψίνος, δ. Κρυψίνους. δ. 12)
 — l. 13. Κρωβαλός, ὁ ὄμα- Κρώβυλος, ὁ ὄμαλός —
 λος — ἐμπλοκῆς γάρ ἐμπλοκῆς ἢ — Κρώ-
 — Κρώβυλος, καὶ βυλος, καὶ ὁ μαλ-
 ὄμαλος τ. λός τ. 13)

G g 3

c. 358.

- 7) Correctionem tyrotheta male legit. Cf. VV. DD.
 8) Litteram delevit; in Ald. φρικτόν errore typ.
 9) Cf. VV. DD. qui Homerum citant. Glossam ita lego: Κρυόεσσα ἰωκή. ἢ φρίκη. κ. *Horror et metus ob insequen-
 tium hostium impetum.* In adjecta interpretatione καὶ
 φοβερὰ βῆ altera vox Homericā ἰωή cum ἰωκή permi-
 sceri videtur.
 10) Cyrilli Lex. Ms. Κρύσταλλος. τὸ πεπηγὸς ὕδωρ.
 11) V. Κρυφίνους est quartus cas. pl. a Κρύφινος, quod
 idem est ac Κρύφιος, qui mentem aliis occultat. Ejicia-
 tur proinde ex Lexicis nostris barbarum illud Κρυφίνους,
 quod etymologi contra analogiam ex κρύπτω et νόος
 compositum esse volunt.
 12) Minime ergo in Hesychio v. Κρυψίνους existit, sed adj.
 Κρύφινος, η. ον, ejus quartum cas. pl. exhibet Cyrilli
 Lex. Ms. Κρυψίνους. δολίους. πανούργους. Ex hoc adj.
 descendit adv. Κρυψίνως, quod Lexica agnoscunt.
 13) A tyrotheta habemus ἐμπλοκῆς. Cf. VV. DD.

- c. 358. l. 13. Κρωβύλου ζ. Κρωβύλου ζ.
 — l. ult. Κρωδετής, ὁ δε- Κ. ὁ δαιτρός.
 τρός.
 c. 359. l. 2. Κρωμακ. εν, κρι- Κρωμακόεν. κρημνώδες.¹⁴⁾
 μνώδες.
 — l. 8. Κρωσσοί, υ. — λή- Κ. υ. — λήκυθοι κρωτά-
 κυθοι κρωτάνεροι, νεροι. βάνασσοι.
 βάνασσοι, π. π.¹⁵⁾
 Κτᾶ, ε. Κτᾶ. ἢ ἕκτα. ε.¹⁶⁾
 — l. 16. Κτᾶται, ὀνεῖται. Κ. ὀνεῖται.
 Κτάτεσι, κ. Κτάτεσιν, ἢ κτεάτεσσιν.
 κ.¹⁷⁾
 — l. 19. Κτεανήχης, πύνης. Κ. πύνης.¹⁸⁾
 c. 360. l. 12. Κτερίσαι, κ. — Κ. κ. — ε.¹⁹⁾
 ἐνταφιάσαι.
 Κτερίσαι, π. — κατε- Κτέρεα. π. — κατοιχο-
 χομένοις ἐπιφέρομεν. μένοις ἐπιφερόμε-
 να.
 Κτήδων, τριόδους. Κ. τριόδους.
 — l. 24. Κτήτορες, οἰκί κτῆ- Κ. οἰκοδεσπόται. κτί-
 σται. σται.²⁰⁾
 — l. ult. Κτιλῖς, τ. Κτίλος. τ.
 c. 361. l. 19. Κτύναί, ἢ κ. Κ. ἢ κ. χωρήσεις π.
 χωρήσεις π.

c. 362.

- 14) Litteram delevit; scriptum videtur: Κρωμακωεν.
 15) In recentioribus edd. bene separatur; at Κρωτάνεροι
 ob seriem conservandum est. Cf. VV. DD. In βάνασσοι
 litteram aut litterarum nexum delevit; scriptum vide-
 tur: βάνασσοι.
 16) Ob adjectum ἕκταινε interposuit ἢ ἕκτα.
 17) Interpositis ἢ κτεάτεσσιν formam contractam solvit.
 18) Cf. VV. DD. qui veram lectionem restituerunt.
 19) In Ald. ἐνταφιάται culpa typ.
 20) Glossae expositio ita scribenda est: οἰκιδίαν κτίσται.
 Domium conditores, possessores. Cf. VV. DD.

- ε. 362. I. I. Κυάθους, σ. — Κ. σ. — δέχεται δὲ υ. —
 δέχεται υ. — ^{γν}ου β'. ούγγιαις δύο. ¹⁾
 Κυάτων, ε. Κ. ε.
 [Κυαιστεωνάριοι, Βα-
 σανισταί.]
 Κύαμος, ο. [Φάβα ^γμε] Κ. ο. ἢ ὀκ. ²⁾
 ἢ ὀκ.
 — I. 9. Κυαμοτρύξ, ε. — εἰ- Κ. ε. — εἰληχέναι ε.
 νηχέναι ε.
 — I. 11. Κυάμω, ἐγκαστι- Κ. δικαστικῶ ψ. ³⁾
 κῶ ψ.
 — I. 15. Κυάμω π. — διεκλή- Κ. π. — διεκλήρουν — ὁ
 ρου — ἔταν λευκὸν τὸν λ. — Ἰνάχω
 — Ἰνάχω κυαμοβό- κυαμοβόλον δικα-
 λως δικιστήν. στήν. ⁴⁾
 Κυαιέη, μελαίνη, Φ. Κ. μέλαινα. Φ.
 Κυανέητι, Φ. μελαναῖς. Κ. Φ. μελαίναις.
 Κυάινεος, μ. — μέγας Κ. μ. — μέλας — ἀνα-
 — ἀναφορεῖ. φορεῖν. ⁵⁾

Gg 4

c. 363.

- 1) Cyr. Lex. Ms. Κύαθος. ἀντλητήριον. μέτρον ὑγρὸν οὐγγι-
 ῶν β'. Steph. et Theod. Lex. Ms. Κυάθους. σκαφιόλια.
 ἀντλητήρικ. Cf. VV. DD.
- 2) Interpretatio Φάβα μεγάλη a sequiori manu profecta vi-
 detur: quod tamen de antecedenti glossa non pronuncia-
 rem, nam ex Codice Theodosiano descripta esse potuit.
- 3) Conjungerem: Κυάμω ἐν δικαστικῶ. ψ. Series in his
 glossis perturbata est, et multa ex margine infarsa vi-
 dentur.
- 4) Potius scribendum esset: Κυαμοβόλω δικαστῆ. Sunt
 autem verba Sophoclis, ex Inacho petita, et in recen-
 tioribus edd. a lemmate fabulae male divulgata.
- 5) Lectio ἀναφορεῖ male sollicitata est, hic enim ἀναφο-
 ρεὺς idem valet ac Homeri τελαμων, sculi Agamemnonii
 lorum, in quo serpens figurabatur. Cf. VV. DD. qui
 Poetam eitant.

- ε. 363. I. 9. Κύβαβος, θ. Κ. θ. 6)
 Κυβαίζοντες, λάσωνες. Κ. Λάκωνες, τὸν ἐνθουσι-
 [Κύβ.] τὸν ἐιθου...ντα, ὄντα, ἢ τὸν Ἑρμῆν.
 ἢ τὸν Ἑρμῆν.
 Κυβάσαι, κ. Κυβάσαι, κ. 7)
 — I. ult. Κυβείου τ. — συνῆ- Κ. τ. — συνίεσαν κυβεύ-
 σαν κυβεύτοντες — σοντες — τόπος δε-
 τόπον δεξιόν. ξιός. 8)
 ε. 364. I. 9. Κυβευτήν, σοφὸν Κ. Σ. — στενὸν — τῷ δ. 9)
 κυβευτήν, ἀλλὰ μὴ
 στενὴν τυχεῖν. — τὰ
 δ.
 Κυβέβις, γ. Κύβεβις, γ.
 Κυβῆκα, θ. κορυβαν- Κ. θ. κορυβαντιᾶ. 10)
 τιά.
 ε. 365. I. 5. Κύβηκος, ε̅ κ. — Κ. ε̅ κ. — θεῶν, κ. τ. 11)
 θεῶν. κυβηλικόν, τ.

ε. 365.

6) In Ald. Κύβαβος errore typ. Codicis lectionem Vossius divinavit. Cf. VV. DD.

7) Glossas omnino diversas male in unam constipavit. V. Κυβαίζοντες nobis, ni fallor, peregrina est et incognita; quod tamen pro λάσωνες olim scriptum fuerit λαθέντες ipsum codicis vitium me plane persuadet. Ejectum Κύβ extraneum videtur, et, prouti in codice repraesentatur, retinendum. In ἐνθου...ντα tres litteras deleuit; at veram procul dubio lectionem reposuit.

8) Cur non τόπον δεξιόν? Subauditur καλοῦσαι.

9) Ad scriptionem codicis senarium ita restituo: Σοφὸν κυβευτήν, ἀλλὰ μὴ ἔστι νῦν τυχεῖν. Peritum aleatorem; at nemo hodie reperitur. Musuri στενὸν VV. DD. impedivit, quo minus verum viderent. Art. τὸ (i. e. διὰ τὸ) bene se habet. Cf. VV. DD.

10) Jota in Κυβῆκα ita subscribendum est: Κυβηκαῖ. Cf. VV. DD.

11) In Ald. Κύβηκος errore typ. Cf. VV. DD. Typo-theta quoque κυβηλικόν τ. sublata Ms. distinctione, ab articulo separavit; intercidit procul dubio Κυβηκῶς, cujus explicatio esset κυβηλικόν τ.

- ε. 365. l. 13. Κυβηστῆρ, .πη-
δήτας τ. Κυβηστῆρας. πηδητάς.
τ. ¹²⁾
- l. 16. Κύβιλις, τ. — τυ-
ροκνιστήν — θεόν —
κυβινδίν. Κυβηλῖς. τ. — τυροκνή-
στιν — θεοὶ — κύ-
μινδίν.
- ε. 366. l. 1. Κύβη, κ. Κύβην. κ.
Κυβήναις, γλαυῖξαις. Κ. γλαυζί.
— l. 15. Κῦβος, π. — με- Κ. π. — μεταλλικοῖς κ.
ταλικοῖς κ. Κ. κ. — ὠλέκρανα.
Κύβλα, κ. — ἠολέκρανα.
- ε. 367. l. 1. Κυδαθηναῖς, ε. Κυδαθηναῖος, ε. ¹³⁾
Κυδαθηναῖος, δῆμος [τῆς Κ. δῆμος τῆς Πανδιονίδος
ἀφυλῆς,] τῆς Πανδισ- Φυλῆς ἐν α. ¹⁴⁾
νίδος ἐν ἄσται.
[Κυδαθόν, ὁμοίως.]
Κυδαγχας, μ. Κ. μ.
- l. 14. Κυδαῖ, α. Κύδει. α.
— l. 18. Κυδηγαίων, τ. Κύδει γαίων. τ.
Κυδηγεν, εἰ ἐμετεώρησε κ. Κ. ε. ἐμετεώρησε κ.
- ε. 368. l. 3. Κυδιανείρη, ἡ τ. Κυδιάνειρα. ἡ τ.
— l. 5. Κύδιμος, ε. — τί- Κ. ε. — τ.
μιος.
[Κυδίμων, τὰ αὐτά.] Κ. κ. ¹⁵⁾
Κύδιον, κ.
- l. 12. Κυδοιδοπεῖ, τ. Κυδοιδοπαῖ, τ. ¹⁶⁾

G g 5

ε. 368.

12) In ,πηδήτας litteram expunxit; scriptum videtur: ἀπη-
δήτας.

13) Male correxit, nam procul dubio scribendum esset:
Κυδαθηναῖός. Cf. VV. DD. ad glossam seq.

14) Nihil hic delendum aut transponendum est; scriben-
dum: δῆμος τῆς ἀφυλῆς, τῆς Πανδιονίδος ἐν α. Disci-
mus ex hoc loco tribum Pandioniden numero primam
fuisse.

15) Nullam video rationem, cur hanc et superiorem glos-
sam deleverit; nisi forte, quod illam spuriam esse exi-
stimaverit, hanc vero supervacuam.

16) Retinenda est codicis forma Κυδοιδοπεῖ. Cf. VV. DD.

- c. 368. l. 17. Κυβρός, ε. — πεποιθώς εὐρύτιδ¹⁷⁾
 πεποιθώς εὐρύτιδ¹⁷⁾ σ. κ. π.
 συγκοπὸν Καλλί-
 στρατος πεποιθώς.
- c. 369. l. 8. Κυέουσεν, ε. — Κύουσεν. ε. — ἔχουσεν,
 ἔχουσεν. κύουσεν
 [Κύεουσεν,] κύουσεν.
- Κυζήθμος, ἡ α. Κυζήθμος, ἡ α. ¹⁸⁾
 — l. 15. Κυήσας, ε. Κύησεν. ε.
 — 18. Κυθήρεια, ἡ Α. — ἡ Κ. ἡ Α. — ἀλλ' ὅτι —
 ὅτι — [τὸν] κεστὸν — κ. ι.
- c. 370. l. 1. Κυθηρίω, τὸ ε. Κ. τῶ ε.
 Κυθηρ..., α. Κυθηροδίχη. α. ¹⁹⁾
 — l. 5. Κυθμάλης, ε. — Κ. ε. — Κ. τ. ²⁰⁾
 Κύθμου τ.
 Κυθωνύμου, α. Κυθωνύμου. α. ¹⁾
 — l. 15. Κύντατα, ο. Κύντατα. ο.
 — l. 32. Κυκειῶ, π. — Φαρμακίας, π. Κ, π. — Φ. π. ²⁾
- c. 371. l. 4. Κυκεῶ, κ. — κυ- Κ. κ. — κυκειῶ,
 κίω.

c. 371.

17) In editis priori loco πεποιθῶν a typ. Cf. VV. DD.

18) VV. DD. lectionem Κυέουσεν jam rescripserunt. In ceteris quoque Musurus textum codicis mutilavit et corrupit.

19) Exitum vocis delevit; scriptum videtur: Κυθηροδίχη. Cf. VV. DD.

20) In Ald. Κύθμου a typ.

1) Ex Zenobio correxisse videtur. Cf. VV. DD.

2) In editis Φαρμακία per se, et ab antecedentibus sejunctum; jungenda arbitror: πόμα ἐκ πολλῶν βοτανῶν συγκείμενον Φαρμακίας. Sic et Cyr. Lex. Ms. Κυκεῶν, ποτὸν ἐκ πολλῶν συγκείμενον Φαρμακίας; πόμα δηλητήριον.

- c. 371. I. 4. Κυκῆσ, κυκέων, Κυκῆσεις. ταραξῆεις. Κυ-
 ταραχῶν. κεῶνων. τ. ³⁾
 Κυκῆσωμεν, ἐπανόξω- Κ. ἐπανόξομεν.
 μεν.
 Κύκκαρος, τ. Κύκκαρος. τ.
 — I. 12. Κυκλάμενος, π. Κυκλάμινος. π.
 Κύκλετε, α. Κ. ἢ κέκλυτε. α. ⁴⁾
 — I. 15. Κυκλείσομεν, α. Κυκλήσομεν. α.
 — I. 19. Κύκλειον, δ. κυκλεί- Κύκλιον. δ. κυκλίων, χ. ⁵⁾
 ον, χ.
 c. 372. I. 6. Κυκλωτερῆς, π. Κυκλωτερῆς. π.
 Κύκλους, κ. — Σοφ. Ἡ- Κ. κ. — Σ. Ἡρακλεῖ-
 ρακλέα κυκλώπιον Κυκλώπειον τ. ²⁾
 τ.

c. 372.

3) Textum codicis presse sequamur. V. Κυκῆσ. sine du-
 bio ex margine est, ubi absque expositione ita notata

erat: Κυκῆ. i. e. κυκῆσεις vel κυκῆσει, a κυκῆω, cuius
 tert. pers. exhibet Cyr. Lex. Ms. Κυκῆ ταραξῆσει. Ex
 margine tandem in locum alienum transiit, nam vocem,
 quam praecedit, sequi debebat. Praeter formam κυκῆων
 existit quoque κυκῆιν, ut supra in Hesychio videmus,
 unde Κυκέων, ταραξῆων, quibus, semoto Κυκῆσ, lo-
 cus adsignandus est.

4) Interponuntur a Musuro ἢ κέκλυτε. Cf. VV. DD.

1) Lectio codicis, quam Musurus temere mutavit, ita in-
 terpungenda est. Κύκλειον διδάσκαλον. κύκλειον χορὸν δ.
 Cf. VV. DD. qui simili ratione distinguunt.

2) Lemma in archetypo ita scriptum videtur: Ἡρα ^{κλ} α̅ i. e.
 Ἡρακλεῖ α̅. Ad eundem Herculem primum refero se-
 narium, quem Toup Ep. crit. p. 123. correxit, quem-
 que Steph. Byz. v. Χώρα nobis servavit. Hercules se-
 cundus, qui fabula satyrica fuit, saepius in veterum
 scriptis laudatur. Apud Athen. lib. IX. p. 375. Σ. ἐπὶ
 Ταυναρῶις (Toup: Σ. ἐπὶ Ταυνάρῳ Σ.) quod Cl. Brunck
 in Frr. Soph. sub Hercule satyrico optime posuit. Apud
 Polluc.

- c. 372. I. 12. Κυκλώπων ε. — K. ε. — ἐτείχισαν. τ.
ἐτείχισαν τ.
- c. 373. I. 2. Κυλικία, ἡδίατοῖς Κυλικίας. ἰδιώτης, ἀπὸ
ἐπὶ τόπον Ἰόβας, τόπου. Ἰόβας, 3)
- I. 7. Κυλίκρανον, Π. — K. Π. — τοὺς Η, ὀνο-
τῆ Η, — ὀνομαῖαι. μάσαι 4)
- I. 16. Κυλίχνη, Φ. — K. Φ. — πυξίς.
πῆξις.
- c. 374. I. 1. Κυλλᾶς τις, α. Κυλλᾶστις, α. — ἐξ ὀ-
— ἐξολύρας. λύρας, 5)
- I. 5. Κυλλήβδην, κ. — K. κ. — Ἰππώνακτι
Ἰππώνακτι.
- Κυλαίνων, κάτω Σοφο- Κυλαίνων κάτω, Σοφο-
κλῆς Φαίδρα τὰ ἄτα κλῆς Φαίδρα, τὰ
καταβαλῶν, ἅπερ ἄτα καταβαλῶν,
οἱ σαίνοντες ποιοῦσιν, ἅπερ οἱ σαίνοντες
ἔσται ἐπούρανῶτικυ- ποιοῦσιν, ἔσται ἐπ'
θλάγγων. καὶ τὸ οἶον οὐρανὸν ὡτὶ κυλαίνων,
οὐρημεν, ῥογέσηνε, καὶ τὸ οἶον οὐρημὲν
καὶ οὐατα καταβαλεν ῥ' οἱ ἔσηνε, καὶ οὐα-
ἄμφω. τα κάββαλεν ἄμ-
Φω. 6)

c. 374.

Polluc. lib. VII. 109, X. 110, Denique in Phot. Lex. Ms. sub vitiosa scriptura Σ. ἐν ἐπιτεράρω σ. quam Tour in Σ. ἐν Ηρακλεῖ ἐπὶ Ταινάρω Σ. bene mutavit. Accedit auctoritas Hesychii v. Ἀργέμων et Ἀλαλίαν.

3) Locum foedis Harpyiarum manibus inquinatum ita legerem: Κυλικία, ἡ δίατα, ἐπὶ πότου. I. *Vidus ratio et institutum, quatenus de potu agitur.* Nam Κυλικία ex κυλίξ forinatum videtur. Voces πότος et τόπος a libra-

riis π et τ abbreviantur, facileque permutantur.

4) Casanboni conjecturam codicis scriptura confirmat. Cf. VV. DD.

5) Correctionem typhotheta praetermisit. Cf. VV. DD.

6) Codicis et Musuri scriptura diligenter enotata est. Glosfam. VV, DD. satis bene restituerunt; nonnulla tamen,

- ε. 374. I. 18. Κύλλου π. — Κ. π. — διατὶ τὸ π.
 διατὸ π.
- ε. 376. I. 5. Κύμβαλον, βα- Κ. βακύλλιον. Β. 7) —
 κύλιον, β.
- ε. 377. I. 4. Κυνάγχη, τ. — Κ. τ. — τὸν — δεσμὸν. α.
 τῶν — δεσμῶν, ο.
- I. 10. Κυνάδες, αἱ ἀπο- Κ. αἱ ἀπὸ μαγδαλιάς. 8)
 μαγδαλιάς.
 Κυνάδης Π. — ἐντιμᾶ- Κ. Π. — ἐτιμᾶτο.
 ται.
- I. 13. Κυναίδης, λ. Κύναιδος. λ.
- I. 17. Κυνάλωπι, ἐντακυ- Κυνάλωψ. κυνοφθόρον. ο.
 νοφθόρον, ο.
 Κυναλώπηξ, Φ. — ἢ Κ. Φ. — ἢ τοὺς ἐξ ἀλώ-
 ἐξαλήπεκος κ. πεκος κ.
- ε. 378. I. 3. Κύναρως, Φ. — Κ. Φ. — ἢ κυνόςβατος —
 ἢ κυνὸς βάθος — ξυλίνην τὴν κυνός-
 ξυλίνην τὴν κυνὸς βά- βατον ὁ Θεόφρα-
 τον ὁ θεὸς λ. στος λ. 9)

ε. 378.

in quae ipsorum acumen non penetravit, breviter ad-
 jungam. Gemma cum nomine auctoris ex margine loco
 alieno positum est, totaque glossa ita restituenda vide-
 tur: Κυλλαίωνων. κάτω τὰ ὦτα καταβαλῶν, ἅπερ οἱ σαί-
 νοντες ποιούσιν. Σοφοκλῆς Φαίδρα·

Ἔσταιεν οὐρανὸν ὦτα κυλλαίωνων —

Καὶ τὸ οἶον·

Οὐρῆ μὲν ῥ' ὄγ' ἔσθηε, καὶ οὐατὰ κάββαλεν α.

In κυθλάωνων θ ex λ et ν ex ι oriuntur. Versus Home-
 ricus hodiernam exhibet lectionem. Cf. VV. DD.

7) Scripturam βακύλιον Heinsius olim restituit. Cyr. Lex.
 Ms. Κύμβαλον. βακύλιον. βαβούλιον. Cf. VV. DD.

8) Restituendum est: αἱ ἀπομαγδαλιάς. Cf. VV. DD. qui
 testimoniis scripturam comprobant.

9) In compendio θεός (i. e. θεός) describendo pessime er-
 ravit; nec enim Theophrastus κυνόςβατον ligneam canem
 vocavit, verum Pythia sive Apollo Pythius, quem Le-
 xicographus nomine θεός designat. Res manifesta est
 ex

- c. 378. l. 9. Κυνάλη, π. — κυ· K. π. — σκυτάλας κ,
τάλας α.
- l. 16. Κυναάγας, κυδώ· K. κυνίδων.
δων.
- c. 379. l. 4. Κυπέπασαν, ἐξέ· Κυπέσπασαν, ἐξέδυσαν —
δεισαν — κυπέπασαν κυπέσπασαν — ἐπι-
δον — ἐπιτάγσπον οἶον τείναντες, οἶον ἐπέ-
ἐπέπασαν. σπασαν.
- l. 9. Κύεσι, τ. Κύεσσι. τ.
- l. 12. Κυζηθμός, ἡ α. Κυζηθμός. ἡ α.
Κυνῆ, π. πεττάσος, π. K. π. πέτασος. π.
Κυνῆ Β. — διάφοι, α. K. Β. — διάφοροι, α.
- l. 19. Κυθάνας, κ. Κυθάνας. κ.
Κύνθιον, προσώπιον ξ. K. προσωπίον ξ.
- c. 380. l. 2. Κυίσφηλον, α. Κυίσφηλον. α.
- l. 9. Κυνοβλώπες, κύνιον· K. κύνειον ο.
ο.
- l. 12. Κυῖς, α. κυνώπεις. Κυῖς. α. κυνώπεις. ¹⁰⁾
- l. 21. Κυνοραῖσταί, κ. — K. κ. — π. ¹¹⁾
πιπίζοντες.
- c. 381. l. 1. Κυνοραῖστέων, τ. Κυνοραῖστέων. τ. — ρεί-
— ρείεν, ὅ ε. εν, ὅ ε.

c. 381.

ex Didymo, quem Lexicographus exscripsisse videtur.
Cf. VV. DD. qui Didymi locum ex Athenaeo profe-
runt.

10) Vitium glossae ex compendio oritur, nec aliud quam
Κυνοειδῆς hic stare potuit.

11) Ad v. πιπίζοντες tertia manu in margine adscriptum
est: ραίζοντες ἢ ραπίζοντες. quae mala emendatio est,
nam πιπίζοντες bene se habet. Cf. VV. DD. Cyrilli
Lex. Ms. Κυνοραῖσταί. κρότωνες, οἱ τῶν κυνῶν τὸ αἷμα
ἐκπιζόντες. (Forte, ut apud Phot. et Suid. ἐκπι-
ζόντες.)

- c. 381. l. 7. Κυνόσαργες, τ. — Κ. τ. — Διόμου — θύον-
 Διώμου — θύοντες τος — μηρία ε. ¹²⁾
 — μ. ρία ε.
 Κυνός, μέλη του ούρα- Κ. μ. τ. ο. ¹³⁾
 θαι.
 Κυνοστοῖοι, θ. Κυνοαστόοι. θ.
 — l. 15. Κυνός ούρα, φ. — Κυνόσσευρα. φ. — Μάρα-
 Μαζανθῶνος — τε- θῶνος — τετραμε-
 τραμμένα, κ. μένη. κ.
 — l. 21. Κυνοῦπες, α. Κυνοῦπις. α.
 c. 382. l. 3. Κυνοῦχος, θ. βα- Κ. θ. βαλλάντιον, ἡ μ. ¹⁴⁾
 λάντιον, ἡ μ.
 — l. 13. Κυνούπισμα, τὸ α. Κ. τὸ α. — Κ. ¹⁵⁾
 — Κύπριοι.
 [Κυνήρη, θρηνητική.]
 Κυνῶ, α. Κυνῶ. α. ¹⁶⁾
 — l. 19. Κυνῶπες, ἀναιδέ- Κ. ἀναιδέστατοι.
 στατοι.
 Κυνωπίδους, ἀναιδεῖς α. Κυνώπιδος. ἀναιδοῦς ο.
 — l. ult. Κύος, κ. — ἐγκαστῆ Κ. κ. — ἐν γαστρί.
 c. 383. l. 10. Κύπαρος, κ. — Κ. κ. — κατατρήσεις, κ.
 κατατρήσεις, κ.
 c. 384. l. 2. Κύπειρον, α. — Κ. α. — ἐδάδιμον.]
 ἐδάδιμον.
 Κύπειρος, φ. — ἐρεί- Κ. φ. ἐρείσκηπτρον.
 σκηπτρον.

c. 384.

12) In μ. ρία litteram expunxit; scriptum videtur: μυρία.

13) Nullam codex medelam adfert; in gratiam eruditio- rum glossam exscripsi.

14) Restituenda est codicis scriptio βαλλάντιον. Cf. VV. DD.

15) In editis: τὸν α. Servato τὸ α. in sequentibus scri- bendum: ποτόν.

16) Correxerat: Κινυρή. Glossam, cum ob scripturam a serie aberret, extrulit.

- c. 384. l. 10. Κύπριον. τὸ ἀργό-
γλωσσον. Κύπριον. τὸ ἀργόγλωσσον.
- l. 15. Κυπρογένεος, πρό-
πολον, προαγωγόν. Κυπρογενέος. προπόλου.
προαγωγού.
- c. 385. l. 7. Κυρβάσια, ἐπι-
πλέον κρούσιν. Κ. ἐπίπλεων κρούσιν.
- l. 15. Κυρεῦσαι, φ. Κ. ἢ γυρεῦσαι. φ. ¹⁷⁾
- c. 386. l. 17. Κύριθρα, προ-
σώπια ξ. Κ. προσωπεῖα ξ.
- Κυρίζει ἢ κυρίζη, κ. Κυρίζειν, ἢ κυρίττειν. κ.
- c. 387. l. 15. Κυριώτης, η. Κυριοτης. η.
- l. 18. Κύρμα, κ. — ἐνκε-
κύρικος πρᾶγμα. Κ. κ. — ἐνκεκυρηκός
πράγμασι.
- c. 388. l. 4. Κύρον. — οὐδὲ
πρὸς κύρον ᾧ γ. Κ. — οὐδὲν πρὸς σὲ κύρον,
ᾧ γ.
- l. 12. Κύρρασι, τ. — κρού-
σαντ. Κυρράσσειν. τ. — κρού-
σαντα. ¹⁸⁾
- l. ult. Κυρσερίδες, τ. —
κυψελίδες. κύριος, α. Κ. τ. — κ.
- Κύριος. α. ¹⁹⁾
- c. 389. l. 8. Κυρσεῖν, τ. —
εὔρειν, [εὔρισκω.] Κύρσειν, ἢ κυρεῖν. τ. - ε. ²⁰⁾
- Κυρτίας, Κ. Κυρτίας. Κ.
- l. 17. Κυρῶδα, ο. Κ. ο.
- [Κυρῶκω, θυλαῖκω.] Κ. κ. ²¹⁾
- Κυρῶ, κ.

c. 390.

17) Intrusa sunt a Musuro ἢ γυρεῦσαι, scriptura insolita per solitam explicata.

18) In fine ultimae vocis duas delevit litteras.

19) In Ald. Κύρος culpa typ. Glossa procul dubio ex margine est.

20) Interposuit ἢ κυρεῖν. Totam glossam e margine esse judico.

21) Glossam intermediam ut incognitam rejecit. Ultima ita scribenda est: Κυρῶσω. κρατνῶ, βεβρωῶσω. Vi-
tium

- c. 390. l. 5. Κυσολακῶν, Α. — Κυσολακῶν. Α. — Κλει-
 Κλινίαν — ἔλεγον. νίαν — ἔλεγον.
 Κυσολαμπίς, ἡ π. — κα- Κ. ἡ π. — καιθαρίς.
 θαρίτειν.
 — l. 18. Κύστη, α. σπογγί- Κ. α. σπογγίτης.
 τισ.
 — l. 23. Κύταρον, ζώμη ῥύ- Κ. ζωμήρυσσις.
 σισ.
 Κύτταροι, ο. — στρο- Κ. ο. — στροβίλια. κ.
 βήλια, κ.
- c. 391. l. 4. Κύτωρον, πό^λ Κύτωρον. πόλιν Παφλα-
 Παφλαγωνίας. γονίας.
 — l. 9. Κυφόν, κ. — ἐπικε- Κ. κ. — ἐπικεκυρτωμέ-
 κυρτωμένον ἢ ξ. νον. Κύφων δὲ ξ.
 Κυφῶν, ο. — κυφῶν. Κύφων, ο. — κύφων.
 c. 392. l. 1. Κυχράνος, ε. Κυχράνος. ε.
 — l. 3. Κυφέλαι, καὶ κυψε- Κ. καὶ κυψελίδες, ὁ ε.
 λίδες, ὁ ε.
 c. 393. l. 13. Κωαθεῖς, ἐνε- Κ. ἐνεχυριαθεῖς.
 χυριαθεῖς.
 — l. 19. Κωβηλίνη, ἡπί- Κ. ἡπήτρια.
 τρια.
 — l. ult. Κωδάλου χ. — ἀγο- Κ. χ. — ἀγρανόμου. 2)
 ρανόμου.
 c. 394. l. 1. Κωδία, κ. — σώ- Κ. κ. — σ.
 ματος.
 [Κωδίκιλλα, σύμβουλα
 ἀρχαί.]

c. 394.

tium oritur ex compendiis Κυρω — βεβαια. quae libra-
 riis saepius improsuerunt.

2) Lectio codicis in vulgatis reposita est, quemadmodum
 et supra v. Κυφέλαι. Cf. VV. DD.

- ε. 394. I. 1. Κάδιον, σ. Κ. σ. ³⁾
 [Κάδιξ, Βιβλίον νόμι-
 μον.]
 Κωδία, ή — μύκωνος κ. Κ. ή — μύκωνος κ. ⁴⁾
 Κωδ. ης, γ. Κωδύης. γ. ⁵⁾
 Κωδονήσας, π. Κωδινήσας. π. ⁶⁾
 Κωδωνήσαι, δ. Κ. δ. ⁷⁾
 Κωδωνήσω, δ. Κωδωνίσω. δ.
 — I. 14. Κωδωνοφορών, ο. — Κ. ο. — διέσειον — ἐξε-
 διασειον — ἐκπείρα-
 ζον τ. πείραζον τ.
 Κάδων, σ. ήχιον κάμ- Κ. σ. ήχειον κύμβαλον,
 βαλον, μ. μ.
 ε. 395. I. 4. Κάθων, α. — Κ. α. — μόνωτον π.
 μόνωτον π.
 — I. 17. Κωκυτός, θ. — α. Κ. θ. — α.
 δου.
 Κωκυτός, ὀδύστυγος, υ. Κωκυτός. ὄρκου γὰρ δε-
 νοῦ Στυγός υ. ⁸⁾

ε. 396.

- 3) Glossam intermediam ita scriberem: Κ. σύμβολα ἀρχαῖα
Ραββὰ ἀντίκωδα ἐν κωδὶκίλλοις ἐνστυλιωμένα. Ultimam eodem mo-
 do, quo Hesychius, scribit Cyrilli Lex. Ms. Κάδιον. δερ-
 μα πρόβατου. Cf. VV. DD.
- 4) Reponendum est: Κωδύα. Hanc scripturam tuetur,
 praeter testimonia a VV. DD. allata, auctoritas glossae
 botanicae ex cod. Marino: Κωδύες. (Legendum: Κωδύαι.)
 τὸ ἔνδυμα τῶν παπαρίνων. Vitium μύκωνος in editis sub-
 latum est.
- 5) Litteram delevit; scriptum erat: Κωδοης. Quod ex
 Κωδωης, et hoc ex Κωδωῆς, corruptum videtur.
- 6) Scribendum cum Salmasio: Κωδωνήσας. Serie quoque,
 optima verae lectionis magistra, idem monente. His
 κωδωνῆσιν explicat, in sequentibus κωδωνίζειν.
- 7) Optime hic VV. DD. Κωδωνίσαι restituerunt.
- 8) Ubi memoria et doctrina Musurum destituunt, oscitan-
 ter res suas agit, et in summos, quorum notabile hic
 habemus exemplum, errores delabitur. Exemplum ar-
 ticuli

- c. 396. l. 2. Κωλαβοίλας, τ. Κωλαβοῖλας. τ.
 — l. 12. Κωλεᾶ, μ. — ἔγκα- Κ. μ. — ἀγκαλῖς. δ.
 λῖς, δ.
 — l. 17. Κωλετήναις, α. Κωλετῖναις. α.
 Κωλεῖν, κωλεός. Κωλήν. κωλεόν. 9)
 Κωλήνες, ἀκρακώλια. Κ. ἀκρακώλια.
 c. 397. l. 4. Κωλιάς, α. — Κ. α. — διὰ τὸ κώλωμα
 διατῶ κώλω. Φερῆς εἶναι. 10)
 Κωλιάς, Α. ἐπικωλιά- Κ. Α. ἐπικωλιάδος — Κω-
 δος — κωλιάς, ε. λιάς, ε.
 c. 398. l. 1. Κωλώτης, α. — Κ. α. — ευστόχως α. 11)
 ευστόχω α.
 — l. 6. Κωμάζει, κωμωνεῖ Κ. κῶμον α. 12)
 α.
 — l. 10. Κωμάστην, τ. Κωμαστής. τ. 13)

Hh 2 c. 398.

tituli ex Od. K. v. 514. petitum est; Musuro vero, qui
 Odyssae minus familiaris esse videtur, quam Iliadi,
 summo hodierni textus detrimento locus Il. B. v. 755.
 ubi hexameter a Lexicographo citatus eodem modo fini-
 tur, mox in mentem veniebat, quem ergo, glossae con-
 veniretne nec ne parum sollicitus, solita audacia inte-
 grum hic supposuit: quod, ut in nota ad glossam vide-
 mus, VV. DD. multum turbavit. Antequam Iliadis lo-
 cum memoria ipsi suggesserit, inepte correxerat: Κωκυ-
 τός, ὁ δύστηνος υ. Monendum porro est, quod in co-
 dice Marciano librarii imperitia exemplum aliquoties a
 glossa sejungatur; hinc, salva codicis scriptura, exem-
 plum articulo ita restituo:

Κωκυτός. δ. — καὶ ὄνομα ποταμοῦ ἐν ἄδου.

Κωκυτός — ὅς δὴ Στυγὸς ὕδατος ἐστὶν ἀπορρώξ.

9) Prima scriptura: Κωλήν, quam et accentus indicat. Cf. VV. DD.

10) Ita lacunam explevit. Etymologia vocis ex margine adjuncta videtur.

11) Cyrilli Lex. Ms. Κωλώτης. ἀσκαλαβώτης. γαλεώτης.

12) Scribendum: κωμῶν α. Cyr. Lex. Ms. Κωμάζει. κωμῶν λέγει, ἢ κωμῶν ᾄδει.

13) Retinenda est codicis scriptura, accentu tantum mu-
 tato: Κωμαστήν. Lexicographus ex glossario vel au-
 ctore quodam quartum cas. descripsit.

ε. 394. I. 1. Κώδιον, σ.	K. σ. ³⁾
[Κώδιξ, βιβλίον νόμι- μον.]	
Κωδία, ή — μύκωνος κ.	K. ή — μύκωνος κ. ⁴⁾
Κωδ.ης, γ.	Κωδύης. γ. ⁵⁾
Κωδονήσας, π.	Κωδινήσας. π. ⁶⁾
Κωδωνήσαι, δ.	K. δ. ⁷⁾
Κωδωνήσω, δ.	Κωδωνίσω. δ.
— I. 14. Κωδωναφορών, σ. — διασείον — εκπείρα- ζον τ.	K. σ. — διάσειον — έξε- πείραζον τ.
Κώδων, σ. ήχιον κάμ- βαλον, μ.	K. σ. ήχεϊον κύμβαλον, μ.
ε. 395. I. 4. Κώθων, α. — μόνωτον π.	K. α. — μόνωτον π.
— I. 17. Κωκυτός, θ. — α. δοα.	K. θ. — α.
Κωκυτός, οδύστυγος, υ.	Κωκυτός. ορκου γάρ δει- νοῦ Στυγός υ. ⁸⁾

ε. 396.

3) Glossam intermediam ita scriberem: K. σύμβολα ἀρχαῖα Ραδία antiqua codicillis inscripta. Ultimam eodem modo, quo Hesychius, scribit Cyrilli Lex. Ms. Κώδιον. δέρμα προβάτου. Cf. VV. DD.

4) Reponendum est: Κωδία. Hanc scripturam tuetur praeter testimonia a VV. DD. allata, auctoritas glossae botanicae ex cod. Marino: Κοδύες. (Legendum: Κωδύαι.) τὸ ἐνδυμα τῶν παπαρίνων. Vitium μύκωνος in editis sublatum est.

5) Litteram delevit; scriptum erat: Κωδοης. Quod ex Κωδωης, et hoc ex Κωδωεις, corruptum videtur.

6) Scribendum cum Salmasio: Κωδωνήσας. Serie quoque, optima verae lectionis magistra, idem monente. Hic κωδωνεῖν explicat, in sequentibus κωδωνίζειν.

7) Optime hic VV. DD. Κωδωνίσαι restituerunt.

8) Ubi memoria et doctrina Musurum destituit, oscitanter res suas agit, et in summos, quorum notabile hic habemus exemplum, errores delabitur. Exemplum articuli

- c. 396. l. 2. Κωλαβοῖλας, τ. Κωλαβοῖλας, τ.
 — l. 12. Κωλεᾶ, μ. — ἔγκα- Κ. μ. — ἀγκαλῖς. δ.
 λῖς, δ.
 — l. 17. Κωλετήναις, α. Κωλετίναις. α.
 Κωλεῖν, κωλεός. Κωλήν. κωλεόν. 9)
 Κωλήνες, ἀκροκάλια. Κ. ἀκροκάλια.
 c. 397. l. 4. Κωλιάς, α. — Κ. α. — διατὸ κώλωμα
 διατῶ κώλω. Φερῆς εἶναι. 10)
 Κωλιάς, Α. ἐπικολιά- Κ. Α. ἐπικωλιάδος — Κω-
 δος — κολιάς, ε. λιάς, ε.
 c. 398. l. 1. Κωλώτης, α. — Κ. α. — ευστόχως α. 11)
 ευστόχω α.
 — l. 6. Κωμάζει, κωμώνει Κ. κῶμον α. 12)
 α.
 — l. 10. Κωμάστην, τ. — Κωμαστής. τ. 13)

Hh 2 c. 398.

ticuli ex Od. K. v. 514. petitum est; Musuro vero, qui
 Odysseae minus familiaris esse videtur, quam Iliadi,
 summo hodierni textus detrimento locus Il. B. v. 755.
 ubi hexameter a Lexicographo citatus eodem modo fini-
 tur, mox in mentem veniebat, quem ergo, glossae con-
 veniretne nec ne parum sollicitus, solita audacia inte-
 grum hic supposuit: quod, ut in nota ad glossam vide-
 mus, VV. DD. multum turbavit. Antequam Iliadis lo-
 cum memoria ipsi suggererit, inepte correxerat: Κωκυ-
 τός, ὁ δύστηνος υ. Monendum porro est, quod in co-
 dice Marciano librarii imperitia exemplum aliquoties a
 glossa sejungatur; hinc, salva codicis scriptura, exem-
 plum articulo ita restituo:

Κωκυτός. ϑ. — καὶ ὄνομα ποταμοῦ ἐν ἄδου.

Κωκυτός — ὅς δὴ Στυγὸς ὕδατος ἐστὶν ἀπορρώξ.

9) Prima scriptura: Κωλήν. quam et accentus indicat. Cf. VV. DD.

10) Ita lacunam explevit. Etymologia vocis ex margine adjuncta videtur.

11) Cyrilli Lex. Ms. Κωλώτης. ἀσικαλαβώτης. γαλεώτης.

12) Scribendum: κωμῶν α. Cyr. Lex. Ms. Κωμάζει. κωμῶν λέγει, ἢ κωμῶν ἄδει.

13) Retinenda est codicis scriptura, accentu tantum mutato: Κωμαστήν. Lexicographus ex glossario vel auctore quodam quartum cas. descripsit.

- c. 398. l. 19. Κῶμοι, ἀσέλ- K. ἀσελγῆ α.
γεια α.
- c. 399. l. 1. Κῶμος, ε. ὀρχή- K. ε. ὀρχήσεως ποιμένος
σεως ἢ μένους τινός. τινός. ¹⁴⁾
Κῶμυθα, δ. — ἰστῶσι K. δ. ἰστῶσι πρὸ τ.
τ.
- l. 9. Κωμωδούμενοι, πεζό- K. παιζόμενοι π.
μενοι π.
- l. 12. Κῶν, ν. Kῶς. ν. ¹⁵⁾
- l. 15. Κωνᾶν, περιδινεῖν. K. περιδινεῖν. ¹⁶⁾
[νεῖω, περιέρχεται.]
Κωνεῖα, ν. Κωνεῖαν. ν.
Κωνεῖσαι, πισσοκοπήσαι Kωνῆσαι. π. — Κρήσσαις
— κρήσαις — τί χ. — ἦ χ.
- e. 400. l. 14. Κῶνον, π. — K. π. — στρόβιλος.
στρόβηλος.
- l. 17. Κωνοφόρον, στρε- K. στροβιλοφόρον.
βηλοφόρον.
Κωνοποθέρας, ο. Κωνοποθέρας. ο. ¹⁷⁾
- e. 401. l. 4. Κωπαίδες, ε. — K. ε. — Κωπαῖδι — κω-
Κωπαῖδη — κωπαῖ- παῖδας λέγουσι.
δες λέγονται.

e. 401.

- 14) Duplicem errorem typotheta commisit; compendium v. μένους male legit, et correctionem Musuri cum vitiosa codicis lectione conjunxit, unde monstrosa Aldinae lectio. Auctoritate Etymol. v. Κωμάζειν legendum: ἢ μέλους τινός. Hoc sensu pluribus locis apud Pindarum occurrit, inter alia: Olymp. IV. v. 15. ubi idem est quod ὕμνος, carmen in laudem victoris publice cantatum. Pyth. VIII. v. 20. Lucidum prioris significatus exemplum habemus in Eurip. Phoeniss. v. 801. Cf. VV. DD.
- 15) Retinenda est codicis scriptio; respicitur ad Il. B. v. 677. Καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν cet. Cf. VV. DD.
- 16) Glossa, cujus forte vitiosum νεῖω, π. -interpretatio fuit, intercidisse videtur.
- 17) Correctionem typotheta neglexit. Ordo exigit Κωνοποθέρας, ut Salmastius aliique divinarunt.

- c. 401. l. 8. Κῶπ., τὸ ἄνω κ. — πλάτην. — κ. — πλάτην. Κῶπης τὸ ἄνω, κ. — πλάτη. ¹⁸⁾
- l. 19. Κωπήλας, κοπεῶδη, μ. Κωπήλατα. κοπαιῶδη. μ.
- c. 402. l. 1. Κωράλιον, π. Κωράλλιον, π.
Κοραλλεῖς, ο. — π σι- Κ. ο. — παρὰ Σικελοῖς. ¹⁹⁾
κελίας.
- l. 10. Κωρίς, ψαλῖς. Κ. ψαλλῖς.
Κωρύκεος η — ἐπακροσ- Κ. η. ἐπακροσμένου.
μένου.
- c. 403. l. 2. Κωτίλλουσα, κω- Κ. κολακεύουσα.
λακεύουσα.
Κωτίλλω, κωλακεύω. Κ. κολακεύω.
— l. 8. Κωφᾶ, πληροῖ. Κ. πηροῖ.
— l. ult. Κωφόν, α. — ποι- Κ. α. — πειοῦντα.
οῦν.
- c. 404. l. 3. Κωφεύει, μετew- Κ. μετewρίζει. φ. ²⁰⁾
ρίζει, φ.
Κωχεύουση, ο. μετew- Κ. ο. μετewρίζουσι. Σο-
ρίζουσι. πιστοί με σο- Φοκλῆς πιστοί με
φοκλῆς καμίκη κ. — †
καμίκη κ. ²¹⁾

H h 3

c. 404.

18) Exitum glossae delevit; scriptum videtur: Κῶπις. Vossio adfentior, cui verba in hoc articulo transposita esse videbantur. Cf. VV. DD.

19) In editis Κωραλλεῖς a typo. An περὶ Σικελίαν? *Circum littora.*

20) Suadente ordine reponendam: Κωχεύει. Cyr. Lex. Ms. Κωχεύει. μετewρίζει, καὶ φέρει. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ κωφεύει. Cf. VV. DD. qui idem monent.

21) Verbis mire transpositis locum obscuriorem reddidit. Lemma cum auctoris nomine, ut saepius in ejusmodi locis, intrusum videtur ex margine, ubi forte ita adscriptum erat: Σοφοκλέους Καμικοὶ veὶ Καμῖνιοι. Quod cum quis perspexerit, senarii verba facile sic junget et corriget:

Πιστοί

Λ		Λ	
ε. 404. I. II. Λάαν, λ. —		Δ. λ. —	ρήγμιν. πόλις.
κ. ²⁾
	ρήγμαίν π κ.		
ε. 405. I. 4. Λαβαγούνων, λ.		Λάβε γούνων. λ.	
— I. 7. Λαβήροις, ποτιστη-
τηρείαις.		Δ. ποτιστηρείαις.	
— I. II. Λαβαγορεῖν, σ.		Λαβραγορεῖν. σ.	
Λαβαγορεῖς, λάβρωσ		Λαβραγορέης. λάβρος —	
— ἐν τῷ δ.		οὐδὲ δ. ³⁾	
ε. 406. I. 3. Λαβρεῦσαι, μ.		Λαβρευέαι. μ.	
Λαβρόν. ἀθροῖν, π.		Λάβρον. ἀθρόον. π.	
Λαβρόνιον, ε. — πλα-
τέους.		Δ. ε. — πλατέος.	
Λάβρος, πολὺ σ.		Δ. πολὺς, σ.	
Λαβροαῖων, χορτασ-
μον ἀκόσμου.		Δ. χορτασμῶν ἀκόσμων.	
ε. 407. I. 2. Λάγαναι, ε. —		Δ. ε. —	ἀρτιβραχεῖ ε. ⁴⁾
	ἀρτιβραχὴν ε.		
— Λαγαριζόμενοι, σκαλεύ-
ονται, δ.		Δ. σκαλεύοντες, δ.	
— I. 9. Λαγβατὸν, α. —		Δ. α. —	λάγανον ἐμβάλλοντα.
	λάγαν ἐμβάλλον-
τες.		
Δάγγα, ἢ τῇ τροφῇ δ.		Δ. ἢ τῇ τροφῷ δ.	

C. 408.

Πιστόλι με κωχεύουσιν ἐμφρεύρον δεσμοῖς.
Videtur mihi Daedalus loqui, modumque exponere,
quo a vinculis suorum ope liberatus ad Cocalum Camici
regem fugit. Cf. VV. DD.

2) Compendium π significat quoque ποταμός, ut alio lo-
co monui. Cf. VV. DD.

3) In ultimis correctio typosetae latuisse videtur.

4) Legendum puto: ἀρτος βραχεῖς ε. Panis oleo inunctus.
Cyr. Marinus: Λάγανη, πλακουντάρια ὡς καπυριώδη, ἀπὸ
σεμιδάλεως. Λάγανον. ἐλαίῳ βραχεῖς ἀρτος. Cf. VV.
DD.

- e. 408. l. 10. Λαγής, ὄε. — Λ. ὄε. — καταφρής.
καταφρής.
- e. 409. l. 5. Λαγορεῖς, ε. — Λ. ε.
[Λαγόσι, λαγόνας.]
Λαγρονίτης, ε. — Λ. ε. 5)
- e. 410. l. 7. Λασδοίατο, λαμβάνοιτο.
Λασδοίατο. λαμβάνοιτο.
- l. 9. Λαδωγενῆς, ἡ Α. — Λαδωγενής. ἡ Α. — ἐγεννήθη. 6)
- l. 13. Λάε, ε. — νεβρῶν τὰ α. — Λ. ε. — νεβρὸν α.
Λάεσι, λ. — Λάεσσι. λ.
Λάιεται, σκοπεῖται, βλέπεται. — Λ. σκοπεῖτε, βλέπετε.
- e. 411. l. 3. Λαζίνης, χ. καλαρίας ι. — Λ. χ. καλαρίας ι.
- e. 412. l. 1. Λαθηκῆδες, λησικάκον, παυσίλων πον. — Λ. λυσικάκον. παυσίλων πον. 7)
- l. 15. Λαῖαν, ε. — Δωριεῖς ἐπὶ τῆς λείαν. — Λ. ε. — Δωριεῖς λαῖαν ἐπὶ τῆς λείας. 8)
- l. 18. Λαίνας, ἀσπι, Κ. — Λαίβας. ἀσπίδας. Κ. 9)

Hh 4

c. 413.

5) Interposita Λαγόσι, λ. in margine archetypi adjecta videntur sine interpretatione,

6) Litteram expunxit; scriptum videtur aut Λαδωγενεῖς aut Λαδωγενῆς.

7) Correctio a prima manu venit.

8) Supervacuum est Musuri λαῖαν, quod ob sequens ἐπὶ τῆς λ. inseruisse videtur. Ultima d'Orville ita restituit: Δωριεῖς. ἀπὸ τῆς λείας. quod reponendum censeo. Interpretationem ἐκκλησίαν a quodam, qui glossae litteras confundebat, profect. m esse suspicor, primum quidem in margine notatam. Cf. VV. DD.

9) Lectio codicis ob seriem retinenda est, quam Musurus ex seq. glossa inepte mutavit.

- c. 413. l. 13. Λαί.ται, κ. Λαίεται. κ. ¹⁰⁾
 — l. 18. Λαιθαρύζεν, λ. Λ. λ. ¹¹⁾
 — l. 21. Λαιλάπετας, ο. — Λ. ο. — αἴης ἦ.
 αἴης ἐστίν.
 — l. 26. Λαίμαι, ε. ὄρηται. Λαίμεται. ε. — ὄρη-
 ται. ¹²⁾
 c. 414. l. 11. Λαῖπας, κίναι- Λ. κίναϊδος, λ. ¹³⁾
 δος, λ.
 — l. 16. Λαισήια, θυρεοῦ Λ. θυρεοῦ-γ.
 γ.
 Λαιήια, ε. — τὸ βύρ- Λαισήια. ε. — τῷ βύρ-
 σαις αἰγαις περι- σαις αἰγείαις περι-
 βλαβεῖσθαι, πτερό- βεβληῖσθαι. πτερό-
 εντα [εἶναι] ἢ π. — εντα, ἢ π. — αἰ-
 ἀργαῖς — ἔχουσαι. γείαις — ἔχούσαις.
 — l. 24. Λαῖσκαπραν, λ. Λαισκάπραν. λ.
 αι
 — l. 26. Λεσποδίας, ο. — Λαισποδίας. ο. — Ἰαλκ-
 Ἰαλκμέωνα ω. μαίωνα ω.
 c. 418. l. 1. Λάκκος, πέδα τ. Λαικκοσπέδα. τ. — λα-
 — λακὸς πέδα — κοσπέδα — καθει-
 καθειμένον — λακὸς μένον — λακκοσχέ-
 σχέας — καθειμέ- ας — καθειμένου
 νου λάκκουσ σχέας π.
 — l. 12. Λαικκόπλουτος, ὁ Λ. ὁ κ. — χρυσῶ — βε-
 κ. — χρῶνον — βε- βλημένω. ¹⁴⁾
 βλημένον.

c. 418.

10) Litreram erasit.

11) In margine tertia manu adjuncta sunt: Λαικαστής, ὁ πόρνος, καὶ Λαικάστρια, ἡ πόρνη. Quae a Musuro deleta videntur.

12) Scriptionem codicis depravavit; reponendum est: Λαιμα. Mox infra Λαιμαῖν.

13) Vitium codicis in Aldinam transiit.

14) Vitium prima manu correctum est; causa erroris fuit procul dubio monogramma Ж, cujus supra memini.

- c. 418. I. ult. Λακπατήσα, Α. λακτίσα. κ.
 λακτήσα κ.
 c. 419. I. 4. Λακρίς, κ. — Λ. κ. — τορύνη.
 τωρύνη.
 — I. 10. Λακωνικός χ. — Α. χ. — ε.
 έθης, [λίανλανή.]
 — I. 18. Λακωνικός, στερός, α. Λ. στερός. α, ¹⁵⁾
 c. 420. I. 6. Λάλαβις, λ. Λαλαμής. λ.
 — I. 15. Λάλλα, λ. — πα- Λ. λ. — παραποταμί-
 ρά ποταμούς ψ. ους ψ. ¹⁶⁾
 c. 421. I. 6. Λάμια, θ. — Λ. θ. — Λίβυσσα. ¹⁷⁾
 Λιβ.σσα.
 — I. 9. Λάμιαν, τ. — ἦν Λάμιον, τ. — ἦν τις —
 τοῖς — ἐν ε. ὄν ε.
 c. 422. I. 6. Λαμετή, η. Λαμπετή. Η.
 — I. ult. Λαμπήνη, ε. — ρά- Λ. ε. — ραβδίον π. ¹⁸⁾
 διον π.
 c. 423. I. 7. Λαμπρίμων, λ. Λαμπρείμων. λ.
 c. 424. I. 1. Λαμπυρον, ε. — Λ. ε. — κ.
 καταπληκτικόν,
 [Λαψείτων, δώσουσιν.]

Hh 5

c. 424.

15) Cyr. Lex. Ms. Λακωνικός. στερός. ἀνδρείος.

16) In Ald. erratum typ. Cf. VV. DD.

17) In ult. voce litteram expunxit; scriptum videtur: Λί-
 βισσα. Cyr. Lex. Ms. Λάμια. θηρίον. καὶ γυνή τις ἀρ-
 χαία Λίβυσσα, οὕτω καλουμένη.

18) Scriptura ράδιον (*Latinorum radius*) conservanda vide-
 tur; vox enim a sequioris aevi scriptoribus usurpatur,
 et *nimbus capitis* significat, quo sensu quoque ab Hesy-
 chio adhibetur; scriptura ρήδιον vel ρεδίον, quae in aliis
 Lexicis occurrit, procul dubio vitiosa est. Ultimum ἄρ-
 μα σ. quod in editis cum praecedentibus male cohaeret,
 majori distinctione sejungendum est, nam interpretatio-
 nem per se constituit; probant hoc Cyr. Lex. Ms. Λαμ-
 πήνη. ἄμαξα βασιλική, ἢ ἄρμα σκεπαστόν. Aliud Steph.
 et Theod. Λαμπήνας, ἄμαξας, ἢ σκέπαστρα. Cf. VV.
 DD.

- c. 424. l. 1. Λαμμώδει, δ. Λ. δ.
 — l. 7. Λανίζεις, λαγγαίνεις, β. Λ. λαγγάζεις. β.
 — l. 12. Λάξαι, λακτῆσαι. Λ. λακτίσαι.
 c. 425. l. 13. Λαοί, ο. — με- Δ. ο. — μεμερισμένην ε-
 μερισμένην τ. χεν τ.
 — l. 19. Λαοσσῶος, τ. Λαοσσόος. τ.
 c. 426. l. 1. Λαοπίζειν, ἡ λ. Λ. ἡ λ. — ε. — ἀλαζον-
 — ἐπιστροφῆν — νίας. ¹⁹⁾
 ἀλαζονίας.
 — l. 4. Λαοφόρον, δ. — λεο- Λ. δ. — λεωφόρον.
 Φόρον.
 — Λεπαγματαε ἡ λ. Λεπάγματαε. ἡ γούν λ.
 — l. 10. Λαπάξαι, ἀφα- Λαπάξαι. ἀφανίσαι. ἀπ-
 νησαίη, ἀπαλλα- αλλάξαι. ²⁰⁾
 ξαίη.
 — l. 12. Λαπάρας, τ. — Λ. τ. — ἐκκεκνωμένην κ.
 ἐκκεκνωμένην κ.
 Λαπαράϊ, κ. Λαπάρας. κ.
 Λαπάρας, λ. — ἐκκε- Λ. λ. ἐκκεκνωμένας.
 νωμένας.
 — l. 20. Λαπάττων, μ. λά- Λ. μ. λαγαρόν π.
 γορον ποιούν.
 — l. ult. Λαπέρσαι, λ. — Λ. λ. — Λαπέρσαι π.
 Λαπέρση π.
 c. 427. l. 1. Λαπετῶντι, λ. Λαμπετόωντι. λ. ¹⁾
 Λαπήθειον, ἡ λ. — Λα- Λαπάθειον. ἡ λ. — Λα-
 πήθου π. πήθου π.
 — l. 6. Λαοπίζει, αἰ γ. Λ. οἰ γ.

c. 427.

19) In Ald. ἐπιστροφῆ culpa typ. Cf. VV. DD.

20) Incuria typothetae Λαπάξαι in Aldinam venit, unde in ceteras postea editiones migravit. In ἀπαλλαξαι litterae transpositae sunt, ut VV. DD. optime viderunt.

1) Litteram expunxit; scriptum videtur: Λαπετεῶντι.

- e. 427. l. 12. Λαπιτήν, κ. — Λ. κ. — ἄλλα.
 ἄλλα. λαπιστής, Λαπιστής. ψεύστης —
 [στεφάνη,] πειστής τρυφερός, μ. ²⁾
 — τρυφελός, λμ.
- c. 428. l. 2. Λαπτής, λ. — Λ. λ. — τὸν — π. ³⁾
 τήν — πηλόν.
 Λάπτας, τοὺς ὀροφού- Λ. τ. ὀροφούντας.
 τας.
- l. 19. Λαρνευτής, α. Λ. α. ⁴⁾
- c. 429. l. 24. Λάσανα, χ. — Λ. χ. — ἀφορευτηρίου
 ἀφορευτηρίου, δ. δ.
- e. 430. l. 5. Λαθη, χ. Λαίθη, χ.
 — l. 15. Λασίοισι, δ. — ἀν- Λ. δ. — ἀνδράδεσιν, α.
 δρώσεσιν, α.
- e. 431. l. 1. Λάσιος, δ. δασύ- Λ. δ. — δασύμαλλος, π.
 μαλλος, π.
- l. 14. Λασκάρει, δ. Λασκαρεῖ, δ.
- l. ult. Λάστος, ὁ Λ. — Λ. ὁ Λ. — ἡ μῆλος. ⁵⁾
 ἡ μῆλος.
- e. 432. l. 1. Λα...ν, λ. Λάσαν. λ. ⁶⁾
 Λατάγει, κ. — ἀπορι- Λαταγή, κ. — ἀπορρί-
 πτομένω α, πτομένω α.
- l. 10. Λάταξ, τ. — λ. Λ. τ. — λουτήσιν ε. ⁷⁾
 τῆσιν ε.

c. 433.

2) Bene se junxit; optime quoque πειστής in ψεύστης mu-
 tasse videtur. Cyr. Lex. Ms. Λαπιστής. ψεύστης, προκα-
 τής. Cf. VV. DD. Nescio autem, quomodo στεφάνη
 huc pervenerit, nec alium video locum, quo referri
 potuisset. In Ald. τρυφερός culpa typ.

3) In Ald. πηλόν a typ. Cf. VV. DD.

4) Idem incuria typ. Λαρνευτής, quod VV. DD. corre-
 xerunt.

5) In μῆλος primam litteram delevit, scriptum videtur:
 θμῆλος.

6) Duas delevit litteras; posteriorem agnosco: Λα.ων.

7) Solam erasit litteram.

- †
 e. 433. I. II. Λατταμευία, Λ. πολυρῆνιοί.
 πολυρῆνιοι.
 — I. 14. Λατύπη, λ. — ἀ. Λ. λ. — ἀποπελέκη-
 ποπελέκημα.
 Λατύσσει, π. — τει. Λ. π. — τινάσσει — λακ-
 νάσσει — λατικται. τίζει. 8)
 — I. 22. Λαύξει, κ. δαίνυται, Λ. κ. δαίνυται. σ. 10)
 ε.
 Λαυξία, δαρή, Κ. Λ. δαρῆσαι. Κ.
 e. 434. I. 6. Λαύρεια, τ. — Λ. τ. — χρυσᾶ μίταλ-
 χρυσεταῖλλα λ. λα λ.
 — I. 16. Λαῦσαι, περιππεῦ- Λ. παριππεῦσαι τ.
 σαι τ.
 e. 435. I. 20. Λαχαίνειν, ο. Λ. ο. — χαῖνον.
 — χαῖναν.
 Λάχαινα, τ. Λάχαινα. τ. 11)
 Λυχία, ε. Λάχισα. ε.
 e. 436. I. 2. Λαχμόν, κούρης Λαχμόν κούρης, β. λακ-
 β. λακισμός. τισμός. 12)
 Λαχμῶς, τεινόμενος τ. Λαχμῶ στεινόμενος. τ.
 — μαλοῖς π. — μαλλοῖς π.
 Λάχνη, δ. θριξ. χ. — Λ. δ. θριξ. ἤ χ. — κρο-
 κροκ., ἢ ε. κίς, ἢ ε. 13)

e. 436.

8) Cf. VV. DD. qui codicis scripturam restituerunt.

9) Mendam ipse scriba correxit.

10) Ex codice scribendum est: δαίνυται. quod Salmasius olim reponendum voluit.

11) Litteram expunxit; scriptum videtur: Λάχαινα.

12) Bene se habet codicis distinctio, male a Musuro mutata; nollem tamen pro κούρης rescribere κούρας, nam κούρη eodem adhiberi potest sensu. Cf. VV. DD.

13) In θριξ. χ. duas delevit litteras, totidem in κροκ., ubi κροκός scriptum videtur.

- c. 436. l. 2. Λαχνηέντα, τ. Λ. τ. — ὦ ε. τ.
— ὄν ἐστέγαζον τ.
Λαχνοῦται, τ. δασύνε- Λ. τ. δ.
ται.
[Λαχνοστήνομένον, τοῖς
μαλοῖς πεπυκνωμέ-
νον.]
Λαχόντα, τ. Λ. τ. ¹⁴⁾
— l. 22. Λάψ., υ. — ἀνα- Λάψων. υ. — ἀναφέρων
φέρει τ. τ. ¹⁵⁾
Λάψοι, πίει τ. Λ. πίει τ.
— l. 26. Λάψοιται γ. — πί- Λ. γ. — πίουται.
νονται.
[Λαῶ, λαός, δυϊκῶς.]
Λάωμεν, λ. Λ. λ.
[Λαῶ, λαούς, ὄχ-
λους.]
Λάων, ο. Λ. ο. ¹⁶⁾
c. 437. l. 4. Λε. δα, ἦ ε. Λεάδα. ἦ ε. ¹⁷⁾
— l. 7. Λεαίνεται, λιοῦται, ε. Λ. λειοῦται. ε.
Λεαντικῶς, λιῶσαι δ. Λ. λειῶσαι δ.
— l. 13. Λεβιάδεια, π. Βοιω- Λ. π. Βοιωτίας, ε.
τείας, ε.
c. 438. l. 1. Λεβηδών, τ. — Λ. τ. — Λευιτῶν, ε. ¹⁸⁾
Λεβητῶν, ε.

c. 438.

14) Glossa intermedia ita scribenda est: Λάχνω στεινόμ-
νος. τοῖς μαλοῖς πεπυκνωμένος. Varia lectio superioris
Λαχμῶ σ. ubi videnda VV. DD. nota.

15) Ultimam glossae litteram deleuit; scriptum videtur:
Λάψη. Prima scriptura fuit procul dubio Λάψει, quo-
cum ἀναφέρει optime stare potest.

16) Λαῶ posteriori loco superioris correctio et supple-
mentum fuit.

17) Litteram expunxit.

18) Cyr. Lex. Ms. Λεβηδών. τόπος, ἐν ᾧ ἐθυσίαζον οἱ πα-
τὰ τὴν Λιβανησίαν Ἀραβίαν Μωαβήται. Cf. VV.
DD.

- c. 438. l. 7. Λίβια, τ. — τα Δ. τ. — τὰ ῥύχλη κ. ¹⁹⁾
 ρίχη, κ.
- c. 439. l. 1. Λεβίδων, π. — Δ. τ. — Μωαβίτην.
 Μωαβίτην.
- l. 12. Δεγνώσασα, ποιῆ. Δ. ποικίλλασα, κ. ²⁰⁾
 λαί.
- l. 15. Λεγοίμεθα, ε. — Δ. ε. — περὶ ν. — δ. συλ-
 λέγοι. ²⁰⁾
 π ν. — διάλέγοι.
- [Λέγοιτο.] συλλέγοιτο.
- c. 440. l. 15. Λεῖαν, ὦ λ. Λεῖανῶ. λ.
- l. 17. Λεῖβηθρον, ρ. — Δεῖβηθρον. ρ. — Μακα-
 Μακεδονία, κ. δονία, κ.
- c. 441. l. 4. Λεῖβειν, σ. — Δ. σ. — δάκρυα Λεῖβων,
 δάκρυα. καὶ σ. ¹⁾
- Λεῖβων, καὶ στάζων.
- l. 7. Λεῖη, ἦ τ. — ἦ π. Δ. ἦ τ. — ἦ π. ²⁾
- Λεηλατεῖν, π. Δεηλατεῖν, π.
- l. 11. Λεῖναν δ. — λεῖ- Δεῖηναν δ. — λεῖαν ε. ³⁾
 αν ε.
- l. 18. Λεηλαιομένην, π. Δηλαιομένην. π.
- c. 442. l. 9. Δεῖν., ε. Δεῖνα. ε. ⁴⁾

(¹⁾ ε. ῥύχλη — τ. Δ. — τ. ρύχλη. c. 442.

19) Casauboni conjectura τὰ ῥύχλη codicis auctoritate fir-
 matur. Cf. VV. DD.

20) Musurum memoria sefellit; scribendum est παρὰ, ut
 hodie apud Homerum legitur. Cf. VV. DD. Glossa se-
 quens, prouti in codice scripta est, retineri debet, nam
 a Musuro temere et iussu mutilata est.

1) Divulsa bene adnexuit. Legerem: δάκρυα Λεῖβων καὶ
 στάζων. Hoc enim, si fallor, emendatio fuit praece-
 dentis τοῖς δακρύοις ῥέειν, quod nec sensum habet, nec
 Graeca locutio est.

2) Firmatur itaque insignis Clerici emendatio. Cf. VV.
 DD.

3) Litteram erasit.

4) Litteram in fine delevit.

c. 442. l. 20. Λειπαρῶ, π. Λιπαρῶ. π. . . .
 Λείπετα, εἴλα, α. Λείπετο. ε. α. 5)
 Λειπέφορῆναι, ε. Λείπε φορῆναι. ε.

c. 443. l. 7. Δειποτακτίσας, Δειποτακτίσας. ιφ. —
 φ.

— l. 11. Λειριόεντα, α. — Λ. α. — δια: τοῦτο δια:
 δια τοῦ ε καὶ τοῦ γρ. τοῦ ε καὶ τοῦ γρ.
 δια τοῦτο καὶ τοῦ πτέον — τίδες, ὅταν δὲ ἐπέθηκα —
 .γραπτέον — τίδες, ὅταν δὲ ἐπέθηκα —
 π τὸ λίαν — ληριό- παρα τὸ λίαν —
 εντα, καὶ ὅπλα λη- λειριόεντα, καὶ ὅπλα
 ριόεσσα — ἰδίαν. λειριόεσσα — ἰδίαν. 6)

c. 444. l. 3. Δειρῶς, ὁ ι. — Δειρῶς. ὁ ι. — κατισχνω-
 κατισχνωμέναις κ. — μέναις κ. —
 Λιταί, ι. Λιταί. ι.

c. 445. l. 8. Δειοκέρης, ὁ τε Δ. ὁ τελείως ε. —
 λείους ε.

— l. 15. Δέκαμος, ὁ ἀποτε- Δ. ὁ ἀποτεταγμένος.
 ταλμένος.

c. 446. l. 4. Λέκρανα, τ. Λ. ἢ ὠλέκρανα. τ. 7)

— l. 7. Δεκτοὶ, ἀριστεῖς λακ- Δ. ἀριστεῖς.
 τή, χ. Λακτὴ χ. 8)

— l. 15. Λελάθη, λ. ποιήσαι, Δ. λ. παιήση. παύση.
 παύσαι.

c. 446.

5) Cf. VV. DD. qui glossam male divisam ex Homero optime restituerunt.

6) Textum cum lectione superscripta commiscuit. In γραπτέον litteram ante γ expunxit. Callimachi fragmentum Bentley restituit. Cf. VV. DD.

7) Vocis truncatae solitam adjunxit scripturam. Cf. VV. DD.

8) Glossas male cohaerentes divisit. V. Λακτὴ cum interpretatione ex margine videtur.

- c. 446. l. 1. Δελαχῆν, .αψαμ. Δ. θάψαμ. 9)
 c. 447. l. 2. Δελέχωσι, θ. — Δελοίχωσι. θ. — νεκροῖς.
 νεκρῶν.
 — l. 16. Δελεπασμένον, εἰς Δ. εἰς πέψιν η. 10)
 πέμψιν η.
 c. 448. l. 13. Δέλησταμ, ε. Δέλησταμ. ε.
 — l. 18. Δεληκμημένη, κο Δελικμημένη. κοσκινευ-
 σκυνευθεῖσα, π. θεῖσα, π.
 — l. 21. Δελιμμένος, ληφ Δελειμμένος. λειφθεῖς. ν.
 θεῖς, ν.
 c. 449. l. 7. Δελύκωμεν, π. Δελυκωμένα π.
 c. 450. l. 5. Λέξαθε, ἐπιλέ- Δ. ἐπελέξαθε. ε.
 ξαθε, ε.
 — l. 7. Λεοβίδας, ἀπὸ Λέσ- Δ. ἀπὸ Λέσβου τ.
 βης τ.
 — l. 21. Λέπας, τ. — προ- Δ. τ. — προῖσχόμενον π.
 ασχόμενον κ.
 c. 451. l. 1. Λέπας, τίς σ. Λεπαστίς. ο.
 — l. 9. Λέπρεον, ἢ Λεπρεά- Λέπρεοι, ἢ Λεπρεάταμ.
 ταμ, [τὴν τρυβλίαν, τῆς τ. α. 11)
 οἱ δὲ] τῆς τρυφαλί-
 ας, α.
 — l. 16. Λεπτὴν, αὐτὸν σ. Λεπτήναυτον. σ.
 — l. 21. Λεπτὴ δ' εἰσι μὴ σ. Λεπτὴ δ' εἰσίδμη. σ.
 Λεπτὴ δευτε, μήτις α. Λεπτὴ δέ τε μήτις. α. —
 — καὶ [ἢ] ε. καὶ ε.
 c. 452. l. 2. Λεπτήλα, κα- Δέπτ' ἠλάκατα στρα-
 ταστροφῶσα λ. — Φῶσα. λ. — ἔτυ-
 ἔτοιμον ε. μον ε.
 Λεπτόγεα, κ. Δεπτόγεων. κ.
 — l. 10. Λεπτόμιτυς, ἢ δ. Δεπτόμητις. ἢ δ.

c. 452.

9) Primam interpretationis litteram erasit.

10) In πέμψιν pro πέψιν solitum μ in tititium observandum est. In Ald. Δελαπασμένον a typ. Cf. VV. DD.

11) Legendum: τῆς Τρυβλίας. Sequens οἱ δὲ τῆς Τ. ejusdem varia lectio est. Cf. VV. DD.

- c. 452. l. 17. Λέρνηκακὸν, π. Λέρνη κακῶν. π.
- c. 453. l. 5. Δεσβιάζειν, π. Δ. π. — στόμα τύειν —
— στόματύειν —
λεκαστρίας ε.
λεκαστρίας ε.
- l. 8. Δεσβιόσοδος, οἰ — Δέσβιος ὠδός. αἰ. — Εὐεῖ
εὐενετίδα — ἀντίσης — νετίδην — Ἀντίση
λέσβιον ὄδον, οἰ. σης — Δέσβιον ὠ-
δόν. οἰ.
- Δέσβι. αἰ, αἰ.
c. 454. l. ult. Δετμός, αἰ. — Δεσβία. αἰ. ¹²⁾
σῶμα μερίας — πέ- Δ. αἰ. — σῶμα. Ἀμερίας
σαι κ. — παῖσαι κ.
- c. 455. l. 3. Λευγαλέη, ο. Λευγαλέην. ο.
— l. 6. Λευγαλέω, εὐτελή, Δ. εὐτελεῖ. κ.
κ.
- l. 11. Λευκαδεπέτην, δ. Λευκάδα πέτην. δ.
— l. 17. Λευκαῖνα, υ. — ἡ- Λευκαῖνον υ. — ἡρεσ-
ρέσσειν. σον ¹³⁾
- Λευκαῖ Φρένας, μ. Λευκαῖ Φρένας. μ.
c. 456. l. 1. Δεύκαδος, μ. ἐν Δευκάδος. Μ. ἐν Λευκαῖ-
λευκάδεσι — π λ. σεσιν — περί Δ. αἰκα-
ακτίς. τῆς.
- Δευκάσπιδας, λ. ἀσπί- Δ. λ. ἀσπίδι χρώμενον.
δα χρώμενος.
- l. 15. Λευκή θ. — κατα- Δ. θ. — κατακλυζομέ-
κλ. ζομένη. νη. ¹⁴⁾
- Λευκὴν μάζαν Φυράσοι, Δευκὴν μάζαν Φυρά-
π. σοι. π.

c. 457.

12) Litteram in medio vocis erasit.

13) Lectio in archetypo superscripta cum ipso textu coaluisse videtur; primam enim scripturam mihi ita fingo:

Λευκαῖνεῖν υ. — ἐρέσσειν.

14) Litteram deleuit; scriptum videtur: κατακλυζομένη.

- c. 457. l. 18. Λευκοπύρα, τ. Λ. τ. — δημος.
— λιμός.
- c. 458. l. 6. Λευκοπίας, λ. Λευκωπίας. λ.
— l. 8. Λευραμ, εύρισκω. Λ. εύρισκειν.
— l. 15. Λευσιμωδίκτης, τ. Λευσιμωδίκτης. τ.¹⁵⁾
Λεύσοντες, β. μιλίνον- Λ. β. μιλίνοντες.
τες.
- c. 459. l. 1. Λευχαϊον, έπινί- Λεύχαϊον. έπίνειον. Κ.
κίον, κ.
Λευκοποίην, τ. εύ. ζή, Λεχεποίην. τ. — εύαιζή,
ε. ε.¹⁶⁾
- l. 9. Λέχ.ον, σ. Λέχος σ.¹⁷⁾
Λέχοισι, κ. Λέχουσι. κ.
Λεχηρι, π. Λέχρια. π.
— l. 15. Λεχόες, κ. Λεχοέσας. κ.
— l. ult. Λεχόοντο, συγκα- Λ. συνεκάθητο.
θηντο.
- c. 460. l. 1. Λεχμάδ., κ. Λεχμάδα. η.¹⁸⁾
— l. 2. Λέχνη, τρόπος. Λ. τόπος.
— l. 6. Λεψιρω, τ. Λαιψηρός. τ.
— l. 9. Λεωκένιτος, λ. ή λεω- Λ. λ. ή λεωκόρητος. π.
κόρητος, π.
— l. 13. Λεώλεθρος, π. έξο- Λ. π. έξωλοθρευμένος.
λοθρευμένος.
Λεώλης, τ. έξόλης. Δ. τ. έξώλης.
Λεώμι, θ. Λεώμι. θ.
- l. ult. Λεωπετρία, λ. Λεωπέτρα. λ.
- c. 461. l. 2. Δεώς, Αττικώς, Λεώς, Αττικός, ο.¹⁹⁾
ο.

c. 461.

15) Tuto jam et absque dubitatione reponi potest: Λευσί-
μου δήτης. Cf. VV. DD.

16) Litteram delevit; scriptum videtur: εύεζή.

17) Itidem; scriptum videtur: Λέχρον.

18) In fine vocis duas litteras delevit; scriptum videtur:
Λεχμάδες.

19) Scriptura codicis retinenda est. Cf. VV. DD.

- α. 461. l. 6. Ληαρίσιν, η. Διαρησιν. η.
 — l. 11. Ληγείει, ἠδυπάτη. Λίγεια. ἠδυτάτη.
 — l. 20. Λήθαργος, ε. — Δ. ε. — πυρετῶ.
 πειρετῶ.
 — l. 23. Ληθηκί, ε. — ἄ- Ληθηκίς. ε. — ἄγον τὸ
 γων τὰ Φάρμακα. Φάρμακον.
 ε. 462. l. 2. Ληιάδας, ε. — Λ. ε. — συλληφθείσας.
 συλληφθείσας.
 — l. 17. Λήιον, σ. — λιαί- Λ. σ. — λειαίνειν — λι-
 νεν — λι. .σσοντες, μώσσοντες. β. ²⁰⁾
 β.
 ε. 463. l. 1. Ληίσταί, π. — Λ. π. — αἱ ἀπὸ λείας
 διαπωλείας π. π. ¹⁾
 ε. 464. l. 7. Ληκυθηστής, κ. Ληκυθιστής. κ.
 Λήκυθος, τ. — λαυκαί- Λ. τ. — λαυκαίου κ.
 ου κ.
 — l. 12. Ληλάντου, π. Ληλάντειον. π. ²⁾
 — l. 17. Λῆμαν, χύτραισι, Δημᾶν χύτραισι, κολο-
 κολοκένταις. π. — κύνταις. π. — κολο-
 κολοκένταις, ε. λοκύνταις. ε.
 ε. 465. l. 4. Λήματος, οἷσι Λήματος, οἷσι πάρος. τ.
 .Φάρος, τ. — ὑπο- — ὑπεροψίας. ³⁾
 ψίας.
 — l. 10. Λῆμμα, θ. Λῆμα. θ. ⁴⁾
 Λημνίχειρί, ω. Λημνία χειρί. ω.
 — l. 21. Λημνίσκους, τὰς Λ. τὰς στενάς Σ. ⁵⁾
 σθενάς Σ.

Ii 2

ε. 466.

20) In λι. .σσοντες duas aut tres litteras erasit.

1) Erroris origo fuit: ΑΙΑΠΟΛΕΙΑΣ. Cf. VV. DD.

2) Sublata tantum distinctione legerem: Ληλάντου π. Cf. VV. DD.

3) Ante .Φάρος litteram expunxit; scriptum videtur: οἷ-
 σις Φάρος.

4) Cyr. Lex. Ms. Λῆμμα. κέρδος. Φρόνημα. Cf. VV. DD.

5) Cf. VV. DD. inter quos Alberti et Hemsterhuys ve-
 rum viderunt.

- c. 466. l. i. Δημῶν, νησῶν. Λήμνων . νήσων. ⁶⁾
 Λῆμνος, ν. — ἱερῶν. Η. Λ. ν. — ἱερὰ Η. ⁷⁾
 — l. 9. Αἰωνίαν, μ. Αἰωνιάν. μ. ⁸⁾
 — l. 18. Αἰνοί, σ. — κειλό- Λ. σ. — κοιλότητες.
 τητες.
- c. 467. l. 12. Ληρώδεις, σα- Λ. σανίδες, ε.
 νίδαί, ε.
 Λήσεθαι, λ. Δ. λ.
 [Λήσεται, λανθάνειν.]
 Ληθέων, σ. Δ. σ. ⁹⁾
 — l. 17. Λήσμα, δ. Λησμένη. δ.
 Λήσομαι, ε. Λήψομαι. ε. ¹⁰⁾
- c. 468. l. i. Λῆσος, ὅ ε. — Δ. ὅ ε. — ῥάχες — α.
 ῥάχη — ἀστήρ.
 [Λήσω, λάθω.]
 [Λήσομεν, λανθάνομεν.]
 Λήσταρχος, α. Δ. α. ¹¹⁾
- l. ult. Λίαν ἔλαβον, ι. Λείαν ἔλαβον. ι. ¹²⁾
- c. 469. l. i. Διανεῶ, λίαν κ. Λειανῶ. Λείαν κ. ¹³⁾

c. 469:

- 6) Accentus codicis Abreschii conjecturam (Λημνων . νη-
 σιωτῶν) verisimillimam reddunt.
- 7) Compendium v. ἱερῶν..delevit.
- 8) Accentus mutationem typhotheta non advertit. Cf. VV.
 DD.
- 9) Interpretatio glossae deletae fuit: λανθάνειν.
- 10) Cf. VV. DD. quorum conjectura ad sensu codicis pro-
 batur.
- 11) Posterior ex glossis ejectis ita scribenda videtur: Λή-
 σομεν. λανθάνομεν.
- 12) Ob πραιδαν, quod in fine adhaeret, Λίαν in Λείαν
 mutavit; at minus acute, nam ἡ πραιδαν a Graeculo
 recentiori profectum videtur; aut, si genuinum sit,
 cognatas, ut saepius, sub una voce pronunciations ex-
 ponit. Cf. VV. DD.
- 13) Prima scriptura fuit: Διανεῶν. quam series requirit.
 Cf. VV. DD.

ε. 469. l. 4. Λιαρόν, χ. — εὐ-
κρατον. A. χ. — ε.

[Λιαρῶ, τὰ αὐτά.]

Λιαῖσαι, χ. ἐκκλῆσαι.

Λιαθεῖς, χρηθεῖς, ε.

Λιαῖσαι, χ. ἐκκλῆσαι.

A. χωρηθεῖς, ε. ¹⁴⁾

ε. 471. l. 5. Λίβει, σ. ἐκκινεῖ.

Λ. σ. ἐκκινεῖ.

ε. 472. l. 1. Λιβυκοί, λ. χα-
μελαίων φησὶ κίβυν-
τὸν ὑρεῖ τ.

Λιβυκοὶ λ. Χαμαιλέων
φησὶ Λίβυν τὸν εὐ-
ρεῖν τ. ¹⁵⁾

— l. 7. Λιβυστεαῖδων, αἱ
γὰρ ἐν Καρχηδόνι τῆς
Λιβύης [δὲ] εἰσὶ γυ-
ναῖκες, αἱ — ἐσφα-
γίαζον K.

Λιβυσσαι αἰηδῶν, αἱ —
K. ¹⁶⁾

ε. 473. l. 1. Λιβυσαῖτιδες, τ. Λ. τ.

li 3

ε. 473.

14) Cyrilli Lex. Ms. Λιαθεῖς. ἀποδοθεῖς. (Forte: ἀποδυ-
θεῖς.) ἐκκλῆσαι, ἐκφυγῶν. Cf. VV. DD.

15) Latet in κίβυντὸν nomen auctoris fabularum Libyca-
rum Κιβυσσὸν vel Κυβισσὸν, quod Fabricius, a VV. DD.
laudatus, olim hic reponendum censuit. Vitiosum ὑρεῖ,
signo + antea notatum, bene emendatum est.

16) Scribendum: Λίβυς τε αἰηδῶν. quod poetae particula
est. Tota glossa ex scholiaste quodam descripta est: se-
ponuntur auctoris verba, et adjungitur explicatio mo-
ris, ad quem adluditur. Videmus jam, quod vitium
Aldinae ἐσφαγίαζον typothesiae debeatur. Priora: αἱ
γὰρ ἐν K. τῆς Λ. δὲ εἰσὶ γ. dura sunt; quapropter et δὲ,
quod otiosum erat, a Musuro elisum videtur. Doet
vero codicis scriptura, quod varia lectio ex margine
cum ipso textu confarcinata sit; nam propria scholiastis
commentatio ita incipit: Τῆς Λιβύης δὲ εἰσὶ γ. Ad v.
Λιβύης in margine adscriptum erat: γρ. ἐν Καρχηδόνι.
A scriba deinde, qui omnia ex margine archetypi cum
textu conferat et constipavit, compendium γρ. (ut sae-
pius jam observavimus) in γὰρ transformatum fuit, prae-
fixo quoque, ut videtur, ab eodem art. αἱ. Cum hoc
lumine concilietur illud, quod VV. DD. densis circum-
dati tenebris loco adspargunt.

- c. 473. I. I. Λιβυστέλωστος, Λίβυς τὲ λωτός. ὁ α. ¹⁷⁾
 ὁ α.
 Λιβυφοίτην, τὸ ἐπιγνύ- Δ. τὸν ἐπιγινόμενον Λίβυ-
 μενον λιβυσινόβας. σιν. Ἴβας.
 Λίβων, σ. Δείβων. σ.
 — I. 10. Λιγαίνει, τ. αἰδοῖ Δ. τ. ἄδει. μαστιγοῖ —
 μαστιγῆ — ἀφορ- ἐφορμαῖ.
 μαῖ.
 c. 474. I. 9. Λίγδην, ο. — βά- Δ. ο. — βάθος — ἐπι-
 θους — ἐπιλήγδην. λίγδην.
 c. 475. I. 2. Λίγδος, τ. — Δ. τ. — θυσία, κ.
 θυσία, κ.
 — I. 6. Λίγ., ο. Λίγα. ο. ¹⁸⁾
 — I. 8. Λιγ. πενές, α. ἀγε- Λιγηπελές, ἢ ὀλιγηπε-
 νές. λές. α. ἀγεννές. ¹⁹⁾
 — I. 15. Λίγξ.. λάγιος, κ. Λίγξ, πλάγιος, κ. ²⁰⁾
 c. 476. I. I. Λιγρόν, πικρόν, Λυγρόν. π.
 λιγυρόν, η. Διγυρόν. η. ¹⁾

[Διγυρῆσιν, ὀξέσι, καὶ
 τὰ ὅμοια.]

c. 476.

17) Glossam docte distinxit. Ejusdem scriptura superiori Λιβυστεαῆδων lucem adfundit. Cf. VV. DD. Nec minus dextre glossam mox insequentem correxit.

18) Litteram in fine erasit.

19) In medio vocis litteram expunxit; scriptum videtur: Λιγηπενές. Solito more vocem truncatam per ἢ ὀλιγηπελές exposuit. Cf. VV. DD.

20) Duas litteras delevit; scriptum videtur: Λίγξιτλάγιος. quod signo †. postea a se deleto, notaverat. Prima scriptura fuit: Λίγξι. πλάγιος. κ. Glossam in tertio casu aliunde exscriptam Lexicographus, ut vel sexcenties, in casu recto exponebat. Scripturam a me propositam series quoque postulat. Cf. VV. DD.

1) Male correxit et divisit, nam Λιγρόν contractum videtur pro λιγυρόν. Sequens λιγυρόν ex margine est, ubi praecedentis Λιγρόν emendatio fuit. In expositione πικρόν scriptura Λυγρόν cum Λιγρόν confundi videtur; sic apud Soph. Aj. v. 509, λυγρόν γῆρας, senectus, quae vitam tristem et amarum reddit.

- ε. 476. I. I. Λιγυρίζα, μ. Α. μ.
 — I. 13. Λιζόν, ε. Λιζόν, ἢ ἄλιζον. ε.
 Λιζῶνες, ε. Λιζονες, ἢ ὀλιζονες. ε. ²⁾
- ε. 477. I. 12. Λιθονεψίς, π. Λ. π. — ἀδύνατον ε.
 — ἀδυνάτων ε.
- ε. 478. I. 8. Λίθων χ. — δία- Λ. χ. — διάρυγας.
 ρυγας.
 Λί., κρην., α. Λία. κρίνα. α. ³⁾
 — I. 11. Λίκηνον, α. στράκι- Δ. α. ἰστράκινον.
 νον.
- ε. 479. I. 5. Λικμίτης, ε. Λικνίτης. ε.
 — I. 12. Λίκυθον, β. Λήκυθον. β. ⁴⁾
 Λικυμνίοις, βολαῖς. τῶν Δικυμνίοις βολαῖς. τοῦ ἐν
 ἐν τῷ Εὐριπίδῃ Λικυ- τῷ Εὐριπίδῃ Λικυ-
 νίῳ — Φωκίδος κατε- μνίου — Φωκίδος
 σκεμμένο. κατεσκευμένου. ⁵⁾
- ε. 480. I. 5. Λίλυτό, υ. Λίλυτον. υ. ⁶⁾
 — I. 10. Λιμένα κλειστόν, τ. Λιμένα κλυστόν. τ. —
 — Μεγακλείδη α. Μεγακλείδης α. ⁷⁾

I i 4

ε. 480.

- 2) Immiscuit: ἢ ἄλιζον. et mox: ἢ ὀλιζονες.
 3) Ultimam cum in priori tum posteriori voce litteram delevit; scriptum videtur: Λιη. Posterioris scripturam non agnosco.
 4) Cyr. Marinus: Λίκυθον. ἀγγεῖον ἐξ ἐλαίου ἐληροῦν. Cf. VV. DD.
 5) Locum haud intellectum depravavit. In κατεσκευμένο. ultimam litteram delevit; reponendum est cum VV. DD. κατεσκευμένου. Vitiosum κατεσκευμένοι a typ. est. Priora: τῶν ἐν τῷ Εὐριπίδου Λικυμνίῳ. prouti in codice leguntur, retinenda sunt. Art. τῶν ad praecedens Δικυμνίοις β. referendus est. Cf. VV. DD.
 6) Scribendum: Λιη. τὸ υ. glossae articulus male adhaesit.
 7) A typoseta habemus priori loco: Λιμένα κλυτόν. quod ob sequentia ferri nequit; posteriori autem loco scribendum videtur: ἐκβεβλημένου τοῦ σ, εἴαν Λιμένα κλυτόν. Sic omnia cohaerent.

ε. 480. l. 16. Λίμα, υ.	Λεῖμα. υ. ⁸⁾
ε. 481. l. 1. Λιμναγενές, λ. — Ἀθήναις [ἄσ] τ. — λαία η.	Λ. Λ. — Ἀθήναις τ. — Λήναια η.
— l. 12. Λιμοδωριεῖς, ο. — περὶ τὴν ὕτην κ.	Λ. ο. — περὶ τὴν Οἴτην κ. ⁹⁾
— l. 19. Λιμομηλία, π.	Λιμῶ Μηλία π.
ε. 482. l. 5. Λιναγερτουμένη, ε. — κακοήμων, λ. Λίναμαι, τ. Λιναυτιὰ, λίγνυς κ.	Δ. ε. — κακοείμων, λ. Λ. τ. Λιναυτιὰ. Λιγνύς, κ. ¹⁰⁾
— l. 18. Λινοί, ὅτε λ.	Λινοίό τε λ.
ε. 483. l. 3. Λίνον, ω. — τύ- χην ε. Λίνον λίνω συναπτεῖς, π.	Δ. ω. — τύλην ε. Λίνον λίνω συναπτεῖν. π.
— l. 8. Λινοπτάζει, λινόπτ., ἐπιλινεύει π. Λινόπης, ὁ ε. — ἐμπί- πτοντα θ.	Δ. λινόπτᾶ, ἐπὶ λίνω π. ¹¹⁾ Λινόπτης. ὁ ε. — ἐμπίμ- πτοντα θ.
— l. 17. Λίξ., πν.	Λύγξ. πν. ¹²⁾
— l. 23. Λιπαίνεις, Λιπαρός π. Λιπαλείψαθαι, ε.	Λ. λιπαρόν π. Αἴπ' ἀλείψαθαι. ε.

ε. 484.

8) En glossam facram, quae certo certius ex marginae intrusa est.

9) In ὕτην primam litteram delevit; scriptum erat: κύτην. Eadem forte urbs, quae apud Thucydidem Κυτήνιον vocatur. Cf. VV. DD.

10) Ordinem a Musuro institutum typostheta neglexit. Ordini codicis series favet.

11) In λινόπτ., ultimam litteram delevit.

12) Ultima vocis littera sub Musuri litura sepulta jacet.

- e. 484. l. 9. Λιπαροῖσι πόδε-
σι, τ. — ὑποδύσα-
σαι.
Λιπαρόν, κ. — εὐδη-
μον.
— l. 20. Λιπαυρεῖ, α. ἐπι-
λέλειπεν.
— l. 22. Λίπε αὐτοῦ, κατέ-
λιψεν ε.
e. 485. l. 1. Λιπέρνις, ὁ ε. —
ἀργυροῦ — λειπόπο-
λις.
— l. 8. Λιπογνώμων, ὁ τ. —
διααποβληκῶς α.
— l. 18. Λιρᾶ, α.
Λιρίοντα, ἠδύω.
e. 486. l. 5. Λῖς, δ. — πέρι
γὰρ λῖς ἐστὶν πέρι-
ξέστηκυῖα ὁμαλή —
αἰτίαν.
Λισηγένειος, λ.
— l. 12. Λίσπη, λ. — ἄπυ-
λος λ.
e. 487. l. 1. Λίσσεα, λ.
e. 488. l. 14. Λιτῆρα, θαλόν
τ.
— l. 17. Λιτῆ, λιτ', λ.
e. 489. l. 8. Λιτρῖς, π. σαμα-
τοδόχος.
- Λιπαροῖσι πόδεσσι, τ. —
ὑποδήσασθαι.
Λ. κ. — εὐοδμον.
Λ. α. ἐπιλέλοιπεν.
Λίπεν αὐτοῦ. κατέλιπεν
ε.
Λιπερνῆς ὁ ε. — ἀγροῦ
— λειπόλις. ¹³⁾
Λ. ὁ τ. — οἶα ἀποβεβλη-
κῶς α.
Λιρᾶ, α.
Λ. ἠδύοσμα.
Λ. δ. — Πέρι γὰρ λῖς ἐ-
στὶν πέριξέστηκυῖα
ὁμαλή — αἰτιατι-
κὴν. ¹⁴⁾
Λῖς ἠηγένειος. λ.
Λ. λ. — ἄπυγος λ.
Λίσσεο. λ.
Λ. θαλλόν τ. ¹⁵⁾
Λῖτι. λιτα. λ. ¹⁶⁾
Λ. π. σαματοδόχος.

13) Cf. VV. DD. qui λειποπόλις Hesychio reddiderunt.
Vitiosum ἀργυροῦ ex compendio provenit.

14) Cf. VV. DD. qui ex Homero lacum restituerunt.

15) In Ald. θαλαόν culpa typ.

16) In λιτ' ultimam litteram delevit; vera lectio, quam
codicis scriptura confirmat, in editis reposita est. Cf.
VV. DD.

- ε. 489. l. 13. Λιτός, ἀπλός, ε. Λ. ἀπλοῦς, ε.
 ε.
 — l. 14. Λιτρὸν, κακὸν α. Λιτρὸν κακῶν. α.
 — l. 18. Λιτυίρσας, ω — Λ. ω. — Μίδου — ἀδικώ-
 Μίδου — ἀδικώτα- τος.
 τος.
 ε. 490. l. 2. Λιφαιμεῖ, λίπει Λ. λείπει τ.
 τ.
 — l. 8. Λίχανος, ὁ [μετὰ] Λ. ὁ τ. ¹⁷⁾
 τ.
 Λιχάξαι, ρ. Βάλαι. Λ. ρ. Βάλλειν. ¹⁸⁾
 — l. 11. Λιχμάζει, θ. περι- Λ. θ. περιλείχει τ.
 λίχει τ.
 Λιχμαῖς, θ. — χαμε- Λ. θ. — χαμαιπετῆς —
 χ ἐπιλείχουσι.
 πετῆς — ἐπιλι.
 Λιχμήσουσι, λίξουσι. Λ. λείξουσι.
 Λιχμάζων, περιλίχων Λιχμάζων. περιλείχων
 τ. τ. ¹⁹⁾
 ε. 491. l. 4. Λιχνοφυλάργυ- Λ. ὁ λ, — Φειδωλὸς δέ.
 ρος, ὁ λ — Φειδωλός. Φιλόλαος Π. ²⁰⁾
 Φιλύλαιος πόλεσιν.
 — l. 8. Λιψοπροτόνοις, τ. Λιψοπροστίνους, τ.
 — l. 11. Λιωργός, κ. Λ. κ.
 [Λάβα αἰσχύνη.]
 Λιψύδριον, χ. Λ. χ. ²¹⁾

ε. 492.

- 17) Locum ergo Heinsius bene supplevit. Cf. VV. DD.
 18) In Ald. Λιχάξει a typ. Cf. VV. DD.
 19) Scripturam codicis Λιχμάζων retinendam censeo, quam et series requirit.
 20) Particulam δέ bene adnexuit. Reponendum: Φιλύλ-
 λιος, ex quo, litteris sorte quadratis exarato, natum est
 Φιλύλαιος. Cf. VV. DD. qui testimonia adferunt. Mu-
 surus indocte correxit.
 21) Glossa intermedia vitiose scripta videtur pro Λάβα vel
 Λάβη. Videntur Hesych. h. v.

c. 492. l. 2. Λοβοί, τ. — ἦ- Λ. τ. — η.

πατι.

[Λοβοῖσι, τὰ αὐτά.]

Λογάδας, τ. — ψήφας Λ. τ. — ψήφους λ.

λ.

c. 493. l. 1. Λόγεται, ε.

Λογία. ε. ²⁾

— l. 4. Λογίζεται, φ. λογι-
ζομαι, τ.

Λ. φ.

Λογίζομαι. τ. ³⁾

c. 495. l. 15. Λοιμός, π. —

Λ. π. — Φάσιν α. ⁴⁾

Φάσκων α.

— l. 19. Λοιμεύεται, φ.θο-
ροποιεῖ.

Λ. φθοροποιῆ.

c. 496. l. 5. Λοιδώνας, τ. —

Λ. τ. — τὰ ἀφροδίσια.

ταῖς ἀφροδίσιας.

— l. 11. Λοκρῶν, ξύνθημα
παροιμία.

Λοκρῶν ξύνθημα. παροι-
μία, ἐπὶ τῶν π. —

[Λοιηῦ, αὐτὸς ἀνιστῶν]
ἐπὶ τῶν π. — συνθή-
κας τ.

συνθήκας παρέβη-
σαν τ. ⁵⁾

κας τ.

Λύχ., τ.

Λόγχια. τ. ⁶⁾

c. 496.

2) Cyr. Lex. Ms. Λογία. ἐκλογία. καρποφορία. Cf. VV. DD.

3) Bene divisit; λογίζομαι tamen, quod hic adhaeret, in margine olim ex scholiaste Comici ad glossam sequentem adjectum fuisse suspicor. Cf. VV. DD.

4) Vitiosum Φάσκων pro Φασίν ex solito librariorum compendio oriri potuit; hic tamen Φάσκουσαι corrigerem, quod parenthesi includendum esset.

5) Interpositis Λοιηῦ, αὐτὸς ἀνιστῶν articulus male interruptus est, quod Musurus optime vidit, scienterque disjuncta articuli membra composuit; in postremis quoque lacunam ex Pseudoepigrammatis bene supplevit. Quid vero Λοιηῦ sit, aut quo pertineat, alii disquirant.

6) Litteram in line erasit. Cf. VV. DD.

- c. 496. l. 20. Λόνδης, β. ἔρων. Λ. β. ε. 7)
 Λοξοβάμ...σι, π. Λοξοβάμοσι. π. 8)
- c. 497. l. 7. Λοπόντα, λ. Λοπῶντα. λ.
- c. 498. l. 5. Λουτρίδες, α. — Λ. α. — ἀντλαυτρίδες
 πλαντρίδες λ. λ. 9)
- l. 9. Λουτροφόρα, α. — Λ. α. — ὑδρείας τ.
 ὑδρείας τ.
- l. 12. Λούζα, β. — ἔστιν Λ. β. — ε. ο. θ. 10)
 οἶκος θ.
- Λουτροφόρος, κ. — ἀ- Λ. κ. — ἀπνευμομένη. ε.
 πνευνημένη, ε.
- c. 499. l. 11. Λόφιον, τρίμα Λ. τρῆμα τ.
 τ.
- l. 17. Λοφνίδια, λ. Λοφνίδια. λ.
- c. 500. l. 3. Λοφοπωλεῖς, ο. Λ. ο. — εἰώθησαν; — λ.
 εἰώθησαν — λόφων π. 11)
- π.
- Λοφουδνόν, ο. Λ. ἢ ὀλοφουδνόν, ο. 12)
- l. 14. Λοχαγενεῖς, η. Λοχαγοί. η.
- l. 18. Λοχαῖος, κλεινόμε- Λ. κλεινόμενος. ε.
 νος, ε.
- c. 501. l. 2. Λοχιά, κ. Λοχιά. κ. 13)

c. 501.

7) A typothesa habemus ἔρων, in cuius locum substituendum est ἔρων, VV. DD. cum codice consentientibus.

8) Duas litteras delevit; scriptum videtur: Λοξοβάμοισι.

9) Male correxit, nec dubium est, quin, ut apud Photium, legendum sit Πλυντρίδες vel Πλυντηρίδες. Cf. VV. DD.

10) In editis cum articulo: ἔστι ὁ οἶκος θ.

11) Particulam ὡς, quae in editis περιτίθεσθαι praecedit, Ms. non agnoscit. Postrema: περιτίθεσθαι ad fin. ex margine adnexa videntur. Cf. VV. DD.

12) Consueto more vocis truncatae pleniorē formam ad-
 junxit.

13) Correxit: Λόχια. In interpretatione vocis Lexicographus, ut alibi, litterarum tantum, nec accentuum rationem habet.

ε. 501. l. 7. Λοχίαν, τ. — ἀ-
δρους — καρπὸν φ.

— l. 12. Λόγχη, ε. — ἐν-
λοχίσαμ.

Λοχ.αῖς, γ.

— l. 17. Λόχοι, Λ. — τέτ-
ταρας, π.

Λ. τ. — ἀδρους — καρ-
πούς φ.

Λ. ε. — ἐλλοχίσαμ. ¹⁴⁾

Λοχείαις. γ. ¹⁵⁾

Λ. Λ. — τέτταρες. π.

ε. 502. l. 13. Λύγαιος, λίθος
εἰς τὰ ζῳδια ἢ ὁ πεί-
ρις.

Λυγδαίμης, ο.

ε. 503. l. 11. Λυγιουργὸν τὸ,
ἤλεκτον

ε. 504. l. 2. Λυγία, π.

Λύγοισι, φ. — ἱματῶ-
δες, ὁ η.

Λύγος, ρ. — ἱματῶδες
φ.

— l. 10. Λυγῶς, ο.

ε. 505. l. 2. Λυδίζων, χ. —
διασκευασμένοι δ.

Λυδική λ. — προσ. γά-
γου — διασπᾶσαι
— δοκεῖ α.

Λύγαιος λίθος. εἰς τὰ ζῳ-
δια, ἢ ὁ Πάριος. [†]

Λύγδαμης. ο.

Λ. τὸ ἤλεκτρον.

Λυγρᾶ. π. ¹⁶⁾

Λ. φ. — ἱμαντῶδες, ὁ η.

Λ. ρ. — ἱμαντῶδες φ.

Λυγός. ο.

Λ. χ. — διασκευασμένοι δ.

Λ. λ. — προσηγάγου —
διασπᾶται — δο-
κεῖν α. ¹⁷⁾

c. 505.

14) In editis Λόχη a typ. Servata est ex antiquo archetypo scriptura ἐνλοχίσαμ.

15) Litteram expunxit; scriptum videtur: Λοχβαίς. qua scriptura Vossii conjectura firmatur. Cf. VV. DD. quibus adcedere videtur Cyr. Lex. Ms. Λογίαις. (Legendum: Λοχίαις.) γεννήσεσι.

16) V. λυγρᾶ, quae interpretationi immixta est, glossae emendatio videtur. Cf. VV. DD.

17) In προσ. γάγου litteram aut nexum litterarum deleuit; scriptum videtur aut προσηγάγου, aut προσαγάγου. Posterius probabilius est, prima enim scriptura fuit procul dubio προσαγάγουσα, compendio in fine neglecto. Cf. VV. DD.

- c. 505. l. 2. Λυδοί, ο. — λου- Λ. ο. — λούδους Φασί.
 Φασί.
 Λυδείω ν. — οἱ ἐπὶ τ. Λ. ν. — ἡ ἐπεὶ τ.
 Δυδὸς τὴν θύραν ἐγκλι- Λ. τ. θ. ἐκίγκλισε. π.
 σε, π.
 Λυδὸς ε. — ἀπο.οι α. Λ. ε. — ἀποροί α. ¹⁸⁾
 c. 506. l. 3. Λυεῖ, σ. Λύει.σ.
 — l. 6. Λύθρον, μαστιγο- Λ. μαστιγοφόρον. ἰχώρ
 φέρον χῶρος αἵμα- αἵματος τ. — ἡ τὸ
 τος [ἰχώρ] τ. — ἡ ἐκ τ. ¹⁹⁾
 ὃ ἐκ τ.
 — l. 14. Λυκάβας, ὅ ε. — Λ. ὅ ε. — π. τ. λ. ²⁰⁾
 π τὸ λ.
 c. 507. l. 4. Λυκαιχλίας, ὁ Λ. ὁ λυκόβρωτος.
 λυκόβρωτος.
 — l. 9. Λυκαμβίς, α. — Λ. α. — τὰς τοῦ α. ¹⁾
 τὰς τοῦ α.
 — l. 13. Λυκεῖον, φ. Λυκεῖον, Λ. φ.
 π.
 Λυκεῖον, π.
 Λυκηγενεῆ, τ. Λυκηγενεῆ. τ.
 Λυκιάδες, κ. — λ' — Λ. κ. — τριᾶκοντα —
 λύκειον Λακεδαιμό- λύκειον Λακεδαιμό-
 νων. νιοι. ²⁾

c. 507.

18) In ἀπο.οι litteram expunxit; sub litura dignoscere mihi videor: ἀπολοι. qua scriptura VV. DD. emendatio firmatur.

19) Summa hic sagacitate correxit, nam χῶρος vitium est, et ἰχώρ emendatio ex margine.

20) Compendium typoseta per πρὶ reddidit; legendum παρὰ, quod iam in editis repositum est. Cf. VV. DD.

1) In editis: τὰς α. articulo omisso.

2) Inepta est Musuri mutatio; nec mentem perspicio, nisi forte Λακεδαιμόνιοι ad praecedens κόρα referendum voluerit. Cf. VV. DD. qui lectionem codicis minime suspicabantur.

- c. 507. l. 13. Λυκηλάτους, Λ. τὰς ἐγχελεῖς.
τὰς ἐνχελείς.
- c. 508. l. 6. Λυκίσκος, ἡ μ. Δ. ἡ μ. — τρέμμα — δά-
— τρέμμα — δόμα-
τος.
- l. 10. Λυκοθραΐσης, θ. Λυκοθραΐσης. θ.
- l. 12. Λυκοιμάνδρα λοιθυ- Λύκοι μάνδαλοι θυρῶν.
ρῶν.
- l. 14. Λυκίκτου θ. — νό- Δυκοκτόνου θ. — νόμιον
μον — τοὺς οὐκᾶλ-
λων, ε. — τοὺς λύκους. ε.
- l. 21. Λυκόποδες, ο. — Λ. ο. — ποδῶν — ἦσαν
πολλῶν — σα. γ. γ. 3)
- c. 509. l. 2. Λυκοστ. τοῦ ι. Λύκος. τὸ τοῦ ι. — σιδή-
— σιδήρον — καὶ [ὁ] ριον — καὶ εἰς τ. 4)
εἰς τ.
- l. 9. Λύκος ε. — ἐλπίδος. Λ. ε. — ἐλπίδος διαψευ-
δομένων. 5)
- e. 510. l. 1. Λυκόφρον, τὸν Λ. τὸν ἐχινόποδα. Μ.
ἐχίνον ποδα, Μ.
Λυκόφρων. δ. ὑψηλόφρων. Λ. δ. ὑψηλόφρων.
- l. 6. Λύλιος, η. — ἐκω- Λ. η. — ἐκωμωδεῖτο.
μῶδει τῷ λῦμα, κ.
Λῦμα. κ. 6)
Λυμεών. ο. 7)
- l. 11. Λυμαιών, ο.
- c. 511. l. 14. Λυπρῶς, ε. Λυ- Δ. ε. Λιπαρῶς.
παρῶς.

c. 511.

3) In ῥσα. primam et ultimam litteram deleuit; scriptum suspicor: ῥσαν. Cf. VV. DD.

4) Duas in fine vocis deleuit litteras.

5) Ex Paroemiographis Hesychio ultimam vosem restituit.

6) Glossas unitas bene divisit.

7) Cyr. Lex. Ms. Λυμαιών. ὀλέθριος.

ε. 511. l. 16. Λυρί, ζ. Λύρκινον, ο.	Λυρίτης. ζ. Λ. ο. ⁸⁾
ε. 512. l. 2. Λυσαυδρεία, π. — l. 6. Λυσίαν, ο. — ουσία μ.	Λυσαύδρια. π. Λ. ο. — συνουσία με
— l. 15. Λυσιμελής, ε. — μελ. δόνας τὰς με- ρίμνας λύων.	Λ. ε. — μελεδῶνας, τούτ- ἐστι, τὰς μερίμνας λύων. μελεδήματα θ. ⁹⁾
Μελεδήματα θυμού.	
ε. 513. l. ult. Λυχνίον, ἢ λυχ- νία.	Λ. ἢ λυχνεία. ¹⁰⁾
ε. 514. l. 3. Λύχρος, ἢ λ. — λαῖς π.	Λ. ἢ λ. — δαῖς π. ¹¹⁾
— l. 21. Λωβόμενος, χ. Λωγάλιον, τ. — τῶν τραχήλων χ.	Λωβώμενος. χ. Λ. τ. — τὸν τραχὴλον χ.
— l. 26. Λ' γασος, ταυρεία μ.	Λώγασος. ταυρεία μ. ¹²⁾
ε. 515. l. 3. Λωῖσμον, χ. ἢ κλωσμον.	Λ. χ. ἢ κ. ¹³⁾
— l. 5. Λωιτήνη, σ.	Λωιτίνη. σ.

ε. 515.

8) In Ald. Λύρκιν culpa typ.

9) Separata melius hic conjuncta sunt, quam in editis, nam λύων ad praecedentia pertinet, et μελεδήματα θ. sejunctim in margine adjecta erant, ab aliquo forte, qui inter legendum versus Homericum memineral. Cf. VV. DD. In μελ. δόνας litteram expunxit. Nollem hic τούτ-ἐστι a Musuro interponi, nam τὰς μερίμνας apertum vocis praecedentis scholion est, et quidem ex margine.

10) Reponatur itaque ἢ λυχνία, probantibus VV. DD.

11) Retinenda est codicis scriptura δαῖς pro λαῖς, quod ex quadratis oritur. Cf. VV. DD.

12) Glossae litteram erasit.

13) In editis Κλωσμένον a typ. Cf. VV. DD.

- c. 515. l. 9. Δῶλον, β. — Δ. β. — πεφωσμένον.
πεφλωσμένον.
- l. 11. Λῶμα, ῥαμφή, κ. Δ. ῥαφή. κ. ¹⁴⁾
- l. 16. Λάπιστος, ὁ Π. — Λάπιστος. ὁ Π. — ἐπιβ.
ἐπιρίψεως. ῥάψεως.
- c. 516. l. 3. Λῶπος, ἱμάτιον, Δ. ι.
λωρόν, π.
Λωρόν. π.
- l. 7. Λῶστοι, ἐραμμένοι Δ. ἐῤῥαμμένοι φ. ¹⁵⁾
Φίλοι.
- l. 12. Λωτεῦσι δὲ, πάχ- Δωτεῦσι δὲ, πάχνη, ἄν-
νη, αἰθεῖ π. θη π.
- c. 517. l. 1. Λωτόβοσκον, Φύλ- Δωτόβοσκον. Φῦλον. ο.
λον, ο.
Λωτός, τ. — καρπός Δ. τ. — καρπός παρὰ
[τοῖς] π. τ. τ. ¹⁶⁾
- Λάτο. τερεῶτες, χ. Λωτὰν τενερογλῶττες.
χ. ¹⁷⁾
- Λωτρὸν, δ. ἄλιμμα. Δ. Λ. δ. ἄλειμμα. Δ.
Δωφᾶ, λήγειν, π. Δ. λήγει, π.

c. 518.

- 14) Cyrilli Lex. Ms. Λῶμα. τὸ εἰς τὸ κατώτερον μέρος τοῦ ἱματίου, καὶ εἰς τὸ περιδέξναιον ἐπίβλημα ῥάκους διὰ βύσσου καὶ πορφύρας καὶ κοκκίνου. Unde Helychius ita splendens videtur: ἢ εἰς τὸ κατώτερον τοῦ ἱματίου μέρος λῶμα. Cf. VV. DD.
- 15) Minime hic de *futura* agitur, sed de *amore* et *amicitia*; scribatur: ἐράμενοι, Φίλοι. *Amasii*, *amici*. Etymologus in primis emendationem tuetur; facillima quoque est litterarum α et ω permutatio ob similem in libris scriptis ductum, cujus jam supra memini. Cf. VV. DD.
- 16) Cyr. Lex. Ms. Λωτός. βοτάνη εὐσθμος, ἣν ἔνιοι μυρόλυτρον κικλήσκουσιν.
- 17) Ultimam in prima voce erasit litteram; glossamque turpiter depravavit.

c. 518. I. 6. Δωϊόνων, ὠφελι- Λ. ὠφελιματέρων.
μόνων.

— I. 10. Λωῶν, βελτίων. ἦ- Δῶων. βελτίων. □ ἦδος
δος — Δῶται — ὠ- — Λῶτ — ἀσπά-
πάλαξ. λαξ. ¹⁸⁾

M

M

c. 519. I. 6. Μά, τ. — συν- Μ. τ. — συζεύγνυσι —
ζεύγνυσι — κατομώ- κατομώσαι — τῶ —
σαι — τὸ — τὸ ο.

— I. 10. Μαγάδες, α. — Μ. α. — μαγάδης —
μ. γάδης — μαγά- μαγάδι. ²⁰⁾
δη.

Μαγάδειν, ω.

Μαγάδιον. ω.

c. 520. I. 7. Μάγγαλα, φ. Μ. φ. — γοητεύματα. ¹⁾
— γοήματα.

— I. 12. Μαγεταναυλόν, Μαγέτασιν αὐλόν. τὸν μ.
[τὸν,] τὸν μ.

— I. 19. Μαγίδες, ο. — μα- Μ. ο. — μάζαις κ. ²⁾
ξάιαις κ.

c. 521.

18) Signo lacunae nihil aliud sine dubio voluit, quam ut sequentia ab articulo seponerentur, nam verbis: Δῶων, βελτίων. Hesychii in hac littera glossarium finitur; subiecta est variarum rerum congeries, quam librarius ex margine, aut aliunde, fini litterae adtexuit. Cf. VV. DD. qui hic varie disputant et corrigunt, quorumque solus Bentley verum vidit.

19) Cyr. Lex. Ms. Μά. ὄρκου δηλωτικὸν ἐπίρρημα. Μά καὶ ἡ μήτηρ, ὑποκοριστικῶς.

20) In μ. γάδης litteram erasit. Cyr. Lex. Ms. Μαγὰς. σα. νίς τετράγωνος, ὑπόκουφος, δεχομένη ἐφ' ἑαυτῆς τὰς νεύρας, καὶ ἀποτελοῦσα τὸν φθόγγον.

1) Cyr. Lex. Ms. Μάγγανόν τι. παράδοξόν τι. λέγεται δὲ καὶ ἡ γοητεία Μαγγανεία.

2) Reponendum: μάζαι, ἄς κ. vocibus ex indistincta archetypi scriptura conglutinatis, et ξ cum ζ commutato. Cf. VV. DD.

- c. 521. l. 7. Μάγνης, κ. βό. Μ. κ. βώλου π. ³⁾
 λου π.
 c. 523. l. 1. Μάζαν, α. — Μ. α. — μεμαγμένης κ. ⁴⁾
 νεναγμένης κόπρου.
 — l. 4. Μαζεμὸς, β. Μαζινὸς, β.
 — l. 14. Μαζόντα, τ. Μαζώντα. τ.
 — l. 18. Μαθᾶμαι, ζ. Μαθᾶμαι. ζ.
 c. 524. l. 6. Μαῖα, π. — Μ. π. — πρεσβύτιν τ. ⁵⁾
 πρεσβύτην τ.
 — l. 11. Μαίεσαι, ζ. — μαι. Μ. ζ. — μαιώσσαν τ. ⁶⁾
 άσσαν. τ.
 — l. 14. Μαίευσis, μαιθαῦ, Μαιέυσis.
 ο. Μαιθαῦ. ο.
 — l. 18. Μαιμ., ε. Μαιμᾶ. ε. ⁷⁾
 c. 525. l. 2. Μαιμαέντι, ε. Μαιμαᾶτι. ε. ⁸⁾
 — l. 7. Μαιμάσσει, σφίσει, Μ. σ. π. ⁹⁾
 π.
 — l. 9. Μαιμόων, ε. Μαινοᾶν. ε. ⁹⁾

Kk 2

c. 526.

3) Lectionem codicis, temere a Musuro mutatam, impressa exhibent.

4) Retinendum procul dubio νεναγμένης (α νάσσω vel νάττω) ut sit, *finis in cumulum adgestus et compressus*, μεμαγμένης enim ab hoc loco alienum est et ineptum. Cf. VV. DD. Formam νάττειν habemus in fragm. Epicteti apud Stob. Serm. CXX. p. 610. l. 6.

5) Cyr. Lex. Ms. Μαῖα. Ιατρίνη ταῖς ἐν τῷ τρίτειν κινδυνεύουσας γυναῖξιν βοηθοῦσα.

6) In editis: μαιώσσαι.

7) Exitum vocis erasit; scriptum suspicor: Μαιμοᾶ. Cf. VV. DD.

8) Cf. VV. DD. qui σφύζει Hesycho reddiderunt. Cyrilli Lex. Ms. Μαιμάσσει. σφύζει. προθυμέται. πηδᾶ. κοχλάζει.

9) Prima scriptura fuit: Μαιμόων. Jam supra monui, quod formae contractae in antiquis glossariis saepius solvantur; nec series hac solutione truncatur, nam Μαιμόων consideratur, ut si scriptum esset Μαιμῶν. Cf. VV. DD.

- c. 526. l. 7. Μαιωνία, ἡ Λ. Μαιονία. ἡ Λ.
 — l. 10. Μαίρα, κ. — μαι- Μ. κ. — μαιρίην — Πρῶ-
 ρίην — πρὸ τοῦ θυ- του θυγατέρα Δι-
 γα εἴθρας ἀδελφοῦ ε.
 ε.
 Μαίσωλος, ζ. — γενό- Μ. ζ. — γενόμενον ε.
 μένος ε.
 Μαίσων, μαγειρίον, α. Μ. μαγειρεῖον. α.
 c. 527. l. 1. Μαίωτα, λ. Μαίωτιν λ.
 c. 528. l. 2. Μακέλλη, δίκη- Μ. δίκηλλα, πλατεῖα σ.
 λα, πλατ. σκαφίον δ. 10)
 δ.
 — l. 9. Μακεσίκρανος, ε. — Μ. ε. — ἀλεκτρυόνα —
 ἀλεκτρυόνα — γέ- λέγουσι.
 λους.
 — l. 17. Μάκος, ε. — δι- Μ. ε. — δίκηλλα.
 κηλα.
 c. 529. l. 6. Μακρά, μ. — Μ. μ. — γραμματεῖω μ.
 γραμματεῖω μ.
 — l. 19. Μακτήριον, ἰλα- Μ. ἰλαστήριον. κάλυμ-
 στήρια, κάλυμα ι. μα ι.
 c. 531. l. 2. Μακοστρα., κ. Μακοστρακα. κ. καὶ κα-
 καὶ καρι. ρίδας. 11)
 Μαλακῶ, α. — ἦδει. Μ. α. — εἶδει.
 — l. 11. Μάλα, τί τῶν α. Μάλα τί τῶν α. 12)
 c. 532. l. 1. Μαλερόν α. στέ- Μ. α. στέαρ.
 ας.

c. 532.

10) In πλατ. ultimam litteram delevit; scriptum videtur: πλατὺ. et legebatur olim: πλατὺ σκαφεῖον. Cf. VV. DD.

11) In prima voce exitus compendium delevit. Cf. VV. DD.

12) Solam distinctionem sustulit. Legerem: Μαλακῶν Cf. VV. DD. qui Μαλάττων praeferunt.

- c. 532. l. 3. Μαληκῶ παιδίῳ, Μαλικῶ πέδα. χ. — μα
 χ. — μαλικῶ κ. λικῶ κ.
 — l. 8. Μαλακόν, η. — α. M. η. — ἀφένες.
 φενῆ.
 — l. 15. Μάλισαν, ε. [Μάλισαν. ε.]
 c. 533. l. 13. Μαλκίετον, μ. M. μ. — μαλκιῆν λ.
 — μαλκιῆν λ.
 c. 534. l. 3. Μαλλός, τ. — M. τ. — καθεμένη —
 καθεμένη — μπό- πηνία, ο. ¹³⁾
 νια, ο.
 c. 535. l. 3. Μαματίδες, α. M. αι Δόλοπες.
 Δώλωπες.
 c. 536. l. 11. Μανδύας, ε. — M. ε. — πολεμικόν, η
 πολεμικοί, η μαντεί- μ. ¹⁴⁾
 ας.
 c. 537. l. 1. Μανδύει, δ. Μανδύη. δ.
 — l. 4. Μανασσῆς, ε. M. ε.
 [Μαγεῖην, μανῶ.]
 Μανῆσεις, τ. M. τ.
 Μάνης, κ. — καταλε- M. κ. — καταλέγων ὀνό-
 γομένων βόλ.. ματα βόλων. ¹⁵⁾
 Μανερῶς, τ. — π μά- Μανέρως. τ. — παρὰ μ.
 γων δ. δ.
 c. 538. l. 1. Μανόν, α. — M. α. — χαῦναν. ¹⁶⁾
 χαυνόν.

Kk 3

c. 538.

13) Legendum: ποιμνία. uti et Salmasius divinavit. Lit-
 tera ex correctione superscripta (ποιμν^μια) voci præ-
 fixa est.

14) Cyr. Lex. Ms. Μανδύας, εἶδος ἱματίου, ὅπερ καλεῖται
 λουρίκη. Cf. VV. DD.

15) Ultimæ vocis exitum delevit.

16) In Ald. compendium ultimæ vocis neglectum fuit, ut
 VV. DD. suspicabantur. Cyr. Lex. Ms. Μανόν. ἀραιόν.

- ε. 538. l. 6. Μαντινῆ, π. Μ. π.
 [Μαντίον, ἀντί τοῦ
 μαν]
 [Μάντιος, μάντεως.]
 Μαντις, ο. Μ. ο. ¹⁷⁾
 Μαντοσύνη, μαντεία. Μ. μαντεία.
 [Μαντείας, μαντείας]
 Μανυπικρόν, ἀθαμα- Μάνυ. πικρόν. Ἀθαμα-
 νές. νές. ¹⁸⁾
 — l. 13. Μάνυσον, τὰ μήκι- Μ. τὰ μήκιστα δ.
 στα δ.
 ε. 539. l. 13. Μαργαῖ, μ. — Μ. μ. — ὕβρις γ. ¹⁹⁾
 ὕβρις γ.
 ε. 540. l. 2. Μαργέτης, μ. Μαργίτης. μ.
 — l. 5. Μαργήτης, μ. Μαργήτης. μ.
 Μαργ. τάτην, ε. Μαργοτάτην. ε. ²⁰⁾
 — l. 9. Μαργόντες, μ. Μαργῶντες. μ.
 — l. 11. Μαργῶσαν χεῖρα, Μαργῶσαν χεῖρα. μ.
 μ.
 — l. 14. Μαρηγηλαῖ, α. Μαρηγηλαῖ. α. ¹⁾
 Μαριανδυνὸς θεῖνος, Μαριανδυνὸς θεῖνος. δαι-
 δαιμονίουσ — μαρι- μονίως — Μαριαν-
 ανδύν, ὡς λιπερ- δηνόν, ὡς λιπερ-
 σαν. σαν. ²⁾
 ε. 541. l. 17. Μαριστὸν, ε. Μ. ε. — πέπερι.
 — πεπεριαῖ.

ε. 541.

17) Priorem ex deletis ita correxerat: Μαντεῖον.

18) In Ald. Μάνυυ culpa typ. Cf. VV. DD.

19) Scriptura Μαργαῖ ex archetypo translata est. VV. DD. Μαργᾶ substituerunt.

20) Litteram erasit; ex serie procul dubio legebatur: Μαργιτάτην.

1) In editis antiquior scriptura in recentiorem transmutata est. Cf. VV. DD.

2) Ex codice reponendum: Μαριανδυνὸς θεῖ. — Μαριανδυνόν, ω. Cf. VV. DD.

- c. 541. l. 17. Μαρίταιον, τ. Μαριταῖον. τ.
 c. 542. l. 11. Μαρμαρυγαῖ, Μ. α. — λαμπηδόνας,
 α. — λαμπηδόνας.
 — l. 17. Μαρμάρω κρυόεντι, Μαρμάρω ὀκρυόεντι. λ.
 λ.
 — l. 19. Μάρμοιρον, λ. Μαρμαῖρον. λ.
 c. 543. l. 9. Μαρσίπιον, β. Μαρσίπιον. β. ³⁾
 — l. 16. Μαρυκαῖα, α. — Μ. α. — ἀναμασῶ-
 ἀναμάσαθα. θα. ⁴⁾
 — l. 18. Μάρψα, συλλα- Μ. συλλαβεῖν, κ.
 βῆν, κ.
 Μάρψειδ, κ. Μάρψεια, κ. ⁵⁾
 c. 544. l. 5. Μάθλη, τ. — Μ. τ. — μ. σ. — Συν-
 μάθλη Σοφοκλῆς — δειπνοῖς.
 συνδειπνοῖς μάση μ. Μάση. μ. ⁶⁾
 Μασίγδουπος, β. Μασίγδουπον, β.
 c. 545. l. 3. Μαστάζεται, Μ. διαμασῶται.
 διαμάσαται.
 — l. 13. Μαστήρ, ἐρεμνη- Μ. ἐρευνητής.
 τής.
 Μαστήρες, ζ. ἐρεμνῶν- Μ. ζ. ἐρευνῶντες.
 τες.
 Μάστι, μ. Μάστις. μ. ⁷⁾
 c. 546. l. 4. Μαστίζων, μα- Μ. μασσώμενος. π. ⁸⁾
 σόμενος, π.

Kk 4

c. 546.

3) Cyr. Lex. Ms. Μάρσιππος. σάκκος, θυλάκιον, βαλάντιον.

4) Ex codice scribendum: ἀναμασῶται.

5) Memoria Musurum fefellit, nam particula δὲ ex versu Homerico (Il. O. 137.) adhaesit:

Μάρψει δ' ἐξείης, ὅς τ' αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐκί.

Reponendum itaque: Μάρψει δ'. κ. Cf. VV. DD.

6) Unita se crevit. Cf. VV. DD.

7) Servanda est codicis scriptura, serie jubente.

8) Scriberem: μασσώμενος. auctoritate codicis.

- c. 546. l. 6. Μάστιξ, Φραγέ- M. Φραγέλλιον.
λιον.
- l. 17. Μασύντεις, π. Μασύντης. π.
- c. 547. l. 3. Μασχάλην, α. M. α. — ἐμπεπωκότες
— ἐμπεπωκότες — εἰώθησαν καὶ
— εἰώθησαν γὰρ λ. 9)
- l. 12. Μασχάλην, τ. — Μασχαλαῖν. τ. — σχά-
σχ. σαντας π. 10)
- l. 15. Μασχαμνόν, φ. M. φ. 11)
- l. 19. Μασχαλίσματα, M. φ. — ἀκρωτηριάσαι.
φ. — ἀκρωτηριάσαν +
— καὶ τὰ τῶν ε. σες — καὶ τὰ τῶν
ε. 12)
- c. 548. l. 3. Μασχαλιστήρ, Mασχαλιστήρ. ὁ δ. 13)
δ.
- l. 10. Μάται, δ. Ματαιᾶ. δ. 14)

c. 548.

9) Emendationem ἐμπεπωκότες typos theta non advertit; mendam codicis VV. DD. postea correxerunt. Ultima ex mala interpretatione correxit, textus enim, prouti in codice legitur, nullius mutationis indiget; a sequentibus distinguenda sunt: ἐν τῷ μεθύειν αἶρειν ἀνωτὴν μασχάλην. quae praecedentem senarium spectant, ejusque explicandi causa adjecta sunt. Sequitur: εἰώθησαν γὰρ λέγειν. Μασχάλην α. Cf. VV. DD.

10) In σχ. σαντας litteram expunxit. Glossam male correxit; scriptio codicis conducit ad Μασχαλαῖν, cui et series repugnat. Veriora forte tempus detegit.

11) VV. DD. Μασχαμνόν. φ. optime restituerunt. Permutatio litt. μ et ν cum λι, in hoc codice satis obvia, ex quadratarum forma, ut alibi monui, deducenda est.

12) In verbis: καὶ τὰ τῶν, mendam ejusque correctionem (τὰ τῶν) juxta se collocatas habemus; tollatur vitium, et retineatur cum Salmasio emendatio superscripta. Cf. VV. DD.

13) Articulum interpretationi praemisit.

14) Musurum antiqua archetypi scriptura confudit; rependendum: Ματαῖ. plaudentibus VV. DD.

- c. 548. l. 16. Ματαίσσει, μα- M. μῶραινει.
 ραίνει.
 — l. 23. Ματρίους, τ. ἀβελ- M. τ. ἀβελτέρους.
 τήρους.
- ‡
- c. 549. l. 3. Ματήγετον, ε. Ματήγετον. ε. ¹⁵⁾
 — l. 11. Ματρόξενος, τ. Ματροξένους. τ.
 Ματρύλιον, τ. Ματρύλλιον. τ.
 — l. ult. Ματθαῖος, δ. — M. δ. — δ. θ. ¹⁶⁾
 δῶμα θ.
- c. 550. l. 6. Ματτυεῖς, ἡ μ. M. ἡ μ. ¹⁷⁾
 Ματωθῶν, ο. Ματὼ θῶν. ο.
 — l. 12. Μαῦδι, λ. Μαῦδιν. λ.
 — l. 14. Μαυρῖς, μ. — μι- M. μ. — μιθῶ τι π. ¹⁸⁾
 θητὸν ποιούσα.
- c. 551. l. 3. Μάχαιρα, ξ. — M. ξ. — παραζώνη. κ. ¹⁹⁾
 π ζώνη, κ.
 — l. 10. Μαχᾶν, τ. M. ἀντὶ τ. ¹⁹⁾
 — l. 16. Μαχησαμένω, μ. Μαχεσσαμένω. μ. ²⁰⁾

Kk 5

c. 552.

15) Cf. VV. DD. qui mendam erudite correxerunt.

16) Lektionem codicis exhibent Glossae Mss. N. T. ex codice Marino: Ματθαῖος. δεδωρημένος. Ματθίας. δῶμα θεοῦ. Cf. VV. DD. qui δῶμα in δόμα mutarunt. An igitur a Lexicographorum doctissimo ejusmodi nugulae interseruntur? Credant alii.

17) Lineam voci subduxit, signo ‡ in margine adposito.

18) Lego: μιθῶτὸν π. Mercenarii partes sustinens, mulier mercenaria. Mendosam glossae scripturam VV. DD. correxerunt.

19) Præpositionem omissam innexuit.

20) Reponendum: Μαχησαμένω. Unde versus (II. A. 304.) ad quem respicitur, ita scribendus esset:

Ὡς τῷ γ' ἀντιβίβισι μαχησαμένω ἐπέεσσιν.

Hodie legitur: μαχεσσαμένω. Cf. VV. DD.

- c. 552. l. i. Μαχλωσύνη, ἢ Μαχλωσύνη. ἢ περὶ τὰ
περὶ τὰ ἀφροδίσια ἀφροδίσια κ. ¹⁾
[ωσή] κ.
- l. 8. Μαψαῦραι, αἱ μά- Μ. αἱ μ. αἴμμοι ἢ κ. ²⁾
ταιαι αἴμμοι ἢ κ.
- l. 11. Μαψίδως, ματαί- Μαψιδίως. μ.
ως, [μαψίφωνον.]
Μαψ. Φωνον, μ. Μαψίφωνον. μ. ³⁾
- l. 19. Μεγαβύζιοι λ. — Μ. λ. — Μεγαίβυζοι.
Μεγαίβυζοι. μέγα Μέγα δ. ⁴⁾
δ.
- e. 553. l. 6. Μεγαίρω, φ. Μεγαίρω. φ.
— l. 10. Μεγάλη θ. — βέν- Μ. θ. — Βένδην. Θρακία
δην. Θρακία γ. γ.
- e. 554. l. 2. Μεγαλόνοια, υ. Μεγαλόνοια. υ. ⁵⁾
— l. 4. Μεγαλουργίας, μ. ἐρ- Μ. μ. ε.
γασίας.
[Μεγαλορρήμεσύνη, με-
γάλα, λαλόνων.]
Μεγαλορήμων, ὑπερή- Μεγαλορρήμων. ὑπερή-
φανος. φανος, μεγάλα λα-
λῶν.

1) Forte: ἢ περὶ τὰ ἀφροδίσια δρμῆ, κ. Correctionem glossae tyrotheta neglexit.

2) Si Musurus scripturam codicis intactam reliquisset, nemo forte ἀναμοι conjecisset, at omnes ἀελλοι, quod genuinam Lexicographi scripturam esse censeo. Cf. VV. DD.

3) In priori glossa posterioris correctionem ex margine delevit. In Μαψ. Φωνον litteram oravit; scriptum suspiror: Μαψήφωνον.

4) Adnexa optime separavit.

5) Cyrilli Lex. Ms. Μεγαλόνοια. ὑπερηφάνεια. μεγάλα-
φύτα.

λων. καὶ Μεγαλορ-
ρημοσύνη. 6)

e. 554. l. 8. Μεγαλοφυσίας, Μεγαλοφυίας. μ.

μ.
— l. 17. Μεγαρέων δ. — M. δ. — σκόροδα, καὶ
σκόρριδα, κ.

— l. 21. Μεγαρικαῖς, σ. — Μεγαρικαὶ σ. — Καλ-
καλίας π. λίας π.

e. 555. l. 1. Μεγασχηδῆ, μ. Μεγασχιδεῖ. μ.

— l. 4. Μεγάσυρνος, ε. — M. ε. — Κνήδω.
κνήδω.

— l. 7. Μέγ' ἔζοχον, μ. ὑ- M. μ. ὑπερέχον.
περέχων.

Μεγῆραι, φ.

Μεγῆραι. φ.

Μεγείρας, φ.

Μεγείρας. φ.

Μέγειρεν, ε.

Μέγειρεν. ε.

— l. ult. Μεδέων, βασιλέων, M. βασιλεὺς, ἢ Φροντί-
ἢ Φροντιζόντων. ζων.

e. 556. l. 1. Μεδεύων, β. παρὰ M. β. παρὰ τὸ μέδειν —
μηδεῖν. — προνοεῖ, προνοεῖσθαι. καὶ πό-
λις. 7)

καὶ π.

e. 556.

6) Locum turbatum egregie et sagaciter ordinavit; nam

μεγάλα λαλόωνων ex correctione (λαλόνων) pro μ. λαλῶν
ad Μεγαλορήμων pertinet, et Μεγαλορρήμοσύνη ex alio
glossario in margine adpositum erat, tanquam vox ab
Hesychio praetermissa, quod et alibi factum vidimus.
V. Μεγαλοουργίας sequentibus ob seriem postponenda
esset.

7) Μεδεύων, βασιλεύων. est glossa in margine adjuncta, et
male intrusa. Sequentia: παρὰ μ. ad fin. male a librario
exscripta, cum praeced. Μεδέων arcte connectenda sunt.
Pro βασιλέων in priori glossa legerem βασιλεύων. Scri-
pturam Φροντιζόντων pro Φροντίζων compendio attribuo.
Cf. VV. DD. qui aliter opinantur.

- c. 556. l. 4. Μέδιμιον, μέτρον ὅμοιον, ἢ σχοινίκων μή. M. μ. ο. ἢ χοινίκων τεσσαράκοντα ὀκτώ. 8)
- l. 11. Μεδόμεθα, φροντίζομεν, θ. M. μεδόμεθα. φροντίζομεν, ε.
- l. 16. Μέθαις, τοῖς σκεύεσσι τ. M. τοῖς σκεύεσσι τ.
- c. 557. l. 2. Μέθεν, ε. M. ἢ ἐμέθεν. ε. 9)
- l. 8. Μεθέπεις, παραγίνε, κ. M. παραγίνη. κ.
- l. 19. Μέθη, κ. — σκότασις ο. M. κ. — σκότασις ο.
- l. 27. Μεθείω, α. M. μεθείω. α.
- c. 558. l. 6. Μεθ' ὄδον, ε — τὸ κ. M. ε. — τῶ κ.
- Μεθομίλεων, ο. M. μεθομίλεων. ο.
- l. 11. Μεθόπωρον, μ. — θέρους. M. ἢ μ. — θέρους.
- l. 13. Μεθόριον, τ. — διαχωρίζον τοῦ τ. M. τ. — διαχωρίζον τοῦ τ. δύο πῶ¹⁰⁾
- l. 21. Μεθύουσα, ἀλοιφὴ διάβροχον — πεπληρωμένην ε. M. ἀλοιφὴ διάβροχος — πεπληρωμένη ε. 11)

c. 559.

8) Nullus dubito, quin in ὅμοιον numerus et μόδιος lateant, ut apud VV. DD. egregie observatur. Lumen forte adsperserit locus ex codice Ms. Περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν. Romae a me exscripto, ubi haec de *Medimno* leguntur: Μέδιμνος — παρὰ Κυπρίοις διαφόρως μετροῦται. Σαλαμίνοι, ἤγουσι Κωνσταντιεῖς, ἐ μόδια μετροῦσι τὸν μέδιμνον. Πάφοι δὲ καὶ Σικελοὶ δ' μόδιους αὐτοὶ μετροῦσι. Atticorum *medimnus* sex modios continebat; ita ut *medimnus* pro locorum ac gentium varietate varii quoque valoris et ponderis fuerit.

9) Glossam solito perspicuitatis studio interpolavit.

10) Optime scripsit; nam τοῦ oritur ex articuli compendio et β', cujus cum υ permutatio frequentissima est.

11) Interpretatio in quarto casu adjuncta evidenter monstrat, quod glossa olim ita scripta fuerit: Μεθύουσα ἀλοιφῆ. Cf. VV. DD. qui poetae locum indagaverunt.

- c. 559. l. 2. Μεθώη, π. Μεθώηη. π.
 — l. 4. Μειαγωγός, ο. — ἔ- Μ. ο. — ἱερεῖον τὸ ἐκλε-
 ριον τὸ λεγόμενον υ. γόμενον υ.
 — l. 8. Μειδιά, γελα, μει- Μ. γελα.
 διάσμα, γ. Μειδιάσμα. γ. ¹²⁾
 Μειδιθῶν, [γρ] γελῶν. Μ. γελῶν.
 — l. 11. Μειζόντες, μ. Μειζῶντες. μ. ¹³⁾
 — l. 15. Μείλια, μ. χαρίσ- Μ. μ. χαρίσματα. σπα-
 ματα. ράγματα. δ. ¹⁴⁾
 [Μειλίγματα,] ἀσπάργ-
 ματα, δ.
 — l. 20. Μειλίσσο, φιλο- Μ. φιλοφρονοῦ. π.
 φρόνου, π. Μελισσέμ. ναί, π. Μελισσέμεναί. π. ¹⁵⁾
 c. 560. l. 1. Μειλιχία, γ. Μ. γ. ἠδεῖ.
 ἠδεῖα.
 — l. 6. Μειλιχομετίδης, π. Μειλιχόμητις. ἠδύς. π.
 ἠδυγέλως, η. ἠδύγελως. η.
 Μειξοβάρβαρος, ο. — Μιξοβάρβαρος. ο. —
 οὔτ' ἔλλην — ἔχων. οὔτ' ἔλλην — με-
 τέχων.
 — l. 14. Μειόφρων, ἐλάφρων. Μ. ἐλαφρός, κ.
 κ.
 — l. 20. Μείραξ, παῖς. [μῦς Μ. π. ¹⁶⁾
 μήν.]

c. 560.

12) Unita divisit. In sequenti glossa compendium γρ. (i. e. γράφεται) ex margine intrusum delevit.

13) Retinenda procul dubio scriptura Μείζοντες pro Μύζον-
 τες, scriptione ob pronunciationem paululum immutata.
 Cf. VV. DD.

14) Violenta Musuri ratione reprobata, textum codicis
 servemus integrum; in ἀσπάργματα sola litt. σ. ejicien-
 da videtur, ut ἀπάργματα legatur, quod et Heinsio olim
 placuit. Cf. VV. DD.

15) Litteram erasit.

16) Nova procul dubio in μῦς μήν glossa latet, quam alii
 detegant.

- c. 560. l. 24. Μελαγκόρυφοι, Μ. ο. — ἀμεινον δ.
ο. — ἀμείνω δ.
- c. 562. l. 8. Μελάμπυλος, π. Μελάμπυλος. π.¹⁷⁾
— l. 12. Μελάμφυλος, ἡ Μελάμφυλλος. ἡ Σ.
Σ.
- c. 563. l. 5. Μελάινθαι, ἡ ρ. — Μ. ἡ ρυθρία τ.¹⁸⁾
θρία τ.
- l. 14. Μελάντιος, χ. — Μ. χ. — χοιράδες, η.
χοιράδαι, η.
- c. 564. l. 1. Μελαιδῆνος, κ. Μ. κ. — μελεδῶνες, α.
— μελεδῶνα, α.
- l. 18. Μελείην, τ. — με- Μελίην. τ. — μελίως —
λείας — δένδρα. δένδρον.
Μελείησι, δ. Μελίησι. δ.
- l. 12. Μελερόν, μ. Μαλερόν. μ.¹⁹⁾
- l. 25. Μέλημα, ο. — Μ. ο. — φροντίζοι, α.
φροντίζοι, α.
- l. ult. Μελιρύτοισιν, ε. — Μελιρῦτοισιν. ε. — με-
μελίρυτον, η. λίρῦτον, η.
- c. 565. l. 6. Μέλιγγας, ολοι- Μέλιγγας. ολοι. τόπους.
τόπαις θ. — ἐκ τοῦ θ. — ἐκ τούτου
τ. τ.²⁰⁾

c. 565.

17) Correctionem typostheta neglexit. Cf. VV. DD.

18) Litteram delevit, et spiritum mutavit.

19) Cf. VV. DD. qui lectionem codicis rescribendam voluerunt. Duae nempe pronunciationes sunt, μαλερόν et μελερόν, posteriorem series hoc loco requirit.

20) Quid hac correctione cogitaverit, certe non perspicio. Mutata codicis scriptura, dubium ipsi aliquod residuum fuisse videtur, nam textui codicis lineam subiecit, et in margine signum † adpinxit. Correctionem typostheta male posuit, ipsi enim editum ολοιτόπους debetur. V. ολοιτόπους, ut in impressis, sic et in codice spiritu destituta est.

- ε. 565. l. 16. Μέλι ἔοικε, ^λ με Μελιέοικε. μέλιτι ο. ¹⁾
- l. 20. ^{ο.} Μελιηδές, μ. — Μ. μ. — μέλι ἡδύ. δ. ²⁾
 μελιηδέως, δ.
 Μελιηδέος, ἡδύτατος, Μ. ἡδυτάτου, γλυκυτά-
 γλυκύτατος. του.
 Μελιηδῆς, μ. Μελιηδοῦς, μ.
- l. ult. Μελιήως, ὡςπερ μ. Μελίη. ὡςπερ μ. ³⁾
- ε. 566. l. 1. Μελίκακι, σκεύ- Μ. σκευάσματι βρωτῶ,
 ασμά τι βρωτὸν δ. δ. ⁴⁾
- l. 12. Μέλισσα, α. — ἰ- Μ. ο. — ἐστι μέρος δραχ-
 στιν μέρος δραγμῆς. μῆς.
- l. 16. Μελίσσιον, οἱ σμῆ- Μ. τὸ σμῆνοσα
 νες.
 Μελισσέμεν, π. πείπειν, Μ. π. παρπεῖν, π. ⁵⁾
 π.

ε. 566.

- 1) Retinenda est codicis scriptura, postremis tantum emendatius ita scriptis: Μέλι ἔοικε. μέλιτι ὅμοιον ἐστὶ. Vitiosum ὅμοιε compendiis attribuendum est. Cf. VV. DD.
- 2) Duplex erat Grammaticorum scribendi ratio: Μελιηδές a simplici μέλι deductum scribebatur Μελιῆδές, compositum vero ex μέλι et ἡδύς Μελιῆδές. Posterioris scripturae exemplum μελιηδέως pro μελιῆδέως male a Musuro sollicitatum est.
- 3) Glossa ad Poetam (Il. N. 178.) spectat:
 Νύξ, ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὁ δ' αὐτ' ἔπεσεν μελίη ὡς.
 Scribendum itaque: Μελίη ὡς. ὡςπερ μελίη. ε. Cf. VV. DD.
- 4) Emendatio Casauboni auctoritate codicis probatur. Cf. VV. DD.
- 5) Ita Musurus errore calami pro παρπεῖν, quod et in editis repositum est. Aliquis forte ex compendio (πειπειν) vitium codicis deduceret, cui quidem non refragor; suspicor tamen, quod πείθειν prima scriptura fuerit.

- c. 566. l. 24. Μελιτένας, π. Μελίταινα. π.
 c. 567. l. 1. Μελίτεον, κ. Μελιταῖον. κ.
 Μελιτεὺς, κ. τῶν γὰρ δήμων — σὺν αὐτῶ α.
 α.
 c. 568. l. 6. Μελλέβιος, η. Μ. η. — μὴ δεδιδασγμένος.
 — ἐκδιδασγμένος.
 — l. 9. Μελλέποσις, ὁ μελλείων ἀνὴρ. νεοθαι. Μ. ὁ μέλλων ἀνὴρ γίνε-
 θαι. 6)
 — l. 14. Μέλλησις, βραδύτης, μελλησμοῦ, υ. Μ. βραδύτης.
 Μελλησμοῦ. υ. 7)
 c. 569. l. 4. Μελεδόνιοι, φ. Μελεδωνοί. φ. 8)
 — l. 14. Μελπώδιοι, παίγνιοι μ. Μελπώδιοι. παίγνια μ.
 — l. 16. Μέλταδε, ἐννοεῖ. Μ. ἐνόει. 9)
 Μελαῖεν, ε. Μέλω. ἐν ε.
 — l. 22. Μεμάασι, προθυμέται. Μ. προθυμοῦνται.
 — l. 24. Μεμαῖνα, ἀλληλιμένα. † Μεμαῖνα ἢ μεμαλισμένα. ἀλληλιμένα. 10)
 c. 570. l. 10. Μεμαῶτες, π. Μ. π. — σ. προθυμοῦ-
 — σπεύδοντες, προθυμοῦντες, π. μένοι. π. 11)

c. 570.

6) Vitium μελάων ex quadratis oritur. In ultima voce primam litteram expunxit.

7) Unita bene divisit.

8) Cyr. Lex. Ms. Μελέσδοιοι. Φροντιστά, προεστηκότες, ἐπίτροποι.

9) In editis ἐδοῖ α typ. Legendum procul dubio: ἐννοεῖ.

10) Musuri ἢ μεμαλισμένα typo theta male legit, unde Aldinae ἢ μεμαλισμένα, quod nemini jam negotium faceret. Cf. VV. DD. quibus Musurus imposuit.

11) Miror, quod VV. DD. scripturam προθυμοῦντες non suspicati fuerint; in ed. Albertina vox male proscripita est.

- c. 570. l. 24. Μεμέρα, μ. Μέμερα. μ. ¹²⁾
- c. 571. l. 18. Μεμονώμενος, ἐγκαταλελειμένος. Μ. ἐγκαταλελειμένος.
- l. 22. Μεμορυχμένα, μεμολυμένα — μεμολυσμένα — ἡσβολομένα, μ. Μ. μ. — μ. — ἡσβολομένα, μ. ¹³⁾
- c. 572. l. 1. Μεμυαλωμένα. Μεμυαλωμένα. ¹⁴⁾
- l. 4. Μεμυθῆσαι, ε. Μεμυθῆσαι. ε.
- l. 20. Μεμωμημένον, καταπεφρονημένον. Μ. καταπεφρονημένον. ¹⁵⁾
- c. 573. l. 3. Μενέκτυπος, ὁ μηψοδεής. Μ. ὁ μὴ ψοφοδεής.
- l. 7. Μενεπτόλεμος, κ. — καὶ χάρμης. Μ. κ. — καὶ Μενεχάρμης.

c. 573.

12) H. Vossius, seriem ubique secutus, scripturam codicis divinavit; μέμερα, quod in fine additur, correctio est ex margine. Cyr. Lex. Ms. Μέμερα. μερίμνης ἄξια. χαλεπά. Cf. VV. DD.

13) A typothea habemus μεμολυμένα, quod VV. DD. in devia deduxit. Sequens μεμολυσμένα praecedentis μεμολυμένα emendatio est; ejusque loco substitui debet.

14) Cf. VV. DD. qui ex Cyrillo correctionem Musuri probant, nam editum Μεμυλωμένα mendum typotheae est. Fuit aliquis, ut ex variis locis apparet, sequioris aevi grammaticus, qui glossarium Hesychii locupletavit, illudque vocabulis, quae a Lexicographo praetermissa credidit, adauxit: haec vocabula, ut plurimum, sine interpretatione adscripta fuisse videntur. Glossam, quam hic habemus, inter ejusmodi Paralipomena referendam esse censeo.

15) Cyr. Marinus: Μεμωμημένον. καταψευμένον, διαβεβλημένον, κατεγνωσμένον. Mox: Μεμωμημένοι. καταπεφρονημένοι. Nihilominus tamen Hesychii lectionem servandam esse existimo. Cf. VV. DD.

- c. 573. l. 9. Μενέων, δ. προθυμι- M. δ. προθυμιῶν.
 ῶν μενθῆρι φροντίς. Μενθηρίσω. Φροντίσω.¹⁶⁾
 — l. 14. Μεννοεικέα, πολ- Μεννοεικέα. πολλήν. π.
 λῆ π.
 Μενόσι, καὶ ἄφατον τ. Μεννοεικέα ἄκρατον. τ.¹⁷⁾
 Μενοίν., φ. Μενοινᾶ. φ.¹⁸⁾
 — l. 20. Μενοίει, προθυμεῖ, Μενοινᾶ. προθυμεῖται, φ.
 φ. βούλει. βούλεται.¹⁹⁾
 — l. 25. Μένος, ι. — νοῦν ψιλῆ. Μ. ι. — νοῦς, ψυχῆ.
 c. 574. l. 5. Μενωνίδαί, τ. — Μ. τ. — ἐκ Μένωνος ἰδι-
 ἐκ μένων ἰδίων — ἐξ- ων — ἐξωστρακι-
 ωστρακίδη. θῆναι.²⁰⁾
 — l. 8. Μεραῖ, ποταμόν. Μ. ποταμός.
 — l. 11. Μέρεια, φ. μέρη. Μ. φ. μέρος. ε. σ.²¹⁾
 ἐκδεκατριάδων σ.
 c. 575. l. 4. Μέροπες, α. — Μ. α. πρὸ Φαέθοντος
 προφαέθοντος κωϋλ. Κώου. λ.
 — l. 17. Μεσαίχιμιος γ. — Μ. γ. — πόλεμον α.
 — πολέμων α.

c. 576.

- 16) Unita bene sejunxit, at male correxit; legendum suspicor: Μενθηρ. ἢ Φροντίς. Unde Suidae Μενθηρες. αὐ Φροντίδες.
- 17) Lexicographus respicit locum Poetae (Od. E. 166.) ubi haec Calypso ad Ulyssiem:
 Αὐτὰρ ἐγὼ σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν
 ἐνθηρίσω μενοεικέ', ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι.
 Musurus ἄφατον in ἄκρατον bene inutasse videtur. Emendari quoque potuisset: Μεννοεικέα. Φατόν. τ. vinum celebre. Videant eruditi.
- 18) Exitum vocis delevit; scriptum videtur: Μενοίει.
- 19) Scripturae προθυμεῖ — βούλει neminem moveant, nam ex compendiis natae sunt.
- 20) Vera lectio ob oculos jacet, quam Musurus saltavit; legendum aut ἐκ Μενωνιδίων, aut ἐκ Μενωνίδων. In ultima voce compendium neglectum fuit. Cf. VV. DD.
- 21) Glossam integram exscripsi, quoniam edd. recentt. turpis macula inerat, quam Alberti bene diluit. Cf. VV. DD.

- c. 576. l. 6. Μεσαύχενες, Α. — διαὶ τοῦ σ̄ γραπτέον. — πεζεῖ παρεβάλλοντο — ἐν τῷ φιλοξένῳ σύρω. ἔνιοι δὲ διαὶ τοῦ δ̄ γρ Δεσαύχενες, κ.
- Μ. Α. — διαὶ τοῦ σ̄ γραπτέον Μεσαύχενες, ο. — π. π. — ἐν τῷ φιλοξένου Σύρω. ἔνιοι δὲ δ. — κ. ²⁾
- l. 18. Μεσημβρία, τ. — νῶτου μ.
- Μ. τ. — νῆτου μ.
- l. 20. Μεσηρεύειν, τὸ μὴ δ̄ ἑταίροις σ.
- Μ. τὸ μηδετέρους σ.
- c. 577. l. 5. Μεσογαστορα ναῦται. τ.
- Μεσογαστορα ναῦται. τ.
- Μεσόγαιος, γ.
- Μεσόγειος, γ. ³⁾
- l. 11. Μεσόδμα, κ. — διαστήματα.
- Μ. κ. — δ.
- Μεσόδμα, γυμνή.
- Μ. γ.
- Μεσόδμη, ξ.
- Μ. ξ. ⁴⁾
- l. 17. Μεσοκουράδες, ο. — κουράν.
- Μ. ο. — κουράς.
- c. 578. l. 3. Μεσομφάλους, Φιάλαι ἰών ο.
- Μ. Φιάλαι. Ἰων Ο.
- Μεσοναίολοι, ε.
- Μέσον αἰόλοι. ε.
- l. 7. Μεσοπαγῆς, ε. — πεπηγῶς τ.
- Μ. ε. — πεπηγῶς τ.

Ll 2

c. 578.

2) Disjuncta bene copulavit, male vero διαὶ τοῦ μ̄ in διαὶ τοῦ σ̄ mutavit; scriptiones enim, quarum Lexicographus meminit, primam tantum litteram adtinent. Reponendum ergo: διαὶ τοῦ μ̄. Locum πεζεῖ π. codex incuratum relinquit. In ultimis typhotheta compendium γρ male per γράφεται reddidit; scribendum: γράφουσι. Cf. VV. DD.

3) Litteram delevit; scriptum videtur: Μεσόγαιος.

4) Interposita: Μεσόδμα, γυμνή. cum proxime praecesserint, sponte a typhotheta omissa videntur.

- c. 578. l. 7. Μεσπαλές, κραι- Μ. κραιδαινόμενον ε.
 δενόμενον ε.
 Μεσόπερα ἦν, μ. — τὸ Μ. μ. — τῶ π̄ α.
 π̄ α.
- c. 579. l. 1. Μέσπηλα, φ. Μέσπιλα. φ. ⁵⁾
 — l. 9. Μεσαύχενες, οἱ μέ- Μ. οἱ ἀπὸ μέσου τ. ⁶⁾
 σον τ.
 — l. 11. Μεσσηγύς, μ. — Μ. μ. — χίμαιρα. τ.
 χήμαιρα, τ.
 Μεσσηγύς, κ. Μεσσηγίς. κ.
 — l. 15. Μεσσήνη, ἡ ἀρινή. Μ. ἡ Ἀρήνη.
 c. 580. l. 5. Μεσυῖ, ε. Μέσυι. ε.
 — l. 11. Μέστακα, τ. Μ. ἡ μάστακα. τ. ⁷⁾
 c. 581. l. 4. Μεταγνώθη, με- Μ. μετανεπέιθη. ⁸⁾
 τανεπ.θη.
 Μεταδαίσομαι, μ. εὐχη- Μ. μ. εὐωχηθήσομαι.
 θήτομαι.
 — l. ult. Μεταιχμ., μ. Μεταιχμεῖ. μ. ⁹⁾
 c. 582. l. 5. Μετὰ κλέος ἦ- Μετὰ κλέος ἴκετ' Δ. —
 κετ' α. — κλίδωνα κλήδονα — παρού-
 — παρούσας η. σης η. ¹⁰⁾
 — l. 12. Μετακόκκω, ἡμέ- Μετακοκκῶ. ἡμέραι με-
 ραι μεθ' ἑορτῶν ε. θεόρτων ἢ ε.
 — l. 18. Μεταλαβεῖν, τα- Μ. μεταλαχεῖν, μετα-
 λαχεῖν, μετατχάν. σχεῖν.
 c. 583. l. 1. Μεταλέσβιον ὀ- Μετὰ Λέσβιον ὀδόν. τ.
 δόν, τ.

c. 583.

5) Glossae botanicae Mss. ex cod. Marino: Μέσπηλα. καρ-
 πὸς δένδρου ὅμοιον κηδίου. Forte: ὅμοιος κνιδία. Fru-
 ctus grano Cnidio similis.

6) Praestat codicis lectio; subintelligitur κατὰ τό.

7) Scripturam insolitam per solenniore[m] explicavit.

8) In posteriori voce litteram expunxit.

9) Exitum vocis delevit.

10) Editum παρούσην mendum typ. est; reponendum
 παρουσίας. Cf. VV. DD.

- l. 9. Μετάλλεις τίς, γῆ τῖς. Μεταλλῆτις. γῆτις.
- l. 12. Μετάλλοιον, μῦρον Α. — Φεροκράτης ἐν τῇ πετάλῃ. Μετάλλειον μύρον. Α. — Φερεκράτης ἐν τῇ Π.
- e. 584. l. 6. Μεταμορφοῖον, τ. Μεταμορφοῖ. τ.
- l. 8. Μετάμιμων, π. Μετ' ἀμύμονας. π. ¹¹⁾
- l. 19. Μετανίπτρον, ἢ μετανιπτρόν, ἢ μ. — ἐπαννίψονται δ. Μ. ἢ μετανιπτρίς. ἢ μ. — ἐπὰν νίψωνται δ. ¹²⁾
- e. 585. l. 14. Μεταπρίκτους, α. Μετ' ἀπρήκτους. α.
- l. 17. Μεταψέρων, μ. Μεταψαίρων. μ.
- e. 586. l. 5. Μετεζέτεροι, ὁ η. — ἔνιοι μεταωρίζεις, υ. Μ. ὁ η. — ἔνιοι. Μετεωρίζεις. υ. ¹³⁾
- l. 9. Μετέπρεπεν, ἐκτρέπισεν. Μ. εὐτρέπισεν. ¹⁴⁾
- Μετερυθμάμενα, μ. Μετερυθμαμένα. μ.
- l. 20. Μεταωρηθήσονται, υ. Μετεωρηθήσονται. υ.
- Μετέχμιον, ὁ μ. Μεταίχμιον. ὁ μ. ¹⁵⁾
- e. 587. l. 3. Μετ' ἤχους, μετὰ κραυγῆς. Μετ' ἤχου. μ. κ. ¹⁶⁾

LI 3

c. 587.

11) Optime correxit; compendium in fine neglectum fuit. Cf. VV. DD.

12) Scribendum: Μετανίπτρον ἢ Μετανιπτρόν. Varietas in solo accentu consistit.

13) Conjuncta divisit.

14) Legendum suspicor: ἐκπρεπῆς ἦν. Videndi VV. DD. qui simili fere modo cogitarunt.

15) Cyr. Lex. Ms. Μεταίχμιον. ὁ μεταξὺ δύο Φαλαγγῶν τῶν πολεμούντων τόπος. Scriptura codicis ob seriem conservanda est.

16) Interpretationi alia vox superscripta erat, quam Musurus deleuit.

- c. 587. l. 14. Μετοίκιον, τ. M. τ. — δ. δέκα τ.
— δραγμαῖς ι. τ.
Μέτοικαι, σ. — δραγ- M. σ. — δ. δώδεκα τ.
μαῖς ιβ' τ.
- c. 588. l. 22. Μέτρια, εὐθυ- M. εὐθύναυ α. γ.
να ἄρχοντες γ.
- c. 589. l. 4. Μὴ ἄν, α. — οὐ. M. — οὐ.
μὴ ἀπάση.
- l. 8. Μὴ δαζεόθουρον ἄρη- M. δ' ἄζεο θουρον ἄρηα.
μα, μὴ δὲ ἐντρεπούν- μὴ δὲ ἐντρέπου τὸν
των πηλίκον ἄερα. πηδητικὸν ἄρη. ¹⁷⁾
- l. 14. Μὴ δαπανῶμεν, μηδ' M. δ' ἀπανῶμεν. μηδ' εἰς
εἰς δαπῆνων ε. ἀπῆνων ε. ¹⁸⁾
- Μήδεα, β. ἐμπυρίδι βου- M. β. Ἐν πυρὶ δὴ βουλαί
λεύεται γένοιτο. τε γενοῖατο μήδεά
Μήδεά τ' ἀνδρῶν, καὶ τὰ τ' ἀνδρῶν. καὶ τὰ
αἰδοῖα μήδεα τε ξερού- αἰδοῖα. Μήδεά τ' ἐ-
θλα ἢ κυσὶν ἅμα ξερούσας δὴν κυσὶν
δάσους. ἅμα δάσαθα. ¹⁹⁾
- c. 590. l. 3. Μὴ δὲ τ' ἀρῶνῃ, μὴ M. μ.
δὲ βρηθήση.

c. 590.

17) Bene sejunxit. Cum posteriori glossa conferantur, quae supra ad v. Μεμυαλωμένα monui.

18) Docte et egregie emendavit; illaesa tamen codicis scriptura, reponi posse arbitror: Μηδ' ἄζεο — μηδ' ἐντρέπου τ. Saepius enim, ut alibi monui, particulae compositae in libris scriptis disjunguntur. Cf. VV. DD.

19) Kusteri emendatione nil certius videtur: Μὴ δαπανῶμεν. μηδ' εἰς δαπάνας ε. Cf. VV. DD.

20) Insigne hic librariorum inscitiae exemplum videmus; necesse autem est, ut glossae Homericæ ob frequentiora vitia, quibus eas ubique obrutas offendimus, ex pervertuto et corroso codice enotatae fuerint. In iis corrigendis Musurus summa dexteritate usus est, a nobis ob doctrinam et ingenium merito suspiciendus.

- c. 590. l. 3. Μῆ δὲ ταραῶντες, Μῆ δὲ ταρανοῦντες. μ. ¹⁾
 — l. 12. Μῆδιᾶ, γελαῶ καὶ ὄνομα ἠρώιδός. Μειδιᾶ. γελαῶ. καὶ ὄνομα ἠρώιδος, Μῆδεια. ²⁾
 — l. 21. Μῆδινεύς, μηδεὺς παραμηδοτιοῦν. Μ. Μῆδεὺς παρὰ μὲν Δωριεῦσι μηδοτιοῦν. μηδαπλῶς. παρὰ δὲ Λ. ³⁾
 — l. 23. Μῆ ἐφικκόμενοι, μὴ καταλαμβάνουσι. Μ. μὴ καταλαμβάνοντες.
 c. 591. l. 2. Μῆσνῃ, β. Μῆσνῃ. β.
 Μῆκάδες, [ἡ] αἰ μ. — Μ. αἰ μ. — αἰγες, ἡ κ.
 αἰγαι, ἡ κ.
 — l. 8. Μῆκεδανόν, μικρόν. Μ. μακρόν.
 — l. 14. Μῆκος, δ᾽ ἔπος ἄρτελις α. Μῆκος δ᾽ ἔπος Ἄρτεμισα.
 — l. 19. Μῆκωνες, π. — Μ. π. — πίνης π.
 πίνης π.
 c. 592. l. 2. Μῆλας, κ. — ἐπικρατίαν δ. Μ. κ. — ἐπικρατίαν δ.
 — l. 11. Μῆλοβοτῆρες, π. Μῆλοβοτῆρες. π.
 — l. 19. Μῆλοπα, μηλοειδ᾽ ἰς τ. Μ. μηλοειδ᾽ ἰς τ. ⁴⁾
 δ. ἰς τ.

Ll 4

c. 593:

- 1) Ambae glossae cruditorum opem exspectant, nam emendatione Hemsterhusii a VV. DD. prolata minime acquiescendum puto.
- 2) Musuri additamento hic minime opus est, nam, servata codicis scriptura, unicuique perspicuum erit, quod interpretatio diversas attingat scripturas. In ultimis: καὶ ὄνομα ἠρώιδός. nugatorem et marginem subodoror; mira est quoque nominis scriptura cum duplici accentu.
- 3) Disjuncta composuit, et lacunam ex ingenio supplevit. Glossam, servatis ed. Albertinae uncinulis, ita exarandam esse arbitror: Μῆδινεύς. Μῆδεὺς, παρὰ [Μηδοτιοῦν. μηδαπλῶς.] παρὰ δὲ Λ. Cf. VV. DD.
- 4) Litteram erasit; scriptum suspicor: μηλοειδ᾽ ἰς. Casus obliquus casu recto exponitur.

- ε. 593. l. 3. Μηλοσόη, ο. — M. ο. — ἦς τα π.
 ἦς π.
 — l. 6. Μηλόται, π. Μηλώται. π.
 — l. 11. Μήλ. θρα, β. Μήλωθρα. β. ⁵⁾
 — l. 19. Μηλῶσαι, τ. — M. τ. — καθεῖναι —
 καθεῖναι — χάλκι- χαλκεῖον.
 ον.
 ε. 594. l. 3. Μὴ μὲν δὴ κ. — M. — ἐναγίζουσι τοῖς ἀ-
 ἐναγιάζουσι τοῖς ἀ- πηγξαμένοις.
 πεγραμμένοις.
 — l. 11. Μήνη, σ. — μῆνης M. σ. — μῆνις, ε. — ὄρ-
 ἔμμονος καὶ περιτε- γή. ⁶⁾
 ταμένη ὄργη.
 — l. 16. Μήνιγξ, ὑμῖν τ. M. ὑμῖν τ. ⁷⁾
 ε. 595. l. 5. Μηνίσκοι, τ. — M. τ. — πέταλα περι-
 πέταλα τετραχί- τραχήλια — περι-
 λια — περιδέραια, δέραια. ⁸⁾
 [περιτραχήλια.]
 — l. 12. Μηνυθεῖναι βούλε- M. βούλεσθαι.
 σθαι. μηνύεται, μ. Μηνύεται, μ. ⁹⁾

ε. 595.

5) Litteram delevit; scriptum videtur: Μήλεθρα. Aldinae Μήλοθρα a typ. est. Cf. VV. DD.

6) In Ald. ἔμμος culpa typ. Pro περιτεταμένη scribendum est παρατεταμένη. Ita in longum protensa diuque nu-

trita. Menda a πτετ. originem ducit. Cyrilli Lex. Ms. Μῆνις. χέλος. σκότος. ὄργη ἐπίμονος, παρὰ τὸ μένειν. Cf. VV. DD.

7) Vitiose quoque Cyr. Lex. Ms. Μήνιγξ. οὐ μὴν τ.

8) Correctionem περιτραχήλια ex margine adnexam bene

exclufit. Corruptum τετραχήλια oritur ex πτρ. Cyr. Lex. Ms. Μηνίσκους. περιδέραια, περιτραχήλια. Steph. et Th. Μηνίσκους. περιτραχήλια, μανιάνια. Cf. VV. DD.

9) Unita secrevit; glossas transpositas esse suspicor.

- e. 595. l. 19. Μηνίς, Λ. μην.α — Λυ-
— λύδη.
— l. 21. Μὴ ὅτι, μή τι γέ —
μή οὔσα δίκη, ο. —
οὐκ οὔσα δίκαι μή οὔ-
σα.
- e. 596. l. 3. Μὴ πά.χυ, μ. Μὴ πάγχυ. μ. ¹²⁾
Μὴ παραζήλου, μή ὁ- Μ. μή ὁμοιοπαθῆς.
μοιοπαθῆς.
Μὴ παραρύεις, μ. Μὴ παραρυῆς. μ. ¹³⁾
- l. 9. Μὴ πίσει ἐμοί, μή ἐ- Μὴ πίσει μοι. μή ἐπίσει
πίσει ἐμοί. μοι.
- l. 13. Μήρυθος, δ. — Μ. δ. — σπάρτος, β. ¹⁴⁾
σπάρτης β.
- l. 20. Μ. ρικίζει, μ. Μηρυκίζει. μ. ¹⁵⁾
- e. 597. l. 8. Μῆστωρ, β. — Μῆστωρ. β. — Φρόνιμος.
Φρόνιμος μῆστωρ μὲν. μῆστωρ μὲν. ¹⁶⁾

Ll 5

c. 597.

10) In μην.α. litteram delevit.

11) Haec in editis bene distributa sunt. Vitium Aldinae κ δίκαι oritur ex litura, quam typoseta male capiebat; librarius enim κίκαι exaraverat, cui postea correctionem negligentius illeivit, ut κ voci praefixum videretur. Male ergo ab Alberti καὶ inferitur; cum Heinsio potius ita distinguendum esset: οὐκ οὔσα δίκαι, μή οὔσα. Cf. VV. DD.

12) Foeda interpolandi inpetigine titillatus litteram expunxit; scriptum erat: πάνχυ. antiqua archetypi scriptione, quam et series requirit. Typoseta deinde γ pro ρ habuit, unde Ald. πάρχυ.

13) Cyr. Lex. Ms. Μὴ παραρύης. μή παραπέσης, μή ἐπιπέσης, μή ἐκπέσης. Cf. VV. DD.

14) Idem: Μηρύθιος. σπάρτος. Infra: Μίρυθος. σχοινίου.

15) Litteram delevit; scripturam Μηρικίζει series postulat.

16) Adjectum μῆστωρ μὲν glossae emendatio est ex margine. Particula μὲν correctionibus vulgo adnectitur. Cf. VV. DD.

c. 597. l. 8. Μήστορα φ. Μήστορες α.	Μήστωρα φ. Μήστωρες α.
— l. 15. Μὴ τέκταινε, μὴ ἐργάζου. Μὴ κατασκευάζει, [μὴ κατὰ] μητέρα θ.	Μ. μὴ ἐργάζου, μὴ κα- τασκευάζει. Μητέρα θ. ¹⁷⁾
ε. 598. l. 1. Μητιέτα, ὁ εἶς ἡς τέχνητες σ.	Μ. ὁ εἶς τεχνίτης σ. ¹⁸⁾
— l. 5. Μήτη, Βουλή.	Μῆτι. Βουλῆ.
— l. 7. Μητιώσα, φ. Βου- λομένη.	Μ. φ. Βουλευομένη.
— l. 12. Μητιχουτεμένος, ε.	Μητίχου τέμενος. ε.
— l. 15. Μητέρα, ε. — σο- λίων, ω.	Μ. ε. — Σολέων, ω. ¹⁹⁾
— l. 21. Μητροπάτορος, τ.	Μητροπάτωρ. τ. ²⁰⁾
ε. 599. l. 1. Μητρὸς, ἐρινύες α. — εὐξαμένη ε.	Μητρὸς Ἐρινύες. α. — εὐξαμένην ε.
— l. 3. Μητρῶναι, μ.	Μ. καὶ μήτρωες. μ. ¹⁾
— l. 10. Μηχαναί, τ. — ὄ- ργανά τι μ.	Μ. τ. — ὄργανά τινα μ.
— l. 14. Μηχανοράφος, κ.	Μηχανορράφος. κ.
— l. 18. Μήχας, μ.	Μῆχος, μ.

c. 599.

17) Locum bene ordinavit. Cyr. Lex. Ms. Μὴ τέκταινε.
μὴ ἀποσκεύαζε. Forte: ἀποσκεύαζε.

18) Ex Homero scribendum: Μητιέτα Ζεύς. τ.

19) Litteram delevit; scriptum videtur: σολίον. Vitiosum
Μητέρα, oritur ex compendio Μρα, quod et Μητέρα et
Μήτρα describi potest. A librariis ubique fere Μήτρα
pro Μίτρα scribitur, sic Steph. et Th. Lex. Ms. Μήτρα.
ἀνάδημα. ζώνη. Alterius scripturae rarum exemplum
exhibet Cyrill. Marinus: Μίτρα. διάδημα. ζώνη.

20) Articulum ex Il. Λ. 224. fini vocis adhaesisse suspicor:
Μητροπάτωρ, ὃς τίκτε Θεωνὸ καλλιπάρχον.

1) Formam solenniorem adjecit. Cf. VV. DD.

- c. 599. l. 23. Μιαιμάχαιρα, τ. — κ. πονκούραϊν μιαιμάχαιρα ε.
Μιάνδρος, π.
Μιαλόχη, οὐ τρέφει ἀγριθάκους.
- c. 600. l. 3. Μιαραή η. — κατοικουμένων α.
— l. 8. Μιάστωρ, μ. λυμαίων.
Μιαῖ, χελιδῶν π. — ἐμβάλλειν ε.
- l. 22. Μιγέωσιν, μ.
— l. 23. Μιδάθεος, οἱ ὑπόμιθα β. — ἐκτετιμῆσαι λ.
- c. 601. l. 6. Μιηνῆ, βάψει, μολύνει, ῥυπώσει.
Μιησχθόνος, τ.
— l. 10. Μίθρος, ἡ μ. συζευγνυμένους.
— l. 14. Μικράττα, μικρατινά.
Μικρολόγος, α. — εἰδῶλω φ.
- Μ. τ. — κηποκουραϊν μιαμαχάιρα ε. 2)
- Μιαίνδρος. π.
Μια λόχη, ο. — α. 3)
- Μ. η. — κατοικουμένων α.
Μ. μ. λυμαίων.
- Μια χελιδῶν. π. — ἐμβάλλειν, ἡ ε.
Μιγέωσι. μ. 4)
- Μ. οἱ ὑπό Μίδα β. — ἐκτετιμῆσαι λ.
- Μιηνῆ. βάψει. μολύνει, ῥυπώση.
Μιῆς χθονός. τ.
Μ. ἡ μ. συζευγνυμένους.
- Μικρ' ἄττα. μικρά τινα.
Μ. α. — Φειδωλῶ φ. 5)

c. 601.

2) In κ. πονκούραϊν litteram expunxit. Cf. VV. DD.

3) Ultimum δύο, quod in editis additur, in codice abest. Cf. VV. DD.

4) Glossa ad II. B. 475. spectat:

Ῥεῖα διακρινέωσιν, ἐπεὶ κε νομῶ μιγέωσιν.

Videmus, quanta cum subtilitate et diligentia critica antiqua Glossaria tractari debeant, cum loca sint, in quibus absque veritatis detrimento ne litterula quidem, quam ὡ παραγωγικὸν vocamus, abjici queat.

5) Cyr. Lex. Ms. Μικρολόγος. σκιφός, Φειδωλός.

c. 601. l. 14. Μικρόρωξ, μ.	Μικρόρρωξ. μ.
c. 602. l. 5. Μίλητος, δ. — Ἰασίας [αὐταί.]	M. δ. — Α.
Μίλια, τὰ ἐξέθεται χ.	Μείλια. τὰ ἀπόθεται χ.
Μιλίγμασι, κ.	Μειλίγμασι. κ.
Μίλιον, δ. — σταδίων ζ', οἱ δὲ ζ' ὑποδῶν δ'.	M. δ. — σταδίων ἑπτά. ο. — δ'. ⁶⁾
Μιλίσσεο, κ. — λέγειν.	Μειλίσσεο. κ. — λέγε.
Μιλισσόμενος, π.	Μειλισσόμενος. π.
Μίλιχα, π.	Μείλιχα. π.
Μιλιχῆ, π.	Μειλιχῆ. π.
Μιλιχίη, ι.	Μειλιχίη. ι.
Μιλιχίοις, γλυκίοις, πραῦτικοῖς.	Μειλιχίοις. γλυκέσι. πραῦντικοῖς.
Μιλίχιος, π.	Μειλίχιος. π.
— l. 19. Μιλτοπάριοι, μ.	Μιλτοπάριοι. μ.
c. 603. l. 8. Μιμαλλίνες, β. βοαὶ δρόμοι.	M. B. Βοηδρόμοι.
— l. 14. Μιμάριος, κ. — ἐπὶ υἱός, ὁ δ.	M. κ. — ἐπὶ υἱός. ὁ δ.
c. 604. l. 2. Μιμνάζεν, μ. — μιμνεῖς.	M. μ. — μίμνειν.
— l. 10. Μίνα, μ. — αὐκα. [Μίνα, προφάσεις.]	M. μ. — σ.
Μίναρ, χ.	M. χ. ⁷⁾
Μινδαλοέσσας, ἀριθμὰ, καὶ τὰ περὶ ο.	M. ἀριθμοὶ, [καὶ ἡ περὶ τὰ ο.
— l. 17. Μηνίσκη, υ.	Μηνίσκην. υ.

c. 604.

6) Vocis scripturam in Μείλιον mutaverat. Cyrilli Lex. Ms. Μίλιον. ἑπτά ἡμισυ στάδια. ex quibus postrema: ζ' ὑποδῶν δ' quae ob compendia male descripta sunt, corrigi debent. Ruhkenius apud VV. DD. mecum confentit.

7) Glossa interposita Latinorum *Minae* videtur.

- c. 604. l. 19. Μινυανθές, πία M. π. α. κ. ⁸⁾
 ἄσφαλτος, κ.
- c. 605. l. 3. Μινύθουσιν, φθεί- M. φθείρουσιν, ε.
 ρουσι, ε.
- l. 6. Μίνυνθα, ε. — μί- M. ε. — μίνυνθα δ' ε. —
 νυθα δ' ε. — ἀπ'· ἀπείχετο μ. ⁹⁾
 χετο μ.
- l. 9. Μίνυνθαδία, ἡ σ. — M. ἡ σ. — μινύθειν:
 μίνυνθαῖν.
 Μίνυνθοῦσι δέ, φ. Μινύθουσι δέ. φ.
 Μίνυνθοῦσι, φ. Μινύθουσι. φ. ¹⁰⁾
- l. 15. Μινυρίζει, ο. — οί- M. ο. — ο. ἡ ε. ¹¹⁾
 καταχρηῖται, ἡ εὐφά-
 νως λέγει.
- l. 21. Μινυάριος, βραχὺ M. βραχύπνος. α. ¹²⁾
 ὕπνος, α.
- l. ult. Μινόταυρος, Π. Μινώταυρος. Π

c. 606.

8) In Ald. ἄσφόμελος culpa typ. Cf. VV. DD.

9) Litteram delevit; scriptum videtur: ἀπέχετο.

10) Sunt haec variae unius ejusdemque vocis scripturae, quas Lexicographus aut ex antiquis glossariis, aut ex ipsis veterum libris, docte et diligenter enotavit, quasque adeo ad usitatiores scripturas mutare juxta bonas critices regulas nemini licitum erit.

11) In οἰκαταχρηῖται (unitim sic exarato) mendae origo, quam Heinlius egregie detexit, facile perspicitur. Cf. VV. DD. Postrema: εὐφώνως λέγει. in margine ad praecedens Μινύρεται adjuncta fuisse videntur; suspicionem movet Cyr. Lex. Ms. Μινύρεται. κλαίει, θρηνηῖ. εὐφώνως λέγει. Interpretationes ex margine scribae interdum per particulam ἡ glossis adnectere solent.

12) Vocem male divisam scite et eleganter composuit.

c. 606. l. 4. Μίξις, κ. συνου- M. κ. σ.
σία.

[Μιξοβάμβαρος, ζῆ εἰς
τὸ με.]

Μιξοδίη, τ.

M. τ. ¹³⁾

— l. 8. Μιονεκτούμενον, ε. Μειονεκτούμενον. ε.

— l. 10. Μιρακύλιον, π. Μειρακύλλιον. π.

Μιργάβαρ, τὸ λυκό-

M. τὸ λ.

Φως.

Μιργῶσα, π.

M. π. ¹⁴⁾

— l. 15. Μίγμα, ε. — κα- M. ε. — κακοπινούσ κ. ¹⁵⁾
κοπινούσ κ.

— l. 19. Μιονεξία, ε. Μειονεξία. ε.

— l. 23. Μισαγγία, κ. — M. κ. — ὕδατα μ.
ὕδατων μ.

— l. 27. Μισατίς, μίσσης τῶν M. μία τ. — ο. ¹⁶⁾
περὶ τὴν μητέρα τίς,
ἦν καὶ ἑμνύουσι.

c. 607. l. 1. Μισγάγκιον, τ. Μισγάγκειοι. τ.

Μισγεαί, συνέρχει. M. συνέρχει.

— l. 7. Μισγενίμος, οὐ — M. ὅπου — νέμουσι γ.
νέμουσιν γ.

c. 607.

13) Compendium ζῆ valet ζητητέον. Vox pertinet ad Paralipomena Hesychii ex margine, de quibus supra ad v. Μεμυαλωμένα.

14) Λακωνες, quod in ed. Albertina priori glossae adfigitur, in codice abest.

15) Scriptura κακοπινούσ in editis reposita est. Cf. VV. DD.

16) Glossa ita scribenda est: Μισατίς. Μίσσης τ. Musurus indocte Μίσσης in μία mutavit, unde postea a typothesa μίσα redditum fuit. Μίσσης est dea Orphica hymno Orphico celebris. Cf. VV. DD.

- ε. 607. l. 10. Μισήτην, μιση-
ται δ. Μισητήν. μ. δ.
— l. 16. Μισθαρνης, ὁ λ. — Μ. ὁ λ. — ἀΦαιρῶν καὶ
ἀΦερῶν καὶ ἀντικα- ἀντικαταλλάττων.
ταλλάττων.
ε. 608. l. 7. Μίσκελος, ε. Μίσκελλος. ε.
— l. 14. Μίστυλλον, εἰς βρα- Μ. εἰς βραχέα κ
χέια γ. Μισσύνη, ἡ ο.
Μισσύνη, ἡ ο.
— l. 20. Μισυοί, ο. — μίσ- Μ. ο. — μίσγους ε. ¹⁷⁾
β α γουσι ἔνιοι.
— l. 21. Μίσχον, ο. Μ. ο. ¹⁸⁾
ε. 609. l. 4. Μιτράγχουσα, Μ. ω. — χρυσῆ, ἡ τ.
ω. — χρυσάων, ἡ
τ.
Μιτρη, θ. Μιτρη. θ.
— l. 8. Μιτρεόν, π. Μιτρεον. π.
— l. 11. Μιχθαλόεσσα, α. Μ. ἡ ἀμιχθαλόεσσα.
α. ¹⁹⁾
— l. 20. Μινάμων, ι. — κνή- Μ. ι. — μνήμονες, ἡ τ.
μονες, ἡ τ.
ε. 612. l. 4. Μοξοῦντες, π. Μοξοῦντες. π.
— l. 7. Μέγος, τόκος ε. Μογροστόκος Ε. ²⁰⁾
— l. 14. Μρεύων, ψέγων. Μ. ψέγων.
μάλωψ, τ. — ὑδά-
των.
Μάλωψ. τ. — ὕδατα. ²¹⁾

ε. 612.

17) Litterae superscriptae, quas Musurus delevit, voces transponendas esse indicant.

18) Ut a librariis, sic et a typotheta nexus litterarum σχ cum αχ permutatus fuit, unde Aldinae Μίαχον, quod VV. DD. correxerunt.

19) Pleniorē vocis formam solito more interferuit.

20) In Ald. voces male divisae sunt. Cf. VV. DD.

21) Sejunct. Glossas cum Vossio pro spuris habeo.

- c. 612. l. ult. Μόθωνας, τούς Μ. τούς παρατρεφομέ-
περιτρεφομένους τ. νους τ.
- c. 613. l. 4. Μοικηθμοί, τ. Μυκηθμοί. τ.
- l. 10. Μοιρηγενές, ε. — Μοιρηγενές. ε. — γεγε-
γεγεννημένον. νημένε.
- c. 614. l. 3. Μοιτοί, ἄντι- Μοιτοί, ἔντιμοι. π. — ο. ²⁾
μοι, παροιμία Σικε-
λοῖς, ἡ γὰρ χάρις
μοι τὸν οἰνόχαριν.
- l. 9. Μοκκάνωσις, ^επφρο- Μ. — π. ³⁾
νεῖς παραβλαίτω.
- l. 11. Μολβίς, στάθμιόν Μ. σταθμίον τὶ ἑπτα-
τι ἑπταμηνῶιον. μναῖον.
- Μολγῶ, ν. ^επβλέσω, ἢ Μ. — ἢ α. ⁴⁾
α.
- c. 615. l. 2. Μολγός, Λ. — Μ. Λ. — τοὺς ἀμέλγον-
τοῖς ἀμέλγουσι — τας — κ. κ.
- κλέπτας [εἶνα] κ.
- l. 7. Μολειόνες, μ. Μολιόνες. μ.

c. 615.

2) Jam nullum fere dubium erit, quin, duce codicis scri-
ptura, glossa ita legenda sit: Μοῖτον ἄντι μοῖτου. π. — ἡ
γὰρ χάρις, Μοῖτος. Μοῖτον. χάριν. Ultimum: Μοῖτον χ.
scholion ex margine videtur, fini glossae adfutum. Cf.
VV. DD. Compendia, quae errori ansam dederunt, erant

procul dubio haec: Μοιτ^τ ἄντι μοι. In ultima voce com-
pendium neglectum fuit, in prima accentus acutus con-
servabatur.

3) Loci vexati scripturam repraesentavi; cum Heinio le-
gerem: Μ. παραφρόνησις. παρὰ Βλαίση. Compendium
πφρ. lectioni favet. Cf. VV. DD.

4) Ex codice scribendum: παραβλέσω, i. e. παρὰ Βλαίση.
ut VV. DD. emendarunt. Male in Ald. περιβλέσω.

- c. 615. l. 21. Μολούρις, α. Μολούρις. α.
 c. 616. l. 2. Μολπαστής, σ. Μ. σ. μολπάστρη δ.
 μολπάστρες δ.
 — l. 13. Μολυβδαίνη, μολυ- Μ. μολυβίδι.
 βίδη.
 Μολυβδῖς, σ. τι [ζ'] ε. Μ. σ. τι ε.
 — l. 25. Μομοκύκλια, τ. Μορμολύκλια. τ.)
 c. 617. l. 1. Μομμῶ. ὀ η. Μομμῶ. ὀ η.
 — l. 4. Μόμψεις, δ. Μόμψεις. δ.
 — l. 7. Μονάς, ἀριθμός, ἢ Μ. α. ἢ ἔξ μοῖραυ τῶν ε-
 ἔξ μοῖραυ τῶν ζ' δέ- πταίδων.)
 ων.

c. 618.

5) Salmasii conjecturam (Μομμολύκλια) codicis scriptura confirmat.

6) Mendosum δέων natum est sine dubio ex αἰώνων, com-
 pendio in fine neglecto, ita ut Salmasii emendatio sum-
 mam prae se ferat veritatis speciem. Cf. VV. DD. Haec
 Christiana sunt; antiquiores, Orphicas nempe et Pytha-
 goricas, de Monade opiniones Jo. Lydus Περὶ μηνῶν
 (apud me ineditus) exscripsit, quarum particulam, ubi
 de Monadis vi et valore agitur, in gratiam eruditorum
 hic adnectam: Ὁ Πυθαγόρας τὴν Μονάδα ὑπεριόνδα κα-
 λεῖ, διὰ τὸ πάντων ὑπερεῖναι τῇ οὐσίᾳ· ὡσπερ καὶ ὁ νοη-
 τὸς ἥλιος, ὑπὲρ τὰ ὄντα ἔχων τὸ εἶναι, ὑπεριονίδης κέκλη-
 ται. ἀναφέρεται δὲ ἥλιος εἰς Μονάδα, ὡς εἰκῶν ἐκείνης, οὐκ
 αὐτὸς ὢν ἡ Μονάς, ἀλλὰ μὴν (Forte: μίν. i. e. κατ' αὐ-
 τὸν, per se.) καὶ ἀκάμας, κάματος γὰρ ἐν τοῖς συνθέτοις.
 Ἡ δὲ Μονάς ἀπλή καὶ ἀρρήν, ὅτι δὴ γονιμοτάτη, καὶ τῶν
 μετ' αὐτὴν αἰτία· καὶ ὅπως συνιδεῖν εὐκόλον, εἰ γὰρ τις τὰ
 τέσσαρα καὶ εἴκοσι στοιχεῖα (τὰ γράμματα λέγω) εἰς ἀριθ-
 μὸς συλλογίσεται, εὐρήσει τρισχιλίους ἐννακοσίους ἐννε-
 νήκοντα ἐννέα τοὺς πάντας, οἷς προστιθεμένης τῆς ἑξακι-
 σχιλίας διμονάδος, εἰ πάντες συλλογισθῆσονται, ἐννακι-
 σχίλιοι ἐννακόσιοι ἐννενήκοντα ἐννέα ἀριθμοί, μεθ' οὓς
 οὐδὲν παρὰ τὴν Μονάδα λελείψεται· ὁθεν τὴν αὐτὴν ἐπέ-
 χει γραμμὴν ἡ Μυριάς τῇ Μονάδι, ὡς ἀρχῆς αὐτῆς ἀμκ
 καὶ πέρατος οὐσης τῶν ἀσωμάτων οὐσιῶν, ὧν εἰσὶ παραδείγ-

Μια

μάτα

- ε. 618. l. 9. Μονολέγιστον, μονοκλόνας, Μ. μονόκλονος.
 Μονόλωπα, μ. Μονόλωπα. μ.
 — l. 17. Μονονομοιτῶν, εἰλάτων ἄρχοντας. Μ. ε. α. 7)
 — l. 19. Μονοπέρας, τ. — Μ. τ. — ἀθροῦς, α. ἀθροῦς, α.
 Μονόρηξ, ἀπορῆγμενος, ἀποσπασμένος. Μ. ἀπερῆγμένος, ἀποσπασμένος.
 ε. 619. l. 16. Μανοψα, μ. Μονοψαίδης. μ.
 ε. 620. l. ult. Μόρμοι, Φόβοι κοινοί. Μ. φόβοι. κοινοί. 9)
 ε. 621. l. 8. Μορμύρεσκεν, ἀνεκύκα. Μ. α. 9)
 Μορμύρη, π. Μ. π. 10)
 — l. 16. Μορμύρος, ι. Μορμύρος. ι.
 — l. 21. Μόρσιο, θανάτοιο. Μ. θανάτοιο.
 μέρος, φ. Μόρος. φ.

ε. 622.

ματα οἱ ἀριθμοί. Ὀρφεὺς δὲ τὸν ἕνα ἀριθμὸν Ἀγυῖα καλεῖ, τουτέστιν ἀμερῆ, οὐδὲν γὰρ τῶν μερῶν τοῦ ἀριθμοῦ περὶ αὐτὸν οὐχ ἡμιόλιον, οὐκ ἐπίτριτον, τέλειος ἐταῖ ὅλος· διαφέρει δὲ Μονὰς Ἐνός, ἢ διαφέρει ἀρχέτυπον εἰκότος, παράδειγμα μὲν γὰρ ἡ Μονὰς, μίμημα δὲ Μονάδος Ἐν.

7) Locum exscripsi, cum a Criticis male tractatus sit et corruptus. Nimia Criticorum sedulitas veterum scriptis saepius nocuit. Si quis liberiori mente glossam consideret, mox videbit articulum ex interpretatione vocis adhaesisse, eumque cum sequentibus ita jungendum esse: Μονονόμοι. τῶν ε. Pro ἄρχοντας, quod ob compendium male descriptum fuit, reponendum est ἄρχοντες. Series quoque lectionem codicis exigit. Cf. VV. DD.

8) Pessime distinxit. Cf. VV. DD. qui optime Φόβοι κεινὸν restituerunt.

9) In Ald. ἀνεκύκεν. Fini vocis linea subjecta est.

10) In editis Μορμύρηι.

- ε. 622. l. 2. Μόροττον, ε. — M. ε. — ἀλλήλους τ.
 ἀλλήλοις τ.
 — l. 9. Μορτοβάτην, ἀν- M. ἀνθροποβάτην γ.
 θρωποβάτην γ.
 — l. 22. Μοσσύνειν, μισᾶ- M. μασᾶσαι β.
 δαι β.
 ε. 623. l. 2. Μοσυνοίκια, μ. M. μ. — οἱ γὰρ μ.
 — οἱ [δὲ] γὰρ μ.
 — l. 8. Μοσχανοσίτος, ὀ α. M. ὀ α. — χέρτος ὀ η.
 — χέρτος ὀς η.
 — l. 21. Μόσχος, ν. — M. ν. — ἱμαντῶδη φ.
 μαντῶδεια φ.
 ε. 624. l. 7. Μοτρογένειον, M. σπανοπῶγωνα.
 σπανίω πῶγωνι.
 — l. 17. Μουκῆζει, σιγ. μ. Μουκίζει, σιγα. μ. ¹¹⁾
 ε. 625. l. γ. Μουνομήτορι, τ. M. ῶ τ. ¹²⁾
 — l. 7. Μωραίνει πκόπτει, Mωραίνει παρακόπτει.
 μ. μ.
 — l. 11. Μούσαξ, ὀ υ. — M. ὀ υ. — βοᾶν τ. ¹³⁾
 βοάγου τ.
 — l. 14. Μουσιαδέϊ, λ. M. λ. ¹⁴⁾
 — l. 21. Μουσκερατίδας, τ. M. τ. — ἀδοντας, η.
 — αἰδοντας, η.
 — l. ult. Μούσχανον, τὸ β. M. τὸν β.
 ε. 626. l. 1. Μουσόπωλος, π. Μουσοπόλος, π.
 — l. 3. Μούρεταρ, πιλός. M. πῖλος.

Mim 2

ε. 626.

11) In σιγ. ultimam litteram delevit; a typothesa habemus σιγεῖ. Cf. VV. DD.

12) Litteram expunxit; legebatur: ἦ τ.

13) Scripserat: βοαγοῦ.

14) Retinenda est codicis scriptura, quae in ed. Albertina male mutata est; solus mutetur accentus: Μουσιᾶδει. Cf. VV, DD.

- c. 626. l. 3. [Μούρτιβοι,] μου- Μουστὴν ἑπτὰ μορίων.¹⁵⁾
 στῆν ζ' μ^{ων}
 — l. 6. Μούσωνες, ο. — τεχ- Μ. ο. — τεχνῖται.
 νῆται.
 — l. 14. Μοχλ., κ. Μοχλοί. κ.¹⁶⁾
 c. 627. l. 3. .ύδης, γ. Μύδης. γ.¹⁷⁾
 — l. 8. Μύδροκτύπος, χαλ- Μ. χαλκεύς.
 κέως.
 — l. 13. Μυδῶσι, σεσηπη- Μ. σηπομένοις. σεσημέ-
 μένοις [ἢ] σεσημέ- νοίς.¹⁸⁾
 νοίς.
 — l. 16. Μυελαύξει, τ. Μυελαύξη. τ.
 — l. 20. Μύζει, θ. λήχει, Μ. θ. λείχει. π.
 π.
 c. 628. l. 1. Μύζουσι, θηλύ- Μ. θηλάζουσιν.
 ζουσιν.
 — l. 9. Μυθήσομαι, εἶπο- Μ. εἶπωμαι, ἦ ε.
 μαι, ἦ ε.
 (Μυθητῆρες, σ. Μυθητῆρες. σ.
 Μύηται, μ. Μυεῖται. μ.
 †
 — l. 18. Μυθίαμμα, ρ. Μυθίαμμα. ρ.¹⁹⁾

c. 628.

15) Separationis nota (=), quam v. μουστῆν praefixerat, typosetam latuit. Multa hic e margine sunt, ubi obscure et compendiose exarata fuisse videntur. In ultimis compendiosam codicis scriptionem, quatenus id typi permitterent, exprimendam curavi. Cf. VV. DD.

16) Exitum vocis delevit.

17) Omissam a librario litteram praefixit.

18) V. σεσημένοις praecedentis correctio est ex margine.

19) Minime hic cum Ruhnkenio Μαμμάκνυθοι legendum. Quicumque Hesychium contra seriem corrigunt, irrita moliuntur; ipsorum enim emendationes, quantumvis doctae et ingeniosae, usu et utilitate carent.

c. 628. l. 20. Μύθων, ῥύττε. Μύθων ρητήρα. ᾱ δ. δ. ο
ρα, ᾱ δ.

Μύται, α. — Μύες. α.
Μύται, κάρδουσαι. Μύται καρδύσαι. μύται

Μύται, κ. — κ. ²⁰⁾

c. 629. l. 1. Μύια, κοινά, α. Μυιάκυκα. α.
Μύια χαλκή δέ, π. — Μύια χαλκή δέ. π. —
ᾱχρι αν̄ τινος ἑλλά- μ̄ ᾱχρι αν̄ τινος ἑλλά-
βονται, κ. βονται. κ. ¹⁾

— l. 10. Μύνδα, π. — ε̄αν Μ. π. — ε̄αν δ̄ α.

— l. 16. Μυκάλη, ο. Καλί- Μ. ο. Καρίας. | δ. ο
ας.

c. 630. l. 3. Μύκης, ἀμανί- Μ. ἀμανίτης. | δ. ο
τας.

Μύκης, μ. — μ̄ δ. Μ. μ. — μύκου. δ. | —

Μύκης τοῦ ξίφους, κ. Μ. τοῦ ξ. ο̄ κ. — ἐκγε-
— ἐκγενομενος η. — νομενος η.

— l. 13. Μυκός, α. — μυ- Μ. α. — μυσαττόμενος.
σαττόμενος. — καὶ οἱ μ. ²⁾ | —

[Μύκλα, μέ.] καὶ οἱ

— l. 19. Μύκλοι, α. — καὶ Μ. α. — καὶ ἐν τοῖς πο-
τοῖς ποσὶ, καὶ ν. σὶ, καὶ ἐπὶ ν.

c. 631. l. 13. Μυλαβρίδες, Μ. μ. — τριξαλλίδας —
μ. — τριξαλλίδας — ἡ α.

Min 3

c. 631.

20) Divisa conjunxit, et docte emendavit. Cf. VV. DD.

1) Mendosum ἑλλάβονται natum est ex ἐπιλάβωνται, quod hic reponendum est. Cf. VV. DD.

2) Glossa deleta ex margine intrusa est. Compendium με per μεγάλα explicaverat. γλ

c. 631. l. 16. Μυλάντῃσι, θεοῖς M. εὐ ἐπιμύλιοι.
ἐπιμύλιον.

Μυλαῖς, ε. — καμίρω M. ε. — Καμείρωι. 3)

c. 632. l. 3. Μύλη, ε. — τῷ M. ε. — τὸ ἐπὶ τῷ γό-
ἐπὶ τῷ κ. — τάλαν νατι. κ. — τάλαν-
τοι, [καί] ο. 4) τον. ο. 4)

— l. 11. Μυληφάτου, μ. — M. μ. ποιῶντας
ποιῶντας. μυλήταν,

Μυλήταν. τ. 5)

c. 633. l. 14. Μῦν δ' α. — M. δ' α. — συλλήσας
συλλήσας.

c. 634. l. 9. Μύζα, ἡ ε. — M. ἡ ε. — ῥῖνες — ῥαί-
ῥῖνες — ῥω. θωνες.

— l. 18. Μυραδεῖ, θ. — Μυραδεῖ. θ. 6)

c. 635. l. 6. Μυρεῖν, ρ. — M. ρ. — ἀλμυρῆεν τῶν
ἀλμυρῆεν τῶν — ἐ- — ῥεόντων. 7)
χόντων.

— l. 18. Μυρίκη, ε. — με M. ε. — μεταβαλοῦσαν
ταβάλλουσαν — μύ- — μύθους. κ.
θους [τὴν] κ.

— l. 21. Μυρικίνω, α. — M. α. — ἀγρίου δένδρου. 8)
ἄγριον δένδρον.

c. 635

3) Litteram delevit; scriptum videtur: καμίρω.

4) Voce γόνατι lacunam codicis explevit.

5) Unita distribuit. Cf. VV. DD.

6) Servata est antiqua archetypi scriptura, pro qua, serie permittente, reponendum: Μυράδει. uti et Vossius divinavit.

7) In editis: ἀλμυρῆντων. una voce.

8) Glossae botanicae Mss. Μυρίκη. ἡ βρίκα. Quid autem βρίκα sit, nescio; forte idem quod Hesychii Βρικίννη. εἶδος βοτάνης. Additamentum: ἄγριον δένδρον. ex margine videtur.

- ε. 635. l. 21. Μυρίνα, ἤρωις. Μ. ἤρωις, παρὰ α. 9)
 παρὰ ἀλιεῦσι. μυρί. Μυρίνη. μ. — μύρτα. 9)
 νη, μ. — μύρτ.
- ε. 636. l. 1. Μυρμεαί, νύσ. Μυρμεαί. ν. 10) —
 σεν.
 Μύρμηκας, ε. π. Μ. ε. — πυκτικοί 3. 11)
 κυτικοί 1.
- l. 18. Μυρμηκίων, ὀ η. — Μυρμηκίων, ὀ η. — αἰδή-
 αἰδήματα τ. ματα, τ.
- l. 25. Μυρμύρων, τ. Μ. ἢ μορμύρων, τ. 12) —
- ε. 637. l. 4. Μυρίνης κ. — Μ. κ. — κατακειμένοις ε.
 κατακειμένης κ. —
- l. 9. Μυρίνην, ε. — ἐπέ. Μ. ε. — ἐπεχέιτο μ.
 χει τὸ μ.
- Μύρρινος, ε. — ἔλεγον. Μ. ε. — ἔλεγον. 13)
 Μυρρινῶν, ὀ δ. — πα. Μ. ὀ δ. — παρασκευαζο-
 ρασκευαζόμενον — μένων — ἐσχημα-
 ἐσχηματίσθη, δ. τίσθη, δ. 14)

Mm 4. c. 637-

- 9) V. μυρίνη bene sejunxit, male vero scripturam muta-
 vit. Eaedem glossae bott. Μυρίνη. τὸ ξύλον τοῦ μύρτου,
 ἢ μυρσίνη. ut apud VV. DD. Ultimaе vocis exitum de-
 levit; scriptum suspicor: μύρτον.
- 10) Mutatione accentus primae scriptionis vestigia obte-
 nebrata sunt. Scribendum: Μυρμεαί. νύσσει. Aut: Μυρ-
 μεῶν. νύσσειν. Cf. VV. DD.
- 11) Bene emendavit. Cf. VV. DD. In π. κυτικοί literam
 erasit; Aldina πυκτικοί culpa typ.
- 12) Solenniore scriptionem interposuit. Cyr. Lex. Ms.
 eodem fere modo, quo Hesychius supra: Μορμύρων.
 παρασσων. κυρίως δὲ λέγεται ἐπὶ ποταμοῦ ρεύματα ἔ-
 χοντος.
- 13) Ald. ἔλαγον operarum vitio.
- 14) Male παρασκευαζόμενον in παρασκευαζομένον mutavit.
 Cf. VV. DD. qui lectionem codicis Hesychio reddi-
 derunt.

- e. 637. l. 19. Μυρταλῖς, ἢ ὀ- Μ. ἢ ὀξυμυρσίμη, φ.
 ζυμυρσίμη, ω.
 Μυρτήνη, ε. Μυρτήνη. ε. ¹⁵⁾
 Μυρτία, μυρσίμη, κ. Μ. μυρσίμη. κ.
 — l. 23. Μυρτός, ἢ μυρίνη, Μ. ἢ μυρσίμη. κ.
 κ.
 e. 638. l. 8. Μυσσάσει, μι- Μ. μισσάσει. ¹⁶⁾
 αῖνει.
 — l. 10. Μυσσάττομενος, σια- Μ. σισσάττομενος. β.
 νόμενος, β.
 — l. 18. Μύσειαν, α. — πνευ- Μυσσιᾶν. α. — πνευστιᾶν.
 στεῖαν, ο. ο.
 — l. 25. Μυσίκαρφι, κ. — Μ. κ. — οὕτω, τοῦ μη-
 οὕτω καὶ μηδὲν — ἐ- δὲν — ἐπγγελῶντος
 πγγελῶντος [τε] η. η.
 e. 639. l. 5. Μυσίων, ο. — Μ. ο. — Ὀλυμποί Μ.
 Ὀλύμπιοι Μ.
 — l. ult. Μῦς πίπτης γεύει, Μῦς πίπτης γεύεται. π.
 π.
 e. 640. l. 5. Μύσεις, κ. Μύσει. κ.
 — l. 8. Μύστα, μ. Μύστης. μ. ¹⁷⁾
 — l. 13. Μύστα, μυστήρια Μ. μ. εἰδότες. ¹⁸⁾
 εἰδότες.
 — l. 16. Μυστίλαοθα, τ. Μυστίλαοθα. τ.
 — l. 19. Μυστίλη, ὀ κ. Μυστίλη. ὀ κ.
 e. 641. l. 2. Μυστίλαι, τ. Μυστίλλαι. τ.
 — l. 6. Μύσχα, αἰ μυχαί Μ. αἰ ἀμυχαί.
 — l. 11. Μυσσοτόν, π. Μυσσωτόν. π.

e. 641.

- 15) Scripturam codicis series postulat. Ed. Albertina:
 Μωρτήνη. errore typographico.
 16) Musuri μισσάσει calami error est, pro μισσάσει. Jubente
 serie reponendum: Μυσσάσει.
 17) Lectio codicis Hesychio reddenda est; in Ald. erra-
 tum typ.
 18) Legebatur procul dubio in archetypo: Μύστας. μ. εἰ-
 δότες. quod ob seriem hic reponendum est.

- e. 641. l. 18. Μυττάλυτα, Μ. μεγάλα.
μεγάλου.
- e. 642. l. 13. Μυχλός, σ. — Μ. σ. — λάγνος — ὄνους,
λάγνης — ὄνοῦς τοῦ — πεμπομέ-
πεμπομένου. νους. ¹⁹⁾
- l. 16. Μύστις, ὁ εἰσηγη- Μύστης. ὁ ε. ²⁰⁾
τής.
- e. 643. l. 4. Μυωξία, υ. — Μ. υ. — βιβρωσκόμενα
βεβρωσκόμενα μ. μ. ¹⁾
- e. 644. l. 3. Μωάβ, λ. — Μ. λ. — διὰ τῆς — προ-
διὰ τὸ — προσηγο- σηγορίας α.
ρία α.
- l. 7. Μάδιξ, φ. φλοκτίς. Μ. φ. φλοκτίς.
- l. 12. μακάται, χ. Μακάται. χ.
- l. ult. Μακομένης, χ. Μακωμένης. χ.
- e. 645. l. 4. Μ. λει, μ. — Μωλεῖ. μ. — ἀντιμάλια
ἀντιμόδια δ. δ. ²⁾
- l. 7. Μωλύχιον, ε. — κο- Μ. ε. — τὸν Κορυνήτην
ρυνήτην ἀνείλε τό- ἀνείλε τόπος.
πως.
- l. ult. Μωτάπει, ἰάσεται. †
Μωτάπει. ι. ³⁾

Mm 5

e. 646.

19) Ultima egregie correxit.

20) Glossa cum praecedenti ex margine irrepfit. In Ald.
εἰσηγητὴν culpa typ.

1) Male in Ald. Μυοξία. Cf. VV. DD.

2) In M. λει litteram erasit.

3) Arbitraria Biellii emendatio Μωτώσει male ab Alberti
in textum recepta fuit; primum enim a serie aberrat;
deinde, multae aliae scripturae praeter Μωτώσει sub
mendoso Μωτάπει fingi et cogitari possunt; scriptura
Μωτώσει denique vitiosa est pro Μοτώσει cujus radix est
μοτός, linamentum carptum, quod vulneribus curandis
immittitur. Hoc sensu occurrit apud Q. Smyrnaeum
lib. IV. 212. ubi haec de medicis Teucris vulnera curan-
tibus:

.... 35.

c. 646. l. 1. Μώλυγες, τὰ ἄ- M. τὰ ἀνοζα ξ.
νωζα ξ.

— l. 6. Μωλυρόν, νοθρόν, β. M. νόθρόν. β.

— l. 14. Μωμαῖτε, ψ. Μωμαῖται. ψ. *)

c. 647. l. 3. Μωμήτεται, ψ. M. ψ. μέμψεται.
μέμφεται.

— l. 5. Μωμητά, ψευκτά, M. ψεκτά. κ.
κ.

— l. 14. Μῶρα, σ. Μόρα. σ. *)

N

N

c. 649. l. 3. Ναβλαῖς, κ. — N. κ. — νάβλον τ.
ναῦλον τ.

— l. 10. Ναζιρέους, ὁ θ. Ναζιρέος. ὁ θ. *)

c. 650.

..... θέσαν δ' ἐφύπερθε μοτάων

ἔρια, συνδυσάντες ἀλείφασιν.....

Glossae itaque, quam VV. DD. ex Cyrillo proferunt, correctiorem scripturam exhibent Glossae Mss. codicis Marini ex propheta Zacharia: Μωτάσει. ἰάσται ὁ θωνίοις ἢ τιμότοις. Legendum: ἰάσται ὁ θωνίοις, ἦτοι μοτοῖς.

Regula, quam hic proponam, mentibus criticorum nunquam satis inculcari potest: *Omnia emendatio, in quocunque fuerit scriptore, contra quam vel minima dubitatio aut suspicio in mente suboriri potuerit, minime in textu ponenda est, sed in notas ableganda, servata meliorum codicum vel editionum lectio.* Vi hujus regulae vitiosum Μωτάπει, donec veriora proferantur, retinendum esse judico, rejecto ed. Albertinae Μωτάσει. Cf. VV. DD.

4) Scribendum procul dubio voluit: Μωμαῖται. ut VV. DD. correxerunt.

5) Scriptura codicis reponenda est, monentibus VV. DD.

6) Easdem nugae, sed aliter scriptas, et cum alia interpretatione invenio in Glossis Mss. N. T. apud me: Ναζαρέτ. ἀκρέμονος αὐτοῦ. ἢ καθαρῶ. Ναζαρεῖος. καθαρός.

In ἀκρέμονος ad γαδ adludatur. In Meleagri carmine:

μῆλον ἀπ' ἀκρεμόνων Διοτίμου. Anall. Brunck. Tom. I. p. 2. Cf. VV. DD.

- ε 650. l. 3. *Ναιάδες, ἢ Ναι-* *N. ἢ Ναιίδες. ν. ὑδατιαῖαι.*
δες, νύμφαι ὑδατι- *πηγαί. 7)*
αῖπηγαί.
- l. 8. *Ναίησαντο, ᾤκησαν,* *N. ω. 8)*
[ναίειν τῶν β'.]
- l. ult. *Ναβαῖν, ε.* *Ναβαίν. ε. 9)*
- ε 651. l. 2. *Ναίμας, ὁμολό-* *N. — νή. 10)*
γησις, δημοῖ δὲ [ἄρ-
νησιν] νή.
- l. 4. *Ναίμοιτο, κ.* *Νέμοιτο. κ.*
Ναινεύρη, ν. *Ναῖν εὐρη. ν. 11)*
- l. 12. *Ναίουσιν, οἰκοῦσιν.* *N. οἰκοῦσιν.*
ναί πρὸς θεῶν, ν.
- l. 17. *Ναῖτ' ἄν, ο.* *Ναί πρὸς θεῶν. ν. 12)*
Ναῖ τάν. ο.
- ε 652. l. 6. *Ναμέρεια, α.* *Ναμέρτεια. α.*
- l. 17. *Ναίνιον, ἄμνιον, σ.* *N. ἀμνίον. σ.*
- ε 653. l. 14. *Νάπ, σίναπι.* *Νάπυι. σινάπι, σινίπι. 13)*
σίνιπι.

ε. 654.

7) Nexum litterarum delevit; legebatur: *Ναιίδες*. In ultimis voces male divisit; distinguendum est: *ὑδατι αῖπηγαί*. Cum in *ὑδατι* porro compendium neglectum videatur, totam interpretationem ita exarandam esse arbitror: *νύμφαι ὑδάτιναι. αῖπηγαί*. Cf. VV. DD.

8) Adnexa: *ναίειν τῶν β'*. ad superius *Ναίειν* olim adscripta videntur, ita quidem, ut τῶν β' duplicem forte respiciat significatum, qui voci ibidem tribuitur.

9) Glossa inserta est. Scribendum: *Ναβαῖν*. monente codicis accentu. Cf. VV. DD.

10) Pessime vocem *ἄρνησιν* delevit; docet Lexicographus particulam *Ναίμας* negando non minus quam adfirmando adhiberi. Distinguendum est: *Ναίμας. ὁμολόγησις. δημοῖ δὲ ἄρνησιν. νή*.

11) In ed. Albertina vox aliter divisa est. Cf. VV. DD.

12) Bene disjunxit; compendium vero male descripsit; legendum: *θεῶν*.

13) Litteram expunxit; indivise exaratum suspicor: *Ναπη. σίναπιισίνιπι*. In Ald. erratum typ. Cf. VV. DD.

- c. 654. l. 9. Ναρθηκόπληρω· N. δ. — θοίναις — ἴσον ε.
τον δ. — θύναις — ἴσιν ε.
- c. 655. l. 8. Ναρκώος, ε. Ναρκώσης. ε.
— l. 12. Νάσαι, π. — ἐπιε- N. π. — ἐπηετανόν γ.
τανόν γ.
— l. 16. Νάθη, ω. πατήρ N. ω. πατήρ ἐμός A.¹⁴⁾
ἄεμος Δ.
Νασμούς, τ. — ῥήσεις. N. τ. — ῥεύσεις.
- c. 656. l. 7. Ναστόν, μ. πυ- N. μ. πυκνόν. π.
κλίον, π.
— l. 15. Ναυαγός, ὁ ε. — N. ὁ ε. — ἀπολλύμενος.
ἀπολυμένος.
— l. 17. Ναυαλεῖ., ὁ ε. Ναυαλεῖν. ὁ ε.¹⁵⁾
- c. 657. l. 2. Ναύκλαροι, δ. N. δ. ὑπηρέται. ν.
ἐπηρέται. ν.
— l. 13. Ναυκληράσιμοι σ. N. σ. — πανδοκεία —
— πανδοκία — ἐμ- ἐμπορεῖα λ.
πόρια λ.
Ναυκρατίτης σ. — βί- N. σ. — βύβλιος, ἡ ὁ ε.
βλινος, ἡ ὁ ε.
- c. 658. l. 2. Ναύλοχον, εὐδι- N. εὐδιηνόν, ἐν ᾧ αἴ ν.¹⁶⁾
νον, ἐν ᾧ καί ν.
- c. 659. l. 9. Ναυστοφαγεῖν, Nαστοφαγεῖν. π.¹⁷⁾
π.

c. 659.

- 14) Bene VV. DD. ex Poeta (Il. E. 119.) πατήρ δ' ἐμός
rescripserunt, A ex Δ nato.
- 15) Litteram in fine deleuit; scriptum videtur: Ναυαλεῖς.
- 16) Scribendum: εὐδιον. ex Homeri interprete ad locum
a VV. DD. citatum. Origo copulae fuit: ΩΙΑΙ. Jota
tertii casus in η, et η in κ transit.
- 17) Nescio unde in impressis Nαστοφαγοῦσι, forte a typ.
Sequi debet: πλακουντοφαγεῖν. et scriptura ob seriem re-
tinenda est. Cf. VV. DD.

- c. 659. l. 9. Ναύσων, κ. ὄνομα
ποιήσεται ναύσων [α']
π τὴν ναῦν, καὶ τὸ
ναυκρατεῖν, π.
- l. 17. Ναυτιλώμενοι, ο.
c. 660. l. 2. Ναφρον, λ. φά-
μα.
Ναχαδόν, σαθρόν, [ὅπου
δοκεῖ Φιλοκτῆτης
δεχθῆναι,] ὁμοίως
καὶ ναχειλές τ.
- l. 7. Νέα, ν. — Δήμνου.
νεάζωμεν, α. ἢ νεω-
στί ἦκων.
- l. 11. Ναια, α.
Νεαρά, ω.
- l. 13. Ναιαί, ρήϊσιν ἵπποις
τὸν α.
Νεακίς, ν.
- N. κ. ὄνομα ἐποίησε τὸ
Ναύσων παρὰ τὴν
ναῦν καὶ τὸ κρατεῖν.
π. ¹⁸⁾
- Ναυτιλλόμενοι. ο.
N. λ. φάμμα.
- N. σαθρόν. ὁμοίως καὶ να-
χειλές τ. ¹⁹⁾
- Νέα. ν. — Δήμνου, ὅπου
δοκεῖ Φιλοκτῆτης
δεχθῆναι.
Νεάζωμεν. α. ἢ νεωστί ἦ-
κομεν. ²⁰⁾
- Νεαί. α. ¹⁾
Νεάρα. Ω.
- Νεαιρηίσιν ἵπποις. τοῖς α.
Νεακίς. ν.

c. 660.

18) Loco mutilo nullam codex opem adfert. Cf. VV. DD. qui docte suppleunt. In ναύσων litteram exprunxit; scriptum videtur: ναύσων.

19) Quae hic delevit, infra loco suo subtexit.

20) In N. α litteram erasit. Verba modo deleta, et hic subjuncta, olim in margine stabant, unde in superiorem glossam male intrusa fuerunt. Vocem νεάζωμεν a praecedentibus bene secrevit, male vero cum eadem conjunxit ἢ νεωστί ἦκων, quod in margine ad sequens Νεάζων olim notatum videtur. Cf. VV. DD.

1) Vox accentu caret. Hic et in sequentibus scripturam ordini contrariam prima manus correxit.

- c. 660. l. 21. Ναίαν, νεάσαι Νεούν: νεάσαι γῆν. ³⁾
γῆ.
- c. 661. l. 17. Νέβιστα, πε- N. π. τ. ³⁾
ριτάλματα τ.
- l. 22. Νεβρός, ν. — ἐλη- N. ν. — ἐληλυθός. ν.
λυθός, ν.
- c. 662. l. 2. Ναιεταώσας, ο. Ναιεταώσας. ο. ⁴⁾
— l. 4. Νέηαι, πορευθείς. Νείαι. πορευθείς. ⁵⁾
— l. 7. Νήλαι, νεότης π. Νηλαίη. νεότης π.
- c. 664. l. 25. Νευδάλαος, τ. N. τ. — Βόμβυκος ζ. ⁶⁾
— Βόμβυκ. ζ.
- c. 665. l. 1. Νέκυες, ν. — N. ν. — κέαρ, η.
κέαρ, η.
- l. 6. Νευάτατον, ν. προσ- N. ν. προσφατώτατον.
Φανάτατον.
- l. 8. Νεμεάδες πύλαι, ἔ- N. π. ἔνιοι τὰς ἐν τῇ Κο-
νιοι τὰς ἐν τῇ ῥυνθίου ρυνθία, κακῶς, τ.
καλῶς, τοῦ γαίρ' Ἀρ- — τετράφθα. ⁷⁾
γους εἰσὶ, τ. — τε-
τράφθα.

c. 665.

2) Bene in ed. Albertina: Νεῶν. quod codicis auctoritate firmatur. Cf. VV. DD.

3) In Ald. πετάλματα a typ.

4) Lectionem superscriptam delevit. Cf. VV. DD.

5) Reponendum: Νέηαι. πορευθείς. Locum Poetae VV. DD. citarunt.

6) In βόμβυκ. exitum delevit.

7) Textum codicis corrumpit; scribatur meo periculo, sola littera mutata: ἔνιοι, τὰς ἐν Τίρυνθι, οὐ καλῶς, τ. Tyrans est antiquissima Argivorum urbs, quam Acrisius post longa disidia Proeto, cedere coactus fuit, teste Apollodoro, qui (Bibl. lib. II.) hanc Argivae regionis partitionem ita tradit: Μερισάμενοι δὲ τὴν Ἀργεῖαν ἅπασαν κατώκουν· καὶ Ἀκρίσιος μὲν Ἀργους βασιλεύει, Πρωῆτες δὲ Τίρυνθος.

ε. 665. l. 18. Νέμεσαι, φ.	Νεμεσᾶ. φ. ⁸⁾
— l. 20. Νεμεσίξεις, μέμφει, βόσκει.	Νεμεσίξη. μέμφη. Βόσ- κη. ⁹⁾
ε. 666. l. 1. Νέμεσις θεάς, Α. — νενεμημένας π.	Νεμέσεις θεάς. Α. — γ. π. ¹⁰⁾
— l. 6. Νέμεσις υ. — ὦ ὀ γ.	Ν. υ. — ὦν ὀ γ.
— l. 9. Νεμέσω, μ.	Νεμεσήσω. μ.
— l. 19. Νεναυμαχικώς, ε. Νενευκότι, βλέψαντι. νενευκέναι, τ.	Νεναυμαχικώς. ε. Ν. βλέψαντι. Νενευκέναι. τ. ¹¹⁾
— l. 25. Νενήηλος, τ.	Νενήηλος. τ.
— l. ult. Νενόφαι, γενόφωται, σ.	Νένοπται. γ. σ. ¹²⁾
ε. 667. l. 1. Νεογγυλόν, γ. Νεογγιλῆς, γ.	Νεογυλόν. γ. Νεογγιλῆς. γ.
— l. 14. Νεοδάρτης, ε. — ἀβυρτακῶδης. Νεωδμήτην, γ. Νεοεργές, γ. ἐργασμέ- νον, π. —	Ν. ε. — ἀβυρτακῶδες. Νεοδμήτην. γ. Ν. γ. εἰργασμένον. π.
— l. 19. Νεοθάλαμος, καπν. νεοθαλής, [νεοθη- λέα] νεωστί θ.	Ν. καπνός. Νεοθαλής. νεωστί θ. ¹³⁾

ε. 668.

8) Antiquam scripturam in recentiorem mutavit.

9) Correctio a typothea praetermissa est. Cf. VV. DD.

10) In Ald. νεμημένας a typ.

11) Unita divisit. Glossam Νενευκέναι ex margine adjectam suspicor.

12) Scribendum: Νενοφε. γενέφωται. σ. Cf. VV. DD. Male in Ald. γενόφωται.

13) Bene sejunxit. V. νεοθηλέα ex margine est, eo quidem consilio adjuncta, ut ante sequens Νεοθηλές collocaretur. Νεοθηλής, recens genitus. Aisch. Eum. 453.

- c. 668. l. 7. Νεοκόρος, ὁ τὴν ἐκκλησίαν κοσμῶν, κοσμεῖν γὰρ τὸ σαρεῖν. N. ὅτ. — κοσμῶν, κορεῖν γὰρ τὸ σαρεῖν.¹⁴⁾
- l. 20. Νεολόφητοι, ν. λε- Νεολώφητοι. ν. λελοφη-
λόφη...αι τ. — κυῖαι. τ.¹⁵⁾
- l. 24. Νέον ἠβόοντα, α. Νέον ἠβώνοντα. α.
c. 669. l. 1. Νεοπαγῆ, ν. Νεοπαγῆ. ν.¹⁶⁾
- l. 2. Νεοπηθεῖς, α. Νεοπηθῆς. α.
- l. 5. Νεοπτραὶ υἱοὶ, ἢ θ. Νεόπτραυ υἱοὶ, ἢ θ.
Νεοργῆς, ν. εἰργασμέ- Ν. ν. εἰργασμένος.
νος ἕω, νεωστὶ γε- Νέον. νεωστὶ γενόμετον.
νάμενον, θ. θ.¹⁷⁾
- Νέος, ν. — προπετῶς. Ν. ν. — προπετῆς.
- l. 11. Νεόσκυαν, οἱ πρῶ- Νεῶς κυανοπρώροια. τ.¹⁸⁾
ροιο τ.
- c. 670. l. 6. Νεόφατος, ν. Νεόφατος. ν.
- l. 12. Νεοχνίη, κ. Νεοχμίη. κ.
Νεοχνούμενοι, μ. Νεοχμούμενοι. μ.
Νεοχμιζόμενου, κ. Νεοχμιζόμενου. κ.
- l. 18. Νέποδες, ν. — αἱ Ν. ν. — αἱ Φῶκαι νέποδες.
Φωκέναι πόδες.
- c. 671. l. 4. Νέρωπα, λ. Νάρωπα. λ.¹⁹⁾

c. 671.

14) Legendum suspicor: κοσμῶν, κοσμεῖν γὰρ τὸ κορεῖν.
Cf. VV. DD. qui emendationem probant.

15) Tres litteras delevit; scriptum videtur: λελοφηνέναι.
Cf. VV. DD.

16) In Ald. erratum typ.

17) Unita divisit, glossaeque sejunctae primam litteram prae-
fixit; glossam pro additamento ex margine habeo.

18) Locus Poetae (Il. O. 693.) hic est:

Ὡς Ἐκτωρ Ἴδυσσε υἱὸς κυανοπρώροιο
ἀντίος αἴξας

Reponendum itaque: Νεὸς κυανοπρώροιο. Cf. VV. DD.

19) Retinenda est codicis lectio. Cf. VV. DD.

- c. 671. l. 14. Νευρο. ἐνδυναί-
μενο. ἐν ἰσχύϊ. Νευρῶ. ἐνδυναίμενον, ἐν-
σχύν. ²⁰⁾
- c. 672. l. 17. Νεώβορτον, ἢ
νεώβρωτον, ν. Ν. ἢ νεόβρωτον. ν.
- c. 673. l. 5. Νεῶν ι. — σακει-
δάματα τ. Ν. ι. — σακιδάματα τ.
- l. 12. Νεοπ.ς, ἀντί τοῦ
νεοβλέπουσινέας. Νεωπούς. α. — νεοβλέ-
πους, (ἢ νέας. ¹⁾)
- l. 18. Νεῶς, οἴκοι, τ. Νεάσοικοι. τ. ²⁾
- c. 674. l. 6. Νεωτερίζει, κενά
πράττει, νεαρά. Ν. καινὰ π. ν. ³⁾
- Νεωτερίς, α. Νεωτέρισον. α.
- l. 13. Νη, κατὰ τοῦ [μη]
ὑπάρχοντος, καὶ ἐ-
άν. Ν. κ. — καὶ ἦν ἐάν. ⁴⁾
- l. 15. Νῆας, ε. — πλείω. Ν. ε. — πλοῖα.
- l. 17. Νηγάτεον, ν. — κα-
τεσκευασμένον [δὲ] ἢ
εὖ νενισμένον. Ν. ν. — κατεσκευασμέ-
νον, ἢ εὖ νενησμένον.
- l. 20. Νηδύος, ἐντέροις, γασ-
τρος — νηδύησι. Νηδύοις. ἐντέροις. καὶ νη-
δύος, γ. — ν. ⁵⁾

c. 675.

20) Duobus locis litteram expunxit; indistinctis vocibus exaratum videtur: Νευροὶ ἐνδυναίμενοι ἐν ἰ. Corregerat: ἐν δυνάμει. Cf. VV. DD.

1) Litteram delevit; scriptum videtur: Νεοπάς.

2) Vocem male divisam optime restituit. Cf. VV. DD. In Ald. mendum typ.

3) Codicis lectionem minime sollicitandam judico; suspi- cor quoque, quod νεαρά scholion sit praecedentis κενά, et quidem ex margine.

4) Particulam ἦν male inseruit, nam Νη in formulis ju- randi saepius vim particulae ἐάν in se includit, quod ad- ditamento καὶ ἐάν innui videtur.

5) Diversam critices rationem secuti interpretationem glossae adcommodemus, et genuinam Lexicographi scripturam habebimus: Νηδύος. ἐντέρων, γαστρος, κ. In

Nη

ἐντέ-

- c. 675. l. 11. Νήεσι, τ. Νήεσσι. τ.
 — l. 21. Νήϊι, ταῖς πύ- Νήϊσι. τ. — κ. 7)
 λαις ταῖς πρώταις
 κ.
 Νήϊον, ν. — χρεῖαν [καὶ] Ν. ν. — χρεῖαν ε.
 ε.
 — l. ult. Νήϊστα, ἔσχατα, Ν. ε. κ. ἔσχατα. 7)
 κατώτατα, ἔσκατια.
 c. 676. l. 5. Νήκεστον, ἀνά- Ν. ἀνήκεστον, α.
 κεστον, α.
 — l. 21. Νηλητεῖς, α. — Νηλιτεῖς. α. — ἀλιτην.
 ἀλιτην. καὶ νηλήτι- καὶ νηλίτινες τ.
 νες τ.
 — l. 24. Νηλήπεζοι, ἢ νήλη- Νηλίπεζοι, ἢ νήλιποι. α.
 ποι, α.
 Νηλιτέες, α. ἀνήκτοί, Ν. α. ἄνοικτοί. α.
 α.
 c. 677. l. 2. Νημερπές, α. Νημερτές. α.
 — l. 6. Νηνεμίης, π. — Ν. π. — εὐδίων νήνεμον.
 ευ... νηνεμόν, α. α. 8)
 — l. 13. Νηνός, ναοῦ, π. Νηός. ν. π.

c. 677.

ἐντέροις compendium male descriptum fuit. Cf. VV. DD. Male in Ald. νηδύησις. Vitiosa codicis scriptura, quam VV. DD. bene correxerunt, oritur ex emendatione superscripta; νηδύησι.

- 6) Duplex jota in Νήϊι ob seriem necessarium est, prius ergo litterae praecedenti subscribendum videtur; tota autem glossa, foedis librariorum manibus dilaniata, ex Eurip. Phoeniss. v. 1115. hunc in modum restituenda est: Νηϊταις πύλαις. ταῖς π. Cf. VV. DD.
- 7) Prius ἔσχατα emendatio est mendosi ἔσκατια ex margine; posterius ἔσχατα, quod Musurus substituit, in ed. Albertina omittitur.
- 8) In ευ... duas litteras cum compendio deleuit. Cf. VV. DD.

c. 677. l. 22. Νήπισχοι, νήπ. οι, α.	N. νήπιοι. α. ⁹⁾
Νηπίεν, ή τ.	Νηπιέη. ή τ.
c. 678. l. 2. Νηπίη, α. νεο- γνής.	N. α. νεογνή.
Νήπιλας ο.	Νηπιάας ο.
Νήπιον, νεογνόν, ν.	N. νεογνόν, ν.
— l. 8. Νηποίνη, α.	Νηποινί. α.
Νηπήιον, α. — ανέκτι- στον.	N. α. — ανέκτιτον.
— l. 11. Νήπους, ή νήποδες, α.	N. ή νήποδας. α.
— l. 14. Νηπύια, β.	Νηπύτια. β.
— l. 17. Νηρεύς, θ. — Ἄλκ- μοα κ.	N. θ. Ἄλκμαϊν κ.
c. 679. l. 6. Νηριτόμουθος, υ. — ή οὐκ ἄν τις ἐρή- σειε πρὸς μύθον.	N. υ. — ὧ οὐκ ἄν τις ἐ- ρίσειε πρὸς μύ- θους.
c. 680. l. 17. Νη τῷ Θεῷ, ε.	Νη τῷ Θεῷ. ε.
c. 681. l. 8. Νῆφε, γ. — βί- ου, ή βρέχε. χίων γάρ ὁ λεπτός καὶ ὄμβρος ή κατὰ μι- κρὸν φερομένη λε- πτῶς νιφετός, ν.	N. γ. — βίῳ, καὶ νίφε, βρέχε. χίων γὰρ ή κατὰ μικρὸν φερο- μένη λεπτῶς, καὶ ὁ λεπτός ὄμβρος, νι- φετός. ν. ¹⁰⁾

Nn 2

c. 681.

9) Litteram delevit; scriptum videtur: νήπιοι. Cf. VV. DD. qui glossae mendam sustulerunt.

10) Principium articuli minime mutandum esse credo; nam βίου (i. e. κατὰ τοῦ βίου) bene se habet; in ή βρέχε scriptura Νίφε solito pronunciationis vitio cum Νῆφε confunditur, et tacite explicatur. Sequentia: χίων γ. ex margine, ubi confusius forte notata erant, male descripta sunt, et a Musuro bene digesta. Mendam Ald. χίων γὰρ ή κ. VV. DD. correxerunt.

ε. 681. l. 8. Νήφονες, νήφον- τες.	Νήφοντες. ν. ¹¹⁾
— l. 15. Νηχιτόν, π.	Νήχυτον. π.
— l. ult. Νηαιρή, ε. — νη- άτη.	Νηαίρη. ε. — νεάτη.
ε. 682. l. 15. Νίκεα, φ.	Νείκεα. φ.
— l. ult. Νίκεσσην, υ.	Νείκεσσην. υ.
ε. 683. l. 11. Νινήατος, ν. παιδαρειώδης, καὶ Φρύγειον μ.	Ν. ν. παιδαρειώδης. καὶ Φρύγιον μ.
Νίννον, τὸν καταβαίλ- λην ι.	Ν. τὸν καβαίλλην ι.
— l. 15. Νίρον, μέγα. [Νίτρον, σαπῶν.] Νίσεθα, π.	Ν. μ. Νίσεθα. π. ¹²⁾
Νισᾶν, ὁ Α. — Ἰλίου- πόλις.	Ν. ὁ Α. — Ἰλίου πόλις. ¹³⁾
Νισόμενον, πορευόμενον. [Νισυνόχος, φύλαξ νε- ῶς.]	Νισόμενον. π.
[Νίτρον, σαπῶν, καὶ εἶδος ἰατρικόν.]	
Νιφαίδες, ε. — ψεκά- δες.	Ν. ε. — ψ.
[Νιφαίλιος, εὐγρηγόρος τὸν νοῦν.]	
Νιφαῖς, ἡ τ. — ἐπίπιον ἔρραζε — ψιάδες γὰρ φησὶν αἱματούσ-	Ν. ἡ τ. — ἐπιπτεν ἔραζε — ψιάδας. φησὶ γάρ. Αἱματούσας δδ

11) Posterior prioris correctio fuit, quod in impressis omissum video.

12) Glossa, quam hic deleuit, mox infra occurrit cum additamento.

13) Scribendum: Ἡλιούπολις. Cf. VV. DD. qui testimonia citant.

	δέ σας διαΐ ψιάδας μετέχευεν ἔραζεν.	ψιάδας κατέχευεν ἔραζεν. ¹⁴⁾
e. 684. l. 5.	Νίφαργον, νι- φαίδον λ.	N. νιφαίδι λ. ¹⁵⁾
— l. 9.	Νιφετός, ἦ τ. — ἦ χαίλαζα.	N. ἦ τ. — ἦε χαίλαζαν, ἦ νιφετόν. ¹⁶⁾
— l. 14.	Νιφῶεν, χ.	Νιφῶεν. χ.
— l. 19.	Νίψεως, ν. Νίωον, ἠρωτριωμένη γῆ.	Νήψεως. ν. Νειόν. η. γῆ. ¹⁷⁾
c. 685. l. 22.	Νοῖοι, α. Νωμελέως, α.	Νυοί. α. Νωλεμέως. α. ¹⁸⁾
e. 686. l. 10.	Νομαλέως, α.	Νωμαλέως. α. ¹⁹⁾
c. 687. l. 4.	Νόμος, ο. π. — νεμήσεως ὁ ἄνος, υ.	N. ὀ π. — υ. ²⁰⁾
— l. 8.	Νόον, νοῦν. νόων, πο- λυκέρδεα. Νομον τ.	N. νοῦν. Νόον πολυκέρδεα νομών. τ. ¹⁾

Nη 3

v. 687.

14) Primam ex deletis ita correxerat: Νησυνόχος. Deinde Νιφάλιος pro Νηφάλιος. Vocem εὐγρήγορος Lexica ignorant. Ultima ex Poeta bene emendata sunt; in priori tamen hemistichio reponendum est πίπτον ἔραζε, ut apud Poetam. Cf. VV. DD.

15) In Ald. erratum typ.

16) Verba: ἦ νιφετόν. bene ex Poeta adjunxit, absque his enim exemplum vi careret. In Ald. errores typ. Cf. VV. DD.

17) Mendosum Νίωον oritur ex correctione: Νίων. Nescio unde ἠρωτριωμένην γῆν, quod libri impressi exhibent.

18) Compendium typosetha neglexit, unde vitium Aldinae. Cf. VV. DD.

19) Νομαλέως est correctio prioris Νωμελέως, quod contra seriem erat.

20) In Ald. ἄνθρωπος errore typ. Cf. VV. DD. qui locum Poetae restituerunt.

1) Docte et sagaciter emendavit. Cf. VV. DD.

c. 687. l. 20. Νορύειν, γῆν ἔ- ρύειν, ε. Νόροπα, λ.	N. γῆν ὀρύττειν. ε. Νώροπα. λ.
c. 688. l. 3. Νοσηλεύεται, ν. Νοσσεύουσι, γ.	Νοσηλεύεται. ν. Νοσσεύουσα. γ.
— l. 10. Νοστηλεύεσθαι, ν. Νόστημον η. Νόστημος, σωριος, κ.	Νοσηλεύεσθαι. ν. Νόστημον η. Νόστημος. ὄριμος. κ. ²⁾
— l. 17. Νόστου π. — προ- μαχόντες.	N. π. — προμαχῶνες. ³⁾
c. 689. l. 5. Νοσφινέων, χ. Νουμήνιος, ο. — αἴττα- γῆον, ὀ κ.	Νόσφιν ἐών. χ. N. ο. — αἴτταγαῖ. ὀ κ. ⁴⁾
Νουγεχέσιν, ο. νειπτη- κωτέροις, σ.	N. ο. νηπιτικωτέροις. σ.
— l. 14. Νοῦς, οὐ π κ.	Νοῦς οὐ παρὰ Κ.
— l. 24. Νύκτα, σ. — χει- μέριος δὲ δασεῖα.	N. σ. — χειμέριος. οἱ δὲ δασεῖαν.
Νυκταίετος, ο. — ἐρω- δίας.	N. ο. — ἐρωδῖος.
c. 690. l. 3. Νυκτέοικος, Φ.	Νυκτὶ ἑοικῶς. Φ.
— l. 13. Νυκτεοικῶς, κατα- πληκτικῶς κ.	Νυκτὶ ἑοικῶς. καταπλη- κτικός κ.

c. 690.

2) Correxerat: ὄριμος. Mirum sane est, quomodo Musurus scripturae codicum tam imperitus esse potuerit; nec enim σωριος in ὄριμος aut ὄριμος mutaverat, si scriptio- nis σωριος originem perspexisset. Librarius solam omi- sit lineolam, quae in archetypo voci hoc modo imposita erat: σω^{ριος}. Id est, σωτήριος, quod hic reponendum est. Compendium frequens est, et ex Montfauconii Pa- laeographia omnibus notum.

3) Cf. VV. DD. quorum conjecturam scriptio codicis pro- babilem reddit.

4) Scripturam codicis minus adcurate expressit; adden- dum: αἴτταγαῖ ὄν. ὀ κ.

- ε. 690. l. 20. Νυκτιλόγους, Νυκτιλόχους. τ.
 τ.
 Νυκτι πετώμενος, ὁ ν. Ν. πετόμενος. ὁ ν.
 Νυκτιμαν, μ. Νυκτιμαντις. μ.
 Νυκτιμαχεία, νυκτός Νυκτιμαχεία, ἐν ἣ νυκ-
 μάχονται πόλεμοι κ. τός μάχονται οἱ πο-
 λέμιοι, κ.
 ε. 691. l. 8. Νυμφαγωγός, ὁ Ν. ὁ μ. ἐτέρω γ. ᾗ
 μ. ἐτέρων ν.
 — l. 17. Νύμφαι, οἱ πτε- Ν. οἱ πτερωτοὶ — κυτ-
 ρωταὶ — κυφάροις, τάρους. ο.
 ε. 692. l. 1. Νυμφαῖον α. — Ν. α. — Ἀρκαδίαν π.
 Ἀρκαδίαν π.
 — l. 7. Νυμφεύων, ν. Νυμφέων. ν.
 — l. 11. Νύμφη, ἡ ν. — ἡ Ν. ἡ ν. — ἡ καὶ Μ. —
 καὶ Μοῦσα — μελισ- μελισσεῖσις σ.
 σίσις σ.
 — l. 20. Νυμφίον κ. — νυμ- Ν. κ. — Νυμφίου, ὅς ῥα
 φίους ὡς ῥα θάνωθη θανῶν δειλοῦς ἀκα-
 λούσα καχῆσαι τ. χησε τ. ᾗ)
 ε. 693. l. 2. Νυμφόβας, Ἄ. Ν. Α. — ἐν μύροις. Β. ᾗ)
 χαιός — ἐν μὲν Β.
 — l. 6. Νυμφόληπτοι, ο. — Νυμφόληπτοι. ο. ἐπιθε-
 ἐπιθεαστικοί. αστικοί.

N n 4

ε. 693.

5) Bene correxit, nam ἐτέρων natum est ex ἐτέρωι.

6) Locum Poetae optime emendavit. Cf. VV. DD. Men-

dofum νυμφίους ὡς ρ. ex correctione: νυμφίου ὡς ρ.
 Apud Homerum hodie: ὅς τε θ. Ad unum redit; con-
 cinnius tamen: ὅς ῥα θ.

7) Lemma VV. DD. ita scribunt: ἐν Μοίραις. quod ab Al-
 berti receptum est. Compendiosa codicis scriptura
 emendationi favere videtur.

- a. 693. l. 15. Νῦν δὲ θ. — ε. Ν. — ἐξώδιον ε.
ξέδιον ε.
- l. 21. Νύννιον, ε. — κα- Ν. ε. — κατάβαυκαλου-
ταβαῖν καλούμενον μένοισ φ.
- Νῦν τ' ἦνθες δεχωρὸν, ν. Νῦν τ' ἦνθες ἐς χορὸν, ν.
- c. 694. l. 6. Νύξεν, ἐκχειρέ- Ν. ἐκ χειρὸς ἔτρωσεν, ν.
τρωσεν, ν.
- l. 19. Νύσαι, π. Νύσαι, π.
- l. 21. Νύσσα, ὁ κ. — γεύ- Ν. ὁ κ. — νύσσειν τ.
ειν τ.
- e. 695. l. 3. Νυττόμενος, κ. Ν. κ. προθούμενος. ⁸⁾
προθ. μενος.
- l. 8. Νύχμα, ο. — ψο- Ν. ο. — ψωλός,
λός.
- l. 17. Νώδυνον, ἀνώδυνον. Ν. ἀνώδυνον.
- c. 696. l. ult. Ναιμησέβων, κ. Ναιμησαι βῶν. κ.
- c. 697. l. 9. Νωνυμία, α. α. Ν. α. ἀσάφεια.
φάσεια.
- e. 698. l. 7. Νωτίσαι, τ. — Ν. τ. — φ.
φυγόντα.
- Νωτίσαιθαι, ἀναθέθαι Ν. α. — κ.
ἐπὶ τῶν ὤμων ἀπο-
νωτίσαιθαι δὲ, τὸ
καταθέθαι.
- Νωτόφόρος, ὁ μὴ ὑπὸ Ν. ὁ μὴ ὑπὸ ζ. ⁹⁾
ζ.
- l. 15. Νωχέλαια, α. — Ν. α. — [†]μιλώτις, ο. ¹⁰⁾
μιλώτις, ο.

8) In ultima voce litteram exprunxit; correxeratis προ-
θεούμενος. Cf. VV. DD.

9) Verba: ἀναθέθαι — Νωτοφόρος. in impressis desunt, et
quidem culpa typothetae, qui versum in codice saltavit.

10) Signum typotheta omisit.

Ξ

c. 699. l. 1. Ξένει, δ.

c. 700. l. 1. Ξάνιον, κ. α̅ α̅ γ.

c. 701. l. 3. Ξεναλόγος, ξένος σ.

— l. 5. Ξενίζειν, τὸ χ.

— l. 8. Ξεστός, ὀμαλισμέ-
γος, ἐξεσμένος. ξε-
στοῖο, ὀμαλισμένου,
ε.

— l. 11. Ξεῖον, φίλος.

— l. 17. Ξεινοσύνης προσκη-
δέος στίς τὴν ο.c. 702. l. 4. Ξενηλαττοῦνται,
τ.— l. 19. Ξενῶν, κ. ἡ μεγά-
λων λέγων.c. 703. l. 8. Ξεστήν, ε. —
ἐτάνυσσε τ.c. 704. l. 1. Ξηφηρούς, ξίφος
ἔχουσι, ξιφηφόρους.

— l. 8. Ξιφίρου λ. — ὠρείων.

— l. 11. Ξιφιστής, φ.

Ξ

Ξαίνει, δ.

Ξάνια, κ. α̅ α̅ γ.

Ξ, ξένους σ.

Ξ. τὸ ξένη χ. ¹¹⁾

Ξ. ὀμαλισμένος, ε.

Ξεστοῖο. ὀμαλισμένου,
ε. ¹²⁾Ξεῖνος, φ. ¹³⁾Ξεινοσύνης προσκηδέος.
τὴν ο. ¹⁴⁾

Ξενηλαττοῦνται, τ.

Ξ. κ. ἡ μεγάλων λέγων. ¹⁵⁾

Ξ. ε. — ἐτάνυσσε τ.

Ξιφήρους, ξίφος ἔχοντας,
ξιφηφόρου.

Ξ. λ. — ὠρείων.

Ξιφιστής, φ. ¹⁶⁾

N n 5

c. 705.

11) Lacunam codicis explevit. Male in Ald. Ξενίζει.

12) Unita sejunxit. Ambae glossae ex margine sunt.

13) Glossa praecedens hujus emendatio fuit.

14) Scribendum: προσκηδέος. τῆς τὴν ο. Cf. VV, DD.

15) In Ald. erratum typ.

16) Nescio ubi oculi d'Orvillii, ex cujus schedis in notis VV. DD. haec notantur: *Pessime Ms. Venet. Ξιφιστόν.* At alia procul dubio agebat, summamque ejus negligentiam homine critico indignam Cl. Villosion in *Anecdotis* merito perstringit.

e. 705. l. 5. Ξουθηδαίοι, ἰω- νεῖ, ι. Ξουθ... λ. — ἄργυ- ρόν ρος, ξ. — l. 19. Ξυλιβόρος, ξ. Ξυλλεκτόν, σ. παρ- εστ.ς. Ξύλον, π. — τῶ ε.	Ξουθηδαίοι Ἴωνες, l. Ξουθόν. λ. — α. ξ. ¹⁷⁾ Ξυληβόρος. ξ. Ξ. σ. παρεστῆς. ¹⁸⁾ Ξ. π. — τὸ ε. Ξ. δ. — Σοφοκλῆς Ἀχαι- ῶν συλλόγῳ.
e. 706. l. 11. Ξυμβόλους, δ. — Σοφοκλῆ Ἀχαιῶν σύλλογον.	Ξυναλλαχθέντες. κ. Ξύναθρον. τὴν σ. Ξ. εὐναία, δ.
— l. 19. Ξυναλαχθέντες, κ. — l. 21. Ξυναθρόντων, σ.	Ξυναίωρ, εὐέα, δ. Ξυναίωρων, α. Ξύνεσι, συνάφεσι, συμβουλήν. Ξ. σημεῖα.
e. 707. l. 1. Ξυνάωρ, εὐέα, δ. Ξυναίωρων, α. Ξύνεσι, συνάφεσι, συμ- βουλήν. ¹⁹⁾ Ξ. σημεῖα.	Ξ. η. συνῆκαν. Ξυστένομα. συσπῶμα. ξ. Ξ. συσκευάζεται.
e. 708. l. 4. Ξύνιον, η. συνῆ- σαν.	Ξυστένομα, συν- σπῶμα, ξ. Ξ. συσκευάζεται.
— l. 20. Ξυστάδες, α. — εἰκῆ καὶ μ.	e. 709. l. 6. Ξύεσσαν, εὐε- ξεσμένην. Ξ. εὐ. ἐξεσμένην. Ξ. α. — εἰκῆ καὶ μ. ²⁰⁾

c. 710.

17) Exitum vocis deleuit. A typhotheta habemus ἄρ-
γυρόν.

18) In ultima voce litteram expunxit.

19) In Ald. συνέφεσιν a typ.

20) In impressis copula omittitur.

- c. 710. l. 1. Ξυστίς, τ. — Ξ. τ. — χιτῶνα ποδήρη
 χιτῶνα ἀποδήρη γ. γ.)
 — l. 8. Ξυστός, ο. — ἀθλη- Ξ. ο. — ἀθληταῖς τ.
 τῆς τ.

Ο

Ο

- c. 711. l. 9. Ὅα, δ. — ἰμα- Ο. δ. — ἰ. ὤα.
 τίσις ὄα.
 Ὅ ἀγελέος, ὁ ε.
 Ὅ ἀγελαῖος, ὁ ε.
 c. 712. l. 1. Ὅαριστῆς, ὀμι- Ο. ὀμιλητῆς. σ.
 ληστῆς, σ.
 Ὅαρίστην, μ. Ὅαριστύν. μ. 2)
 — l. 17. Ὅβολοσταάτης, ο. Ο. ο. — διὸ ὀβολοσταά-
 — διὸβολοσταάται ται π.
 π.
 c. 713. l. 8. Ὅγγα, Α. ἐν Ἀ- Ο. Α. ἐν Θήβαις ε.
 θήναις ε.
 — l. 12. Ὅγδόδιον, θ. — Ο. θ. — Θησεῖ.
 Θησεῖ.
 — l. 14. Ὅγκας, Α. — ὄγυ- Ο. Α. — ὄγυγίας πύ-
 γίας ὄγκᾶται, βοᾶ. λας λέγει.
 πύλας λέγει. Ὅγκᾶται. βοᾶ. 3)
 c. 714. l. 5. Ὅγκοι, α. — πό- Ο. α. — πώγωνες τ.
 γωνες τ.
 — l. 16. Ὅγμος, ἦ ε. φυγία, Ο. ἦ ε. φυτεία. μ.
 μ.
 c. 715. l. 2. Ὅγχιστός, π. Ὅγχηστός. π.
 — l. 7. Ὅδαφορτία, ἰώνια, Ὅδα. φορτία. ι. ε.
 ο.

c. 715.

1) Correctionem typotheta neglexit. Cf. VV. DD.

2) In Ald. erratum typ. Cf. VV. DD.

3) Bene distribuit et ordinavit. Videtur πύλας λέγει sup-
 plementum ex margine, alieno loco positum. Cf. VV.
 DD.

c. 715. l. 12. Ὀδακταῖσσαι, δ.	Ὀδακταῖσαι. δ.
c. 716. l. 3. Ὀδὲ ἐγώ, α.	Ὀδ' ἐγώ. α.
— l. 15. Ὀδιμαῖλεος, ε.	Ὀ δειμαῖλεος. ε. ⁴⁾
— l. 19. Ὀδμαῖος, ὀλίγος, α.	Ὀδαῖος. ο. α. ⁵⁾
c. 718. l. 11. Ὀδοδυσταί, ὄρ- γισταί.	Ὀδάδυσται. ὄργισταί.
— l. 14. Ὀδῶν, ὀδοῦς. [Ἐὰ, μηλωτή.]	Ο. ο.
— l. 18. Ὀέσχαμ, μ. — δερ- ματῆνι.	Ο. σ. ⁶⁾ Ο. μ. — δερματῆναι.
— l. 22. Ὀζος, κ. — στε- λέχου σχ.	Ο. κ. — στελέχους σχ.
c. 719. l. 1. Ὀζος ἄρειος, ὀ κ.	Ὀζος Ἄρηος. ὀ κ.
c. 720. l. 5. Ὀθόνη, σινδῶν, ζ.	Ο. σινδῶν. ζ.
c. 721. l. 6. Οἶακες, π. — δι- είρηνται.	Ο. π. — διήρηνται. ⁷⁾
— l. 14. Οἶδημα, φ. — ἀ- ποστ. μα, ω.	Ο. φ. — ἀπόστημα, ω. ⁸⁾
— l. 18. Οἶαταῖ, δυναῖ, Αἰο- λαῖς. οἶατῶν, κομή- των, οἱ γὰρ αἰ κῶμα, οἶα τε κ.	Οἶα, τὰ δεινά. Αἰολαῖς. Οἶατῶν, κομήτην. Οἶα γὰρ αἰ κόμα.

c. 721.

4) Vocis divisionem typhotheta neglexit. Cf. VV, DD.

5) Quomodo congruit ὀλίγος cum Ὀδμαῖος sive Ὀδαῖος, ut Musurus correxit? Taylorus apud VV. DD. acute et eleganter quaestionem solvit, ejusque opinio magnum ex codice lumen accipit, in archetypo enim scriptum erat:

Ὀδαῖος. littera β pro μ accepta vocique inferfa.

6) Glossae hic deletae sequens Ὀδαῖ emendatio fuit.

7) Forte: διείρονται. ut apud Eustathium. Cf. VV. DD.

8) Litteram delevit; legebatur: ἀπόστημα.

- c. 721. l. 21. Οἰάτιδος, ε. — οἰ-
δίπεδ' ἐπικολώναι, τ.
- c. 722. l. 13. Οἰέαις, ν.
— l. 17. Οἰεῖς, τ. — σύνθε-
μα στρωτικῶ ε.
- l. 20. Οἰετέας, ἰσοετίας,
ὀμηλικίας.
- l. 24. Οἰζύς, κ.
- l. 29. Οἰημονυμία, ν.
- c. 723. l. 14. Οἰ καθ' η. —
ἡμᾶς. οἰκάριον, τ. —
γυναϊκότιδος.
- c. 724. l. 3. Οἰκέσιτο, οἰκεῖτο.
— l. 13. Οἰκῆας, ο. — κτί-
σατο δ.
- c. 725. l. 2. Οἰκιμβάζειν, στρα-
τηγεύσεσθαι, δ.
- l. 9. Οἴκοι, οἴκοθι, ἐν οἴ-
κῳ, ἐξ οἴκου.
- l. ult. Οἴκος, ο. — καὶ τοῦ
ἐν — νῦν αὖ κ.
- Οἰά τε. κ. 9)
- Ο. ε. — Οἰδίπεδι ἐπὶ κο-
λωνῶ. τ. 10)
- Οἰεαί. ν.
- Ο. τ. — συνθήματος
στρωτικῶ ε.
- Ο. ἰσοετίας. ο. 11)
- Οἰζύς. κ. 12)
- †
Οἰη μονυμία. ν. 13)
- Ο. — ἡμᾶς.
- Οἰκάριον. τ. — γυναικω-
νίτιδος. 14)
- Ο. οἰκοῖτο.
- Ο. ο. — κτήσατο δ.
- Ο. στραγγεύσεσθαι, δ.
- Ο. ο. ἐν οἴκῳ. οἴκοθεν, ἐξ
οἴκου. 15)
- Ο. ο. — καὶ τὰ ἐν — Νῦν
αὖ κ. 16)

c. 726.

9) Glossas bene digessit; retinendus vero genitivus Doricus: Οἰατᾶν. κομήτων. Cf. VV. DD.

10) En summam scribarum barbariem in re tam obvia.

11) In Ald. ὀμηλικία. Mendam VV. DD. sustulerunt.

12) Glossam interpretationi adcommo-
davit; casus obliquus ob seriem retinendus est.

13) Musurus in solo μονυμία haerebat; correctio a typo-
theta male expressa est. Cf. VV. DD. qui glossam re-
stituerunt.

14) Bene sejunxit et emendavit. Cf. VV. DD.

15) Vocem οἴκοθεν male inseruit, nam ἐξ οἴκου ad praecedens οἴκοθι referendum est. In Albertina ex οἴκοθεν nova glossa constituitur, serie repugnante.

16) Vitiosum αὖ ortum videtur ex δ' αὖ, quod nexus orationis apud Poetam requirit. Cf. VV. DD.

- c. 726. l. 12. Οἰκούρια, κ. Ο. κ. — Φυλακή, οἰκου-
— Φυλακή. ρία. ¹⁷⁾
— l. 16. Οἰκουρὸν ο. — μέ- Ο. σ. — μελιττούσαν
λιττ. πτίθεσθαι. παρατίθεσθαι. ¹⁸⁾
c. 727. l. 1. Οἰκοφθόρας, μ. Οἰκοφθόρους. μ.
— l. 17. Οἴκων, μωστορνύναι, Οἴκων μέσσω ἰρνύναι. τ.
τ.
c. 728. l. 6. [Οἰμῆσαι,] οἴμη- Οἴμησεν. ὤρησεν. ¹⁹⁾
— σεν, ὤρησεν [ῆσαν.]
— l. 9. Οἴμοι, ε. θρήνου. οἴ- Ο. ε. θρήνου.
— μον οἴμος, ο. Οἴμον. οἴμος, ο. ²⁰⁾
— l. 17. Οἰναΐδας, α. — οἰ- Ο. α. — οἰνομαΐτιδας.
νομαΐτιδας.
— l. 23. Οἰναῖσι τ. — φ. σὶ Ο. τ. — φησὶ δὲ Δήμων,
δὲ δῆμον, ο. σ. ¹⁾
c. 729. l. 10. Οἰναῖς, κλη- Ο. κληματίς.
ματίς. ἴνας, ε. Οἰνάς. ε. ²⁾

c. 729.

17) V. οἰκουρία perspicuitatis causa adiecta est. Glossiographi, dum interpretantur, accentus saepius confundunt; potuit etiam ἢ ἢ κατ' οἶκον Φυλακῆ seriori manu adjunctum esse.

18) In μέλιττ. ultimam litteram delevit; scriptum erat μέλιττα, aut μέλιττει.

19) Vocem articuli bene exclusit, nam sequens οἴμησαν ejusdem emendatio videtur; nisi forte Οἰμῆσαι et ῆσαν glossam per se constituant, itaque jungenda sunt: Οἴμησαν. ῆσαν. Videant critici.

20) Unita divisit. Posterius οἴμος (pro οἴμοι;) prioris correctio est, aut varia lectio. Art. Οἴμον, qui v. Οικτίζα sequitur, hujus loci particula est, ab eodem forte in margine longius semota. Οἴμος ap. Pind. Ol. VIII. 92. solennis victoris ingressus in urbem patriam.

1) Docte emendavit. In φ. σὶ litteram expunxit; legebatur: φασί. Cf. VV. DD.

2) Sagaciter emendavit et sejunxit. Cf. VV. DD.

- ε. 729. l. 10. Οἰνατίς, Ἀρτέμι-
δος, τὴν ἔνοιον τῆς
ἀργείας.
— l. 13. Οἴνη, ἡ α. καὶ κυ-
βευτικὸς [λόγος.] βό-
λος, ὁ κ.
Οἰνήρυσσις, α. — μεθ' ὧ τ.
ε. 730. l. 7. Οἰνοβαρῆς, ο. —
μέθυσος. οἰνοπα, μ.
οἰνώδη τ.
— l. 11. Οἰνοποντάζει, ε.
ε. 731. l. 1. Οἰνοῦσαι, καὶ Οἰ-
νοῦται, τ.
— l. 3. Οἰνόφρυξ, α.
— l. 7. Οἰνοχοεῖ, οἰνοχοεῖται, τ.
— l. 12. Οἰνοπα, οἰνοπόν, π.
Οἰνωροὶ, οἰεραγωγοὶ Δ.
Οἰνωτρον, χ.
— l. 17. Οἰξασα, ἀνοιξασα.
[Οἶο, οἶω σοῦ μόνω, αὐ-
τῶ.]
Οἰοβίοισι, μ.
— l. 24. Οἶοιτρο, ν. — ἔχει,
ἢ ὑπολάβει.
- Οἰνωάτιν. Ἀρτεμιν τὴν
ἐν Οἴνῃ τῆς Α. 3)
Ο. ἡ α. καὶ κυβευτικὸς
βόλος, ὁ κ. 4)
Ο. α. — μεθ' οὗ τ.
Ο. ο. — μέθυσος.
Οἰνοπα. μ. οἰνώδη τ. 5)
Οἰνοποτάζει. ε.
Ο. καὶ Οἰνοῦται. τ.
Οἰνόφρυξ. α. 6)
Ο. οἰνοχοεῖται. τ.
Ο. οἰνωπόν. π.
Ο. οἰεραγωγοὶ Δ. 7)
Οἰνωτρον. χ.
Ο. α.
Ο. μ. 8)
Ο. ν. — ἔχοι. ἢ ὑπολάβει.

c. 731.

3) Corruptum ἔνοιον oriri videtur potius ex ἐν Οἰνώῃ, quam ἐν Οἴνῃ. Legendum procul dubio cum Salmasio: Οἰνωάτιν. Ἀρτεμιν τ. Cf. VV. DD.

4) V. βόλος praecedentis λόγος emendatio fuit.

5) Unita separavit.

6) Bene in impressis Οἰνόφλυξ. Vitiosi Οἰνόφρυξ sequens Οἰνόφλυξ correctio fuit.

7) Legendum cum Salmasio: οἰεραγωγοὶ Δ. Causa erroris ex codice perspicua est.

8) Articulus a Musuro ejectus duas glossas exhibet, alteram: Οἶω. μόνω αὐτῶ. alteram: Οἶο pro Σοἶο. σοῦ. Neutra congrua est, nam Οἶω series respuit.

- c. 731. l. 24. Οἴομαι, γ. ὑπο-
λαμβάνω. O. γ. υ.
[Οἴομεν, οἶος μόνος πρὸς
μόνον.]
Οἴομενον, ο. O. ο. 9)
- c. 732. l. 3. Οἶον ε. — ἐγένε-
το. οἶονες, ω. O. ε. — ἐγένετο.
Οἶονεί. ω. 10)
- l. 5. Οἶονίζεις, μαντεύεις. Οἶωνίζη. μαντεύη.
Οἶονιχιασταί, ω. Οἶονεὶ χιασταί. ω.
— l. 8. Οἶοσαῶτα, π. — Οἶος αἰῶτα. π. — ἐρίω —
ἐρέω — κεκαλυμένος. οἶος κεκαλυμμένος. οἶος
αἰῶτα — οἶοσαῶ- αἰῶτα — ο. λ. 11)
- l. 16. Οἶοπόλω, ε. Οἶοπόλω ε. 12)
- l. ult. Οἶ προσκείμενοι, οἶ Oἶ π. οἶ κ.
κόλλοιμένοι. ἰ ρα, οὔ- Oἶ ρα. οὔτοι δή. 13)
- [Οἶραῖοι βλέπειν, οἶτι-
νες.]
- c. 733. l. 1. Οἶ ρά μιν ω. Οἶ ρά μιν ω.
Οἶ ρῶν, οἶ ἐκ τ. Οἶ ρῶνη. ἐκ τ.
— l. 9. Οἶδα, ο. Οἶδα. ο.
— l. 18. Οἶσ τὰ β. Οἶσταί. β.

c. 733.

9) Glossa interposita vitiosa est, pro Οἶοθεν οἶος. μ. quod supra suo loco occurrit. Hic forte vitium habemus, ibi correctionem.

10) Conjuncta divisit.

11) Bene emendavit, nisi quod pro ἐρέω scribatur ἐρεῶ ab ἐρεοῖς, *laneus*. In fine Aldina habet οἶοσαῶτον culpa typ. Cf. VV. DD.

12) Cf. VV. DD. qui Hesychio scripturam codicis reddiderunt.

13) In ἰ ρα primam litteram a librario omissam praeposuit, glossamque sejunxit.

- e. 733. l. 22. Οἰσποτιτῆς, Οἰσπάτη. ὁ ῥύπος. ὁ δ. ¹⁴⁾
 υἱὸς ὁ ῥύπος, ὁ δ.
- c. 734. l. 3. Οἰστρεῖ, ε. οἰστρη- Ο. ε. οἰστρηλατεῖ. μ.
 λατεῖ, μ.
- l. 6. Οἰστροπληγος, τ. — Ο. τ. — πληγείσης.
 πληγῆ.
- l. 11. Οἰστρος, ε. — ὦ Ο. ε. — ὁ μύωψ κ. ¹⁵⁾
 μύωψ κ.
- l. 13. Οἰσυῖνοισιν, ὁ . . οἰ Ο. οἶσοι γ. ¹⁶⁾
 γ.
 Οἰσυῖνῃσι, π. — οἶας Ο. π. — οἶτων γεγενημέ-
 γεγενημένοις ἢ λυγῆς, νοις, ἢ λύγου. ε.
 ε.
- l. 18. Οἶσυπος, ὁ τῆς αἰὸς Ο. ὁ τῆς αἰγὸς ρ. ¹⁷⁾
 ῥύπος.
- c. 735. l. 6. Οἶφαλοι, τ. Οἶφαλλοί. τ.
- l. 11. Οἶφολις, γ. — πα- Ο. γ. — πασχητιῶσα.
 σχητιῶς.
- l. 13. Οἶχαλίηθεν, α. Οἶχαλίηθεν. α.
- l. 15. Οἶχητηγός, υ. Ὀχητηγός. υ. ¹⁸⁾
 Οἶχῆσοντα, π. καὶ ἴχ- Ο. π. — καὶ οἶχη, ἢ ἡ-
 νη ἢ ἀφανίθη. ¹⁹⁾
 φανίθη.

c. 735.

14) Ex Suida correxisse videtur, at minus adcurate; le-
 ctio, quam codex exhibet, haec est: Οἰσπότη. τῆς οἶος
 ὁ ῥύπος. Variat in hac voce scriptura, ut apud VV.
 DD. videre est. Ceterum glossam pro infititia habeo,
 et quidem pro emendatione superioris Οἶσπα.

15) In Ald. ὁ μύωψ culpa typ.

16) Duas aut tres litteras erasit. Cf. VV. DD.

17) Textum codicis depravavit; reponendum: ὁ τῆς οἶος ρ.
 Vox eundem omnino significatum habet, quem supe-
 rius Οἶσπότη.

18) Correctionem typhotheta praetermisit. Cf. VV. DD.

19) Vera procul dubio est Biellii conjectura, legentis:
 καὶ οἶχῆσεται, ἢ ἀφανιθήσεται. Particulam ἢ omitte-
 rem; locus ob compendia scripturae corruptus fuit. Cf.
 VV. DD.

- c. 735. l. 20. Οἰχομένη, π. — Ο. π. — c.
 ὁμοια.
 [Οἰχομένοιο., ἢ παρ'
 ἐνίοις σόλα.]
 Οἰχῶρος, οἰκουρός. οἶω, Ο. οἰκουρός.
 μόνω.
 Οἶω φ. — μόνοιο δ. Οἶω. μόνω. Οἶω φ. —
 μένοι, δ. 20)
 c. 736. l. 1. Οἰάθη, ἐμονάθη. Ο. ἐμονάθη.
 οἶω, υ.
 Οἶω. υ. 1)
 — l. 4. Οἰωνισάμην, παρα- Ο. παρατηρησάμην. ἢ ε. 2)
 τησάμην, ἢ ε.
 — l. 7. Οἰωνοβρώτους, υ. Οἰωνοβρώτους. υ.
 Οἰάνιχον, μ. — εἶναι Ο. μ. — εἶναι. 3)
 [τὸ 5ηζ αἶη]
 c. 737. l. 2. Οκέλλει, προσορεῖ, Ο. προσορμεῖ. κ. 4)
 κ.

c. 737.

20) In fine v. Οἰχομένοιο., litteram delevit. Quid ἢ παρ' ἐνίοις σόλα sit, aut quo pertineat, videant alii. In sequentibus turbatum restituit ordinem.

- 1) Bene separavit. V. Οἶω cum interpretatione ex margine irrepfit.
- 2) Nullus fere dubito, quin legi debeat: παρατηρησάμην. omisso pro more codicis nostri augmento. Videnda testimonia a VV. DD. citata, quibus auctoritatem Lex. Ms. Steph. et Th. adjungam, in quibus eadem interpretatio aliis verbis ita exprimitur: Οἰωνιζόμενοι ὀρνέοις προσέχοντες κατὰ σημείωσιν τινα. Male in Ald. παρατηρησάμην.
- 3) Typis, ut potui, scripturam codicis expressi; explicent sagaciores.
- 4) Bene in impressis: προσορμεῖ. In archetypo forte: προορμεῖ.

- c. 737. I. 12. Ὀκλαδίας, θ. — ἀξιούσι — τὸ κλά-
σαι.
- c. 738. I. 2. Ὀκριβαντάτας, ἐνβατάτας.
— I. 11. Ὀκριόν, τ.
Ὀκριόντι, τραχύ.
Ὀκρυέντο, ε. — λίθος.
Ὀκριστήν, θ. — εἶδεν,
ἐπίστευσα ἄν ὡς ἀ-
ληθευούση [εἰ πόν-
τος.]
- Ὀκριθέν, φ.
- c. 739. I. ult. Ὀλέθρου π. —
δέδεσθαι τ.
- c. 740. I. 4. Ὀλύκειν, ἀπολύ-
ναι, πολυορκεῖν, φ.
Ὀλέκοντο, ἀπόλλυντο
— ἐξολοθρεύοντο.
- I. 11. Ὀλέσαι, ἀπωλέ-
σαι.
- I. 14. Ὀλήας, [ὄλοι. . .]
α.
- I. ult. Ὀλίγη ε. — στενο-
πῶ.
- c. 741. I. 2. Ὀλίγη δὲ ἀνα-
πνεύσης π.
- I. 10. Ὀλιγοστοῦ, π.
- I. 22. Ὀλιγοροῦντος, α.
- c. 742. I. 1. Ὀλιζῶνες, η.
- O. θ. — ἐξιούσι — τὸ ἐ-
κλάσαι.
- Ὀκριβαντας. ἐνβάτας.
Ὀκρυόν. τ.
Ὀκρυόντι. τραχεῖ.
O. ε. — λίθος. ὁ Κρησ τὴν
θ. — ἦδεν, ἔφη, ἐ-
πίστευσα ἄν ὡς ἀ-
ληθευούση. 5)
- Ὀκριέν. φ.
O. π. — δέδεσθε τ.
- O. ἀπολλύναι. πολιορ-
κεῖν. φ.
O. ἀπώλλυντο — ἐξωλο-
θρεύοντο.
O. ἀπολέσαι.
- Ὀληαι. α. 6)
- O. ε. — στενωπῶ.
- Ὀλίγη δὲ τ' ἀνάπνευσίς
π.
Ὀλιγοστοῦ. π. 7)
Ὀλιγοροῦντος. α.
Ὀλιζῶνες. η.

Oo 2

c. 742.

5) Docte emendavit, male vero diversas glossas in unam conflavit. Cf. VV. DD. In editis bene separantur.

6) In ὄλοι. . . compendium delevit.

7) Ex serie: Ὀλιγιστοῦ. In codice Marciano ω interdum ex jota oritur. Cf. VV. DD.

c. 735. l. 20. Οἰχομένη, π. — Ο. π. — α.
 ὁμοια.

[Οἰχομένοιο., ἢ παρ'
 ἐνίοις σόλα.]

Οἰχῶρος, οἰκουρῆς. οἶω, Ο. οἰκουρῆς.
 μόνω.

Οἶω φ. — μόνοιο δ.

Οἶω. μόνω. Οἶω φ. —
 μόνοι, δ. 20)

c. 736. l. 1. Οἰάθη, ἐμονώθη.
 οἶω, υ.

Ο. ἐμονώθη.

Οἶω. υ. 1)

— l. 4. Οἰωνισάμην, παρα-
 τησάμην, ἢ ε.

Ο. παρατηρησάμην. ἢ ε. 2)

— l. 7. Οἰωνοβρότους, υ.

Οἰωνοβρώτους. υ.

Οἰάνιχον, μ. — εἶναι
 [τὸ 5ηζ αἶη]

Ο. μ. — εἶναι. 3)

c. 737. l. 2. Οκέλλει, προσορῆ,
 κ.

Ο. προσορῆ. κ. 4)

c. 737.

20) In fine v. Οἰχομένοιο., litteram deleuit. Quid ἢ παρ'
 ἐνίοις σόλα sit, aut quo pertineat, videant alii. In se-
 quentibus turbatum restituit ordinem.

1) Bene separavit. V. Οἶω cum interpretatione ex mar-
 gine irrepfit.

2) Nullus fere dubito, quin legi debeat: παρατηρησάμην.
 omisso pro more codicis nostri augmento. Videnda te-
 stimonia a VV. DD. citata, quibus auctoritatem Lex.
 Ms. Steph. et Th. adjungam, in quibus eadem interpre-
 tatio aliis verbis ita exprimitur: Οἰωνιζόμενοι ὀρνέαις
 προσέχοντες κατὰ σημείωσίν τινα. Male in Ald. παρακτη-
 σάμην.

3) Typis, ut potui, scripturam codicis expressi; expli-
 cent sagaciores.

4) Bene in impressis: προσορῆ. In archetypo forte:
 προσορῆ.

- ε. 737. l. 12. Ὀκλαδίας, θ. — Ὀ. θ. — ἐξιούσι — τὸ ἐκλαῖθαι.
 ἀξιούσι — τὸ κλαῖθαι.
 ε. 738. l. 2. Ὀκριβαντάτας, Ὀκριβαντας. ἐνβατάτας.
 ἐνβατάτας.
 — l. 11. Ὀκριοέν, τ. Ὀκριόεν. τ.
 Ὀκριόεντι, τραχύ. Ὀκριόεντι: τραχεῖ.
 Ὀκρυόεντο, ε. — λίθος. Ὀ. ε. — λίθος. ὁ Κρήσ τὴν
 Ὀκριστήν, θ. — εἶδεν, θ. — ἤδεν, ἔφη, ἐπίστευσα ἂν ὡς ἀληθευούση [εἰπόντος.]
 ἐπίστευσα ἂν ὡς ἀληθευούση [εἰπόντος.]
 Ὀκριθέν, φ. Ὀκριέν. φ.
 ε. 739. l. ult. Ὀλέθρου π. — Ὀ. π. — δέδεοθε τ.
 δέδεοθαι τ.
 ε. 740. l. 4. Ὀλύκειν, ἀπολύναί, πολυορκεῖν, φ. Ὀ. ἀπολλύναί. πολιορκεῖν. φ.
 Ὀλέκοντο, ἀπόλλυντο Ὀ. ἀπώλλυντο — ἐξολοθρεύοντο.
 — ἐξολοθρεύοντο.
 — l. 11. Ὀλέσαι, ἀπολέσαι. Ὀ. ἀπολέσαι.
 — l. 14. Ὀλήας, [ὄλοι..,] Ὀληαί. α. 6)
 α.
 — l. ult. Ὀλίγη ε. — στενωπῶ. Ὀ. ε. — στενωπῶ.
 πῶ.
 ε. 741. l. 2. Ὀλίγη δὲ ἀναπνεύσης π. Ὀλίγη δὲ τ' ἀναπνευσίς π.
 — l. 10. Ὀλιγοστοῦ, π. Ὀλιγοστοῦ. π. 7)
 — l. 22. Ὀλιγοροῦντος, α. Ὀλιγοροῦντος. α.
 ε. 742. l. 1. Ὀλιζῶνες, η. Ὀλιζόνες. η.

Οο 2

ε. 742.

5) Docte emendavit, male vero diversas glossas in unam conflavit. Cf. VV. DD. In editis bene separantur.

6) In ὄλοι.. compendium delevit.

7) Ex serie: Ὀλιγιστοῦ. In codice Marciano ω interdum ex jota oritur. Cf. VV. DD.

ε. 742. I. 10. Ὀλινύ., ἀργεῖ.	Ὀλινύα. α. Ἀργεῖοι. 8)
— I. 20. Ὀλκάζει, ε. χαλιναγωγεί.	Ο. ε. χαλιναγωγεῖ.
— I. 22. Ὀλκᾶς, πλοῖα, ν.	Ο. πλοῖον. ν.
— I. 27. Ὀλκή, δ. — ῥυτήσταθμος.	Ο. δ. — ῥυτήσταθμος.
ε. 743. I. 1. Ὀλκημιο, τ.	Ὀλκήμιον. τ. 9)
— I. 4. Ὀλκοῖ, λ. — νεωλκούντα.	Ο. λ. — νεωλκούντα.
— L 9. Ὀλκούς, ν. — ἔξεις — ὀλκῶν ε.	Ο. ν. — ἔλξεις — ὀλκῶν ε.
Ὀλλύει, ἀπολύει, φ.	Ο. ἀπολλύει. φ.
— I. 13. Ὀλμιος, π.	Ὀλμειος. π.
Ὀλμος, π. — ὑπογλουτήσιν ε.	Ο. π. — ὑπογλουτίσιν ε.
ε. 744. I. 1. Ὀλοίης, ἀποθάνης.	Ο. ἀποθάνεις.
Ὀλοιῆσιν, ὀλεθρίας, ἀπωλείας.	Ο. ὀλεθρίαίς. ἀπωλείαις.
— I. 8. Ὀλοκεύς, α.	Ὀλοκεύς. α.
ε. 745. I. 3. Ὀλοοίτροχος, ο. — ἢ λότεροχος, ε.	Ο. ο. — ἢ ὀλότεροχος, ε.
— I. 7. Ὀλόσων, π.	Ὀλοσσόν. π. 10)
— I. 12. Ὀλος, τ. — σηπυῖας.	Ο. τ. — σηπίαίς.
— I. 17. Ὀλοσφερής, δ.	Ὀλοσχερής. δ.
ε. 746. I. 6. Ὀλοφυδνόν, ο. — ὀδυρητικόν.	Ο. ο. — ὀδυρητικόν.

ε. 746.

8) In prima et ultima voce exitum delevit.

9) Compendium exitus nihil aliud exprimit, quam litt. ν et circumflexum, ut in impressis indicavi.

10) Apud Homerum Ὀλοσσῶν, quod in Albertina repositum est. Cf. VV. DD.

- e. 746. l. 6. Ὀλοφυκτίς, τ. — Ὀ. τ. — εὖ, ἐπὶ γὰρ —
εὖ, .. γὰρ — δοθῆναι. ¹¹⁾
δοθῆναι.
- e. 747. l. 1. Ὀλπα, ἡ ε. — Ὀ. ἡ ε. — λήκυθος. ε.
λήκυθος, ε.
— l. 4. Ὀλύει, φ. Ὀλλύει φ.
— l. 11. Ὀλύμπιον, τ. — Ὀ. τ. — λαβὸν τ.
λαβὸν τ.
— l. 13. Ὀλυμπιονύκης, σ. Ὀλυμπιονίκης. σ. ¹²⁾
- e. 748. l. 1. Ὀλώλαμεν, α. Ὀ. α. ἀπεθάνομεν.
ἀπεθάνομεν.
— l. 3. Ὀλλονται, ἀπόλλον- Ὀλωνται. ἀπόλωνται.
ται.
— l. 13. Ὀμαλεῖς, α. Ὀμαλῆ. ο.
— l. 26. Ὀμιλάδον, μετα- Ὀμιλαδόν. κατὰ τάγμα
τάγμα κ. κ.
e. 749. l. 1. Ὀμειλος, σ. — Ὀμιλος. σ. — ὀμοῦ εἴλας
ὀμοῦ εἴλας ε.
— l. 9. Ὀμᾶ, [ὄπερ,] ὀμοῦ. Ὀ. ὀμοῦ.
— l. 14. Ὀμηγόροι, ἰσῆγοροι, Ὀ. ἰσῆγοροι, ε.
ε.
— l. 16. Ὀμηγύρεως, σ. συν- Ὀ. σ. συναθροισμοῦ.
αθροισμένου. }
— l. 23. Ὀμηλική, τ. Ὀμηλική. τ.
e. 750. l. 2. Ὀμῆ, νῶι αἰ. Ὀμῆ νῶι. ἡ αἰ.
— l. 21. Ὀμιλεῖ, σ. μάχε- Ὀ. σ. — α.
ται, ἐπακολουθῆσαι
[νεκρῶ,] α.
e. 751. l. 14. Ὀμίχλη, ἡ ο. Ὀ. ἡ ο. — ἀχλὺς υ.
— ἀχλὺς [σκοτει-
γός,] υ.

11) Ante γὰρ vocem delevit.

12) In Ald. erratum typ.

- c. 751. l. 22. Ὀμοβόρος, ὄμο- Ο. ὄμοφάγος. ¹³⁾
 Φάγος.
- c. 752. l. 5. Ὀμόγνυσα, ἢ ἡ- Ο. ἢ ἀγνοια.
 γνοια.
 Ὀμοδάλιοι, ἰσοῦτες. Ο. ἰσοστέϊς.
 — l. ult. Ὀμοίης, ο, — ἴσης. Ο. ο. — ἴσης.
 [Ὀμοίου πτολεμοῖο ἐν
 ὦ ὄ]
- Ὀμοίου, τ. — καὶ τε- Ο. τ. — καὶ τε κτανέον-
 κτανέοντα. ὁμοίως — τα. ὁμοίως — καὶ
 καὶ ἄλλας ἀγείρας, ἀλλά σε γῆρας τέ-
 τρεῖ ο. ρει ο. ¹⁴⁾
- c. 753. l. 11. Ὀμοιωθῆμενα, Ο. ἐξισωθῆνα. σ.
 ἐξισοθῆνα, σ.
 Ὀμοκλεῖ, ἀπειλεῖ, βοῶ. Ὀμοκλῆ, ἀπειλῆ. βοῶ.
 — l. 14. Ὀμοκλῆς, ε. Ὀμοκλήσας. ο.
 — l. 21. Ὀμολογῶ, ζοφῶ. Ο. συμφωνῶ.
 Ὀμολιῶν, ι. καταλειῶ- Ο. ι. καταλειαινῶν.
 νῶν.
- c. 754. l. 4. Ὀμολοειδεῖς, π. Ὀμολοίδες. π.
 — l. 13. Ὀμόπαιδα καίσι κ. Ο. καίσιν κ. — παιδου-
 — παιδευθέντες, ἢ θέντα, ἢ ο.
 ο.
- c. 755. l. 1. Ὀμόρξη, ἀπε- Ο. ἀπεψήση. ¹⁵⁾
 ψήσ.
- l. 6. Ὀμόρξοσα, α. Ὀμόρξοια. α.
 — l. 8. Ὀμόροφος, ο. συνάοι- Ο. ο. σύνοικος.
 κος.
- l. 12. Ὀμόσαι, ὄμοσον, ο. Ὀμοσον. ο. ο.
 Ὀμόσε, ε. — ἔτραπτε. Ο. ε. — ἔτραπε.

c. 755.

¹³⁾ Lectio codicis reponenda est. Cf. VV. DD.

¹⁴⁾ Glossa deleta sequentis correctio fuit; in fine lacuna est. Emendatio: καὶ τε κτανέοντα, typosetam fugit. Cf. VV. DD.

¹⁵⁾ Litteram in fine delevit.

- ε. 755. l. 12. Ὀμοσίπται, α. — Ὀ. ο. — ἐπλισμῶ χ.
— ὀπλισμένω χ.
- ε. 756. l. 10. Ὀμόσφυρος, α. — Ὀ. α. — δ. τὸν ὀμόχωρον.
λ^κ σ. ¹⁶⁾
δη τὸν ὀμόχωρον, σ.
- ε. 757. l. α. Ὀμοῦρα, σ. — Ὀ. σ. — σησαῖμην.
— σισαῖμην.
- l. 5. Ὀμοῦστιν, σ. — Ὀμοῦ στί, σ.
- l. 8. Ὀμπαι, θ. — πυρὶ μ. — Ὀ. θ. — πυρὶ καὶ μ. ¹⁷⁾
- l. 17. Ὀμπνεῖος λ. — Ὀ. λ. — πυρῆνων καὶ δη-
πυρῆνων καὶ δημ. τρι- μητρῶν κ. ¹⁸⁾
ων κ.
- ε. 758. l. 4. Ὀμφαλίτομος, Ὀμφαλίτομος. μ.
μ.
- l. 8. Ὀμφαλόεσσα, ἦ α. — Ὀ. ἦ α. — βόρειον π.
— βόρειον π.
- l. 15. Ὀμφαλὸς ζ. — μερ. — Ὀ. ζ. — μεσαῖτατοι.
σέτατοι.
- ε. 759. l. 11. Ὀν, α. — εἴη Ὀ. — Ὀ. α. — ἦει Ὀ. ¹⁹⁾
- l. 16. Ὀναίμην, τ. ἀπο- Ὀ. τ. ἀπολαύσαιμι, α.
λαύσω, ω.
Ὀναίμην, α. Ὀνάμην, α.
- ε. 760. l. α. Ὀναῖται, α. — Ὀνοῦται, α.

Ο Ο 4

ε. 760.

16) Compendium δη typosheta male legit; scribendum: δηλοῖ. ut VV. DD. correxerunt.

17) Textum corrupit. Egregia Kuhnii emendatio, ab Alberti recepta: πυροὶ μ. codicis auctoritate stabilitur. Cf. VV. DD.

18) In πυρ.ων et δημ. τριων litteram expunxit; in posteriori voce typosheta nexum litt. τρ pro simplici τ accepit.

19) Contra metrum correxit. Vitiosum εἴη Ὀ. natum est ex ἦι Ὀ., quod apud Poetam legitur, et Hesychio reddendum est. Cf. VV. DD.

c. 760. l. 12. Ὀνειδος, α. —	Ο. α. — π.
πόματος.	
[Ὀνεινύβην, ὠφέλησεν.]	
Ὀνείλεον, θ.	Ο. θ. ²⁰⁾
— l. 15. Ὀνειρήησι, π.	Ὀνειρείησι π.
— l. 21. Ὀνειροπολεῖ, ω.	Ὀνειροπολεῖν, ω.
c. 761. l. 1. Ὀνετο, ω.	Ὀναιτο. ω.
Ὀνήμενος, ἄξιος ὠνή-	Ὀνήμονος. ἄξιος ὠνήσεως,
σεως, ο.	ο. ¹⁾
Ὀνειμέναι, ω.	Ὀνήμεναι. ω.
Ὀνεισεαί, ο.	Ὀνήσεαι. ο.
— l. 14. Ὀνια, ω.	Ὀνεαί. ω.
Ὀνιαρ, ω.	Ὀνειαρ. ω.
— l. 18. Ὀνίγλιν, ε.	Ὀνίγλη. ε.
c. 762. l. 14. Ὀνοκένταυροι, π.	Ο. π. — τριχίωντες —
— τριχίωντες —	Σείην ὠνόμασαν οἱ
σεῖεν ὠνόμασαν αὐ-	τήν — λοιποί. ²⁾
τήν τήν — λ. ποί.	
c. 763. l. 13. Ὀνος, ὀ α. —	Ο. ὀ α. — καὶ ἐφ' οὗ τήν
καὶ ἐφ' οὗ [καὶ] τήν —	— ὀ καὶ ὠνίσκος λ.
οἰονίσκος λ.	
— l. 17. Ὀνος ἄγει μ. — ἐξ	Ο. — ἐξ ἄστος εἰς Ἐλευ-
ἄστος λευσίνα κ.	σίνα κ.
— l. ult. Ὀνόσεται, ὠφελή-	Ὀνήσεται. ὠφελήσαι. ³⁾
σαι.	

c. 764.

20) Glossae hic deletae emendatio fuit: Ὀνίνθειεν. ὠφελή-
σοιεν. quod infra sequitur. Vitiosa lectio ob seriem huc
translata fuit.

1) Loci Homerici immemor fuit. Cf. VV. DD. qui co-
dicis lectionem rescripserunt.

2) Scribendum τριχίωντες, et σεῖεν vel σείεν, ut in Basi-
lio et Procopio. Cf. VV. DD. In Ald. τριχίωντες errore
typ. In ultima voce litteram deleuit; legebatur: λοιποί.
Glossam pro inficitia habeo.

3) Ex II. I. 55, scribendum: Ὀνόσεται. ἐκφραλίσει. Cf.
VV. DD.

- c. 764. l. 17. ὄνου πόκαι, χ. — παίξεις — ὄνον
 κερεῖς — ἐπλασάς.
 — l. 23. ὄνου σκιά, Α. — μάχει — σκιάν.
 c. 765. l. 6. ὄνου χιῖ, ε. ἐξε-
 τάζει.
 — l. 8. ὄξαλις, ἡ ο. — ὄ-
 ξίνης ^{οῖνος} εἶδος.
 — l. 19. ὄξυ, ὄξέως, τα-
 χέως, ταχύ, [ὄξέως,
 ταχύδρομ., μέγα, ἰ-
 σχυρόν.
 ὄξυάικανθον, ο. — Φρυ-
 γία [τὰ ἐμά.]
 c. 766. l. 7. ὄξυθύμια, τ. — ἀποτρόπιμα ξ.
 — l. 20. ὄξυρεγμα, πέψια.
 c. 767. l. 2. ὄοιγα, φαρέ-
 τρα.
 [ὄοιτο, ὑπελάμβαν-
 νεν.]
 ὄου κ.
 ὄπα, θ. — κεράμου,
 καὶ φωνή.
- O. χ. — πέξεις — ὄνον
 κερεῖς — ἐπλασεν.
 O. Α. — μάχη — σκιάς.
 O. ε. ἐξετάσει.
 O. ἡ ο. — ὄξίνης οῖνος. 4)
 ὄξυ. ταχύ. μέγα. ἰσχυ-
 ρόν. ὄξέως. ταχέως.
 ταχύδρομως. 5)
 O. ο. — Φρυγία. 6)
 O. τ. — ἀποτρόπιμα ξ.
 ὄξυρεγμία. ἀπεψία.
 O. φ.
 O. κ. 7)
 ὄπαία θ. — κεράμου.
 καὶ φ. 8)

O o 5

c. 767.

4) Pro εἶδος substituit οἶνος, male, ut opinor; exarandum potius: ὄξίνης εἶδος. οἶνος. Cf. VV. DD.

5) Ordinem interpretationis invertit. In ταχύδρομ.. exitum delevit; scriptum suspicor: ταχύδρομον. Mufuri ταχύδρομως barbarum est.

6) Quid vult τὰ ἐμά hoc loco? Respondeant ingeniosiores.

7) V. ὄοιτο corrupta videtur ex ὄοιτα.

8) Verba: καὶ φωνή. in editis omīssa invenio; ὄπα et ὄψ unitim explicantur.

c. 767. l. 13. Ὀπάονα, ἀκόλουθος — ἔπειθα.	Ο. ἀκόλουθον — ε. 9)
[Ὀπας, ὀφθαλμούς.]	
Ὀπάσα, δ.	Ο. δ. 10)
c. 768. l. 2. Ὀπάτα, τὸ ἐπήτειον.	Ο. τὸ ἐπέτειον. 11)
.πατρον, τ. — πατρός.	Ὀπατρον. τ. — πατρός ἀδελφόν.
[Ὀπατρος, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς τινὶ γυγονῶς ἀδελφός.]	
Ὀπάων, ἀκολουθῶν.	Ο. ἀκόλουθος. 12)
— l. 12. Ὀπη κεν, οὐπω ἀν.	Ο. ἔπη ἀν.
— l. ult. Ὀπιν, π.	Ὀπισ. π.
c. 769. l. 1. Ὀπιπᾶ, [ἔξαπατᾶ,] ἀπαταῶν ἢ α.	Ὀπίπας. ἀπαταῶν, ἢ α. 13)
Ὀπιπεύει, π. πρῶο.	Ὀπιπτεύει. π. π. 14)

c. 769.

9) Interpretationem glossae adcommo-
davit; male, ut saepius memoratum est.

10) Glossa intermedia bene se habet; nec, cur ejecta sit, rationem video.

11) Scriptura ἐπήτειον Kusteri emendationi (ὀπήτειον) quam Alberti in textu posuit, haud incongrua est. Cf. VV. DD.

12) In .πατρον primam litteram a scriba omissam praeposuit; hanc glossam in fine mutilam altera, quam Musurus delevit, in margine olim supplebat. In ultima glossa primae scripturae tenacissimus lego: ἀκολουθῶν. Cf. VV. DD.

13) Textum mutilavit. Duae glossae incuria scribae in unam coierunt, altera: Ὀπιπᾶ. ἔξαπατᾶ. altera, cujus sola superest interpretatio: ἀπαταῶν, ἢ α.

14) In Ὀπιπεύει, quemadmodum et in sequentibus, scriptura codicis, jubente serie, conservanda est; dicitur ἀπίτω, et ἀπίπτω, ex hoc ὀπιπτεύω, ex illo ὀπιπεύω. Cf.

- e. 769. 1. 1. Ὀπιπεύεις, π. Ὀπιπτεύεις, π.
 Ὀπιπεύεις δὲ γ. — παρ- Ὀπιπτεύεις δὲ γ. — παρ-
 π. θενοπίπας. ¹⁵⁾
 θενοπι.
 Ὀπιπευέτω, π. Ὀπιπτευέτω, π.
 — 1. 9. Ὀπίθια, α. — οὐ- Ο. α. — οὐραῖα. ¹⁶⁾
 ραί.
 — 1. 12. Ὀπιθόδωμος, ε. — Ο. ε. — πρὸς τῷ ο.
 πρὸς τὰ ο.
 — 1. 18. Ὀπιθότωνος, ε. Ὀπιθότωνος, ε. ¹⁷⁾
 e. 770. 1. 1. Ὀπίσεται, ο. Ὀπίσεται, ο.
 — 1. 12. Ὀπλα, π. — χαλ- Ο. π. — χαλκευτικά.
 κευτικά, ὀπλαὶ οἱ
 π.
 Ὀπλαὶ οἱ π. ¹⁸⁾

c. 771.

Cf. VV. DD. Vis compendii ^{ε π}πσκο, quod solam litt. π. cum circumflexo exhibet, a contextu dependet; unde error tyποθητᾶε, qui περισκοπῆς posuit. Legendum: περισκοπεῖ, ut VV, DD. correxerunt.

- 15) In Albertina verba Poetae: Ὀπιπεύεις δὲ γ. cum praeced. articulo bene junguntur, ejusdem enim exemplum constituunt; versum igitur Homericum (Od. T. 67.) olim ita lectum fuisse arbitror:

Δινεύων κατὰ οἶκον; ὀπιπεύεις δὲ γυναῖκας;

Syllaba πi in ὀπιπεύεις producitur ob vocalem longam in ὀπή, unde ὀπιπεύω formatum est.

- 16) In οὐραί ultimam litteram delevit.

- 17) Glossae Mss. in Odas sacras ex cod. Marino; Ὀπιθότωνος. εἶδος νόσον, λέγουσιν εἶναί ἐναντίον κέρτωμα. Cf. VV. DD.

- 18) Bene divisit. Heinsius emendabat: Ὀπλαί. αἱ π. quod ab Alberti minus solerter receptum fuit. Reponendum: Ὀπλαὶ. αἱ π. Lexicographus quartum casum aliunde descripsit. Pessimus est in Hesychio criticorum mos, quo Glossarum formas, modos et casus interpretationibus adaptant, ejusmodi enim interpolationibus saepius impedimur, quo minus Glossarum fontes et auctoritates indagemus.

c. 771. l. 7. Ὀπειϊομένη, μ.	Ὀπυϊομένη. μ.
"Ὀποι, ὅπου. ὀρέγει, παρ- έχει.	Ο. ὅπου.
[Ὀποίποτε, ὅπου ποτέ, πῆ.] ὀπός, π.	Ὀρέγει. π.
— l. 15. Ὀπόταν, ο. — ἠνί- κα.	Ὀπός. π. ¹⁹⁾
[Ὀποτέρως, ὀποίας.]	Ο. ο. — η.
Ὀππη, ὅπου.	Ο. ὅπου.
[Ὀπότευ, ὅτι μὲν, ὅτι δέ.]	
Ὀπόθι, ὅπου.	Ο. ὅπου.
[Ὀππότεροι, ὀποῖοι.]	
[Ὀππότερος, ὅστις.]	
Ὀ προστρόπαιος, ὀ α.	Ὀ. π. ὀ α. ²⁰⁾
— l. 20. Ὀπτ.. εἶον, μ.	Ὀπτανεῖον. μ. ¹⁾
c. 772. l. 6. Ὀπτ., ο.	Ὀπτῆ. ο. ²⁾
— l. 14. Ὀπυόλαι, γ.	Ὀπυιόλαι. γ.
Ὀπωτα, ε.	Ὀπωπα. ε.
— l. 21. Ὀπώρης, τῷ φθι- νοπάρω, [ὀπωρινόν θερινόν.]	Ὀπώρη. τῷ φθ.
Ὀπωρινόν δ.	Ὀ. δ. ³⁾

c. 773.

19) Unita bene se junxit. Interposita: "Ὀποι, ὅπου. ὀρέγει, π. ex margine sunt. Sequens Ὀποίποτε absque ratione ejectum est.

20) Nulla hic in Musuro ratio adest; glossae ex serie ita collocandae sunt: Ὀποτέρως ε. Ὀπότευ. α. Ὀππη. α. Ὀππόθι. ο. Ὀππότεροι.

1) Duae litteras delevit.

2) Exitum vocis erasit. Cf. VV. DD.

3) Ὀπώρης natum est ex Ὀπώρη. Verba a Musuro ejecta praecedentibus male adhaeserunt, a quibus ita separanda sunt: Ὀπωρινόν. θερινόν.

- ε. 773. l. 2. Ὀπωρινῶ, τὸ κ. O. τῶ κ. ⁴⁾
 — l. 5. Ὀπωροφυλάκιον δ. — O. δ. — φ. ⁵⁾
 — φυλάσσοντος.
 Ὀπως, ἵνα ὅπως [παῖς ὀφθαλμός.] Ὀπως. i. o.
 [Ὀπως, τὴν πρόσωψιν.]
 Ὀπῶφᾶται, π. * O. π. ⁶⁾
 — h 10. Ὀρῖα, τ. — Ὀρεα O. τ. — Ὀρῖεα κ.
 κ.
 Ὀρᾶδα, οἶμος τ. — τὸν O. οἱ μὲν τ. — τὸν ὀρῖόν.
 ὀρον.
 ε. 774. l. 1. Ὀρᾶ, βλέπω, O. βλέπων ο.
 — l. 10. Ὀργᾶδα, ο. — ὀ- O. ο. — ὀρῖόν.
 ρον.
 — l. ult. Ὀργᾶς, λ. — ὀρες O. λ. — ὀρεινὸν χ. — ἀκ-
 χ. — ἀκμάζων. μάζων.
 ε. 775. l. 7. Ὀργέων, ἱερῶν, Ὀργίων. i. ἡ i.
 ἢ ἱερέ. ὀργεῶναγ, i.
 Ὀργέοντες, μ. Ὀργεῶναγ. i.
 Ὀργιωῶντες. μ. ⁷⁾

ε. 775.

- 4) Articulus in casu recto retinendus est, si ad Il. Π. 385. respiciatur, ubi ἤματ' ὀπωρινῶ jungitur; sin minus, correctio Musuri praeferenda est.
 5) Glossae Mss. in Psalmos: Ὀπωροφυλάκιον. λιθολόγιος τόπος, ἐφ' ᾧ τὴν σκηνὴν ἔχει ὁ φυλάσσων ὀπώραν παντοίαν. Cf. VV. DD.
 6) Suspicor, quod ὅπως παῖς ο. (pro ὅπως πᾶς ο.) et sequens Ὀπως, τὴν π. unius glossae reliquiae sint, scribarum incuria corruptae atque divisae.
 7) Vocem ὀργεῶναγ bene sejunxit, reliquias misere corrupit. Scriptura Ὀργέων procul dubio retinenda est; etsi quidem in priori interpretatione ὀργίων cum Ὀργέων confundi videatur, in posteriori tamen ad codicis lectionem recurrendum est; nam compendium ἱερέ, quod typo-
 the

- c. 775. l. 13. Ὀργιάζειν, τ. Ο. τ. Διονύσω.
 Διονύσω. ὀργιάζουσι,
 τ.
 Ὀργιάζουσι. τ. 8)
 Ὀργιάθης, ε. ἐχώρευ- Ο. ε. ἐχώρευσας θ.
 σας θείως.
- c. 776. l. 7. Ὀρδ. μα, ἦ τ. Ὀρδημα. ἦ τ. 9)
 — l. 12. Ὀρέεσιν, ο. γυναι- Ο. ο. γ.
 ξίν.
 [Ὀρει, Φυλαίσσει.]
 Ὀρείσις π. Ο. π. 10)
 Ὀρειοκόμος, ὃ τὰς ἡ- Ο. ὃ τὰς ἡμίονους θ.
 μίονας θ.
- c. 777. l. 7. Ὀρεκτῆσι, μ. Ο. μ. αἶς ὀρέγδην κ.
 ἔσωρέγδην κ.
- c. 778. l. 12. Ὀρέσχας, τ. Ὀρέσχα. τ. 11)
 — l. 18. Ὀρεταί, ο. λαβεῖς, Ο. ο. λαβαί. ε.
 ε.

c. 778.

thetae incognitum fuit, describendum est *ἱερεὺς*, quae quidem interpretatio soli Ὀργεῶν (accentu in ultimam protracto) convenit, unde Ὀργεῶνες celebri apud Athenienses sacrorum ministri. Vitiosum Ὀργεόντες origi-

nem ducit ab Ὀργεῶν, quod et Ὀργεῶνες et Ὀργεῶντες describi potest, ex qua ambiguitate quam plurima in libris nostris vitia corrigi possunt et illustrari; eo tamen cum discrimine compendium a tachygraphis adhibetur, ut in participiis τας, in nominibus ες significet, quae usus diversitas a stupido illo librariorum genere raro observatur. Reponendum itaque: Ὀργεῶνες. suadentibus et probantibus VV. DD.

8) Unita divisit.

9) Litteram expunxit; scriptum videtur: Ὀρδομα.

10) Exclusum Ὀρει vitiose scriptum est pro Ὠρεῖ.

11) Lectio codicis reponenda est. Cf. VV. DD.

ε. 778. l. 19. Ὀρέχθεον, ε.	Ὀ. ε. ἔμυκῶντο. ε.
ἔμυκόν, ε.	
ε. 779. l. 3. Ὀρθεῦ, α.	Ὀρθεῦν. α.
— l. 9. Ὀρθία, Α. — ἰδρύ-	Ο. Α. — ἰδρυται.
θαι.	
ε. 780. l. 6. Ὀρθοκεραίων, ε.	Ὀρθοκραϊράων. ε. ¹²⁾
Ὀρθοκόρυς, ο. π. ἴλον	Ο. ο. πῖλον ε.
ε.	
— l. 11. Ὀρθοπηγιαῖν. ο.	Ο. ο.
Ὀρθόπτερος, μεγαλώ-	Ο. μεγάλους ὠμούς ε. —
ους ἔχουσα — πστα-	περιστόους ο. ¹³⁾ —
ούς ο.	
Ὀρθόδιοι χ. — ἀρεταί.	Ὀρθοσταῖδιοι χ. — συρ-
	τοί.
Ὀρθοσταδόν, τ. — ἀ-	Ο. τ. — Ἀφροδισιτεῖς.
φρο.	

ε. 780.

12) Ex II. Σ. 3. et Θ. 231. correxit. Cf. VV. DD.

13) In μεγαλώ. οὺς. litteram expunxit; scriptum videtur: ^γμεγαλώνους. At unde monstrum lectionis? Ex με κο-
^{γλ}λωνούς vel με κ. quod male descriptum fuit pro μεγά-
λους κολωνούς. Sub Ὀρθόπτερος nempe intelligendum
est χώρα, γῆ, aut simile quid, et est epitheton regio-
nis in edito sitae et collibus obsitae, quod adeo per με-
γάλους κολωνούς ἔχουσα optime exponitur; opinionem
confirmat summus Hesychii interpretes, Photium puto in
Lex. Ms. Ὀρθόπτερον. Σοφοκλῆς Αἰθίοψιν. ὀρθούς ἔχοντα
κωλωνούς. Legendum κολωνούς, nec ὠμούς, quod Al-
berti ex insipida Musuri correctione hic refingendum su-
^εspicabatur. Cf. VV. DD. Sub πσταούς aliud, quam πε-
ριστόους, latere videtur; nec, dum haec scribo, veriora
subeunt.

c. 780. l. 11. Ὀρθοστα, ε.	Ὀρθοσταάδη. ε. ¹⁴⁾
c. 781. l. 20. Ὀρίνην, α. — σισάμη, ὅπερ ἐψῶν- τες — ὄρυζαν.	O. α. — σισάμη, ὅπερ ἐψοντες — ἄρυ- ζαν. ¹⁵⁾
— l. ult. Ὀρινε, δ. — τοῖσι καὶ θ.	O. δ. — τοῖσι δὲ θ. ¹⁶⁾
c. 782. l. 2. Ὀρίνετον, ω. — ἠργίζετον ι.	O. ω. — ὀρίνετον ι.
— l. 9. Ὀριγμα, σ.	Ὀρυγμα. σ. ¹⁷⁾
— l. 11. Ὀρίχαλκος, χ.	Ὀρείχαλκος. χ.
— l. 14. Ὀριψα, ἐρίνυς.	O. Ἐριννῦς.
— l. 17. Ὀρμάνη, ε. κρε- μάστραν, α.	O. ε. — κρεμάθραν. α. ¹⁸⁾
Ὀρκία, κ. — ὄρκομο- σία.	Q. κ. — ὄρκαμόσια.
Ὀρκια π. — πίσται- σι.	O. π. — πίστεσι.
Ὀρκίλλ., ο.	Ὀρκίλλει. ο. ¹⁹⁾
— l. ult. Ὀρκοι, δ. σφραγι- δος.	O. δ. σφραγιδες.

c. 783.

14) Scriptum suspicor: Ὀρθοστα. i. e. Ὀρθοσταάτη; Cf. VV. DD. qui opinionem ex Polluce stabiliunt.

15) Ultimam vocem pessime a Musuro corruptam VV. DD. Hefychio reddiderunt.

16) Copulam metro contrariam optime in δὲ mutavit.

17) Prima scriptura fuit Ὀρισμα, sigma ante μ in γ saepius transit. Cf. VV. DD.

18) Typothetae debemus Ὀρκάνη, quod a VV. DD. postea in Ὀρκάνη mutatum fuit. Cf. VV. DD. Utrumque dicitur et κρεμάστρα et κρεμάθρα, quare mutaverit, nescio.

19) Exitum vocis delevit; scriptum suspicor: Ὀρκίλλεται. Sic apud Photium Ὀρκίλλεσται. Cf. VV. DD. Hemsterhusii et Valkenaerii emendationem (Ὀρκίδδαι) Alberti male in textu posuit; ad ulteriorem enim disquisitionem ejusmodi emendationes in notis bene et utiliter commemorantur, in textu vero antiqua lectio retinenda esset.

- c. 783. l. 2. Ὀρκύπτειν, τὸ Ὀ. τὸ ὑπερκύπτοντας ἢ
ὑπερκυπτειν ἰ.
Ὀρκωμόσια, θ. — ὦν Ὀ, θ — ὦν, οἱ ὄρκοι γ.
ὄρκοι γ.
..κωπ.ς, ὁ ὄρκίζων. Ὀρκώπης. ὁ ο. ²⁰⁾
Ὀρμαθός, χ. — Φωλε- Ὀ. χ. — Φωλεός.
ός.
— l. 16. Ὀρμει., ο. Ὀρμειά. ο. ¹⁾
— l. 18. Ὀρμειῶθαι, ὄρμειν, Ὀρμειῶθαι. ὄρμειν. τ.
τ.
c. 784. l. 11. Ὀρμισκοί, π. Ὀ. π. — περιδέραμα. ἢ
— περιδέρεα, ἢ κλοι- κλοιοί. ἢ δ. ²⁾
α, ἢ δ.
— l. ult. Ὀρνεία, π. Ὀρνειά. π.
c. 786. l. 2. Ὀροδοῦντες, φ. Ὀρῶδοῦντες. φ.
— l. 5. Ὀρυβαίδες, αἱ αἶγαι. Ὀ. αἱ αἶγαι.
— l. 14. Ὀρός, γ. — ἀφύ- Ὀρῶρός γ. — ἀφύλισμα.
λιστα.
c. 787. l. 16. Ὀροφοτόντα, Ὀροφοιτῶντα. ε.
ε.
— l. 18. Ὀρπα, ἐριννύς. Ὀ. Ἐριννύς.
c. 788. l. 2. Ὀρπας, τῆς ἀ- Ὀ. τ. — ἐνθεν γὰρ ὀπυ-
κρίδος ὀγόνος, ἐνθεν λουσιν. ³⁾
γὰρ ὀποιοῦσιν.

c. 788.

20) Prioras litteras a scriba omittas praeposuit, in fine lit-
teram deleuit. Cf. VV. DD.

1) Compendium exitus deleuit.

2) Dicitur et κλοίων et κλοίός. Nulla ergo mutationis
ratio.

3) Nauseam et fastidium excitat Musuri temeritas; prima
Hesychii scriptura fuit haec: ἐνθεν γάρου ποιοῦσιν. Lo-
custae proles, ex qua garum faciunt. Lectio ob oculos
posita est, ejusque veritatem luculenter probant Geopo-
nica a VV. DD. citata.

- ε. 788. l. 9. Ὀρῖα, ὡς ἄρα. Ὀ ρῖα. ὅς α. 4)
 Ὀρρέξας, θραύσας, α. Ὀρρέξας. θ. α. 5)
 — l. 10. Ὀρρός, ἡ τ. — τι- Ο. ἡ τ. — τ. σ. ἕτεροι —
 νες στοιχεῖον, ἕτε- Ὀρρωδεῖν — ἡ τὸν
 ρον — Ὀρρωδεῖν — ἰ- ἕρρον, ὅ ε.
 δοῦσι τὸν ὄρον, ὅ ε.
 ε. 789. l. 2. Ὀρρῦνε, π. Ὀρρῖνε. π.
 Ὀρρωδεῖ, φ. Ὀρρωδεῖ. φ.
 Ὀρρωδία, φ. Ὀρρωδία. φ.
 Ὀρρωδίας, τῶ φ. Ὀρρωδία. τῶ φ. 6)
 — l. 10. Ὀρσιπέτης, υ. πε- Ο. υ. πετόμενος.
 τώμενος.
 ε. 790. l. 7. Ὀρτάλιχοι, ο. Ο. ο. — πετόμενοι — ἀ-
 — πετώμενοι — λεκτρῦνες. κ.
 ἀλεκτρῦνες, κ. †
 — l. 12. Ὀρτυγίη, ἐλίοιο τοῦ- Ο. — ὄπαιδύσεις α. 7)
 το δὲ ἐστὶν ὄπαιδύ-
 σεις α.
 ε. 791. l. 1. Ὀρυκτὴν, σκαί- Ο. σκαεπτὴν.
 πτειν.
 — l. 5. Ὀρυνθεῖ, γρυλίζει. Ο. γρυλλίζει.
 Ὀρρυξ, λ. — εὔσκαφί- Ο. λ. — ἡ καφίου — δορ-
 ου — δορκόνι κ. κάδι κ. 8)
 — l. 11. Ὀρφαναία, ν. Ὀρφναία. ν. 9)
 ε. 792. l. 6. Ὀρχαμε, λαῶν Ὀρχαμε λαῶν. βασιλεῦ
 βασιλεὺς, α. α. 10)

ε. 792.

4) Vossii conjecturae (Ὀρρα) scriptura codicis favere vi-
 detur. Cf. VV. DD.

5) Male in Ald. θραύσας.

6) Nota Ὀρρωδίας ex Ὀρρωδία.

7) Cf. VV. DD. qui glossam restituunt, ejusque lacunam
 ex Homero suppleunt.

8) Cf. VV. DD. quorum conjecturam scriptio codicis con-
 firmat. Lectio δορκόνι (a δόρκων) bene se habet, nec
 mutanda est.

9) Correctionem typosetha neglexit. Cf. VV. DD.

10) Musuri βασιλεῦ typosetham fugit.

c. 792. l. 9. Ὀρχαστοί, αἱ ἐπὶ
στοιχείοις φυτῶν, ἢ
α.

Ὀρχέα, ἢ τ. — ὀχέα.

— l. 13. Ὀρχηστῆς, π. —
χωρικός, π.

Ὀρχίστρια, α.

— l. ult. Ὀρχιδόν, ἡβινδόν.

c. 793. l. 2. Ὀρχίλον, ο. —
σαλπικτής.

— l. 5. Ὀρχηθμοῖς, ο.

Ὀρχιστής, σ.

— l. 11. Ὀρχομενός, π. —
μηνύιον κ.

— l. 14. Ὀρωδεῖ, μ.

Ὀρωδία, φ.

Ὀρωδεῶς, ε.

Ὀρωδοῦν, ε.

— l. 20. Ὀρωρ., ω.

— l. 23. Ὀρωρέχατο, ω.

c. 794. l. 1. Ὀσ, α. — οὔτος.

[.σσαι, σύμμ. βασι-
λεύει.]

Ὀσάκισ, π.

Ὀρχατοί. αἱ ἐπιστοίχαιοι
φυτεῖαι, ἢ α. ¹¹⁾

Ο. ἢ τ. — ὀσχέα.

Ο. π. — χωρικός, π.

Ὀρχήστρια. α.

Ὀρχηδόν. ἡβινδόν.

Ο. ο. — σαλπικτής.

Ὀρχηθμοῖς. ο. ¹²⁾

Ὀρχηστῆς. σ.

Ο. π. — Μινύειον π.

Ὀρρωδεῖ. μ.

Ὀρρωδία. φ.

Ὀρρωδεῶς. ε.

Ὀρρωδοῦν. εἰ

Ὀρώρει. ω. ¹³⁾

Ὀρωρέχατο. ω.

Ο. α. — ο.

Ο. π. ¹⁴⁾

Pr 2

c. 794.

11) Emendationem Ὀρχατοί tyrotheta praetermifit. Scribendum: Ὀρχατοί. αἱ ἐπὶ στίχοις φυτεῖαι. *Plantae serie ordinatae*. Vitiosum στοιχείοις oritur ex στίχοις. Cf. VV. DD. qui Poetam citant.

12) Natum est Ὀρχηθμοῖς ex Ὀρχηθμοῖς.

13) Exitum vocis delevit.

14) Glossam vetustate evanidam ita restituerat: Ὀσῶ, σημαίνει. βασιλεύει. At, mutato consilio, omnia confodit.

- c. 794. l. 1. Ὀσάτιον, ἴσον. Ὁ. ὄσοι.
 [Ὀς ἀπὸ χθόνος ὑψόος
 ἔργον.]
 Ὀς δὲ κ. Ὀς δὲ κ. ¹⁵⁾
 Ὀς ἤδη, ὅστις ἤδη. Ὁ. ὅστις ἤδεις.
 — l. 21. Ὀσιρις, α. — ὑπη- Ὁ. α. — ὑπηνέμια τ.
 νεμίους τ.
 c. 795. l. 18. Ὀσα, α. — τό- Ὁ. α. — τόσα.
 σα. κληδῶν, κ.
 Ὀσα διακούουρα, ὅσα Ὁ. δ. — ὅσα δίσκου εἴρια:
 διακούουρία.
 — l. 24. Ὀσαι καθαιρήσου- Ὀσσε καθαιρήσουσι
 σι, καμύσουσι τ. καμύσουσι ε.
 Ὀσσε δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ Ὀσσε δὲ οἱ. οἱ ὀφθαλ-
 δ. μοὶ δ. ¹⁷⁾
 Ὀσσει, β. Ὀσοι. β.
 c. 796. l. 4. Ὀσσητῆρα, βοη- Ὁ. βοητόν. ¹⁸⁾
 θῶν.
 — l. 7. Ὀσσομαι, περιβλέ- Ὁ. περιβλέπομαι.
 ψομαι.
 — l. 12. Ὀσσαν τὲ γέγωνε β. Ὀσσαν τὲ γέγωνε β. ¹⁹⁾
 — l. 16. Ὀσσοντο δ' ο. — Ὁ. δ' ο. — προσεδόκων, κ.
 προσεδόκων, κ.
 — l. 20. Ὀσσωθαί, κ. Ὀσσωθαί, κ.

c. 796.

15) Interposita: Ὀς ἀπὸ χθόνος ὑψόος ἔργον. scriptoris cu-
 jusdam verba sunt; fontem alii indagent.

16) Sejunctit, et vocem, quae interciderat, Hesychio red-
 didit. Cf. VV. DD.

17) Articulus, quem Musurus inseruit, superfluous est; di-
 stinguendum: Ὀσσε δὲ οἱ. ὀφθαλμοὶ δ.

18) Interpretationem βοηθῶν retinendam arbitror. Male
 in: Ald. βοεθόν.

19) Correctionem typosetha neglexit. Cf. VV. DD.

- c. 796. l. 22. Ὁ ταθείς, ε. Ὅσταθείς ε. ²⁰⁾
 — l. 24. Ὁστάλαιξ, π. ἔλι- Ὁ. π. ἔλιξ. β.
 ξαι, β.
 — l. 29. Ὅστεον εἶσο, ε. Ὅστεον εἶσω. ε.
 e. 798. l. 3. Ὁσφύος, ψιῶας, Ὁ. ψιῶς. ρ.
 ρ.
 — l. 8. Ὅσχεα, βαλλάντια, Ὁ. βαλλάντια, μαρσύπ-
 μαρσίππια, ἢ τ. πια. ἢ τ.
 — l. 13. Ὁσχετέρον, ο. — Ὅς χ' ἕτερον. ο. — α. ²⁾
 ἄλλο.
 Ὅταν παίω, ο. Ὁ. ο. ¹⁾
 Ὅτε, ο. — δυθαιέες — Ὁ. ο. — Διουθαιέες — θ.
 θνήσκουσ' ἄνθρωπος. ἄνθρωποι.
 c. 799. l. 7. Ὅτι ἄριστον, ο. Ὅτ' ἄριστον. ο.
 — l. 15. Ὅτι πού, ο. Οὐτι πού. ο.
 Ὅτι ῥά, ε. Ὅ, τι ῥά. ο.
 Ὅτις, ε. Ὅ, τις. ο.
 Ὅτι τόσον, δ. Ὅ, τι τόσον. δ.
 e. 800. l. 8. Ὁτραλαίως, τ. Ὁτραλέως. τ.
 — l. 11. Ὁτρη, ἐνεργός, Ὁτρηρή. ε. σ. ²⁾
 σ.
 — l. 22. Ὁτρυντήρ, κήρυξ — Ὁ. κ. — σαλπικτήρ. ³⁾
 σαλπικτήρ.
 Ὁτρυντής, π. Ὁτρυντός. π.
 — l. ult. Ὁττωθαί, κληδωνί- Ὁ. κληδωνίζεθαί.
 νίζεθαί.
 e. 801. l. 3. Ὅτι κεν ἄρχη, Ὅ, τι κεν ἄρχη. ὅ, τι
 ὅτι α. — δοκεῖ. α. — δοκῆ. ⁴⁾

P p 3

c. 802.

20) Litteram erasit.

1) Verba articuli: Ὅταν παίω. typotheta omisit; Alberti omissa reposuit, emendante Bielio. Cf. VV. DD.

2) Litteram expunxit.

3) Male in Ald. κήρυξ.

4) Mala Aldinae divisio typothetae imputanda est.

- c. 802. l. 3. Οὐατα βάλλει, O. B. τ. — ἄγχει.
τ. — ἄγχη.
- l. 7. Οὐβρῶστις, λ. ἢ O. λ. ἢ οὐβρώττης. 5)
..βρώττης.
- Οὐ γὰρ ἄκανθαί, π. O. π. Ἀριστοφάνης Σκη-
Ἀριστοφάνης σκηναίς καταλαμβανούσαις — ἤκεταύ-
καταλαμβανούσαις — ἤκεταύ-
ἤκεν ταύρω, χ. ρω. χ. 6)
- c. 803. l. 7. Οὐδ' ἄλλαί, o. Οὐδ' ἄλλα. o. — ἄφθονον
— ἄφ. ονον ε. ε. 7)
- l. ult. Οὐδ' ἐλευρεῖ, o. Οὐδ' ἐλευρεῖ. o.
- c. 804. l. 3. Οὐδὲ μὴν, o. Οὐδέ μὴν. o.
- l. 5. Οὐδ' ἀπὸ παληφαί- Οὐδ' ἀπὸ παλαιφαίτου
του δ. δ.
- l. 18. Οὐδὲν ἱερὸν, π. — O. ι. π. — οὐδὲν ἱερὸν. ι.
οὐδ' ἱερὸν ι.
- Οὐδενὸς ὥρα, o. — ὄρεῖν Οὐδενόςωρα. o. — ὠρεῖν
— πολυορεῖν. Λ. — πολυωρεῖν. Λ.
- c. 805. l. 4. Οὐδ' ἐν ἰσελίνοις, O. π. — διηνυκῶτων —
π. — δεικνυκῶτων παρακηπίοις —
— πκηπίοις — πα- παροιμία οὕτω· οὐ-
ροιμία, οὕτω οὐδὲ δὲ ἀρχὴν ἔχεις —
οὐδὲ οὐδὲ

5) In .. βρώττης priores litteras delevit; a typothesa habemus οὐβρώττη. Cf. VV. DD.

6) Textum inepte mutavit. Casauboni emendationem: Ἀριστοφάνης Σκηναίς καταλαμβανούσαις. quae et in editis reposita est, codex confirmat. In ἤκεν ταύρω ridicula est Musuri correctio; ἤκεν nempe pro verbo habuit, et, cum nullibi ῥ paragogicum ante consonantem sufferat, ἤκεν in ἤκε mutavit, qua mutilatione verae scripturae indicia obscurabantur. Genuinam lemmatis scripturam: ἢ Κενταύρω. codex clare repraesentat. Cf. VV. DD.

7) I. Ald. erratum typ. In ἄφθ. ονον litteram expunxit.

ἀρχεῖν ἔχ.ς — οὐδέ
ἢ εἰς τ.

οὐδέ οἱ εἰς τ. 8)

e. 805. l. 14. Οὐδέπει ε.

Οὐδέπη ε.

— l. 18. Οὐδ' ἐρέοντο, οὐδ'
ἀνεπυθάνετο.

Ο. οὐδ' ἀνεπυθάνοντο.

— l. 21. Οὐδ' ἐτρύπησε κρο-
κῆ, ο.

Οὐδ' ἐτρύπησε κρόκην. ο.

— l. 23. Οὐδ' ἠβαί, π.

Οὐδ' ἠβαιόν. π. 9)

— l. 26. Οὐδνητιναοῦν, ο.

Οὐδ' ἠντιναοῦν. ο.

Οὐδῆσαι, π. ἀποδόσαι.

Ο. π. ἀποδόσαι.

— l. 32. Οὐδίτανουῦν, ε. —
ἀξίος.

Οὐδίτανουῦ, ἢ οὔτιδανουῦ.
ε. — ἀξίου. 10)

e. 806. l. 1. Οὐ διωσόμεθα,
οὐκ ἀποβαλλόμεθα,
ο.

Ο. οὐκ ἀποβαλούμεθα,
ο.

— l. 5. Οὐ δοκέουσιν οὐ προσ-
δοκοῦσιν, ο.

Ο. οὐ προσδοκῶσιν, οἱ

— l. 18. Οὐ ἔθεν, ο. αὐτῆς.
[Οὐερίδαριος, βερίδαρι-
ος.

Ο. — αὐτῆς.

Οὔθα, σ.

Ο. σ. 11)

Pp 4

c. 806.

8) Scriberem: περιηπίοις vel περιηήποις. Cf. VV. DD. In ultimis interpunctio codicis retinenda est. In ἔχ.ς litteram delevit.

9) Vitium codicis oritur ex compendio ἠβαί, a scriba praetermissio.

10) Musurus ἢ οὔτιδανουῦ addidit, scripturam codicis illustrans.

11) Οὐερίδαριος est Latinorum *Rhedarius*; nugae, quas Jo. Lydus *Περὶ μηνῶν* de hac voce ex Glossario quodam Latino-Graeco descripsisse videtur, cum indoli ejusmodi Glossariorum cognoscendae aliquo modo inservire possint, hic loco suo referam: Βηλώξ· ὀξύς, ὃς καὶ βεραιδαρικὸς ἔτι καὶ νῦν λέγεται. Βεραίδου δὲ Ἴταλοῖς εἶναι δοκεῖ τοὺς ὑποζυγίους ἵππους (Absque ullo in Ms. lacunae indicio sequuntur) ὅπερ ἔστιν ἔλκειν τὸ ὄχημα. ὅθεν καὶ δασύ-

ε. 806. l. 30. Οὐθενίας, α.	Ουθενείας. α.
ε. 807. l. 4. Οὐκ ἀθεῖ, ο.	Οὐκ ἀθεεῖ. ο.
— l. 20. Οὐκ αἰήει, οὐκ ἀφῆει, οὐ πρόπει.	Οὐκ αἰνείει. οὐκ ἀφίει. οὐκ ἐπιτρέπει.
— l. 23. Οὐκ ἀξιοχρέους, οὐκ ἰκανῶς.	Οὐκ ἀξιοχρέως. οὐχ ἰκανῶς.
ε. 808. l. 10. Οὐκαταστενεῖς, ο.	Οὐ κατασθενεῖς. ο.
— l. 15. Οὐκ ἀπολείπεται, οὐκ ἀστερεῖται.	Ο. οὐκ ἀποστερεῖται.
— l. 18. Οὐκ ἀπερρύησεται, οὐ κατατακῆσεται.	Ο. οὐ κ. ¹²⁾
— l. 20. Οὐκ ἀποχρεῖ, ο.	Οὐκ ἀπόχρη. ο.
— l. 23. Οὐκαρὸς, ο.	Οὐκαρῆς. ο.
— l. 25. Οὐκ ἀσιμοί, ε.	Οὐκ ἀσημοί. ε.
ε. 809. l. 1. Οὐκ ἀσκίω, ο. — εἶτα δ' ἐστ' ἀληθῆ, π.	Ο. ο. — εἶ τὰ δ' ἐστ' ἀληθῆ. π. ¹³⁾
— l. 14. Οὐκ ἐδέξατο, οὐ προσήκ. ιτο.	Ο. οὐ προσήκατο. ¹⁴⁾
Οὐκεύειασχεν, ο.	Οὐκ εἰασκεν. ο. ¹⁵⁾
— l. 18. Οὐκ εἰσεια, ο.	Οὐκ εἰσήεις. ο.
Οὐκ εἰσμένησαν, ο.	Οὐκ εἰσμένισαν. ο.
— l. 21. Οὐκ ἐκῶν, ο.	Οὐχ ἐκῶν. ο.
ε. 810. l. 8. Οὐκ ἐνήν, οὐκ ἠδύναντο.	Ο. οὐκ ἠδύνατο.

ε. 810.

δατύνουσι, γράφοντες τὸ Ραΐδας ἄνομα, ἐκ τοῦ Ραΐδας ἐπιρρήματος παρηγμένον· οἱ γὰρ Βεραΐδους τοὺς ραΐδας ἐκτὸς λέγοντες σφόδρα πλανῶνται.

12) In Ald. ceterisque edd. κατακῆσεται culpa typ. Cf. VV. DD.

13) Correctionem typotheta praetermisit. Cf. VV. DD.

14) In ultima voce litteram expunxit.

15) Menda ex correctione: Οὐκ εἰασκεν.

c. 810. l. 16. Οὐκ ἐπέφετο, ο.	Οὐκ ἐφέπετο. ο. ¹⁶⁾
— l. 20. Οὐκ ἐπιτεύζεται, οὐκ ἐπιτύχ...	Ο. οὐκ ἐπιτυχῆς ἔσται. ¹⁷⁾
Οὐκ ἐρηρισμένος, ο.	Οὐκ ἐρηρισμένος. ο.
c. 811. l. 3. Οὐκέτας, ο.	Οὐκ ἐτός. ο.
— l. 11. Οὐκ ἐφίενται, οὐκ ἐπιθυμοῦνται.	Ο. οὐκ ἐπιθυμοῦσι.
Οὐκ ἐφικνεῖται, οὐ φθά- ζει.	Ο. οὐ φθάνει.
Οὐκ ἔχαδῆ, ο.	Οὐκ ἔχαδεν. ο.
— l. 16. Οὐκ ἠσμένησαν, ο.	Οὐκ ἠσμένισαν. ο.
— l. 21. Οὐκοῖόν τε ε.	Οὐχ οῖόν τε ε.
c. 812. l. 7. Οὐκ ὦν, οὐχ ὑ- πάρχων, [οὐκ ἐγένε- το.]	Ο. οὐχ υ. ¹⁸⁾
Οὐκ ὦπται, οὐκ ἐφά- νη.	Οὐκ ὦπται. οὐκ ἐφάνη. οὐκ ἐγένετο.
— l. 18. Οὐλαί, υ. — λέγω.	Οὐλαε. υ. — λέγουσι.
c. 813. l. 1. Οὐλείοιεν, ε.	Οὐλείοιεν. ε.
Οὐλή, ἐπιπόλεον ε.	Ο. ἐπιπόλαιον ε.
— l. 7. Οὐλιάδα, ο. — ἔχ...	Οὐλιάδε. ο. — ἔχετε. ¹⁹⁾
— l. 10. Οὐλιμα, μάχη ἔ- ταν μ.	Ουλαμός. μάχη. Ὀλος. μ. ²⁰⁾
c. 814. l. 1. Οὐλομελίη, κ. — ἀθρόας [τῆς] τῶν ο.	Ο. κ. — ἀθρόας τῶν ο.

16) Ex glossario, ubi litterae sic transpositae erant, glossa descripta fuit.

17) Ultimae vocis exitum delevit.

18) Interpretatio: οὐκ ἐγένετο. quam Musurus sequenti glossae adjecit, ex margine huc illata fuit.

19) In ἔχ... exitum erasit; scriptum suspicor: ἔχεν.

20) Glossam divisit et depravavit. Ignorantiam signo con-

fessus erat: μάχη ἔταν μ. quod typheta, Musuro invito, correctioni praeposuit.

- c. 814. l. 8. Οὐλοχέϊον, α. — Ο. α. αἰ οὐλαῖ ε. 7)
 αἰ. λαῖ ε.
 — l. 14. Οὐ μαί, μαί τόν. οὐ- Ο. — τόν.
 μαί, υ.
 Οὐμαί. υ. 2)
 — l. 16. Οὐμαλακικκῆς, π. Ο. π. — κικκῆς — πε-
 — κοκκῆς — περι- ρικαιομένω, τ. 3)
 καιομένω., τ.
 — l. 21. Οὐμαῖς, ο. Οὐ μ' εἶας. ο. 4)
 c. 815. l. 2. Οὐ με γάμος δὲ Ο. — οὐδαμῶς δ.
 οὐδαμῶς δ.
 — l. 4. Οὐ μέμπως ν. Οὐ μὲν πως ν.
 — l. 20. Οὐμιᾶς, οὐ συγχω- Οὐ μ' εἰᾶς. οὐ συγχωρᾶς.
 ρῆ.
 c. 816. l. 1. Οὐνεκα, οὐχά- Οὐνεκα. χάριν. 5)
 ριν.
 Οὐ νέμησις, ο. Οὐ νέμεσις. ο.
 Οὐνεσθαι, ο. — ἔχετα. Οὐνοσθε. ο. — ἔχετα. 6)
 — l. 16. Οὐ παντός ἀνδρός Ο. — ἑταίρων γ.
 ε. — ἑτέρων γ.
 c. 817. l. 3. Οὐπιθη, ο. Οὐποθι. ο.
 — l. 7. Οὐ προσείλοντο, οὐκ Οὐ προσείλετο. ο. 7)
 ἠθέλησεν.

c. 818.

- 1) In αἰ .λαῖ litteram delevit; scriptum videtur: αἰ οὐλαῖ.
- 2) Conjuncta separavit.
- 3) In περικαιομένω., ultimam litteram expunxit. Loco vexato nullum ex codice lumen adfulget.
- 4) Muturus ex H. E. 819. correxit; jubent autem et ordo et scriptura codicis, ut cum Vossio scribamus: Οὐ μ' εἶας. Id est: Οὐ μ' εἶας. elisione vocalium paulo rariori.
- 5) Male; legendum: Οὐνεκα. εἰς χάριν.
- 6) Cf. VV. DD. qui Homericum Οὐνεσθαι Hefychio reddiderunt.
- 7) Glossam ad interpretationem refinxit; male, nam ἠθέλησεν ob compendium vitiose descriptum fuit. Cf. VV. DD.

- c. 818. l. 6. Οὐρανίαν, ο. — σφαῖραν — παι-
σαίραν — παιδείαν
ο.
Οὐραϊ, ἡ κ.
Οὐρανίδην, ἀπὸ τοῦ
[οὔνοῦ ἢ] οὐρανοῦ.
Οὐρανίδαίξ, ω. — ἐπύ-
κοος — ἐπὶ τὰ ἐνδύ-
μιον τ.
— 1. 23. Οὐρανίωνας, τοὺς
ὑπὸ τῶν οὐρανῶν ἀρ-
χὴν τεταγμένους.
c. 819. l. 1. Οὐρανός, ι, πρὸ
τ.
— 1. 5. Οὐρανός, ὁ κ. — κα-
λύματα κ.
— 1. 9. Οὐρδικος, ε.
Οὐρεα, οὐρέα.
- Ο. ο. — σφαῖραν — παι-
διάν ο.
Οὐρά, ἡ κ. ⁸⁾
Ο. ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ. ⁹⁾
Οὐρανίη δ' αἰξ, ω. — ἐ-
πήκοος — ἐπὶ τῷ
Ἐνδυμίῳ τ. ¹⁰⁾
Ο. τοὺς ὑπὸ τὴν οὐρανοῦ
ἀρχὴν τ. ¹¹⁾
Οὐρανός, ι, πρὸ, πρὸ τ. ¹²⁾
Ο. ὁ κ. — καλύματα κ.
+
Οὐρδικος, ε.
Ο. ὄρη. ¹³⁾

c. 819.

8) Correctio typosetam latuit. Cf. VV. DD.

9) En stipitem librarium, qui compendii explicationem ex margine adjunxit.

10) In ἐπύκοος litteram expunxit; scriptum videtur: ἐπόκοος. Legendum procul dubio: ἐπέχος. quod ex sequentibus patet: ὅτι κατ' ἐνίους ἢ Σελήμη τῇ αἰγί ἐποχεῖται. vulgatum ἐπήκοος nullum omnino sensum praebet. Glosfam una voce exarandam existimarem: Οὐρανίδαίξ. ut in codice, jubente serie, ni duplex accentus me aliter edoceret; in Οὐρανίδαίξ latet obvium illud Οὐρανία αἰξ, vitiumque, quod ipsi forte archetypo inhaesit, ex quadratis oritur: ΟΥΡΑΝΙΑΑΙΞ. Cf. VV. DD.

11) Imo: τοὺς ὑπὸ τὴν Οὐρανοῦ ἀρχὴν τ. *Urani imperio subiecti, vel ab Urani stirpe procreati.* Haec enim vis vocabuli est apud Homerum ceterosque poetas, diversa quidem ab ea, quam latini interpretes in libris nostris per *caelicolae* expresserunt.

12) Litteram delevit; scriptum videtur: Οὐρανός, ι, πρὸ, πρὸ τ. ob adfinem pronunciationem cum σ commutata.

13) Male in Ald. ὄρηα. Cf. VV. DD.

- c. 819. l. 13. Οὐρεος, ἐμβήσῃ-
σις ε. — ὄρους ἐπι-
τήδειος α. Οὐρεος ἐν βήσῃσιν. ε. —
ὄρους.
Οὐρος. ἐπιτήδειος α. ¹⁴⁾
c. 820. l. 1. Οὐρείας, ἡ. περι-
τ. Οὐρήας: ἡ. παρὰ τ.
Οὐριανευιμένα, ἡ ο. — Οὐριον ἀνεμον, ἡ ο. — ἀ-
ἀγρια. γριον. ¹⁵⁾
Οὐρίαχον, τὸν σαυρω- Ο. τὸν σαυρωτῆρα. ε.
τῆρα, ε. †
Οὐρίζει, ὑπεριφέρει, ἡ Ο. ὑπεριφέρει. ἡ ο.
c. 821. l. 9. Οὐρους, φ. — Ο. φ. — νεώρια. τ.
νώρια, τ.
— l. 13. Οὐς, α. — αἰτια- Ο. α. — αἰτιατικῆς, οὐ-
τικῆς οὐς ἑτέρου ἢ στέλλοντα οὐστιας, καὶ ἀντωνυ-
στήλλοντα οὐστιας, μίᾳ τρίτου προσώ-
καὶ ἀντωνυμία τρίτου πού. Οὐς ἑτέρους
προσώπου. στέλλοντα. ¹⁶⁾
— l. 20. Οὐσσε, οὐ δὴ σε. Οὐ σε ο. ¹⁷⁾
Οὐθενῶς, οὐκ ἰσχυ- Ο. οὐκ ἰσχυρῶς.
ράν.
Οὐσία, ε. — εἶδος ὑφε- Ο. ε. — εἶδος ὑφεστῶς,
στῶς, β. β.
c. 822. l. 2. Οὐσυγγνωσκόμε- Οὐ συγγνωσκόμενοι. ο.
νοι, ο.
— l. 4. Οὐ συμβαίνει, οὐ συμ- Ο. ο.
φώνει.
[Οὐσυνέστορα, οὐκ οἶ-
δα.]

c. 822.

14) Unita secrevit, et pro elapsa articuli voce substituit Οὐρος, dissuadente ordine.

15) Prelius codicem secutus lego: Οὐρια. νήνεμα. ἡ ο. — ἀγρια.

16) Articuli exemplum male collocatum transposuit. Vitiosum ἑτέρους VV. DD. in ἐτάρους mutarunt, duce Poëta.

17) In Ald. erratum typ.

- c. 822. l. 4. Οὐ συνέσχεν ὄρ- Οὐ ο. ¹⁸⁾
 γην, ο.
- l. 16. Οὐτιθεῖς, τ. Οὐτηθεῖς. τ.
- l. 23. Οὐτι μέλλει, οὐ μέλ- Ο. μέλει. οὐ μέλει.
 λει.
- c. 823. l. 2. Οὗτοι ἀπόβλη- Οὗτοι α. — α.
 τον, ο. — ἀξίον.
 [Οὐτόν, κακόν μέρος,
 θάνατον.]
 [Οὔτος, τοῦτος. Οὔτοσι
 διὰ τοῦ ἰ καὶ ὀδί.]
 [Οὔταρ, οὔτε δή.]
 Οὔτηρῶ, δ. Ο. δ. ¹⁹⁾
- l. 14. Οὐ φοιβήσεται, φοί- Ο. φοιβᾶν ε.
 βα ε.
- l. 18. Οὐ φροντίς ἱππο- Οὐ φροντίς Ἰπποκλείδη.
 δ κλη, π. π.
- l. 24. Οὐχάζεις, οὐ π. Οὐχάζεις, ἢ οὐκ ἄγχεις.
 οὐ π. ²⁰⁾
- Οὐχ ἔδος, ο. — καθε- Ο. οἱ. — καθεζοθα. οὐ
 ζοθα. καθεδρας φρον-
 τίς. ¹⁾
- Οὐ καθεδρα, οὐ φρον-
 τίς.

c. 824.

18) Interpositum: Οὐσυνέστορα. depravatum videtur ex Οὐ συνιστορῶ.

19) Primum Οὐτόν corruptum est ex Οἶτον voce Homeri-
 ca; sensu, quo hic exponitur, variis in locis occurrit,
 ut Il. Θ. 34. I. 559. Od. A. 350. Γ. 134. Vide Hesych.
 v. Οἶτος. In sequentibus ita legerem: Οὔτες. τοιοῦτος.
 Οὔτοσι. διὰ τοῦ ἰ καὶ ὀδί. Οὔτ' ἄρ. οὔτε δή. Omnia haec
 infititia sunt, nec temere a Musuro rejecta.

20) Interferuntur a Musuro: ἢ οὐκ ἄγχεις.

1) Separata conjunxit, et egregie emendavit. Cf. VV.
 DD.

c. 824. I. 4. Οὐχιά, φ.	Οὐχιαί. φ.
Οὐχ ἔπται, ο.	Οὐχ ἔπεται. ο.
— I. 13. Οὐχ ὑπελείπω, ο.	Ο. ο. — κατέλιπες.
— κατέλειπας.	
Οὐχ ὑποίτω, ο. — βα-	Ο. ο. — βασταίτω.
σταίζω.	
— I. 22. Ὀφεις, τ. — Μέ-	Ο. τ. — Μ. Παρακατα-
γανδρος πκαταθή-	θήκην τ. ²⁾
κην τ.	
Ὀφέλλει, ὀφελῆι, α.	Ο. ὠφελῆι. α.
— I. ult. Ὀφελος, ω. — ὀ-	Ὠφελος. ω. — ο. καὶ ο.
φελον καὶ ὀφελον —	— τῷ ἔλεγον, ε. ³⁾
τὸ ἔλεγον, ε.	
c. 825. I. 4. Ὀφελούσα, θ.	Ὠφελούσα. θ. ⁴⁾
— I. 7. Ὀφέλωσι, σ.	Ὀφέλωσι. σ.
Ὀφελλον, ὠφειλον, εἰ-	Ο. ω. ε. ⁵⁾
θε, [μακάρη.]	
— I. 17. Ὀφιδεύειν, σ. —	Ο. σ. — ο.
οἰκεῖν.	
[Ὀφικιαίλιος.]	

c. 825.

2) Lemma VV. DD. bene scripserunt: Παρακαταθήκη. jota dativi pro more codicis in ν̄ transformato.

3) In editis litterarum ordo restituitur, in quibus etiam ὀφελον καὶ ὀφελος, quod procul dubio in ὀφελον καὶ ὀφελος mutandum esset, ut cum sequentibus ἔλεγον. ἔλεγες congrueret. Cf. VV. DD. ubi utraque scriptura Ὀφελος et Ὠφελος ex Photio aliisque probatur. In ultimis articulus in casu recto retineri potest, modo ita interpungatur: τό. ἔλεγον, ε.

4) Et hic seriem sine ratione interrumpit.

5) In Ald. Ὀφελλον, ὀφειλον. culpa typ. Pro Ὀφελλον scribendum Ὀφελον. Ultimum μακάρη pro μακάρι ubique a Musuro confoditur. Cf. VV. DD.

- c. 825 l. 17. Ὀφειλόντως, π. Ο. π. 7)
- l. 22. Ὀφῆους, ἠρόδοτος Ὀφίους. Ἡρόδοτος, δ. 7)
- c. 826. l. 4. Ὀφλημα, χρεώ- Ο. χρεώστημα.
στημα.
- l. 6. Ὀφλησιν, χρεώστη- Ο. χρεώστησιν.
σιν.
- Ὀφλήσουσι, χρεωστή- Ο. χρεωστήσουσιν.
σουσιν.
- Ὀφλισκάνοντες, χρεο- Ο. χρεωστοῦντες. υ.
στοῦντες, υ.
- l. 11. Ὀφρα, ι. — εἰάν, Ο. ι. — εἰάν.
[τόφρα.]
- l. 16. Ὀφρευα, τ. — ὑπο- Ο. τ. — ὑπερκείμενα —
κείμενα — — αἵμα- αἵμασιαις.
σίας.
- l. 21. Ὀφρυγή, χ. — Ο. χ. — αἵμασιαις.
αἵμασιαις.
- l. ult. Ὀφρύει, μ. Ὀφρύειν. μ.
- c. 827. l. 4. Ὀχαεῦνται, η. Ὀχεῦνται. η.
- l. 10. Ὀχαῖθαι, α. — Ο. α. — βαρυσκελεῖς
βαρυσκέλης π. π.
- l. 15. Ὀχέεσβον, ε. Ὀχέεσκον. ε.
- c. 828. l. 3. Ὀχεσφιν, τ. Ὀχεσφι. τ.
- l. 9. Ὀχετός, σωλήν — Ο. σ. — ὑδραγωγεῖον. σ. 8)
- ὑδραγωγίον, σ.
- l. 13. Ὀχή, ..ωγλη, τ. Ὀχή. τρώγλη. τ. 9)

c. 829.

6) V. Οφικιάλιος idem forte significat, quod Latinorum *Officialis*, quo nomine certi apud Romanos magistratum ministri insigniebantur.

7) Cf. VV. DD. qui glossam restituerunt. Vitium ἠρόδοτος ex compendio natum est.

8) Male in Ald. σωλήν. Cf. VV. DD.

9) In ..ωγλη priores litteras erasit.

- c. 829. l. 4. Ὀχθήσας, σ. — Ο. σ. — ταῦ ὄχθου, ὅ ε.
τῶν ὄχθων, ἅ ε.
- l. 9. Ὀχθίβοι, παραά- Ὀχθίβοι. περιάπτειν
πτειν τ. τ. ¹⁰⁾
- l. 14. Ὀχθος, κ. — πο- Ο. κ. — ποταμῶν ἄκρα
ταμῶν καὶ κροχρη-
μένων. †
χρημένων. ¹¹⁾
- l. 20. Ὀχλεύοντα, ὁμοιῶν^{ωσ}- Ο. ὁμοίως. ¹²⁾
ται.
- c. 830. l. 3. Ὀχλήσειαν, κ. Ὀχλίσειαν. κ.
- l. 13. Ὀχμὸν ἐλαύνουσι, Ὀγμον ε. τ. ¹³⁾
τ.
- l. 18. Ὀχος ἀκέσταις, Ὀχος ἀκέσταις. ε. ¹⁴⁾
ε.
- c. 831. l. 2. Οχύρωμα, τ. — Ο. τ. — Φρούριον. ἦ α. ¹⁵⁾
— Φρούριον, ἦ α.
- l. 7. Ὀψα, προφαγία, Ο. προσφάγια. μ. ¹⁶⁾
μ.
- c. 832. l. 18. Ὀψίοντες, ο. Ὀψείοντες. ο. ¹⁷⁾

c. 833.

10) Scribitur vox et cum jota et fine. Cf. VV. DD.

11) Cf. VV. DD. qui varie emendarunt; Albertina emendatio: ποταμῶν ἄκρα καὶ ῥηγιμένων. ceteris propius ad verum accedit.

12) Recte pro vitioso ὁμοιῶνται lectionem superscriptam reposuit.

13) Lectionem ordini congruam VV. DD. revocarunt.

14) Mutationem a Musuro factam typhotheta praetermisit. Cf. VV. DD. quorum emendatio ab Alberti bene recepta est; ἀκέσταις vitiosum est ob solitam codicum scri-

pturam ἀκεσταῖς^{ωσ}. qua ὅ facile amitti potuit.

15) Male in Ald. Φρούρον. Cf. VV. DD.

16) Menda ex compendio: προφάγια.

17) Superius Ὀψείοντες hujus olim emendatio fuit.

- c. 833. l. 7. Ὀψοὶ δὲ βλέψον, Ὀψιν δὲ βλέψιν, ο. ¹⁸⁾
 ο.
 — l. 9. Ὀψους, παντὸς πρὸς ὀψημάτων. Ὀψου. παντὸς προσεψή-
 ματος.
 Ὀψῶνα, τ. — ὀψῶνην σ. Ο. τ. — ὀψωνεῖν σ.
 — l. 12. Ὀψοφαγία, ε. Ὀψωφαγία. ε.
 Ὀ ὠγύγιος, ὀ α. Ὠγύγιος. ὀ α. ¹⁹⁾
 c. 834. l. 2. Ὀ ὠνύμος, ὀ α. Ὀ ὠνύμενος. ὀ α.
 Ὀ ὠρων, γ. — ὀαρίων. Ο. γ. — ὀαρίζεσθαι.

Π

Π

- l. 5. Πααμύλης, Α. — Π. Α. — Σόχαρις, Π. ²⁰⁾
 σόχαρ..., Π.
 — l. 10. Παάπης, ο. — με- Π. ο. — Μεγακλέους ὕ-
 γάκλεες ὑθάτου — σταίου — κατεδή-
 κατεδήδωκε. δοκε.
 c. 835. l. 3. Παγασίτης, Α. Π. Α. — Παγασαῖς, κ.
 — Παγάσσαις, κ.
 c. 836. l. 4. Παγλαδία, ε. πα- Π. ε. παρὰ Ῥοδίοις, ο.
 ρὰ ροδίοις, ο.
 — l. 16. Παδησχέαι, σχύ- Π. σχίζαι.
 ζαι.
 Παλλία, α. οἱ δὲ τὸ πα- Παλίλια. α. οἱ μὲν τῶ
 λειν — τὸ παῖν. Πάλητι — τῶ Πα-
 νί. ¹⁾
 — l. 21. Παθιώταρ, σ. Παθιώταο. σ.
 .άζιον, λ. Πάζιον ἢ τοπάζιον. λ. ²⁾

c. 837.

18) Glossam corrupta. Mutila est, mihi que suspecta.

19) Typotheta ordinem servavit.

20) In σόχαρ... compendium delevit.

1) Glossa h. l. insititia est, infra forte genuina; inter utrum-
que locum nulla est in codice diversitas. Cf. VV. DD.2) Primam litteram voci praeposuit, et ἢ τοπάζιον ad-
jecit.

ε. 837. ι. β. Παιανιέναι, α.	Παιανιέα. α.
— ι. 8. Παιδαγωγία, π. δι- δασκαλία. παιδαγω- γός, π.	Π. π. διδασκαλία. Παιδαγωγός. π. ³⁾
— ι. 18. Παιδέρως, ο. — ἀλλήματα, ο.	Π. ο. — ἀλείματα, ο.
— ι. 21. Παῖδες, τ. — Φυ- ληκαί, μ.	Π. τ. — Φηλυκαί. μ.
— ι. 27. Παιδικά, τὰ ἱερω- τικά καὶ οἱ ἱερωμένοι, ε.	Π. τὰ ἱερωτικά καὶ οἱ ἱερω- μένοι. ε.
ε. 838. ι. ι. Παιδισκάριον, τ. — ὄν πρὸς τ.	Π. τ. — ὦ πρὸς τ.
— ι. 7. Παῖδιος, ν. — ἢ πα- ρὰ τ.	Π. ν. — ὁ παρὰ τ.
— ι. 14. Παιδοκόμος, ο. Παιδοκόρης, ε.	Παιδοκόμος. ο. Παιδοκόρος. ε.
— ι. 17. Παιδολέτερον, π.	Παιδολέτερα. π.
— ι. 19. Παιδοπίπας, ἀρ- σενόματος, ἀνδρο- βάοντας.	Π. ἀρσενόματος, ἀν- δροβάτης. ⁴⁾
— ι. 21. Παιδοτριβαί, ἀλή- πται, γ.	Π. ἀλεῖπται. γ.
ε. 839. ι. β. Παίμμα, π.	Παίμματα. π.
— ι. 16. Παιπαλέσσαν, υ. ἔστι δ. Παιπαλέεντος, τρα- χύν.	Π. υ. ἔστη δ. ⁵⁾ Π. τραχέος.

ε. 839.

3) Conjuncta divisit.

4) Lectionem codicis depravavit; litt. μ in ἀρσενόματος ex β oritur; legendum: ἀρσενοβάτης. Ut in ἀνδροβάοντας, ita et in ἀρσενόματος exitus ob compendium vitiosus est. Cf. VV. DD.

5) Bene in editis: "Ἐστην δ. ex Poeta. Cf. VV. DD.

- c. 839. l. 16. Παιπάσσουσα, Παιφάσσουσα. π.
π.
Παῖς, π. — ἀντί τοῦ Π. π. — ἀντί παρθένου.
παρ, τ. τ.
Παῖσα, ὀ η. Παῖσαμ. ὀ η. 6)
— l. 26. Παῖσαταμ, ε. — παι Παῖσατε. ε. — παίζατε
ζᾶταμ — ἔνδοτε. — ε.
[Παῖς θάμα, παίει ᾄ-
μα.]
- c. 840. l. 1. Παῖς δῆ, π. Παισδη. π.
— l. 3. Παιτάσας, α. Πετάσας. α.
Παίταυρα, σίγνα. Πέταυρα. τίγνα.
— l. 18. Πακότη, ἀποσκοτ. Π. ἀποσκοπή. 7)
Πακτᾶ, η. πεπηρημέ- Π. η. πεπορημένα.
να.
- l. 25. Παλαία, α. — πο- Π. α. — πόσιν σίτου.
σισίτου.
- c. 841. l. 11. Πάλαμ πόλις, Παλαπόλις. τ. 8)
τ.
- l. 17. Παλαίτερον, π. Παλαιτέρων. π.
— l. 23. Παλαιῶς, ρ. Παλαιός. ρ.
- c. 842. l. 7. Παλαιονόν ἀφρόν, Πέλαινον ἀφρόν. π.
π.
- c. 843. l. 13. Παλίζεθαμ, σφε- Π. σφαιρίζειν.
ρίζειν.
- l. 19. Παλίμβιος, ὡς ἐξ. Π. ὡς ἐξαναβάσεως. 9)
να .. ἀσεως.

Q q 2

c. 844.

6) In Ald. erratum typ.

7) In ἀποσκοτ. . . exitum deleuit.

8) A typotheta habemus Παλαιπόλις.

9) In ἐξ. να. . . ἀσεως plures litteras erasit; scriptum videtur: ἐξ ἀναβιάσεως. vitiose pro ἐξ ἀναβιώσεως, quod in Albertina bene repositum est. Cf. VV. DD.

- c. 844. l. 19. Πάλιν ἄγγελος, ὁ ε. — ἑτέραν φασὶν ἐπιφέρειν.
Παλιναίγρετα, ε. — μεταμελῶς π.
- c. 845. l. 1. Παλιναίρετον, ε. — καινόποιημένον, π.
— l. 3. Παλινδεσνία, [πάλινγεννήσαι,] ἡ ε.
— l. 9. Παλινδορία, τ. — Πλάτων συρφακίσα, μνωμοχθῆσαι παλινδορία π.
— l. 15. Παλινδία, ἡ ε. Παλιμπλάκτοισιν. ο.
— l. 20. Παλίνσκιος, σύνσκιος, σ. Παλίντιτα, ὀπιθέκτιστα, ὁ ε.
— l. 25. Παλίντονα, ὀπιστόνα, ἡ τ.
— l. 28. Παλιντροπάσαθαι, ε.
— l. υψ. Παλινωδία, ω. — τὸ πρῶην ἐναντίω.
- Παλιναίγγελος. ὁ ε. — ἑτέρω, ἄφησιν, ἐπιφέρειν.
Π. ε. — μεταμελείας π.
Π. ε. — κεκαινοποιημένοι. π.
Παλινδεσνία. ἡ ε. ¹⁰⁾
Π. τ. — Π. Σύρφακι καὶ Μωμοθῆρα. παλινδορίαν π. ¹¹⁾
Παλινδίκη. ἡ ε.
Παλιμπλάγκτοισιν. ο.
Παλίσκιος. σύσκιος, σ. ¹²⁾
Π. ὀπιθέκτιτα, ὁ ε.
Π. ὀπιστοτόνα, ἡ τ.
Παλιντροπάσαθαι. ε.
Π. ω. — τὸ πρῶην ἐναντίον.

c. 846.

- 10) Infititium πάλινγεννήσαι Paralipomenis ex margine accensendum videtur; male huc inductum fuit, nam ex serie vocem Παλινδεές praecedere debebat.
- 11) Lemma ita scribendum est: Σύρφακι ἢ Μ. citatur una fabula duobus nominibus insignita. Cf. VV. DD. Musuri Μωμοθῆρα non mihi satisfacit; duce scriptura codicis legerem: Μωνομοχθῆρα. Tempus forte veriora substituet.
- 12) Scriptura Παλίνσκιος ob seriem reponenda est. Cf. VV. DD.

- c. 846. I. 15. Πάλλα, σ. — Π. σ. — νημάτων π.
 νημάτων π.
 — I. 21. Παλλακός, ἐρώ- Π. ἐρωμένος.
 μένος.
 c. 847. I. 3. Παλληνίας, ἢ Α. Παλληνία. ἢ Α. — Χαλ-
 — χαλκίτη. κί. ¹³⁾
 — I. 20. Πάλλος, κ. — χάλ- Π. κ. — χαλκήρεϊ πάλ-
 κησεπάλλον ε. λον ε.
 Παλλουμένων, κληρου- Π. κ.
 μένων.
^{αις}
 [Πάλοις, τοῦ πάλλε-
 θαι, καὶ τὰ ὅμοια.]
 Πάλτα, α. Παλτά. α. ¹⁴⁾
 c. 848. I. 7. Παλύνας, τ. — Π. τ. — λευκά — πάσ-
 λευκάνειν — πάσ- σειν.
 σει.
 — I. 13. Παμμελέσιν, ἐνμε- Π. ἐμμελέσι. γλυκεροῖς.
 λέσι, γλυκερέσιν.
 c. 849. I. 23. Παναίθησιν, ο. Π. ο. — παναίθησι κορύ-
 — παναίθυσι κορύ- θεσσι. ¹⁵⁾
 θεσι.
 — I. 32. Πανές, β. Πάναικες. β.
 c. 850. I. 12. Παναφίληκα, Παναφήλικα. π. ὀμηλί-
 π. ὀμιλήκων α. κων α.
 — I. 17. Πανδαισία, ἢ π. — Π. ἢ π. — αἰθήσασιν ἡ-
 ἐθήσασιν ἡδοναῖς π. δοναῖς π.
 — I. 24. Πανδεία, ε. Πάνδεια. ε. ¹⁶⁾

Qq 3

c. 850.

13) In Ald. Χαλκίτη, ut in codice; scripturam Χαλκίτη
 τ' τδ
 natam suspicor ex Χαλκι vel Χαλκι, id est, Χαλκίτιδι.
 Cf. VV. DD. Retinendum est Παλληνίας in casu obliquo.

14) Intermedia: Πάλοις, τ. rel. ex margine sunt.

15) Bene in impressis: παναίθησιν κ. jubente metro.

16) Recte Voßius ex ordine Πάνδεια reposuit. Cf. VV.
 DD.

- c. 850. l. 31. Πανδοκίον, παν-
δοχίον. Π. πανδοχεῖον.
Πάνδοξ, ὁ ἐν πανδοχίῳ Π. ὁ ἐν πανδοχείῳ ο.
Πανδοῦρα, ἡ π. Π. ἡ π.
c. 851. l. 15. Παιημέριος, ο. Π. ο. — οὐ τις ἀν α.
— οὐ τι ἀν α.
— l. 23. Πανθρύλιον, τ. — Πανθρύλλιον. τ. — θρυλ-
λουῖν.
c. 852. l. 5. Πανία, ἡ Πελοπό- Π. ἡ Πελοπόννησος.
νησος.
Πανίας β. — ἐπὶ τοῦ Π. Π. β. — ἀπὸ τοῦ Π.
Πάνικτον, Ἐρμιππος Π. Ἐρμιππος Σ. — κο-
στρατιώταις — κό- πητῆρα — ἴν' ἐστὶ
πητῆρα — ἴν' ἐστὶ ν. — ῥοθιάξις, α.
— l. 14. Πανιωδαίμονι, μα- Πανίῳ δαίμονι. μανιώδει
νιωδαίμονι. δαίμονι.
c. 853: l. 2. Πάνομ.. Φαίω. Πανομφαίω. ¹⁷⁾
λλ
— l. 10. Πανορμῆ, ε. ἀπο Π. ε. Ἀπόλλωνος.
Πανερκῶλον, ο. — σκῶ- Π. ο. — σκῶλου ἢ πε-
λου ἢ πεπληγῶς πληγῶς ἀντρον
ντρον τ. τ. ¹⁸⁾
Πανόσκοτος, ο. Πανὸς σκοτος. ο.
Πανίσπρια, σύνοδος. Π. σύνοδος, συμμιγῆς
πληθῦς.
[Πανοστρία,] συμμιγῆς
πληθῦς [σύνοδος.]

c. 853.

17) In medio glossae duas litteras delevit; scriptum vide-
tur: Πάνομκλφαίω. Glossam a sequentibus diversam
esse suspicor. Cf. VV. DD.

18) In ντρον litteram expunxit; scriptum videtur: ἄντρον.

- e. 853. l. 13. Πανοτηροῦν, ο. Πᾶν ὀτιοῦν. ο. ¹⁹⁾
- e. 854 l. 4. Πανθενεστάτω, Π. ισχυρωτάτω.
ισχυροτάτω.
- l. 6. Παντάκαλον σ. Πάντα κάλων σ.
- l. 13. Πάντα δ' ἀπόλευ- Πάντα δ' ἀπό πλευρῶν χ.
ρον χ.
- l. 18. Πανταρκῆς, ὁ π. Π. ὁ π. αὐταρκῶν.
αὐταρκῶν, ὁ πάντα- Παντάσκιος. ὁ π. ²⁰⁾
σκιος, ὁ π.
- e. 855. l. 13. Παντοδαῶ . . , π. Παντοδαπῶν, π. ¹⁾
- l. 20. Παντόσε, εἰσίν. Πάντοσ' εἰσῆς. παντάχό-
σε στρογγύλης. ²⁾
- Παντόθησι, στρογγύ-
λοις.
- l. 24. Πάντων ἐκπλαγώ- Π. ἐκπαγλότατε. υ.
τάτε, υ.
- c. 856. l. 12. Πανόλεθρον, ε. Πανώλεθρον. ε.
- l. 14. Πάξ, ὑπὸ δῆμα ε. Π. ὑπόδημα ε.
- l. 17. Παππάζοιεν, πα- Π. παρακαλοῖεν. ³⁾
ρακαλεῖν.
- l. 20. Πάππα, π. παῖς Π. π. παιδὸς π.
π.

Qq 4

c. 856.

19) Glossam male divisam conjunxit. V. Πανοστρία prae-
cedentis Πανόσπρια varia lectio videtur, vel, quod po-
tius credam, Πανοστρία vitium est, et Πανόσπρια emen-
datio.

20) Unita divisit.

1) In fine vocis duas litteras delevit; scriptum videtur:
Παντοδαῶτι.

2) Separata conjunxit. Cf. VV. DD.

3) Minime hic ad ordinem Παπάζοιεν legendum, nam ex
margine est, et emendatio inferioris Παππάζοιεν, quod
in codice mendosum videbimus. Interpretationem vo-
cis VV. DD. correxerunt.

- c. 856. l. 22. Παππ. ζοιεν, π. Παππαζοιεν. π. καλοῖ-
καλεῖν. εν. ⁴⁾
- c. 857. l. 6. Παππαίνεν, π. Παπταίνεν. π. πάντη.
παντί. Παπταίνοντα. ο. ⁵⁾
Παπταίνοντα, ο.
- l. 15. Παραβαλλόμενα, π. ε. παρακατατιθέμε-
να. ε. παρακατιθέμενα. να. ⁶⁾
- c. 858. l. 1. Παραβαλῶ, συγ- π. σ.
κρινῶ.
Παραθῶ, ὅμοιον. π. ο. ⁷⁾
- l. 17. Παραβύουσαν, πα- π. παρακαμύουσαν.
ρακαμύουσαν.
- l. 20. Παραβυστον, λ. — π. λ. — τῶ μεγάλα. ε.
γλ' ⁸⁾
τῆ με, ε.
- c. 859. l. 1. Παραγάγγας, ε. Παρασάγγας. ε. ⁸⁾

c. 859.

4) In Παππ. ζοιεν litteram expunxit; scriptum videtur: Παππόζοιεν. Videnda nota praeced.

5) Diversa male conflavit. Cf. VV. DD. qui juncta separarunt.

6) Voci παρακατιθέμεναe duae insunt lectiones, quae
κατα
olim forte ita distinguebantur: παρατιθέμενα. Cf. VV. DD.

7) Locum vitiosum Musurus intactum reliquit. Typotheta compendium bene expressit: Παρὰ Θεῶ. Error autem ab imperito scriba proficiscitur, qui vocem obscurius forte exaratam male descripsit et a praecedentibus separavit; erant nempe παραθῶ ὅμοιον, tanquam interpretatio v. Παραβαλῶ, in margine ad hanc glossam adscripta, unde huc ingesta fuerunt. Cf. VV. DD. quorum studio et sagacitate vox correctae est, et cum praecedentibus unita.

8) En Vossii Παραγάγγας. Aliquis fere crederet, Vossium codicem vidisse. Musuri scripturam exhibet Cyr. Lex. Ms. Παρασάγγας. εἶδος μέτρου Περσικοῦ, ὃ ἐστὶ σταδία λ'. ὃ δὲ σταθμὸς μίλια ἔχει κή. κατὰ Ἡρόδοτον καὶ Ξενοφάντα. Infra suo loco Παρασάγγης.

- c. 859. l. 13. Παράγραψαι, ὁ
η. — τραπεζήτου π.
— l. 16. Παραγωγή, ἀπά-
του χ.
— l. 19. Παραδέδρωμα, π.
c. 860. l. 5. Παράδεισος, τ. —
οἶον ἔστιν ἐμπριπα-
της, ἢ τ.
— l. 18. Παραζηλῶν, π. παρ-
εξισω. ῶν.
c. 861. l. 5. Παραθήγειν, α.
— l. 7. Παραθήται, ἐκβάλλ-
λει.
— l. 11. Παραδροξίας, πδρα-
μείας.
Παρωθῶτε, ἐκβάλλει.
— l. 15. Παραγείρον θεά, Ε.
— βαθμούς, ὑφ'
αἰς. — πρὸς τὸ κ.
- Π. ὁ η. — τραπέζιτου π.
Π. ἀπάται. χ.
Παραδ' ἔδραμα π.
Π. τ. — οἶος ἔστιν ἐν πε-
ριπάτοις. ἢ τ. ?)
Π. π. παρεξισῶν. ¹⁰⁾
Παραθήγειν. α. ¹¹⁾
Π. ἐκβάλλη.
Π. παραδραμείας. ¹²⁾
Παρωθῶται. ἐκβάλλη. ¹³⁾
Παρ' αἰγείρου θεά. Ε. —
βαθμούς, ἐφ' αἰς
— πρὸ τοῦ κ. ¹⁴⁾

Q 9 5

c. 861.

9) Reponendum forte ex Photio: οἶον ἔστιν ἐν περιπατεῖ-
θαι. Cf. VV. DD.

10) In ultima voce litteram confodit; scriptum videtur:
παρεξισωθῶν. Cf. VV. DD.

11) Lectio codicis, male a Musuro mutata, in editis re-
posita est.

12) In impressis Παραδροξίας. Cf. VV. DD.

13) Scribendum, ut in Παραθήται et Παραθέντες, ad or-
dinem: Παρωθῶται. usque donec scripturis harum glos-
sarum aliunde lumen adfulserit; suspicor tamen, quod
Παρωθ. pro Παρωθ. ab antiquis librariorum erroribus
deducendum sit, et in ipso forte codicis Marciani arche-
typo exstiterit.

14) In ultimis mendae origo ex compendio: πρ τ. Infi-
nita errorum multitudo ex hoc fonte derivari potest.

- ε. 861. l. 24. Παράλειως, ὄ- Π. ὄρος ἐγγύς Μαράθῳ-
 ρος ἐγγύς μ ρ θ ν νος. ¹⁵⁾
- ε. 862. l. 6. Παράπαιμα, Π. παρακωπή.
 πκωπή
- l. 8. Παραινέται, ε. Παράινυται. ο. ¹⁶⁾
 Παραιρήματα, παρ- Παραιρήματα. παρα-
 αίματα ι. ράματα ι.
- l. 11. Παρά ποσὶ κάμπε- Παρά ποσὶ κάμπεσε θυ-
 σαι θυμὸς ἠγωνίας, μὸς. ἠγωνία, καὶ κα-
 καὶ κατέπεσαν τ. τέπεσε τ. ¹⁷⁾
- Παραισαβάζειε, παρ- Παραισαβάζειν. παρα-
 αμεμημένα, α. νενομημένα. α. ¹⁸⁾
- l. 16. Παρίσομα, παρ- Παρπαρισῶντα. παρα-
 ί..ντα, παρατρέ- τρέχοντα. ¹⁹⁾
 χοντα.

ε. 862.

15) Mira est nominis μ ρ θ ν sine vocalibus scriptio, quae procul dubio ex ipso archetypo petita est.

16) Prima scriptura fuit Παραιρέται, quae hic reponenda est, favente ordine. Mox Παραιροῦνται. ἀΦαιρέουνται.

17) Verba Poetae ordini repugnant, nec locum suum occupant; mihi quidem divulsa videntur a praeced. Παρά ποσὶ, ad quod olim in margine forte exempli loco notata erant. Ipsa Homeri verba Musurus bene restituit, interpretationem vero male correxit; apud Homerum enim non de uno, sed de pluribus fermo est, de Achivis nempe vel Danais; legendum itaque duce codice: ἠγωνίασαν, καὶ κατέπεσαν τ. Ultimium: ἢ ποσίν. merum otiosi hominis additamentum est ex margine. Cf. VV. DD.

18) Foede textum corrumpit; scribendum: παραμεμημένα. a παραμαίνω, παραμέμηνω. furorē Bacchicū injicere. Photius: Παραισαβάζειν. παραμαίνεσθαι. Cf. VV. DD. Cyr. Lex. Ms. Σαβάνδιος. ἐπάνυμος Διονύσου.

19) Taedet me delirii hominis, nec enim rationem et modum video. In παρί..ντα duas litteras expunxit. Sub men-

- ε. 863. l. 22. Παραίφη. . εὐ-
μεθα, π. Παραίφηλεύμεθα. π.²⁰⁾
Παρακείρια, παράκρια. Π. παράκρια.
ε. 863. l. 3. Παρακεκόαται, Παρακέκοπται. π.
π.
— l. 5. Παρακέκρονται, τ. — Παρακεκρόαται. τ. —
ἠλλάττοντο. ἠλλαττῶντο.
— l. 14. Παρακεκλημένος, Π. παρατετραμμένος.
παρατετραμμένος.
Παρακληδόν, οὐδ' α. Π. ο.¹⁾
— l. 20. Παρακοίτης, ὁ ἀνήρ Π. ὁ ἀνήρ καὶ παρακοίτης,
γ. — παλλακίς, πα- γ. — παλλακίς.²⁾
ράκοιτις.
— l. 25. Παρακόρησον. π. Παρακόρησον. π.
ε. 864. l. 12. Παράκωφον ἀ- Παρὰ κωφὸν ἀποπαρ-
ποπάρδει, ἢ π. δεῖν. ἢ π.³⁾

ε. 864.

mendosa codicis scriptura latent, aut duae glossae, aut vitium ejusque emendatio; ex priori opinione Παρίσσομαι, vitiose pro Παραίσσομαι, esset glossa per se, interpretatione quidem destituta, et ad Paralipomena ex margine referenda; ex altera vero Παραίσσομαι menda esset, et παρί..ντα pro παραίσσοντα correctio. Quod ergo magis placuerit, eligatur; ego certe priorem anteponerem rationem, qua glossa in duas ita divideretur: Παραίσσομαι. Παραίσσοντα. π. Ex serie et auctoritate Cyrilli Alberti quoque Παραίσσοντα emendaverat. Cf. VV. DD.

20) Duas litteras delevit; legebatur: Παραίφηλεύμεθα.

1) Bene in editis Παρακληδόν. Haec glossa, quemadmodum superius Παρὰ πασὶ κάππεσς θ., ab articulo, cui olim tanquam exemplum subiecta erat, disjuncta est; nec aliam video separationis causam, quam glossam intermediam: Παρακεκλημένος, π. quae male huc ex margine ingesta fuit. Cf. VV. DD.

2) Vocem παράκοιτις interpretationi praeposuit, cum antea sequeretur.

3) Proverbii formam, quam codex exhibet, retinendam judico: Παρὰ κωφὸν ἀποπαρδεῖ. ἢ π.

- c. 864. l. 12. Παρά λαπάρη, Πάρα λαπάρη. π.
π.
— l. 18. Παραλία, ἤ Α. — Π. ἤ Δ. — πάραλος. 4)
- ε. 865. l. 3. Παράλληλον, α. Π. α. — τῶ μ.
— τὸ μ.
— l. 16. Παραλώματα, τ. Π. τ. — μ. σκεπάσματα. 5)
— μρών κεπασμάτων.
— l. 21. Παραμήνη, ἤ τ. — Π. ἤ τ. — μοῖρα. Δ.
— μήρα, Δ.
- c. 866. l. 1. Παραμύσαοθαι, Παραμυθήσαοθαι. σ.
σ.
— l. 12. Παραραόρος, σ. Παραόρος. σ.
— l. 22. Παραπέμποντες, ἀ- Π. ἀπώθούμενοι. 6)
ποθούμενοι.
Παραπεπείθοιμι, πα- Παραπεπίθοιμι. παρα-
ραθείθοιμι. πείθοιμι.
— l. 25. Παραπετάσματα, Π. παρακαλύματα.
παρακαλύματα.
Παραπήχυν, ι. — ἐκά- Π. ι. — ἐκάτερον μέρος
τερον [μέρον] μέρος ε.
ε.
- c. 867. l. 6. Παραπλέξαι, ἐν- Π. ἐμπλέξαι.
πλέξαι.
— l. 9. Παραπλήγος, μανι- Π. μανιώδους. 7)
ώδ.ς.

ε. 867.

4) Vis compendii esset παράλογος vel παραλόγαις, quod Musurus in πάραλος docte mutavit. Cf. VV. DD.

5) Compendium μρών, prouti in codice est, exhibui; ty-
potheta illud per μητέρων reddidit, quae vox hic incon-
grua est, et a tachygraphis μήρων exaratur. VV. DD.
varie conjecerunt, sed frustra; facem accendant alii.

6) Correctionem typotheta neglexit.

7) In μανιώδ.ς litteram exprunxit; scriptam videtur: μα-
νώδης. quod hic retinendam est.

- c. 867. l. 14. Παραπλήξ, π. — βεβλαμένος, μ.
— l. 23. Παραπλόνεσι, π.
- c. 868. l. 6. Παραρητοί, π. — παραμυθητικοί.
Παραρυτοῖσι, παραμυθηταῖς.
— l. 11. Παραρυεῖς, μετεωριδαῖς, π.
Παραρύμα, Σ.
— l. 18. Παραρύωμεν, ε.
— l. 26. Παρασαρῶσα, ε. — κάλλυντρον τὸ σρον κ.
c. 869. l. 3. Παράσημον, α. — ἀπὸ τὸ καὶ ν.
— l. 12. Παρασπάσηθα, ἀφελῆθα.
Παρασπίζουσα, σύνου συνοικουσα.
— l. 18. Παραστάδες, ο. — τετραμένοι κ.
c. 870. l. 2. Παράστασις, φ. — παραπήσαθα.
— l. 18. Παράστροντα, κ. — παράστροτον.
— l. ult. Παρασύρω, παρατρέψω, κ.
c. 871. l. 10. Παρατεκτείνετο, π.
- Π. π. — βεβλαμένος, μ.
Παρά πλειόνεσι. π.
Παραρῆητοί. π. — παραμυθητοί.
Παραρῆητοῖσι. παραμυθητοῖς.
Παραρυῆς. μετεωριδαῖς, π.
Παράρυμα. Σ.
Παραρῆωμεν. ε.
Π. ε. — κάλλυντρον τὸ σάρον κ. ⁸⁾
Π. α. — ἀπὸ τούτου καὶ τῶν ν.
Παρασπάσεθα. ἀφελῆθα.
Π. σύνου σ. ⁹⁾
Π. ο. — τετραμένοι κ.
Π. φ. — παραστήσαθα.
Π. κ. — παράστροτον.
Π. παρατρέπω, κ.
Παράτεκτείναιτο. π.

c. 871.

8) Sic in codice σρον compendiose scribitur. Cf. VV. DD.

9) Reponendum: συγοῦσα. σ. emendante Heinsio. Cf. VV. DD. Vitium ex compendio oritur.

- c. 871. l. 13. Παρατέτακται, Π. ήτοιμάσται.
ήτοιμάσθαι.
- l. 21. Παρατρέπει, παρα- Π. παρηγορεί.
γορεί.
- c. 872. l. 3. Παρατροπέων, Π. παρατροπῶν. π.
παρατροπῶν, π.
- l. 7. Παρατροπῶν, π. Παρατροπῶσι. π.
Παρατροχῶν, π. Παρατροχῶν. π.
- l. 21. Παραφθαίησι, πα- Π. παραδράμοι. ¹⁰⁾
ραδραμῆι.
- c. 873. l. 1. Παράφορος, π. Π. π. — έξεστηκῶς.
— έξεστηκός.
- l. 9. Παραψίδες, τ. Παραψίδες ἢ παροψίδες.
τ. ¹¹⁾
- l. 19. Παρεβλήδην, έρε- Παραβλήδην. ε. ¹²⁾
θιστικῶς.
- l. 22. Παρεγγέγραπτος, Παρέγγραπτος. ν.
ν.
- l. ult. Παρεγγυᾶ, παραγ- Π. παραγγέλλει. δ.
γελυει, δ.
- c. 874. l. 6. Παρ' αἰδοίησι, π. Π. π. — αξίοις. ¹³⁾
— αξίαις.
- Πάρεδρον, παρακαθί- Π. παρακαθήμενον. π.
μενον, π.
- l. 23. Παρείθη, π. — ε. Π. π. — ε.
αἶθη.
- [Παρείεμα, παραλέλυ-
μα.]
- Παρείεται, π. Παρεῖται. π. ¹⁴⁾

c. 875.

10) In Ald. erratum typ.

11) Adduntur a Musuro: ἢ παροψίδες.

12) Male in Ald. έρεθιστικῶς. Cf. VV. DD.

13) Musuro articulus τοῖς imposuit; retinendum αξίαις,
praevio ταῖς. Cf. VV. DD. qui locum Poetae notant.14) Glossam intermediam ita primum correxerat: Παρίε-
μα. deinde: Παρεῖμα.

- c. 875. l. 2. Παρείκει, παρέρ- Π. π.
 χεται.
 [Παρείκουλον, ἀπόφα-
 σις ἄρχοντα.]
 Παρεῖμαι, π. Π. π.
 — l. 19. Παρείσανον, κ. ἀ- Π. κ. α.
 κρωτήριον.
 [Παρείση, παραστί-
 κης.]
 Παρείδωσαν, π. Π. π.¹⁵⁾
 c. 876. l. 13. Παρελεύσεαι, π. Π. π. καὶ παραλογίση.
 καὶ παραλογίσεις.
 — l. 18. Παρέλκον, περισ- Π. περισσόν. β. παρα-
 σόν [περιττόν] β. τεῖνον.
 παράτινων.
 c. 877. l. 2. Παρεμφάρακτος, Π. ἀσελγῆς.
 ἀσελγῆς [πέρπε-
 ρος.]
 — l. 9. Παρενήνεον, [παρანი- Π. π.¹⁶⁾
 έων] π.
 — l. 13. Παρενθῆκαι, μ. — Π. μ. — πλωίζομένων. π.
 πλωίζομένων, π.
 — l. 24. Παρεξηυλημένος, υ. Π. υ. — κατατετρημένα
 κατατετρημένα ε. ε.¹⁷⁾
 — l. 28. Παρεοικος, π. Παρεοικώς. π.
 c. 878. l. 4. Παρεπτάμενα, Παριπτάμενα. π.
 π.

c. 878.

15) Male in Ald. ἀκρωτηρίων. Pro παραστίκης correxerat παραστήκης. Superius Παρείκουλον, ἀπόφασις ἄρχοντα. intentatum reliquit.

16) Ejectum παρანიέων est vitiosa lectio, cujus emendatio fuit Παρενήνεον.

17) Duce codice legendum: κατατετριμμένα. Cf. VV. DD. qui testimoniis probant.

- ε. 878. l. 7. Παρεργότατα, Π. κατεργότατα.
κατεργότατα.
- l. 9. Παρενῆται, ο. Παραίνυται. ο. ¹⁸⁾
- l. 13. Παρερυπωμένα β. Παρερύπωμένα β.
- l. 21. Πάρεσιν, ἀφέωσιν, Π. ἀφῆσιν. σ.
σ.
- l. 26. Παρεσόμεθα, π. μέλ- Π. π. μέλλομεν.
λων.
- Παρέσσυα, παρόρμησα, Παρέσσυα. παρώρμησα.
παραγινόμενη. καὶ παρεσσυμένη
π.
- [Παρέσσεται, παρέ-
σχεται.]
- Παρεσπονδημένοι, ε. πα- Π. ε. παρηνομημένοι. ¹⁹⁾
ρηνομένοι.
- ε. 879. l. 14. Παρευημεριθεῖς, Παρευημερηθεῖς π.
π.
- l. 18. Παρεφάσεις, π. Παραιφάσεις. π.
Παρεφασίησι, π. Παραιφασίησι. π.
- l. 22. Παρεχάσεται, π. Παρεχάζεται. π.
Παρέχει, δίδει, χ. Π. δίδωσι, χ.
- l. 25. Παρηῖβον, π κτησί, Π. παρὰ Κρησί, ξ. ²⁰⁾
ξ.
- l. 27. Παρηγοναῖς, παρα- Π. παραγωγαῖς. α.
γάγως, α.

c. 880.

18) Prima scriptura fuit Παρερεῖται, mendose pro Παραι-
ρεῖται. Supra quoque pro Παραρεῖται substituerat Πα-
ραίνυται. Videnda nota ad v.

19) Locum glossae, quae hic intercidit, verbis καὶ παρέσ-
συμένη explevit. Sequens Παρέσσεται, παρέσχεται de-
pravatum videtur ex Παρέσσυται παρέρχεται. Ambae
glossae Παρέσσυα et Παρέσσεται ex margine sunt, unde
post v. Παρεσπονδημένοι primum inferendae essent.

20) Indocte correxit; legendum: παρὰ Κρησί, ξ. Cf.
VV. DD.

- c. 880. l. 4. Παρείϊον, ὁ π. Πάρηϊον. ὁ π.
 — l. 13. Παρήλθηκεν, ε. Παρήλθοκεν. ε.
 — Παρήμενος, παρακαθή- Π. παρακαθήμενος. καὶ
 μένος, ἔκλυτος. παρειμένος, ε. ¹⁾
 — l. 21. Παρήσος, ὁ π. — Π. ὁ π. — παράσειρος, ὁ
 παρασυρεῖς, ὁ ἐκτὸς ἐκτὶς τοῦ α. ²⁾
 τοῦ α.
 — l. 26. Παρήσει μοι, δοκῶ. Παρήσειν μοι δοκῶ.
 c. 881. l. 5. Παρθέμενοι, π. Π. π. — παρθέμενοι κ.
 — παρθέμενοι κ.
 — l. 9. Παρθένιοι, ο. — θε- Π. ο. — θεραπεινῶν,
 ῶν, κ. κ. ³⁾
 — l. 18. Παρθένου Παλλη- Παρθένος Παλληνίδος. ι.
 νίδος, ι. — Παλαινί- — Παλληνίδι. ⁴⁾
 δι.
 Παριαμβίδες, Α. — πε- Π. Α. — πεποιῆσαι, α. ⁵⁾
 ποιῆσαι, α.
 c. 882. l. 5. Παρήσιν, α. συγ- Π. α. συχωρεῖ.
 χωροῦσιν.
 — l. 12. Παριππεύει, ἀφεί Π. ἀφίησιν α.
 α.
 — l. 15. Παρίθμια, τ. — Π. τ. — φάρυγγα.
 φάρυγγα.

c. 882.

1) Scriptura Παρειμένος sub Παρήμενος ob soni similitudinem tacite explicatur; ne quem igitur haec ambiguitas retardaret, Musurus καὶ παρειμένος interposuit.

2) Male in Ald. ὁ ἐκ τοῦ α. Cf. VV. DD.

3) Mendosum θεῶν a compendio vocis παρθένων deducendum est. Cf. VV. DD.

4) Retinenda est codicis lectio Παρθένου Π. indocte a Musuro sollicitata; nec dubium est, quin ad Euripidem (Heracl. v. 1031.) respiciatur. Cf. VV. DD. In ultimo Παλαινίδι litterae αι ex λη natae sunt, et scribendum Παλληνίδι, ut in editis.

5) In Ald. Παριαμβίδες culpa typ. Cf. VV. DD.

- c. 882. l. 17. Παρισώματα, οἰ. Παρισώματα. οἰ.
 — l. 21. Παρκατελέκτω, π. Παρκατέλεκτο. π.
 Παρκέμβλωκε, π. — Παρμέμβλωκε. π. — π.
 παραμεμόληκεν.
 [Παρμηθαΐκιον, ὄπὸν
 σκεπαστήριον, κον-
 δότρον θυρεοῦ.
 Παρνάσιος, Φ. Π. Φ.
 c. 883. l. 4. Παρνόπη, Κ. ἀ- Π. Κ. Ἀθηναῖος. 9)
 92
 9η
 Παρξίφεως, π [τὴν] τοῦ Πάρξίφεος. παρὰ τοῦ ξ.
 — l. 8. Παρωδούμενον, π. Παροδούμενον. π. 7)
 — l. 15. Παρσιμία, βιοφε- Π. βιωφελῆς λ.
 λῆς λ.
 Πάρσιμον, π. — ὄδον Παρ' οἶμον. π. — ὄδον. κ.
 [λεγόμενος,] κ.
 c. 884. l. 4. Παροίσομεν, παρ- Π. παρειέγκωμεν, π.
 ενέγκωμεν, π.
 — l. 12. Παρμαρτεῖ, παρα- Π. π.
 κολουθεῖ.
 [Παρμαρτοῦν, παρει-
 σόμενον.]
 Παρὸν, υ. Π. υ. 9)

c. 885.

6) Compendium codicis aliud quid indigitat. Cf. VV. DD. Glossam in fine mutilam esse credo.

7) Recte ordinem restituit; ad ἀδόμενον vero cogitandum est Παρωδούμενον, tacente Lexicographo. Potuisset tamen interpretatio ἀδόμενον scripturae Παροδούμενον directe tribui, quatenus nempe de proverbiiis ageretur, quae usu trita sunt, et ab omnibus decantata. Cf. VV. DD.

8) Glossa intermedia forte ita legenda esset: Παρμαρτοῦν. παρσιούμενον. Videant alii.

- c. 885. l. 2. Παρουσία, ο. — Π. ο. — Μ. Ὑδρεία. 9)
 Μένανδρος ὑδρείας.
 Παράφα, ἡ ε. Παρυφαί. ἡ ε.
 — l. 23. Παρσουλαίκτηρ, τ. Παρσουλαίκτηρ. τ.
 c. 886. l. 3. Παρτετύμβει, π. Παρτετύμβει. π.
 — l. 15. Παρῶας, π. — πυρροί. Π. π. — πυρροί.
 c. 887. l. 1. Πάρῶος, ε. — Π. ε. — πυρροῦ χ.
 πυρροῦ χ.
 — l. 17. Παρῶαχετεύων, ο. — Παρῶαχετεύων. ο. — ὑδρα-
 ὑδραγόν. γαγόν.
 c. 888. l. 1. Πάσσανος, α. ἡ Π. α. ἡ ἀρτόπτης.
 ἀρτόπτης.
 — l. 4. Πασάτω, ρ. Πασάτω. ρ. 10)
 c. 889. l. 1. Πάσσε, σ. — ἄλ- Π. σ. — α. θ. κρατευ-
 λος θεῖοι κρατευτῶν, τάων. κ. 11)
 κ.
 — l. 6. Πάσσιρος, ό τ. — Π. ό τ. — ὑπερβόρειος.
 ὑπερβόρειος.
 — l. 17. Πασσύρως, ἀρδην, Π. ἀρδην.
 πανοικί πάσσων, ρ.
 c. 890. l. 11. Παστήρια, σ. Π. σ. — ἐντοθίδια. κ.
 — ἐντοθίδια, κ.
 — l. 16. Πασχητιᾶ. π. — Π. π. — αἰσχεῖς ἡδονῆς
 αἰσχεῖς ἡδονῆς.
 c. 891. l. 1. Πατάλους, π. Πατάλους. π.

R r 2

c. 891.

9) Lemmatis scripturam optime emendavit.

10) Scriptura codicis reponenda est, ordine et Glossariis sacris iubentibus. Cf. VV. DD.

11) Cf. VV. DD. qui Poetae locum restituerunt.

12) Male separavit; distinguendum, ut in editis: Π. ἀρ-
 δην. πανοικί. Πάσσων. ρ. Cf. VV. DD.

ε. 891. ι. ις. Πάτειθε, ἐθίε- ται.	Πάτειθε. ε. ¹³⁾
ε. 892. ι. 2. Πατερῆται, ε. — ι. 7. Πατήρια, ἐγκύκλια, κ.	Πατερῆται. ε. Π. ἐγκύκλια. κ.
ε. 893. ι. 2. Πατραλοίας, ὀ τ. — μητρολοίας σ. — ι. 14. Πατρεις, Φυλις, π. Πατριότης, π. Πατρόθεν, π. — πρῶν ε.	Π. ὀ τ. — μητραλοίας αὐ- τω σ. ¹⁴⁾ Π. Φυλῆς. π. Πατριώτης. π. Π. π. — π. ε. ¹⁵⁾
ε. 894. ι. 2. Πατρόζουσα, τ. Πατρόιον, τ. — ι. 5. Πατραλοίας, ὀ τ. — κτένων.	Πατρόζουσα. τ. Πατρόιον. τ. Πατραλοίας. ὀ τ. — κτέ- νων.
— ι. 15. Πατώμας, δ. — ι. υιι. Παυνί, μ.	Πατώμας. δ. Παῦνον. μ.
ε. 895. ι. 3. Παῦρα, ο. εὐαρίθ- μητα. — ι. 6. Παῦροι, ο. ἔλαττοι, ο. — ι. ιο. Πausκαπή, μ. — ἥρωνος μ. Παυστίρεια, ο. Παυσωλή, α. — κατέ- ληξις.	Π. ο. εὐαρίθμητα. Π. ο. ἐλάττους. ο. Π. μ. — εἶρον ὡς μ. Παυστήρια. ο. Π. α. — κατάληξις.
ε. 896. ι. 3. Πάχνη, ἡ ψ. — πεσσεῖν, ἡ λ. — ι. ιι. Παχύννοι, π.	Π. ἡ ψ. — πήσσειν. ἡ λ. Παχύννοι. π. ¹⁶⁾

ε. 897.

13) Male in Ald. ἐθίεται. Cf. VV. DD. qui glossam res-
stituerunt.

14) Musurus οὕτω interferuit. Cf. VV. DD.

15) Typotheta compendium recte per πατέρων expressit.

16) In archetypo ita scriptum suspicor: Παχύννοι. Cf. VV.
DD.

- α 897. l. 7. Πεδάρσειον; με- Πεδάρσειον. μετέωρον. υ. >
 ταιώρον, υ.
 — l. 13. Πέδηλα, υ. Πέδιλα. υ. ¹⁷⁾
 ε. 898. l. 2. Πεδιακά π. — Π. π. — ἀποπεδιακά κ.
 ἀποδεδία κ.
 Πεδιά τ. — ἡλία φ. Π. — Ἰλία φ.
 Πέδηλα, υ. — ποδάειδα. Πέδιλα. υ. — ποδάιλλα. ¹⁸⁾
 — l. 11. Πεδοίκου, χ. — αἰ- Π. χ. — Αἰσχύλος Τρο-
 σχυλοτρόφοις. Φοῖς.
 ε. 899. l. 8. Πεζοφόροις ζ. Αἰ- Π. ζ. Α. Τοξότησιν. ω. ¹⁹⁾
 σχύλος τοξότησιν, ω.
 ε. 900. l. 5. Πειλός, π. — πε- Π. π. — πεπιλωμένον.
 πηλωμένον.
 ε. 901. l. 3. Πειρήθηξαι, π. Πειρήθητε. π. λαμβάτε-
 λαμβάνη. τε. ²⁰⁾
 — l. 6. Πειρήσονται, δ. λη- Π. δ. λήψονται.
 ψόμενον.
 — l. 12. Πείρινθος, π. — Π. π. — πλινθίων, τ. >
 πλινθίων, τ.
 — l. 18. Πείσσεας, π. — Πείσσεα π. — β. —
 βοτανώδεις.
 [Πείσεν, πείσει, ἔπει-
 σεν.]
 Πείσεται, π. Π. π.
 ε. 902 l. 2. Πείση, π. — κραι- Π. π. — κραιδίη μένη >
 διήμενα.
 — l. 7. Πείχισον, δοκίμασον. Π. δ.
 [Πεκρούλιον, βαλαίντι-
 ον.]

R r 3

c. 902.

17) Potius: Πέδειλα. probante Eustathio. Cf. VV, DD.

18) Prima scriptura fuit ποδάειλα, vel ποδάιλα.

19) Vera lemmatis scriptura, quam VV. DD. reposuerunt, auctoritate codicis stabilitur. Cf. VV. DD.

20) Male correxit; legerem: Πειρήσηται. π. λαμβάνη. Monente ordine; certo affirmare possum, quod ῥ in Πειρήθηξαι ex σ natum sit.

- α. 902. l. 7. Πέντε, κ. Π. κ.
 — l. 12. Πελάγια, τ. — ἢ Π. τ. — οἱ δὲ ῥίγη π.
 δὲ ῥίνος π.
 — l. ult. Πελαίνα, ἢ Σ. ἐν τοῖς Π. ἢ Σ. ἐν τοῖς χρησμοῖς.
 [εὔκε] χρησμοῖς, ἢ ἢ τ.
 τ.
- β. 903. l. 8. Πέλανος, π. — Π. π. — περιπεπηγότε
 περιπεπηκότα τ.
 Πέλανος, τὸ τ. Π. τὸ τ. 1)
 Πελαργικοί ν. — ἀντι- Π. ν. — ἀντιτρέφειν τ.
 στρέφειν τ.
- γ. 904. l. 6. Πελαστικόν τ. Πελασγικόν τ.
 — l. 11. Πελάχην, τ. Πελάχην. τ.
 — l. 13. Πελεθόβαψ, Θεό- Π. Θεόδωρος ὁ κ.
 δρος ὁ κ.
 Πελέθρησμα, τὰ δρό- Πελέθρησμα. τὸ δρόμη-
 μῆκα. μα.
- δ. 905. l. 1. Πελεθρόνιος, ὁ Χ. Π. ὁ Χ. — Πελεθρόνου, ε.
 — πελεθροίνου, ε.
 — l. 6. Πέλειον θρέμματα ν. Πελειοθρέμματα ν.
- ε. 906. l. 7. Πελεσσύδρα, συν- Π. συστρέμματα ν.
 στρέμματα ν.
 — l. 14. Πέλαια, μ. — Φρά- Πέλαια. μ. — Φάσσα. 2)
 δα.
- ε. 907. l. 6. Πέλλα, α. — Π. α. — τὸ γάλα — πυ-
 τὸ μέγα — πυελλοί ελοί τ.
 τ.
- l. ult. Πελλίνη, π. — Ἄρ- Π. π. — Ἄργει π. χ. 3)
 γει πελλικαὶ χ.

ε. 908.

1) In Ald. articulus omittitur.

2) In Ald. Φράσσα culpa typ. Cf. VV. DD.

3) Ultima: πελλικαὶ χ. in editis bene ab articulo sejuncta sunt et emendata. Cf. VV. DD. Male in Ald. πηλλι-
καὶ χ.

- c. 908. l. 14. Πελλυταί, σ. — τὰς σφύρα κ.
— l. ult. Πελοπίδα, Ἄγα- Π. ο. — τὰ σφύρα κ.
μέμνων γε Π. Ἄγαμέμνονος γένος.
c. 909. l. 2. Πέλος, μ. τερα- Πέλωρ. μ. τεράστιον.
στικόν. Π. π. — πληθύντικῶς.
— l. 17. Πέμματα, π. — Π. π. — πληθύντικῶς.
Πεμπαύδος, π. Π. π. — πληθύντικῶς.
— l. 23. Πεπάσσετα, κ. Π. π. — πληθύντικῶς.
c. 910. l. 1. Πάμπελον, σ. Π. π. — πληθύντικῶς.
— γηραλέος. Π. π. — πληθύντικῶς.
— l. 9. Πεμφίδες, πεμφόλι- Π. π. — πληθύντικῶς.
γες κ. Π. π. — πληθύντικῶς.
Πεμφιδάδεις πύθετοι, Π. π. — πληθύντικῶς.
Φ. Π. π. — πληθύντικῶς.
Πεμφίξ, π. — ἀκτῖνα. Π. π. — ἀκτῖνες.
— l. 24. Πενθέριον, τ. — Π. τ. — Θάσιοι.
Θάσιοι. Π. τ. — Θάσιοι.
c. 911. l. 3. Πένοντο, ἐνείρ- Π. ἐνήργουν.
γουν. Π. ἐνήργουν.
— l. 6. Πεντάχα, ἡ χεῖρ, ἡ Π. ἡ χεῖρ. ἡ εἰς πέντε μέ-
ἐ μέρη. ρη, πένταχα. 5)
— l. 11. Πέντε κοιταί, τ. Πέντε κοῖτα. τ. 6)
c. 912. l. 3. Πεντήκοντομέσολ- Π. π. — μεσόδμα σ. 7)
μον, π. — καιοδμαί σ. Π. π. — μεσόδμα σ. 7)
— l. 19. Πεπαληκέναι, ἐκ- Π. ἐκπεσεῖν.
μεσεῖν. Π. ἐκπεσεῖν.

R r 4

c. 912.

4) Correctio typosum latuit.

5) Additur a Musuro in fine πένταχα.

6) Dormitando correxit. Ipse accentus docet, quod κοι-
ταί ortum sit ex κριταί, saepius quoque in hoc codice ρ
et σ inter se permutantur; supra habuimus κριτών pro
κοιτών. Cf. VV. DD. qui maculam eluerunt.

7) Cf. VV. DD. qui glossam correxerunt.

e. 912. l. 19. Πεπαλημένα, βεβλαμένα.	Π. βεβλαμμένα.
e. 913. l. 1. Πεπαλμένος, βεβλαμένος, ε. Πεπαλόεντος, τ. Πεπαλόεσσα, τ.	Π. βεβλαμμένος, ε. Πάιπαλόεντος. τ. Παιπαλόεσσα. τ.
— l. 13. Πέπαρμα, δ. — καθήλωμα. Πεπαρμένον, α. — καθηλωμένον, κ.	Π. δ. — καθήλωμα. Π. α. — καθηλμένον. 9)
— l. 22. Πέπαστοι, ε.	Πέπαστο. ε.
e. 914. l. 1. Πεπίθοιμεν, π. Πεπίθουσα, π.	Πεπίθοιμεν. π. Πεπιθούσα. π.
— l. 11. Πεπεμμένην, ζ. — γεναμένην. Πεπένετα, μ.	Π. ζ. — γενομένην. Πεπαίνεται. μ.
— l. 15. Πεπερημένος, ό πεπερεωμένος.	Π. ό πεπερεωμένος.
e. 915. l. 10. Πεπνιμένος, φ. — l. 18. Πεποθήεις, θ.	Πεπνυμένος. φ. Πεποιθήεις. θ.
e. 916. l. 1. Πεπόλιστο, ε. — l. 9. Πεπορπιμένη, τ. Πεπορωμένοι, τ.	Πεπόλιστο. ε. Πεπορπιμένη. τ. Πεπωρωμένοι, τ.
— l. 12. Πέποσμα, ακήκασ, [ήπταμα.] Πεποτ. αντα, ήπταντα.	Πέπυσμα. α. 9) Πεποτήετα. ήπταντα. 10)
e. 917. l. 1. Πέπταθα, ανέωχθη, π.	Π. ανέωχθῆνα. π.

e. 917.

8) Lektionem καθηλωμένον, quam VV. DD. Hesychio reddiderunt, codex confirmat.

9) Vox deleta ήπταμα, pro ήπταμα, glossae hic elapsae interpretatio est.

10) In Πεποτ. αντα litteram erasit.

- ε. 917. l. 4. Πεπτέον, φ. εὐ- Π. φ. εὐρυντέον.
 ρυτέον.
 — l. 7. Πεπυγμένοι, μ. Πεπυγμένοι. μ. ¹¹⁾
 — l. 16. Πέπωκα, ἔπια. Π. ἔπιον.
 — l. 20. Περᾶαν, διαπερᾶν. Π. διακπερᾶν.
 Περαιβοί, ε. Θεσσαλι- Π. ε. Θ.
 κόν.
 [Περᾶγεν, διερῶγέρειν
 θῶ.]
 Περᾶνεις, ε. — πληρεῖ, Π. ε. — πληροῖ. αἰ
 α.
 ε. 918. l. 2. Πέραινον, ο. — Π. ο. — τὰ περὶ τ.
 τοὺς περὶ τ.
 — l. 19. Πέργαμας, ἡ α. Πέργαμος. ἡ α.
 Περγέα, θ. ἡ Ἄρτεμις. Π. θ. ἡ Α.
 Περγούλον, ὀρνιθαῖον Π. ο. ἄργει λευκόν. ¹²⁾
 ἄργειλέγω.
 — l. ult. Πέργουν, π. Πέργεις. π.
 ε. 919. l. 3. Περιδόμεθα, σ. Περιδώμεθα. σ.
 Περεούμενοι, τ. Περαιούμενοι. τ.
 Περεούθαι, δ. Περαιούθαι. δ.
 Περέτισαν, ε. Περιέτισαν. ε.
 — l. 17. Περιάγνοιται, π. Περιάγνυται. π.
 Περιάγνοιτο, π. Περιάγνυτα. π.
 Περιαγορίος, π. Περιαγοραῖος. π.
 — l. 24. Περιάλλος, τ. Περιάλλος. τ.
 Περιαμηχάμενος, θ. Περιαμησάμενος. θ.

R 5

c. 920.

11) Litteram expruxit; male in Ald. Πεπιγμένοι. Cf. VV. DD.

12) Mira est Musuri correctio, et docto homine indigna; si VV. DD. codicis scripturam ob oculos habuissent, locus jam emaculatus fuisset. In archetypo compendiose

scriptum suspicor: ΑΡ ΛΕ. quod scriba in ἄργει λέγω corrupit, cum describendum esset: Ἀργεῖοι λέγουσι. Cf. VV. DD. quibus Musurus tenebras obfudit.

- c. 920. I. 1. Περισμημάτων, Π. περιάπτων.
 περιπατών.
 Περιάρσιδος, ἢ ε. ὠδῖς. Π. ἢ ε. ὠδή.
 Περιπατάω, περιημα- Π. Περιάπτων. περιημα-
 ματάω. των.
 — I. 6. Περιαιτιζέσθαι, τὸ ἐν Περιενιαυτιζέσθαι. τὸ ἐν
 αὐτῷ — ἀποδιδόναι ἑαυτῷ — ἀποδιδό-
 ναι ε. ¹³⁾
 — I. 23. Περιβόητος, ἐπὶ κ. Π. ὁ ἐπὶ κ.
 c. 921. I. 7. Περιγλαγέας, Π. γεγαλακτωμένας.
 μεμαλακτωμένας.
 Περιγλαγές, περίπλεω Π. περίπλεων γ.
 γ.
 Περιγράφει, περιγίνε- Π. περιγίνεται. ἢ χωρεῖ.
 ται [περιαίρεσιν τοῦ ἢ συλλαμβάνεται.
 πράγματος,] ἢ χω- ἢ ἐν ἀγρῷ ἐστί.
 ρεῖ, ἢ συλλαμβά-
 νεται.
 Περιγραφήν, περιαίρε- Π. περιαίρεσιν τοῦ πράγ-
 σιν τοῦ πράγματος, ματος. ¹⁴⁾
 ἢ ἐν ἀγρῷ ἐστί.
 Περιγραφόν, ο. — ἕως Π. ο. — ἕως [†]λύτου. ¹⁵⁾
 λύτου.
 — I. 18. Περιδεδρεύθη, πε- Περὶ δ' ἐδρεύθη. περιεξέ-
 ριέξεται. δη. ¹⁶⁾

c. 921.

13) Lectio codicis in Albertina reposita est, flagitante ordine. Pro ἀποδιδόναι in impressis ἐπιδιδόναι. Cf. VV. DD.

14) Ex verborum ordine, quem codex exhibet, discimus, quod ἢ ἐν ἀγρῷ ἐστί in locum alienum ex margine intrusum sit.

15) Cf. VV. DD. qui locum varie tentarunt.

16) Dextre emendavit. Glossa ad II. Ψ. 395. spectat, ubi hodie ita legitur:

Ἄγκω-

- c. 921. l. 20. Περιδείθησι, φ. Περιδείθησι. φ.
 Περιδείνεσθαι, π. Περιδίνεσθαι. π.
 Περιδεινηθήτην, π. Περιδινηθήτην. π.
 Περιδεινήσεως, π. Περιδινήσεως. π. ¹⁷⁾
 Περιδεινηταί, π. Περιδινηταί. π.
 c. 922. l. 3. Περιδαινούνται, Π. τ. — τραχήλου.
 π. Π. τ. — τραχήλου.
 Περισσῶς δ. Περιδείσασα. περισσῶς
 δ. ¹⁹⁾
 Περιδείσθαι, συντείνε- Π. συντείνεσθαι.
 θαι περὶ κλησίων θεῶ
 πάντη.
 Περιτετείχιστο δὲ κλή- Περὶ δὲ κλίσιον θεῶ πάν-
 σιον, κύκλω περιβέ- τη. περιτετείχι-
 βλετο — κλίσιον, στο δὲ κλίσιον, κύ-
 δ. κλω περιεβέβλητο
 — κλίσιον, δ. ²⁰⁾
 — l. 13. Περιδέξιον, φ. — Περιδέξιον. φ. — δεξιὸν
 δεξιῶς π. π.
 — l. 18. Περιδέρεα, π. Περιδέραια, π.

c. 922.

¹Αγκῶνάς τε περιδρύφθη στόμα τε ῥινάς τε.

In codice vero, unde glossa descripta fuit, legebatur:

²Αγκῶνας περὶ δ' ἐδρύφθη στόμα τε ῥινάς τε.

Quod hodierna lectione multo concinnius est; proinde Jenſius minime audiendus est, qui contra ordinem et lectionis praestantiam Περιδρύφθη hic reponendum voluit. Cf. VV. DD.

17) In Ald. erratum typ.

18) Vide, quam parum constans Περιδαινούνται in Περιδαινούνται mutaverit, dum praecedens Περιδεινοῦσι, quod idem verbum est, intactum relinquitur; nec desunt hodie, qui eadem animi levitate in veterum libros grassantur.

19) Glossam, quae hic intercidit, optime divinavit.

20) Locum turbatum egregie digessit et emendavit. Cf. VV. DD.

- c. 922. l. 18. Περὶ δ' ἐστὲ, ὡς — ὑπάρχετε ἢ κρατεῖται. Π. ὡ. — ὑπάρχετε. ἢ κρατεῖτε.
- l. 23. Περιήλων, π. καλόν. Π. π. κ.
- [Περιήσασα, περιδύνασαι.]
- Περίδοσιν, σ. Π. σ.
- Περίδου, σ. — θέστε. Π. σ. — θέσιν.
- e. 923. l. 1. Περιδρομοί, τοῦ δικτύου τὸ διειρόμενον — περιεχόμενοι — τόποις π. Π. τοῦ δικτύου τὸ διειρόμενον — περιέχουσαι. τόποις π.
- Περιδρόμους τείχους, π. Περιδρόμους τείχους. π.)
- l. 9. Περιδύσο, ἀπόδυσσιν. Π. ἀπόδυσσο. περιδύω. ο.)
- l. 12. Περιβάλλον, ἐκύκλωσαν. Π. περιβάλλον. ἐκύκλωσαν. 3)
- l. 15. Περιέδινε, π. Π. περιέδινε. π.
- Περιεδρύθη, περιεξέστη. Π. περιεδρύθη. περιεξέστη.
- l. 23. Περιεῖπεν, ἔτι με. Π. περιεῖναι. ἔτι μέλλει. 4)
- Περιεργασμαί, π. ἐποίησαν. Π. π. ἐποίησα.
- Περιεκόκυτο, π. Π. περιεκόκυτο. π.
- l. 28. Περιεκτικώταται, ὁμοίαι. Π. ὁμοίως.

c. 924.

1) Correctionem typographica omisit. Cf. VV. DD.

2) In editis glossa in duas dividitur; περιδύω ex margine adnexum est.

3) Glossa in alienum locum inuenta est, ut VV. DD. obseruarunt.

4) Supine correxit. An Περιεῖπεν. ἐπεμελλετο? Examinent critici.

ε. 924. l. 3. Περιλιχμήσατο, τῇ γλώττῃ σπόγγει καὶ καθήρην. Π. τῇ γλώττῃ ὡς σπαγγείῳ περιεκάθηρην. ⁵⁾

— l. 9. Περιεπτησμένη, π. Περιεπτισμένη. π.

— l. 16. Περιέσσομαι, π. — Π. π. — μέλλω π.
μέλλοντες π.

Περιεσπάθη, ε. περιδέεται. Π. ε. π.

[Περιεσκεμμένος.]

[Περιέσσω, κωπηλατῶν.]

[Περιέστα, περιγένηται, νικήσει.]

Περιεστήξει, π. Π. π. ⁶⁾

ε. 925. l. 7. Περιήθελεν, ἀγάπη περιήθλου ἀγα. Π. ἠγάπα.

Περιήθλον. ἠγάπων. ⁷⁾

— l. 10. Περιήκασε, περιώρυξεν, περιέγραψεν. Π. περιώρυξε. περιέγραψε.

— l. 15. Περιηρημένον, κεκομμένον. Π. κ.

[Περιήρρον, περιήεσαν.]

ε. 925.

5) Bene in impressis σπόγγω.

6) Quod hae glossae suppositae sint, Musurus optime vidit, at propterea non delendae essent. Περιεσπάθη ante Περιέσσομαι collocandum est, et ante Περιεσπάθη, Περιεσκεμμένος, quod paralipomenon est, et interpretatione caret. Περιέσσω, mendose pro Περιερέσσω, nihil aliud est quam varia lectio praecedentis Περιερέττων. Sequens Περιέστα bene se habet, at interpretatio περιγένηται vitiosa est pro περιγενήσεται.

7) Bene distribuit et emendavit; docet tamen ordo, quod περιήθλου α. ex margine adjectum sit.

- c. 925. l. 15. Περιήσω, π. Π. π.
 — l. 18. Περιθείης, μα πε-
 ραθείς. Περηθείης. μάθοις π.
 [Περιθείς, κυκλωθείς,
 περισσότερον λα-
 βείς.]
 [Περὶ Θεόν, πρὸς Θεόν.]
 Περιθειῶσαι, π. Π. π. ⁸⁾
 c. 927. l. 3. Περίκηλα, π. ξη-
 ρᾶται π. Π. π. ξηρὰ, τὰ π.
 — l. 8. Περίκλυμος, ὁ π. — Π. ὁ π. — ἡ κυκλάμιμος.
 ἡ [καὶ] κυκλάμιμος.
 — l. 12. Περικνημῆς, σ. Περικνημῆς. σ.
 Περικοῖται, κλωπαί, λ. Π. κλωπαί. λ.
 — l. 17. Περικτιόνεσι, π. Περικτιόνεσι. π.
 Περικυκλον, ἵνα υ. Π. ἵνα υ.
 — l. ult. Περιλαβεῖν π. Περιλαβεῖν π. ⁹⁾
 c. 928. l. 11. Περιμέφαθα, δ. Περὶ μὲν Φᾶθα. δ.
 — l. 17. Περιμήκετος, υ. — Π. υ. — ὑψηλὴν ε. —
 ὑψηλὴν [εἰς] ε. — περιμήκετον. ¹⁰⁾
 περιμεμήκετον.

c. 929.

8) Pro λαβεῖς correxerat: λάβοις. quid hac mutatione cogitaverit, sane non perspicio. Vires experiantur Glossariorum scrutatores; at seriem minime negligant, quae verae in Hesychio critices basis est, quam si viri docti fideliter secuti essent, majores hodie in his litteris progressus nostri fuissent, et pauciores Hesychii maculae.

9) In impressis: Περιλαβεῖν, ἢ π. Particulam ἢ codex omittit.

10) Glossa ad Il. E. 287. pertinet, ubi haec de Somno:

Εἰς ἐλάτην ἀναβάς περιμήκετον —

Praepositionem ergo Musurus perperam eiecit. Cf. VV. DD. In Ald. erratum typ.

- c. 929. l. 1. Περινάμενα, π. Περνάμενα. π.
 — l. 10. Περίνος, τ. Περίναιος. τ.
- c. 930. l. 12. Περιοριζόμενοι, π. — έξωλιθάνοντες.
 π. — έξωλιθάνοντες.
- c. 931. l. 14. Περιπεπλεγμένα, π. Περιπεπλεγμένα. π.¹¹⁾
- c. 932. l. 1. Περίπεπτον, τ. Περίπεπτον. τ.
 — l. 12. Περιπηγίς, π. Περιπηγίς. π.
 Περιπηγείς, π. ένπαγείς. Π. π. ένπαγείς.
- Περιπλη.., περιπλέγδην, π. Περιπλήξ. π. π.¹²⁾
- c. 933. l. 7. Περίπδος, α. — Π. α. — άρμόζοντος. κ.
 άρμόζων, κ.
- c. 934. l. 3. Περιππεύει, α. Π. όταν άφῆ — όδεύη.
 Φεί — όδεύει.
- l. 11. Περιπτυχαί, π. Περιπτυχαί. π.
 — l. 14. Περιρραίνεσθαι, π. Περιρραίνεσθαι. π.
 — l. 19. Περιρραίνεσθαι, περιρραίνεσθαι. π.
 κυκλασμένος, π. Π. περιρραίνεσθαι. π.
- c. 935. l. 2. Περισαίνοντες, κ. Π. κ. — τήν ούραν κ.¹³⁾
 — τήν κ.
- l. 5. Περί σείο, π. — περι σείο. π.
 ριέσσιον, π.
- l. 22. Περισπέ. του β. Περισπέρχου β.¹⁴⁾

c. 936.

11) Retinenda est codicis scriptura, perperam a Musuro sollicitata. Cf. VV. DD.

12) In Περιπλη.. exitum delevit.

13) Lacunam explevit. Vitiose in Ald. Περισαίνοντες.

14) Litteram expunxit; scriptum videtur: Περισπέκτου.

	λλ'		
c. 936. l. 1.	Περισκε, βακ- κία, Φιμινάλια. Περίσπονδον, π.	Περισκέλια. βρακκία, Φεμινάλια. ¹⁵⁾ Περί σπονδῶν. π.	
— l. 15.	Περιστελεῖ, κ.	Περιστέλλαι. κ.	
c. 937. l. 19.	Περισχαδόν, τ. — ψίαθρον, ε.	Π. τ. — ψ. ε. ¹⁶⁾	
— l. ult.	Περισχιλεῖς, ε.	Περισχιλεῖς. ε.	
c. 938. l. 8.	Περίριτμηι, υ.	Περί τ' εἰμί. υ.	
— l. 16.	Περίτευοντες, συλ- λῶντες.	Περίτευοντες. συλῶ- ντες.	
c. 939. l. 8.	Περί. Φαλλία, π.	Περίφαλλία. π. ¹⁷⁾	
— l. 18.	Περίφθείρεται, τὰς Φ.	Π. τοὺς Φ.	
c. 940. l. 11.	Περίχεύσας χερ- σῶ, περιπόθῶ χ.	Π. χ. περιπάσας χ.	
c. 941. l. 12.	Περίώσιον, πε- ριωσσίως, π.	Περίώσιον. περιωσσίως. π.	
c. 942. l. 11.	Περνεῖν, ε.	Περνεῖν. ε.	
— l. 13.	Περιομνύουσι, ε.	Περιομνύουσι. ε.	

c. 943.

15) Duo λλ in fine vocis superscripta pluralem indicant, et bene explicata sunt. Steph. et Th. Lex. Ms. quemadmodum et Cyrillus Marinus: Περισκελῆ. Φημινάλια. Glossa ex margine supposita est. Cf. VV:DD.

16) In Ald: ψίαθρον culpa typ. Cf. VV. DD.

17) Litteram delevit; scriptum videtur: ΠερισΦαλλία. Festi originem et significatum Jo. Lydus (Περί μηνῶν) his verbis enarrat: Ἐν ἀποβρήτῳ δὲ τῷ Διονύσιῳ τὰ μυστήρια ἐτελεῖτο, διὰ τὸ πᾶσιν ἀπόκρυφον εἶναι τὴν τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν τοῦ παντὸς φύσιν κοινωνίαν, καὶ φαλλοὺς ἐν τοῖς ἱεροῖς αὐτοῦ παρελάμβανον, οἷονεῖ τὰ γεννητικὰ ὄργανα, καὶ ἔσοπτρον οἷονεῖ τὸν διαυγῆ οὐρανὸν, σφαῖραν δὲ οἷονεῖ τὴν γῆν. ὁ γὰρ Πλάτων ἐν τῷ Τιμαίῳ φησὶν· Γῆ μὲν τὸ σφαιρικὸν εἶδος. διὸ δὴ καὶ ὁ Πυθαγόρας ἐν ταῖς δέκα σφαῖραις αὐτῶς καὶ αὐτῆς ψυχᾶς ἐνεσπάρθη φησὶ.

- c. 943. l. 3. Πέρπερος, μετὰ βλακίας ε. Π. μετὰ βλακίας ε.
- c. 945. l. 14. Πεσσαὶ πέντε γράμματα κ. Πεσσαὶ πεντέγραμμοι κ.
- c. 946. l. 6. Πέσον, ο. — Διωλεῖς, τ. Π. ο. — Διωλεῖς, τ.
- l. 18. Πέτα, π. σταύχουα. Π. π. σταύχουα.
- l. ult. Πεταῖλα, ^{μετ'} ὄνο θ. Π. ὀνόματα θ. ¹⁸⁾
- c. 947. l. 3. Πεταλισμός, ὁ διὰ φίλων ο. Πεταλισμός. ὁ διὰ φίλων ο.
- l. 8. Πεταλίδων υἱῶν μετὰ ἴη α. Πεταλίδων υἱῶν. μετὰ ἴη α.
- l. 14. Πεταῖδα, γ. Πεταῖδα, γ.
- l. 18. Πέταυρα, σίγνα. Π. τίγνα.
- c. 948. l. 9. Πετεῶν, π. Πετεῶν, π.
- l. 18. Πετρεφραῖμη, θρασεῖα, θ. Π. θρασεῖα, θ.
- c. 949. l. 3. Πεττεῖα, δ. Π. ἡ δ.
- c. 950. l. 13. Πευκεδανόν, πευκέες, π. Π. ἔχεπευκέες, π.
- l. 15. Πευκινδάκρυν, π. Πευκινδάκρυν, π. ¹⁹⁾
- c. 951. l. 5. Πεφάδα, πεφονεύεδα, κ. Π. φονεύεδα, κ. ²⁰⁾
- l. 9. Πεφάσσοισα, ε. Παιφάσσοισα, ε.
- l. 17. Πεφίμωσο, π. Πεφίμωσο, π.
- l. 21. Πεφήσεα, τ. — Π. τ. — τεθνήξει.

c. 952.

18) Compendium Musurus bene descripsit. Cf. VV. DD, qui varie locum tentarunt.

19) Cf. VV. DD. quibuscum forte vox ita distinguenda est: Πεύκινον δάκρυ. suadente codicis accentu.

20) Duce codice scribendum: πεφονεύεδα. Cf. VV. DD.

c. 936. I. 1. Περισκε, ^{λλ'} βακ- κία, Φιμινάλια. Περίσπονδον, π.	Περισκέλια. Βρακκία, Φεμινάλια. ¹⁵⁾ Περί σπονδῶν. π.
— I. 15. Περιστελεῖ, κ.	Περιστέλλα. κ.
c. 937. I. 19. Περισχαδόν, τ. — ψίαθρον, ε.	Π. τ. — ψ. ε. ¹⁶⁾
— I. ult. Περισχιδεῖς, ε.	Περισχιδεῖς. ε.
c. 938. I. 8. Περιζίτημι, υ.	Περί τ' εἰμί. υ.
— I. 16. Περιτεύοντες, συλ- λῶντες.	Περίττεύοντες. συλῶν- τες.
c. 939. I. 8. Περι. Φαλλία, π.	Περιφαλλία. π. ¹⁷⁾
— I. 18. Περιφθείρεται, τὰς Φ.	Π. τοὺς Φ.
c. 940. I. 11. Περιχεύσας χρυ- σῶ, περιπόθῶ χ.	Π. χ. περιπάσας χ.
c. 941. I. 12. Περιώσιον, πε- ριωσσίως, π.	Περιώσιον. περιωσσίως. π.
c. 942. I. 11. Περνεῖν, ε.	Περνεῖν. ε.
— I. 13. Περομύναγ, ε.	Περομύναγ. ε.

c. 943.

15) Duo λλ in fine vocis superscripta pluralem indicant, et bene explicata sunt. Steph. et Th. Lex. Ms. quemadmodum et Cyrillus Marinus: Περισκελῆ. Φημινάλια. Glossa ex margine supposita est. Cf. VV:DD.

16) In Ald: ψίαθρον culpa typ. Cf. VV. DD.

17) Litteram delevit; scriptum videtur: ΠερισΦαλλία. Festi originem et significatum Jo. Lydus (Περὶ μηνῶν) his verbis enarrat: Ἐν ἀπορρήτῳ δὲ τῷ Διονύσιῳ τὰ μυστήρια ἐτελεῖτο, διὰ τὸ πᾶσιν ἀπόκρυφον εἶναι τὴν τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν τοῦ παντὸς φύσιν κοινωνίαν, καὶ φαλλοὺς ἐν τοῖς ἱεροῖς αὐτοῦ παρελάμβανον, οἷονεὶ τὰ γεννητικὰ ὄργανα, καὶ ἔσοπτρον οἷονεὶ τὸν διαυγῆ οὐρανὸν, σφαῖραν δὲ οἷονεὶ τὴν γῆν. ὁ γὰρ Πλάτων ἐν τῷ Τιμαίῳ φησὶν· Γῆ μὲν τὸ σφαιρικὸν εἶδος. διὸ δὴ καὶ ὁ Πυθαγόρας ἐν ταῖς δέκα σφαίραις αὐτῶς καὶ αὐτῆς ψυχᾶς ἐνεσπάρθαι φησί.

- c. 943. l. 3. Πέρπερος, μετὰ βλακίας ε. Π. μετὰ βλακίας ε.
- c. 945. l. 14. Πέσσα πέντε γραμματά κ. Πέσσα πεντέγραμμοι κ.
- c. 946. l. 6. Πέσον, ο. — Διωλεῖς, τ. Π. ο. — Διωλεῖς, τ.
- l. 18. Πέτα, π. στάχυα. Π. π. στάχυες.
- l. ult. Πετάλα, ^{μτ}ονο θ. Π. ὀνόματα θ. ¹⁸⁾
- c. 947. l. 3. Πεταλισμός, ὁ διὰ φύλων ο. Πεταλισμός. ὁ διὰ φύλων ο.
- l. 8. Πεταλίδων υἱῶν μετὰ α. Πεταλίδων υἱῶν. μετὰ α.
- l. 14. Πετᾶσαι, γ. Πετᾶσαι, γ.
- l. 18. Πέταυρα, σίγνα. Π. τίγνα.
- c. 948. l. 9. Πετεῶν, π. Πετεῶν, π.
- l. 18. Πετρεφράμη, θρασεῖα, θ. Π. θρασεῖα, θ.
- c. 949. l. 3. Πεττεία, δ. Π. ἡ δ.
- c. 950. l. 13. Πευκεδανόν, πευκῆς, π. Π. ἔχεπευκῆς, π.
- l. 15. Πευκινδάκρυ, π. Πευκινδάκρυ, π. ¹⁹⁾
- c. 951. l. 5. Πεφάσαι, πεφονεύσαι, κ. Π. φονεύσαι, κ. ²⁰⁾
- l. 9. Πεφάσσουσα, ε. Παιφάσσουσα, ε.
- l. 17. Πεφίμωσο, π. Πεφίμωσο, π.
- l. 21. Πεφήσαι, τ. — Π. τ. — τεθνήξει.

c. 952.

18) Compendium Musurus bene descripsit. Cf. VV. DD. qui varie locum tentarunt.

19) Cf. VV. DD. quibuscum forte vox ita distinguenda est: Πεύκινον δάκρυ. suadente codicis accentu.

20) Duce codice scribendum: πεφονεύσαι. Cf. VV. DD.

- c. 952. l. 3. Πεφλοῖδειαι, φλε- Π. φλυκτενοῦσαι.
κτενεῖσαι.
- l. 7. Πεφοβεῖσαι, κ. Πεφοβεῖσαι. κ.
- c. 953. l. 12. Πεφορωμένα, Πεφορωμένα. ε.
ε.
- Πέχαρι, ε. Πέχαρις. ε.
- l. 26. Πηγαῖον ὕδωρ, πε- Πηγαῖον ὕδωρ. τὸ περικα-
ρικαθαῖρον τὸ π. θαῖρον τὰ π.
- Πηγεσημάλλω, ε. Πηγεσημάλλω. ε.
- c. 954. l. 2. Πηγόν, σ. — μέγα. Π. σ. — μέγαν.
- l. 17. Πῆδος, τ. — ἔβρε- Π. τ. — ἔβραχε π.
χε π.
- l. 23. Πῆθων, π. Πίθων. π.
- l. 27. Πηκταί, θ. — εὐ- Πηκταί θ. — εὐθυροί.
θυραί.
- c. 955. l. 8. Πηλάγονες, γ. — Π. γ. — γηγενεῖς.
γαργενεῖς.
- e. 956. l. 21. Πήνειον, τὸ ἀ- Π. τὸ ἀνάπτειν. λ.
νάπτειν, λ.
- e. 957. l. 1. Πηνίκη, θ. ἐμ- Π. θ. ἐμπλοκή.
πλοκεῖ.
- Πηνίον, π. — ἀτρακτος, Π. π. — ἀτρακτος, ε.
ε.
- Πηνιός, π. Πηνιός. π.
- l. 14. Πηρία, λ. — Πη- Π. λ. — Πηρία, π.
ρή, π.
- c. 958. l. 2. Πηρόν, ε. — τὸν Π. ε. — τὸν ἐνεόν κ.
νεόν κ.
- l. 7. Πήτσα, πήτυρα. Π. πήτυρα.
- e. 959. l. 4. Πιάτοις, τὸ ἀ- Π. Πιάτοις. τὸ ἀσημον α.
σημον α.
- Πίγγαλος, σ. Πίγγαλος. σ.

- c. 959. l. 7. Πίδακες, σταγό- Π. σταγόνες.
 νες, [πήγξ.]
 — l. 12. Πιδειέσσης, κ. Πιδηέσσης. κ.
 — l. 13. Πιδναται, π. Πίλναται. π. ¹⁾
 Πιδῶ, δῆμος ἐν τῇ Θάκῃ. Π. δ. ἐν Ἰθάκῃ.
 — l. 18. Πιεραί, λ. — πει- Πίερα. λ. — πιήρη. ²⁾
 ρη.
 — l. ult. Πιερίδες, αἱ Μοῦσαι Π. αἱ Μοῦσαι ε. ³⁾
 ε.
 c. 960. l. 1. Πιέρι., ἡ α. Πιερίη. ἡ α. ⁴⁾
 — l. 6. Πιθάκναι, κ. — ση- Π. κ. — σηπίαυ.
 πυίαυ.
 — l. 8. Πιθανολογία, δ. αἰ- Π. δ. αἰληθής.
 ῆ
 λη
 — l. 11. Πιθήσας, πιστεύ- Π. πιστεύσας.
 σας, πιθεις, π.
 Πιθάρχαι, πιδητι. Πειθεις. π. ⁵⁾
 Πιθοῖ, πισμονή, π. Πειθάρχει. πείδητι. ⁶⁾
 — l. 17. Πιθῶν, πίσσας. Πειθοῖ. πεισμανή, π.
 Πικᾶσι, πικροῖς Π. πείσας.
 [Πικέλα, πίσσα. Ῥω- Πικράσι. π.
 μαῖσι.]
 Πικειν, ξ. Π. ξ. ⁷⁾
 c. 961. l. 3. Πίλημα, ζ. μή- Πίλημα. ζ. μήτρα.
 τρα.

Ss 2

c. 961.

1) Scriptura Πίλναται ex vitioso codice prodiisse videtur. Perperam in Ald. ceterisque edd. Πίλαται.

2) Correctio typoshetam fugit. Cf. VV. DD.

3) In impressis: αἱ Μοῦσαι, αἱ ε.

4) Vocis exitum delevit.

5) Male separavit. Cf. VV. DD.

6) Glossa transposita est, ut optime observat I. Vossius. Cf. VV. DD.

7) In impressis: Πικράσι. πικραῖς.

- c. 961. l. 5. Πίλνα, π. Π. π. ⁸⁾
 — l. 8. Πιλνάμενον, ε. πηγνύ- Π. ε. πηγνύμενον.
 μενον. .ίλναθαι, ε. Πίλναθαι. ε. ⁹⁾
 — l. 15. Πιλό χαλκούς, ε. Πίλος χαλκούς. ε. ¹⁰⁾
 — l. 17. Πιμελής, ε. λιπα- Π. ε. λ.
 ρός.
 [Πιμέντα, Φάρμακα.]
 [Πιμεντάριος, Φαρμα-
 κός και μυρεψός.]
 Πίμπλαμα, π. Π. π.
 — l. 22. Πίμπραθαι, π. Π. π. πεμφθοί ο. τ. ¹¹⁾
 πεμφθοί ὀφθαλμῶν
 τ..
 c. 962. l. 17. Πινοτήρης, πι- Πινοτήρης. πιννοΦύλαξ
 νοΦύλαξ — πινό δ. — πίννα δ. ¹²⁾
 c. 963. l. 1. Πίονα ὄργανα, τὰ Π. τὰ γεωργικά, κ. ¹³⁾
 γεωμετρικά κ.
 — l. 15. Πιπλία, α. — Ὀ- Πιμπλία. α. — Ὀλύμ-
 λυμπία — πιπλίας. πω — Πιμπλί-
 ας. ¹⁴⁾

c. 963.

8) In Ald. Πίνα culpa typ. Cf. VV. DD.

9) Bene divisit, se junctaeque voci primam litteram praeposuit.

10) Bene descripsit; in archetypo exaratum erat: Πιλ.

11) Perperam in impressis: πεμφθοί ὀφθοί, ὀφθαλμῶν τ. Glossam separandam esse Is. Vossius optime vidit. Cf. VV. DD.

12) In ultimis archetypi scriptura fuit: πινος δ. mendoso πινος ex πιν nato. Scripturam codicis ordo exigit. Cf. VV. DD.

13) Mendam γεωμετρικά ex compendio derivo.

14) Cf. VV. DD. qui hic et in sequentibus ordinem restitunt. In Ὀλυμπία litterae transpositae sunt, olim enim ita scribebatur: Ὀλύμπω.

c. 963. l. 15. Πιπλῶν, π.	Πιμπλῶν. π.
— l. ult. Πίπτωσι, Φονεύον- ται.	Π. Φονεύωνται.
c. 964. l. 1. Πιπῶ, ο. — ἐ- ράδιος.	Π. ο. — ἐραδιός.
— l. 4. Πιπνύοντα, σ. Πίρινθα, β.	Ποιπνύοντα. σ. ¹⁵⁾ Πείρινθα. β.
— l. 13. Πιτέα, κ. Πίσεα, πιήεντα, δ. Πίση, πίσματι. Πίσυα, πίτηρα, Α. Πισῆσαι, πυτηρηνοὶ α.	Πείσεα. κ. Πείσεα ποιήεντα. δ. Πείση. πείσματι. Π. πίτυρα. Α. Π. πιτυρηνοὶ α.
— l. 18. Πίσιρα, α. Πίσματα, τ. Πισμός, π. — λῆνος.	Πίσυρα. α. Πείσματα. τ. Π. π. — ληνός.
c. 965. l. 1. Πιτόμενον, γ.	Πειτόμενον. γ.
— l. 4. Πισσοκονίας, αἰόδο- τος π.	Πισσοκωνίας. Ἡρόδοτος π. ¹⁶⁾
Πισσοκωνήτω πυρὶ πίσ- ση χρίουσιν, ι.	Πισσοκωνήτω περὶ πίσση χρίουσιν, ι. ¹⁷⁾
— l. 9. Πίστα, πιστήρα π.	Πίσταν. πιστήρα π. ¹⁸⁾
— l. 11. Πιστήρ, λῆνος.	Π. ληνός.

Ss 3

c. 966.

15) Cf. VV. DD. qui varie emendant. Glossa ex margine injecta est.

16) Cf. VV. DD. quibus Musuri Ἡρόδοτος fraudi fuit; la-
tet sub αἰόδοτος grammatici cujusdam nomen, quod quis-
que, prouti libuerit, refingat.

17) Typotheta perperam distinxit. Ex Phot. Lex. Ms. pa-
tet, quod glossa ex Aeschyli Cressis petita sit, et ita in-
terpungenda: Πισσοκωνήτω πυρὶ. πίσση. χρίουσιν, ι. In-
ter glossam ejusque interpretationem nonnulla excidisse
videntur, ex Photio facile supplenda. Musuri mutatio
temeraria est et inconsulta. Cf. VV. DD.

18) Textum imperite mutavit; respicitur ad Aeschyli Per-
sas, unde lectio codicis firmatur. Cf. VV. DD.

- c. 966. l. 3. Πισύγγιον, σκυ- Π. σκυτίον.
τίον. πισύγγων, σ. Πισύγγων. σ. ¹⁹⁾
- l. 7. Πίσυρας, τέσσαρας. Π. τ.
[Πισύρω, τῷ αὐτῷ πίσω
πράξω.]
- Πιστώσαντες, [στῶ] Πιστώσαντες. πίστες
πίστες α. α. ²⁰⁾
- Πιτανάτης, σ. — ἐ- Π. σ. — ἐστράτευσαν. ε.
στράτευσεν, ε.
- Πιτανάτης, ὁ Π. — Πι- Π. ὁ Π. — Πιτανάτηδι
τανάτηδι ἀγῶνι, γυ- ἀγῶνι γυμνικῷ, ε. ¹⁾
μνικῷ, ε.
- c. 967. l. 1. Πίτνας ε. Πιτνάς, ε.
— l. 6. Πιτυλίη, τ. Πιτυλίαις. τ.
Πιτυλεῖν, ψόφοις υ. Πιτύλοις. ψ. υ. ²⁾
- l. ult. Πιτύνη, κ. — πῶ Π. κ. — πηγνύων.
γρίων.
- c. 968. l. 1. Πίτυρα, τ. — ἡ Π. τ. — ἡ κριθῶν φ.
κρί φ.
- l. 4. Πεφαύσκειτο, φαῖνε^{ων} Πιφαύσκειτο. φαῖνε λέ-
λέγεων. γων. ³⁾

c. 968.

19) Conjuncta separavit.

20) Glossa intermedia in duas dividenda est: Πισύρων. τῷ αὐτῷ. Πίσω. πράξω. In glossa sequenti στῶ residuum videtur ex varia lectione sive emendatione πιστώσαντο. Cf. VV. DD.

1) In Πιτανάτηδι ἀγῶνι .. compendium erasit; perperam in Ald. Πιτανάτη διαγῶνι, quod viris doctis nebulam obsudit. Glossa a praecedenti sejungenda est, et ita scribenda: Πιτανάτηδι ἀγῶνι. γυμνικῷ, ε. Cf. VV. DD.

2) Temere a codice recessit; reponendum: Πιτύλοιν.

3) Veram glossae lectionem Alberti in textu posuit. In-

terpretatio olim ita exarata erat: φαῖνε λέγς. Legere potes: φαῖνε λέγων. et ratione inversa: φαῖνων λέγς. Cf. VV. DD.

- c. 968. l. 13. Πίφινξ, κορύ- Π. κορυθαλλός.
δαλος.
— l. ult. Πίχυρον, α. Πίχειρον. α. ⁴⁾
c. 969. l. 2. Πίων, λ. Πίονα. λ.
— l. 4. Πλάγας, τ. — πέ- Π. τ. — πέτρας. —
τρους.
c. 971. l. 3. Πλακία, χ. — Π. χ. — Ἀθηναῖοι.
Ἀθηναίους.
— l. 11. Πλακτῆρ, τ. — α- Π. τ. — ἀλεκτρυόνος π.
λεκτρυόνος π.
c. 972. l. 1. Πλανῆται, αἰ — Π. α. — ἐπίσημοι — με-
ἐπίσημοις — μετα- τανάστασι.
νάστασι.
— l. 7. Πλαῖξ, ε. μεμαζό- Π. ε. — μεμαζωμένα. κ.
μενα, κ.
c. 973. l. 11. Πλαταῖς, τὸ Π. τὸ ὠμοθετῆσαι.
ὠμοθετῆσαι.
c. 974. l. 4. Πλατεάζειν, ἀλα- Π. ἀλαζονεύεσθαι. φ.
ζωνεύεσθαι, φ.
— l. 6. Πλατεία, δάοντες, Πλατειαδάοντες. ο. ⁵⁾
ο.
c. 975. l. 4. Πλατυγίζειν, κ. Π. κ. — κώπαις τ.
— κώπαις [καί] τ.
— l. 12. Πλάτων, χ. — ὀ- Π. χ. — ὀρέον — συμ-
ρέον — συμπήσωσιν. πήσωσιν.
Πλάχθη, ἐπλανήθη Πλάγχθη. ἐπλανήθη.
πλέα, π.
Πλέα. π. ⁶⁾
— l. 17. Πλάτυς, ἡ τῶν λο- Π. ἡ τῶν λοχάντων α.
χάντων α.

Ss 4

c. 976.

4) Apostrophum primae litterae praenotatum typographa non observavit. Cf. VV. DD.

5) Optime in Albertina Πλατειαδάοντες. Cf. VV. DD.

6) Unita divisit. Glossae sequentes Πλατύρ et Πλάτυς ex margine injectae sunt, supra loco suo reponendae.

α. 976. l. 9. Πλείου, π. — Π. π. — Ἀθήνη πλείου
 αἰθήνησι πλείους [ἐγγυ- καὶ ἀνδρῶν — δό-
 γυσσαμένη,] καὶ ἀν- μος. 7)

— l. 20. Πλείω, ὅ ε. — συμ- Πλείων ἰ ε. — σ. 8)

[Πλέθρον, πο ρ.]

[Πῆχυς ξῶ καὶ πόδα ξ-
 να.]

Πλέκε, μ.

Π. μ. 9)

α. 977. l. 12. Πλέω, π.

Πλέων. π.

Πλεώνυξ, τῶν δύνηρα
 πλεώμερος, κ.

Πλέω νυξ, τῶν δύο μορ-
 ρῶν πλέου μέρος,
 κ. 10)

α. 977.

7) Scribendum ex ultimo Π. Κ. versu: Ἀθήνη Πλείου αἰ-
 Φυσσάμενοι. nec enim aliud sub ἐγγυσσαμένη latere cre-
 derem. Cf. VV. DD.

8) Interpretationem cum glossa male connexuit. Cf. VV.
 DD.

9) Glossa a Musuro ejecta librariorum oscitantia male di-
 visa fuit, nam una sola est. Vacuum spatium, quod
 hic in codice relictum est, punctis notavi. Glossam ex
 Ms. Marino Περι μέτρων καὶ σταθμῶν, quod Romae com-
 pilavi, hunc in modum restituerem: Πλέθρον ἔχει ἀκαί-
 νας ἢ ὀργυιὰς ἰς καὶ πόδα; ὃ βήματα δ'. Quid ἀκαίνα sit
 in antecedentibus ita definitur: Ἄρουρα ἔστι μέτρον γῆς
 — ἔστι δὲ τοῦτο τὸ μέτρον Αἰγύπτου, ἐν ἀρούρα γὰρ με-
 τροῦσιν οἱ Αἰγύπτιοι πᾶσαν τὴν γῆν αὐτῶν. ἔχει δὲ ἡ ἄ-
 ρουρα τῶ μέτρῳ τοῦ καλάμου τῶ ἔχοντι πῆχεις 5 καὶ δί-
 μοιρον, ὃ καλεῖται παρὰ γεωμέτραις ἀκαίνα, κ' ἐπὶ κέ πλέ-
 θρα — τὸ δὲ πλέθρον κ' ἐπὶ κ' ἀκαίνας (Forte: ἐπὶ καὶ
 ἀκαίνας) ἔχει τῶ μέτρῳ τοῦ καλάμου, ὅπερ παρὰ Παλαι-
 στίνοισι καὶ Ἀρχψιν σταταῖον καλεῖται.

10) Locus hic cum quamplurimis aliis in his Supplementis
 aperte docet, quam cauti, et in quam minutissimas res
 attenti esse debeant veterum librorum emendatores. Mu-
 sarus

- c. 977. l. 23. Πλήθει πρόσδε β. Πλήθει πρόσδε β. — συν-
— συνεργηθέντες, ο. εγερθέντες; ο.
c. 978. l. 6. Πλησιάδες, πλαιά- Π. πλαιάδες. ε.
δες, ε.

- l. 11. Πληγῆτε, α.
— l. 24. Πλημμελεῖς, ἐκμε-
λεῖς, οὐ συνωδὰ λέ-
γει, ἀμαρτάνει.

[Πλημελής, ἀμελής ἢ
πο

Πλείον πλάσσον καὶ τὰ
ὅμοια.]

Πλημύρα, ρ.

- c. 979. l. 9. Πλημμυρῖς, τ.
— πλύμνη π.

Πλημμυρόν, μ.

- c. 980. l. 7. Πληξάρα, πγλά-
θιον.

‡
Πληγῆτε. α.
Πλημμελής, ἐκμελής. οὐ
συνωδὰ λέγων. ἀ-
μαρτάνων.

Π. ρ. 11)

Π. τ. — πλῆμνη. π.

Πλημμυρόν. μ.

Π. περιγλάθιον.

Ss 5

c. 980.

furus glossam ex Il. K. 252. docte emendavit; at μοιρῶν non est prima loci scriptura. Sed quomodo hoc? Omis- sum est a librario compendium litterarum ων cum accen- tu, quod ultimae syllabae ρα in δάνυρα superscriptum erat, quodque hic adpingere typi non permittunt. Be- ne ergo in editis repositum est: Πλέω γύξ τῶν δύο μοι- ράων. π. ut in Homero. Cf. VV. DD. Fallam Ms. inter- punctionem Musurus corrigere oblitus est.

- 11) Musurus parum acute correxit; sunt hic duae glossae inter se commixtae, forte ita distinguendae: Πλημμελεῖ. οὐ συνωδὰ λέγει. ἀμαρτάνει. Πλημμελής. ἐκμελής. ἀμελής. ἢ π. In ἢ πο versus finitur, sequens incipit in λείον, cui stupidus litterarum initialium pictor Π magnum praefi- xit; nam λείον πλάσσον procul dubio cum praecedenti- bus connectenda sunt, nec minimum in codice adest la- cunae aut defectus indicium. Pro πλάσσον legi potest πλάσσων, quid autem πολεῖον sit, divinent alii; ineptiis immorari nolo. Correctionem λέγων tyrotheta non ad- vertit.

c. 980. l. 7. Πλήξας, τ.	Π. τ. ¹²⁾
c. 981. l. 16. Πληαίδα, π.	Πλειαίδα. π. ¹³⁾
Πληγμα, β.	Πλίγμα, β. ¹⁴⁾
c. 982. l. 3. Πλίνθος, μ. — όπτηθείς.	Π. μ. — ο.
Πλήξαντα, δ.	Πλίξαντα. δ. ¹⁵⁾
Πλήσσοντο, δ.	Πλίσσοντο. δ.
— l. 16. Πλόκιον, ε. περιδε- ρέου.	Π. ε. περιδεραίου.
— l. 18. Πλόμενον, φ. γεν- νώμενον. δολίων. [Πλουᾶται, πλουθήσε- ται.]	Π. φ. γεννώμενον. δῆλον.
Πλουγε, καὶ δεῖ, ο.	Πολλοῦγε καὶ δεῖ. ο.
c. 983. l. 20. Πλυσμός, πλυ- τήρ.	Π. πλυντήρ.

c. 984.

12) Nescio, quomodo Πλήξας in Ald. cum praeced. glossa cohaeserit, nisi forte culpa typ.

13) Prima scriptura fuit Πλιαίδα, nam η ex jota provenit. Glossae Mss. in Jobum ex codice Marino: Πλοιαίδα. τὸ δξάστερον. ubi etiam Πλοιαίδα a Πλιαίδα descendere videtur. Cf. VV. DD.

14) Utraque scriptura cum Πληγμα tum Πλίγμα in usu fuit; posteriorem, quam Musurus praetulit, ordo requirit. Cf. VV. DD.

15) Ad hunc articulum a secunda manu sequentia in margine adjuncta sunt: Πλίξ. τὸ βῆμα. καὶ πλίγματα, τὰ πηδήματα. ἔλεγον δὲ πλίξ καὶ τὸ ἀπὸ τῆς χειρὸς εἰς τὸν ἰχναρὸν δάκτυλον διάστημα, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν ὀστοῦν. Haec omnia Musurus confodit, excepto priori Πλίξ, quod, cum extra lineam marginis contextum codicis versus exaratum esset, a typothesa, qui vocem ad marginem pertinere non videbat, fini articuli Πλίνθος adjectum fuit. Cf. VV. DD. qui vocem aliorum spectare jam viderunt, eamque ab articulo semoverunt.

- c. 984. l. 5. Πλωτή, κ. — αἰο- Π. κ. — Διόλου νήσου
νήσου τ. τ. ¹⁶⁾
- l. 9. Πνεῦμα, οὔριον, ἀγγε- Πνεῦμα οὔριον. ἀγγελος
γελος ἀσαρκος οὐ- ἀσαρκός οὐράνιος.
νιος α. ¹⁷⁾
ράνιον, α.
- l. 16. Πνιγεύς, ὁ Φ. — Πνιγεύς. ὁ Φ. — ὑδραυ-
ὑδραυλικοῦ ὀργάνου λικοῦ ὀργάνου μ. ¹⁸⁾
μ.
- c. 986. l. 8. Ποδεῖα, ε. Πέδια. ε. ¹⁹⁾
Πέδες, ἰδέϊς τ. Πόδες Ἰδης. τ.
- l. 13. Ποδηνεκέα, τ. Ποδηνεκέα. τ.
- c. 987. l. 9. Ποδίνεμος, τ. — Ποδίνεμος. τ. — ἀελλό-
ἀελλοπίς. πος. ²⁰⁾

c. 987.

16) Menda ex compendio: αἰο^{λ'} νήσου. neglecta a librario littera superscripta. Cf. VV. DD.

17) Mirum sane est, quod viris doctis οὐράνιος non suspectum fuerit, cum praecedentis οὔριον manifesta correctio sit ex margine; quidam enim οὔριον ad Πνεῦμα retulerunt, alii ad ἀγγελος, unde duplex codicis scriptura οὐράνιον et οὐράνιος. Prima igitur glossae scriptura fuit procul dubio haec: Πνεῦμα ουνίον. id est, οὐράνιον. Compendium ουνίον in οὔριον facile transformari potuit. Confarcinatae sunt in hoc articulo variae glossae. Primum Πνεῦμα, cujus interpretatio est ἄνεμος et ψύχος vel ψυχή. Deinde Πνεῦμα οὐράνιον, quod ἀγγελος ἀσαρκος et δαίμων exponitur. Postrema λέγονται πνευμόνες ad fin. ex sequenti articulo adhaeserunt. Sic omnia, semotis οὔριον et οὐράνιος, facillime ordinantur. Cf. VV. DD.

18) In Ald. ὀργάνου deest typosetae incuria.

19) Reponenda est codicis scriptura, ordine et usu probantibus. Cf. VV. DD.

20) Sub mendoso ἀελλοπίς latet ἀελλόπους, quod Salmasius et Is. Vossius Lexicographo reddiderunt. Cf. VV. DD.

c. 987. l. 14. Ποδωκίας, τ. Ποδωκείη, τ.	Ποδωκίας. τ. Ποδωκείη. τ.
— l. 17. Ποδοστράβη, παγί- δες, σ. Ποδοστράβη, τ.	Ποδοστράβη. παγίδες, σ. ¹⁾ Π. τ. ²⁾
c. 988. l. 15. Πόθημα, α. ἡ- τησις.	Π. α. αἴτησις.
c. 989. l. 13. Ποιήεντα, εὐ- βοτάνω, ἐλάδει. ποι- αν ἔχοντα, σ.	Ποιήεντι. ε. ε. ποίαν ἔχον- τα, σ. ³⁾
— l. 15. Ποιήεσαν, β.	Ποιήεσαν. β.
— l. 19. Ποικίλα, π. καλ- λωπισμένα. Ποικιλεύς, ποικιλτίς.	Π. π. κεκαλωπισμένα. Π. ποικιλτής.
c. 990. l. 1. Ποικιλομή ^τ , π.	Ποικιλομήτης. π. ⁴⁾
— l. 11. Ποιμένα λαῶν, βα- σιλεύς τ.	Π. λ. βασιλέα τ. ⁵⁾
— l. 14. Ποινᾶς, ε. Ἐρινύσι τ.	Π. ε. Ἐρινύσι τ.
— l. 18. Ποινῆ, ἀνέκτισις ἢ υ.	Π. ἀντέκτισις ἢ υ.
c. 991. l. 27. Πολιάκρι, α. Παλλεῖς, π.	Πόλει ἄκρι. α. Πολεῖς. π.

c. 992.

1) In fine vocis compendium delevit; scriptum suspicor:
Ποδοστράβα.

2) In Ald. Ποδοστράβα culpa typ. Cf. VV. DD.

3) Commiscentur in hoc articulo duae glossae, ex ordine ita distinguendae: Ποιήεντα. ποίαν ἔχοντα, σ. Ποιήεντι. εὐβοτάνω, ἐλάδει. Hoc et Alberti vidit, sed ordinem invertit.

4) Accentus codicis Ποικιλομήτης arguit; alias quoque Ποικιλόμητις legeretur. Cf. VV. DD.

5) Retinenda est interpretatio in casu recto ex canone noto et adprobato.

- c. 992. l. 1. Πολυπαίζειν, π. Πόλει παίζειν. π. — τότε
— τότε δὲ π. τε δὲ π. ⁶⁾
— l. 13. Πολεμιογεφύρας, Πολέμοιο γεφύρας. τὰς
τὰς συμβουλάς κ. συμβολὰς κ.
c. 993. l. 3. Πολιήτας, π. ἀ- Π. π. ἀστυκούς.
στικούς.
— l. 5. Πολινμόρνητος, Λ. Πόλιν Μύνητος. Λ.
— l. 11. Πολιορκία, Φ. πε- Π. Φ. περικαθημένων σ.
ρικαθημένοι σ.
c. 994. l. 6. Πολίχνια, πολύ- Π. πολύδρια. π.
δρια, π.
— l. 9. Πολλά π. — πορ- Π. π. — πορφύρε κίοντι.
φύρεα.
— l. 12. Πολλά χαίρει Φ. Πολλά χαίρειν Φ.
— l. 14. Πολλέων, πολλῶν. Πολέων. π.
— l. 16. Πολλίος, οἶνος λ. Πελλίος, οἶνος λ. ⁷⁾
c. 995. l. 1. Πολλόμαλον, Πολλῶ μαῖλλον. πολλῶ
πολλὺν πλέον. π.
— l. 8. Πόλος, ο. — κυκλω- Π. ο. — κυκλοειδής, ἡ α.
ειδής, ἡ α.
— l. 12. Πολυαῖικος, π. — Π. π. — ἔχοντας τ.
— ἔχων τὰς τ.
— l. 18. Πολυαῖρήτος, πο- Π. πολύευκτος.
λυεύητος.
— l. 20. Πολυαῖρνει, π. Πολυαῖρνει. π.
c. 996. l. 14. Πολυβοτρα- Π. τ. — Πόλυβον νάμα-
Φεῖ, τ. — πολύβοο- τι.
νάμα.
— l. 17. Πολυγεθές, πολυ- Πολυγηθές. π.
χαρές.

c. 996.

6) In impressis ποτὲ δὲ π. Cf. VV. DD.

7) Cf. VV. DD. qui scripturam codicis defendunt.

- c. 996. l. 20. Πολυγηθέος, π. Π. π. χαίροντος. ⁸⁾
 χαίρων.
 — l. ult. Πολυγνάτου, τ. — Π. τ. — ὁ νοῦς — μυρ-
 ὁ νοῦς — μυρσίαν σίνην λ. ⁹⁾
 λ.
 c. 997. l. 6. Πολύδακρυ, τὸν Π. Πολύδακρυ. τὸν π.
 π.
 Πολυδάμων, πολλοῦ Π. πολλοὺς δαμαζόνταν.
 δαμάζων, ἢ π. ἢ π.
 c. 998. l. 5. Πολυφρύλλητα, Η. πεφεισμένα, ἢ θ.
 πεφεισμένα, ἢ θ.
 Πολυφυσανε Α. — αἰ- Π. Α. — αἰσσεταί ὡς κυ-
 σεταί ὡς κυνηγέτης, νηγέτης. ἢ π. ¹⁰⁾
 ἢ π.
 — l. 13. Πολυκαύγχεος, π. Πολυκαγγέος. π.
 — l. 23. Πολυκληῖσι, π. πο- Π. π. πολυζύγοις τ.
 λυζύγοις [λεπίδες]
 τ.
 c. 999. l. 1. Πολύκμητον, μ. Π. μί — παρέχοντα. λ.
 — παρέχων, λ.
 Πολύκνημον, δ. — τρα- Π. δ. — τραχὺν τόπον.
 χὺς τόπος.
 — l. 11. Πολυλαῖστον, π. Πολύλιστον. π.
 — l. 17. Πολύλιστον, π. Π. π. ¹¹⁾
 — l. 23. Πολυμῆναι, π. Πολύμητι. π.

c. 999.

8) Iterum interpretatio in casu recto reponenda est, ut in omnibus locis, ubi eadem a Musuro facta est textus mutatio.

9) Cf. VV. DD. qui glossam correxerunt.

10) Correctionem typhotheta praetermisit. Cf. VV. DD.

11) Superius Πολυλαῖστον, corruptum ex Πολύλλιστον, hujus glossae emendatio fuit in margine; bene etiam VV. DD. pro Πολύλιστον Homericum Πολύλλιστον refo-
 suerunt.

- c. 999. l. ult. Πολυμνήστιον α. Π. α. — μελοποιίας —
— μέλος ποιίας — εὐημερῆς π.¹²⁾
εὐημερῆς π.
- c. 1000. l. 13. Πολυπαίδης, Π. παρώδηται ε.
παροδίται ε.
- l. 17. Πολυπάμμονος, π. Π. π. — ἔχοντος.
— ἔχων.
- l. 22. Πολυπήδακα, π. Πολυπίδακα. π. — ἔχου-
— ἐχούση, η. σαν, η.
- Πολυπηδάκου Ι. — πή- Πολυπιδάκου Ι. — πί-
δακας ε. δακας ε.
- c. 1001. l. 1. Πολύπιστος, ὁ Π. ὁ π. — ἔμπιστος.¹³⁾
π. — ἔμπιστος, [ἢ
γλ'
με.]
- l. 4. Πολυπλέγκτου, π. Πολυπλάγκτου. π.
- l. 10. Πολυπτύχου, π. Πολυπτύχου. π.
- l. 14. Πολυβρήνη, πολλαῖ- Πολύβρηνη. πολλαῖ βρήνη
βρήνη ἔχων, τ. ἔχοντι, τ.¹⁴⁾
1002. l. 8. Πολυτλήμων, ὑπο- Π. υ.¹⁵⁾
μονητικός.
- l. 17. Πολύφημον, π. — Π. π. — κληδόνες ε.
κλύδονες ε.
- c. 1003. l. 9. Πολυωρία, π. Πολυωρεῖ. π.
- l. 18. Πομμοῦσαν, ὀμι- Π. ὀμιλοῦσαν.
λεῖν.
- c. 1004. l. 7. Πομποβόλω, Π. π. ὀβελίσκοις.
π. ὀβελίσκουε.

c. 1004.

12) In Ald. εὐμερῆς a typ. Cf. VV. DD.

13) Additamentum ἢ μεγάλην ineptum scholion est praecedentis πολλήν ex margine.

14) Antea scripserat: Πολυβρήνης. π.

15) In Ald. erratum typ.

- c. 1004. l. 11. Πομφόλυγες, Π. τ. — ἔξοδοι αἱ ε. —
τ. — ἔξοδοι καὶ ε. — ἢ Φυσήματα ὕδα-
τὸς. ε. ¹⁶⁾
ἢ Φύσημά τι ὕδατος,
ε.
- c. 1005. l. 17. Ποντοικάρσιο, Πόντου Ἰκαρίσιο. τ. —
τ. — ἀπὸ Ἰκαρίου ἀπὸ Ἰκάρου τ.
τ.
- Ποντοκεκλημένοι, π. Πόντω κεκλημένοι. π.
†
- c. 1006. l. 1. Πονοπονηρός, κ. Πονοπονηρός. κ. — π.
— πρὸς ἔπεισεν, ω. ω. ¹⁷⁾
- l. 8. Ποπύσματα, κ. Ποππύσματα. κ.
- l. 10. Πόρδαλης, ὁ α. — Πόρδαλις. ὁ α. — πρὸς α-
προελέσθαι — παρ- λέσθαι — παραλε-
αλέσθαι. ¹⁸⁾
- c. 1007. l. 8. Πόρθμηες, πορθ- Πορθμῆες. πορθμῆες.
μῆες, [καὶ πόρθμηες, κ. ¹⁹⁾
πορθμῆες.] κ.
- Πόρθμιον, σ. Πορθμῆιον. σ.
- l. 13. Πορθμῶ, δ. Π. δ.
[Πορθόμιν, γένος ἐπι-
φανές.]
- Πόρθος, π. Π. π.
- l. 24. Πόρκας, ε. — τα- Π. ε. — ταχεῖς.
χύ.

c. 1008.

16) Ex codice reponendum: καὶ αἱ ε. copula articulum ab-
forbuit. Cyr. Lex. Ms. Πομφόλυγες. αἱ ἐκ τῶν ἔμβρων
ἢ ἄλλων καταφερομένων ὑδάτων ἐπὶ ὕδασι εὐδιάλυτοι κυρ-
τώσεις, ἦτον Φυσήματα, ὅθεν καὶ ἐπὶ τῶν διακενῆς Φυ-
σιουμένων ἢ ἄλλως ἐπαιρομένων λαμβάνεται ἡ λέξις. Cf.
VV. DD.

17) Cf. VV. DD. qui mendam codicis sustulerunt.

18) Scribendum: προαλέσθαι — παραλέσθαι. Cf. VV. DD.

19) Musurus hic parum criticus fuit; legendum: Πόρθ-
μῆες, πορθμῆες. καὶ πορθμῆες, πορθμῆες. Posterius πορθ-
μῆες, π. prioris Πορθμῆες correctio fuit in margine, un-
de contextui postea per copulam innexum est. Cf. VV.
DD.

c. 1008. l. 1. Πόρναμεν, π.	Περνάμεν. π. ²⁰⁾
— l. 16. Πόρρω, π. μακρό- θεν.	Π. π. μακρόθεν. ἀπορ- ρώξ. α. ¹⁾
Πόρρωξ, α.	
— l. 24. Πορσάνθουσα, ε. στρωίνουσα, π.	Πορσανέουσα. ε. στρων- νύουσα. π. ²⁾
e. 1009. l. 5. Περσύτατα. τ.	Πορσάτατα. τ.
Πέρσω, ε. — ἐγγύσαμ.	Π. ε. — ε.
[Πέρτα, πόρτα, θύρα πόλεως ἢ αὐλῆς οἴ- κου.]	
Πορτάζει, δ.	Π. δ.
— l. 9. Πέρτακι, μ. — δά- μαλι.	Π. μ. — δ.
[Πέρτακος, ὤμος.]	
Πόρταξ, α. — μόσχον.	Π. α. — μ.
[Πορτικός, στοά.]	
Πόρτις, δ.	Π. δ.
— l. 17. Πορύναν, καγίδα.	Π. παγίδα.
— l. 21. Πορφύρεον, πόρ- φυρον, μ.	Π. πορφυροῦν. μ.
— l. 26. Πορφυρεῖον, ε.	Πορφυρεῖον. ε.
— l. ult. Πέρωσι, χαρίσον- ται, δ.	Π. χαρίτωνται. δ.
c. 1010. l. 2. Ποσαχῶς, κ.	Π. κ. — π.
— πολλαχῶς.	
[Ποσαῶς, μερικῶς.]	
Πόδε, π.	Πῶ δέ. π.

c. 1010.

20) Mira est Musuri inconstantia, dum sequens Πορνάμεναι intactum relinquit; retinenda est codicis scriptura Πορνάμεν, mutato accentu. Cf. VV. DD.

1) Divisa male conjunxit. Cf. VV. DD. qui textum codicis divinarunt.

2) Πορσάνθουσα depravatum suspicor ex Πορσανόουσα, quadratis O et Θ inter se permutatis.

T t

ε. 1010. l. 5. Πόδιον, αἰτρὸν α.	Πόδιον. αἰδεῖον α.
Πόδιον, π. — αἰτρὸν — περὶ τοῦτο τ.	Π. π. — αἰδεῖον — πα- ρὰ τοῦτου τ. ³⁾
— l. 12. Ποσίδατεύιον, ι. — περιπατοῦν.	Ποσίδατεύιον. ι. — πε- ριεπάτου. ⁴⁾
— l. 18. Πόσιος, πότος. Ποσίεος, α.	Π. πότου. Πόσιος. α.
— l. 29. Ποταίνιον, ν.	Ποταίνιον. ν.
ε. 1011. l. 3. Ποταμόχωστος, γ.	Ποταμόχωστος. γ.
— l. 15. Ποτήρ, μ. ποιόν. [Ποτήτυν, τὸ πίνειν.] Ποτὶ, πρὸς [τί.] Ποτὶ γαίῃ, πρὸς τῇ γῆ. [Ποτὶ δὲ, πότε δέ.] Ποτιδέα, ο.	Π. μ. π. Π. πρὸς. Π. — γῆ. Ποτιδαία. ο.
ε. 1012. l. 4. Ποτίκρανον, πό- κρανον — ὑπηρέσι- ον, ε.	Π. πρόσκρανον — ὑπη- ρέσιον, ε.
— l. 8. Ποτὶ πλάδεσσιν, ε. Ποτιρόμενος, ε. λ	Ποτὶ πλάδεσσιν. ε. Ποτειρόμενος. ε.
Ποτὶ Φυ, π.	Ποτὶ Φῦλα. π. ⁵⁾
ε. 1013. l. 2. Ποτνιαῖζεν, τ. — δάκτυλον λ.	Π. τ. — δακτύλιον λ.
— l. 8. Πότος, ε. ἄριστος, δῆπνος, ἡ α.	Π. ε. ἄριστον, δῆπνον. ἡ α. ⁶⁾

ε. 1013.

3) Natum est περὶ τοῦτο ex π τ. i. e. παρὰ τοῦτο, quod hic reponendum est.

4) Correctio typoshetam fugit. Cf. VV. DD.

5) Perperam in Ald. Ποτίφυλα una voce.

6) Correctio superscripta a prima manu est.

- c. 1013. l. 11. Ποτώνται, πέ- Π. πέτονται.
 τώνται.
 Που̃, ἐν ἴσῳ τὸ c. Π. ἐν ἴσῳ τῶ ο.
 — l. 16. Που̃ κῆχος, π. — Π. π. — ἄγχι.
 ἄγχι.
 — l. 23. Πολύποδες δ. Πολύποδος δ.
 c. 1014. l. 3. Που̃ νήτσι, π. Που̃ νύτσι. π.
 Πούρδαιον, μαγειρίον, Λ. Πούρδαιον. μαγειρεῖον. Λ.
 Που̃ ῥέαικος, κρίκι, σ. Πουρέαικος. κρίκος σ.
 — l. 13. Πουφορούζεται, σ. Πουφορίζεται. σ.
 — l. 16. Πραγματεία, σ. Π. σ. — λόγος.
 — λόγων.
 [Πραγμαῖτον, πραγμά-
 τα. δικῶς.]
 Πραγορίτης, ο. Π. ο.
 — l. 21. Πραμέναι, ἐλθεῖν. Προίεναι. σ.
 [Πραίκων, κήρυξ.]
 [Πραῖνοι.] πρηνίσειν, κ. Πρηνίσειν. κ.
 c. 1016. l. 11. Πράστιλλος, Π. π. Θρακίης.
 π. Θρακίας.
 — l. 13. Πρατασία, κ. Πραταροσία. κ.
 c. 1017. l. 17. Πρεσβεῖα. κ. Π. κ. — ἀρχεῖα. κ.
 ἀρχιαί, κ.
 — l. 20. Πρέσβειρα, π. ἀρ- Π. π. ἀρχηγέτις.
 χηγη.
 c. 1018. l. 10. Πρέσβυς, αἰο- Π. ἀγορευνόμος.
 ράνομος.
 — l. 13. Πρευμενοῦς, πρᾶον. Πρευμενέες. π. 7)
 — l. 15. Πρηγορέων, τ. — Πρηγορέων. τ. — πρόλο-
 πρόλογος, ο. βος, ο. 8)
 — l. 20. Πρηκτῆρα, δ. Πρηκτῆρα. δ.

Τ τ ε

c. 1018.

7) Retinendum Πρευμενοῦς in secundo casu.

8) Reponendum πρόλογος. Cf. VV. DD. qui rationem adferunt.

- c. 1018. l. 20. Πρημάδες, κ. Π. κ. — Θυννάδους ι.
— Θοινάδους ι.
- c. 1020. l. 6. Πρήαμος, α. Πριάμενος. α. — ὄνομα.⁹⁾
— ὄνομα [κύριον.]
- Πρημαθήσομαι, ξ. Πριαμαθήσομαι. ξ.
Πρίατο, α. Πρίατο. α.
Πρηπίδος τ. — Ἑλλη- Π. τ. — Ἑλλησποντια-
σποντιακῆς, τὸν — κῆς, ἢν τὸν — Πε-
Περικότης φασὶν οἰ- ρικότης φ. ο. ¹⁰⁾
κῆσαι.
- [Πριμικήριος, ὁ πρῶτος
τῆς τυχούσης τάξε-
ως.]
- [Πριμιλιγίων, τιμίων.]
- Πρίν, π. Π. π.
- l. 18. Πρίν μιν, π. — αὐτήν. Π. π. — α.
- [Πρίνης, ἐπὶ πρόσωπον
πεσών.]
- Πρινοκόπος, κοπῶν πρί- Π. κόπτων π. χ. ¹¹⁾
ονας, χ.
- c. 1021. l. 10. Προάγεσθαι, Π. ε. π.
ἐπεξεργάζεσθαι, προ-
αγαγών.
- Προαγεύω, προξενῶν. Προαγωγεύων. π. ¹²⁾

c. 1022.

9) Ultima: καὶ ὄνομα κύριον. a quodam, qui compendium in Πρήαμος pravè intellexit, adjecta videntur. Cf. VV. DD.

10) Perperam in Ald. περικότως. Cf. VV. DD. Articulum ἢν Musurus commode inseruit.

11) Vitiosum. Πρίνης pro Πρηγῆς, cum supra suo loco adpareat, jure proscrispit. In Ald. πρίωνας a typ.

12) Vox προαγαγών ex margine in locum alienum intrusa est, nam vocem Προαγεύων interpretatur; hinc locum ita ordinarem: Προαγεύων. προαγαγών. προξενῶν. Men-
dosum

- c. 1022. l. 15. Προαναθρώ- Π. προπηδῶν
 σκειν, προπαί.
 c. 1023. l. 1. Προαύρια, τὰ Π. προαυλή-
 πρὸ αὐτῶν λήμμα- ματα. ω. ¹³⁾
 τα, ω.
 — l. 8. Προβάλους, ἀσπίς. Π. πρόβαλος. α. ¹⁴⁾
 c. 1024. l. 14. Προβόλιον, σι- Π. σιβύνη ε.
 βύνη ε.
 c. 1025. l. 6. Προβοσκές, τ. Π. πρόβσκίς. τ.
 — l. 19. Προγωνίαν, τ. Π. τ. ¹⁵⁾
 Πρόγονοι, ο. — μέτα- Π. ο. — μέτασσα. ἔρσαι
 σαι, ἔρσαι ἀπαλοὶ δ' ἀπαλοὶ — ἔρ-
 — ἔρχατο χωρὶς δὲ χατο χωρὶς μὲν
 μέτασσα. πρόγονοι, χωρὶς δὲ
 μέτασσα. ¹⁶⁾
 c. 1026. l. 10. Πρόδηλος, προ- Π. π. προδιαλαβῶν. ¹⁷⁾
 Φανής, προδιαλα-
 βῆν.

T t 3

c. 1026.

dofum Προαγεύων pro Προαγωγεύων consulto retineo; in Lexicographo enim meo saltem iudicio ordo litterarum tanto rigore observandus est, ut, quotiescunque emendatorem vocis scripturam ordo respuat, vitiosa ejusdem scriptura, quae ordini quidem congrua est et auctoritate codicis adprobata, in textu ponenda sit, emendatiori scriptura in notis indicata; incommodis, quae deinde ex hoc instituto nascerentur, separatus ejusmodi vocum index remediatur, necesse est. Cf. VV. DD.

13) Primam litteram a librario omissam voci praefixit; mendam scripturae VV, DD, correxerunt.

14) Vocem perperam mutavit, quartum enim casum Lexicographus aliunde exscripsit.

15) In impressis Προγωνίαν, quod ordo requirit.

16) Exempli defectum ex Poeta supplevit. Cf. VV. DD.

17) Alberti acute vidit, προδιαλαβῆν a praecedentibus separandum esse, et glossam per se constituere, quod et ordo et forma infinitivi, quam codex exhibet, unitim

con-

c. 1026. l. 15. Προδοκῆσι, π. Π. π. προσόδοις. ¹⁹⁾
πρὸς ὁδοῖς.

Πρόδομος, πρὸς τὰς, Π. προσταῖς, π.
π.

c. 1027. l. 5. Πρῆϊάψαι, π. Πρῆϊάψαι, π. ¹⁹⁾

— l. 10. Πρῆϊλόμην, πρῆϊ- Π. π.
κρίνα.

[Πρῆϊλου, οὐ πρῆϊ-
λου.]

[Πρῆϊμε, πλησίον γεί-
των.]

[Πρῆϊου, καταντίου.]

Πρῆϊσπεπτακότες, π. Π, π. ²⁰⁾

— l. 18. Πρῆϊμβολος, μ. — Π. μ. — ν. ²⁾
νεώς.

[Πρῆϊμε, πρῆϊπεμψα.]

Πρῆϊμεν, πρῆϊπεμψεν. Πρῆϊμεν. πρῆϊπέμψαι. ²⁾

c. 1028. l. 8. Πρῆϊθα, πρῆϊ- Π. π.
δοῦναι.

[Πρῆϊθα, παραγίνε-
ται.]

Πρῆϊστηκός, π. Π. π.

— l. 15. Πρῆϊχόμεθα, πρῆϊ- Π. πρῆϊβαλλόμεθα. ²⁾
βαλλόμεθα, [πλέον
κρατοῦνται.]

c. 1028.

confirmant; pertinet nempe vox ad paralipomena ex
margine, saepius jam a me commemorata, Cf. VV. DD.

18) Legendum, ut in codice: προσόδοις. nulla enim adest
mutandi ratio.

19) Ex regula, quam supra proposui, retinendum est Πρῆϊ-
εἰάψαι, notato in infima pagina Πρῆϊεἰάψαι.

20) Posteriores glossas ita signaverat: Πρῆϊμε[†]. π. Πρῆϊου[†].
π.

1) Perperam in Ald. νεός.

2) Glossam deletam ita correxerat: Πρῆϊμα.

3) Scribendum: πλέον κρατοῦμεν. Non video cur dele-
verit. Cf. VV. DD.

- c. 1028. l. 15. Προεψιά, προσ-
 αγορεύει. Π. προαγορεύει. ⁴⁾
 c. 1029. l. 11. Προηρόσια, τ.
 — προαρκτούρια κ.
 Προήρηται, κρέμεται. Π. κρέμαται.
 — l. 19. Προθέλιμνον, αὐτό-
 ριζον. Προθέλυμνον. αὐτόρριζον.
 Προθέλυμνους, προρί-
 ζους, α. Π. προρρίζους, α.
 c. 1030. l. 9. Προθήβαι, ἄρ-
 τιο ἀκμάζοντες. Π. ἀρτίως α. ⁵⁾
 Πρόθημα, δόμα, ἢ ἀτι
 π. Π. δόμα, οἶά τι π.
 c. 1031. l. 1. Προϊμένου, π. Προϊέμενου. π.
 — l. 4. Προίεσται, π. Προίεται. π.
 — l. 14. Προίμε, π. Προή με. π.
 — l. 16. Προίεμα, π. Προίεμα. π.
 — l. 19. Προϊσμένη, π. Προϊεμένη. π.
 c. 1032. l. 20. Προκελήδης,
 π. Προκελήσα. π.
 c. 1033. l. 7. Προκομίδην, προ-
 κομίζεις. Π. προκομιζόντως.
 Προκομίων, προλειμά-
 των. Π. προλειμμάτων.
 — l. 12. Προκόνησος, π. — Προκόννησος. π. — Κύζι-
 Κύζηκον. κον.
 — l. 17. Προκόττα, ε. — Π. ε. — κόττη γὰρ ἢ κ.
 κοττὶ γὰρ ἢ κ.

T t 4

c. 1033.

4) Retinendum προαγορεύει, perperam a Musuro sollicitatum. Cf. VV. DD.

5) In Ald. προαρκτούρια culpa typ. Vera est codicis lectio. Cf. VV. DD.

6) Male correxit; scribendum: ἄρτιοι, ἀκμάζοντες. Videndus Homeri interpres ad Il. Θ. 518. et Od. A. 431.

- c. 1033. l. ult. Προκρέσσαι, ε. Π. ε. — νενεωλκημένα, ο.
— νενεολκημένα, ο.
- c. 1034. l. 2. Προκρέσσαι, α. Π. α. — κλιμακιδόν.
— κλημακιδόν.
- l. 4. Προκυκλῖς, ἡ πμνή- Π. ἡ προμνήστρια.
στρια.
- Προκυλινδόμενος, π. Προκυλινδόμενος. π.
- l. 20. Προμάλας, μ. προ- Π. μ. προμεματτωμένας.
μεματτωμένας.
- c. 1035. l. 7. Προμηθεύς, ἐ- Π. ἐπικίνδυνος, ε.
πικινδύνους, ε.
- Προμη, σ. Προμηθεύς. σ.
- l. 12. Προμνηστῖνα, ε. — Π. Προμνηστῖνα, ε. — ἀλ-
ἀλλήλαις. λήλας.
- Προμνηστῖνα, ἐπιμνεί- Π. Προμνηστῖνα, ἐπιμίαν.
αν, α. α. 7)
- c. 1036. l. 6. Πρόμου..., π. Πρόμουλος. π. 8)
- c. 1038. l. 7. Προπαίσω, π. Πρόπαις. ο. π.
- c. 1039. l. ult. Προπτόρθια, Π. ἐν τοῖς ἄξωσιν ἡ λ.
ἐν τοῖς ἄξωσιν ἡ λ.
- c. 1040. l. 1. Πρόπυλα, ἡ Ε. Πρόπυλα. ἡ Ε.
- l. 16. Προσάγόμενον, α. Π. α. προσκτησάμενον.
προκτησάμενον.
- c. 1041. l. 11. Προσανεύου- Προσανανεύουσαν. ε. 9)
- σαν, ε.
- l. 13. Πρόσαντις, σ. Προσάντης. σ.
- c. 1042. l. 3. Προσαυρίζουσα Π. Προσαυρίζουσα χ.
χ.
- c. 1043. l. 16. Προσειζήσαν- Προσειζήσαντες. π.
τες, π.

c. 1043.

7) In Ald. ἐπιμνείαν a typ. Mendam VV. DD. sustulerunt.

8) Compendium erasit.

9) Primae syllabae litterae transpositae videntur. Cf. VV. DD.

- c. 1043. l. 25. Προσεκόμενοι, Προσηκόμενοι. π.
π.
- c. 1044. l. 2. Προσελιφερές, Πρὸς ἐλιφερές, π.
π.
- l. 4. Προσεμάζατο, κατὰ Π. κ.
τεμάζατο.
[Πρὸς ἑμαυτὸν, ἐν ἑμοῖς,
εἰς ἑαυτὸν.]
- Προσεπλ. κη, ἐπλησία- Προσεπλάκη. ε. ¹⁰⁾
σεν.
[Πρὸς ἑμοῦ, πρὸς ἑμέ
π.]
- Προσεμπεδοῦντες, ε. Π. ε. ¹¹⁾
- l. 9. Προσενούσι με, π. Προσαίνουσί με. π.
Προσενώπια, ε. Πρὸς ἐνώπια. ε.
- l. 14. Προσεπεμβαίνει, ε. Π. ε. ἐπιτωθάζει, ε.
ἐπιτωθάζει, ε.
- l. 21. Προσεράχατοι, τ. Προσεράχαται. τ.
- l. 27. Προσερύη, προσῆλ- Π. προσῆλθεν.
- l. ult. Προσεχῆς, ε. νῆφον, Π. ε. νῆφον, ν.
- c. 1045. l. 16. Προσηκόντως, Π. ο. — ὀφειλομένως. δ.
ο. — ὀφειλόμενον,
δ.
- c. 1046. l. 21. Προδιάζειν, α. Π. α. — ὀσφύος τ.
— ὀσφύας τ.
Προδίσταμαι, π. Πρόθ' ἴσταμαι. π.
- c. 1048. l. 6. Προσκληδ.ς, π. Προσκληδής. π. ¹²⁾

T t 5

c. 1048.

10) In Προσεπλ. κη litteram expunxit. Multum probabile est, primam hic vocem intercidisse. Cf. VV. DD.

11) Mirum est illud π in fine glossae; explicent sagaciores.

12) Litteram delevit; scriptum videtur: προσκληδῆ.

- c. 1048. l. 16. Προεικρόσας, Προσκρόσας. α.¹³⁾
 α.
 Προσκροῦσαι, παροργῆ- Π. παροργίται. π.
 σαι, π.
 c. 1049. l. 13. Προσοκίλαι, π. Προσοκείλαι. π.
 — l. 16. Πρόσον, ὠθησον. Πρόωσον. ω.
 Προσερμήσαντες, προ- Π. προσοκείλαντες.
 σοκίλλαντες.
 c. 1050. l. 2. Πρεσπαλαίει, π. Π. π. π.
 προσεγγίζει.
 [Προσπέζω, προσπελά-
 ζεται.]
 Προσπεριβάλλεται, π. Π. π.
 c. 1051. l. 6. Προσήναντες, Προσίναντες. β.
 β.
 — l. 18. Προστα, οἱ μέτοι- Προστάται. οἱ μετοίκων.
 κοι, κ. κ.
 c. 1053. l. 20. Προσφερῆ- Προσφερῆς κορῆας. ο.
 σκορῆας, ο.
 c. 1054. l. 5. Προσφῦσαι, ε. Προσφῦσαι. ε.
 c. 1055. l. 7. Προσωκείλαι, Π. προσωρμίσαι ε.
 προσωρμίσαι ε.
 — l. 10. Προσωπαιδῶντες, Προσωπεδῶντες, ἢ προσ-
 ε. εμπεδῶντες. ε.¹⁴⁾
 c. 1056. l. 2. Προσώπουττα, Π. πολέμου α.¹⁵⁾
 μ.
 πολε α.

c. 1056.

13) Perperam In Ald. Προεικρόσας, quod I. Vossius cor-
 rexerit cum Musuro consentiens.

14) Interjiciuntur a Musuro: ἢ προσεμπεδῶντες. Cf. VV.
 DD.

15) Compendium prave intellexit; scribendum: Πολέμην.
 nomen grammatici, quem Lexicographus compilasse
 videtur. Cf. VV, DD. qui idem monent.

ε. 1056. l. 7. Προσῶσιν, προ-
σώθησιν, ἢ π.

Προσώχθησα, ε.

— l. 18. Προτείνεται, δίδει,
υ.

ε. 1057. l. 12. Προτέρω, ε.
— πρότερον ἔσκιον.

Προτετύχθαι, προγε-
γονέναι.

[Προτεύοντα, προγεγε-
νημένα.]

Προτιάπτω, π.

— l. 16. Προτιβάλλεαι, προ-
βάλλει, μισεῖς —
ἀπὸ Ὀμήρου — οὔτ'
ἐπὶ προτιβάλλεαι
[οὔτέ τι ἐμῶ.]

Πρὸς ὧσιν. πρὸς ὧθησιν,
ἢ π.

Προτύχθισα, ε.

Π. δίδωσιν, υ.

Π. ε. — προτέρω νῆες
κίον.

Π. π.

Π. π.

Π. προβάλλεις. μισεῖς
— ἐπὶ Ὀμήρου —
οὔτ' ἐπεὶ προτι-
βάλλεαι. ¹⁶⁾

ε. 1058.

16) Pessime προβάλλει in προβάλλεις mutavit; scribendum: προσβάλλη. forma vulgaris, qua poetica Προτιβάλλεαι explicatur, neque enim sensu, quo hic vox accipitur, dici potest προσβάλλειν τινά, sed προσβάλλεσθαι, ut notum est. Vitiosum προ in προβάλλει, προβάλλομαι et

προβολῆς a compendio προ repetendum est, et in sequentibus legendum προσβάλλομαι et προσβολῆς, ut jam a VV. DD. observatum fuit. In fine articuli pro ἔστι δὲ ἀναπόδεικτον ἀπὸ Ὀμήρου Heinsius emendabat: ἔστι δὲ εὐαπόδεικτον. quod minime necessum fuit, nam locus bene se habet, modo ita scribatur: ἔστι δὲ ἂν ἀπέδεικτον ἀπὸ Ο. Pro prava Musuri correctione ἐπὶ Ο. reponendum ἀπὸ Ο. ut in codice, nec vitium a VV. DD. animadversum esse miror. Locus II. E. 879. unde exemplum petatum fuit, hic est:

Ταύτην δ' οὔτ' ἐπεὶ προτιβάλλεαι, οὔτέ τι ἔργω.

Optimam Musuri emendationem οὔτ' ἐπεὶ pro vitioso οὔτ' ἐπὶ typoseta non observavit. Ultima οὔτέ τι ἐμῶ pro Homericο οὔτέ τι ἔργω, cum mendosa sint nihilque ad rem faciant, Musurus confodit.

- ε. 1058. l. 9. Προτίσσεται, Π. προσδοκᾷ.
προσεδόκα.
- ε. 1059. l. 2. Πρότονοι, ο. — Π. ο. — εἰς τὴν πρῶσαν
εἰς τὰ πρῶρα καὶ καὶ πρῦμνα ε.
πρῦμνα ε.
- l. 7. Πρωτορύμω, ε. Πρωτορύμω. ε.¹⁷⁾
- l. 10. Πρετραπέδαι, α. Π. α. — δ' ἄχει, π.
— δ' ἄχει, π.
- l. 15. Πρότροπες, θάρσιοι Π. προτροπεθάρσιοι. ε.
ε.
- ε. 1060. l. 12. Προυγαιτέρω, Προυγαιτέρω, προτι-
προτιματέρω. μοτέρω.¹⁸⁾
Προυεσμένη, α. Προϊεμένη. α.
- l. 15. Προύκας, δ. Προύκας. δ.
- ε. 1061. l. 14. Προύτυφαν, Προύτυφαν. π, π.
πρένευσαν, π.
- l. 22. Προύχος, ξ. Προύχος. ξ.
- ε. 1062. l. 5. Πρόφερε, ο. — Π. ο. — προκόμιζε, πρό-
φερε ο.¹⁹⁾
προκόμιζε, προφε-
ρμοιον,
- l. 12. Προφερέστεροι, κ. Π. κ. — βελτίους.
— βελτίονες.
- Προφορά, ε. έτυμολο- Π. ε. ε.²⁰⁾
γία,

ε. 1062.

17) Musari emendandi ratio vaga est, nec lege aut consilio adstricta; innumeris enim in locis, uti jam vidimus, ordinem litterarum emendationibus suis turbavit, hic vero Πρωτορύμω, quod ad grammaticam verius esset, in Προτορύμω solius ordinis ergo mutasse videtur, Cf. VV. DD. qui glossiam illustant.

18) Ex serie cum Vossio scribendum: Προυγαιτέρω.

19) Accentus in προφε⁹ indicat προφέρει, quod, ut in Albertina, ab antecedentibus sejungendum est. Cf. VV. DD.

20) Vitiosa Aldinae lectio Προσφορά typothetae impu-
tanda est.

c. 1062. l. 12. [Προφωῶ, προεξή-
γαγεν αὐτόν.]

Προφωῶς, π. — γεννη-
θέντος.

— l. 22. Προχάζοις, π.

c. 1063. l. 7. Προχέοντο, ε.
— προσήρχοντο.

[Πρόχθης, το ἐκβαλ-
λόμενον εἰς τὴν θά-
λασσαν.]

Προχθήσεσι, τ.

Πρόχθυ, ε. — προγόνου
— ἐπὶ πολλῶν α.

— l. 18. Προχοῆς, τ. —
προχοή.

— l. 21. Πρόχοι, π. — ἀμ-
φικύβωται προχοὶ
— ἀμφικύβωται, ἢ
α.

c. 1065. l. 6. Πρύλεες, α.

c. 1066. l. 9. Πρωθήβους, ἀκ-
μαίους.

Πρὸ Φώσδε. π. — γεν-
νηθέντα. ¹⁾

Προχάζοιο. π. ²⁾

Π. ε — π.

Π. τ. ³⁾

Π. ε. — πρὸ γόνατος —
ἐπεὶ πολλῶν α.

Προχόη. τ. — π. ⁴⁾

Π. π. — ἀμφικύβωτοι
πρόχοι — ἀμφικύ-
βωτοι, ἢ α.

Πρυλέεσσ' α.

Πρωθήβους. α.

c. 1067.

1) Posteriorius Προφωῶς prioris Προφωῶ correctio videtur.
Ex codice scribendum: Προφώως. π. abjecto Musuri δέ.
Cf. VV. DD.

2) Retinendum Προχάζοις, quod Photii auctoritate proba-
tur. Cf. VV. DD.

3) Pro Πρόχθης substituerat Πρόχθηςσι. Ruhnkenio, qui
pro Προχθήσεσι legit Προχόησι, ordo adversatur; et-
iamsi probabile sit, vitium in antiquissimis libris exstitisse,
litterasque Θ et Ο hic secum commutatas esse. In vo-
cibus tam dubiae auctoritatis scriptura codicis nunquam
relinquenda est.

4) Ultimum προχοή praecedentis Προχοῆς emendatio fuit.
Reponendum Προχοῆς, cujus casus secundus aliunde
exscriptus esse potest. Cyr. Lex. Ms. Προχοαί. αἱ τῶν
ποταμῶν ἐξοδευτικαὶ ἀφέσεις εἰς θάλασσαν· καταχρηστι-
κῶς δὲ καὶ ἡ ἀπὸ παντὸς ὕδατος ἐκροή.

c. 1067. l. 1. Πρωκτός, λου-
^{ε η}
τρου ππν π.	Πρωκτός λουτροῦ περιγι-
νη. π. 5)
— l. 15. Πρωράχθη, ἡ μ. —
ἐπεωρούμενα ε.
Πρωρεῖ, κ. ἐκρεῖ.
[Πρωσις,] προοραῖ, φο-
βεῖται.	Πρωράχθη. ἡ μ. — ἐ-
παιωρούμενα ε.
Π. κ. ἐκρεῖ. προοραῖ. φ.
Πρώσασσι, προσώθησιν.	Πρόσασιν. π. 6)
c. 1068. l. 1. Πρώτησι θηρι-
θισιν, ε.	Πρώτησι θύρησιν. ε.
Πρωτερικῆ, ε. — παιδί-
ον τ.	Π. ε. — παιδίον τ.
— l. 10. Πρωτογυναικες, οἱ
μυῖαν ἠγμένοι γυναῖ-
κες.	Π. οἱ μὴ ἀνηγμένοι γυναι-
κας. 7)
— l. 17. Πρωτον ὑπήνην, τ.
— γενεαίς.	Πρωτον ὑπηνήτην. τ. —
γενεαίδας.

c. 1069.

5) Cf. VV. DD. qui Musuri emendationem confirmant et
 illustrant. In compendio ^{ε η} ππν, id est περιπνή, nihil novi
 quaerendum esse arbitror, nam posterius π natum vide-
 tur ex quadratis Π, quae in archetypo forte tam arcte
 ligatae erant, ut formam Π referrent.

6) Musuro acumen defuit. Glossa, ad quam referri debent κη-
 δεύει, προοραῖ et φοβεῖται, est procul dubio Πρωραῖ, quod hic
 intercudit. Πρωσις, corruptum ex Πρωσιν, sequentis Πρωσ-
 ωσι emendatio videtur. Locum igitur ita restituerem:
 Πρωραῖ. προοραῖ κηδεύει. φοβεῖται. Πρωρεῖ. ἐκρεῖ. Πρωσιν.
 προσώθησιν. Perperam in Ald. Πρόσασιν pro Musuri
 Πρόσασιν. Cf. VV. DD.

7) Musurus procul dubio a vero aberravit; nec mihi satis-
 facit Is. Vossii emendatio: οἱ νέον ἠγμένοι γυναῖκας. At
 vera nunc non succurrunt; hoc solum dicam, quod hic
 non de viris sed de feminis sermo sit, et quod οἱ — ἠγ-
 μένοι vitiosa sint pro αἱ — ἠγμένα. Tentent alii.

- ε. 1069. l. 4. Πρωτοτύπας, Π. ὁ α. πρωτουργός.⁸⁾
ὁ ἀκολουθῶς. πρω-
τουργός.
- l. 7. Πταῖτο, ε. Πτάτο, ε.
Πτακῆς, ἢ π. — ἐπτη- Π. ἢ π. — ἐπτηχότες.
κότες, καὶ πτακισ- καὶ π.⁹⁾
μός.
- l. 14. Πτῶτο, ε. Πτάτο. ε.¹⁰⁾
Πταώτην, κατεπτηκό- Π. κατεπτηχότα.
- ε. 1070. l. 4. Πτέρθοις, τ. Πτόρθοις. τ.
— l. 17. Πτερνίς, τ. — ἰα- Π. τ. — ἰατρείοις. κ.
τρείοις, κ.
- ε. 1071. l. 7. Πτερονόμος, τ. Π. τ. — νεμομένη. ο.
— νεμωμένη, ο.
- l. 16. Πτέρυγες, σκέπαις. Π. σκέπαι.
Πτερύγια, μ. Πτερύγια. μ.
- ε. 1073. l. 1. Πτίσατε, α. Πτίσσατε. α.
- l. 3. Πτοία, πτοιρμός, φ. Π. πταρμός, φ.¹¹⁾
- l. 8. Πτολίεθρον, πόλιν Π. πόλιν.
[καὶ πόλιν.]
- l. 10. Πτολεμίζομεν, π. Πτολεμίζομεν. π.¹²⁾
- l. 24. Πτύξ, ἢ π. — πλέξις. Π. ἢ π. — πλέξις.
- ε. 1074. l. 21. Πτώσει, ε. Πτώσσει. ε.
Πτωσκαζέμενα, κ. Πτωκαζέμενα. κ.¹³⁾

ε. 1075.

8) Vocem πρωτουργός Alberti bene a praecedentibus se- crevit; paralipomenon est ex margine. Cf. VV. DD.

9) Ultimum πτακισμός pertinet quoque ad vocabula in margine adjuncta, et interpretatione destituta; articulo postea per copulam adnexum fuit.

10) Perperam in Ald. Πτάτω.

11) Inepta est Musuri correctio; πτοιρμός depravatum est ex πτυρμός, quod hic reponendum est. Cf. VV. DD.

12) Lexicographus ex Poeta scripsit: Πτολεμίζομεν. commutatio ξ cum ζ librariis imputanda est. Cf. VV. DD.

13) Scriptura codicis duas lectiones includit, Πτωσέμενα, et Πτωκαζέμενα. Cf. VV. DD.

- c. 1075. l. 3. Πύαλος, ἢ ἀσα.· Πύελος. ἢ ἀσάμινθος. ἢ
 μινθος, ἢ λ. λ. ¹⁴⁾
 — l. 7. Πυανοψία, ε. — ἐμπί- Πυανέψια. ε. — ἐμπί-
 πλασταί — πιανεψι- πλασταί — πιανε-
 ῶνος — διατὸ καὶ ψιῶνος — διατὸ ἀ-
 θάραν ε. θάραν ε. ¹⁵⁾
 c. 1076. l. 4. Πύγματος, ε. Πύματος. ε. ¹⁶⁾
 — l. 8. Πυγόνος, τ. — ὀλε- Π. τ. — ὀλεκράνου α.
 κράνου α.
 — l. 13. Πυγών, μ. — ὀλε- Π. μ. — ὀλεκράνου, ο.
 κράνου, ο.
 c. 1077. l. 8. Πυθεία, π. Πύθεια. π. ¹⁷⁾
 — l. 12. Πυθείων, α. — χρ.. Π. α. — χρύση ἱερῶ, η. ¹⁸⁾
 ἱερῶ, η.
 c. 1078. l. 5. Πυθομένων, σ. Π. σ. — πύος α.
 — ποιός α.
 — l. 8. Πυθοῦν, τὸ η. Πύθοντες. η.
 c. 1079. l. 12. Πυκιμήδεος, Π. συνετοῦ, ἢ ἐπιμελοῦς
 συνετῶς ἢ ἐπιμελῶς κ. ¹⁹⁾
 κ.
 — l. 16. Πυκινὸν δὲ ἄχθος, Πυκινὸν δὲ ἄχος. π.
 π.
 — l. 23. Πυκναὶ π. — πυ- Πυκναί. π. — πνύκα.
 κναίων. Ἰων. ²⁰⁾

c. 1079.

14) In ἀσα. μινθος litteram erasit. Ordinem a Musaro interruptum VV. DD. restituerunt.

15) Ex codice reponendum: Πυανόψια. jubente ordine. Utraque scriptura, tam Πυανόψια quam Πυανέψια, in usu fuisse videtur. Cf. VV. DD.

16) Correctio typosetam latuit.

17) Ex ordine reponendum: Πύθεια. Cf. VV. DD.

18) In χρ.. litteram cum compendio deleuit.

19) Pro συνετῶς scribendum συνετῆς, agitur enim de Euryyclea Telemachi nutrice. Cf. VV. DD. qui locum Poetae indagarunt.

20) In Ald. πνύκα Ἰων culpa typ. Cf. VV. DD.

- c. 1079. l. ult. Πυκναρωγαλέην, π. Πυκνά ῥωγαλέην. π.
- c. 1080. l. 5. Πυλαγόροι, ο. Πυλαγόροι. ο.
Πύλαι. Ἀριστοφάνη Τελμινσεῦσιν — ποιητής γ. 1)
- l. 16. Πυλαΐας, τὰς τ. Πυλαιαστάς. τ.
Πυλαιίδεες, α. Πυλαιιδέες. α.
- l. 23. Πυλάρταο, τ. — Π. τ. — προσηρητημένου.
- c. 1082. l. 8. Πύργος, ὁ τρωκτος. Π. ὁ τρώκτης.
- l. 13. Πύξ, ἱμαντομένην κ. Π. ἱμαντωμένην κ.
- c. 1083. l. 14. Πυραμοῦς, ε. — μέλιτι α. 2)
- l. 19. Πύραυνον, ε. — βόλβιτον — φέρμανστριν 3)
- l. 24. Πυργήρωσ, μ. — Π. μ. — κάπην.
- c. 1084. l. 8. Πύργος, π. — Π. π. — τάξις — ἔστασαν, σ.
τάξεις — ἔστεψαν ο.
- l. 14. Πύργον εὔρευον, ε. Πύργον ἀνείρευον. ε.
- l. 16. Πύρδαλον, ὄψοποιόν — μαγειρίον, ἢ λ. Π. ὄψοποιεῖον — μαγειρεῖον. ἢ λ.

c. 1085.

1) Vera lemmatis scriptura codicis auctoritate adstruitur. Cf. VV. DD.

2) Exitus compendium delevit.

3) In φερμανστριν litteram expunxit; scriptum erat: φερμανστριν. quod Pollucis auctoritate retinendum esse arbitror. Cf. VV. DD.

- c. 1085. l. 14. Πυρὶ ἔφθαί, τ. Πυρίεφθα. τ.
 Πυρὶ ἠκέα, π. — ἔχον Πυριηκέα. π. — ἔχοντα
 ἔχουσα. ἢ ἔχουσαν. ⁴⁾
 Πυρίκαυστος, πεπυρω- Π. πεπυρωμένος.
 μένος, πυρὶ κηλέω Πυρὶ κηλέω. διαυγῆ. τι-
 διαυγῆ τινός κ. νές, κ. ⁵⁾
 — l. 20. Πυρικρόταφος, ὁ μ. Π. ὁ μ. — κεκροτημένος
 — κεκροπημένος σ. σ.
 Πυρίμαχος, ὁ ἐν τῇ α. Π. ὁ ἐν τῇ μάχη α. ⁶⁾
 c. 1086. l. 12. Πύρνοι, ξισαί Π. ξισαί σ. — ἐπυρναί-
 [καί] σ. — ἀπυρναί- σαν — κνηστήρια
 ωσαν — κνηστήρια ἀγγεῖα.
 γαῖα.
 — l. 16. Πυροδαίσιον, μαγει- Πυροδαίσιον. μαγειρεῖον.
 ρίον.
 c. 1087. l. 1. Πυρὸς μελῖς, Πυρὸς μελισσέμεν. κ.
 σεμένων κ.
 — l. 18. Πυρπερέγχει, κ. — Π. κ. — ἠτήρει. ⁷⁾
 π τοῦ ἀρχοντος ἐ-
 στίν οὗ ἠτήρει.
 — l. 20. Πυρραία, λόφος ἐν Π. λ. ἐν Δ. — Πύρρας τῆς
 Δωτίω — Πυρραῖς, Δευκαλίωνος — Σ.
 τῆς δὲ καλλιόνος — δ. ⁸⁾
 Σουίλας. δ.
 c. 1088. l. 5. Πύρρακος, ἥρωσ Π. ἥρωσ κατ' Ἐρυσίχθα-
 κατερυσίχθων γ. ρια γ.
 — l. 15. Πυρριχίζεν, τ. — Π. τ. — Εὐρυπύλου φ.
 Εὐρητύλου φ.

c. 1089.

4) Ultimum ἔχουσα praecedentis ἔχον correctio fuit.

5) Bene divisit et emendavit. Cf. VV. DD.

6) Voce μάχη lacunam explevit.

7) Loco vexato nulla ex codice medela. Pro περί τοῦ ἀρ-
 χοντος, quod typothesiae debetur, scribendum παρά τοῦ
 α. favente compendio. Cf. VV. DD.

8) In Ald. Δοτίω culpa typ. Cf. VV. DD.

- c. 1089. l. 6. Πυρσολεῖφοι, ἢ π. — πεφλογοῖσμένοι. ⁹⁾ Π. ἢ π. — πεφλογοῖσμένοι.
- c. 1090. l. 1. Πύσσαχος, ξ. Π. ξ. — ὁ κωλύει θ.
— κωλύει θ.
- l. 5. Πιτία, οἶον πίπτια οὔσα, π. Π. οἶον πίπτια οὔσα, π.
- l. 10. Πυτίνη πλεκτη, λάγυνες οἶνον ε. Π. π. λάγυνος. οἶνον ε.
- c. 1091. l. 3. Πωλίσσεα, φ. παραγενήσεις, α. Πωλήσσεα. φ. παραγενήση, α.
- c. 1092. l. 2. Πωλεῖσθα, ἐπιμελῶς ὁ π. Πωλεῖσθα. ἐπιμελῶς τὸ π. ¹⁰⁾
- l. 13. Πῶρινον, λίθος, ὁ δὲ πῶς οὐ πᾶς λίθος. Π. λ. ὁ δὲ πῶρος, οὐ πᾶς λίθος: ¹¹⁾
- c. 1093. l. 1. Πῶρωσις, ε. — λέγει τῶς ἐπὶ σαρκῶν, πῶρος καὶ ἀνάιθησία. Π. ε. — λέγοιτο δὲ ἐπὶ σαρκῶν, πῶρος καὶ α. ¹²⁾
- l. 4. Πωσαχῶς, π. Πωσαχῶς. π.

U u 2

P

9) In πεφλογοῖσμένοι duas litteras delevit.

10) Perperam in Ald. Πολεῖσθα.

11) Non video, quomodo locum, cui nullus inest sensus, VV. DD. tacite praeterire potuerint, quid enim verbis ὁ δὲ πῶρος, οὐ πᾶς λίθος cogitandum est? Scriptura codicis ita interpungenda est: ὁ δὲ πῶς (οὐ πᾶς) λίθος. Memorantur duae unius ejusdemque vocis scripturae, quarum posterior ut falsa rejicitur; in his tamen marginem subodoror, nec ejusmodi nugae a Lexicographo profectas esse crederem. Musurus quidem πῶς in πῶρος optime mutavit, sed haec mutatio causa fuit, cur sequens οὐ πᾶς nondum intellectum fuerit; scripturam codicis conservandam esse duco. Cf. VV. DD.

12) Musurus minus subtiliter correxit, suaeque emendatione locum obscuriorem reddidit. Supposita hic a genuinis

P

P

- c. 1095. l. 1. Ραδαμαίνθυος ο. P. ο. — ἐπὶ χηνί, κ.
— ἐπιχηνίον, κ.
- c. 1096. l. ult. Ῥάθυμος, ὁ P. ὁ μὴ π. ¹³⁾
μὴ πονητικός.
- c. 1100. l. 5. Ῥακτηρίοις κ. P. κ. — μέλη βοῶν ἀναν-
— μέλι βοῶν ἀναν-
δα κ.
- l. 7. Ῥακτήρια, ψ. Ῥακτήρια. ψ.
- l. 14. Ῥάματα, β. Ῥάματα. β.
- c. 1101. l. 1. Ῥαμνουσίαν, Νέ- P. κ. — μέλη βοῶν ἀναν-
μεις, ε. — μιλέας — δα κ.
— μηλέας κ.
- l. 18. Ῥάνα, α. — Βάτρα- P. α. — Βάτραχον.
χοι.
- c. 1102. l. 11. Ῥαπιδοποιόν, P. τ. — ῥαπίδας π. ¹⁴⁾
τ. — κρηπίδας π.

c. 1103.

nis probe distinguenda esse arbitror, genuina sunt: Πώ-
ρωσις, ἐξ ὀστέων σύμφυσις καὶ σύνδεσμος. supposita: λέ-
γει τόδε ἐπὶ σαρκῶν, πώρως καὶ ἀνωμαθισία. Haec iterum
in duo diversa additamenta divido; prius est λέγει τίος

ἐπὶ σαρκῶν (pro λε τ. i. e. λέγεται τ.) quod merum scho-
lion est, et praecedentem Hesychii interpretationem spe-
ctat, admonemur nempe, quod Πώρωσις non de ossium
modo sed et de carniū induratione adhibeatur, ut ex
aliorum Lexicographorum auctoritate et usu linguae sa-
tis constat; in posteriori additamento πώρως καὶ ἀνωμαθ-
ισία scriptura πώρως vitiosa est pro πώρωσις, nam exitus
compendium a scriba neglectum fuit.

13) Post πονητικός in margine secunda manu continetur:
ἀλλὰ ἐκλυτος· ἄλλοι ἐπὶ τοῦ μεγάλου θυμοῦ κέχρηται τῇ
λέξει. Quod a typoseta textui subjunctum fuit.

14) Retinendum κρηπίδας, temere a Musuro mutatum.
Cf. VV. DD.

- c. 1103. l. 11. Ῥοτάνας, τὸ
 ῤέννας. P. τορύναν.
- l. 17. Ῥαφανιδωθῆναι, τοὺς
 μυχοὺς τ. P. τοὺς μοιχοὺς τ.
- Ῥαφανίς, Ῥαφανός δ.
 — παρ' ἡμῖν ῤάφαν
 τρυφὴν δ. Ῥαφανίς καὶ ῤάφανος δ.
 — παρ' ἡμῖν ῤάφα-
 νος. Τρύφων δ. ¹⁵⁾
- e. 1104. l. 16. Ῥαχίζεν, τοῦ
 εἰκέως κ. P. τὸ εἰκαίως κ.
- c. 1105. l. 13. Ῥαψωδός, Σ.
 — ποιοὶ ρ. P. Σ. — ποιηταὶ ρ.
- c. 1107. l. 5. Ῥεῖα, ρ. εὐχε-
 ρῶς [μωλωπωνι] ι. Ῥ. ρ. εὐχερῶς ι. ¹⁶⁾
- l. 8. Ῥεῖα κεν, ε.
 Ῥεγεδάνοισ, φ. Ῥεῖά κεν. ε.
 Ῥεγηλαί, φ. Ῥεγεδάνοισ, φ.
 Ῥεῖγησε βοῆν, ἐφοβή- Ῥεγηλαί. φ.
 θης. Ῥεῖγησε β. ἐφοβήθη.
- [Ῥεῖγησεν, ἐφοβήθη.]
 Ῥεγῆνος, α. P. α. ¹⁷⁾
- l. 19. Ῥεῖτοί, ε. — Ἐλεύσει P. ε. — Ἐλευσῖνι — ῤωγ-
 — ῤωγμός, κ. μοί. κ. ¹⁸⁾
- c. 1108. l. 16. Ῥεῖτο, φθεί- P. φθείροτο. ῤεῖσι.
 ροιτο.
 [Ῥεόντα,] ῤυτὰ ἐκπώ- Ῥυτὰ. ε.
 ματα.

Uu 3

c. 1108.

15) Inter Ῥαφανίς et ῤάφανος Musurus copulam inseruit.

16) Novum et inauditum illud μωλωπωνι curiosiores expediant.

17) Glossa a Musuro deleta praecedentis emendatio fuit. Cf. VV. DD.

18) Mendosum ῤωγμός pro ῤωγμοί est varia lectio posterioris ῤεῖτοί ex margine.

c. 1108. l. 16. [ῥέοντι, ῥέει,] ῥεόντων, π.	P. π. ¹⁹⁾
c. 1109. l. 1. ῥέπεισ, ρ.	ῥέπισ. ρ.
ῥερπιδάω, π.	+ ῥερπιδάω, τ.
— l. 16. ῥηγῖνος, τ. — ἔλε- γον.	P. τ. — ε.
[ῥήγησεν, ἐφοβήθη, ἐ- δειλίασεν.]	
ῥῆγλαι, σ.	P. σ. ²⁰⁾
c. 1110. l. 6. ῥηγμῖνος, τὰ ἀπορπύματα τ.	P. τὰ α. τ. ¹⁾
ῥηγμός, α. δια ρ.	P. α. δια τὸ ρ.
c. 1111. l. 5. ῥηνέκες, α.	ῥηνίκες. α. ²⁾
— l. 15. ῥηξείφλοια, ρ.	ῥηξίφλοια. ρ.
— l. 27. ῥήσσοντας, τ.	ῥήσσοντας. τ.
ῥησόσαρχος, ἔς ῥέει — Ἀσκληπιάδης ἐν καὶ τραγωδουμένων α.	ῥησίαρχος. ἔς ἔρει — A. ἐν ἔκτῳ τ. α. ³⁾
c. 1112. l. 13. ῥήτωρ, ὁ τ. — γνώμην κριτήν.	P. ὁ τ. — γνώμην. ἡ κρι- τήσ. ⁴⁾
c. 1113. l. 7. ῥία φέροι, ρ.	ῥεῖα φέροι. ρ.
— l. 12. ῥίγιστα, φ.	ῥίγιστα. φ.

c. 1113.

19) Textum inscruenter mutilavit; bene se habent ῥέοντα, ῥυτά. ἐκπώματα. probante Athenaeo, quem VV. DD. citant. Ex ῥέοντα praecedenti glossae ῥέοι adjecit, sequentem glossam in ῥυτά inchoans.

20) Pro ῥήγησεν scripserat ῥίγησεν.

1) In impressis ἀπορπύματα. Cf. VV. DD.

2) Correctionem typoseta neglexit. Cf. VV. DD.

3) Scripturam ῥησόσαρχος Photii auctoritas confirmat. Cf. VV. DD. Misurus ἐν καὶ in ἐν ἔκτῳ perperam mutavit, copula enim nata est ex numero κ'. Scribendum itaque:

A. ἐν κ' Τραγωδουμένων.

4) Prima Heiychii scriptura fuit: γνώμην κριτήσ. Cf. VV. DD.

- c. 1113. l. 14. Ῥιγηδανῆς, Φ. Ῥιγηδανῆς. Φ.
 — l. 20. Ῥῆγμα, σ. Ῥῆγμα. σ.
 c. 1114. l. 1. Ῥίξεν, τ. — P. τ. — μυστιλλᾶσαι. θ.
 μυστιλλᾶσαι, θ.
 — l. 4. Ῥιζῶν, ν. Ἐρετριεῖς. P. ν. Ἐρετριεῖς.
 — l. 15. Ῥικνώσεια, ῥυσσωθή- P. ῥισσωθήση. 5)
 σει.
 — l. 22. Ῥίμφια, ῥαδίως ἔρ- Ῥίμφια. ρ. ε. 6)
 ρίψαν.
- Ῥινᾶν ἐπὶ τοὺς ε. Ῥινᾶν ἐπὶ τοὺς ε.
 e. 1115. l. 14. Ῥινοτόρος, ῥι- P. ῥινοὺς διατορικᾶν —
 νοὺς διὰ τὸ ῥίσκον — βυρσοτόμος. 7)
 βυρσοτόμους.
 e. 1116. l. 6. Ῥιον Οἰνήναιον, Ῥιον Οἰνηαῖον. Οἰνίης τῆς
 οἰνοῆτης ἀρτείας ὄ- Ἄργείας ὄρος χ. 8)
 ρος χ.
 — l. 11. Ῥίπαι, ο. Ῥίπαια. ο.
 — l. 15. Ῥιπῆς, ο. Βουλῆς, P. ο. Βολῆς. ρ.
 ρ.

U u 4

c. 1117:

5) Reponendum: ῥυσσωθήση. Cf. VV. DD.

6) Correctionem typosetha praetermisit.

7) In Ald. διατορικᾶν a typ. Cf. VV. DD.

8) VV. DD. Hesychium ubique errorum geographicorum incusant, incusent potius scribam imperitum, temerarium correctorem et negligentem typosetham, qui primi errorum Hesychii auctores sunt. Minime hic sermo est de Οἰνόη, sed de Οἶνη urbe Argiva, de qua Steph. Byz. in voce. Vitiosum Οἰνήναιον natum est ex corre-

vas
 ctione Οἶνηον, in sequenti οἰνοῆτης pro Οἶνης τῆς, quod Musuro fraudi fuit, litterae transpositae sunt, et ο cum σ, ut saepius, commutatum. Optime igitur Alberti emendavit: Ῥιον Οἶναῖον. Οἶνης τῆς Ἄργείας ὄρος χ. quod jam in textu reponi potest. In Ald. Οἶναῖον culpa typ. Cf. VV. DD.

- c. 1117. l. 7. Ῥιπίς, τ. — α. P. τ. — ἀπροκόλιον.
 προκόλιον.
 c. 1118. l. 3. Ῥιψοκίνδυνος, π. P. π. — ε.
 — ἐπικίνδυνος.
 [Ῥόα, ρεύματα.]
 Ῥοαί, ρ. P. ρ.
 — l. 9. Ῥοβδεῖ, α. — ἦχους. P. α. — ἦχου.
 c. 1119. l. 19. Ῥοδωνιά, ὁ τ. P. ὁ τ. — δηλοῖ δὲ καὶ τὸ
 — δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀ- ἀνδρὸς αἰδοῖον.
 δ
 ναι.
 Ῥοδόπς, αὕτη γένει μὲν Ῥοδοπίς. αὕτη γένει μὲν
 ἦν. ἦν.
 Ῥοήν, ρ. P. ρ. 9)
 c. 1120 l. 7. Ῥόθειον, ρ. Ῥόθειον. ρ.
 — l. 19. ..ιδαιμός, ὁ α. Ῥιδαιμός. ὁ α. 10)
 c. 1121. l. 6. Ῥοικόν, σ. — P. σ. — ρικνόν.
 ρικνόν.
 — l. 12, Ῥοιλιαῖς, δάκναις. P. δάκναις.
 Ῥοισμός, ὁ τ. — ρισμός. P. ἰ τ. — ρυμός.
 — l. 17. Ῥομελίας, μ. — P. μ. — ἐναροῖζη, τ.
 ἐναροῖζη, τ.
 c. 1122. l. 17. Ῥόπτρον, ρ. P. ρ. — ἀποκαταπίπτον
 — ἐπικαταπίπτον τ. 11)
 τ.
 c. 1123. l. 1. Ῥοταρία, τὸ P. τορύνιον.
 ρύνιον.

c. 1123.

9) A tyrotheta habemus: δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀνδρὸς αἰδοῖον αὐ-
 τη. omittis Ῥοδόπς — γένει μὲν ἦν. Post γένει μὲν ἦν la-
 cuna manifesta est.

10) Deerant duae litterae, quas ita restituere debebat:
 Ῥοιδαιμός, iubente ordine.

11) Retinendum ἐπικαταπίπτον, quod sensui magis con-
 gruum est.

- c. 1123. l. 9. Ῥόφιον, κύκα. P. κῦμα.
 c. 1124. l. 6. Ῥυδεῖν, ε. Ῥύδην. ε.
 — l. 11. Ῥύενα, α. Ῥυῖνα. α.
 c. 1126. l. 4. Ῥύμη, τ. ἔρι- P. τ. ε. ¹²⁾
 — l. 6. Ῥύμμα, σ. — ομα- P. σ. — σμηματοθήκη.
 τοθήκη.
 δλ'
 c. 1127. l. 7. Ῥυποκαῖν, α. Ῥυποκαυδάλους. α.
 — l. 12. Ῥυπτικόν, σμικτι- P. σμηκτικόν. κ.
 κόν, κ.
 Ῥύσαι, φυλάξαι, ἢ ῥυ- Ῥῦσαι. φυλάξαι. καὶ ῥυσ-
 τίδας ἔχουσαι. σαι, ῥυτίδας ε. ¹³⁾
 Ῥύσατο, η. ἐλυτρώσα- P. η. ε.
 το.
 [Ῥύσε, λυτρώσαμένω.]
 Ῥύσια, ε. P. ε.
 c. 1128. l. 11. Ρυσοῖσι, ρ. γε- P. ρ. γεραιοῖς.
 ρεοῖς.
 — l. 13. Ρυσοῦται, γ. Ῥυσοῦται. γ.
 c. 1130. l. 3. Ῥύτρως, χ. P. χ. ¹⁴⁾
 — l. 5. Ῥύψαι, σ. σμῆξαι, π. P. σ. σμῆξαι. π.
 — l. 12. Ῥωγαλέον, κατεῤ- P. κατεῤῥηγμένον, δ.
 ῥηγκέα, δ.
 Ῥώγας, ο. — κλιμαί- P. ο. — κ.
 κων.
 Ῥωγάδας, ἀναῤῥώγας μ. P. ἀναῤῥώγας μ. ¹⁵⁾

U u 5

c. 1131.

12) In Ald. ἔριμος a typ. Cf. VV. DD.

13) Confunduntur duae scripturae ῥῦσαι et ῥυσαι, posteriorem Musurus pro more inferuit; potuit etiam ῥυτίδας ἔχουσαι additamentum esse ex margine, a librario per particulam ἢ adfutum. Cf. VV. DD.

14) In impressis Ῥύτρως.

15) Cf. VV. DD. qui haec cum praecedentibus junxerunt; suspicor, quod Ῥωγάδας una cum exemplo e margine sit.

- c. 1117. l. 7. Ῥιπίς, τ. — ἀ- P. τ. — ἀκροκόλιον.
κροκόλιον.
- c. 1118. l. 3. Ῥιψοκίνδυνος, π. P. π. — ε.
— ἐπικίνδυνος.
- [Ῥόα, ῥεύματα.]
Ῥοαί, ρ. P. ρ.
- l. 9. Ῥοβδεῖ, α. — ἦχους. P. α. — ἦχου.
- c. 1119. l. 19. Ῥοδωνιά, ὅ τ. P. ὅ τ. — δημοῖ δὲ καὶ τὸ
— δημοῖ δὲ καὶ τὸ ἀ- ἀνδρὸς αἰδοῖον.
ναι.
- Ῥοδόπς, αὕτη γένει μὲν Ῥοδοπίς. αὕτη γένει μὲν
ἦν. ἦν.
- Ῥοήν, ρ. P. ρ. ⁹⁾
- c. 1120 l. 7. Ῥέθειον, ρ. Ῥέθειον. ρ.
— l. 19. ...ιδαιμός, ὅ α. Ῥιδαιμός. ὅ α. ¹⁰⁾
- c. 1121. l. 6. Ῥοικόν, σ. — P. σ. — ῥικνόν.
ῥικνόν.
- l. 12. Ῥοιλιαῖς, δάκναις. P. δάκναις.
Ῥοισμός, ὅ τ. — ῥισμός. P. ὅ τ. — ῥυμός.
- l. 17. Ῥομελίαις, μ. — P. μ. — ἐναρροῖζη, τ.
ἐναρροῖζη, τ.
- c. 1122. l. 17. Ῥόπτρον, ρ. P. ρ. — ἀποκαταπίπτον
— ἐπικαταπίπτον τ. ¹¹⁾
τ.
- c. 1123. l. 1. Ῥοταρία, τὸ P. τορύνιον.
ῥίνιον.

c. 1123.

9) A tyrotheta habemus: δημοῖ δὲ καὶ τὸ ἀνδρὸς αἰδοῖον αὐ-
τη. omiffis Ῥοδόπς — γένει μὲν ἦν. Post γένει μὲν ἦν la-
cuna manifesta est.

10) Deerant duae litterae, quas ita restituere debebat:
Ῥοιδαιμός, jubente ordine.

11) Recipendum ἐπικαταπίπτον, quod sensui magis con-
gruum est.

c. 1123. l. 9. Ῥόφιον, κύκα.	P. κῦμα.
c. 1124. l. 6. Ῥυδεῖν, ε.	Ῥύδην. ε.
— l. 11. Ῥύενα, α.	Ῥυῖνα. α.
c. 1126. l. 4. Ῥύμη, τ. ἔργι- μος.	P. τ. ε. ¹²⁾
— l. 6. Ῥύμμα, σ. — ομα- τοθήκη.	P. σ. — σμηματοθήκη.
c. 1127. l. 7. Ῥυποκαῖν, α. ^{δλ'}	Ῥυποκαυδάλους. α.
— l. 12. Ῥυπτικόν, σμικτι- κόν, κ.	P. σμηκτικόν. κ.
Ῥύσαι, φυλάξαι, ἢ ῥυ- τίδας ἔχουσαι.	Ῥῦσαι. φυλάξαι. καὶ ῥυσ- σαι, ῥυτίδας ε. ¹³⁾
Ῥύσατο, η. ἐλυτρώσα- το.	P. η. ε.
[Ῥύσε, λυτρώσαμένω.]	
Ῥύσια, ε.	P. ε.
c. 1128. l. 11. Ρυσοῖσι, ρ. γε- ροῖσι.	P. ρ. γεροῖσι.
— l. 13. Ῥυσοῦται, γ.	Ῥυσοῦται. γ.
c. 1130. l. 3. Ῥύτρως, χ.	P. χ. ¹⁴⁾
— l. 5. Ῥύψαι, σ. σμῖξαι, π.	P. σ. σμῖξαι. π.
— l. 12. Ῥωγαλέον, κατερ- ρήγκέα, δ.	P. κατερρήγμένον, δ.
Ῥώγας, ο. — κλιμαί- κων.	P. ο. — κ.
Ῥωγάδας, ἀναρῶγας μ.	P. ἀναῖ ῥῶγας μ. ¹⁵⁾

U u 5

c. 1131.

12) In Ald. ἔριμος a typ. Cf. VV. DD.

13) Confunduntur duae scripturae ῥῦσαι et ῥυσαι, poste-
riorem Musurus pro more inferuit; potuit etiam ῥυτίδας
ἔχουσαι additamentum esse ex margine, a librario per
particulam ἢ adfutum. Cf. VV. DD.

14) In impressis Ῥύτρως.

15) Cf. VV. DD. qui haec cum praecedentibus junxerunt;
suspicio, quod Ῥωγάδας una cum exemplo e margine
sit.

- c. 1131. l. 16. Ῥῶξ, κ. — Ρ. κ. — Φαλαγγίου.
σφαλαγγίου.
c. 1133. l. 9. Ῥωστήρ, σ. Ῥωστήρ, ἢ ῥαιστήρ. σ. 16)
— l. 12. Ῥωστικόν, ἔρημη- Ρ. ἔρημητικόν.
στικόν.

Σ

Σ

- c. 1134. l. ult. Σάβυττος, εἶ- Σ. εἶδος ξυρήσεως ε.
δος ξυρήσ ε.
c. 1137. l. 14. Σαθάρυγα, τα- Σ. ταραχήν.
ραχή.
c. 1138. l. 6. Σαίκτας, θ. — Σ. θ. — α.
αύλοθήκας.
[Σαίκουλουμ, χρόνος,
σαίκκος. Ῥωμαῖοι.]
Σαικωνῆσαι, διασαικώ- Σ. διασαικωνῆσαι. 17)
νη.
c. 1140. l. 1. Σάικας, η. — Σ. η. — Σάικα. οὕτω δ.
Σά, οὕτω δ.
— l. 5. Σακέλα, ο. Σακέλλα. ο.
Σακέλιον, ὅμοιον. Σακέλλιον. ὅμοιος.
c. 1141. l. 2. Σακκινόσυκοι, Σ. δασύπρωκτοι.
δασύπρωκτοι.
Σακκοδερμιστής, ο. — Σ. ο. — τὸν χαλκοῦν ε.
τὸ χαλκοῦν ε.
— l. 6. Σάκοιτσι, ο. Σάκοιτο. ο.
Σάικον, α. — σάνην τ. Σ. α. — σάγην τ.
c. 1144. l. 11. Σαλμύδης, α. Σαλμυδησός. α.
c. 1145. l. 1. Σαλπιτής, ο. Σαλπικιτής, ο.
— l. 6. Σάλω, α. Σαλιῶ, α.

c. 1146.

16) A Musuro inferuntur: ἢ ῥαιστήρ.

17) In glossa deleta mire confunduntur Σαίκουλουμ et Σαί-
κουλουμ

- c. 1146. l. 2. Σαμβάκη, ο. — πολιορκητόν, οὐ Βήτων.
 — l. 11. Σάμη, π. Κεφαλληνίας.
 — l. 16. Σαμιακός τ. — λεγόμεναι σαμέναι — Δίδυμος δὲ τασσόμενος ἰ. — σεσήμονται ὡς δοκῶ ρ.
 c. 1148. l. 7. Σάμου υ. — Σάλαμον καλεῖ κ.
 — l. 16. Σάμψουχας, π.
 c. 1149. l. 14. Σανίδα, θ, .ανίκετις, θ,
 Σαμβύκη. ο. — πολιορκητικόν, οὐ Βίτων.¹⁸⁾
 Σ. π. Κεφαλληνίας.
 Σ. τ. — λεγόμεναι Σάμιαι ναῦς — Δίδυμος δὲ τὰς Σαμίας ναῦς ἰ — σεσήμονται, ὡς δοκῆ ρ.¹⁹⁾
 Σ. — Σάμον καλεῖ κ.
 Σαμψούχος. π.
 Σαιίδες. θ.
 Σανίκετις. θ.²⁰⁾

c. 1150.

18) In Herone Graece inedito, qui mihi ad manus est, haec de Bitonis scriptis commemorantur: Τὰ Βίτωνος πρὸς Ἀτταλον περὶ κατασκευῆς πολεμικῶν ὀργάνων ἐκ διαφορῶν συλλεγέντα προγενεστέρων μηχανικῶν. Βελοποιϊκὰ, καὶ τὰ πρὸς πολιορκίαν ἀντιμηχανήματα Φυλακτικὰ τε καὶ δικιτητικὰ, ἐπὶ τε συστάσει καὶ ἀλώσει πύλων διάφορα παραγγέλματα. Deinde de Sambuca: Τὰς ἐκ τῶν πλοίων ἀγομένας μηχανάς, φησὶν ὁ Ἀθηναῖος, ἄς τινὰς Σαμβύκας καλοῦσιν ἐκ μεταφορᾶς τῶν μουσικῶν ἐσχηματισμένας ὀργάνων, — μὴ ἔχειν τι ἄξιον γραφῆς διὰ τὸ πᾶσι εὐγνώστους εἶναι καὶ φανεράς. αἰρετώτερον δ' ἔστι, μὴ δὲ γενέσθαι πολλάκις αὐτὰς ἢ παραλόγως καὶ ἀσυμμέτρως κατασκευασθῆναι· καὶ γὰρ οἱ ἐν τῇ περὶ Χίον πολιορκίᾳ εἰκαστικῶς τοῦ σκοποῦ ἀστοχῆσαντες, καὶ ὑψηλοτέρως τῶν πύργων τὰς Σαμβύκας προτενέγκοντες, τοὺς ἐπ' αὐτὰς ἀναβάντας ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀπολέσθαι ἐποίησαν, μὴ δυναθέντας ἐκ τοῦ ὕψους ταῖς πύργοις ἐπιβῆναι. — Οὕτως οὖν καὶ Δάμις ὁ Κολωφώνιος ἐπὶ στυράκων τὰς Σαμβύκας ἐτίθει, ὡς ὁ μηχανικός Βίτων ἐν τοῖς αὐτοῦ πολιορκη... ὑπεμνημα... In ultimis scriptura evanuit; legendum: ἐν τοῖς αὐτοῦ Πολιορκητικοῖς Ὑπομνήμασι. Cf. VV. DD.

19) Obesae Musuro naves; reponendum: λεγόμεναι σαμαίνας — Δίδυμος δὲ τὰς σαμαίνας ἰ. Vide Hesych. v. Σαμαίνας ibique interpp.

20) Primam litteram voci praefixit. Cf. VV. DD.

- c. 1150. l. 5. Σαννίον, τ. — Σ. τ. — τῆ κέρκω σ.
τὴν κέρκω σ.
- l. 12. Σάξαι καὶ θ. — Σ. καὶ θ. — νόσσειν.
νσσειν.
- c. 1153. l. 19. Σάρδιον, β. — Σ. β. — Σαρδόνιον γ. ¹⁾
σαρδόνιον γ.
- c. 1154. l. 3. Σαρδόνιον γ. — Σαρδόνιος γ. — οἱ τὴν
οἱ τὴν Σάρδον κατοικούντες τῷ Κρόνῳ ἔ-
θυσεν γελῶντα, κ. Σαρδῶν κατοικοῦν-
τες τῷ Κρόνῳ ἐθύ-
οντο, γελῶντες κ. ²⁾
- l. 16. Σαρδῶ, ἐν Πασιφά.. Σαρδῶ. ἐν Πασιφάῃ τῷ
τὸ Σ. Σ. ³⁾
- c. 1155. l. 13. Σαρκήρης, στά- Σαρκήρη. στάχυν τὸν ε.
χυν τῶν ε.
- c. 1157. l. 4. Σαρσίτες, χο- Σαρσίτειος χορός. π.
ρός π.
- l. 9. Σαρωνία, Α. — Τρευ- Σ. Α. — Τριζῆνι Σ. ⁴⁾
ζῆνι Σ.
- l. 12. Σαρωνίδες, π. — Σ. π. — κεχηνηῖαι δρύες.
κεχηνηδρύες.
- c. 1158. l. 2. Σατνι Σ.
Σόεις, π. Σ. π. ⁵⁾

c. 1160.

- 1) In impressis: Σαρδόνιος γ. Legendum puto: Σάρδιον γ. opinionem confirmat Cyr. Lex. Ms. Σάρδιον. βοτάνη ἀλη-
τήριος, ἣτις ἅπαν τὸ σῶμα τοῦ Φαγόντος αὐτὴν σπασμῶ
ὑποβάλλει, ὡς καὶ, τῶν χειλέων συσταλέντων, γυμνοῦ-
θαί τοὺς ὀδόντας, καὶ γέλωτος Φαντασίαν παρέχειν τοῖς
ὀρῶσι· ὅθεν ἐνιοὶ ἐφ' ὑβρεως ὀνομάζουσι τὸν Σάρδιον γέ-
λωτα. Ἔστιν δὲ καὶ λίθος οὕτω λεγόμενος.
- 2) Cyr. Lex. Ms. Σαρδόνιον. γέλωτος ὁ κατ' ὑπόκρισιν, ἀπὸ
τοῦ σεσηρῆναι τοὺς ὀδόντας.
- 3) In Πασιφά.. duas aut tres litteras erasit.
- 4) Optime VV. DD. Τριζῆνι reposuerunt.
- 5) Versus finitur: Σατνι. sequens incipit: ὀεις. cui stupi-
dus litterarum initt. pictor Σ praeposuit. Musuri ocu-
los vitium effugit, typhotheta autem errorem suspicatus
vocem truncatam composuit, unde Aldina lectio Σατ-
νισόεις. Optime igitur in Albertina Homericum Σατνι-
ῆεις repositum est. Cf. VV. DD.

- c. 1160. l. 5. Σαυρωτῆρες, Σ. τοῖς στύραξιν τ. ⁶⁾
 τοῖς τύραξιν τ.
- c. 1161. l. 2. Σαψὶς ὁ α. — Σ. ὁ α. — Ἄραψι.
 Ἄράβεις.
- l. 12. Σαώτερος, υ. — Σ. υ. — σαός Δ.
 σωτηῶ Δ.
- l. 16. Σβέσαι, π. κατα- Σ. π. κ.
 σβέσαι.
 [Σεαυτὸν, τοῦ σοί.]
 Σέβαμα, ε. Σ. ε.
- c. 1162. l. 3. Σεβέννιον, τ. — Σ. τ. — γ.
 γενόμενον.
 [Σέβερος, εὐσεβῆς, δίκαιος.]
 Σέβεθα, α. Σ. α.
- l. ult. εδὲκ πωμαβιτῶν, Σεδὲκ πόα Μωαβιτῶν.
 ε. ε. ⁷⁾
- c. 1163. l. 2. Σέθεν, σ. — Σ. σ. — Ὀμηρον τ.
 Ὀμηροῦν τ.
- l. 4. Σεῖα, ε. Σεῖα. ε.
- l. 12. Σεῖο Φονήσας, τοῦ Σεῖο Φονῆος. τοῦ σοῦ Φονέος.
- c. 1164. l. 1. Σειραχθῆσαι, χ. Σεισάχθαι. χ. ⁸⁾
- c. 1166. l. 4. Σέκρετον, σ. Σεήρετον. σ. ⁹⁾

c. 1166.

6) Cyr. Lex. Ms. Σαυρωτῆρσι. τοῖς στύραξιν τῶν ὀπιθεν τῶν δοράτων. Cf. VV. DD. quibus accedo.

7) Sic edèx sine spiritu, cui Musurns Σ praeposuit. Musuri πόα M. risum movet, nec comprehendo, quomodo homo, qui a pueris libros scriptos legerat, tam imperite corrigere potuerit; manifesta est erroris origo, si mo-

do in archetypo ita scriptum fingamus: πωμαβιτῶν. Id est πόλις Μωαβιτῶν, ut VV. DD. jam viderunt, qui et eruditionem inutiliter hic profuderunt.

8) In Ald. Σεισάχθαι incuria typ.

9) Codicis lectio in Albertina reposita est, emendantibus VV. DD.

- c. 1166. I. ult. Σέλας, φ. — Σ. φ. — ἡλίου. Σέλας
ἡλίου εἰάτου πυρός
αἰθομένοιο.
πυρός αἰθομένοιο.¹⁰⁾
- c. 1167. I. 5. Σελέχιον, κ. Σ. κ. — λέγεται τὸ ἐκ τ.
— λέγεσθαι τὸ ἐκ τ.
— ψαρίου. — ὄψαριου.
- I. 12. Σεληνας, πόπανα, Σεληνας. πόπανον, τῷ
τῷ ἄστρω ὅμοιον, ἀ- ἄστρω ὅμοιον, πέ-
πέμματα. μα τι.¹¹⁾
- Σεληνίς, φ. — ἐκκρε- Σ. φ. — ἐγκρεμάται τ.
μάται τ.
- Σελαπιάδαο, Σ. Σεληπιάδαο. Σ.
- I. ult. Σέλινον, τὸ γύναιξ. Σ. τὸ γυναικεῖον.
- c. 1168. I. 2. Σελίνου στέφα- Σελίνου στέφανος πένθε
νος πένθε προσή- προσήκων. δ.
κεν, δ.
- I. 8. Σελληίς, π. — ἀμ- Σελληίης. π. — ἀμφὶ δὲ
φίοις σελλοί, ο. σελλοί, ο.¹²⁾
- Σελληιδέω, Σ. Σελληιαδέω. Σ.
- Σελλίζεσθαι, ψιλλίζε- Σ. ψελλίζεσθαι. τ.
σθαι, τ.
- c. 1169. I. 2. Σελοί, ε. Σελοί. ε.¹³⁾
- I. 9. Σεμελοιδάι, ο. — Σ. ο. — κελύφους, ο.
κελίφους, ο.

c. 1170.

10) Unde monstrum εἰάτου π? Versum II. Θ. 559 adscribam, et originem videbimus:

Εἴατο πευτήκοντα σέλας πυρός αἰθομένοιο.

En éiaτο ὕ πυρός α. omisso σέλας. Adsentior iis, qui hic σέλα in Homero reponunt, nam jota dativi in sigma degeneravit.

11) Pressius codicem ita sequamur: Σελήνας. πόπανα, τῷ ἄστρω ὅμοια πέμματα. Mendosum ὅμοιον ἀπέμματα πα-

tum est ex ὅμοιον πέμματα. Cf. VV. DD.

12) Bene in Albertina repositum est Homericum Σελληίς, unde Σελληίς corruptum fuit. Cf. VV. DD.

13) Scriptura codicis ob ordinem conservanda est.

- c. 1170. l. 3. Σεμνολόγημα, Σ. σ. — ἔξιν ἔχοντα.
 σ. — ἔξιν ἔχοντα.
 — l. 8. Σέμπαδα, ὑποδήμα- Σ. υ.
 τα.
 [Σέξεστος, ὄνομα κύρι-
 ον.]
 Σεπτά, θ. Σ. θ.
 — l. 10. Σεπτεύειν, σεύειν. Σ. σέβειν.
 — l. 17. Σερί, ζ. Σερίς. ζ.
 c. 1171. l. 19. Σεσημασμένον, Σ. ε. σεσημειωμένον. δ.
 ε. σεσηνομένον, δ.
 Σεσηπυῖα, διαβρῆγυῖα. Σ. διεβρῆγυῖα.
 — l. ult. Σεσηρέναι, γελαῖν Σ. γ. προσποιητῶς.
 προσποιητῶς [γελῶ-
 σα.]
 c. 1172. l. 3. Σεσηρῶς, κεχη-
^{ωσ}
 νῶς, δ. Σεσηρῶς. κεχηνῶς. δ.
 — l. 8. Σεσύανται, ω. Σεσεύανται. ω.
 c. 1173. l. 16. Σηκανατὰ καὶ Σηκανατὰ καὶ χλωραὶ ρ.
 χλωραὶ ρ.
 c. 1174. l. 19. Σημαῖα, σημει- Σ. σημείον.
 ον, [σίγνον.]
 c. 1175. l. 2. Σήματα, τ. Σ. τ. — μ.
 — μνήματα.
 [Σηματίζονται πέδον, ὅ-
 σοι σημειοῦνται, ὅ-
 σοι Τρωῆες λέγονται
 εἶναι.]
 Σημαχίδαί, δ. Σ. δ.
 Σημεῖον, τ. — ἢ σφρα- Σ. τ. — ἢ σ.
 γίς.
 [Σήμερον, ἀντίμια, τα-
 χύ.]

[Σημι]

- [Σημναῖον, σημαίνει.]
 Σημναῖον, σ. Σ. σ.
 c. 1175. l. 19. Σηπίων, τὸ ο. Σηπίωντο. ο.
 Σηποιαλῖς, ε. Σηποιαλλῖς. ε.
 c. 1176. l. 2. Σήραγγες, κ. Σ. κ. — κισωρίδες. ἡ π.
 — κισωρίδες, ἡ π.
 — l. ult. Σησαμειδῆς, ε. — Σ. ε. — ἡρεγγέροντι. ¹⁴⁾
 .ριγγέροντα.
 c. 1177. l. 16. Σθεναρα, ἰσχυ- Σ. ἰσχυρά.
 ρὰ [ζῶα.]
 — l. ult. Σθενία, α. — προσ- Σ. α. — π.
 πύρευτο.
 [Σθενῆς, ἰσχυρὸς, καρ-
 τερός.]
 Σθένος, δ. Σ. δ.
 c. 1178. l. 6. Σιαλίδων, δ. Σ. δ. ¹⁵⁾
 Σιαλίζεν, ο. — διαλε- Σ. ο. — διαλεγόμενος κ.
 γομένου κ.
 — l. ult. Σιάλωμα, μ. — Σ. μ. — θυραίου.
 θυραίου.
 c. 1180. l. ult. Σίγλον, ν. — Σ. ν. — ὀβολοὺς Ἀττι-
 ὀβολοὺς Ἀττικῶς κούς — Ἀττικαίς. ¹⁶⁾
 — Ἀττικῶν.
 c. 1181. l. 1. Σιγλοφόρων, σ. Σ. σ. — ἑκτῶ ὀβολοὺς
 — ὀκτοβολῶν Ἀττι- Ἀττικούς.
 κῶν.
 Σίγρα, τ. — σημοί. Σ. τ. — σιμοί.

c. 1181.

14) In .ριγγέροντα primam litteram delevit.

15) In Ald. Σιαλλίδων a typ.

16) Steph. et Theod. Lex. Ms. Σίκλον. πέρων ὀβολοὶ δ'. Le-
 go: Σίκλον Περσῶν. ὀβολοὶ δ'. Eriphanus (Περὶ μέτρων
 καὶ σταθμῶν ex codice Marino) distinguit inter Σίκλον ἱε-
 ρατικὸν et βασιλικὸν, posterius definitur per ὀβολοὶ κ'.
 Cf. VV. DD.

- c. 1181. l. 10. Σιγῶρ, πόλις Σ. πόλις μ.¹⁷⁾
 — l. 14. Σιδαρέοι, π. — ἔτι Σ. π. — ἔτι εἰσὶ ἐν τ. —
 εἰσὶ [Βυζάντιοι] ἐν τ. ἔχρῶντο Βυζάντι-
 — ἔχρῶντο. οί.¹⁸⁾
- c. 1182. l. 6. Σιδηριτὴν, τ. Σιδηρίτιν. τ.
- c. 1185. l. 3. Σίκιννις, ο. — Σ. ο. — ἐμμέλαια τ.¹⁹⁾
 ἐν μελεία τ.
- l. 7. Σικυ., ε. Σικύα. ε.²⁰⁾
- l. 12. Σικυῶνια, υ. — ψέ- Σ. υ. — ψέλλια.
 λία.
- l. ult. Σιλαίνει, σ. Σιλλαίνει. σ.
- c. 1186. l. 4. Σιλβη, εἶδος Σ. εἶδος πέμματος ἐκ κρι-
 πέμματος κριθῆς. θῆς.
- c. 1187. l. 11. Σίλλυβον, ἀ- Σ. ἀκάνθιον — τὸ δέρμα-
 κάνθαιον — τῶ δέρ- σ.
 ματα, σ.
- c. 1189. l. 1. Σίμωρ, π. — Σ. π. — ταῖς δοραῖς χ.
 ταῖς δοραῖς χ.
 Σίν, τὴν σεμνήν. Ββῶν. Σίντην. σεμνήν. Βαβυλώ-
 νισι.¹⁾
- c. 1191. l. 1. Σινοπίσαι, τ. — Σινοπίσαι. τ. — ἐπὶ τῶν.
 ἐπὶ τῶ. α.

c. 1191.

17) Nomen Σιγῶρ incuria typothecae in Aldina omissum fuit, unde et in ceteris editionibus lacuna, quam VV. DD. sagaciter expleverunt.

18) Perperam vocem Βυζάντιοι ad finem rejecit. Cf. VV. DD. qui locum mutilum illustrant et supplent.

19) Correctio typotheam fugit. Cf. VV. DD.

20) Vocis exitum deleuit.

1) Male articulum interpretationis voci adnexuit; conservanda est lectio codicis, suadente ordine. Dubito an Βαβυλώνιοι bene descriptum sit, nam compendium codicis aliud indicare videtur; in ejusmodi locis hariolari inutile est.

- c. 1191. l. 1. Σίοαν, σ. — Πά-
νημον μήνα. Σ. σ. — Πάνημον μήνω.²⁾
— l. 12. Σιπαλή, ἐσπάργαι- Σ. ἐπάργεμος. β.
μος, β.
- c. 1192. l. 1. Σιπύη, σ. — Σ. σ. — Φησὶ δὲ πεύδρια.[‡]
Φησὶ δὲ πεύδρια.
— l. ult. Σιρέων, τὴν τῶν εἶ- Σ τῶν τὸν εἶρην — γῆν
ρην — γῆν Η. Η.³⁾
- c. 1194. l. 4. Σισίνδιος, γέρων. Σ. γ.
[Σίσαιν, κάρμα γουθι-
κόν.]
Σισοκοῦρα, ρ. Φασηλιῆ- Σ. ρ. Φασηλιῆται.⁴⁾
ται.
— l. 8. Σισύμβρια, α. Σισύμβρια. α.
Σισύμβριον, Δ. — ἀπο- Σ. Δ. — ἀπὸ ἡδυόσμου π.
δυόσμου π.
- c. 1195. l. 1. Σισυρνάδης σ. Σ. σ. — σισύρα δὲ διφθέ-
— σισύρα δὲ διφθέ- ρα. — καὶ αἰ μ.⁵⁾
ρας — καὶ αἰ μηλω-
ταί.
- c. 1199. l. 7. Σκαϊόνριον, χ. Σκαϊούριον, χ.⁶⁾

c. 1199.

2) Cf. VV. DD. qui locum corrigunt.

3) Optime igitur in Albertina editur: τῶν τὴν Σίριον σ. ar-
ticulis transpositis, et Εἰ in εἶρην ex Σι nato. Cf. VV.
DD. qui emendationem probant. In Ald. γῆν Η.
culpa typ.4) Cf. VV. DD. qui ultimam glossam emendant; interme-
diam eruditorum sagacitati commendo.5) Cyr. Lex. Ms. Σισύρα. τραχὺ καὶ παχὺ ἱμάτιον δουλιπὸν.
In ultimis articulus a typoseta omittitur. Cf. VV. DD.6) Pessime correxit; ex Homero scribendum: Σκαϊὸν ῥίον.
ut in Albertina. Lectionem codicis detexit Valckenaer.
Cf. VV. DD.

1199. l. 19. Σκαθύματα, Σ. σ. σκαλεύματα.
σ. σκαλεύματα.
- l. 23. Σκαλαθύρει, σκα- Σ. σκαλεύει. ἢ λ.
λάει, ἢ λ.
- Σκαλαθύρων, α. ὁ σκα- Σ. α. ὁ σκαλεύων.
λεύων.
- c. 1200. l. 5. Σκαλινόν, σ. Σκαληνόν. σ. — σκαλη-
— σκαλινόν. νόν.
- l. 15. Σκαλατάζειν, ῥεμ- Σ. ῥεμβωδῶς β.
βαδῶς β.
- c. 1201. l. 1. Σκαμβάλλει, Σ. ἀκηδιᾶ. 7)
ἀκηδί..
- l. 4. Σκαμβίς, θερμότης Σ. θερμοπότις Λακί-
ω ἢ νες. 8)
λακ ρ.
- l. 9. Σκαμονία, ε. Σκαμωνία. ε.
+
- l. 11. Σκανα... ντα, ἐπι- Σκαναίς ἰέντα. ἐπίχαλι-
κα παρὰ Σωφρονίῳ
χαλι... π Σωφρονίῳ σκαναίς π. 9)
σκαναίς π.
- l. 17. Σκάν... α, χ Σκάνδεια. χ. 10)
Χκ α c. 1202.

7) In ἀκηδί.. exitum delevit.

8) Bene correxisse videtur; in fine describendum esset: Λακίωνων ῥητις.

9) In Σκανα... ντα plures litteras, et in ἐπίχαλι.. exitum erasit. Omnia hic tam corrupta sunt et mutilata, ut ἐπέχαιν prudentius sit; in ultimis tamen primam forte scripturam restituiam, nam Σωφρονίῳσκαναίς corruptam videtur ex Σωφρονί^ω εἰς σκαναίς. Legendum igitur aut: παρὰ Σωφρονί^ω εἰς σ. aut: παρὰ Σωφρονί^ω Ως σ. Est nempe εἰς vel Ως principium exempli ex Sophrone citati. Cf. VV. DD. In imprellis ἐπίχαλιε operarum errore.

10) Duas litteras delevit; scriptum videtur: Σκάνδια.

- c. 1202. l. 2. Σκανεύεσθαι, ἐπ-
αριτερεύεσθαι. Σ. ἐπαριστερεύεσθαι.
- l. 4. Σκάνιξ, ἐπαρίστερα. Σ. ἐπαρίστερος.
- l. 7. Σκαπάνη, σ. — δι-
κέλλη. Σ. σ. — δικέλλη.
- Σκαπάνιον, ἢ β. — σκή-
πωνα. Σ. ἢ β. — σκίπωνα.
- l. 11. Σκάπερδα, ε. —
τετρημένης διήρηται.
δ. Σ. ε. — τετρημένης, ἢ
διήρηται δ.
- c. 1203. l. 8. Σκαριφᾶσθαι. ξ.
— κάριφος. Σ. ξ. — σκάριφος.
- c. 1204. l. 6. Σκαφηφόροι, α.
— εὔνοι — μετέρ-
χοντες τ. Σ. α. — εὔνοι — μετέ-
χοντες τ.
- Σκαφίον, π. — ἑταιρευ-
νούσας, ε. Σ. π. — ἑταιρευούσας, ε.
- c. 1205. l. 3. Σκειράφιον, τ.
— σκειρω τ. Σ. τ. — Σκίρω τ.
- l. 4. Σκειράς, Α. Σκειρ.. Σ. Α. Σκίρον Φασί τ. ¹¹⁾
Φασί τ.
- l. 8. Σκειράξαι, κρεαφα-
γῆσαι. Σ. κρεωφαγῆσαι.
- l. 13. Σκειρόν, λ. Σκείρον. λ.
- l. 16. Σκειρών, ἀργη τίς
λ. Σ. ἀργη τίς λ. ¹²⁾
- c. 1006. l. 4. Σκελερδεία, Ἄν-
θία ἢ ν. Σ. Ἄνθια ἢ ν.
- l. 6. Σκέλεται, ξ. Σκέλλεται. ξ.
- c. 1207. l. 15. Σκερβολεῖ, α. Σκερβολλεῖ. α.
- Σκέρβολος, λοῖδος, κ. Σ. λοῖδορος. κ. ¹³⁾

c. 1207.

11) In Σκειρ.. compendium delevit.

12) Cf. VV. DD. qui mendam correxerunt.

13) Mendosum λοῖδος ex compendio provenit.

- ε. 1207. l. 18. Σκερός, αἰ- Σ. α. ¹⁴⁾
δοιολείκτης.
Σκερολίγγες, λ. ἢ ὠπι- Σ. λ. ἢ ὀπιστάϊ.
στάϊ.
— l. 21. Σκεύη, ὄπλησις, σ. Σ. ὄπλισις, σ.
— l. 25. Σκευώριμα, π. Σκευώρημα. π.
ε. 1208. l. 6. Σκήληεν, σ. Σκήληεν. σ. ¹⁵⁾
— l. 15. Σκηνόντες, σ. λέγε- Σκηνῶντες. σ. λέγονται
ται δὲ καὶ σκηνωταίς. δὲ καὶ σ. ¹⁶⁾
Σκηνωταί, συσκηνοῦν- Σ. συσκηνοῦντες.
τες.
Σκηπάνιον, β. ἢ σκῆ- Σ. β. ἢ σ.
πτρον.
[Σκηπανίω, τὰ αὐτά.]
Σκηπήιον, π. Σ. π.
ε. 1209. l. 16. Σκιαγραφίαν, Σ. τ. — πῖλον ε.
τ. — πηλον ε.
— l. ult. Σκιαδία σ. — ἕκα- Σ. σ. — ε.
δέξετο.
[Σκιάδιον, σκηνίκωμα,
λαύκιον.]
Σκιάζει, σ. Σ. σ.
ε. 1210. l. 17. Σκιερὸν, κ. αἰ- Σ. κ. ἀκριβές. ε. ¹⁷⁾
κρι... ε.
ε. 1211. l. 8. Σκιμβός, χο- Σ. χωλός.
λός.
ε. 1213. l. 6. Σκιρεῖται, σκι- Σ. σκίρρος ἐστὶν ἢ λ.
ρός ἐστὶν ἢ λ.

X x 3

ε. 1213.

14) Perperam in Ald. αἰδοιολείκτης.

15) Cf. VV. DD. qui codicis scripturam divinarunt.

16) Scribendum: λέγεται δὲ καὶ σκηνωτής. Cf. VV. DD.

17) In ἀκρι... compendium delevit. Cyr. Lex. Ms. Σκιερὸν. κατάσκιον.

ε. 1213. l. 6. Σκιροφορεία, ο.	Σκιροφόρια. ο. ¹⁸⁾
— l. 14. Σκίταλοι, α. — θεῶν δέ φησι πεπλά- σθαι τοῦ νόμου.	Σ. α. — Θεῶν δέ φησι πε- πλάσθαι τὸν νό- μον. ¹⁹⁾
ε. 1214. l. 12. Σκνιφ., α. — ἐσπέρας λεῖοι.	Σκνίφος. α. — ἐσπέρας. Ἠλεῖοι. ²⁰⁾
— l. 17. Σκογχούλας, γ. τονθρυσμούς.	Σ. γ. τονθρυσμούς. ¹⁾
ε. 1215, l. 6. Σκοῖον, ι. — σύνσκεον.	Σ. ι. — σύσκιον.
— l. 10. Σκόλεφρα, κατα- κεκαυμένα τ. Σκολεία, τ. Σκολιά, σ. — δύσκολα. [Σκολλέ, σκυμμόν.] Σκολλύς, κ.	Σκόλεφρα. κατακεκαυμέ- νε τ. Σκόλια. τ. ²⁾ Σ. σ. — δ. Σ. κ. ³⁾
— l. 11. Σκολοπάνυμον, τὸν στρώσιμον, α.	Σ. τὸν σταυρώσιμον. α.

ε. 1216,

18) Cyr. Lex. Ms. Σκιροφορία. ὄνομα ἑορτῆς Ἑλληνικῆς.

19) In ultimis egregia Fabri conjectura ex codice firmatur. Musurus τοῦ νόμου in τὸν νόμον nullo plane sensu mutavit. Vulgatum θεῶν typos thetae imputandum est. Reponendum itaque duce codice: Θεῶν δέ φησι πεπλάσθαι τὸ νόμα. Vitiosa loci scriptura ex compendiis pro- venit. Cf. VV. DD.

20) In Σκνιφ., exitum delevit; remansit accentus.

1) Perperam in Ald. τονθρυσμούς. Cf. VV. DD.

2) In Ald. Σκολιά. τ. culpa typ.

3) An pro σκυμμόν legendum σκυμμόν? Cyr. Lex. Ms. Σκύμνος, ὁ τοῦ λέοντος σκύλαξ, παροξυτόνως τῶν δὲ ἄλλων ζώων, ὀξύτόνως. Quid Σκολλέ sit, doceant alii. Perperam in Ald. Σκολλύς, reponenda est codicis scriptura Σκολλύς, emendante Salmasio, Cf. VV. DD.

- c. 1216. l. 1. Σκόλοπες, ο. Σ. ο. — σταυροί, χ. ⁴⁾
 — στροί, χ.
 — l. 7. Σκόλοψιν, ὡς ὀπτω- Σ. ὡς ὀπτησιν. τ.
 σιν, τ.
- c. 1217. l. 11. Σκόπες, ο. Σκῶπες. ο.
 — l. 20. Σκοπιωροῦνται, κα- Σ. κατὰσκοποι εἰσί. Σοὶ
 τάσκοπος σοὶ δ' ἐγὼ δ' ἐγὼ οὐχ ἄλιος
 οὐχ ἄλλοῖόσκοπος σκοπὸς ἔσομαι. ⁵⁾
 ἔσομαι.
- c. 1218. l. 8. Σκορδιναῖοθαι, τὸ Σ. τὸ παρὰ φύσιν τὰ μ.
 πφυτὰ μ.
 — l. 14. Σκέρδυλ., θ. Σκέρδυλα. θ. ⁶⁾
 Σκαρδύλη, ζ. — ἐμφε- Σ. ζ. — ἐμφερεῖς ἀσκα-
 ρεῖς καλαβώτη. λαβώτη.
 — l. 20. Σκέροδα, τ. Σκοροδῶν. τ.
- c. 1219. l. 1. Σκοπίος ὀκτώ- Σκορπίος ὀκτάπους. π.
 πους, π. — ὀκτώ- — ὀκτάπουν ε.
 πουν ε.
 — l. 4. Σκορπίως, ὡς θηρίον Σκορπιού. ὡς τὸ θηρίον
 τ. τ.
 Σκοτέον, ο. Σκότεον. ο. ⁷⁾

X x 4

c. 1231.

- 4) Hic et in praecedenti glossa bene correxit, nam prima scriptura fuit στρώσιμον et στροί, compendio a scriba neglecto. Cyr. Lex. Ms. Σκόλοψ. ξύλον ὀξύμμενον. καὶ οἱ τῶν Φοινίκων. Subaudito Σκόλοπες.
- 5) Docte emendavit, sed parum ingeniose; exemplum ab articulo alienum ipsum non offendit. VV. DD. opinionem, qua hic inter Σκοπιωροῦνται et κατὰσκοπος glossam Homericam excidisse putant, scriptura codicis luculenter confirmat; adjungam tantum, quod Σκοπιωροῦνται interpretatione destitutum inter glossas ab Hesychio praetermissas referri debeat, et quod locus ita ordinandus sit: Σκοπιωροῦνται. Σκοπός. κατὰσκοπος. Σοὶ δ' ἐγὼ ο. rel. Adeundi interpretes, qui Poetam citant.
- 6) Vocis exitum delevit. Cf. VV. DD.
- 7) Quod prima scriptura Σκοταῖον fuerit, accentus et ordo docent. Cf. VV DD.

- α 1219. l. 11. Σκοτία, μέρος τι — Σ. μ. — τριγλύφον —
 παρὰ τοῖς ἀρχιτέ-
 κται προσαγορευό-
 μενον τριγλύφου, καὶ
 Ἀφροδίτης σκοτίας
 ἱερὸν κατ' Αἴγυπτον.
 Σκότιος, ν. — παρθε-
 νους — Μαρσύας ἐν
 τῇ Ἰάσ. κοιτοδινιά, σ.
- α 1220. l. ult. Σκυδικαί, Π. — Σ. Π. — μαθλήτινας.
 — μαθλήτινας.
- α 1221. l. 6. Σκύζης, παρὰ Σ. παρὰ Φιλητᾶ — κα-
 Φίλιτα — κάπρας. πρας.
- α 1222. l. 8. Σκυθίς τίχ. — Σκυθιστί χ. — πολλοῖς,
 πόλων ὧν τ. ὧν τ.
- α 1223. l. 3. Σκυθῶν ε. — Σ. ε. — γνώμην ἀπῆλ-
 γνώμην τ. θον. τ. ¹⁰⁾
 Σκύλα, αἰχμαλωσία, Σ. α. ¹¹⁾
 [πραΐδα.]

C. 1223.

8) Legendum cum Salmasio: μέρος τι — προσαγορευομένου τριγλύφου. et retinendum: Ἀφροδίτης Σκοτίας. Cf. VV. DD.

9) Unita bene divisit. Lemma ἐν τῇ Ἰάσ aperte vitiosum est, nec de Mysuri ἐν τῇ Ἰάδι multum persuasus sum; cogitavi equidem, quod σ in Ἰάσ librariorum inscitia a sequenti κοιτοδινιά divulsam esset; remanerent ergo litterae Ἰά, quarum priorem ad articulum dativi retraherem, et residuum á pro numero libri ex noto Marfyae opere Μακεδονικᾶ inscripto haberem; hinc locus ita legeretur: Μαρσύας ἐν τῷ á elapso librariorum culpa operis titulo Μακεδονικᾶν. Sed haec forte somnia sunt, nec mihi satisfaciunt. Marfyae Ἰάσ mihi aliunde ignotum est; nec Μαρσύας, cum clare exaratum sit, mutarem. Cf. VV. DD.

10) Additur a Mysuro ἀπῆλθον.

11) Cyr. Lex. Ms. Σκύλα. τὰ ἀπὸ τῶν ἐν πολέμῳ ἀνηρημένων λαμβανόμενα· λάφυρα δὲ ἀπὸ τῶν ζώντων.

- c. 1223. l. 19. Σκύλον, δ. — Σ. δ. — ῥάκκος κ.
ῥάκος κ.
- c. 1124. l. 19. Σκυρωτή ὁδός, Σ. ο. ἡ ἀπόκροτος.
ἡ ἀπόκρι.
Σκυρτὸν, τράχηλον, Σ. τ. Σικελοί. ¹²⁾
Σικελίν.
- Σκυτάλαι, β. — εἶλαι Σ. β. — ἴλαι, καὶ ὄφρων
καὶ ὄφ. εἰσὶ φρα- εἰσὶ φλαγγέλια,
γέλλια, λ. λ. ¹³⁾
- c. 1226. l. 4. Σκύτινον, καθε- Σκυτίνων καθεμένων δ.
μένων, δ. — ἀνω... — ἀνωτέρα τῶν ἰ-
τῶν ἰσχύων — πκει- σχίων — παρακεί-
μενοι. ¹⁴⁾
- l. 8. Σκυτοδέψις, δ. Σκυτοδέψης. δ.
- l. 10. Σκυτοτόμος, λ. — Σ. λ. — σκυτοῤῥάφος. ¹⁵⁾
σκηροῤῥάφος.

Xx 5

c. 1226.

12) If. Vossio adsentior legenti: Σκύτα. τὸν τράχηλον. Σ.
Cf. VV. DD.

13) In ὄφ. duas litteras cum compendio delevit; scri-
ptum videtur: ὄφρων. Cf. VV. DD.

14) In ἀνω... compendium delevit. Totus articulus duce
codice ita rescribendus est: Σκύτινον καθεμένον δ. —
ἀνωτέρω τῶν ἰσχύων — περικείμενοι. Sic et Bosius ex
Comico ejusque interprete locum emendaverat, suffra-
gantibus VV. DD. Ejusmodi Σκύτινον καθεμένον vide-
mus in persona comica, quam repraesentat celebre mu-
sei Vaticani vas, cujus pictura ex Passerio, Winckel-
manno aliisque nota est: persona mulierem adit scalam
portans; mulier personam e fenestra adspicit.

15) Musuro minime datum erat ea, quae ob oculos ja-
cent, videre; pro vitioso σκηροῤῥάφος rescribendum duce
codice: σκηνοῤῥάφος. Vox σκυτοῤῥάφος e fabrica Mu-
suri est.

- c. 1226. l. 10. Σκυφεκῶνακτος, E. ἐν τοῖς μησι — πφορητήν.
σι — πφορητήν.
- c. 1227. l. 1. Σκῶ, πεδίσκη. Σκῶ. παιδίσκη.
Σκῶλα, ξύλα ὀξύμένα. Σ. ξύλα ὀξύμένα.
— l. 13. Σκῶλος, ρ. — παρὰ τὸ σκελῶ, ε. Σ. ρ. — παρὰ τὸ σκελῶ, ε. ¹⁶⁾
Σκῶλοψ, ξ. ὀξύμένον, Σ. ξ. ὀξύμένον, ἦ α.
ἦ α.
- Σκάματα, λ. Σκῶματα, λ.
Σκωρυφίαν, τ. — ἐν Μησίν, ἐν δὲ Τριακάσιν τ. Σ. τ. — ἐν Μησίν, ἐν δὲ Τριακάσι τ. ¹⁷⁾
- c. 1229. l. 12. Σμηνίον, ἦ πρόπολις. Σ. ἦ πρόπολος. ¹⁸⁾
- c. 1230. l. 11. Σμιλεύματα, διαγλύματα. Σ. διαγλύματα.
Σμίλος, δ. — ἄλλοι μίλακα, ἦ σ. Σ. δ. — ἄλλοι σμίλακα, ἦ σ. ¹⁹⁾
— l. 18. Σμίνθρος, μ. — Ἀπόλλων δὲ Σμίνθειος, δ. Σ. μ. — Α. δὲ Σμινθεύς, δ. ²⁰⁾
— l. ult. Σμινύη, σκαφείδιον δ. Σ. σκαφίδιον δ.

c. 1231.

16) Cyr. Lex. Ms. Σκῶλον. σκάνδαλον. κληραγωγία. ἄσκησις. στενοτάτη θλιψίς. Cf. VV. DD.

17) De vulgata igitur lectione securi sumus. Cf. VV. DD. In posteriori lemmate solum ν ephelcisticum ante consonam pro more abjecit: alio jam loco monui, quod codex Hesychii Marcianus hunc scribendi usum cum pluribus antiquioribus codicibus communem habeat, et quod archetypi antiquitas exinde eluceat.

18) Reponendum πρόπολις, teste Dioscoride. Cf. VV. DD.

19) In Ald. ἄλλοις μίλακα errore typ,

20) Scribendum: Ἀπόλλων δὲ Σμίνθειος. probantibus VV. DD.

- c. 1231. l. 2. Σμῖρεϋς, μ. — Σ. μ. — Λιβύης. ¹⁾
 Λιβύης [καὶ σμη-
 ρεύς.]
- l. 7. Σμοῖς, χ. Σμοῖος. χ.
 Σμοῖος προσώπων, φ. Σμοῖω προσώπων. φ.
- l. 14. Σμορδονεύς, υ. — Σ. υ. — ποθωνεύς. ²⁾
 ποθωνες.
- l. 24. Σμυνδαρίδια, υ. — Σ. υ. — Σμινδυρίδου —
 σμινδυρίδου — σμιν-
 δυρίδου. σμινδυρίδου.
- c. 1232. l. 10. Σμυστία, ἡ πρ^ο Σ. ἡ πρόπολις λυσικρά-
 π^ο λυσικρά. τη. ³⁾
- l. 13. Σμύχει, φ. τρύ- Σ. φ. τ.
 χει.
 [Σμυχόμενον, σμύχων,
 τὰ αὐτά.]
- Σμώγη, ρ. — βούλωσ- Σ. ρ. — βούλωσσον. ⁴⁾
 σον.

c. 1233.

- 1) Additamentum καὶ σμηρεϋς est varia lectio vocis Σμῖρεϋς ex margine, praefixa a librario copula,
- 2) Scriptura ποθωνες Salmasii conjecturae favet. Cf. VV. DD.
- 3) Compendia codicis male interpretatus est; legendum: ἡ πρόπολις. Λυσικράτης. Glossa delumta videtur ex eodem Lysistrate, qui supra v. Βαγαία citatur. Vox ipsa synonymum est superioris Σμηνίον, quod etiam in codice ἡ πρόπολις exponitur. Cf. VV. DD.
- 4) Glossa deleta consistit ex duobus supplementis ex margine, quae ita distinguenda sunt: Σμυχόμενον. Σμύχων. τὰ αὐτά. Musurus vocem σμύχων pro interpretatione praecedentis Σμυχόμενον accepit, et, ut glossa cum interpretatione congrueret, pravo iudicio Σμυχόμενον in Σμυχόμενος mutavit; at retinendum Σμυχόμενον, quod forte aliunde sic enotatum est.

c. 1232. l. 21. . μωσῆ, ἀνέμου π, Σμωνθίοντα, τ. — πομ- φόλυγας π.	Σμῶς. ἢ ἀνέμου π. ⁵⁾ Σ. τ. — πομφόλυγας π. ⁶⁾
c. 1233. l. 11. Σοβῶν, τῶν σοβῶν, α.	Σ, τῶν σοφῶν. α.
c. 1236. l. 3. Σορδισμός, τ. — ἑλληνίζεν. [σέρ- διδον, ῥυπαρόν.] Σορέλλη, σ. — σωροῦ.	Σ, τ. — ἑλληνίζεν. Σ, σ. — σωροῦ.
— l. 8. Σορηδόν, ὁμοῦ, παρὰ τὸ σωρόν.	Σωρηδόν. ὁμοῦ. παρὰ τὸν σ. ⁷⁾
c. 1237. l. 2. Σορωνῆς, ε. — l. 4. Σοῦ, ἴοι, τ.	Σορωνίς, ε. Σ. ἴε, τ.
— l. 9. Σούλαδ, π. Σούνσων, ὑγιές. Σούμυρος, κ.	+ Σούλαδ. π. Σόον. ὑγιές. ⁸⁾ Σ. κ. ⁹⁾
c. 1238. l. 2. Σοῦ.ον, α. Σοῦς, ἢ π.	Σούνιον. α. ¹⁰⁾ Σοῦσις. ἢ π. ¹¹⁾

c. 1238.

5) In . μωσῆ primam litteram a librario omissam prae-
fuit; nullus fere dubito, quin, teste Etymologo, pri-
ma glossae scriptura haec fuerit: Σμώνη. ἢ ἀνέμου π,
suadentibus quoque ordine et ipsa codicis scriptura. Cf.
VV. DD.

6) In Ald. Σμωνθίοντα culpa typothetae, qui et correctio-
nem πομφόλυγας neglexit.

7) Cyr. Lex. Ms. Σορηδόν. ὁμοῦ. παρὰ τὸν σωρόν. Ordo
in utroque glossario docet, quod Σορηδόν pro Σωρηδόν
ex antiquis libris descriptum sit.

8) In Σούνσων interpretatio cum glossa cohaesit, et ita se-
paranda est: Σοῦν. σῶν. Musurus σῶν ejecit, typo-
theta retinuit. Cf. VV. DD.

9) In Ald. Σούμυρος a typ.

10) In Σοῦ.ον litteram erasit.

11) Temeritas hominis bilem et fastidium excitat; repo-
nendum: Σοῦς. ἢ π. testibus antiquioris aevi scriptori-
bus. Cf. VV. DD.

c. 1238. l. 2. Σους, εἰς τὸ αὐτὸ συμφέρεσθαι.	Σοῦθε. εἰς τὸ αὐτὸ συμ- φέρεσθε. ¹²⁾
— l. 7. Σοῦσοι, θίωμα.	Σοῦσο. ἴθι, ὄρμα.
c. 1239. l. 10. Σσάμην, ὄρμώ- μην, [προάγουσα.]	Σ. ὄρμώμην.
— l. 14. Σπαδάχης, σπα- ράττει.	Σπαδαχῆς. σ. ¹³⁾
— l. 16. Σπάδωνα, τ.	Σπάδωνα. τ.
c. 1240. l. 1. Σπάζει, σκύ- ζαι, Α.	Σ. σκύζει. Α.
— l. 5. Σπαθατὸν, τ. — ὑ- φεςπάθη κ.	Σ. τ. — ὑφεςπάθη κ. [†]
— l. 14. Σπαθίσματα, τὰ σπαδονίσματα.	Σ. τὰ σπαδωνίσματα. ¹⁴⁾
c. 1241. l. 3. Σπάλεξ, ε.	Σπάλαξ, ἢ ἀσπάλαξ. ε. ¹⁵⁾
— l. 9. Σπαύλαθρον, σ.	Σπάλαθρον. σ. ¹⁶⁾
— l. 17. Σπαραβάρα, γε- ροφόροι.	Σ. γερόφοροι.
c. 1242. l. 8. Σπαργῶν, ὁ πλήρες — ἐκρίσεως.	Σ. ὁ πλήρης — ἐκρίσεως.
— l. 13. Σπάρξαι, σπαργα- νῆσαι, σ.	Σ. σπαργανῶσαι. σ.
Σπάρτα, σ. ῥάματα.	Σ. σ. ῥάματα.
Σπαρτίου, ῥάματος.	Σ. ῥάματος.

c. 1243.

12) Miror praeposterum Musuri ingenium; hic infinitivus retinendus est ex ordine, sequitur in sequenti glossa imperativus. In Σους compendium neglectum fuit; scribendum itaque: Σοῦθα. εἰς τὸ αὐτὸ συμφέρεσθαι.

13) Quid hac accentus mutatione effecerit, non video; latent hic, si bene odoror, auctoris cujusdam verba: Σπαδᾶ χεῖρ. In σπαράττει solum Σπαδᾶ exponitur. Cf. VV. DD.

14) Firmatur Salmasii conjectura σπαδονίσματα, quae et in Albertina reposita est. Cf. VV. DD.

15) Supponitur a Musuro: ἢ ἀσπάλαξ.

16) Litterae αυ transpositae sunt; olim vox ita exarata erat: Σπάλαυθρον. Cf. VV. DD.

- c. 1243. l. 1. Σπασάμενος, ε. Σπασάμενος. ε.
 — l. 10. Σπατίζεις, τῶν πα- Σ. τῶν σπατέων ε.
 τέων ε.
 — l. ult. Σπείλας, πέτρας. Σπιλάς. πέτρα.
 c. 1244. l. 5. Σπείον, σπή- Σ. σπήλαιον, σπύλωνες,
 λαιον, σπύλων, οἱ οἱ πρὸς τ. — ἰ-
 πρὸς τ. — ἰμα εὐμέ- ματίου εὐμεγέθους
 γεθες γ. γ. ¹⁷⁾
 — l. 15. Σπείρεσιν, αἱ ε. Σπείρατιν. ταῖς ε. ¹⁸⁾
 c. 1245. l. 15. Σπέρηδον, ε. Σπερηδών. ε.
 c. 1247. l. 4. Σπήσονται, σ. Σπείσονται. σ.
 — l. 8. Σπιλάδες, μεμιαμέ- Σ. μεμιασμένοι.
 νοι.
 c. 1248. l. ult. Σπίλον Παρ- Σπίλον Παρνασίαν. l.
 νασείαν, l.
 c. 1249. l. 3. Σπίδος, π. — πω- Σ. π. — πορώδης. χοιράς.
 ρώδης, χοιρασγή κ. γῆ κ. ¹⁹⁾
 Σπίλη, συμπεφυκός λ. Σπίλον. σ. λ.

c. 1249.

17) Musuri critice hic minime profunda est, ob sequens οἱ — λίθοι scripturam σπύλων in σπύλωνες mutavit; falsane esset an vera, conveniretne cum sequentibus necne, de his parum cogitavit. Cf. VV. DD. qui optime viderunt, quod interpretatio οἱ πρὸς τ. rel. a praecedenti σπύλωνες, cum quo nihil commune habet, separari debeat; tum vero existimandum est, excidisse articuli vocem, quam Alberti supplet, eamque Σπείρα fuisse, luculento testimonio probat. Sola ergo difficultas restat in σπύλων, quod ex mea opinione nihil aliud est, quam vitiosa lectio, cujus emendatio σπήλαιον praecedit, junctim exaratis, ut saepius in hoc Hesychii codice factum videmus, menda ejusque correctione.

18) In archetypo forte glossa ita exarata erat: Σπείρεσιν. ε. correctio superscripta voci adposita fuit, et in articulum mutata; nisi forte dicas, pro hodierno αἱ ἐλυγῆς τ. olim scriptum fuisse αἱ ἐλυγῆ τ. in casu recto. Cf. VV. DD.

19) Lectio πορώδης in Albertina reposita est. Cf. VV. DD.

- c. 1249. l. 9. Σπινδεῖρα, α. Σπινδῆρα. α.
 Σπίνθεος, ἄροτρον ἀ- Σ. ἄρότρου. Ἀπόλλων.
 πόλλων.
- l. 13. Σπίσονται, σ. Σπείσωνται. σ.
- c. 1250. l. 4. Σποδεῖν, παί- Σ. π. σ. ²⁰⁾
 εν, σ.
- l. 8. Σποδι. λαῦρα, ἡ τ. Σποδιαὶ λαύρα. ἡ τ. ¹⁾
- c. 1251. l. 6. Σπονδύλλη, ἡ Σ. ἡ γαλή, παρ' Α.
 γάλλη π Α.
 Σπόπια, π. — στατί- Σ. π. — σ.
 ας.
 [..οράδες, κυκλάδες νῆ-
 σαι ἐν τῷ Ἐγαίῳ.]
 Σποράδην, ε. — ἐνδια- Σ. ε. — ἐν διαφόροις. ²⁾
 φέρους.
- l. 10. Σποργαῖ, ε. — το- Σ. ε. — τεκεῖν.
 κείν.
- Σπόρθυγγες, α. — με- Σ. α. — μετὰ ῥύπου τ.
 ταρυ τ.
- c. 1252. l. 9. Σπυρίχνιον, π. Σ. π. — οἰσυίων.
 — οἰσυίων.
- l. 12. Σταβάλος, κομαῖν, Σταβαλοκόμαν. ο.
 ο.
- c. 1254. l. 7. Σταθήμα, θή- Σταθμά. θύρετρα. τ.
 ρατρα, τ.
 Σταθμία, φλοιαί. Σ. φλοιαί.
 [Σερπενδιβίλουμ, βέλ-
 πλουμβίνουμ. Ῥω-
 μαϊκῶς.]

c. 1254.

20) Perperam in Ald. σπαίειν pro παίειν. Cf. VV. DD. qui maculam sustulerunt.

1) Litteram expunxit; scriptum erat una voce: Σποδια-
 λαῦρα. Cf. VV. DD.

2) In ..οράδες duae litterae desunt; legendum: Σπορά-
 δες. κ. — Αἰγαίῳ.

- c. 1254. l. 7. Στάθμη, σ. Σ. σ. ³⁾
 c. 1255. l. 12. Στενάζειν, λ. Σ. λ. — παίειν α.
 — ἐπαίειν α.
 c. 1256. l. 4. Στατίας, α. Σ. α. ε.
 εἶδος.
 [Σταιτική, ἔστηκας.]
 Στακτὴν, τ. Σ. τ.
 — l. ult. .τάλη, τ. κτηνῶν Στάλη. τ. κτηνῶν. ⁴⁾
 [ὄσταλός.]
 c. 1257. l. 3. Σταλίζομαι, ε. Σ. ε. — ἔστηκα.
 — ἔστηκας.
 — l. 6. Σταμαγορίς, ο. — Σ. ο. — ὑφῆ π.
 ὑφεῖ π.
 Σταμίνες, π. Σταμίνες. π.
 — l. 15. Στάνει, τείνεται, Σ. στέίνεται. σ.
 σ.
 c. 1258. l. 13. Στατίδιον, τὸ Σ. τὸ πενταμνοῦν — τυ-
 πενταμιοῦν — τ. ροὺς τ. ⁵⁾
 ροὺς τ.
 — l. ult. .τάτοι, α. Στάτοι. α.
 c. 1259. l. 1. .τάτος, σ. Στάτος. σ. ⁶⁾
 — l. 15. Σταφύλη, ὁ δ. — Σ. ὁ δ. — ἐπὶ δὲ κανόνος
 ἐπὶ δὲ κανόνα — λα. — λαξοϊκός, ε. ⁷⁾
 ξοϊκός, ε.
 c. 1260. l. 13. Στεγανόμενον, Στεγανόμιον. τ.
 τ.
 c. 1261. l. 12. Στειβομένη, Σ. π. — ὁ πολίτης σ. ⁸⁾
 π. — ὀπλύτης σ.

c. 1261.

3) Mire hic ex margine inferitur *Serpendibilum* vel *plumbinum*.

4) In .τάλη primam litteram praefixit. Ejectum ὄσταλός varia lectio videtur. Cf. VV. DD.

5) In τ. ροὺς litteram erasit.

6) Hic et in praecedenti glossa primam litteram praeposuit.

7) In λα. ξοϊκός litteram expunxit.

8) Vera videtur H. Vossii emendatio, legentis: ὀπλίτης. Cf. VV. DD.

- c. 1261. l. 18. Στελέαν τ. — Σ. τ. — Ἀριστοφάνης ἐν
ἀντ. Φάνης ἐν κιθα- Κιθαρωδῶ. 9)
- c. 1263. l. 3. Στελῖς, π. — Σ. π. — ἰξίαν υ.
εἰξέαν υ.
- l. 11. Στελύπη, α. Στελύπην. α.
Στεμβάζειν, λ. χλεγά- Σ. λ. χ.
ζειν.
[Στεμβάζεις, λοιδορί-
α.]
- Στέμμα, σ. Σ. σ. 10)
- Στεμματιαῖον, δ. Στεμματιαῖον. δ.
Στέμφυλα, τ. — ἀπυ- Σ. τ. — ἀπυρήνους ἐλαί-
ρίνους ἔλαις, κ. ας. κ.
- l. ult. Στενάσαι, τ. Στενάσαι. τ.
- c. 1264. l. 6. Στενόεσα, σ. Στενέεσα. σ.
— l. 21. Στεργάινος, κόπρων. Σ. κόπρος. 11)
- c. 1265 l. 4. Στερέμνιον, σ. Σ. σ. ἰσχυρόν.
ἰσχυρότατον.
- Στερεόν, κ. ποικίλον. Σ. κ. ποικίλον.
στερηναῖα, ἑδος, ἢ Στερηναῖα. ἑδος. ἢ ἰππο-
ἰπποκόον τί, ἢ π. — κόντις. ἢ π. — ἢ
ἢ ἀπειθῆς α. α. α. 12)

c. 1266.

9) In ἀντ. Φάνης litteram cum varia lectione vel correctione, quae nomini superscripta erat, erasit. Merito hic Musuro succenseas, qui nulla ratione ductus, cum lectio codicis clara sit, ἀντ. Φάνης in Ἀριστοφάνης mutavit; nam ut Aristophanis Κιθαρωδός nullibi occurrit, sic et Antiphanis Κιθαρωδός primum ex hoc loco in lucem prodire videtur. Cf. VV. DD. quibus Musuri temeritas imposuit.

10) Manifestum est glossae deletae vitium; scribendum: Στεμβάζεις, λ. quod Lexicis addi potest.

11) Legendum suspicor: Σ. κοπρών. sterquilinum.

12) Conjuncta divisit; tempore forte locus sanabitur. Docent tamen et ordo et sequens στερητικὴ τῶν πάντων,

Υ γ

quod

- c. 1266. l. 17. Στέφανον ε. — Σ. ε. — ταλασίαν.
ταλάσειαν.
- l. 23. Στεφανοφορέοντα, Στέφανον φορέοντα. α.¹³⁾
α.
- Στεφάνωμα, τῶν λῶ.ον Στεφανωμάτων. λωτῶν.
δ. δ.¹⁴⁾
- c. 1267. l. ult. Στήλας δ. — Σ. δ. — οἱ δὲ τρεῖς, α.
οἱ δὲ τρία, ο.
- c. 1268. l. 16. Στήνια, ἐορτὴ Σ. ε. Ἀθήνησιν, ἐν ἧ δ.
Ἀθήνησι, καὶ διασκώ- κ.¹⁵⁾
πτουσι κ.
- c. 1270. l. 4. Στίβη, ψ. — Σ. ψ. — δαμάσση στίβη
δαμάσσης. στίβη ὑ- ὑπηοίη. δ.¹⁶⁾
πίοι. δ.
- l. 9. Στιβειᾶν, ρ. Στιβιᾶν. ρ.
- c. 1271. l. 1. Στιλάμενος, π. Στειλάμενος. π.
- l. 7. Στίλος, ὁ π. Στίλος, ἢ κτίλος. ὁ π.¹⁷⁾

c. 1271.

quod lectio codicis Στερηναῖα ὁδός, sublata interpunctione, hic praefenda sit; mox in οἶον στερνοτύπη καὶ στερναῖα scriptura; Στερηναῖα cum Στερναῖα confundi videtur, quod procul dubio Musurum ad textum codicis mutandum movebat. Interea nihil certi affirmari potest, donec locus, quo respicitur, detectus fuerit. In Ald. ἢ ἀπαθῆς a tyrotheta, qui nexum litterarum ei pro α accepit.

13) Reponenda est codicis scriptura, suadente ordine.

14) In λῶ.ον litteram delevit; scriptum videtur: λῶσον.

15) Lacuna, etsi nullum in codice adpareat indicium, hic facile animadvertitur. Musurus solito more durioribus usus est remediis; nos leniora adhibeamus, et lacunam ita notemus: Ἀθήνησι..... καὶ δ. Hesychius ex Photio, quem Alberti exscripsit, suppleri potest. Cf. VV. DD.

16) Optime correxit. Perperam in Ald. δαμάσση. Cf. VV. DD.

17) A Musuro ἢ κτίλος adjungitur.

c. 1271. l. 10. Στῖνος, σ.
Στινωπός, σ.

— l. 14. Στίοντες, ι.
Στιπτῆς ε. — ὄδοῦ.
Στιτθόν, ε.

c. 1272. l. 12. Στίχωμεν, π.

c. 1273. l. 4. Στοιχεῖα, π.
— γράμματα. στοι-
χειούμενοι, δ.

.τοιχιούμενοις, δ.
Στοιχειωδόν, κατὰ τά-
ξιν, [ἐνορδίνως.]

Στοιχίωσις, δ.

c. 1274. l. 4. Στομάχοιο θ. —
εὔτοι τὸ τῆς κοιλίας
στόμα. [δηλοῖ δὲ καὶ
Φίλμον κηλόν.]

— l. 7. Στομίς, ὁ α.
Στομοδόκον, στομύλον.
Στομύλος, π.

— l. 16. Στομωμάτων, χ.

c. 1275. l. 10. Στορνούμενος, ε.
Στον..τέα, κ.

Στεῖνος. σ.

Στεινωπός. σ.

Στείοντες. ι.

Σ. ε. — ο.

Σ. ε. ¹⁸⁾.

Στείχωμεν. π.

Σ. π. — γράμματα.

Στοιχειούμεθα. δ. ¹⁹⁾

Στοιχειούμενοις. δ.

Σ. κατὰ τάξιν.

Στοιχείωσις. δ.

Σ. θ. — ἦτοι — στό-
μα. ²⁰⁾

Στομίας. ὁ α. ¹⁾

Στομοδόκον. σταμύλον.

Σταμύλος. π.

Στομωμάτων. χ.

Στορνούμενος. ε.

Στορνυτέα. κ. ²⁾

Υγ 2

c. 1275.

18) Secunda manu in margine adscripta sunt: Στιπτός. πυκνός, ἢ στερεός καὶ πεπιλημένος. ἀπὸ τοῦ στείβειν, τὸ πατεῖν. quae tyrotheta inter Στιπτῆς et Στιτθόν in-feruit.

19) Unita divisit; in sequenti glossa primam litteram prae-notavit.

20) Quid δηλοῖ δὲ καὶ Φίλμον κηλόν sit, nescio; doceant alii. Ultimum κηλόν corruptum videtur ex κοῖλον.

1) Ex Suida correxit; lectio codicis conservanda est, docente Eustathio. Cf. VV. DD.

2) Locus corrosus, in quo duae litterae evanuisse vi-
dentur.

- ε. 1275. l. 13. Στορχάζειν, Σ. εἰς σηκούς κ. ³⁾
 εἰς .. κούς κ.
 — l. 17. Στοῦπος, ἢ τ. — Σ. ἢ τ. — Φορείων σ.
 Φορίων σ.
 — l. ult. Στοχίζη, σ. μακρο- Στοιχίζη. σ. μακρογορεῖς.
 γορεῖς. †
 ε. 1276. l. 7. Στραβωνες, ἐ- Σ. ἐπιποιῦ κ.
 πιποιῦ κ.
 — l. 13. Στραγεύει, δ. Στραγγεύει. δ.
 Στραγεύεται, δ. Στραγγεύεται. δ.
 — l. ult. Στρατηγιάν, τ. — Σ. τ. — σ.
 στρατιάς.
 Στρατηλάτης, ἡγεμῶν, Σ. η. — στρατοῦ.
 ἀρχων στρατοῦ.
 Στρατή. π. Σ. π. ⁴⁾
 Στρατί, π. Στρατίον. π. ⁵⁾
 ε. 1277. l. 9. Στρατόων, ε. Στρατόωντο. ε. ⁶⁾
 τατή, π. Στρατή. π. ⁷⁾
 — l. 13. Στρέβλαυ ν. — δι- Σ. ν. — διασφηνούντα γ.
 ασφηνούντα γ.
 ε. 1278. l. 4. Στρατεύεται, τ. Στραγγεύεται. τ. — τρέ-
 — τρ.... τρηψημε- βεται. τ. ⁸⁾
 ρῶ.

ε. 1278.

3) In ..κούς priores litteras delevit.

4) Glossa intermedia in editis abest culpa typ.

5) In Στρατί compendium neglectum est; prima scriptura erat Στρατί. Cf. VV. DD.

6) Bene correxit; corruptela ex neglecto compendio oritur.

7) Sic τατή, nec in codice defectus indicium cernitur.

8) Ante Στρατεύεται articuli vocem excidisse suspicor; forte legendum: Στρεύεται. στρατεύεται. τ. In τρ.... plures litterae evanuerunt. Cf. VV. DD. qui haud male Στρατεύεται cum praecedentibus jungendum voluerunt. Crederet forte aliquis, ipsum Στρατεύεται ex Στρεύεται corruptum esse; probabilitas adest, nec habeo quod opponam.

- e. 1278. l. 17. Στρεψίμαλος, Στρεψίμαλλος. μ. —
 μ. — στρέψι μάλα στρεψίμαλλα γ.
 γ.
- l. 23. Στρηνές, σ. — στρι- Σ. σ. — στρηνόν.
 νόν
- e. 1279. l. 3. Στρηνοιβοᾶν, τ. Στρηνές βοᾶν. τ.
 Στρίγλος, τ. — νυκτο- Σ. τ. — νυκτικόρακα.
 κόρακα.
 Στριγχός, τειχίον. Σ. τ.
 [Στρικτόριον, στεφανή
 δόμαστος.]
- Στριφνός, σφιγκτός, Σ. σφιγγητός. π. 9)
 π.
- l. 15. Στρέβιλος, σ. — Σ. σ. — γυναικείων χρυ-
 γυναικείας χρύσης. σίων. 10)
- e. 1280. l. 9. Στροβαλοκο- Σ. οὐ κομαῆς. 11)
 μαῆς, οὐχ' ὀμαῆς.
 Στρόμβος, δεινός, κ. Σ. δ. κ. 12)

Υ γ 3

c. 1280.

- 9) Pro στεφανή correxerat στεφάνη. In σφιγκτός nexum litterarum γκ (errore in hoc codice admodum facili) pro γη accepit, et alterum γ inseruit, unde Aldina lectio σφιγγητός. Alberti tandem primam scripturam restituit, eamque optime in textu posuit. Glossae botanicae et iatricae Mss. ex codice Marino: Σιτῖα στριφνά. βρώματα σφιγκτά. Cf. VV. DD.
- 10) In γυναικείας χρύσης compendium male descriptum est; forte hic ad certum aliquod muliebrium ornamentorum genus respicitur, nec mihi placet H. Vossii emendatio γυναικείον χρυσίον.
- 11) Ex ordine scribendum: Στρομβαλοκομαῆς. littera μ ante β saepius elabitur. Pessima est Musuri correctio οὐ κομαῆς, nam οὐχ' ὀμαῆς aperte vitiosum est ex οὐλοκομαῆς, littera χ cum λ commutata: emendationem ab aliis propositam Alberti in textum adsumsit. Cf. VV. DD.
- 12) In impressis δίνος ex correctione, nescio cuius. Totus articulus procul dubio additamentum est ad praecedens

- c. 1280. l. 15. Στραων., λα- τρωνύς. λ. ¹³⁾
 γάς.
- c. 1281. l. 7. Στροφ. λυξ, Στροφάλυξ. σ. ¹⁴⁾
 σ.
- l. 15. Στροφίος, ή σ. Στροφίον. ή σ.
 — l. 25. Στρέμοξ, ξ. — ταῖς Σ. ξ. — ταῖς ληνοῖς
 ληαῖς π. π. ¹⁵⁾
- l. ult. Στραματίζεν, τὸ Σ. τὸ ἐπισάττειν ο.
 ἐπισάσσειν ο.
- c. 1282. l. 5. Στραώφοντος, ὄ- Στραφῶντο. περιεβλέ-
 περ ἐβλέποντο, ε. ποντο. ε.
- l. 7. Στυαγόν, τὸ στύμα, Σ. τὸ στύμμα, π.
 π.
- c. 1283. l. 17. Στυφέλεξε δ. Στυφέλιξε δ.
- c. 1284. l. 4. Στυφρόν, σ. βα. Σ. σ. β.
 ρυ.
 [.τύχας, τάξας.]
 Στυχιούσι, δ. Σ. δ. ¹⁶⁾
- l. 20. Σιαδες, α. — ἐ- Σ. α. — ἐσχηματισμέ-
 σχηματισμένοι. νως.
- c. 1285. l. 10. Συβαρητικοὶ Σ. λ. — Συβαρητικὸν —
 λ. — Συβαρητικὸν Συβαρητικοὶ λ.
 — Συβαρητικοὶ λ.
- l. 14. Συβαρηται, τ. Συβαρηται. τ.

c. 1285.

dens Στραίβος ex margine, hic contra ordinem intru-
 sum. Στρέβος, Στραίβος et Στρόμβος unum idemque
 vocabulum est, quod sola scriptura et pronunciatione
 variat.

13) In Στραων., compendium delevit; scriptum videtur:
 Στραωνά. In Ald. Στραωνύς a typ.

14) In Στροφ. λυξ litteram expunxit.

15) Masurus ληαῖς in ληνοῖς bene mutavit, at articulum
 neglexit, quod typosetam ad lectionem codicis confer-
 vandam induxisse videtur; reponendum: τοῖς ληνοῖς.
 corruptela ex compendio nata.

16) In .τύχας sola prima littera deest.

- c. 1285. l. 18. Συμβίνης, κ. Συμβίνη. κ.
 — l. 21. Συβόταιο, σ. Συβόταο. σ.
 c. 1286. l. 22. Συγκατέλησε, Συγκατέληξε. συμπέ-
 συνεπέπαυται. παυται.
 — l. ult. Συγκαγχρήσαι, σ. Σ. σ. — συμφορεύσαι.
 — συφρεύσαι.
 c. 1287. l. 1. Συκείσθαι, σ. Σ. σ. — πεποιῆσθαι.
 — πεποιείσθαι.
 — l. 4. Συγκεκορδυλισμένα, σ. Συγκεκορδυλισμένα. σ.
 — l. 8. Συγκοιμούσθαι, σ. Συγκοιμάσθαι, σ.
 Σύγκλ. δα, σ. Σύγκλυδα. σ.¹⁷⁾
 Συμμιγείς, σ. καὶ σύγ- Σ. σ. καὶ σύγκλυδες σ.¹⁸⁾
 κληδες σ.
 Συγκλήδων, σ. Συγκλύδων. σ.
 — l. 14. Συγκοίτιον, ε. συγ- Σ. ε. συγκοιμηθείση μ.¹⁹⁾
 κοιμηθείς μίθωμα.
 Συγκομαίτιον, σ. Συγκομμαίτιον. σ.
 c. 1288. l. 2. Συγκομιστός, Σ. α. παρὰ Διοκλεῖ τῷ
 α. παρὰ διο. τῷ κ. ²⁰⁾
 Συγκοπήμενα, μαστι- Σ. μαστιγωθῆνα.
 γωθῆνα, [μεμαστι-
 γωμένα.]
 c. 1289. l. 6. Σύγχει, τάρατ- Σ. τάραττε. ¹⁾
 τη [καὶ τάρασσαι.]

Υγ 4 c. 1289.

17) In Σύγκλ. δα litteram delevit. Omnia (α Σύγκλ. δα usque ad Συγκοιτάλιον) ex margine injecta esse suspicor; perturbatio ordinis et ipsa glossarum confusio opinioni favent.

18) Voces hic transpositas esse Alberti optime animadvertit. Cf. VV. DD.

19) Perperam in Ald. ceterisque edd. μίχθωμα. In συγκοιμηθείς compendium neglectum fuit. Cf. VV. DD.

20) In διο. compendium delevit; bene descripsit, nam exaratum videtur: διο τῷ. Cf. VV. DD.

1) Prima scriptura fuit procul dubio: τάραττε καὶ τάρασσε. Nisi forte τάρασσαι pro τάρασσε varia lectio sit ex margine.

c. 1289. l. 10. Συγχίας, τ. Σ. τ. — ο.

— ὀρμιάς.

[Συγχρήσομαι.]

Σύγχυσις, μ.

Σ. μ. ²⁾

— l. 14. Σὺ δὲ σύνθεο, σ. Σ. σ. — σύνθου δέ. ³⁾

— σύθου δέ.

Σὺ δ' ἐν φρεσὶ βαίλεο, σ. Σὺ δ' ἐν φρεσὶ βάλλεο. σ.

— l. 21. Συζυγία, συναφία. Σ. συνάφεια.

— l. 26. Σύθεν, ἄρμησεν. Σ. ἄρμησαν.

c. 1290. l. 14. Συκεατὶς, ὁ. Συκεατῆς. ὁ Δ.

Δ.

— l. 24. Συκίνη, μ.

Συκίνη. μ.

c. 1291, l. 2. Σῦκον ἐφ' Ε. —

Σ. — ὅποτε Φαινῆ — ἀ-

ὅποτε Φαινῆ — ἀνε-

νετίθεσαν, καὶ ὁ

τίθεσαν.

βουλόμενος ἐλαμ-

βανε. ⁴⁾

— l. 11. Σύχοι, ὑποδήμα-

Σ. ὑποδήματα Φ.

τος Φ.

— l. 20. Συλλαγνεύσας, σ.

Συλλαγνεύσας. σ.

c. 1292. l. 14. Σύμβαθ., τ.

Σύμβαθου. τ. ⁵⁾

— l. 19. Συμβαλλόμενοι, συν-

Σ. συναγόμενοι

ἀγνυται.

— l. 21. Συμβάλλα, σ.

Σύμβαλλε. σ.

c. 1293. l. 2. Συμβατήριοι, εἰ-

Σ. εἰρηνικῶν δ.

ρηνικοὶ δ.

c. 1293.

2) Vocem Συγχρήσομαι paralipomenis ex margine ad-

numero.

3) Pro σύθου δέ in Ald. σεύθου δέ culpa typ.

4) Mendosum Φαινῆ ortum videtur ex Φανεί, omissa littera
superfcripta; scribendum itaque: ὅπότη ἀν Φανείη. Res-
sime in Ald. ὀπήτη Φανῆ. Adduntur a Musuro: καὶ
ὁ βουλόμενος ἐλάμβανε. Cf. VV. DD.

5) In Σύμβαθ. duas postremas litteras deleuit; agnosco
priorem, quae ε fuit. Hinc multum probabile est, pri-
mam scripturam Συμβαθῆν fuisse.

- c. 1293. l. 14. Συμβιβῶσαι, Συμβιβῶ σε. συνάπτω
συνάπτοσαι, διδάσκο- σε. διδάσκω σε. σ. 7)
- c. 1295. l. 3. ὕμη, νῆσος. Σύμη. ν. 7)
- Συμβῶμεν, συναφθῶ- Σ. σ.
- μεν.
[Σύμμαρ, συλλαβάν.]
Συμμάρψας, σ. Σ. σ. 8)
- c. 1296. l. 2. Συμπεπερονημέ- Σ. σ.
- νους, [συμπεφιβλο-
μένους,] σ.
- l. 5. Συμπέφιλα, στανό- Συμπεφυλαεστενωμένος.
μος, σ. σ.
- l. 10. Συμπνευσμός, ὁμό- Σ. ὁμόνοια.
- κος.
Συμπληγάδες, α. — Σ. α. — πλαγκταί.
πλαγκταί.
- l. 16. Σύμπορ, ποντόν Σύμπορ ποντόν μ.
μ.
- c. 1298. l. 8. Σύφυτον, σ. Σύμφυτον. σ.
- c. 1299. l. 1. Συναγελάζον- Σ. συνδιαιτῶνται. ἰσχυρο-
ται, συνδιαιτῶνται. πρεπεῖς. 9)
- [Συναγέσκει,] ἰσχυρο-
πρεπεῖς.
- l. 7. Συναγρόμενοι, συνα- Σ. σ.
γόμενοι.

Υγ 5

c. 1299.

6) Bene correxit; glossa autem insititia est, et contra ordinem injecta. Steph. et Theod. Lex. Ms. Συμβιβῶ. ἐφιστῶ. νοῆσαι ποιῶ. Praecedit: Συμβιβάσαι. (Leg. Συμβιβάσω) νοῆσαι ποιήσω. Cf. VV. DD.

7) Voci primam litteram praeposuit.

8) Pro Σύμμαρ correxerat Συμμάρπτων. Mendosi Σύμμαρ sequens Συμμάρψας correctio fuit.

9) Vocem ἰσχυροπρεπεῖς cum praecedentibus coniunxit, et Συναγέσκει sequentibus inseruit.

- c. 1299. l. 7. Συναγωγίον, συμ-
πόσιον ἔθου. Συναγέσκειο. συναγωγήιον,
σ. ε. ¹⁰⁾
- c. 1301. l. 6. Συνναυθλοῦμα, δ. Συνναυθλοῦμα. δ.
- l. 9. Συνάχθηται, σ. Συνάχθηται. σ.
- l. 18. Συνδείρηεν ι. Σύν δ' ἤειρεν ι.
- l. 25. Συνδιημέρευσαν, τ. Σ. τ. — συνδιήγον.
- l. 28. Συνδοκτικόν, σ. Συνδοτικόν, σ. ¹¹⁾
- c. 1302. l. 4. Συνδυάζειν, Σ. συμπράττειν. συμ-
συμπράττειν, [κυ-
βαῖν τὸ ἀληθές, κα-
κῶν] συμβουλεύε-
σθαι. βουλεύεσθαι. ¹²⁾
- l. 9. Συνεδείσθαι, συγκα-
θῆσαι. Σ. συγκαθίσαι.
- Συνέθει, συντρέχει. Σ. συνέτρεχε.
- l. 21. Συνέθραιρε, σ. Συνέθραιρε. σ.
- l. 26. Συνείκη, σ. Συνήκει. σ.
- c. 1303. l. 1. Συνειλοέντες, σ. Συνειλέοντες. σ.
- l. 10. Συνείροντες, σ. ἔ-
ρειν γὰρ τὸ ὁμοῦ. Σ. σ. εἶρειν γὰρ τὸ ὁμοῦ
συνάπτειν. ¹³⁾
- Συνείρ.ται, σ. Συνείρεται. σ. ¹⁴⁾
- Συνεῖσι, συναινέσαι. Σ. συναινέσαισι.
- Συνεισέφρησεν, συνεισέ-
γεγκεν. Σ. συνεισῆνεγκεν.

c. 1304.

10) Hand improbable est, verba Συναγωγήιον, συμπόσιον ἔθου a superiori Συναγέσκειο divulsa esse.

11) Compendium male descripsit; hinc Aldinae vitium, quod Alberti correxit. Cf. VV. DD.

12) Mire hic interponuntur κυβαῖν τὸ ἀληθές, κακῶν. Nec video, quomodo legenda sint, aut quo pertineant; videant sagaciores.

13) Lacunam explevit, adjecto in fine συνάπτειν.

14) Litteram expunxit; scriptum videtur: Συνείρεται.

c. 1304. l. 3. Συνελόντες, σ.	Συνελόντες. σ.
— l. 11. Συνενηνεγμένος, σ.	Συνενηνεγμένος. σ.
— l. 13. Συνέντας, γ.	Συνιέντας. γ.
— l. 16. Συνεπαρτιμένος, σ.	Συνεπαρτιμένος. σ.
c. 1305. l. 3. Συνερέσειν, σ.	Συνερέσειν. σ.
Συνερέ. ουσι, σ.	Συνερέσασουσι. σ. ¹⁵⁾
— l. 12. Συνεβλήκται, σ. βέ- βληται.	Σ. σ. συμβέβληται.
Συνεβρώγη, σ.	Συνεβρώγει. σ.
— l. 27. Συνεστοχιτών, ό σ.	Συνεστὸς χιτών. ό σ. ¹⁶⁾
c. 1306. l. 4. Συνετιώσαι, σο- φίσωσαι.	Συνετιώσε, σοφιώσε. ¹⁷⁾
Σύνετος, συνήκεν.	Σύνετο. σ.
— l. 9. Συνέβλητο, συνεβάλλ- λοντο.	Σ. συνεβάλλετο.
— l. 26. Συνέψεθαι, ακολου- θῆσαι, ή α.	Σ. ακολουθῆσαι, ή α.
c. 1307. l. 5. Συνηγήοχει, ε.	Συναγήοχει. ε.
— l. 17. Συνημοσύνη, ανθή- κη, ο.	Σ. συνθήκη. ο.
— l. 21. Συνήργεις, συνέκα- μες.	Σ. συνέκαμνες.

c. 1307

15) Litteram delevit; scriptum videtur: Συνερέβουσι. quod forte corruptum est ex Συνερεύουσι, et hoc iterum ex Συνερέουσι. Hic et in praeced. glossa genuinam Lexicographi scripturam If. Vossius restituisse videtur. Cf. VV. DD.

16) Duas litteras delevit; scriptum videtur: Συνεστοχιτών. Vera est If. Vossii conjectura, reponentis: Συνεστὸς χιτών. probantibus et ordine et ipsa codicis scriptura.

17) Vitium codicis prima manu correctum est. Cf. VV. DD.

c. 1307. l. 27. Συνηθέντες, σ. — συνχαριέντες.	Σ. συνχαριέντες.
Συνήθηται, σ. —	Συναίδηται. σ.
c. 1308. l. 1. Συνθεῖσα, τ. — ἐπιβουλῆς σ.	Σ. τ. — ἐπιβολῆς σ.
— l. 19. Συνθηματιέο, ο.	Συνθηματιαῖοι. ο.
— l. 21. Συνθήση, συντάξι. [Συνθῆσαι,] συνθήκη δ.	Σ. σ. Συνθήκη. δ.
c. 1309. l. 2. Συνιζήως, συγκα- θήσεως, ε.	Συνιζήσεις. συγκαθήσεως. ε. ¹⁸⁾
Συνίρνα, σ.	+ Συνίρνα. σ.
— l. 8. Συνιστορεῖ, σ.	Συνιστορῶ. σ.
— l. 11. Σύνιτε, συνέλθατε.	Σ. συνέλθετε.
— l. 19. Συμμητιάαθαι, σ.	Συμμητιαῖαθαι. σ.
c. 1310. l. 2. Συννοισία, τ.	Συννοισία. τ.
— l. 5. Συννόμους, συνθεῖς.	Σ. συνήθεις. ¹⁹⁾
— l. 7. Συνυργίς, ξ.	Συνυργίς. ξ.
— l. 10. Συνωθούμενος, σ.	Συνώθούμενος. σ.
— l. 17. Συνοιχοίσαται, συν- ανερεδθήσεται.	Συνοιχήσαται. συναναιρε- θήσεται.
c. 1311. l. 1. Συνομαρτεύει, σύνεσι, κ.	Σ. σύνεστι. κ.
— l. 11. Συνοῦται, λ.	Συνοῦται. λ. ²⁰⁾
Συνοφρυμένος, λ.	Συνωφρυμένος. λ.
— l. 15. Συμπάιστωρ, συμ- φοιτητής, ο.	Σ. συμφοιτητής, ο.
— l. 20. Συνερεφειῶν, συσκε- πῶν.	Συνερεφειῶν. συσκέπων.

c. 1311,

18) Prima scriptura fuit: Συνιζήσεως. compendio male descripto. Retinendum συγκαθήσεως. Cf. VV, DD.

19) In Ald. Σύννομοι a typ,

20) Correctio typothetam fugit, Cf. VV, DD.

ε. 1311. l. 20. Συνριθμοῦσθαι, σ.	Συναριθμεῖσθαι. σ.
— l. ult. Συνσοῦσθαι, ε.	Συσοῦσθαι. ε.
ε. 1312. l. 1. Συνστειήτον, σ. Συνστρουλήσθαι, συν- στρέψαι. Συνστύψαι, σ. Συνσυρίστης, ὁ π. συν- ούρων. Σύνταγμα, σ. — τάγ- μα. Συντακτήριος, συντάξει, π. — l. 11. Συντάργανες, σ. — l. 14. Συντέθεικα, σ.	Συνστειήτον. σ. Σ. συστρέψαι. Συστύψαι. σ. Συνσυρίστης. ὁ π. συσσύ- ρων. ¹⁾ Σ. σ. — τάγμα συντα- κτήριον. Συντάξει. π. ²⁾ Συντ' ἄργανες. σ. Συντέθεικα. σ. Σ. συσσωρεύειν. Σ. συνουρίσασθαι. σ. Σ. ἄρμα δ. Συοφορβός. σῦς τρέφων. Σ. μ. — συβαρεῖς, καὶ μ. Σ. κ. — ἡ αὐλοθήκη. ἡ τ. ³⁾
ε. 1313. l. 15. Συντυχιζέειν, συνσωρεύειν. Συνειλάσσεσθαι, συνσυρί- σασθαι, σ.	
ε. 1314. l. 9. Συνωρίδα, ἄρης δ.	
ε. 1315. l. 1. Σῦος, φορβός συστρέφων. — l. 7. Σύρας, μ. — σοβα- ρεῖς, καὶ μ. — l. 13. Συρβηνεὺς, κ. — ἡ .υλοθήκη, ἡ τ.	

ε. 1315.

- 1) Mendosum συνούρω oritur ex συνούρων. Musurus antiquiorem scribendi rationem *Συνε* ad recentiorelem legem ubique reformavit.
- 2) Ordini male consuluit, nam *Συντακτήριος* est vox per se sine interpretatione, *συντάξει* ob sequens *Συντάξασθαι* ordini non convenit; hinc locum ita ordinarem: *Σύνταγμα. σ. — τάγμα. Συντακτήριος. Συντάξασθαι. α. Συντάξει. π.*
- 3) In *.υλοθήκη* primam litteram expunxit; scriptum videtur: *ούλοθήκη*.

- c. 1315. l. 15. Συργιάστωρ, - Συογάστῶρ. σ.⁴⁾
σ.
Σύρη, π. σύρματα ναυ- Σ. π. σύρματα ναυμα-
μαγίας. γίας.
Συρία, ἡ π. — σησύρ- Σ. ἡ π. — σισύρνης, ἡ σ.
νης, ἡ σ.
- c. 1316. l. 2. Συρία, διαὶ τοῦ Σ. διαὶ τὸ σ.
σ.
— l. 5. Συρίγγιον, τ. κύνωμα, Σ. τ. κένωμα, δ.
δ.
— l. 9. Συρίη, ἐνηγαίη τ. Συρίη ἐνὶ γαίῃ. τ.
— l. 14. Σύριον, α. τὸ διαὶ Σ. α. τὸ διαὶ Σ. φ.⁵⁾
συρίας φ.
- c. 1317. l. 2. Σύρκεσι, σ. Αἰω- Σ. σ. Αἰολεῖς.
λεῖς.
— l. 14. Σύρτης, χαλινός. Σ. χ.
[Σῦρος, "Αραψ.]
Συρτίς, φ. Σύρτις. φ.⁶⁾
Συράσσει, σ. Συρράσσει. σ.
Συρρίφη, σὺν σκέπη. Συρρέφη. συσκέπη.
— l. ult. Συρφετός, α. — Σ. σ. — συρμός, α.
- c. 1318. l. 2. Σῦρφος, θηρί- Σῦρφος, ἡ σέρφος. θ —
διον — ἔμπης. ἔμπης.⁷⁾
- l. 11. Σῦς, σύσσημος, [συσ-^{ση} Σ. σύσσημος.
μός.]
- l. 18. Συστατῶν, σ. συ- Σ. σ. συνιστῶν. κ.
στῶν, κ.
- c. 1319. l. 1. Σύστηνον, σ. Σύστενον. σ.

c. 1319.

4) Lectio codicis in Albertinam adsumta est. Cf. VV. DD.

5) In impressis: τὸ περὶ Συρίας φ.

6) Glossa intermedia aliunde huc illata est. Steph. et Theod. Lex. Ms. Οἱ Ἀραβοὶ. οἱ Σύροι.

7) Interponitur a Musuro: ἡ σέρφος.

- c. 1319. l. 1. Συατομώτερον Σ. σ. — ἐπὶ τ.
σ. — ἀπὸ τ.
- l. 7. Συστρεμάτων, θ. Συστρεμάτων. θ.
- l. 10. Σύτοι, ω. Σύτο. ω. ⁸⁾
- l. 14. Σύφαρ, γ. — οἱ δὲ Σ. γ. — οἱ δὲ τὸ τοῦ σ. —
τὸ τοῦ σ. — ἐρύτιδώ- ἐρύτιδωμένον σ. ⁹⁾
μενον σ.
- l. 18. Συφιοί, ο. Συφιοί. ο.
- c. 1320. l. 3. Σφαγή, ὀ κ. — Σ. ὀ κ. — κατακλεῖδα τ.
κατακλι τ.
- l. 16. Σφαδάζει, β. δυ- Σ. β. δυσθανατοῖ. χ. ¹⁰⁾
θανατ̃, χ.
- l. 13. Σφαδάν, σ. κατα- Σφαδανόν. σ. καταπλη-
πληκτικῶς. κτικόν.
- l. 15. Σφαιραγεῦντο, ε. Σφαραγεῦντο. ε.
Σφαιριδόν, π. Σφαιρηδόν. π.
- c. 1321. l. 13. Σ' αλεῖεν, α. Σ. α. ψευθεῖεν.
ψευθεῖην.
- l. 23. Φαλλός, ε. — μό- Σφαλλός. ε. — μολύβδι-
λυάδειν, ε. γον, ε. ¹¹⁾
- c. 1322. l. 3. Σφαραγγές, σ. Σφαραγγεῖ. σ.
- l. 15. Σφεδανῶν, φ. — ἐ- Σ. φ. — ε. α. ¹²⁾
πεσπευμένων, α.
- l. 20. Σφειλλόν, λ. Σφειλοί. λ.
- c. 1323. l. 2. Σφενδόναιαν, Σφενδόναν. σ.
σ.
- l. 8. Σφετερίζες, ε. — Σφετερίζων. ε. — κεχη-
χηνώς. νώς.

c. 1323.

- 8) Correctionem typothea non observavit. Cf. VV. DD.
- 9) In impressis: οἱ δὲ τοῦ σ. omisso articulo τό.
- 10) In δυσθανατ̃ exitum delevit.
- 11) In Φαλλός primam litteram praefixit.
- 12) Perperam in Ald. ἐπεσπευμένον. Cf. VV. DD.

e. 1323. l. 16. Σφήσι, τ. Σφήκεια, ἢ Κ.	Σφῆσι. τ. Σφηκεία. ἢ Κ. ¹³⁾
e. 1324. l. 5. Σφηκισμός, ε. — εἰρημένων — βομ- ῶν.	Σ. ε. — εἰρημένος — βομ- ῶν. ¹⁴⁾
— l. 13. Σφηκός λ. — λόφου οῦραν.	Σ. λ. — λόφου οὔραν.
Σφῆ, σαλευῖσαι, κ. σφῆ- λαι.	Σφῆλαι. σ. κ. σ. ¹⁵⁾
e. 1325. l. 5. Σφήττιοι, δ. — Φυλῆς. [Σφί, ἑαυτοῦ ἢ ἑαυτῆς.] Σφίκται, ο.	Σ. δ. — φ. Σ. ο.
e. 1326 l. 7. Σφραγιδονυχάρ- γους, κομήτας τ. — ὄνυχας λίθους κ.	Σφραγιδονυχαργοκομή- τας. τ. — ὄνυχας λευκοὺς κ. ¹⁶⁾
— l. 16. Σφριγαῖ, π. — πλή- ρεις — καπριᾶ.	Σ. π. — πλήρης — κ. ¹⁷⁾
— l. 19. Σφριγόντα, ἐπαιρο- μένα, ι.	Σφριγῶντα. ἐπαιρομένοι.
e. 1327. l. 6. Σφυρά τ. — ἢ ἢ ὑπέρ τισι λ. Σφυράδες, τὰ διαχω- ρίσματα τ. Σφυλίλατος, σ.	Σ. τ. — ἢ ἢ παρά τισι λ. Σ. τὰ διαχωρήματα τ. Σφυρήλατος. σ.

c. 1327.

13) Praeferendum est Σφήκεια, probantibus VV. DD.

14) In βομ. ῶν litteram erasit.

15) Ultimum σφῆλαι praecedentis Σφῆ correctio fuit. Cf. VV. DD.

16) Vocem ex Aristophane restituit. Cf. VV. DD.

17) Perperam in Ald. ceterisque edd. καπριᾶ.

- c. 1327. l. 6. Σφυρίματα, τ. — ἰπποτροφικά.
Σφυρήματα, τ. — ἰππο-
τροφικά γεγραφό-
σι. ¹⁸⁾
- l. 17. Σφῶ, υ. ἢ ὑμᾶς.
[Σφῶϊ, τῆς ἑαυτῶν.]
Σφῶε, ε. Σ. υ. ἢ υ.
- c. 1328. l. 12. Σχανδῆς, τ. Σχαδῆς. τ.
- l. 16. Σχαστήρια, ο. — Σ. ο. — καὶ μέρος τὶ ε.
καὶ ἡμέρος τὶ ε.
- l. 19. Σχεδία, μ. — οὔ- Σ. μ. — οὔτω π.
τως π.
- c. 1331. l. 8. Σχήσας, ε. Σχήσων. ε.
- l. 15. Σχίσης, σχίζαις, Σ. σχίζαις.
σχίδαζε, τὰ ξύλα.
Σχίδαζε. εἰς τὰ ξ. ¹⁹⁾
- l. 20. Σχίζεσι, σ. Σχίζαισι. σ.
- c. 1332. l. 5. Σχίνον δ. — λευ- Σ. δ. — λευκαίνειν τ.
κέν τ.
- l. 18. Σχοίαντο, π. ἐπί- Σχοίατο. π. ἐπίσχοιεν.
σχοιαν.
Σχοίητε, ν. ὑπολάβοι- Σ. ν. ὑπολάβητε.
τε.
- c. 1333. l. 1. Σχοινίνην φωνήν, Σ. φ. τ. ²⁰⁾
τ.
Σχοίνινος, η. ὑδρείας κα- Σ. η. — ὑδρείας καθιάσιν.
ταθιάσιν.

c. 1333.

18) Adnectitur a Musuro: γεγραφόσι

19) Male correxit et separavit, nam σχίδαζε depravatam
est ex correctione: σχίδα. nec a praecedentibus dis-
jungi debet; scribendum igitur: σχίζαι, τὰ ξύλα.20) Perperam in impressis: Σχοινίνην. φωνήν τ. Cf. VV.
DD.

c. 1333. l. 1. Σχολιον, τ. — Σ. τ. — ἔρρανον. υ.
ἔρρανοι, υ.

c. 1334. l. 3. Σχέλια, σεμνο- Σ. σ.
λογήματα.

[Σχόμεθα, ἐπὶ τοῦ οὐ
ἔνεκα μὴ σύμπεδι πε-
ρισχόμεθα, περιέ-
σχυμεν.]

Σχομένη, κ.

Σ. κ.

— l. 9. Σχῦρ, ε.

Σχῦρος. ε.

c. 1335. l. 14. Σῶν, σῶαν, ἢ Σ. σαον, ἢ β.
α.

— l. 20. Σώρακον, α. — ξη- Σ. α. — ξυλοκανθήλια.¹⁾
λο. ανθήλια.

c. 1336. l. 18. Σωστεύματα, Σωστρεύματα. τ.
τ.

c. 1337. l. 15. Σωχῖν, τ. Σωχεῖν. τ.

— l. ult. Σῶντες, κ. Σῶντες. κ.

Τ

Τ

c. 1338. l. 2. Τὰ τ. — προ- Τ. τ. προτετύχθαι εἰ-
τετάχθαι εἰσώμεν. σομεν.

— l. 4. Τὰ αἰδάνοντα, τ. Τὰ αἰδάνοντα. τ.

— l. 6. Τὰ αἰμείνω, τὰ κρείτ- Τ. τ.
τονα.

[Τὰ ἀνταῖον, βαρύ.]

Τὰ ἀπὸ τ.

Τὰ ἀπὸ τ.²⁾

— l. 14. Ταβάλα, τ. — Τ. τ. — σ.
σάλπιγγος.

[Ταβερνία, καπη.]^λ

c. 1338.

1) In ξηλο. ανθήλια litteram expansit.

2) Glossa intermedia corrupta est ex Ταλαντιαῖον, quod infra suo loco occurrit.

- c. 1338. l. 14. [Ταβέρνων,
πανδοχείων.]
Ταγαῖος, ὁ ε. Τ. ὁ ε. 3)
- c. 1339. l. 5. Ταγηνία, π. τι-
γανῶν — στέας —
σάμη, τ. Τ. π. τηγάνων — στέαρ
— σησάμη, τ.
- l. 21. Τατθίον, μ. τιτθί-
ον. Τ. μ. τ.
[Ταῖδεχθόνα, ταῖν
ταῖς.]
Ταῖη, δ. †
Ταῖης, δ.
- c. 1340. l. 6. Τακερόν, τικτόν,
ο. Τ. τηκτόν. ο.
- l. 10. Τακτονίταν, τ. — Τ. τ. — τὸ ἐνταῦθα κ.
τὸ ἐνθα κ.
- c. 1341. l. 4. Ταλαντιέον, β. Ταλαντιαῖον. β.
- l. 8. Τάλαντον, σ. — τε- Τ. σ. — τετρακοσίων, ἢ
τρακόσια, ἢ χίλια χιλίων ε.
ε.
- l. 19. Τάλαροι, κ. — Φέ- Τ. κ. — Φέρων μελιηδέας
ρων μελίην δὲ ἄκαρ- καρπόν.
ποι.
- c. 1342. l. 1. Ταλασεῖη, ὑ- Τ. ὑπεμείνη.
πομείνει.
- l. 10. Ταλαβρινόν, υ. Ταλαύρινον. υ. 4)
- l. 22. Τάλλις, ἡ μ. Τάλις, ἡ μ.
- c. 1343. l. 1. Ταλύβιος, ι. Ταλθύβιος. ι.
Ταλῶς, ὁ η. Τάλως, ὁ η.
- l. 13. Ταμετάξαι, μ. †
Ταμετάξαι. μ.
- l. 17. Ταμείας, φ. Ταμίας. φ.

Z z z

c. 1344.

3) Ex glossis deletis prior ita scribenda videtur: Ταβέρ-
νια. παπηλιᾶ.

4) In Ald. Ταλαύβριον culpa typ. Cf. VV: DD.

- c. 1344. l. 6. Ταμειῦχος, Ταμιοῦχος. α.
 — l. 12. ^{ο.} Τάμνοντες, δ. — T. δ. — περιήλαυνον.
 περιελαύνων.
 Τάμοις, τ. ποιήσεις. T. τ. ποιήσεις.
 — l. 16. Τάμωμεν, ποιήσω- T. π.
 μεν.
 [Τᾶν, σὺ Ἀττικῶς, ἢ
 ταύτην, ἢ τοῦτον.]
 Ταναάγρα, α. T. α. ⁵⁾
 c. 1345. l. 2. Ταναγραίων φ. T. φ. — παχύτητα, ὅς
 ε. ⁶⁾
 — πάχυ, ὅς ε.
 — l. 7. Ταναηκέως, μ. Ταναηκέος. μ.
 — l. 9. Ταναηκότες, χαλκῶ τ. Ταναηκέϊ χαλκῶ. τ.
 — l. 14. Τανα., ι. Ταναόν. ι. ⁷⁾
 Τάνας, π. Ταναάς. π.
 — l. 20. Τανέη, α. Ταναῆ. α.
 Τανεηκῆ, ε. ἔχοντι τ. Ταναηκῆ. ε. ἔχοντα τ.
 Τανηλέος, π. Τανηλεγέος. π.
 Τανταλύζει, τ. Τανθαλύζει. τ.
 c. 1346. l. 3. Τανόδρευστος, ὁ T. ὁ τ. παρασκευαστι-
 τ. πσκευάτιος. κός.
 — l. 6. Τανύγλωσσοι, μ. — T. μ. — ἔχοντες τ. ⁸⁾
 ἔχουσι τ.

c. 1346.

5) Intermedium Τᾶν in Τάν mutaverat.

6) Compendium male intellexit; reponendum: παχύτατον. Cf. VV. DD.

7) In Τανα., exitum delevit.

8) Male correxit, nam ἔχουσι corruptum est ex ἔχουσαι. Cf. VV. DD.

c. 1346. l. 13. Τανύοντο, ἐξ- Τ. ε. ε.

ετείοντο, ἔτρεχον.

Τάνυτοδε, μωνύχιπποι
ἐπὶ τῶν οὐρῶν ἐξετεί-
νοντο διὰ τὴν λιπα-
ρίαν οντο διὰ
φλογὸς Ἡφαίστοιο.

Τανύποδε. μωνύχιπποι.
Τανύοντο ἐπὶ τῶν οὐρῶν.
ἐξετείνοντο διὰ τὴν
λιπαρίαν. Τανύον-
το διὰ φλογὸς Ἡ-
φαίστοιο. 9)

Zz 3

c. 1346.

- 9) En locum, in quo criticus ingenium exerceat, nam primum a librario perturbatus est et vitiose descriptus, deinde etiam a Musuro misere dilaniatus, nec tamen horum culpa adeo depravatus, ut omnis sanandi spes amissa sit; tentemus igitur, quid ars efficere valeat. Ad solum codicis textum me converto, nam Musurus hic infra omnem criticam est. Τανύοντο. ἐξετείνοντο. ἔτρεχον est caput articuli, a quo Τάνυτοδε cum sequentibus male divulsum est. Omnia (a Τάνυτοδε usque ad finem) consistunt ex duobus exemplis ab Homero petitis, quorum prius ad ἔτρεχον pertinet; alterum ad ἐξετείνοντο. Prius ergo sumtum est ex II. Π. 375. ubi ita legitur: — τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι. unde depravatum est Τάνυτοδε, μωνύχιπποι. Posterius ad duo loca referri potest, ad II. I. 464. et Ψ. 33. utrobique enim de suis agitur, qui per ignem protensi assiantur; textus Homericus hic est: — πολλοὶ δὲ σύες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ, εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο. Facile jam videmus, quod ἐπὶ τῶν οὐρῶν corruptum sit ex ἐπὶ τῶν σείων, nec rarum est ου ex συ in libris scriptis. In οντο scripturam confodit; legebatur: εὐ μεταλλοίοντο. corruptum ex Homericο εὐόμενοι τανύοντο. Interposita ἐξετείνοντο διὰ τὴν λιπαρίαν male ex Homeri interprete intrusa sunt, nam locum, quem interpretantur, sequi debent, nec praecedere; ad Homericum θαλέθοντες ἀλοιφῇ spectat διὰ τὴν λιπαρίαν, et ἐξετείνοντο ad τανύοντο. Articulus ergo in integrum restitutus ita exaretur: Τανύοντο. ἐξετείνοντο. ἔτρεχον. — Τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι. ἐπὶ τῶν σείων. Εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο. ἐξετείνοντο διὰ τὴν λιπαρίαν.

ε, 1346. l. 25. Τανυσσάμενος, ε.	Τανυσσάμενος. ε.
ε, 1347. l. 10. Τάπιδες, τά- πητες, τὰ ἔπλα τ.	Τάπιδες. τάπητες. Τὰ ἔπλα τ. ¹⁰⁾
— l. ult. Τάρανδος, ζῶον ἐ- λαΐφου, ᾧ π.	Τ. ζῶον ἐλαΐφου π.
ε, 1348. l. 3. Ταραντῖναι, α. — ἐδάδημοι γ.	Τ. α. — ἐδάδημοι γ.
— l. 9. Ταράξιππος, ο. — Πέλοψ ι.	Τ. ο. — ὁ Πέλοψ ι.
α, 1357. l. 5. Τενθία, γ.	Τενθεία. γ. ¹¹⁾
— l. 8. Τεθωμένον, ο. Τεθράνευμα, σ. ἀπὸ τῶν θραυῶν.	Τεθωμένον. ο. Τ. σ. ἀπὸ τοῦ θραυῶ.
— l. 18. Τεθυλλιαμένον, τ.	Τεθυλλιαμένον. τ.
α, 1350. l. 1. Τάρρεθος, β. ἀρρωγός.	Τ. β. ἀρρωγός.
ε, 1351. l. 1. Ταρτησίασι, γάλαις.	Ταρτησίασι, γαλαῖς.
Ταρτησός, π. — στή- λας, συνηχῆ — τρα- χέα.	Τ. π. — στήλας. Ταρφέα. συνηχῆ — τρα- χέα.

ε, 1351,

10) Bene separavit; τὰ ἔπλα τ. rel. ex margine injecta sunt. Cf. VV. DD. Nec tamen haec cum If. Vossio eji-
cienda vellem, nihil enim in antiquis scriptis ex bonis
criticae regulis tollendum est; quae vero in Hesychio
aperte spuria sunt et supposita, aut uncis includenda
sunt, aut ad ordinem suis locis reponenda; sic τὰ ἔπλα τ.
rel. in margine adscripta erant, ut post Τάρρεθος insereren-
tur, quo et salvo ordine revocari debent.

11) Eadem in codice, quae in Ald. ceterisque editioni-
bus, transpositio; ordinem Alberti restituit, Cf. VV.
DD.

ε. 1351. l. 1. [Τάρφεας,] ταρ- Φέσι, π.	Ταρφέσι. π. ¹²⁾
— l. 6. Τάρφη, π. — ποδός — βλαστ..	Τ. π. — σποδός — βλα- στός. ¹³⁾
— l. 19. Ταρχίσαι, θ.	Ταρχῆσαι. θ.
— l. ult. Τὰς οὐ τλαγὰς, τὰς οὐχ ὑπομονητικάς.	Τᾶς οὐ τλατᾶς. τῆς οὐχ ὑπομονητῆς. ¹⁴⁾
ε. 1352. l. 1. Τὰς οὐ φερτέ- ρας, τὰς οὐ φορη- τάς.	Τᾶς οὐ φερτᾶς. τῆς οὐ φορητῆς.
— l. 3. Τὰ στέγη, τὰς στέ- γας, [τὰς κέλλας.]	Τ. τὰς στέγας.
— l. 6. Τὰ τ' ἔοντα, τανύ- οντα.	Τ. τὰ νῦν ὄντα.
— l. 11. Ταῦγε, ταῖς π.	Ταῦγέταις. π.
— l. 18. Ταυρίηδα, κ.	Ταυρείη δᾶ. κ.
ε. 1353. l. 1. Ταυροπῶλαι, ἡ Α.	Ταυροπόλαι. ἡ Α.
Ταῦρος, τ. — παιδα- ρέστην, κ.	Τ. τ. — παιδεραστήν. κ.
— l. 9. Ταύρω, ἡ ε.	Ταυρώ. ἡ ε.
ε. 1354. l. 6. Ταφῆς, θεω- ρεῖς, θ.	Τ. θεωροί. θ.
— l. 10. Τάφιοι, οἱ Τηλε- βόλαι λ.	Τ. οἱ Τηλεβόαι λ.
Τάφος, τ. — κατοι- χουμένων τ.	Τ. τ. — κατοιχομένων τ.

Zz 4

ε. 1354.

12) Locum bene digessit. In archetypo forte vox articuli ante συνεχῆ elapsa erat, quam aliquis in margine adscripsit; scriba deinde vocem in alienum locum intulit et corrupit.

13) In βλαστ.. exitum delevit.

14) Hic et in sequenti glossa scriptura codicis retinenda est, solo τλαγὰς in τλατὰς mutato; nec de genitivo Dorico cogitandum est.

- c. 1354. l. 17. ΤαΦρεῦσαι, Τ. διορύξαι.
 διορύξαι, τάΦρων, ΤαΦών. ε. θ. ¹⁵⁾
 ε. θαμβληθεῖς.
- c. 1355. l. 9. Ταχυπώλων, τ. Τ. τ. ἵππους ἔχόντων. ¹⁶⁾
 ἵππους.
- l. 13. Ταῶς, τ. — ὄρνε- Τ. τ. — ὄρνεον, ταῶς. ¹⁷⁾
 ος.
- l. 18. Τέγγεις, πληρεῖς, Τ. πληρεῖς. κ.
 κ.
- l. 22. Τέγε, κ. Τέγεα. κ.
- c. 1356. l. 8. Τείν, σ. Τείν. σ.
- l. 15. Τέθειγεν, η. Τέθειγεν. η.
 Τεθαλωτα, θ. Τεθαλωτα. θ.
- l. 17. Τεθειγμένον, η. Τεθειγμένον. η. ¹⁸⁾
- l. 23. Τεθειπός, πεφο- Τ. πεφοβημένον. σεσηρός.
 βείκνον, σεσειρός.
- c. 1357. l. 3. Τέθμιμα, νομι- Τ. νόμιμα.
 μα. [ζτ' ὀπιωθεν εἰς
 κ'
 τὴν πρώτην ἢ στι
 τεθμός.]
- Τεθνωμένον, η. Τ. η. ¹⁹⁾
- c. 1358. l. 8. Τείδαμ, ε. Τῆδε. ε.
- l. 14. Τείρεο, κ. Τείρετο. κ.
- c. 1359. l. 7. Ταχοφύλαξ, Τ. η. — Μυξείνη.
 η. — Μυξείνη.

c. 1360.

15) Bene correxit et dividit. In Ald. θαμβληθεῖς culpa tyroth.

16) Adjungitur a Musuro; ἔχόντων.

17) In fine ταῶς a Musuro; perperam in Ald. ταῶς, omil-
 ta adspirazione. Cf. VV. DD.

18) Lectio codicis in Albertina reposita est. Cf. VV. DD.

19) Verba: ζητητέον εἰς τὴν πρώτην κατὰ στίχην Τεθμός.
 in textum ex margine archetypi illata sunt, ubi transla-
 tionem vocum Τεθμός ad Τεθνωμένον aliquis notaverat.

- c. 1360. l. 1. Τέκτων, π. — Τ. π. — Φαλαγγίου.
 Φαλαγγείου.
 — l. 3. Τέλαθι, υ. Τέτλαθι. υ.
 — l. 12. Τελθαίνειν, κ. ἀ- Τ. κ. ἀξιοῦν.
 ζίου.
 — l. 14. Τελέθειεν, ὑπάρ- Τελέθειεν. ὑπάρχοιεν.
 χειεν, θάλλοιεν. θάλλοιεν.
 Τέλεια, κ. — ἡ .ρα. Τ. κ. — ἡ ἱερά. ²⁰⁾
 — l. 22. Τέλειος η. — τελοῦ- Τ. η. — τελειοῦσα τ.
 σα τ.
 — l. 24. Τελειότατον, πε- Τελειότατον πετεηνόν.
 τεηνόν, ἐπιτελεστί- ἐπιτελεστικώτα-
 κωτάτων. τον. ¹⁾
 c. 1361. l. 7. Τελεσιγέρων, Τ. παιᾶνα τὸν ἐπιτελε-
 παιᾶνα τῶν ἐπιτε- στικόν. τ.
 λεστικῶν τ.
 — l. 13. Τελεθία, θ. — Τ. θ. — Λίνδα.
 Λύνδα.
 c. 1362. l. 11. Τελμῖν., ὁ ε. Τελμῖς. ὁ ε. ²⁾
 — l. ult. Τέλος, π. — τοῖς Τ. τ. — τοῖς τελώναις.
 ἀλάναις.
 c. 1363. l. 2. Τέλσας, σ. — Τ. σ. — πέρατα. ³⁾
 πέρα..
 — l. 6. Τελχιτένοντες, σκλη- Τ. σκληροτραχηλοῦν-
 ροτρ. χηλοῦντες. τες. ⁴⁾
 — l. 15. Τέμενος, π. — ἡ Τ. π. — ἡ ἱερὸν κ.
 ἱερὸς κ.
 Τεμένωρον, τ. Φύλακα. Τ. τ. φ.

Zz 5

c. 1363.

20) In ἡ .ρα litteram expunxit; legebatur: ἡ Ἡρα.

1) Cf. VV. DD. qui glossam Homericam restituerunt.

2) In Τελμῖν.. exitum delevit.

3) Itidem in πέρα..

4) In σκληροτρ. χηλοῦντες litteram erasit.

c. 1363. l. 15. [Τέμμαι, τεί-
νεσ.]

Τέμματα, σ.

Τ. σ.

c. 1364. l. 2. Τέμπει, τὰ
σύνδετρα — ὄρων.

Τέμπη. τὰ σύνδετρα —
ο. 5)

[Τέμπλα, τέμπλα ἐπί-
σημα.]

Τεμποῦρι, α.

Τ. α.

— l. 7. Τεναγώδεσι, τόποι,
ε. — ὕδαρ. Τέναγος,
ν.

Τ. τόποις, ε. — ὕδαρ.
Τέναγος. ν. 6)

— l. 14. Τενέδιον β. — Τέ-
νεδος πέλεκυς —
πρᾶγμα τενεδίων π.

Τ. β. — Τενέδιος πέλε-
κυσ — πρᾶγμα
Τενεδίω π.

c. 1365. l. 2. Τενθρηδῶν, ζ.
— κεντωφόρων π.

Τ. ζ. — κεντρωφόρων π.

— l. 9. Τέννος, σ. ἐλαϊνός
ε.

Τ. σ. ἐλαϊνός, ε. 7)

— l. 13. Τενοτωσεῖς, νοτο-
κοπεῖς, -α.

Τενοντωσεῖς. νοτοκοπεῖς.
α.

— l. 15. Τεότινος, τέο —
ὀχεύων.

Τέο. τίνος,

Τέο — ὀχεύων, 8)

Τεοῖο, σοῦ. Τεόν, σ.

Τ. σοῦ.

Τεόν. σ. 9)

c. 1366.

5) Scripturam codicis exhibet Cyr, Lex. Ms. Τέμπει με-
ταξὺ τῶν Θετταλίας ὄρων περὶ τὸν Ὀλυμπον καὶ τὴν
Ὀσσεν στενά· καθ' ὅλου δὲ καὶ πᾶσι τοῖς ὄρεσι στενοτά-
ται διεκβολαί. Suspicaretur aliquis primam scripturam
Τέμπει fuisse.

6) Bene divisit; Τέναγος, ν, ex margine adhaesit. Cf.
VV, DD.

7) Menda codicis nata est ex correctione ἐλαϊνός, ε.

8) Exemplum ab articulo male separavit. Cf. VV. DD.

9) Perperam divisit; Τεόν et sequens Τεοῖο una serie cum
praecedenti Τεοῖο scribenda sunt, suadente ordine.

c. 1366. l. 4. Τεράστεια, θ.	Τεράστια. θ.
Τεράστειοι θ.	Τεράστιοι θ.
— l. 15. Τέρ.ν, α.	Τέρεν. α. ¹⁰⁾
— l. 19. Τερενέη, άπαλα, τ.	Τερενα α, τ.
c. 1368. l. 3. Τέρνακα, τ.	Τ. τ. — καυλόν.
— καυλός.	
c. 1369. l. 5. Τέρψομαι, τ.	Τέρψωμαι. τ.
Τεσσίχου, τ.	Τοσσίχον. τ. ¹¹⁾
Τεσσήλητε, τύμβω σ.	Τεσσηλήτε τύμβω. σ. ¹²⁾
— l. 13. Τετάνυτο, ε.	Τετάνυστο. ε.
c. 1370. l. 6. Τετάρτω, με	Τ. μέτρω τ. ¹³⁾
τ,	
— l. 9. Τέταχας, ε. — έ.	Τ. ε. — έτύπωσας. ¹⁴⁾
τύπασας.	
Τετέων κεφαλήν, τ.	Τεήν κεφαλήν. τ.
Τετέλεσται, γ.	Τετέλεσται. γ.
Τερέβινθος, π 'Ιώβ.	Τ. π. ¹⁵⁾

c. 1371.

10) In Τέρ.ν duas litteras delevit; scriptum videtur: Τέρειν.

11) In Ald. Τεσσίχον a typ. Retinendum est Τεσσίχου, aliunde exscriptum.

12) Τεσσήλητε pueriliter hic injectum est ex Il. Π. 457. ubi haec de Sarpedone morituro: "Ενθά έ ταρχύσουσι κυσίγητοί τε έται τε τύμβω τε στήλη τε, τὸ γάρ γέρας έστι θανόντων. Sequens τύμβω supplementum est, forte ex margine, aut ab ipso Lexicographo claritatis causa adjectum; scribo igitur: Τε στήλη τε (τύμβω). στήλη εν τῷ τάφῳ. Interpretatio poeticam hendiadyn explicat. Cf. VV. DD. qui de hoc loco fufe disseruerunt.

13) Describi potest: μέτρον τ. Scriptura Τετάρτω ob ordinem mihi suspecta est.

14) In Ald. έτύφωσας culpa typ. Cf. VV. DD. qui optime viderunt, praecedens έτύπωσας mendosi έτύφωσας vel έτύπασας correctionem esse.

15) Musurus compendiorum explicationem neglexit; a ty-
potheta habemus πόλις 'Ιώβ, omisio nominis compendio

ε. 1371. l. 2. Τέτευκται, κ.	Τέτευκται, κ.
— l. 4. Τετευχῆσαι, καθω- πείσαι.	Τ. καθωπλίσαι. ¹⁶⁾
Τετηῖσι, λ.	Τετιηῖσι, λ.
Τέτηθεν, ε.	Τετύφωται, ε.
— l. 8. Τετηκότες, ο.	Τετιηκότες, ο.
Τετηῖσι, λ.	Τετιηῖσι, λ.
— l. 15. Τέτμης, εὔρης, κα- ταλάβης.	Τ. εὔρης, καταλάβης.
— l. 17. Τετορεῖη, τρώσει.	Τετόρη, τρώση. ¹⁷⁾
— l. 19. Τετραβαρήων, πλίν- θων κ.	Τ. πλίνθων κ. ¹⁸⁾
— l. ult. Τετραύγων, τ. — τὸ ἔργυραῖον μ.	Τ. τ. — τὸ ἔργυραῖον μ.
ε. 1372. l. 2. Τετραῖδι μ. — γενέσαι κ.	Τ. μ. — γενέσαι Ἡρα- κλέα, κ. ¹⁹⁾
— l. 9. Τετραῖδυσιν, ἀηδόναις.	Τ. ἀηδόναις. ²⁰⁾
— l. 11. Τετραελίκωπες, τ. — ἔχουσι ν.	Τ. τ. — ἔχουσαι ν.
— l. 14. Τετραέτηρον, τ. — τετραέρον.	Τ. τ. — τετραέρον. ¹⁾

ε. 1372.

διο. Scribendum: πόλις Ἰακώβ. quomodo vero Τερέ-
βιδος dici potuerit πόλις Ἰακώβ, VV. DD. explicant.
Oratio docet, quod glossa infititia sit.

16) Perperam in Ald. Τετευχῆσαι. Cf. VV. DD.

17) Bene correxit; menda nata est ex correctione: Τε-
τόρει.

18) In Ald. ceterisque edd. Τετραβαρή, π. errore typo-
thetiae, qui compendium litterarum ων pro accentu cir-
cumflexo habuit. Cf. VV. DD.

19) Lacunam optime explevit. Cf. VV. DD.

20) Correxit: ἀηδόνιν.

1) Bentleyi conjectura ex codice firmatur. Cf. VV. DD.

c. 1372. l. 14. Τετραθέλυμον, τ. — πτυχῶν [ὅ ἐστι] τ. — ἔχων — συνεστός.

— l. 21. Τετρακτής, Π.

c. 1373. l. 2. Τετράκωμος, μ. — τεσσαρεν. κ

c. 1373. l. 3. Τετραμένη, τ. Τετραμέναι, ἀπεστραμέναι, π.

— l. 12. Τετραέρχαι, ο.

c. 1374. l. 2. Τέτρηγεν, ἐτρεύησεν.

Τετρήναι, τρίσαι.

— l. 7. Τετρίζει, ε.

Τέτριγε, τρίζει, [τέτριγεν.]

— l. 15. Τέτροφε, π. — ἐμετεώριστα.

— l. 19. Τετρουμένος, τετρυχομένος, δ.

— l. 22. Τετρυφάλια, π. Τετρυχομένος, κ.

c. 1375. l. 11. Τεττιγοφόρας, Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν τῆς κεφαλῆς τριχῶν εἰ-

Τ. τ. — πτυχῶν τ. — ἔχον — συνεστός.²⁾

Τετρακτής. Π.

Τ. μ. — τ. κ.³⁾

Τετρεμέναι. τ.

Τετραμέναι. ἀπεστραμέναι, π.

Τ. ο.⁴⁾

Τέτρηεν. ἐτρεύησεν.

Τ. τρήσαι.

Τετρίγει. ε.

Τ. τρίζει.

Τ. π. — μετεώριστα.

Τετρουμένος. τετρυχομένος. δ.

Τετρυφάλια. π.

Τετρυχομένος. κ.

Τεττιγοφόροι. Ἀττικοὶ ἀπὸ τῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τριχῶν ἡρμένων

2) In ἔχων compendium ^χ male descriptum fuit; legendum, ut VV. DD. jam viderunt: ἔχον — συνεστός subintellecto ex Homero τὸ σάνος. Musuri mentem non perspicio; ἔχων in ἔχον mutat, et mox συνεστός in συνεστός. In Ald. ἔχων — συνεστός a typ. Cf. VV. DD.

3) Bene in impressis: τέσσαρες κ.

4) In Ald. Τετράρχαι culpa typ.

ρομένων χρυσούς τέ- τας.	μένων χρυσοῦς τέ- τιγας. ⁵⁾
c. 1375. l. 22. Τετυρευμένον, σ. — σάλακτος.	Τ. σ. — γάλακτος.
Τετύσκετο, κ.	Τιτύσκετο. κ.
Τετύσκων, ε.	Τιτύσκων. ε.
c. 1376. l. 2. Τετώμενοι, υ.	Τητώμενοι. υ.
Τευάζοντες, π.	Τευτάζοντες. π.
— l. 8. Τεύκρον, π.	Τεῦκρον, ἢ τευκτῆρα. π. ⁶⁾
— l. 10. Τευκτοῖς, κατασκε- υαθεῖσιν.	Τ. κατασκευαστοῖς.
— l. 21. Τευξομένη, ποιήσα- σα.	Τ. ποιήσασα.
— l. 23. Τευτάζει, σ.	Τευτάζει. σ.
Τευτέζεται, τ.	Τετεύζεται. τ.
— l. ult. Τευτασμός, σ.	Τευτασμέν. σ.
c. 1377. l. 12. Τεῦχος, α.	Τεῦχος. α.
— l. 14. Τεύχωνται, σάτ- τωνται, ο.	Τεύχωνται. σάττονται. ο.
— l. 16. Τεφρόν, σποδιόν, φ.	Τ. σποδόν, φ.
Τεφρα, σ. κονία, τέφρη κ.	Τ. σ. κονία.
	Τέφρη κ. ⁷⁾
c. 1378. l. 4. Τέω, τ. — δυϊ- κῶς.	Τ. τ. — δυικῶς, τεω. ⁸⁾

c. 1378.

5) Spreta et rejecta Musuri critica scribamus: Τεττιγοφό-
ρας. Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν τῆς κεφαλῆς τριχῶν εἰρουμένων
χρυσοῦς τέττιγας. Quid simplicius aut facilius? Τεττι-
γοφόρας aliunde sic descriptum est, et subintelligitur τὰς
τριχὰς. In Ald. ἡρημένων, quod VV. DD. bona fide
conservarunt. Musurus Hefychium ex Suida interpola-
vit. Cf. VV. DD.

6) Additur a Musuro: ἢ τευκτῆρα.

7) Conjuncta divisit. Totus articulus additamentum vi-
detur ad superius Τέφρα.

8) In fine τεω a Musuro adjungitur; confunduntur, ut sae-
pius, diversi accentus.

- c. 1378. l. ult. Τηγανίτης, Τ. α. — ὀπτόμενος.
α. — ὀπτόμενος.
- c. 1379. l. 2. Τηθαλλαδούση, Τηθαλλαδοῦς, ἢ τηθαμ-
τηθαμωδούση, ὁ γ. μαδοῦς. ὁ γ. — ὑπό
— ὑπτιθῆ γ. τίτθη γ.⁹⁾
- l. 6. Τήθεα, τὰ α. Τήθεα διφῶν. τὰ α.¹⁰⁾
- l. 13. Τῆι ῥίνῳ ἴσχετο, ε. Τῆ ῥινῶ ἴσχετο. ε. — βύρ-
— βύρσω ε. ση ε.¹¹⁾
- c. 1380 l. 5. Τηλεδάνοι, ο. — Τ. ο. — τηλέδαπος ο.
τηδέδαπος ο.
- l. 8. Τηλεβόαι, οἱ Πά- Τ. οἱ Τάφιοι.
φιοι.
- l. 15. Τηλεμάχω, κ. — Τ. κ. — Τηλέμαχον ἔ-
Τηλεμάχω ἔσται ὁ στω ὁ λ.
λ.
- Τηλέπυλον, μ. — στύ- Τ. μ. — στύλους πυλῶν.
λου πύλαμ.
- c. 1382. l. 8. Τηνεβλατὰ, ε. Τήνεβλα. τὰ ε.
Τὴν ἐπιδεξιάν, π. — Τ. π. — ἐπὶ δεξιά τ.
ἐπιδεξιά τ.
- l. 14. Τὴν εὐπερίστατον, Τ. τ.
τὴν εὐκόλον.
- [Τηνήδε, ἐποίησε δέ
σοι.]
- Τὴν ἠίονα, τ. Τ. τ.

c. 1383.

9) Scribendum videtur: Τηθαλλαδοῦς, ἢ τηθαμωδοῦς, ἢ ὁ γ. In Ald. Τηθαλλαδοῦς culpa typ. Cf. VV. DD.

10) Musurus διφῶν ex Poeta adjunxit. Cf. VV. DD.

11) Glossa divulgata est ex Il. H. 248. ubi haec de Hectore, qui Ajacem adoritur:

Ἐξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρής,
ἐν τῇ δ' ἐβδομάτῃ ῥινῶ σχέτο. —

Scribendum itaque, jubente ordine: Τῆι ῥινῶ σχέτο. Prima littera in ἴσχετο est jota dativi, quod a praecedenti ῥινῶ perperam disjunctum est. Cf. VV. DD.

- c. 1383. l. 2. Τηπτέδεσε χ. Τίπτε δέ σε χ.
 — l. 11. Τῆς δὲ φ. — φύ. Τ. — φ.
 σεως.
 [Τῆς κουστωδίας, τοῦ
 συστήματος.]
 Τῆς ὑπερώας, τ. Τ. τ.
 — l. 15. Τῆτες, ε. — πυρούς Τ. ε. — πυρούς τοὺς μ.
 καὶ μ.
 — l. 18. Τητωμένη, στερέ- Τ. στερομένη.
 μένη.
 — l. 21. Τητωμένου, στερέ- Τ. στερομένου.
 ρομένου.
 c. 1384. l. 3. Τηῦσίην, μ. συ- Τ. μ. σὺ δὲ τηῦσίαν —
 δευσίαν — ἀρχίαν, ἀργίαν, α. ¹²⁾
 α.
 — l. 7. Τηάλλακτον, Σέλευ- Τ. Σ. παρὰ Ἐπαινέτω.
 κος παρὰ Ἐπαινέτω ἔμβασμά τι. ¹³⁾
 ἐν Βάμματι.
 — l. 9. Τιάρα, ἡ λ. — ταύ- Τ. ἡ λ. — ταύτη δὲ —
 τὴν δὲ — ὑποκεκλη- ὑποκεκλιμένη. Η.
 μένοι Η.
 Τιάρις, λ. — περιθέ- Τ. λ. — περιθέμενος κε-
 μενα κεφαλῆς, κ. φαλῆ, κ.
 c. 1385. l. 3. Τίγγα, Δ. — Τ. Δ. — κιννάβαρι λ.
 κιννάβαριν λ.

c. 1385.

12) Pro συδευσίαν ex Od. O. 13. reponendum est σὺ δὲ τηῦσίην, ut exemplum cum articulo congruat. In ἀρχίαν prima scriptura fuit ἀρχαίαν, ut apud Homeri interpretem loco citato. Cf. VV. DD.

13) Scribendum suspicor: παρὰ Ἐπαινέτω ἐν Βάμματι. Adjectum ἐν Βάμματι lemma operis est, hucusque, ni fallor, incognitum; Epæneti Ὀψαρτυτικὸν ex Deipnosophista notum est. Vox ipsa interpretatione caret, nisi forte in Σέλευκος lateat. Cf. VV. DD.

- c. 1385. l. 3. Τηγόνιον, εἶδος τὶ Λ. Τηγόνιον, ἢ τεττηγόνιον.
 — εἶδος τὶ τεττήγων
 Λ. ¹⁴⁾
 — l. 6. Τίγρης, π. — Φορα, ^δ Τ. π. — Φ. π. ¹⁵⁾
 π.
 c. 1386. l. 9. Τιθεβώσσειν, β. Τιθαιβώσσειν. β.
 β.
 Τιθεβώσσουσιν, ε. Τιθαιβώσσουσιν. ε.
 Τιθεβώσσουσα, τ. Τιθαιβώσσουσα. τ. ¹⁶⁾
 c. 1387. l. 2. Τιθεῖον, μ. Τιτθίον. μ.
 Τιθεῖδα, π. Τιθηθα. π.
 — l. 8. Τιθήνας, τ. τιτ. αἶς. Τ. τ. τίτθας. ¹⁷⁾
 — l. 12. Τιθήνη, τ. Τιθηνός. μ.
 — l. 17. Τιθηνόκομον γ. — Τ. γ. — μέλαινες καὶ κο-
 μελανίς καὶ κομήτις. μῆται.
 — l. 22. Τιθιάσται, τ. Τιθιάσται. τ.
 c. 1388. l. 9. Τίλλαι, ἀναπᾶ, μ. Τ. ἀνασπᾶ. μ.
 c. 1389. l. 4. Τιμᾶναξ, ὁ π. Τιμᾶναξ. ὁ π.
 — l. 7. Τιμή, δ. — ἀντέκτι- Τ. δ. — ἀντέκτισις ἢ κ.
 σις ἢ κ. Τ. τί βραδύνει.
 Τί μέλλαι, τί βραδύνει. Τ. τιμηοπωλεῖν.
 — l. 13. Τιμηρεύειν, τιμηοπω- λῶν.
 c. 1390. l. 10. Τινεῖν, α. Τίγειν. α.

c. 1390.

14) Interferuntur a Musuro: ἢ τεττηγόνιον — τεττήγων.
 Cf. VV. DD.

15) Sic Φορα in codice, unde typothesa: Φοράσαι. Cf.
 VV. DD.

16) In Ald. Τιθαιβώσσουσι a typ.

17) In τιτ. αἶς litteram expunxit.

- α 1390. l. 10. Τινυ βείομαι, τή. Τίνυ βείομαι. τί δὴ μέλω
 δὴ μέλω βίου, ὅ ε. λω βιούν, ὅ ε. ¹⁸⁾
 — l. 19. Τιον, μ. — ἐτίμων. Τ. μ. — ἐτίμων.
 [Τιον ἐτέρων, τὰ ἀπρὲς
 πῆ.]
 Τίζνῆσω, τ. Τ. τ.
 — l. 23. Γίπτε δέ σε χρεών. Τίπτε δέ σε χρεά. τ. ¹⁹⁾
 τ.
 c. 1391. l. 5. Τίριος, θέρου, Τ. θέρους. Κρηῆτες.
 Κρηῆται.
 — l. 8. Τιρύθιον πλίνθεμα, Τιρύθιον πλίνθευμα α.
 — l. 15. Τίς δ' αὖ τοι, τί δέ Τ. τίς δέ σκε
 σοι.
 Τίσοι, π. Τίσι. π.
 c. 1392. l. 3. Τίς κεν, τίς Τ. τ.
 αἶν.
 [Τίσις, τίποτε.]
 Τίσον, τ. Τ. τ.
 Τίσομαι, τιμαρῆσομαι. Τ. τ.
 [Τίς γάρ, τίς δῆ.]
 Τίσουσι, τ. Τ. τ.
 — l. 10. Τίταινόμενος, τ. — Τ. τ. — τεινόμενος.
 τινόμενος.
 Τίταινον, ε. Τίταινον. ε. ²⁰⁾
 c. 1393. l. 6. Τίτανίς, γι — Τ. γ. — γῆ, ἢ ἡ α.
 γῆ, ἢ α.
 α. 1394. l. 1. Τιτένων, τ. Τιταίνων. τ.
 — l. 3. Τιτῆνα, βασι ἢ ε. Τ. βασιλίδι ἢ Ε.

c. 1394.

18) Perperam in Ald. Τίνυ βείομαι. Cf. VV. DD. qui Poetam citant.

19) Correctionem typosheta neglexit. Cf. VV. DD.

20) Litteram delevit; scriptum videtur: Τίταινον.

ε. 1394. l. 6. Τιτθίον, τίτθῆ,	Τ. τίτθῆ. τ. 1)
τ.	
— l. 11. Τιτάλμος, ο.	Τιτόρμος. ο.
ε. 1395. l. 2. Τιτύρας, ο. —	Τ. ο. — τιτυράδης.
τιτυρος.	
— l. 11. Τίφαί, α. — τιφῆ	Τ. α. — τίφαισι, ε.
ε.	
— l. 13. Τίφια, ὄρνεα, τὰ	Τ. ὄρνεα, τὰ ε. 2)
ε.	
— l. 15. Τίφος, ὄ ε. — νεά-	Τ. ὄ ε. — νεᾶλυς. κ.
λυς, κ.	
— l. 18. Τιχίζομαι, σκέπο-	Τειχίζομαι. σ.
μαι.	
[Τίω, σου ἢ τιμῶ, ἢ τυ-	
χῶ.]	
Τλάθι, υ.	Τλαῖθι. υ.
ε. 1396. l. 16. Τμῆγος ἀρό-	Τμῆγος ἀρότου. βί
της. β.	
Τμῆδην, τ. — αὐχένες	Τ. τ. — αὐχέν' ε.
ε.	
— l. 22. Τμηθῆναι, τμηῆσαι,	Τμηθῆναι. κοπήναι.
τ.	
ε. 1397. l. 1. Τμῆξας, τ.	Τμῆξαι. τ. 3)
— l. 4. Τμῶλος, ο. — ποτα-	Τμῆξαι. τ.
μός, τὸ τὸ α. — ἡ-	Τ. ο. — ποταμός.
μισί εἰνοπεδίου —	Τὸ. τὸ α. — ἡμισυ οἶνο-
τοῦτο μὲν οὐποτε	πέδαο — τοῦτο. τὸ
Φύλατε καὶ ὄζους Φ.	μὲν οὐποτε Φύλα-
	καὶ ὄζους Φ. 4)

Ααα 2

ε. 1397. 3

1) In editis τίτθῆ ἅ Τιτθίου disjungitur; Τιτθίου ex margine intrusum videtur.

2) In impressis: ὄρνεα ε. omisso articulo.

3) Separavit, et voci Τμηθῆναι interpretationem addidit.

4) Bene divisit et emendavit, nisi quod pro Φύλατε scribendum esset Φύλλα, ut VV. DD. notarunt; in Ald. ὄζο; culpa typ.

- ε. 1397. l. 19. Τὸ ἥμιστρον, Τ. μ. — μηρυκωμένων.
 μ. — μηρυκομένων.
 — l. 21. Τοῖσι, οὔτοι, κ. — Τοί. οὔτοι. κ. — παρα-
 παραπληρωματικῆς, πληρωματικῆς.
 [καὶ ἀντὶ τούτοις.]
 Τοῖα, τοιαύτας, τοιάσ- Τ. τοιαῦτα, τοιαῖδε.
 δε.
 ε. 1398. l. 1. Τοῖν, τ. — Κρη- Τ. τ. — Κ.
 τες.
 [Τοῖν, ἐκείνου.]
 Τοῖν, δ. Τ. δ. ὅ)
 — l. 4. Τοῦο, τοῦτο, ἢ αὐ- Τοῖα. τούτου, ἢ α.
 τοῦ.
 [Τοῖσι, τοιοῦτοι, ἀγα-
 θοί.]
 Τοῖον, τ. θαυμασμοῦ. Τ. τ. — θ.
 [Τοῖος, τοιοῦτος.]
 Τοῖοῖς δέ, τοιούτοις δέ. Τ. τ.
 [Τοῖους, τοιούτους.]
 Τοῖ ῥα, σ. Τ. σ.
 — l. 18. Τόκαμ, δίοκαμ. Τό κεν. δίο κεν.
 — l. 26. Τόλα, τ. Τόκα. τ.
 ε. 1399. l. 5. Τοπολυπεύσας, Τολυπεύσας. κ.
 κ.
 — l. 17. Τὸ μελαίνδρουσ, τ. Τ. τ. — μέλαν δρουσ εἰς
 — μελαίνδρουσ εἰς ἢ μέ- δύο μέρη λόγου —
 ρῆ λο — ἄσι δ. ἀσηπτον δ.
 — l. 25. Τομία, τ. — σφά- Τ. τ. — σφάζοντες ε.
 ζονταί ο.
 ε. 1400. l. 7. Τὸν ἀφ' ἱεραῖς, Τ. γραμμῆτις ἐν τῇ παι-
 γραμμῆτις τῇ πι- δια τ.
 δια τ.

ε. 1400.

5) Pro Τοῖν correxerat Τοῖο.

- c. 1400. l. 12. Τὸν θορύζει, τ. α. — τονθορίζει: τ. 7)
 α. — τονθρίζει, τ.
 — l. 14. Τόνθων, π. — νοτιβίου κ. τ. π. — νωτιαίου κ.
 — l. 22. Τὸν σὸν, τ. — τερτρέμονα, τ. τ. — τέρμονα, τ.
 — l. ult. Τοξιούβονος, τ. Τοξίου βουνός. τ.
 c. 1401. l. 11. Τόξου πήχυν, τ. Τόξου πήχυν. τ.
 — l. 15. Τόσσα μέμηλε, τ. Τόσσα μέμηλε. τ.
 Τὸ ὄσον ε. — δύναμιν. τ. — δύναμιν τὴν ἐμὴν. 7)
 — l. 21. Τὸ πάροιθεν, τ. τ. τ. — τούτου.
 — τούτου. τὸ παρὸν εὔτιθεσο, π. Τὸ παρὸν εὔτιθεσο. π. 8)
 c. 1402. l. ult. Τορνώσας, τ. τ. τ. — περιγράφας.
 — περιέγραψεν.
 c. 1403. l. 7. Τορὸν τι, ὀξεία. τ. ὀξύ.
 c. 1404. l. 14. Τοῦθρον, τὸν ὄρθρον. Τοῦθρον. τὸ ἄρθρον.
 c. 1405. l. 4. Τράγαμ., Α. Τράγαμ. Α. 9)
 — l. 13. Τραγικῆς, τ. Τραγική. τ.
 c. 1406. l. 6. Τραγωδός, χ. τ. χ. κωμωδός.
 κωμωδός.
 [Τρακτεύει,] μηχανάται.
 [Τακτωρία, μηχανουργία.]

Λαα 3

c. 1406.

6) Posteriori loco reponendum: τονθρίζει. teste Oppiano. Cf. VV. DD.

7) In fine τὴν ἐμὴν adjunxit, praecedente ἐπ' ἐμοί.

8) Bene sejunxit et emendavit. Cf. VV. DD.

9) Litteram in fine delevit; scriptum videtur: Τράγαις, Α.

- e. 1406. l. 6. Τραλλεῖς, ο. Τράλλεις. σ. ¹⁰⁾
 — l. 11. Τράμις, τὸ ῥήμα τ. τὸ ῥήγμα τ.
- e. 1407. l. 6. Τραπεζῆες, ο. Τ. ο. — λῦσις τῆς τ.
 — λῦσις τις τ.
 Τραπεζίας, π τ. — Τ. περὶ τ. — τρεφομέ-
 τρυφομένους. νους. ¹¹⁾
- l. 21. Τραπεζίτην Π. — Τ. Π. — τὴν Μενελάου.
 τὸν Μενέλαον.
- e. 1408. l. 1. Τραπελιζόμενος, Τραπελιζόμενος, ἢ τρο-
 σ. παλιζόμενος. σ. ¹²⁾
 — l. 5. Τραπέοντο, ε. παρὰ Τ. ε. παρὰ τὸ τ.
 τ.
- l. 18. Τρατικόν. θ. Τραγικόν. θ.
 — l. 21. Τραυλός, ψ. — Τ. ψ. — βεβλαμμένος.
 βεβλαμμένος.
- e. 1409. l. 5. Τράφαλλος, Τ. ὁ χ. τραφαλλίδα, καὶ
 ὁ χ. — τραφαλλί- τραφαλλίδα. ¹³⁾
 δα.
- l. 15. Τραφῆρα, ξ. Τραφῆρα. ξ.
 — l. 18. Τραχίης, ἡ ν. Τραχίν. ἡ ν.
- e. 1410. l. 5. Τρεῖς ἕκαστον Τ. — ἔθος γὰρ ἦν τ. —
 α. — ἔθος γὰρ ἦν [ἐν ἀπόπλου.
 τοῖς]τ. — ἀπόπλουγ. Τρεῖς θεοί. π. ¹⁴⁾
 τρεῖς θεοὶ π.

c. 1411.

10) Musurus μηχανᾶται confodere oblitus est, ideoque a tyrotheta cum praeced. articulo junctum fuit. Cf. VV. DD. In sequentibus Τακτωρία vitiose pro Τρακτωρία, docente ordine.

11) In impressis παρὰ τ. emendantibus VV. DD.

12) Additur a Musuro: ἢ τροπαλιζόμενος. Cf. VV. DD.

13) Idem a Musuro: καὶ τροφαλλίδα.

14) Bene divisit; male vero ἐν τοῖς delevit, excidit enim ἐναγίσμασι, aut simile quid; legi etiam potuisset: ἐν ταῖς χοαῖς. Cf. VV. DD.

- e. 1411. l. 6. Τρησμοιστίκτας Τ. κ. ἀπὸ τ.
κ. ἀντὶ τ.
- l. 13. Τρησῶνα, δ. Τρήσωνα. δ. ¹⁵⁾
Τρητοὶ λ. — ἀλόβατα Τ. λ. — ἀλόβα. τὰ γ.
- l. ult. Τρητὸν ε. — τὸ ἄ- Τ. ε. — τὸν ἄγριον ε. ¹⁶⁾
γριον ε.
- e. 1412. l. 6. Τρη, κ. Τρία. κ. ¹⁷⁾
Τρία Θ. — Θηραμένου Τ. Θ. — Θηραμένους ε.
ε.
- l. 10. Τριανακῆρες, α. — Τ. α. — ἀροτριούντες.
ἀροτριούντος.
- l. 18. Τριακόντα, οὕτως ε. Τ. οὕτως ε.
Τριακόντορι, πλοῖα ὑ- Τριακόντοροι. π. ὑπὸ τρι-
ποληκοπελατούμε- αῖκοντα κωπηλα-
να. τούμενα. ¹⁸⁾
- e. 1413. l. 2. Τριαῖς, τησι- Τριαῖς Στησιχόρου ε. ¹⁹⁾
χόρου ε.
- l. 5. Τρίβαλλοι, σ. — Τ. σ. — θωπευτικῶς —
θωπευτικούς — τρι- διατρίβοντας, κ.
βοντας, κ.
- e. 1414. l. 9. Τριγλήζειν, κ. Τριγλίζειν. κ.
— l. 11. Τριγκῶσαι, Φ. Τριγκῶσαι, ἢ θριγγῶσαι.
Φ. ²⁰⁾
- l. 16. Τριγός, τριγών. Τ. τριγών.

Λαα 4

e. 1415.

15) In archetypo forte: Τρηρῶνα. Exinde: Τρησῶνα.
Scripturam Τρήσωνα ordo exigit.

16) In Albertina: τὸ ἄγριον ε. emendante If. Vossio.

17) Prima scriptura fuit Τρί.

18) Scriberem: ὑπὸ λή κωπηλατούμενα. duce codice.

19) Voces antea indistinctas librarius male secrevit; repo-
nendum: Τρία Στησιχόρου ε. probantibus VV. DD.

20) Adjungitur a Musuro: ἢ θριγγῶσαι.

- c. 1415. l. 4. Τριήμερος, θ. Τ. θ. — Λακωνίων.
 — Δάκτυλος.
 — l. ult. Τρίκλος, α. — ἀπὸ Τ. α. — ὑπὸ Ἡλείων.
 Ἰάπων.
 e. 1416. l. 4. Τρικέρυθος, α. Τρικέρυθος. α. ¹⁾
 — l. 9. Τριτῆρα, θ. Τριτῆρα, ἢ τριτῦα.
 θ. ²⁾
 — l. 11. Τριτῦα, τ. Τριτῦα. τ.
 Τριτῦς, μέρ. . Φ. Τριτῦς. μέρος Φ. ³⁾
 — l. 16. Τρύλλιστος, π. Τρύλλιστος. π.
 c. 1417. l. 3. Τριμταγωνισ- Τριταγωνιστής. ὁ τ. α. ⁴⁾
 τής, ὁ τρίτος α.
 — l. 5. Τριμμε, φοβεῖται με. Τρεῖ με. φοβεῖται με.
 με.
 — l. 13. Τριώπην, τ. Τριώπην. τ.
 — l. ult. Τριέρχος, εἶ ι. Τριέρχος. εἶδος ι. ⁵⁾
 e. 1418. l. 5. Τριπλαῖκα, π. Τρίπλακα. π. — τρί-
 — τριπτυχῶν, τ. πτυχον, τ.
 — l. 11. Τρίπολον, τ. Τρίπολον. τ.
 — l. 16. Τρίπους, λ. — ἐ Τ. λ. — ἐχρῶντο δὲ αὐ-
 χρῶντο δὲ αὐτὸ ε. τῶ ε.
 c. 1419. l. 4. Τρισαλιτήριος, Τρισαλιτήριος. α.
 α.
 Τρισίξ, ν. Τρεῖς ἕξ. ν.
 — l. 12. Τριστάται, οἱ περὶ Τ. οἱ περὶ χ. ⁶⁾
 χ.

c. 1419.

1) Vesselingii conjecturam (Τρικέρυθος) scriptura codicis probabilem reddit. Cf. VV. DD.

2) Supponitur a Musuro: ἢ τριτῦα.

3) In μέρ. . exitum delevit. Scribendum: Τριτῦς. ex ordine. Cf. VV. DD.

4) Mendosum Τριμταγωνιστής oritur ex ^{τρι}μεταγωνιστής. Ad ordinem legeretur: Τριμταγωνιστής.

5) In εἶ compendium neglectum fuit.

6) Cyt. Lex. Ms. Τριστάτας. τοὺς παρὰ χεῖρα τοῦ βασι-
 λέως, τοὺς ἔχοντας ἀνὰ λογχὰς ἐς. τρεῖς κατὰ χεῖρα.
 (For-

- c. 1419. l. 12. Τριστιχῆ, ε. Τριστοιχέ. ε. 7)
 Τρίττα, ο. — ὠνομά- Τ. ο. — ω.
 ζετο.
 [Τριταγωνιστής, ὁ τρί-
 τος ἀγωνιζόμενος.]
 Τριτάτη, τ. Τ. τ.
 Τριταΐα, π. — κτι- Τ. π. — κρίσιν. τ.
 στήν. τ.
 e. 1420. l. 8. Τριτημόριον, ε. Τ. ε. — Ἀργείου. 8)
 — ἄρ.
 Τριτογένεια, ἡ τὸ τρεῖν Τ. ἡ τὸ τρεῖν ἐνγεννώσα
 ἐν γεννώσα τ. τ. 9)
 Τριτογενής, ε. — ἐν γεν- Τ. ε. — ἐνγεννᾶν — ἡ
 νᾶν — ἡ τὸ περὶ τ. τῷ περὶ Τ.
 e. 1421. l. 4. Τριτοπηλὶς, σ. Τ. σ. — πεπιληθᾶν κ.
 — πεπηδεῖθαι κ.
 Τρίτος, κ. — ἐκέρνον- Τ. κ. — ἐκιρνῶντο κ.
 το κ.
 e. 1422. l. 8. Τριχᾶν, ἡ τ. Τριχᾶνη. ἡ τ.
 — l. 13. Τριχῆν, τ. Τριχῆνον. τ.
 e. 1423. l. 6. Τριχοκόμος, Τ. τριχῶν ε.
 τρίχας ε.

A a a 5.

c. 1423.

(Forte, ut apud Hesychium: τοὺς ἔχοντας ἀνὰ τρεῖς λογχὰς κατὰ χεῖρα.) Steph. et Theod. Lex. Ms. Τριστάτας. τοὺς παρὰ χεῖρα τοῦ βασιλέως ἀριστέας, τρίτης μοίρας ἄρχοντας. Glossae Mss. τῶν Ὠιδῶν Τριστάτας. εἰς τὰς τῶν πολέμων χρεῖας ἄρματα ἐποίουν μεγάλα, ὡς καὶ τρεῖς χωρεῖν, ἵνα ὁ μὲν ἠνιοχῆ, οἱ δὲ πολεμῶσιν. ἡ τρίτης μοίρας ἄρχοντας. Apud Hesychium mendosum

perl natum est ex π, pro quo optime in Albertina παραρ
 repositum est. Cf. VV. DD.

7) Perperam in Ald. Τριστοιχέ. Cf. VV. DD.

8) Musurus compendium male descripsit; reponendum: ἀργυρίου. Hic articulus praecedentis adpendix est.

9) Cyr. Lex. Ms. Τριτογένεια. Φοβερά. καταπληκτική.

- c. 1423. l. 12. Τριψ. μερεῖν, Τριψημερεῖν. σ. ¹⁰⁾
σ.
— l. 19. Τροίζη, π. Τροίζην. π.
— l. ult. Τρόνα, α. Τρόνα, ἢ Θρόνα. α. ¹¹⁾
- c. 1424. l. 1. Τρένοι, σ. — Τ. σ. — ἀρπεδόνη. α.
ἀρπεδώνη; α.
— l. 16. Τρόπηκος, μ. — Τ. μ. — τρώπηξ. ο.
τρώπηξ, ο.
Τροπηκότερον, θ. Τροπικώτερον. θ.
- c. 1425. l. ult. Τροφημ., δ. Τροφίμη. δ. ἢ μήτηρ. ¹²⁾
ἢ μήτηρ.
- c. 1426. l. 2. Τρόφι, τ. μετὰ Τ. τ. μέγα. πολλόν τε,
πολλῶν τέτροφι κῦ- τρώφι κῦμα. γέγο-
μα γέγονε δὲ [ἢ] κα- νε δὲ κατὰ ἀποκο-
τὰ ἐπικοπήν τ. πῆν τ. ¹³⁾
- l. 6. Τρόφιμοι, ο. — δα- Τ. ο. — δακτύλιον.
κτυλίω.
- Τροφόντα, ε. Τροφέοντα. ε. ¹⁴⁾
- l. 9. Τροφιούται, παχύ- Τ. π.
νετάι.
- [Τροφέοντα, εὐτραφή
καὶ μεγάλα.]
- Τροφοί, α. Τ. α.
- c. 1427. l. 7. Τροχίας, πο- Τ. πορείας α.
ρείας α.

c. 1427.

10) In Τριψ. μερεῖν litteram delevit.

11) Adjicitur a Musuro: ἢ Θρόνα.

12) In Τροφημ., exitum delevit. Correctionem ἢ μήτηρ typhotheta non animadvertit. Cf. VV. DD.

13) VV. DD. ex II. Λ. 307. Πολλόν δὲ τρώφι κῦμα scribunt; cum Musuro Πολλόν τε τρώφι κ. praefertem. Comma post Πολλόν τε errore calami positum videtur, nam major distinctio post μέγα indicat, quod πολλόν τε cum exemplo connectendum voluerit.

14) Litteram exprunxit; scriptum videtur: Τροφέοντα.

- ε. 1437. l. 13. Τροχ'..σαι, τ. Τροχόωσαι. τ. ¹⁵⁾
 c. 1428. l. 11. Τρυγητός, ὑ- Τ. ὑλιστήρ.
 λιστήρ.
 c. 1429. l. 14. Τρυσίππιον, Τ. τ. — τρυσίππιον. τ.
 τ. — τρισίππιον, τ.
 c. 1430. l. 1. Τρυφαλίδες, τ. Τρυφαλίδες, ἢ τροφαλ-
 λίδες. τ. ¹⁶⁾
 — l. 18. Τρώα, ἀρπεδώνη. Τρώα. ἀρπεδώνη.
 — l. 20. Τρωγάλιον δ. Τρωγάλιον δ.
 c. 1432. l. 7. Τυκτὴν κακόν, Τυκτόν κακόν. τ.
 τ.
 — l. 11. Τύλλα, ε. Τύλλα. αἰ ε.
 c. 1433. l. 3. Τυμβορύχος, Τυμβωρύχος. λ.
 λ.
 — l. 14. Τύνη, ἐντυπείς, π. Τ. ἐντυπείς, π.
 c. 1435. l. 1. Τυπεῖ, π. Τυποῖ. π.
 — l. 10. Τυρβασία, χ. — Τ. χ. — ἡ θυραμβι-
 αἰθυραμβικῶν. ¹⁷⁾
 — l. 13. Τύρβησις, ἡλίβα- Τύρβησιν. Ἡλεῖοι τὸν αἰ-
 τὸν αἴερα. ¹⁸⁾
 Τυρεῖν, τ. Τυρήν. τ.
 c. 1436. l. 1. Τυροκν. στής, Τυροκνηστis. σ. ¹⁹⁾
 σ.
 — l. 5. Τυρῆνικὰς, σ. — Τυρῆνικὰ σ. — οὕτως
 οὕ..ν κ. κ. ²⁰⁾

c. 1437.

15) In Τροχ'..σαι duas litteras erasit.

16) Subjungitur a Musuro: ἢ τροφαλλίδες. Cf. VV. DD.

17) Male correxit, nam prima scriptura fuit διθυραμβικῶν, quod et Alberti in textum adsumsit, emendantibus VV. DD. ΔΙΘ in ΑΙΘ transit.

18) Temere textum codicis corrupit; retinendum: ἡλίβατον αἴερα. Post Τύρβησις aliquid forte intercidit.

19) In Τυροκν. στής litteram confodit. Cf. VV. DD.

20) In οὕ..ν κ. duas litteras delevit; scriptum videtur: οὕτιν.

- c. 1437. l. 11. Τυφλότερος, Τυφλότερος ἀσπάλα-
σπάλαξ, τ. κοσ. τ.
— l. 19. Τύφω.., ἐνὶ ταῖν Τυφωεῖ. ἐνὶ τῶν γ.
γιγάντων.
[Τύφουμεν, βρέχεν.]
Τυφάειος, θ. Τυφωεύς. θ. 1)
c. 1438. l. 2. Τύφωνος, πυφ- Τ. πυφάδους δ.
ράδους δ.
— l. 15. Τυχόν, ω. — λά- Τ. ω. — λάχοι. ἢ π.
χει, ἢ π.
— l. 19. Τύχων πυλῶν, τ. Τύχων πυλῶνα. τ.
c. 1439. l. 8. Τῶ κε, οὕτως Τ. ο.
γ.
Τῶ κε λάχον, οὕτως Τ. οὕτως γὰρ ἀνέλαχον.
γὰρ ἀνέλαχον.
— l. 13. Τῶν μὴ σύγγε μύ- Τῶν μὴ σύ γε μῦθον ε.
θῶν, ε.
Τῶν δὲ πάροιδεν, π. Τῶν δὲ πάροιδε. τῶν π.
Τῶν ἐν τέλει, τῶν ἀρ- Τ. τῶν ἀρχέντων ἐν τῶ
χόντων ἢ τῶν δήμων. δήμῳ.
— l. 20. Τωνολβεύς, τὸ κα- Τωνόλβιον. τὸ κακὸδαί-
καδαίμων. μον. 2)
c. 1440. l. 2. Τῶν πτήλων, Τῶν πτίλων. τ.
τ.
Τῶν τριῶν ἐν, Θ. — Τ. Θ. — δ.
δράντων.
[Τῶσι, εἴτινες αὐτοί.]
[Τῶ ὄητοι, τῇ ἀληθείᾳ.]

c. 1440.

1) In Τύφω.. exitum delevit; emendaverat: Τυφῶνι. quod a typhotheta posteriori emendationi adjunctum est, unde in Aldina: Τυφωνεῖ. Τυφῶνι, ε. operarum errore Τυφωνεῖ pro Τυφωεῖ posito. Cf. VV. DD.

2) In Ald. Τῶ νόλβιον errore typhothetae, qui spiritum lenem pro circumflexo habuit, vocemque divisit. Cf. VV. DD.

ε. 1440. l. 2. Τῶπιν, μ. δε-
καχοίνικον.

[Τῶ πόδε, τοὺς πόδας,
δυικῶς.]

Τῶ ρα, δ.

Τῶς, ο. ὁμοίως.

[Τῶ, τὸ ἐντεῦθεν.]

Τῶ φύσαντι, [ἢ τῶ φύν-
τι,] τ.

Τῶ χορτᾶν, τῶν σίτων
ὑποστελλοῦ.

Τ. μ. δ. ³⁾

Τῶ ρα. δ.

Τ. α. ο.

Τῶ φύσαντι. τ.

Τῶν χορτῶν. τ. — ὑπο-
στελλοῦ. ⁴⁾

Υ

Υ

— l. 14. Ὑακίζει, κί εἰς τ.

ε. 1441. l. 3. Ὑαλέν, λ. ὑαλί-
ζων.

— l. 7. Ὑάλικος κῶμη Δ.

— l. 9. Ὑαλο. ἐν, δ.

Ὑαλόν, λ. — ἠλίθιος
τίμιος.

— l. 14. Ὑανέρος, ε.

Ὑανεῶς, τ.

— l. 17. Ὑαξ, π.

Ὑαργίδες, α. — ἀργιαί.

Ὑασιν, υ.

Ὑββαλεῖ, υ.

— l. ult. Ὑβλήτης, μάντης.

Ὑακίζε[†] οἱ εἰς τ.

Υ. λ. ὑαλίζον.

Ὑάλικος κῶμος. Δ.

Ὑαλόεν. δ. ⁵⁾

Υ. λ. — ἠλίθιον τίμιον.

Ὑάνεος. ε.

Ὑανέως. τ.

Ὑαξ ἢ οἶαξ. π. ⁶⁾

Υ. α. — Ἀργεῖαι.

Ὑιάσιν. υ.

Ὑββάλει. υ.

Υ. μάντις.

ε. 1442.

³⁾ Pro priori Τῶσι scripserat Τῶ οἱ.

⁴⁾ Retinendum: Τῶ χορτᾶν. aliunde enotatum. Corre-
ctionem ὑποστελλοῦ typoseta non observavit. Cf.
VV. DD.

⁵⁾ In Ὑαλο. ἐν litteram erasit.

⁶⁾ Additur a Mustro: ἢ οἶαξ.

- c. 1442. l. 2. Ὑβλιόν, τ. — τ. τ. — ὑβός, κ.
 ἡβός, κ.
 — l. 18. Ὑγιούν, τὸ σαρκούν, τ. τὸ σαρούν. κ.
 κ.
 c. 1443. l. 3. Ὑγρὸν ἔλαιον, Ὑγρὸν ἔλαιον. διὰ τ.
 [ὁ καταφρεῆς] διὰ
 τ.
 — l. 9. Ὑδάν, α. Ὑδάν. α.
 Ὑδαρι., υ. Ὑδαρια̃. υ. 7)
 — l. 19. Ὑδεῖν, υ. [αἰδεῖν,] τ. υ. αἰδεῖν. λ. 8)
 αἰδεῖν, λ.
 — l. 24. Ὑδνόφυλλο., ἡ ε. Ὑδνόφυλλον. ἡ ε. 9)
 c. 1444. l. 5. Ὑδράν., εἰς θ. Ὑδράνα. εἰς θ. 10)
 — l. 7. Ὑδρανός, ὁ ἀγνω- τ. ὁ ἀγνωστής τ.
 στής τ.
 — l. 11. Ὑδρεῦσαν, υ. Ὑδρεύουσαν. υ.
 — l. 18. Ὑδρηναμένη, λ. ἡ τ. λ. ἡ περιεῤῥαμμένη, ἡ
 περιραμένη, ἡ υ. υ.
 Ὑδρηναδα, λ. περιρα- τ. λ. περιράναδα. 11)
 ναδα.
 c. 1445. l. 3. Ὑδρεῦσα, .. ἕως Ὑδρεῦσα. ἡ Κέως οὕτως
 οὕτω ε. ε. 12)
 — l. 7. Ὑδωρ καὶ γ. — δια- τ. — διαλυθεῖτε καὶ
 λυθεῖτε καὶ ἀπο- ἀποθαῖνοιτε.
 θάιναιθε.
 — l. 10. Ὑει, β. χειμάζει. τ. β. χ.
 [. ες, ῥω. θιω.]

c. 1445.

7) In Ὑδαρι., exitum delevit.

8) Ejectum αἰδεῖν antiqua scriptura est, correctione αἰδαν ἀποφῆτα.

9) In Ὑδνόφυλλο., ultimam litteram expunxit.

10) In Ὑδράν., exitum delevit; correxerat: Ὑδρανός.

11) Perperam in Ald. περιάνασαδα.

12) In .. ἕως duas litteras delevit; solam priorem agnosco:
 ὁ. ἕως. Cf. VV. DD.

- c. 1445. l. 10. Τελος, ὑαλος. Τ. α. ¹³⁾ . . .
 [Τεν, εὔρεν.]
 . . . Τες, χ. Τ. χ.
 . . . Τεσι, σ. Τεσις. σ.
 . . . Τελέψης, ὑελο. Τ. ὑελοτέχνη. ¹⁴⁾
 — l. 16. .ετής, ὀ. α. Τετής. ὀ. α. ¹⁵⁾
 — l. 20. Τῆ, ἡ Σ. ἀπό τῆς . . . Τ. ἡ Σ. ἀπό τῆς ὑσεως.
 . . . σεως, κ. κ. ¹⁶⁾
 — l. 22. Τησον, σάλευσον. Τ. σάλευσον.
 .ητα, υ. Τητα. υ. ¹⁷⁾
 c. 1446. l. 2. Τα, υ. Τα. υ.
 . . . Τας, τ. Τιας, τ.
 — l. 6. Τυθην, υ. θυγατέ- Τ. υ. θυγατέρα.
 . . . ραν.
 — l. 11. Τες Α. Τες Α.
 — l. 14. Τίλη, ὀμήλος. Τ. ὀμίλος.
 — l. 23. Τλαγμοί, β. Τλαγμός. β. ¹⁸⁾
 c. 1447. l. 1. Τλαει, θ. Τλαει. θ.
 — l. 6. Τλακόμαροι, ο. — Τ. ο. — μεμορημένοι —
 μεμωρημένοι — ἴσον. . . . ἴσον τῶ π.
 . . . το π.
 Τλακτιθέντων, φλυα- Τ. φλυαρηθέντων,
 ριθέντων.

c. 1447.

13) Glossam intermediam delendo Musurus ita commaculavit, ut integra legi nequeat; solae litterae, quas enotavi, clarae sunt.

14) In ὑελο. . . compendium superscriptum delevit.

15) Primam litteram a librario omissam voci praeposuit.

16) In . . . σεως duas priores litteras delevit; scriptum videtur: ευσσεως. Accentum non video.

17) In .ητα primam litteram praefixit, at signum divisionis omisit, quod causa fuit, cur typhotheta haec cum praecedentibus conjunxerit. Cf. VV. DD.

18) Ultimam vocis litteram delevit; scriptum videtur: Τλαγμοί.

- c. 1447. l. 11. Ἰλαῖον, ὑλα- Ἰ. ὑλαίκτου.
 κτου.
 — l. 13. Ἰλαῖς, κ. καὶ ἄνοι, Ἰ. κ. καὶ ἄνθρωποι. κ.
 κ.
 c. 1448. l. 6. Ἰλί.ροι, τ. Ἰλιωροί. τ. ¹⁹⁾
 Ἰλήτης, ο. Ἰλήτης. ο.
 — l. 9. Ἰλλαι, τὰ πρὸς κάσ- Ἰλία. τὰ πρὸς καττύ-
 σωσι δ. μασι δ. ²⁰⁾
 Ἰλλεες, ο. Ἰλλεες. ο.
 — l. 15. Ἰλοιχθύοντι, ο. Ἰλω ἰχθύοντι. ο.
 Ἰλομανεῖς, ὁ τ. Ἰλομανής. ὁ τ.
 — l. 19. Ἰλωρός, υ. Ἰλωρός. υ.
 Ἰμά, ὑμέτερα... Ἰ. ὑμέτερα. ¹⁾
 c. 1449. l. 5. Ἰμέναιος, ε. — ὑ- Ἰ. ε. — ὑμέναιος, ἀπὸ τ.
 μέναιος [ἀπὸ τοῦ ἡ-
 μήσης παιδός, ἢ] ἀπὸ
 τ.
 — l. 8. Ἰμήττης, ἐν Ἰμήτ- Ἰμήττιος. Ἀπόλλων ὁ ἐν
 τη, ὁ Ἀπόλλων τ. Ἰμηττῶ τ.
 — l. 12. Ἰμμήρος, ὄρος ἀτ- Ἰμμητός. ὄρος Ἀττι-
 τικῶν. κόν. ²⁾
 — l. 15. Ἰμνίον, τ. — Διο- Ἰ. τ. — Διόνυσον. ³⁾
 νύσιον.
 — l. 22. Ἰνναρεὺς, Ζεὺς ἐπὶ Ἰ. Ζεὺς ἀπὸ τ.
 τ.
 — l. ult. Ἰννή, α. — Ἰννης Ἰ. α. — Ἰννίς ε.
 ε.

c. 1450.

19) In Ἰλί.ροι litteram erasit.

20) In Ald. junctim: προσκαττύμασι. errore typ.

1) Post ὑμέτερα vocem deleuit, quae ob lituram dignosci nequit.

2) In ἀττικῶν. exitum deleuit.

3) Citatur Διονύσιος, teste codice; de Dionyso nequaquam hic sermo. Cf. VV. DD.

c. 1450. l. 3. Ὑντετραστίαν,
κατεαγέν σαλαμίν-
νιος.

— l. 6. Ὑλλός, τ.

— l. 12. Ὑσκιαμεῖς, μαίνει.
α.

— l. 21. Ὑπαί, π. — ὑπό
πo.

Ὑπαιδαῖδασκεν, υ.

— l. 24. Ὑπαιδράσειαν. υ.

c. 1451. l. 14. Ὑπαντιαίης,
υ. — πολεμούσης.

— l. 20. Ὑπαπειρία, ὑπό
αμαρ.

c. 1452. l. 9. Ὑπαθῆσαν, π.

— l. 15. Ὑπαστή, υ.

Ὑπατε κ. βασι β.

— l. 19. Ὑπατον μήστορα,
τ.

c. 1453. l. 3. Ὑπ' αὐνήν, πα-
ρεκατέω Φιλίτας.

Ὑπαφήτορες, υ.

Ὑπαφροῖς, τ. — ὑπα-
φρον — ὑπαφρον τὸ
υ.

— l. 13. Ὑπεδείδασκεν, υ.

* Ὑν τετραστίαν. κατεα-
γέν Σαλαμίνιος.

Υ. τ. 4)

Υ. μαίνη, α.

Υ. π. — ὑπαί πόδα.

Ὑπαί δὲ ἴδασκεν. υ.

Υ. υ. 5)

Ὑπ' ἀντιαίης. υ. — π. 6)

Ὑπ' ἀπειρία. ὑπό ἀμαρ-
τίας.

Ὑπαρχθῆσαν. π.

Ὑπάτη. υ. 7)

Υ. κ. βασιλεὺς β. 8)

Υ. μήστορα. τ.

Υ. παρ' Ἑκαταίω Φιλη-
τάς.

Ὑπεφήτορες. υ.

Ὑπαφρον. τ. — ὑπα-
φρον — ὑπαφρον
την υ.

Ὑπαιδείδασκεν. υ.

c. 1453.

4) In Ald. Ὑλλός culpa typ.

5) Perperam in Ald. Ὑπαιδράσειαν. Cf. VV. DD.

6) In Ald. πολεμούσας errore typ.

7) Correctionem typosetha non animadvertit.

8) Describi potest: βασιλεῦ β. Cf. VV. DD.

c. 1453. l. 16. Ὑπέδοι, [ὕ-
πεισέλωτοι,] ὕπεισῆλ-
θεν.

— l. 18. Ὑπεζῶθαμ, τὸ εἰς
ἀλίδρας ε. Φιλήτας.

c. 1454. l. 2. Ὑπεθολιάσθη.,
ε. ἐκλείσθη. ὕπεθό-
μησεν ο.

Ὑπεθρεῖ, υ.

Ὑπεθρον, υ.

Ὑπειδούμενοι, υ.

— l. 9. Ὑπειλημμένη, ἀντι-
λημμένη.

— l. 14. Ὑπεῖραλα, ὑπὸ τὴν
ἄλα, ὑπὸ τ.

— l. 17. Ὑπ' ἐκδιόσασαν, π.

c. 1455. l. 1. Ὑπεκινούντο,
κατενοίγοντο, ἦ ε.

— l. 5. Ὑπέκτρεινον, τὸ ε.

— l. 8. Ὑπέλαβεν, ὕπεδέ-
ξατο.

[Ὑπελεῖν, ὕπειλεῖν.]

Ὑπέμβρυον, υ.

— l. 18. Ὑπενεσίησι, β.

Ὑπεννηγμένον, υ.

Ὑπέδω ὕπεισῆλθεν.

†
Υ. τὸ εἰς ἀλίδρας ε. Φι-
λητᾶς.

Ὑπεθολιάσθη. ε. ἐκλεί-
σθη. ὕπεθόλησεν ο.)

Ὑπεκρεῖ. υ.

Ὑπαιθρον. υ.

Ὑπειδόμενοι. υ.

Υ. ἀντειλημμένη.

Ὑπεῖρ ἄλα. ὑπὲρ τὴν ἄ-
λα, ὑπὲρ τ. ¹⁰⁾

Ὑπ' ἐκδιόςασαν. π.

Υ. κατενοίγοντο. ἦ ε. ¹¹⁾

Ὑπέκτρεμοι. τὸ ε.

Υ. υ.

Υ. υ.

Ὑπ' ἐπνεσίησι. β.

Ὑπεννηγμένον. υ.

c. 1456.

9) In Ὑπεθολιάσθη., ultimam litteram erasit; scriptum suspicor: Ὑπεθολιάσθη. Festinanter et inconsulto cor-
texit, nam ὕ in Ὑπεθολιάσθη ob ὕπεθόμησεν deleuit,
ob ἐκλείσθη vero mox illud reposuit; in ἐκλείσθη ὕ
sublatum restituere oblitus est. Cf. VV. DD.

10) Mendosum. ὑπὸ utroque loco oritur ex similitudine
compendiorum, quibus ὑπὸ et ὑπὲρ exarantur.

11) Prima scriptura fuit κατενούγοντο, suadente codice.

- c. 1456. l. 2. Ὑπεξελέαθαι, Ὑπεξαλέαθαι. υ. ¹²⁾
 ὑπεκκλίνειν.
 — l. 8. Ὑπεπόδησεν, ἀνε- Ὑπεπόδισεν. ἀνεπόδισεν.
 πόδησεν.
 — l. 14. .περάγον, δ. Ὑπεράγον. δ. ¹³⁾
 — l. 16. Ὑπεραγονασταῖς, Ὑπεραγονάστας. ε.
 ε.
 — l. 19. Ὑπεραῖ, υ. Ὑπεραῖ. υ.
 Ὑπέραε, τ. Ὑπέρα. τ.
 — l. 22. Ὑπεράλα, θ. Ὑπέρ ἄλα. θ.
 Ὑπεράλλα, [πέτηξ] Ὑπαίραλα. υ.
 υ.
 c. 1457. l. 1. Ὑπεράλετα, υ. Ὑπεράλλετα. υ.
 — l. 14. Ὑπερβᾶν, υ. Ὑπέρβαν. υ.
 — l. 21. Ὑπερβλύδην, υ. Ὑπέρβλήδην. υ.
 c. 1458. l. 1. Ὑπεργμένων, Ὑπεργμένων. δ.
 δ.
 — l. 3. Ὑπερδέα, υ. Ὑπερδεᾶ. υ.
 Ὑπερδέα, δήμ. ἔχοντα. Ὑπερδεᾶ. δήμον ε. ¹⁴⁾
 — l. 15. Ὑπερέκτισις, υ. Ὑπερέκτισις. υ.
 — l. 19. Ὑπερέξουσι, μ. Ὑπερέξουσι. μ.
 Ὑπερέπτατο, ὑπερή- Ὑ. ὑπερίπτατο.
 πτατο.

Bbb a

c. 1458.

12) Perperam in Ald. ὑπεκκλίνειν. Cf. VV. DD.

13) Voci primam litteram praeposuit.

14) In δήμ.. compendium delevit. Est hic articulus omnino diversus a praecedente, quem Musurus bene correxit; hic enim de Ὑπερδέης agitur, ibi de Ὑπερδεῆς. Excidit caput articuli cum interpretatione, et remansit solum exemplum, quod ex Il. P. 330. ita refingendum est: — ἱπερδέα δήμον ἔχοντας. subaudito ἀνδρας. Exemplo praeponi potest vox articuli Ὑπερδέα sine interpretatione, ex Homeri interprete et Eustathio facile supplenda. In Albertina exemplum praecedenti articulo pessime subjungitur. Cf. VV. DD.

- c. 1458 l. ult. Ὑπέρεπτε, ἦ-
 Διεν, ὑπενεδίδου, υ.
 Ὑ. ἦδιεν.
 Ὑπενεδίδου. υ. ¹⁵⁾
- c. 1459. l. 3. Ὑπεριφερές, μ.
 — l. 21. Ὑπερήπης, υ.
 — l. 23. Ὑπερήσει, ὑπερβάλ-
 λει.
 Ὑ. ὑπερβαλεῖ.
 Ὑπερείσμασι. σ.
- l. 25. Ὑπερήσμασι, σ.
 Ὑ. ὑπέρ τ.
- c. 1460. l. 1. Ὑπέρθεον, π
 τ.
 — l. 7. Ὑπερθάριος, ὀ ε.
 Ὑπερία, ἦ τ.
 Ὑπερίοντα, υ.
 Ὑπερίδη, καταφρονεῖ.
 Ὑπικταίνοντο, ε.
 — l. 17. Ὑπερίων, τῶν ε. —
 ὑπερήμεν ι.
 Ὑπερκαταβαπτύουσιν,
 α. — ποιουμένους.
 Ὑ. α. — ποιουμένην.
- c. 1461. l. 19. Ὑπέρυκον, μ.
 — ὑπέρ μέτρον.
 Ὑπεριζομένου, υ.
 Ὑ. μ. — ὑπέρμετρον.
 Ὑπεριζομένου. υ.
- c. 1462. l. 1. Ὑπεροπεύς, ψ.
 ὑπερόπτης.
 — l. 3. Ὑπεροπλήσαι, υ. ὑ-
 ποπληθῆσαι.
 Ὑ. ψ. ὑπερόπτης. ἦ διὰ
 τοῦ ἦ. ¹⁷⁾
- l. 15. Ὑπερόφους, υ.
 Ὑ. υ. ὑπερπληθῆσαι.
 Ὑπερορόφους. υ.

c. 1462.

15) Perperam divisit. Cf. VV. DD. qui unionem suadent.

16) Glossa ex Od. Ψ. 3. petita est, et ita scribenda:
 Ὑπερικταίνοντο. Cf. VV. DD. qui veram scripturam in-
 dagarunt. In Ὑπικταίνοντο compendium omisium est,

nam ὑπερ in libris scriptis ita exaratur: ὑπ.

17) Subjungitur a Musuro: ἦ διὰ τοῦ ἦ. habita scripturae
 Ὑπεροπεύς ratione.

c. 1462. l. 19. Ὑπεροψία,
υ. — ὑπὲρ αὐτὸν θ.

— l. ult. Ὑπεράγη, δ.

a. 1463. l. 1. Ὑπεραχεῖν, ἀ-
νατελεῖν, ὑπερμαχῆ-
σαι, β.

— l. 6. Ὑπέρτατος, μ. —
ὑψηλῶτατος, ε.

— l. 7. Ὑπέρτερος, ὑπερά-
νω τῶν στέγων.

— l. 11. Ὑπερτέλλων, ὑ-
περατέλλων, υ.

Ὑπερτενή, υ.

— l. 29. Ὑπέρυθρος, π.

c. 1464. l. 1. Ὑπερφερὲς, μ.
— Φύσει, ἢ υ.

Ὑπερφ., υ.

Ὑπερφίαλος, υ. — πα-
ράνομος, ὑπερφυῆς,
μεγαλοπρεπῆς, ἢ ἐκ-
σπονδος.

Υ. υ. — υ. ¹⁸⁾

Ὑπερράγη, δ.

Ὑπερέχειν. ἀνατέλλειν.

Ὑπερμαχῆσαι. β. ¹⁹⁾ —

Υ. μ. — ὑψηλῶτατος.
ε.

Υ. ὑπεράνω τῆς στέγης.

Υ. ὑπερανατέλλων, υ.

Ὑπερτενῆς. υ.

Ὑπέρυθρος. π.

Υ. μ. — φύσιν. ἢ υ.

Ὑπερφυῶς. υ. ²⁰⁾

Υ. υ. — παράνομος.

Ὑπερφυῆς. μεγαλοπρε-
πῆς. ἢ ἐκσπονδος. ¹⁾

Bbb 3

c. 1464.

18) In impressis: ὑπὲρ αὐτῶν θ.

19) Unita disjunxit, et ordinem turbavit; medelam forte tempus adferet.

20) Vocis exitum delevit; legebatur: Ὑπερφεῦ. quod hic reponendum est. Cf. VV. DD.

1) Bene separavit, nam Ὑπερφυῆς. μεγαλοπρεπῆς. est articulus per se, ex margine in alienum locum injectus; huic articulo male subjungitur ἢ ἐκσπονδος, quod praecedentis articuli additamentum est ex margine, unde et in Albertina cum eodem optime conjungitur. Ex ordine Ὑπερφυῆς ante Ὑπερφύς, quo olim pertinebat, collocandum est. Cf. VV. DD.

- c. 1469. l. 19. Ἐποδραειδῶν, δ. Ἐπόδρα ἰδῶν. δ.
- l. 24. Ἐποδρήσουσιν, υ. Ἐποδρήσουσιν. υ.
Ἐποδρόμον, ὑποτρο- Ἐπὸ δρόμον. ὑπὸ τρο-
χασμόν, ὑποκακοή- χασμόν. ὑπὸ κακοή-
θειαν. θειαν.
- c. 1470. l. 7. Ἐπεξακόροι, ν. Ἐποζάκοροι. ν.
- l. 9. Ἐποζύγια, κ. — ὑ. Ἐ. κ. — ὑπόζωνα π.
πίζωμα π.
- l. 22. Ἐποίξεσθαι, υ. Ἐποίεσθαι. υ.
Ἐπηκουρεῖ, α. Ἐπαικουρεῖ. α.
- l. 26. Ἐποιτά, φ. Ἐποιστά. φ.
- c. 1471. l. 2. Ἐποκόρασιν, υ. Ἐπὸ κρασίν. υ.
- l. 14. Ἐπόκρασιν, υ. Ἐπὸ κρασίν. υ. 8)
Ἐποκρέκειν, ε. — πο. Ἐ. ε. — πορεία τις, τ. 9)
- ῥεῖαι τις τ.
- Ἐποκρατέσθιν, υ. Ἐπὸ κράτεσθιν. υ.
- l. 20. Ἐποκρίνοιτο, α. — ῥ. α. — ὑποκριτής, θ α.
ἀποκριτής, θ α.
- c. 1472. l. 11. Ἐπολαΐς, σ. Ἐπολαΐς. σ.
- l. 14. Ἐπολαμπτήρα, ε. Ἐπολαμπτεῖρα. ε.
- l. 19. Ἐπολιαπάξας, υ. Ἐπολαπάξας. υ.
- l. 21. Ἐπολιμαῖος, ὁμα- Ἐποβολιμαῖος. οὐχ ὁ
γνήσιος. γνήσιος.
- c. 1473. l. 2. Ἐπολύξας, ε. Ἐπαλύξας. ε.
- l. 8. Ἐπὸ μηνιθμών, υ. Ἐπὸ μηνιθμόν. υ.
- c. 1474. l. 1. Ἐποπερκαΐζου- Ἐ. κ. — ὑπομελαίνοντα.
σι, κ. — ὑπομελαί-
νετα.
- l. 4. Ἐποπιαῖζομεν, τ. — ὑ. Ἐπωπιαῖζομεν. τ. — ὑ-
ὑποπιασμός γ. πωπιασμός γ. 10)

c. 1474.

8) Haec glossa superioris Ἐποκόρασιν emendatio videtur.

9) Correctio a typosetha praetermissa est. Cf. VV. DD.

10) Scriptura codicis retinenda est. Cf. VV. DD.

- c. 1474. l. 7. Ὑποπλακῶ, υ. Ὑποπλάκω. υ. — Πλακέ-
— Πλακεῖ ο. κει ο.
- l. 10. Ὑποπραπίδων, υ. Ὑποπραπίδων. υ.
Ὑπόπτερος, κ. καὶ ὕ- Ὑ. κ. καὶ ὕπόπτερος, ὅ τ.
πόπτερος, ὅ τ.
[Ὑποπέτρου,] ὕποπτέ- Ὑποπτέρου. τ. ¹¹⁾
ρου τ.
- l. 22. Ὑπὸ ῥοπῆς, υ. Ὑπὸ ῥιπῆς. υ.
- l. 24. Ὑποῤῥάπτεϊς, λό- Ὑποῤῥάπτεϊς λόγους.
γους συντίθεις. συντίθης.
- Ὑποσακίζειν, ὕπωθεῖν Ὑποσακίζειν. ὕπηθεῖν
τ. τ. ¹²⁾
- c. 1475. l. 2. Ὑποσκελήσει, α. Ὑποσκελίσει. α.
- Ὑποσκεπίνχεραι, Α. Ὑπόσκοπον χέραι. Α.
- l. ult. Ὑποστᾶχύοιτο, υ. Ὑ. υ. ἀπὸ τοῦ σ.
- c. 1476. l. 3. Ὑποστέλειθα, Ὑποστείλαθα. α.
α.
- l. 14. Ὑποστρέσα, α. Ὑποτρέσα. α.
- l. 17. Ὑπόσχετο, υ. Ὑπόσχεο. υ.
- c. 1477. l. 1. Ὑπόσχωμαι, ὕ- Ὑπόσχωμαι. ὕποβάλλω-
ποβάλλομαι, ἐπαγγέ- μαί. ἐπαγγέλλω-
γέλλομαι. μαί.
- l. 2. Ὑποσχῶν, τὰ αὐ- Ὑ. τ.
τά.
[Ὑποτάβλων, ὕπεξου-
σίαν.]
Ὑποτέροφεν, υ. Ὑ. υ.
- l. 13. Ὑποτρύζει, ὕπο- Ὑ. ὕποβάλλει.
βάλλει.

Bbb 5

c. 1477.

11) Optima hic est Masuri crisis; mendam ejecit, et emendationem retinuit.

12) Correctio typoshetam fugit. Cf. VV. DD.

- ε. 1485. l. 1. Ὑψηβρεμέτης, Ὑψιβρεμέτης. ὁ ε.
 ὁ ε.
 — l. 6. Ὑψητ....., υ. Ὑψητῆς. υ. ¹⁷⁾
 — l. 9. Ὑψημετέωρον, α. Ὑψι μετέωρον. α.
 Ὑψηβόμος, ε. Ὑψηβάμοις. ε.
 — l. 12. Ὑψιδεπυναίων ω. — Ὑψι δ' ἐπ' εὐνάων ω. —
 ἐπὶ ἀγκυρῶν ἰσμή- ἐπὶ τῶν ἀγκυρῶν
 σαμον. ἰσμίσαμεν.
 — l. 15. Ὑψικόλων ὄν, τ. Ὑψικόλωνον. τ.
 — l. 18. Ὑψι, μ. Ὑψι. μ.
 — l. 20. Ὑψιπετής, ε. — Ὑψιπέτης. ε. — πετό-
 πετώμενος. μένος.
 — l. 23. Ὑψιρεφές, ζτ' ὕψη. Ὑψιρεφές. ὑψηλὴν ὄρο-
 Φὴν ἔχον. ¹⁸⁾
 — l. ult. Ὑψιτελέες, ταχι- Ὑψιτελέες τε χιτῶ-
 τῶνες [ζτ.] νες. ¹⁹⁾
 ε. 1486. l. 4. Ὑψιχέες, υ. Ὑψαυχέες. υ.
 — l. 13. Ὑαδίων, Φυρῶν, Υ. Φύρων. β.
 β.

Φ

Φ

- l. 17. Φᾶ, ε. Φάδι. ε.
 Φᾶν, λ. Φάναμ. λ.
 ε. 1487. l. 2. Φαβρίς, νησι- Φ. νησιδίον πρὸς τ. ²⁰⁾
 δίον πρ τ.
 — l. 4. Φάγενα, φ. Φάγαινα. φ.
 — l. 9. Φάγυλοι, μ. Φάγυλλοι. μ.

ε. 1487.

17) In fine vocis plures litteras delevit; legebatur aut:

Ὑψητησινίο. aut: Ὑψητηοινίο.

18) Pro initio ζητητέον Ὑψη interpretationem substituit.

19) Perperam in Ald. Ὑψιτελέεστε. χιτῶνες. Cf. VV. DD.

20) Rescribendum: πρὸ τ. emendantibus VV. DD. Compendium utrumque significat, et πρὸ et πρὸς.

ε. 1487. l. 12. Φάεσι, ὀφθαλμοί.	Φάεσι. ε.
— l. 15. Φάθοντα, τ.	Φ. τ.
— l. 19. Φάεν, ἐπέστειλεν. [Φαένθην, ἐφαίνησαν.] Φαεινίν, λ.	Φάενεν. ε. Φ. λ.
ε. 1488. l. 4. Φάηκες, ὀφθαλμοί. [Φάθι. εἶπέ.] Φαῖ, δ. Φαίακες, ἔθνος. [Φαιάκων, αὐτὰ τὰ ἔθνη.] Φαίδες, ο.	Φ. ε. 1) Φ. δ. Φ. ε. Φ. ο.
— l. 10. Φαιδρός, κ. γεγηθός, φ.	Φ. κ. γεγηθώς. φ.
— l. 13. Φαῖεν ἄν, Φαίεν ἄν, εἴποιεν ἄν. Φαί., εἰ... Φαί., ε.	Φ. Φαῖεν ἄν, ε. Φαίη. εἴποι. 2) Φαίην. ε.
— l. ult. Φαιλόνης, εἰλητάριον, μεμβράϊον, ἢ γ.	Φ. ἢ λητάριον μεμβραῖον. ἢ γ. 3)
ε. 1489. l. 11. Φαίνων, δεικνύων, δ.	Φ. δεικνύων, δ.
ε. 1490. l. 6. Φαλαγγύδων, κ.	Φαλαγγηδόν. κ.
— l. 13. Φαλαγγοστορύναι, ο.	Φάλαγγος τορύναι. ε.

ε. 1491.

1) In Ald. Φάηκες errore typ. Cf. VV. DD.

2) In Φαί., εἰ... exitus delevit. Itidem in seq. voce.

3) Cyr. Lex. Ms. Φαιλόνης. ἡλιτάριον τοῦ νόμου. ἢ τομαρίον μεμβράϊον. ἢ γλωσσόκομον. Cf. VV. DD.

c. 1491. l. 4. Φαλκριαῶ, π.	Φαληριαῶ. π.
— l. 8. Φαληριόσονται, λ.	Φαληριόωντα. λ.
c. 1492. l. 8. Φάλικα, ω. — Φαλοῦ α.	Φ. ω. — φαλλοῦ α.
Φαλλίκων, ο. — Φαλῶ α.	Φ. ο. — Φαλλῶ α.
Φαλός, λ. — τὸ Φάλο ον λον ἐμμανῆ	Φ. λ. — τὸν Φάλλοντα ἐμμανῆ. ⁴⁾
[Φαλλοαί, πέφρικεν.]	
Φαλόν, τ.	Φ. τ.
Φαλός, ὀ λ. — τρι- φαλία, ἦ τ.	Φ. ὀ λ. — τριφαλία, ἦ τ.
c. 1493. l. 1. Φαμάξαι, Φά- σαι.	Φαμάξεις. Φήσαι.
Φαμένων, τετελευτη- κότων.	Φθιμένων. τ.
[Φαμελία, ὁμόδου.]	
Φαμέν, λ.	Φ. λ.
— l. 8. Φᾶν, ὑπέλαβον λ.	Φάν. υ.
— l. 16. Φανόν, τ. — λυχ- νεῦκον ε.	Φ. τ. — λυχνοῦχος ε.
Φάντα, λ.	Φάνοντα. λ.
— l. 20. Φαντάζου δομῶ, φ.	Φαντάζου δομα. φ. ⁵⁾
— l. 32. Φαραγγαῖον, τ.	Φαρατραῖον. τ.
c. 1494. l. 3. Φάργμα, φ.	Φ. φ. ⁶⁾
— l. ult. Φαρμάσσοι, φ.	Φαρμάσσει. φ.

c. 1495

4) In Ald. Φαλλός culpa typothetae, quem et correctio ἐμμανῆ latuit. Cf. VV. DD.

5) Prima scriptura fuit: Φαντάζου δομων. ut apud Euripidem, quem VV. DD. citant. Accentus circumflexus in δομῶ natus est ex compendio litterarum ων.

6) In impressis: Φάργμα. contra ordinem.

- ε. 1495. l. 6. Φάρος στέλων, Φ. τ. — στέλων, ἢ τ. 7)
 τ. — στέλων, ἢ τ.
 — l. 11. Φαρίγαθρον, ὁ κ. Φ. ὁ κ. — παρίσθμια τ.
 — παρίσθμια τ.
 ε. 1496. l. 2. Φασσιανάι, σ. Φασσιανοί, σ. — Πόντι-
 — ποντισμούς Φ. κούς Φ.
 — l. 10. Φασκάλιον, βαλάν- Φ. βαλλάντιον δ.
 τιον δ.
 — l. 14. Φασσοφόνοι, τ. Φασσοφάνω. τ. 1 —
 ε. 1497. l. 7. Φάτρην, τ. 8) Φ. τ. ὑπαίθρον, ἐρείπιον
 πεθρον, ἐρείπιον Φ. 9) —
 — l. 9. Φαῦδα., γένη Σκυ- Φαῦδα. γένη Σκυθῶν. 8)
 θῶν. — Φ. 9) —
 — l. 20. Φαῦλον, α. — α. Φ. α. — α. 9)
 ραίον, [παλληγιτόν] — α. 9) —
 ε. 1498. l. 9. Φαῶν, ε. ἐχέ- Φαῶν, τῶν ε. ἐχέ-
 νετο ἠρέσθην. νετο ἠρέσθην. 9)
 [Φάακες, — ἔθνος Φεά-
 κων.] — Φ. Φ. 9)
 Φέβεσθαι, Φ. Φ. Φ. 9)
 Φέβομα, Φ. φοβῶμα Φ. Φ. φοβούμα. 1 —
 Φεβῶντο, ε. Φέβουτα. ε.
 — l. 14. Φοβψίς, λ. Φοψίς. λ.
 — l. 16. Φέγγος, Φ. — Φέγγ- Φ. Φ. — Φέγγος, σελή-
 γος. ζ. [— ης. 10)
 Φείας, π. Φεία. π.
 ε. 1498.

7) Vera glossæ scriptura in Albertina reposita est, emendante Abreschio. Cf. VV. DD.

8) In Φαῦδα., litteram exprunxit.

9) Corregerat: Φάακες.

10) Compendium satis obvium est; male scripserat: Φέγγος σέλας. quod mox confodit. Φέγγος σελήνης exemplum articuli est.

- ε. 1498. l. 19. Φειδάλων, δ. Φ. δ. σφέλας. χ.
 Φελίς, χ.
 Φειδάλιος, φ. δαπάνην Φ. φ. δαπανᾶν σκνίφες.
 σκνίφος.
- ε. 1499. l. 2. Φεισών, π. — Φ. π. — Γάγγης.
 Γάγης.
- l. 7. Φελλεύς, τὸ δυσελ- Φ. τὸ δυσεργές χ.
 γές χ.
- l. 15. Φίναξ, χ. ἀπαται- Φ. χ. ἀπατεῶν, ψ.
 ῶν, ψ.
- l. 22. Φέραι, π. τῆς ἡλεί- Φεραί. π. Θεσσαλίας.
 ας.
- ε. 1500. l. 8. Φερέγγυος, α. Φ. α. — βεβαιωτής. ε.
 — βεβαιότης, ε.
- l. 12. Φερεκλία, τὸν Ἄδω- Φ. φ.,
 νη.
- [Φερεντάριοι, τάγμα
 στρατιωτικόν.]
- Φερέοικος, ὁ κ. — γαλή- Φ. ὁ κ. — γαλή ὑπόδρυ
 λη ὑπὲρ δυσι καὶ ελαί- σι καὶ ελαίαις γ.
 ας γ.
- l. 19. Φέρητος, ε. κύριον. Φ. ο. κ.
 [Φήρι, ἄγριε, ἢ ἄργι-
 αι.]
- Φέριστε, β. — ἀγαθε Φ. β. — ἀγαθέ.
 [καλλίον μείζον.]
- Φ. ρμια, α. Φέρμια. α. ¹¹⁾
- ε. 1501. l. 1. Φεργαίς, π. — Φ. π. — Φεραίς, κ.
 Φεραῖς, κ.
- l. 9. Φερσεφόνεια, ἢ τ. — Φ. ἢ τ. — ὄνησιν. ¹²⁾
 ὄ. ησιν.

ε. 1501.

11) In Φ. ρμια litteram delevit.

12) Idem in ὄ. ησιν.

c. 1501. l. 27. Φεῦ, φ. ἴσον τὸ ο.	Φ. φ. ἴσον τᾶ ο.
c. 1502. l. 3. Φηληκόθρεπτον, ὑπὸ ὄλονθον τ.	Φ. ὑπὸ ὄλονθον τ.
Φήληξ, ὄλονθος, τὸ μὴ πεπαμένον σ.	Φ. ὄλονθος, τὸ μὴ πε- πεμμένοι σ.
— l. 14. Φημασι. μεν, β.	Φημάσωμεν. β. ¹³⁾
— l. 22. Φήνη, α. εἶδος. φα- νόν, λ.	Φ. α. εἶδος. Φανόν. λ. ¹⁴⁾
— l. 27. Φηρία, θ. Αἰωλεῖς.	Φ. θ. Αἰολεῖς.
c. 1503. l. 8. Φθειάδος, θ. Φθειμένων, α.	Φθιαῖδος. θ. Φθιμένων. α.
— l. 11. Φθεινόπωρον, τ.	Φθινόπωρον. τ.
— l. 14. Φθειρα, φθειρία. σις.	Φ. φθειρίασιν.
— l. 22. Φθειρόνται, δ.	Φθίρονται. δ.
c. 1504. l. 29. Φθισίμβρο- τος, ἀνακτόνος, δ.	Φ. ἀνθρωποκτόνος. δ. ¹⁵⁾
c. 1505. l. 10. Φθονεῖς, ζη- λεῖς, β.	Φ. ζηλοῖς. β.
— l. 15. Φθίδιον, ο.	Φθίδιον. ο. ¹⁶⁾
Φθίρεται, ο.	Φθείρεται. ο.
c. 1506. l. 1. Φισταλία, α. — Λυκίονος π.	Φ. α. — Λυκαίονος π.
Φιδάκη, παιδάριον μ.	Φ. πιθάριον μι

Φισταλία. Δ. ... Λυκαίονος π. 1506.

13) Itidem in Φημασι. μεν.

14) Diversa distinxit. Φανόν, λ. aliunde adhaesit.

15) In archetypo compendiose: ἀνοκτόνος. unde mendo-
sum ἀνακτόνος. Perperam in Aldi. Φθισίμβρωτος. Cf.
VV. DD. Potuit tamen et ἀνακτόνος ex ἀνθρωκτόνος
derivari, sed ad unum redit.

16) Primam litteram restituit, vocemque a praecedenti-
bus sejunxit.

- ε. 1506. l. 4. Φιδάτια, συσ- Φιδίτια. συσσίτια
σίτιον.
Φιδία, λ. Φειδία, λ.
Φιδάλος, ε. Φείδαλος. ε.
— l. 7. Φιδρὸν, κ. Φιαρὸν. κ.
— l. 11. Φιλαίμων, Φιλώ- Φ. Φιλῶν τ.
μων τ.
— l. ult. Φιλαυρα, τ. Φλαῦρα. τ. ¹⁷⁾
ε. 1507. l. 1. Φιλαυτία, τὰ Φ. τὸ π.
π.
— l. 5. Φιλέσκον, ε. Φ. ε. ¹⁸⁾
— l. 8. Φιλεόντων, Φιλήτω- Φ. Φιλείτωσαν — ἔστω-
σαν — ἔστησαν. σαν.
— l. 12. Φιλέτερος, π. Φιλέταιρος. π.
— l. 21. Φιλησίαις, κλεψο- Φ. κλεπτοσύναις.
σύναις.
ε. 1508. l. 4. Φιλίων, α. — Φ. α. — Φίλτερος — ἐ-
Φέλτερος — ἐμῶν ἔ- μὲν ἔκετο δῶμα.
κετο δῶμα.
— l. 9. Φιλοδοτεῖν, λ' ἔχον- Φολιδωτῶ. λ' ἔχοντι.
τι. Φιλόθακος, α. Φιλόθακος. α. ¹⁹⁾
ε. 1509. l. 8. Φιλομηδικίδης, Φ. α. — Ἡρακλείδαις. ²⁰⁾
α. — Ἡρακλεῖς.
— l. 11. Φιλόνομος, μάχη- Φ. μάχιμος. Φ.
μος, Φ.
— l. 18. Φιλοπίστη, Φ. Φιλόπυστος. Φ.

ε. 1509.

17) In Ald. Φιλαῦρα a typ. Cf. VV. DD.

18) In Ald. Φιλέσκον culpa typ.

19) Conjuncta divilit. Φιλοδοτεῖν ex vitioso codice huc il-
latum est.20) Compendium prave intellexit; scribendum: Ἡρακλέ-
δης. monente Wesselingio apud VV. DD.

- ε. 1509. l. 19. Φιλόσοφος, ὁ πάντων πειραθεῖς
 — τὲ φασὶ λ. Φ. ὁ πάντων πειραθεῖς
 — δὲ φ. λ. ¹⁾
- l. 33. Φιλότιμος, ὁ φ. — Φ. ὁ φ. — μεγάλως. ἢ
 μεγάλως θέλων, ἢ θέλων αὐτὸς δοξάζεσθαι.
 αὐτὸς δοξάζεται.
- ε. 1510. l. 13. Φιλύδρα, φ. Φιλυδριά. φ.
 — l. 16. Φιλωνίδαας, υ. — Φ. υ. — τοῦ φ.
 τοῦ [φιλῆν] Φιλωνίδης.
- l. 27. Φῖν, α. Φῖν. α.
- ε. 1511. l. 20. Φλέγματις, Φ. ἢ φ. ²⁾
 ἢ φ.
- ε. 1512. l. 9. Φλέξαι, κατακαῦσαι.
 [Φλεξεντιῆς, ἱππικὴ τάξις παρὰ Ῥωμαίοις.] Φ. κ.
- Φλέοντας, φ. Φ. φ.
- l. 21. Φλίας, τ. — παρασταάδα. Φλιάς. τ. — παρασταάδος.
 [Ἀλλαισμος,] φληδαῖν, Φληδαῖν. σ. ³⁾
 σ.
- ε. 1513. l. 2. Φλιή, π. ἢ π τὰς τ. Φ. π. ἢ παρασταὰς τ. ⁴⁾
- l. 8. λογε, λ. Φλόγεα. λ. ⁵⁾
- l. 13. Φλογίδια, αἰ κεγχρίδαις δ. Φ. αἰ κεγχρίδες δ.

Ccc 2

c. 1513.

1) Cyr. Lex. Ms. Φιλόσοφος. ὁ πάντων πειρασθεῖς.

2) Perperam in Ald. Φλέγματι.

3) Pro Ἀλλαισμος scripserat: Φλαισμός.

4) Scribendum: ἢ παρασταὰς τ. Cf. VV. DD.

5) Primam litteram a librario omissam voci praefixit.

- c. 1513. l. 16. Φλογμός, κ. Φ. κ. — κούσων, φ.
— κούσον, φ.
— l. 23. Φλοιά, τ. Φλοιάν. τ.
— l. 29. Φλοῖσβος, τ. Φλοῖσβος. τ.
Φλόμος, π. — ἀντιελ- Φ. π. — ἀντὶ ἔλλυχνίου
λυχνίου χ. χ.
c. 1514. l. 19. Φλυτός, στυ- Φ. στοῖβη. ε.
βή, ε.
c. 1517. l. 10. Φέβοι, Α. — Φ. Α. — δυσωδῶν. ε.
δισέδων, ε.
— l. 16. Φειναελίκτην, κ. — Φ. κ. — ἀπατηλὸν καὶ
ἀπατηλὸ. καὶ κάπ- κάπηλοι. 6)
λο..
— l. 20. Φοινική, γ. — Ἀ- Φοινικήια γ. — Ἀκταίω-
κταίωτος φασὶν ἄνο- νος φασὶν ὀνομαδι-
μαδι α. ναι α.
Φοινέντα, λεπιδωτῶν Φοινέντα. λεπιδωτὸν ὁ
ὁ Α. Α. 7)
Φοινκάδες, α. — Εὐ- Φ. α. — Εὐβοέων.
βοεαίων.
Φοινκία, Α. Φοινκία. Α. 8)
Φοινκέγκτον, α. Φοινκέγκτον. α.
c. 1518. l. 1. Φοινκιστής, π. Φ. π. — βασιλείων.
— βασιλεῖον.
— l. 7. Φοινκῆς, ε. Φοινκῆς. ο.
— l. 10. Φοινκέλαγγεν, Ι. Φ. Ι. — λ. π.
— λάγιη π.
— l. 28. Φοιταλέως, π. Φοιταλέος. π.
— l. ult. Φοιτῶντα ἀνδρα μα- Φοιτῶντα ἀνδρα μα-
νιάσι, λ. — Φοιτὸν νιάσι
ε. λύσσαις. λ. — Φοι-
τον ε. 9)

c. 1519.

6) In ultimis vocibus litteras expunxit.

7) In Φοιν.έντα litteram erasit.

8) Prima scriptura fuit Φοινικήια, ut supra.

9) Glossa descripta est ex Soph. Aj. v. 59. ubi μακιάσων νό-
σοις. Pro νόσοις Musurus λύσσαις inseruit.

- ε. 1519. l. 3. .. λέγανδρος, γ. Φλέγανδρος, γ. ¹⁰⁾
 Φολιά, π. — ούτως κ. Φ. π. — ο. κ.
 — l. 8. Φολκός, σ. — λιπό- Φ. σ. — λιπόδερμον.
 δερμα.
 — l. 11. Φαλύει, μ. κα- Φ. μ. καταπίμπλησιν. ¹¹⁾
 ταπ.μπλησιν.
 — l. 28. Φορβάδην, π. Φε- Φορβάδην. π. Φερόμενον.
 ρόμενον νομαίων, β. Φορβάδων. νομαίων, β. ¹²⁾
 — l. 31. Φορβάς, Α. Φόρβας. Α.
 — l. ult. Φορβειά, ναυλητι- Φορβειά. ή αυλητική σ. ¹³⁾
 κή σ.
 ε. 1520. l. 5. Φόρβον, άπά- Φ. άπάνθρωπον.
 νονα.
 — l. 9. Φορήσεται, ο. Φορήσεται. ο.
 — l. 15. Φορήεις, ο. Φορήεις. ο.
 — l. 18. Φορητούς, ε. βα- Φ. ε. βαστακτούς.
 στακτως.
 Φορί, τον υ. Φορητόν. υ.
 — l. 26. Φόρμιγι, τ. Φόρμιγγι. τ.
 — l. 28. Φόρμιξ, κ. Φόρμιγγξ. κ.
 Φόρμικα, μ. Φόρμιγγα. μ.
 Φορμίσ, σφ. ρύς. Φ. σφουρís. ¹⁴⁾
 Φορμέων, ο. Φορμίων. ο.
 — l. 33. Φόρμος, α. — ψιαί- Φορμός. α. — ψιαίθους ω.
 θους ω.

Ccc 3

ε. 1521.

10) Solam primam litteram praeposuit; desunt Φα, teste Strabone. Cf. VV. DD.

11) In καταπ.μπλησιν litteram confodit.

12) Diversa distribuit, et Φορβάδων posteriori articulo praemisit.

13) Suspicaretur aliquis scriptum fuisse: Φορβειάν. α. vel: Φορβειῶ. α.

14) In σφ. ρύς litteram expunxit.

c. 1521. l. 5. Φορολόγος, [ἐξάκτωρ,] ὁ ἀπαιτῶν τ.	Φορολόγος, ὁ ἀπαιτῶν τ.
— l. 8. Φοροτὸν, ὀγκόμενον, β.	Φ. ὀγκόμενον, β. ¹⁵⁾
Φορτικά, τ. — σκάμματα.	Φ. τ. — σ.
[Φορτικὸν, ἴμοιον.]	
Φορτίς, φ.	Φ. φ.
— l. 18. Φορυσσέμενα, μολυν. α.	Φ. μολύναι. ¹⁶⁾
— l. 24. Φοροστά, κιθαριστά.	Φ. κ.
[Φόσσατον, ὄρυγμα.]	
Φουαδδεῖ, σ.	Φ. σ. ¹⁷⁾
Φουαέξιερ, ἦ ε.	Φουαέξιερ, ἦ ε.
e. 1522. l. 1. Φούιξ, Φύσιγξ.	Φ. φ. ¹⁸⁾
— l. 4. Φουλίδες, π. — δωριφυλλόμενοι, τ. Δωριεῖς. Φύρκος ο.	Φ. π. — Δωριεῖς. Φυλλόμενοι. τ. Δωριεῖς. Φύρκος ο. ¹⁹⁾
Φόως, φ. — σωτηρία.	Φ. φ. — σωτηρία.
Φόρος ἐρέουσα, τ.	Φόως ἐρέουσα. τ. ²⁰⁾
— l. 11. Φραγμός, τριγχός — νόμος.	Φ. Τριγχός — ν.

c. 1522.

15) Perperam in Ald. ὀγκόμενον. Cf. VV. DD.

16) In μολυν. α. nexum litterarum et delevit.

17) Glossa intermedia male distincta est; scribendum: Φόσσα. τὸ ὄρυγμα.

18) In Ald. erratum. typ. Cf. VV. DD.

19) Unita divisit. Posterius Δωριεῖς est correctio praecedentis δωρι, quod cum Φυλλόμενοι coaluit; potuit etiam ad Φύρκος pertinere, ab eodemque male divulsam esse.

20) Bene emendavit, sed perperam exemplum ab articulo separavit.

c. 1522. l. 11. [Φραῖ, Φρένας.]	
Φραῖδεν, ε.	Φ. ε.
— l. 15. Φραῖδεσι, β.	Φραδαῖσι. β.
— l. 17. Φραῖγμονες, ε.	Φραῖδμονες. ε.
c. 1523. l. 2. Φραῖσαντας, ε.	Φ. ε. — λ.
— λέξαντας.	
[Φραῖσας ἢ Φραῖσαι, τὰ αὐτά.]	
Φραῖδέν, λ.	Φ. λ.
— l. 15. Φραστύς, σ. — Φραῖ- σις. [καὶ Φραῖτωρ, ἀ- δελφός.]	Φ. σ. — Φραῖσις.
Φραῖτορας, τ.	Φ. τ. ¹⁾
— l. 21. Φραῖαρ, ο. σκιοθ- ρεῖν, ο.	Φ. σ. σκιοθηρεῖν. ο. ²⁾ —
— l. 26. Φραστοτύπανα, ο.	Φραστοτύπανα. ο. ³⁾
— l. 30. Φρένας, ε.	Φρένες. ε.
c. 1524. l. 5. Φρενήρης, ἀ. τί- φρων.	Φ. ἀρτίφρων. ⁴⁾
— l. 22. Φρετήρ, α.	Φρετήρ. α.
— l. ult. Φρεμαῖσεται, σκιρ- τά, ε.	Φ. σ. ε. ⁵⁾
c. 1525. l. 1. Φρεῖται, βριμ- μέναι	Φ. βριμμεναῖ.
— l. 5. Φρεῖζας, ε. — ἀντί τοῦ α.	Φ. ε. — ἀντί τοῦ α. ⁶⁾
— l. 14. Φρεῖλος, π.	Φ. π. ⁷⁾

Ccc 4

c. 1526.

1) Pro Φραῖτωρ scripserat Φρατήρ. Additamentum: καὶ Φραῖτωρ, α. ad seq. articulum olim pertinebat, huc ex margine retractum.

2) In σκιοθ. ρεῖν litteram delevit.

3) Scriptura codicis adsumenda est, suadentibus VV. DD.

4) In ἀ. τίφρων litteram erasit.

5) Perperam in Ald. σκιρταῖ. Cf. VV. DD.

6) In impressis: ἀντί α. omisso τοῦ. Glossam Valckenae-rius restituit. Cf. VV. DD.

7) Corregerat: Φρεῖλος. Cf. VV. DD.

- c. 1526. l. 9. Φροῦδον, α. — Φ. α. — κεχωρηκός, ε.
 κεχωρηκός, ἔρημον.
 [Φροῦδον, τὰ αὐτά, ...]
 Φρουρά, Φ. Φ. Φ. 8)
- l. 24. Φρύγιον, ἰστόρησον Φ. ι. πέπαιχεν Ε.
 πέπεχεν Ε.
- e. 1527. l. 13. Φρύξ ἢ Φρυ- Φρύξ ἢ Φρύγιος, α. —
 γός α. — ἔθνικός. ἔθνικόν. 9)
- l. 15. Φρυγά, Φ. Φ. Φ. 10)
- Φρῶν ἢ Φρονερῶν, γ. Φ. ἢ Φρονερῶν, γ.
- l. 20. Φυγεῖν, Φεύξεν. Φυγήν. Φεῦξιν.
 Φρυγμόν, κ. Φρυγμόν. κ. 11)
- l. 28. Φυζακινός, δειλός, Φ. δειλός.
 Φυγὰς, δειλ.. Φυγὰς. δειλός. 12)
- e. 1528. l. 2. Φύη, Φ. Φ. Φ. 13)
- l. 6. Φύκει, εἶδος κομωτι- Φ. εἶδος κομωτικόν γ. 14)
- κόν γ.
- l. 22. Φυλακὴ, Φ. — Θεσ. Φ. Φ. — Θεσσαλίας, πα-
 σαλίας, ο. ροξυτόνωσ' ο. 15)
- †
- c. 1529. l. 7. Φυλατός, ἢ λ. Φυλατός. ἢ λ.

c. 1474.

8) Articuli intermedii vocem ultimam confoderat; scriptum videtur: τὰ αὐτά. πληθυντικῶς. Ratio manifesta est, nam πληθυντικῶς α Φροῦδον dissentit.

9) Deest in Ald. Φρυγός culpa typ. Expleatur igitur ex Musuri correctione lacuna impressorum.

10) In impressis: Φρυγά. ἢ Φ.

11) Conjuncta divisit; Φρυγμόν ex margine adjectum est.

12) Male divisit, nam Φυγὰς interpretatio est. In ultima voce compendium deleuit; scriptum suspicor: δειλιῶν.

13) Perperam in Ald. Φύγη. Cf. VV. DD.

14) Cyr. Lex. Ms. Φύκει. ὡ τὰς ὄψεις τὰς οἰκείας χρίουσι αἱ γυναῖκες. λέγεται δὲ καὶ τὰ Φύκια, βρύα. Cf. VV. DD.

15) Musurus παροξυτόνωσ interposuit.

- c. 1529. l. 10. Φυλείδης, Φ. Φυλέως παῖς ὁ Μέ-
 γης.¹⁶⁾
 Φυλ... παῖς ὁ μέγας.
 Φυλείης, Φ.
 — l. 19. Φυλλεία, τ. Φυλῆς, Φ.
 Φύλλεια, τ.
 c. 1530. l. 1. Φυλλοβασιλεῖς, Φυλοβασιλεῖς. ἐκ τῶν
 ἐκ τῶν φύλλων α. φυλῶν α.
 Φυλλοκρίνειν, τ. Φυλοκρίνειν, τ.¹⁷⁾
 — l. 10. Φύξαι, Φύξιν, Φ. Φῦξαι, Φύξιν Φ.¹⁸⁾
 . υξήληνα, Φ. Φύξηλιν, Φ.¹⁹⁾
 — l. 15. Φυξήμηλα, δ. Φυξίμηλα, δ.
 — l. ult. Φυρμάται, πτάρ- Φ. πτάρνυται.
 νιται.
 c. 1531. l. 6. Φυρτίζεσθαι, τ. Φ. τ. — συνεστραμμέ-
 — συνεστραμένοις νοις Φ.
 Φ.
 c. 1532. l. 3. Φυσίον, τὸ κα- Φ. τὸ κανθῆλιον.
 θῆλιον.
 — l. 7. Φυσήφρονες, πεφυ- Φ. πεφυσημένοι τ.
 σιμένοι τ.
 — l. 10. Φύστη, μάχα α. Φ. μάζα α.
 — l. 15. Φυταλιῆς, κῆπος Φυταλιῆς, κήπου δ.²⁰⁾
 δ.
 — l. 17. Φυτάλμιος Ζ. — Φ. Ζ. — ζ.
 ζωογόνος.

Ccc 5

c. 1532.

16) In Φυλ., compendium delevit.

17) Cyr. Lex. Ms. Φυλοκρινεῖ. διακρίνει, δοκιμάζει, περι-
 εργος κατέξετάζει. Cyrilli interpretatio potius Φιλοκρι-
 νεῖ quam Φυλοκρινεῖ convenit.18) Male correxit; scribendum cum Salmasio: Φύξαι.
 Φύξιν, Φυγήν. suadente codice.19) Abest primam litteram culpa librarii. Cyr. Lex. Ms.
 Φύξηλις, δειλός, Φυγοπόλεμος. Praecedit: Φυξήλιδας.
 Φυγάδας, τῇ δειλίᾳ χρησαμένους.20) Ex ratione toties in Hesychio adprobata retinendum:
 κῆπος δ. Male in impressis post κήπου interpungitur.

- c. 1532. l. 17. [Φυτάλμιοι, ὁ
πληθυντικῶς.]
Φυτεύει, κ. Φ. κ.
Φυτηκόμος, σύνδεσρος Φ. σύνδενδρος τ. 1)
- c. 1532. l. ult. Φύχειρι, ἐκ- Φϋ χειρί. ἔμπεφυκότης
πεφυκότης λίξους τ. +
λίξους τ
- c. 1533. l. 10. Φῶκος, κῆπος Φ. κῆτος θαλαύσσιον ὄμοι-
θαλαύσσιος ὄμοιος ον δελφῖνι.
δελφῖη.
- l. 18. Φωλητηρίαις, φ. — Φ. φ. — Διαύσων κ.
θαιασῶν κ.
- l. 31. Φῶρ καὶ Φῶρας, κ. Φ. κ. — κατασκόπουςι 2)
— κατασκόπους,
[πληθυντικῶς καὶ
ἐνικῶς.]
- c. 1534. l. 4. Φωρᾶν, τ. — Φ. τ. — Φῶραν δ.
Φῶρην δ.
- l. 9. Φωρίαμος, κιβωτός, Φωριαμός. κιβωτός. καὶ
ωριαίων. ωριαίων. 3)
- l. 12. Φωρυτὸν, συρφερ- Φ. α. ἢ φ. 4)
τὸν, ἢ φ.
- l. 18. Φῶσκει, διαφαίνει. Φ. διαφαίνει.
- l. 20. Φωσφορεία, ε. Φωσφορεία. ε.
- l. 27. Φᾶτε, ἄνδρες, δ. Φ. ἄνδρε, δ.

X

1) Cyr. Lex. Ms. Φυτικόμενος. Φυτουργός λέγεται δὲ καὶ ὁ σύνδενδρος τόπος, διὰ τὸ τοῖς φυτοῖς κομᾶν.

2) Cyr. Lex. Ms. Φῶρ. κλέπτῃς. Φῶρες. λησταί, κλέπται.

3) In ωριαίων prima littera vetustate evanuit. Cf. VV. DD. qui glossam ex Homero illustrant.

4) Bene in impressis: συρφετῶν. Cyr. Lex. Ms. Φωρυτᾶν. βορβόρω, ἀκαθαρσίᾳ, συρφετῶν.

X

X

c. 1535. l. 12. Χαδε., χ.

Χαδέειν. χ. ⁵⁾

— l. 14. Χάζει, πρ..δεΐται,

χ. προσδεΐται. χ. ⁶⁾

— l. 16. Χάζεο τηλσον, α.

Χάζεο τη̄λε. α.

c. 1536. l. 1. Χαίρειν θεάσαι,

Χαίρειν ε̄ασαι. κ.

— l. 12. Χαλαίδες, τ.

Χολαίδες. τ.

— l. 24. Χαλαστραίων σ. —
νήτρον γ.Χαλαστραίων σ. — νί-
τρον γ.— l. 27. Χαλεπά, τὰ καλαὶ
Σόλωνα ταῦτα πυ-
θόμενον εἶπειν.Χαλεπά τὰ καλαί. Σόλω-
να φασὶ τὰ περὶ
τὸν Περίανδρον πυ-
θόμενον εἶπειν. Χα-
λεπά τ. ⁷⁾

Χαλεπά, τ.

c. 1537. l. 3. Χαλεπήνη, ε.
— ἀγάπη.

Χ. ε. — ἀγάγη.

— l. 10. Χαλέρυπον, τὸ ῥύ-
μα τ.

Χ. τὸ ῥύμμα τ.

— l. 14. Χάλικες, ο.

Χάληκες. ο. ⁸⁾

— l. 16. Χάλιμα, φ.

Χάλιμος. φ.

— l. 28. Χάλκεα, τ. — σι-
δήρου. Χαλκία, ἐπί-
σωτρα τ.

Χ. τ. — σιδήρου.

Χάλκε' ἐπίσωτρα. τ. ⁹⁾

c. 1538.

5) In Χαδε., compendium delevit.

6) In πρ..δεΐται duas litteras erasit.

7) Separata conjunxit, et lacunam Paroemiographorum ore explevit; ex codice ταῦτα retinerem, et ita scribe-
rem: πυθόμενον ταῦτα εἶπειν. X.8) Scriptura codicis reponenda est, jubente ordine Glos-
sae Mss. in Iobum ex cod. Marino: Χάλικες. ψηφίδες.
Cf. VV. DD.

9) Bene disjunxit et emendavit. Cf. VV. DD.

- c. 1538. I. i. Χαλκεῖα, ὑπο- X. ὑπομνήματα τ. — ε.
μνημα τ. — εὐρέσε-
ως.
[Χαλκεομίστωρ, ἰσχυ-
ροφόρος.]
Χαλκεοπίσσωτρα, ὁμοί- Χαλκε' ἐπίσσωτρα. ο. ¹⁰⁾
ως.
— I. ii. Χαλκεῶνα, χάλκι- X. χαλκεῖον ε.
ον ε.
— I. 16. Χαλκήρεα, χαλκῶα X. χαλκῶ ἀρηρότα.
ρήτορα.
— I. 25. Χαλκιδίσειν, α. — X. α. — παιδαιραστούν-
παιδαρεστούντων, ε. των, ε. ¹¹⁾
— I. ult. Χαλκιδικός λ. — X. λ. — Κύκλωπος λί-
κυκλωπι.. λίμνη.
[Χαλκιδίκων, χάλκισ ὁ
ἰχθύς.]
Χαλκιδικός, ε. Χαλκιδικός. ε. ¹²⁾
c. 1539. I. ii. Χαλκόβατον, X. ἰσχυρῶς β.
ἰσχυρὸν β.
Χαλκογλώχινος, χ. — X. χ. — ἐχούσης.
ἐχούσης. χαλκηδά- Χαλκηδάνη. τ. ¹³⁾
νη, τ.
— I. 22. Χαλκόκροτος, ἥρεα X. ἡ ῥέα δ.
δ.

c. 1539.

10) Pro Χαλκεομίστωρ correxerat: Χαλκεομήστωρ. Corruptum Χαλκεοπίσσωτρα est varia lectio superioris Χαλκεῖα, ἐπίσσωτρα, ex margine huc deducta: simile quid d'Orville in mentem venisse video. Cf. VV. DD.

11) Litteris transpositis bene in Albertina legitur: παιδαρεστούντων. emendantibus VV. DD.

12) Pro χάλκισ scripserat: χαλκίς. In κυκλωπι.. compendium deleuit.

13) Unita secrevit. Ordo docet, quod Χαλκηδάνη ex margine inuectum sit.

- c. 1559. l. 22. Χαλκολογεί, Χαλκολογείν, νομίσματα
 νευμμία σ. σ.
 — l. 24. Χαλκόλοφον, ἵππῖς. Χ. ἵππιοχαίτην, τὸ ἔπα-
 χαίτην, τὸ ὑπανά- νάστημα τ.
 — l. 28. Χαλκοπαρεΐη, χ. Χαλκοπαρεΐης, χ.
 c. 1540. l. 3. Χαλκοῦς, τοῦ Χαλκοῦς. τοῦτο ε.
 ε.
 — l. 10. Χαλκόνητος, η. Χαλκώνητος. η.
 — l. 17. Χαλυνέοντα λ. Χελυνέοντα λ.
 Χαλοπή κιθάρα, α. Χελώπη. κιθάρα. α.
 — l. 25. Χαμαιευμάδες, ο. Χαμαιευνάδες. ο. — ἢ οἱ
 — ἢ χαμαικοιτῶνες. χ.
 c. 1541. l. 4. Χαμαιρεπῶς, χ. Χαμαιρέπῶς. χ.
 — l. 10. Χαμαιταιρίς, ἡ π. Χαμεταιρίς. ἡ π. ¹⁴⁾
 — l. 13. Χαμεύνη, σ. — τα- Χ. σ. — ταπεινή κ. ¹⁵⁾
 — πένις κ.
 — l. 17. Χαμηλόν, χαμαΐζη- Χ. χαμαΐζηλον.
 λον, χαμόθεν, ε. Χαμόθεν. ε. ¹⁶⁾
 Χαμώκοιτος, δ ε. Χ. ε. ε. ¹⁷⁾
 +
 — l. 21. Χαναβίς, α. Χαναβίς. α.
 — l. 29. Χανδόν, π. — κε- Χ. π. — κεχηνέναι π.
 — χανέναι π.
 c. 1542. l. 5. Χα'οίμι, ε. Χάνοιμι. ε. ¹⁸⁾
 Χάνης, στόμα, [χα- Χανών στόμα. α.
 γών,] α.

c. 1542.

14) Cyr. Lex. Ms. Χαμαιταιρίς. πόρνη. Musuri correctio-
nem ordo postulat.

15) Cyr. Lex. Ms. Χαμευνά. ἡ ἐπὶ γῆς κατάκλισις. καὶ τὸ
ταπεινὸν κλινίδιον, Χαμεύνη. Σοφοκλῆς Δόλοψι.

16) Bene divisit et emendavit.

17) In impressis: Χαμόκοιτος.

18) In Χα'οίμι litteram exprunxit.

- c. 1542. l. 25. Χαρακτηρίζει, Χ. σ. — δηλοῦν τ.
— σ. δηλῶν τ.
- l. 32. Χάραξ, Φραγμοῖς, Χάραξι. Φραγμοῖς. ο.
ο
- c. 1543. l. 2. Χάραξ τ. — Χ. τ. — σ. τ. ¹⁹⁾
σωζομένου τ.
- l. 20. Χαρίσιον, ε. — λειμ- Χ. ε. — λημμαίων. ²⁰⁾
μάτων.
Χαρίσαομαι, π. λέγον- Χ. π. λέγονται γὰρ αἱ γυ-
ται γὰρ [χώρας] γυ- ναῖκες χαρίζομαι,
ναῖκες χαρίζομαι, αἱ πρὸς συνουσίαν ἰ-
πρὸς συνουσίαν, αὐτοῖς αὐταῖς ε. ²¹⁾
ἐκδιδούσαι.
- c. 1544. l. 10. Χαροπὸν, ξ. Χ. ξ. — περιφερῆ. ²⁾
— περιφερῆν.
Χαρῶνιον, θ. — ἐπὶ θαναίτου ε.
νάτω ε.
- l. 27. Χαστήρια, τ. Χαστηρία. τ.
Χατέ, χ. Χατέων. χ.
- c. 1545. l. 13. Χέδρωψ, πᾶν Χ. πᾶν ο. σ. ³⁾
ὄσπριον σ.
- Χει, ἐπὶ τ. Χεῖ, ἐπὶ τ.
- l. 17. Χειροπῶν, ὄσπριον. Χειροπῶν. ὄσπριων.
Χειλεύει σ. Χιλεύει σ.
Χειλιάκρω χειλαῖ, α. Χειλιάκρων. χειλαῖ α.

c. 1545.

19) Perperam in Ald. γωζομένου. Cf. VV, DD.

20) Scripturam λειμμαίων Heinsius restituit. Cf. VV, DD.

21) Scriptum fuisse suspicor: λέγονται γὰρ χάριν αἱ γυναῖκες χ. Perperam in impressis: ὑπὸ συνουσίαν. Cf. VV, DD.

2) Cyr. Lex. Ms. Χαροπός. ἐπίχαρις. εὐόφθαλμος.

3) In impressis: πᾶν ὄσπριων σ.

- ε. 1545. l. 31. Χειλὸς, τ. Χιλός. τ.
 — l. 24. Χειλοῦθα, παχύ- Χ. π. σ.⁴⁾
 γεθα, σιτόζεθα.
 — l. 30. Χείμαρροι, ο. Χίμαροι. ο.
 ε. 1546. l. 6. Χειμεῶ, ῥιγῶ. Χ. ῥιγῶ.
 [χειωσάμενος.]
 — l. 10. Χειμῶντα, ῥιγῶν- Χ. ῥιγούντα.
 τα.
 — l. 14. Χειράλας, τ. Χειράλας. τ.
 — l. 25. Χειροβοσκῶν, τ. Χειροβοσκόν. τ.
 — l. 31. Χειρόγραφον, σ. Χ. σ. γραμματεῖον.
 γραμμάτιον.
 ε. 1547. l. 11. Χειρονάκτας, Χειρωνάκτας. χ.
 χ.
 Χειρονόμος, ἄρχιστής. Χ. ἄρχιστής.
 — l. 16. Χειροτερῆ, ε. Χειροτερῆς. ε.
 — l. 22. Χειρονάκτας, χ. Χειρωνάκτας. χ.
 Χειρόναξ λ. Χειρόναξ λ.
 — l. 27. Χειτῶν, ε. Χιτῶν. ε.
 Χείσεται, χωρήσει. Χ. χωρήσει.
 — l. ult. Χελεύ, χ. Χελεύς. χ.
 ε. 1548. l. 7. Χελιδονισταί, οἱ Χ. οἱ τῆ χελιδόνι ἀγεί-
 τὴν χελιδόνα ἀγεί- ροντες.
 ραντες.
 Χελιδόναν, φ. Χελιδόνιον, φ.
 Χελιδόνων μούσιον, ω. Χελιδόνων μουσῆον. ω. —
 — ποιοῦντα τ. ποιοῦντων τ.
 — l. 15. Χέλιον, τὸ ἀποστρα- Χέλειον. τὸ ἀπεστρακω-
 κωμένον τ. μένον τ.⁵⁾
 Χέλιος, ν. Χέλειος. ν.

ε. 1548.

4) In Ald. ceterisque edd. σιτόζεθα deest incuria typ.

5) Scribendum cum If. Vossio: ἀποστρακωμένον. probante codice.

- c. 1548. l. 15. Χελούειν, βίσ- X. βήσσειν. κ. ⁹⁾
σειν, κ.
- c. 1549. l. 1. Χέλυσμα, τ. — X. τ. — τρέπει ξ.
τρέπη ξ.
- l. 5. Χελώνη, τ. — καὶ X. τ. — καὶ Π. — τρέ-
Π. — τρέπη τ. πια τ. ⁷⁾
- l. 9. Χελωνίδος, ο. — σκη- X. ο. — σκηνῆς.
νῆς. χελῶνος τὴν θα- Χελῶνα. τὴν θαλάσσιαν
λαίσιαν, χ. ⁸⁾
- l. 13. Χέννιον, ο. Χέννιον. ο.
- l. 19. Χερμαῖος, λ. Χερμαῖδιον. λ.
Χερεῖον, χ. ἐλάττονα, Χερεῖαι. χ. ἐλάττονα.
[χεῖρον.]
- c. 1550. l. 4. Χειρόβιος, χερ- X. χερνήτης — πενία.
νῆτις — πενία. χερ- Χερνήτις. ἡ α. ⁹⁾
νῆτις, ἡ α.
- l. 16. Χερσεύει, Σοφοκλῆς X. Σοφοκλῆς Ἰωνι. κείμε-
οι α. Ἰωνι κείμενος μὲν — ἡ νος μὲν — ἡ διαὶ χ.
διαὶ χειρῶν ἔχει, ἡ ο. ε. ἡ ο. ¹⁰⁾

c. 1550.

6) Antea correxerat: βύσσειν.

7) Omisso νόμισμα, quod omnibus praeter Aldinam editionibus inferitur. Cf. VV. DD.

8) Bene distinxit, sed perperam mutavit; retinendum ob ordinem Χελῶνος in secundo casu. Quomodo postrema: ὡς τὴν α. articulo convenient, non perspicio; videant alii.

9) Mafuri crisis prava est parumque acuta; articulum male divisit, qui unus solus est, in quo interpretatio glossae praeposita fuit, itaque ordinandus: Χερνήτις χειρόβιος χέρνα γὰρ ἡ πενία. Articulo in margine adjunctum erat: χερνήτις. ἡ ἀπὸ χειρῶν ζῶσα. πενιχρὰ χήρα. quod postea a librario textui adnexum est. Cf. VV. DD.

10) Leminati varia lectio prima manu superscripta est; haeremus igitur inter Ἰωνι et Οἰνῆ, illud notum est, hoc vero (nisi memoria me fallit) hucusque incognitum esset.

- c. 1550. l. 20. Χερσόνησος, γ. X. γ. — ἐκνεύουσα, ἡ μ. ¹¹⁾
 — ἐκ. νεύουσα, ἡ μ.
 — l. 28. Χευάμενα, περιβάλλονται. X. περιβαλλόμενα,
 λονται.
 — l. ult. Χεύμασι, προχόη. X. προχόη. ¹²⁾
 [ἡ ἐκ δεξιῶν καὶ ἀρι-
 στερῶν ἔχουσα θά-
 λασσαν.]
 c. 1551. l. 9. Χηλεύσεις, π. X. π. — οἶον ἠπύτια, ο.
 — οἶονιπίτια, ο.
 — l. 18. Χήμη, χάσμη. χη. X. χάσμη.
 ραμβής, λ.
 Χην. λόπες, ὄρνια π. Xηραμβής, λ. ¹³⁾
 — l. 21. Χῆνα ο. — τῶν κ. Xηνέλοπες. ὄρνια π. ¹⁴⁾
 — l. 27. Χηνυστράδα, χα- X. χασμάδα.
 μάδα.

c. 1551.

set. Notandum est, haec tria lemmata Ἰωνί, Ἰνοῖ et Οἰνεῖ haud raro a scribis confundi: exempla in Stobaei *Sermonibus* inveniemus. Perperam in Ald. ceterisque edd. ἡ ἀπὸ χειρῶν ε. quod Salmasius correxit. Cf. VV. DD.

- 11) In ἐκ. νεύουσα litteram expunxit; vitiose scriptum suspicor: ἐκνεύουσα. Cyr. Lex. Ms. Χειρονησία γῆ: (Leg. Χερσονησία γῆ) εἰς θάλασσαν ἐκνεύουσα, μήτε χέρ-
 σος μήτε θάλασσα, ἀλλὰ περικλυζομένη, καὶ μὴ ἀνέχου-
 σα διέξοδον.
 12) Ejectum: ἡ ἐκ δ. — θάλασσαν. appendix est superio-
 ris Χερσόνησος, ex margine huc translata.
 13) Unita secrevit. Χηραμβής ex margine adhaesit, mo-
 nente ordine.
 14) In Χην. λόπες litteram confodit; scriptum videtur:
 Χηναλόπες. Cf. VV. DD.

ε. 1551. l. 27. Χηνυστεῖς, β. Χ. β. — στραγγεῦη.
— στραγεύη.

Χήπτη, ε.

Χήπτε. ε.

ε. 1552. l. 9. Χηραμίδες, τ.
Χήρατο, ἔχαρη.

Χηραμίδες. τ.

Χήρατον. ἔσχάρη. ¹⁵⁾

— l. 14. Χῆρον, τ. — ἔχων
τ.

Χ. τ. — ἔχοντα τ.

Χηροπτάζουσα, δ.

Χειροπτάζουσα. δ.

Χηρωσταί, σ.

Χηρωσταί. σ.

— l. 20. Χηρώσας, χ. ιά-
σας.

Χ. χ. ἑάσας.

Χήρωσε, ἐξ ἀνδρῶν ε.

Χ. ἔξανδρον ε.

— l. 23. Χήτες, σ. — σπά-
νη.

Χ. σ. — σπάνει.

Χήτες ἐνευναίων, ε.

Χήτες ἐνεύνων. ε. ¹⁶⁾

ε. 1553. l. 11. Χθονίην, νεκρί-
κεν.

Χ. νεκρικὴν.

— l. 18. Χθονίους l. — ἐπί-
λυδας.

Χ. l. — ἐπηλύδας.

ε. 1554. l. 11. Χιλός, ἡ τ. —
βοσκημάτων. [καὶ
τοῦτο ζήτει εἰς τὸ
Χιλωθῆναι χιλίας.]

Χ. ἡ τ. — βοσκημάτων. ¹⁷⁾

— l. 32. Χειμαίρην, αἶγαν
α.

Χιμαίραν. αἶγα α.

— l. ult. Χίσις τ. — ἤρυκα.

Χ. τ. — κήρυκα.

ε. 1555.

15) Reponatur Homericum Χήρατο. ἔχαρη. flagitantibus VV. DD.

16) Prima scriptura fuit Χήτει ἐνευναίων, ut apud Hom. Od. Π. 35.

17) Merito has quisquillas, quas stupor librarii intulit, e textu eliminavit.

ε. 1555. l. 1. Χιονέα, λευκά- νή φ.	Χιονέαν. λευκάν ἢ φ.
— l. 3. Χίων, ὁ ἐκ Α.	Χίον τὸν ἐκ Α.
— l. 28. Χλεμύρα, χ. Χλεαίεται, θ.	Χλεμύραν. χ. Χλεαίνεται. θ.
ε. 1556. l. 10. Χλιδανόν, τ.	Χλιδανόν. τ.
— l. 15. Χλιδανόσπουν, χλί- δωνας π τ. — ἔχον- τας, τ.	Χ. χ. π. τ. — ἔχοντα, τ. ¹⁸⁾
ε. 1557. l. 3. Χλοιαί, ε. — κάλπων.	Χλοιαί. ε. — κάλπων. ¹⁹⁾
— l. 17. Χλωρηίς α.	Χλωρηίς α.
ε. 1558. l. 16. Χνόο., ὁ χνού, γενιᾶν α.	Χνόος. ὁ χνούς τοῦ γενεᾶ ἄν α. ²⁰⁾
— l. 19. Χοχοῦν χόα μέτρον ὑγρῶν. Χόαιξ, θ.	Χοῦν. χόα. μέτρον υ. ¹⁾ Χοαί. θ.
ε. 1559. l. 4. Χόασπις, π.	Χόασπις. π.
— l. 12. Χοίνικες, α. — οἱ ἀπὸ μέρους τ.	Χ. α. — αἱ ἀπὸ μ. τ.
— l. 21. Χοιροκομείον, λ. — ὀρνιοτροφεῖον.	Χ. λ. — ὀρνιοτροφεῖον.

Ddd a

ε. 1560.

18) Scribendum cum Meibomio: περὶ τ. Perperam in edi-
tis παρα τ.

19) Glossae primam litteram praefixit, eamque a praecedente, cui antea adhaeserat, sejunxit. Cf. VV. DD. apud quos Palmerius vehementer iugatur; artem tacendi, ubi lumine destituimur, tarde addiscimus.

20) In Χνόο., litteram delevit.

1) Crassior est Musuri critica; distinguendum: Χο. χοῦν. χόα. μέτρον υ. Insertum χόα emendatio est praecedentis Χο, forte ex margine. Cf. VV. DD.

- ε. 1560. l. 9. Χολεσόμεν, ὀργισθησόμεθα. Χολωσόμεν. ὀργισθησόμεθα. ²⁾
- Χολέρα, σ. — φ.εταί Χ. σ. — φέρεται ε. ³⁾
- ε. 1561. l. 3. Χονδρίτων, π. Χονδρίτις. π.
- l. 10. Χοραγίων, δ. Χοραγείων. δ.
- ε. 1562. l. 3. Χορίλα ἐκφαντίδες. κ. Χορίλον Ἐκφάντιδος. κ. ⁴⁾
- l. 15. Χόρτος, ὁ σ. — ὄρον τὸν ἐκγαίων ω. Χ. ὁ σ — ὄρον τὸν ἐκγαίων ω. ⁵⁾
- l. 23. Χούς, α. — ἐρίπιον. Χ. α. — ἐρέπιον.
- ε. 1563. l. 4. Χραιματίσαι, κ. Χρεματίσαι. κ.
- Χραιματισμός, ἡ τ. Χρεματισμός. ἡ τ.
- l. 19. Χρανιῖσαι, χρα... ησεσαι, ε. Χ. χρανθήσεσαι. ε. ⁶⁾
- l. 30. Χρει., τ. — τῶ χρέει. Χρεῖν τ. — τὸ χρέος. ⁷⁾

c. 1563.

2) Optime ex Poeta correxit. Cf. VV. DD. Glossa procul dubio ex margine inuenta est, suadente ordine; potuit tamen sequens Χολέρα superiori Χολέρα in margine adjectum fuisse, et sic mendosum Χολεσόμεν locum tueri. In ὀργισθησόμεθα compendium male descriptum fuit.

3) In φ.εταί unam solam litteram expunxit.

4) In Χορίλα alpha natum est ex Λ, et compendium neglectum est, ita ut prima scriptura eadem fuerit ac in fine: Χορίλλον. Sequens ἐκφαντίδες prave descriptum

videtur ex Ἐκφαν. Cf. VV. DD.

5) In editis: ὄρον ε. omisso τόν. Postrema Casaubonus restituit. Cf. VV. DD.

6) In χρα...ησεσαι duas litteras expunxit.

7) In Χρει., compendium exitus delevit.

e. 1563. l. 33. Χρείως, δέη- σις.	Χρεῖος. δ.
— l. 36. Χραιμετίζει, κ. Χραιμετῖς, ο.	Χρεμετίζει. κ. Χρεμετῖς. ο.
e. 1564. l. 13. Χρεῶν, α. — ἀκυρεῖται.	Χ. α. — ἀκυροῦται.
— l. 29. Χρημπτεῖ, ε. Χρημφθῆναι, π.	Χρίμπτεῖ. ε. Χριμφθῆναι. π.
e. 1565. l. 18. Χρίπτεσθαι, ε. — ἀλοίφειν, π.	Χρίμπτεσθαι. ε. — ἀλεί- φειν. π.
e. 1566. l. 3. Χρέος, χρώς, καὶ τὸ εἰς ἀπὸ τοῦ σώματος διήλθεν. Χροσαμενος, τ. Χρώσασαι, τ.	Χ. χ. καὶ ἀπὸ χροός ἀ- πὸ — δ. ⁸⁾ Χρώσάμενος. τ. Χρώσασαι. τ. ⁹⁾
— l. 8. Χρυνάζει, κ.	Χιρυνάζει. κ. ¹⁰⁾

Ddd 3

e. 1566,

8) Adspiciamus solum codicis textum, et glossa forte restituatur. Articulus mutilus est, et ex II. N. 191. ita supplendus et ordinandus:

Χρέος. χρώς, καὶ τὸ

Χροός εἶσατο. —

ἀπὸ τοῦ σώματος διήλθεν.

At ubi εἶσατο? Latet in εἰς, quod ex compendio provenit. Pungit me tamen incommodum illud ἀπὸ τοῦ σώματος δ. Cur non διὰ τοῦ σώματος δ. quod vera loci interpretatio est? Statuamus igitur (et forte acu tetigimus) quod εἰς ἀπὸ unitim ex εἶσατο corruptum sit, elapsa praepositione διὰ. Cf. VV. DD.

9) In Ald. Χροός ἄσαι culpa typ. Hanc et praecedentem glossam VV. DD. ex Poeta restituerunt; ob ordinem ita transponendae sunt: Χροός ἄσαι. τ. Χροός ἀσάμενος. τ. Menda codicis nata est ex compendio prioris vocis et indistincta archetypi scriptura.

10) Lectionem codicis ordo postulat, quemadmodum in praeced. articulo Χρυὰ pro Χροιά.

- c. 1566. l. 13. Χρυσάμπυκας, χρυσικαλίνους, χρυσομήτρους. X. χρυσοχαλίνους. χρυσομίτρους. ¹¹⁾
- l. 16. Χρυσάμπυκος, χ. — X. χ. — παρά τ. α. — π τὴν ἄμπυκα — ἀνάληψις.
- l. 20. Χρυσάορος, χρυσάορος — μάχαιρα, σπάθην. X. χρυσὸν ἄορ — μάχαιραν, σπάθην.
- l. 27. Χρυσέντευκτος, ε. Χρυσότευκτος, ε. Χρυσασκήπτρον ἔχων, α. Χρῦσειον σκήπτρον ἔχων. α.
- l. 30. Χρυσεάπη, ἡ διαχρῆσις. X. ἡ διάχρυσος ε. Χρυσέω, τῷ χρόνῳ ἢ λ. X. τῷ χρυσῷ. ἢ λ. ¹²⁾
- l. 35. Χρυσήλατος, χρυσοελελασμένος κ. X. χρυσῷ ἐλληλασμένος κ.
- c. 1567. l. 5. Χρυσίδα, τὴν χρυσοφιάλην. X. τὴν χρυσὴν φιάλην. Χρυσοπίνη, τὴν διαχρῦνον ε. X. τὴν διαχρυσῶν ε.
- l. 13. Χρυσοκόλλητος, σ. Χρυσοκόλλητος. σ.
- l. 18. Χρυσοράπης, ὁ Ε. Χρυσόρραπης. ὁ Ε. Χρυσοραγῆς, χ. Χρυσορραγῆς. χ. Χρυσοραγῆς, ε. Χρυσορραγῆς, ε.
- l. 30. Χρῦσω, δ. Χρυσῶ. δ. ¹³⁾
- c. 1568. l. 2. Χρωματιδαίς — Φαίω, α. X. — Φαίω, α.

c. 1568.

11) Cyr. Lex. Ms. Χρυσάμπυκας. χρυσοχαλίνους.

12) Corruptela oritur ex X, quod, ut alibi monui, et χρόνος et χρυσός significat: eundem errorem mox infra inveniemus.

13) In impressis Χρυσῶν a typ. Cf. VV, DD.

- c. 1568, l. 11. Χόσην, κ. Χύσην. κ.
 — l. 22. Χυρράβιο., δ. Χυρράβιοι. δ. ¹⁴⁾
 — l. 24. Χυρροΐδια, τ. — Χ. τ. — χαιριΐδια. ¹⁵⁾
 οί
 χυρροΐδια.
 Χύριον, σ. Χύρριον. σ.
 — l. 28. Χυτή ή ε. — χωνυμένη Χ. — χωνυμένη γ.
 γ.
 Χυτοί, ο. — πφερόμε- Χ. ο. — παραφερόμε-
 νοι. νοι. ¹⁶⁾
 c. 1569, l. 4. Χύτλα, τ. — Χ. τ. — μαντεΐας, δ' δι'
 μαντεΐάσωδι ὕδατος ὕδατος καὶ ἐλαίου
 καὶ ἐλαίου. γίνεταί. ¹⁷⁾
 — l. 7. Χύτλασον, ὕγρανον. Χ. υ.
 Χυτλός δὲ κρατὸς ὄκα- Χύτλος δὲ κρατὸς ὄκα-
 σεύσκιος παρῆν ἐ- εὐσκιος παρῆν ἐ-
 σπαρμένος εἰκῆ καὶ σπαρμένοις εἰκῆ καὶ
 οὐκ ἐν τάξει μένου- — μ. ¹⁸⁾
 σιν.

Didd 4

c. 1569:

- 14) Ultimam vocis litteram delevit; scriptum videtur: Χυρράβιος. Glossam, ut saepius, interpretationi adaptavit; olim forte pro δασμοί σ. legebatur δασμός σ.
 15) Ultima vox prima manu correcta est.
 16) In impressis: περιφερόμενοι. Cf. VV. DD.
 17) Bene emendavit, adjecto in fine γίνεταί.
 18) Bene Χυτλός a Χύτλασον separatur; nescio quomodo VV. DD. Χυτλός cum praeced. articulo, a quo toto caelo abhorret, conjungere potuerint. Χύτλασον, υ. est articulus per se. Sequens Χυτλός δ. est fragmentum articuli, cujus caput forte Χύτλον aut Χύτλος fuit: in his reliquiis conservatum videtur articuli exemplum, in quo emendando omnes, nisi fontes detegant, frustra defudabunt. Adjuncta: ἐσπαρμένος ε. rel. exemplum interpretari videntur. Cf. VV. DD.

- ε. 1569. l. 10. Χυτλῶσαι, τὸ αἰλείψαι μ.
αἰλείψαι [τὸ] μ.
— l. 18. Χυτρήνδα, παιδίας
εἶδος τοιαύτης, κ.
- ε. 1570. l. 6. Χωλάβει, θ. Χωλαβεῖ. θ. ²⁰⁾
— l. 8. Χωλότοισιν, ο. Χολωτοῖσιν. ο.
Χωλοθεῖς, ο. Χολωθεῖς. ο.
— l. 11. Χῶμα, ὕψωμα γῆς, X. υ. ο. ¹⁾
ἔχθη.
Χωματεπέκτης, τ. Χωματεπάκτης. τ.
Χωνευτήριον, χωνίον. X. χωνεῖον.
— l. 15. Χωνήν, τ. — Ἀντίο- Χώνην. τ. — Α. ὁ Ξενο-
χος ὁ Ξενοφῶα.. ἐν Φάνους ἐν τῷ π. ²⁾
τῷ π.
- l. 23. Χῶρισαν, ἀνεχώρησαν. Χώρησαν. ἀνεχώρησαν.
Χωρίσαντα, κ. Χωρήσαντα. κ.
— l. 26. Χωρίον, δοχεῖον, κό- X. δ. κόπρον. κ.
πτρον, κ.
- Χωριαμὸς, κ. — δηλαὶ X. κ. — δηλαὶ ἢ δ.
ἢ διάζοντος. [†]
- Χωρίτης, ἀγρότης, αἶ- X. ἀγρώτης, ἀγροικος. α.
γροικτος, α.
- ε. 1571. l. 3. Χῶρος, τ. — X. τ. — ἀνθρώπος. ἢ χ.
ἄνος, ἢ χ.
- Χωσάμενος, χολωσά- X. χολωσάμενος.
μενος.

ε. 1571.

19) Perperam in Ald. ceterisque edd. τοιαύτας. Cf. VV. DD.

20) In Ald. Χωλαβεῖ culpa typ. Cf. VV. DD.

1) In editis: ὕψωμα γῆς, ἢ ἔχθη.

2) In Ξενοφῶα.. compendium delevit. Accentus scripturam a Ξενοφάνους diversam arguit; non video tamen, quid aliud scriptum esse potuerit, et Masuri correctione adquiesco.

Ψ

Ψ

c. 1571. l. 7. Ψαΐδαις, ψ.
— l. ult. Ψαινούζεν, διαὶ ῥ. π.
πισμοῦ καταψύχεν,
γὰρ δὲ καὶ δραπισ-
μοῦ.

e. 1572. l. 4. Ψαινύροιο, δ.
— l. 8. Ψαινύσσειν, ῥ. πίξεν.
Ψαίρει, τινάσσει, ῥιπί-
ζει, α.

e. 1573. l. 2. Ψαλακάνθα,
τ. — εἶναι [ψ']
Ψαλακτόν, οὐκ ανεύρη-
τον.

— l. 8. Ψάλλειν, α. — τί-
λειν, κ.

— l. 16. Ψαλύγων, ἔνιοι ψα-
γὰς — ἄμεινον, καὶ
τ.

— l. 21. Ψαμμακόσια, γάρ-
γαρα, π. — τοῦ ψ.

— l. ult. Ψάρ.ς, ε.

e. 1574. l. 18. Ψαυσκά, ψαυ-
στά α.

— l. 27. Ψάφα, λόφοι ψη-
λοί.

Ψαδαίς. ψ. 3)

Ψ. διαὶ ῥιπισμοῦ κατα-
ψύχεν. γράφεται
δὲ καὶ δ. 4)

Ψαινύρατο. δ.

Ψ. ῥιπίξεν. 5)

Ψαίρειν. τινάσσειν. ῥιπί-
ζειν. α.

Ψ. τ. — εἶναι.

Ψ. οὐκ ανερβύνητον.

Ψ. α. — τίλλειν. κ.

Ψ. ἔνιοι ψάλυγας — ἄ-
μεινον δὲ, τ.

Ψαμμακοσιογάργαρα. π.
— τῆς ψ. 6)

Ψάρες. ε. 7)

Ψ. ψαιστά. Α.

Ψ. λόφοι ὑψηλοί.

Ddd 5

c. 1574.

3) Correctionem prima manu superscriptam delevit; rep-
onendum: Ψαδαίς. probantibus VV. DD.

4) In ῥ. π. πισμοῦ litteram expunxit. Luculentum hic habe-
mus exemplum, quod γρ (γράφεται) librarii inscitia in
γὰρ transierit: plura aibi exempla vidimus.

5) In ῥ. πίξεν litteram erasit.

6) Glossam ex Comico restituit. Cf. VV. DD.

7) In Ψάρ.ς litteram erasit. Cf. VV. DD.

c. 1574. l. 29. Ψῆ, α. αὐταῖς, αὐτῶν, α.	Ψ. α. αὐταῖς, αὐτόν, α.
c. 1575. l. 3. Ψεδνή, ἡ θ. — ἐπὶ ἡ θη.	Ψ. ἡ θ. — ἐπὶ ἡ θη.
— l. 5. Ψέδουρα, ψ.	Ψέδουρος. ψ.
— l. 8. Ψεαδερτῶν, ε. εἰήματα, π.	Ψεάδερ. τῶν ε. Ψεήματα, π. 8)
— l. 18. Ψελιστήν, λιγνον.	Ψ. λίχνον,
— l. 23. Ψέλια, δακτύλιοι, λύγα.	Ψέλλια. δακτύλιοι. λύ- γα; 9)
— l. ult. Ψευδαμάξυς, ε.	Ψευδάμαξυς, ε.
c. 1576. l. 12. Ψευδάνυμοι ο.	Ψευδάνυμοι ο.
c. 1577. l. 27. Ψήχοι, πραι- νοί, κ.	Ψήχε. πραινοί. κ.
Ψήχομαι, τὸν δ.	Ψ. τὸν δ. 10)
Ψηχράν, τ.	Ψηχράν. τ.
c. 1578. l. 26. Ψιθωμία, Λ. Ψιλᾶς, π. κρᾶσπεδα.	Ψιθωμίαν. Λ. Ψ. π. κρᾶσπεδον.
c. 1579. l. 4. Ψιλᾶς, ρ. — χορευόντες.	Ψ. ρ. — χ.
[Ψιλῆ, ζητεῖ εἰς τὸ Ψι- λόν.]	
Ψιλίοις, π.	Ψ. π.
— l. 8. Ψιλοδετόρων, θ.	Ψιλοδετόρων. θ.
— l. 16. Ψίλωθρον, σ.	Ψίλωθρον. σ.
— l. 33. Ψιφᾶ, ἐψητὰ λ.	Ψ. ἐψητὰ λ.
c. 1580. l. 7. Ψόγια, ψ. — αἰκοῖς.	Ψόγια. ψ. — αἰκοῖς.

c. 1580.

8) Omissam a librario litteram praeposuit.

9) In λύγα. . ultimam litteram deleuit; legebatur: λύγα.
quod hic reponendum est. Cf. VV. DD.

10) In impressis: Ψήχομαι. δ. omisso articulo.

ε. 1580. l. 14. Ψοθίον, αἰθα- λόδες.	Ψ. αἰθαλάδες.
— l. 17. Ψόθωρ, α.	Ψέθωρον. α.
— l. 24. Ψοδία, ψ.	Ψοδίαν. ψ.
— l. 26. Ψοφοιδῶς, τ.	Ψοφοειδῶς. τ.
ε. 1581. l. 4. Ψύθυσος, α. Ψύθυσταις, ψ.	Ψύθυσος. α. Ψυθυσταίς. ψ.
— l. 11. Ψυκτῆρ, ο. — ψυ- γέαν, κ.	Ψ. ο. — ψυγέα, κ.
Ψυκτηρίαί, ο. — σύν- σκιος τ.	Ψ. ο. — σύσκιος τ.
ε. 1582. l. 1. Ψυρήν, ν. Ψύριος, α. — ψυρ., τῆς ν.	Ψυρήν. ν. ¹¹⁾ Ψ. α. — Ψύρης τῆς γ. ¹²⁾
— l. 4. Ψύττα, ε. — ἀπο- δρ, μείν λ. Ψύτταρον, σ. Ψύτταν, π.	Ψ. ε. — ἀποδραμείν λ. ¹³⁾ Ψ. σ. ¹⁴⁾ Ψύττα. π.
— l. 17. Ψύχεος ι. καταψύ- και ε.	Ψ. ι. καταψύξεως ε.
— l. 20. Ψυχοράγει, α.	Ψυχοράγει. α.
— l. 24. Ψυχρά, [τὴν] ἦν η.	Ψυχρά. ἦν η.
— l. 29. Ψυχρὸν, δελέχαλ- κον, ὀδυσιτόν κ.	Ψυχρὸν δ' ἔλε χαλκὸν ὀ- δυσι. τὸν κ.
ε. 1583. l. 6. Ψάιζας, α. — νόθος δυσωδία — μίνθα, ο.	Ψ. α. — ν. δ. — μ. ο. ¹⁵⁾

ε. 1583.

11) In Ψυρήν., ultimam litteram delevit. Cf. VV. DD.

12) In ψυρ., exitum confodit.

13) In ἀποδρ. μείν litteram expunxit.

14) Perperam in Ald. Ψύτταρον. Lectionem codicis Is. Vossius reposuit.

15) In impressis: μίνθαν α. Glossam Hemsterhusius restituit. Cf. VV. DD.

c. 1583. l. 8. Ψάϊα, σ.

Ψάϊα. σ.

— l. 12. Ψῶλον, τ.

Ψῶλον. τ.

Ψώμηκες, ο. — ἔγκα-
τρος, ὁ σ.Ψ. ο. — ἔγκατρος, ὁ σ.¹⁶⁾

Ω

Ω

c. 1584. l. 11. Ὠάτω, θή-
σω, α.Ὠάσω. θήσω. α. ¹⁷⁾

Ὠαχεισχομένη, τ.

Ὠ αἰχεισχομένη. τ.

— l. 21. Ὠβρατο, μαρτο.

Ω. εἴμαρτο. ¹⁸⁾

Ὠγανον, κ. αμαρης.

Ω. κ. αμαρη.

— l. 25. γῆν, ω.

Ὠγῆν. ω. ¹⁹⁾

c. 1585. l. 2. Ὠγύγυια, α.

Ὠγύγυια. α.

Ὠγυγίη, ο. — καλύ-
ψουσα.

Ω. ο. — Καλυψοῦς.

— l. 10. Ὠδάκταζον, ε.

Ὠδάκταζον. ε. ²⁰⁾— l. 15. Ὠδ' ἄν ἕεις, οὔτως
γὰρ ἄν ἔσσι.Ὠδ' ἄν ἕοις. οὔτως γὰρ
ἄν εἴης.

Ὠδ' ἄν, οὔτως γ.

Ὠι δ' ἄν. οὔτως γ.

— l. 20. Ὠδεῖσα, ε.

Ὠιδῆσα. ε.

— l. 27. Ὠδηκῶς, ο. πεφυ-
σημένως.Ω. ο. πεφουσημένος. ²¹⁾

Ὠδιουν, φ.

Ὠδίον. φ.

[Ὠδῖς,] ὠδῖνες, τοκα-
τοί.Ὠδῖνες. τ. ²²⁾

[Ὠδήσας, ἀπέδοντο.]

c. 1585.

16) Latet in ἔγκατρος scriptoris cujusdam nomen, ut ex sequentibus patet.

17) Rescribendum ex codice: Ὠατοθήσω. α. suffraganti-
bus VV. DD.

18) In .μαρτο litteram expunxit.

19) Prima vocis littera a librario omissa erat.

20) In Ald. Ὠδάκτατον operarum errore. Cf. VV. DD.

21) Cyr. Lex. Ms. Ὠδηκῶς. οὐδήσας. Φυτήσας. ἢ Φουσηθεῖς.

22) Cyr. Lex. Ms. Ὠδῖς. ὠδῖνη. ὁ καιρὸς τοῦ τοκατοῦ. Idem
Ὠδῖς mox infra ejicitur.

ε. 1585. l. 27. Ὠδήσας, περι- μένος.	Ὠιδήσας. π. 3)
[Ὠδὶ, οὕτω πως]	
Ὠδικός, μ.	Ὠιδικός. μ.
[Ὠδίνει, πάσχει, λυ- πεῖται.]	
Ὠδίνει, π.	Ω. π.
ε. 1586. l. 1. Ὠδίνων, κ. τοκε- τῶν.	Ω. κ. τ.
[Ὠδός, ροδός.]	
[Ὠδῖς, ὠδίνες, τοκετοί, ἢ τίκτουσα.]	
Ὠδῶν, σ.	Ω. ο.
— l. 30. Ὠίδας, τὰς μῆμ... οἰκίδας.	Ω. τὰς μ. 4)
ε. 1587. l. 4. Ὠκοδόμου, οἰ- νοχόου.	Ω. ὠνοχόου.
— l. 15. Ὠκεανίνης, κοῦ.. τῆς τυγός.	Ω. κούρης τῆς Στυγός. 5)
— l. 18. Ὠκεανός, ἀῆρ, θά- λασσα, κ.	Ω. α. θ. κ. 6)
— l. 27. Ὠκεόν, οἰκοῦν.	Ὠκεόν. ὠκουν.
— l. 31. Ὠκιάων, τ.	Ὠκισιάων. τ.
Ὠκίεσσα, φ.	Ὠκίεσσα. φ.

ε. 1588.

3) In Ald. περιμένος a typ. Cf. VV, DD.

4) In μῆμ... exitus evanuit; in Ald. μνημον a typ. Cf. VV. DD.

5) In κοῦ.. litteram cum compendio delevit.

6) Sic ἀῆρ, θάλασσα, omisso θῆρ, quod in editis inferitur. Cyr. Lex. Ms. Ὠκεανός. ὁ τῆς οἰκουμένης ποταμός.

7) Lectio voci ἐπωδοῦν superscripta a Musuro deleta est; correctum videtur: ἐπωδαί. quod hic rescribendum est. Scripturam Ὠκναγείς ordo respuit; magna est in hac littera vocum perturbatio.

- c. 1588. I. 5. Ὠκυαγείς, ἐ- πωδοῦν, ω. Ὡ ἐπωδοῦν, ω. Ὡ)
- I. 16. Ὠκύπτερος, τ. — Ὡ τ. — ληγούσας πτέρυγας ἔχων.
- [Ὠκύρ.ον, ταχύτη-
τος.]
- Ὠκυρῶϊ, τ. Ὠκυρῶ. τ. Ὡ)
- I. 26. Ὠλένας, ο. Ὠλένα. ο.
- I. 30. Ὠλενί, κακόν, ἢ λεινόν. Ὡ Ὠλένιοι κακόν. ἢ δεινόν.
- Ὠλένια, πόλις Α. Ὡ Ὠλενος. π. Α.
- c. 1589. I. 16. Ὠλώϊτε, ὦ Β. Ὡ Ὠ λῶϊστε. ὦ Β.
- Ὠλώναντο, α. Ὡ Ὠλώναντα. ι.
- I. 24. Ὠμβροί, ὦ π. Ὡ Ὠμβροί. ὦ π.
- I. 25. Ὠ μέλαι, ὦ α. Ὡ Ὠ μέλαιοι. ὦ α.
- Ὠμογέροντα, τ. Ὡ Ὠμογέροντα. τ. Ὡ)
- I. 33. Ὠμήρουσε, σ. συνήν-
τησεν, εἰς τὸ αὐτὸ
ἄμους — συναρτῶν-
τας. Ὡ σ. συνήντησεν εἰς τὸ
αὐτὸ ὡς ὁμοίους —
σ. ¹⁰⁾)
- c. 1590. I. 5. Ὠμίλλα, π. — Ὡ π. — εἶτα ὁ ἐν τῷ
εἶτα ἐν τῷ κύκλω
μ...λ. κύκλω μένων λ. ¹¹⁾)

c. 1590.

8) Ad λεγούσας optime a Musuro adjicitur: πτέρυγας ἔχων. duce Homeri interprete ad Il. N. 62. In Ὠκυρ.ον lit-
tera periit; olim scriptum suspicor: Ὠκύρσοι. ταχύτα-
τον.

9) Cyr. Lex. Ms. Ὠμογέρων. ὁ παρὰ ἡλικίαν γεγηρακῶς
διὰ λύπην ἢ συμφορὰν. καὶ πρεσβύτης, οὗ ἢ κεφαλή οὐκ
ἐπολιώθη.

10) Perperam in Ald. συναρτῶτας. Scribendum duce co-
dice: συναρτῶντας. emendantibus VV. DD.

11) In μ... plures litteras delevit.

e. 1590. l. 21. μοι.ν, τῶν ὤμων.	Ὀμοίον. τ. ¹²⁾
e. 1591. l. 3. Ὀμωγήραι, τ.	Ὀμῶ γήραι. τ.
Ὀμωρεν, ω.	Ὀμορεν. ω.
Ὀμωσεν, ο.	Ὀμοσεν. ο.
— l. 7. Ὀναξ, ὦ δ.	Ὀναξ. ὦ δ.
Ὀναξ παιῶν, ὦ β.	Ὀναξ παιῶν. ὦ β.
Ἀπόλλων.	Ἀπολλον.
— l. 11. Ὀναέρχως, δῆμψος.	Ὀ. δῆμιος.
— l. 14. Ὀνήμην, α.	Ὀνάμην. α.
— l. ult. Ὀνησάμην, ε. ἐξε- Φαύλισα, η.	Ὀ. ε. ἐξεφαύλισα, η.
e. 1592. l. 1. νούμενοι, α.	Ὀνούμενοι. α. ¹³⁾
— l. 9. Ὀπα, ὄψις, πρόσο- ψις, π.	Ὀ. ὄψιν, πρόσοψιν, π.
— l. 11. Ὀπάζεσθαι, οισκο- πεῖν.	Ὀ. ο. σ.
[Ὀπαινες, ὠπαιν.]	
Ὀπασεν, ε.	Ὀ. ε.
— l. 17. Ὀπήσεσθαι, ο.	Ὀ. ο. ¹⁴⁾
— l. 21. Ὀπιάνασσα π.	Ὀ. π. ¹⁵⁾
— l. 28. Ὀπον, ὦ πονηρέ. Ὀπται, θεάθη.	Ὀπον, ὦ π. ¹⁶⁾ Ὀ. ἐθεάθη.
e. 1593. l. 1. Ὀπῶς, ὅ θ.	Ὀ. ὡς θ.

e. 1593.

12) In μοι.ν primam litteram scriba neglexerat, mediam Musurus confodit.

13) Deerat prima littera librarii incuria.

14) In Ald. Ὀπήσεσθαι a typ. Cf. VV. DD.

15) In libris excuſis: Ὀπιάνασσα. π. Nescio unde.

16) Nullus dubito, quin ex Aristoph. Vesp: v. 464. Lexicographus. exscripserit: Ὀ πονοπόνηρε. adjecta forte interpretatione: ὦ πονηρέ. quam glossa exforbuit. Cf. VV. DD.

- ε. 1593. l. 1. Ὠπώπιοι, Φεῦ Ὠ πώπιοι. Φεῦ Φεῦ, πα-
 Φεῦ, παῖον, παῖτων χ. παῖτων χ.
- l. 6. Ὠπύιον, ε. Ὠπυιεν. ε.
- l. 26. Ὠραῖσμένη, καλ. Ω. κεκαλλωπισμένη.
 λωπισμένη.
- l. ult. Ὠραίων, τ. — κα. Ω. τ. — καρπῶν.
 ρηῶν.
- ε. 1594. l. 1. Ὠρακία, τὸν Ὠρακιᾶν. τὸ ε.
 ε. Ω. λ. ε. ¹⁷⁾
- l. 14. Ὠργάσαν, π. Ὠργάσαμ. π.
- l. 16. Ὠργατο, κατηπ. Ω. κατήπειγε, κ. ¹⁸⁾
 γη, κ.
- l. 19. Ὠργιᾶται, χ. ὀρι. Ω. χ. ο.
 ζαι.
- [Ὠργῶς, μεμνήσας.]
 Ὠργων, ε. ἐμεμίγησαν. Ω. ε. ἐμίγησαν.
- l. 22. Ὠρέγει, δίδου. Ὠρεγεν. ἐδίδου.
- l. 24. Ὠρεια, φ. Ὠρεια. φ.
- ε. 1595. l. 1. Ὠρης, κ. Ὠρη. κ. ¹⁹⁾
- Ὠρημαίων, φυλασμά- Ω. φυλαγμαίων.
 των.
- l. 4. Ὠρης, α. Ὠρην. α.
- Ὠρήσαντα, φ. Ὠρήσσοντα. φ.
- l. 9. Ὠρθευεν δέμας, ἀνέρ- Ω. ἀνόρθου. ἐθεράπευεν.
 θους ἐθεράπευσεν.

ε. 1595.

17) Mendose in Ald. λυποψυχῆν. Hic articulus praecedentis emendatio fuit et supplementum.

18) In Ald. Ὠγαρτο, litteris transpositis. In κατηπ. γη litteram erasit.

19) Prima scriptura fuit Ὠρη. κ.

- c. 1595. l. 12. Ὠρίατον, π. Ὠρίατον. π. ²⁰⁾
 Ὠριάνεις, ὠραίζεις. Ω. ὠραίζεις
 Ὠριγνώμενον, ο. Ὠριγνώμενον. ο.
 Ὠριγμαί, ὠ. Ω. ὠρίγγη. ε. ¹⁾
 Ὠρίγγη, ε.
 — l. 24. Ὠριαμένη, ὕπ' οὐ- Ω. ὕπ' οὐρεος, ἡ ο.
 ρεος, ἡ ο.
 — l. 28. Ὠρκύπεται, υ. ἐ- Ω. υ. ἐπαιρόμενα,
 παιρόμενος. Ὠρμ... , ε. Ὠρμαινεν. ε. ²⁾
 Ὠρμ... , ε. Ὠρμ... , ε.
 c. 1596. l. 5. Ὠρυτο, α. Ὠρυτο, α.
 — l. 7. Ὠριγράφοι, ιστορι- Ὠριγράφοι ιστοριογρά-
 γραφοί — ἐμπυτοί. φοί — ἐνιαυτοί.
 — l. 14. Ὠροι, οἱ ἐνιαυτοί, Ω. οἱ ἐνιαυτοί.
 ὄρος ε.
 — l. 19. Ὠρου, ὠρια, φ. Ὠρος. ε. ³⁾
 — l. 26. Ὠρσεν, π. Ὠροι. ὠ. φ.
 Ὠρσε. π.
 c. 1597. l. 4. Ὠρφωσεν, ὠρ- Ω. ὠρφάνισεν.
 φάνησεν.
 — l. 6. Ὠρωρεν, ἐκεκίνητο. Ὠρωρεν. ε.
 Ὠρωρε. χατο, ὠρμῶν Ὠρωρέχατο. ὠρμῶντες
 ἐπετίθει. ἐπετίθουν. ⁴⁾
 Ὠς, θ. — ἡ εἰς [τὸ] Ω. θ. — ἡ εἰς τὰ παρα-
 τὰ παραδείγματα εἰς τ. δείγματα ζήτει εἰς
 εἰς τὸ τέλος τ. τὸ τέλος τ. ⁵⁾

c. 1597.

20) Distinguendum: Ὠρια. τὸ π.

1) In ὠ versus finitur, sequens in Ὠρίγγη incipit; Musurus diversa conjunxit.

2) Exitum delevit; legebatur: Ὠρμενεν.

3) Conjuncta divisit; ὄρος ε. ex margine forte adfutum.

4) In Ὠρωρε. χατο litteram expunxit.

5) Pertinet ἡ εἰς ad interpretationem, et locus ita interpungendus est: ἡ εἰς. τὰ παραδείγματα εἰς τ. Musuri ζήτει superfluum est.

- c. 1597. l. 6. Ὡσαυ, δ. — α. Ω. δ. — ἀπορρίψαι.
 πορίψαι.
- l. 16. Ὡσαν, ω. — ἀπεώ- Ω. ω. — ἀπεώσαντες.
 σαντο. [ὡς ἄν τις εἴ-
 ποι.]
- Ὡς ἄν α. — δυναθῶ. Ω. — δ.
- [Ὡσα τε δεῖ, ὡς ἐκ τού-
 του.]
- [Ὡς αὖ πάλιν, ἐκ δευ-
 τέρου.]
- [Ὡς αὐτόν, πρὸς αὐ-
 τόν.]
- Ὡσαύτως, ο. Ω. ο.
- Ὡς βασιλέα, πρὸς τὸν Ω. β. — β.
 β.
- [Ὡς δὴ, ὡ δὴ αὐτοῖς, ἢ
 ἐπειδή.]
- Ὡς δὴ σφιν, ω. Ω. ω.
- l. 23. Ὡς εἶχεν, α. — ἴ- Ω. ο. — ἴσχυεν. ὡσεὶ τυ-
 σχυεν, ὡσεὶ τυχῶν, χόν. κ. 6)
- κ.
- l. 29. Ὡς ἐκρίθη σοι, ὡς Ω. — σοι.
 ἐφάνη σοι.
- [Ὡς ἐμὲ, πρὸς ἐμὲ, κα-
 θάπερ ἐμὲ, ὡς ἐγώ.]
- Ὡσεν, α. Ω. α.
- l. 38. Ὡσέ τοι, ὡθη σοι. Ω. ὡθη σ.
- Ὡς ἔτυχεν, ὡς φθάσ.. Ω. ὡς ἔφθασε. 7)
- l. ult. Ὡς ἔφηθα, ὡς εἴ- Ω. ω. 8)
 पास.

c. 1598.

- 6) In editis ὡσεὶ τυχῶν a praecedentibus separatur.
 7) In φθάσ.. exitum delevit.
 8) In impressis: οὕτως εἶπες.

- ε. 1598. l. 5. ὠθησεν, ὠθη- Ω. ὠθησεν.
 σεν, [ἐπρασεν.]
- l. 8. ὠσιν, ὑπάρχουσιν, Ω. ὑπάρχωσιν.
 [εἰσίν.]
- l. 27. ὠς σε, διὰ τοῦτον ὠς σε. διὰ τοῦτο. ὠς
 ὡς ἔβαλλον T. σ' ἔβαλλον T.
- l. 39. ὠσφρήθη, σ. ὠσφρήθη. σ.
- ε. 1599. l. 1. ὠσχος, ὁ μ. ὠσχος. ὁ μ.
 ὠσχοί, τ. ὠσχοί. τ.
- l. 4. ὠσχοφορεία, π. — ὠσχοφορεία. π. — ὠ-
 ὠσχας εἰς τὸ τῆς κει- σχας εἰς τὸ τῆς
 ραίδος A. — βότερυ- Σκιραίδος A. — βέ-
 σιν. τρυς.
- l. 22. ὠτοκάταξις, τ. Ω. τ. 9)
- l. 24. ὠτοκουστής, ὁ ὑ- ὠτακουστής. ὁ ὑποκρινό-
 ποκρινόμενος ὠτούς, μενος.
 ω.
- l. 28. ὠτος καὶ E. — ἐ- ὠς τούς, ω. 10)
 φιμεδαίς.. π. Ω. — Ἰφιμεδαίης π. 11)
- l. 34. ὠφειλεν, ω. ὠφειλεν. ω.
 ὠφείλουν, ε. ὠφέλουν. ε.
- ε. 1600. l. 1. ὠφθαλμιάσας, ὠφθαλμιάσας. τ.
 τ.
- l. 11. ὠφρυόμενος, ε. ὠφρυόμενος. ε.
- l. 33. ὠψαιον, ὠπτησαν ε. Ω. ὠπτησαν. ε.
- ε. 1601. l. 4. ὠψικότα, β. ὠψηκότα. β.
- l. 8. ὠς, σ. — αἰσύφιλον Ω. σ. — αἰσύφηλον ἐν A.
 ὄν A.

9) Perperam in Ald. ὠτακάταξις. Cf. VV. DD.

10) Mutavit et distinxit, contrario ordine.

11) Compendium delevit; legebatur: ἰφιμεδαίσης. In corrigendo Apollodorum secutus est. In fine articuli Sophoclis et Menandri fragmenta hodie legi nequeunt ob humiditatem, quae post Aldi tempora ultimas codicis paginas devastavit.

11. 11.

11. 11.

AUG 8 1981

